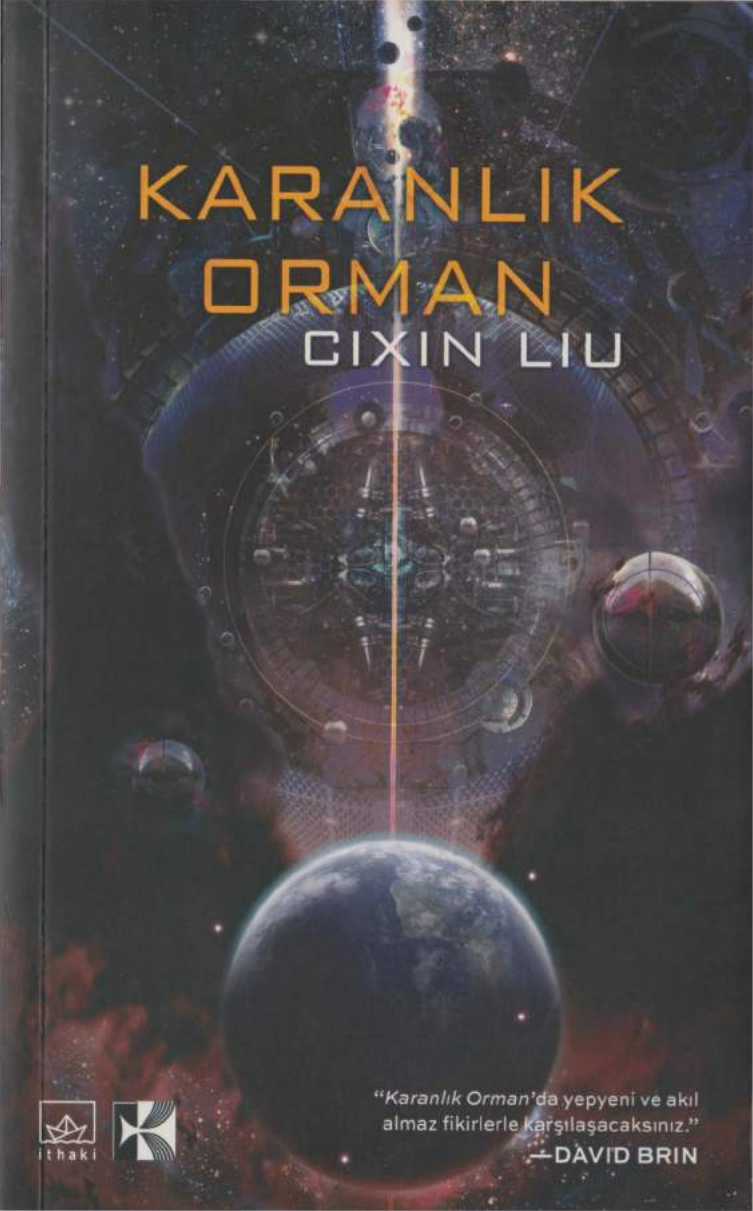

KARANLIK ORMAN
CIXIN LIU
"Karanlık Orman'da yepyeni ve akıl almaz fikirlerle karşılaşacaksınız."
—DAVID BRIN
ithaki

Cixin Liu

1963'te Çin'in Şansi kentinde doğan yazar, Çin edebiyatının en büyük bilimkurgu yazarı olarak gösterilmektedir. Bir üçlemenin ilk kitabı olan *Üç Cisim Problemi*'yle 2015'te Hugo ödülünü almış ve bunu başaran ilk Çinli yazar olmuştur. Çin'in Hugo'su olarak bilinen Galaxy Ödüllü'nü de sekiz kez kazanmıştır.

Üç Cisim Problemi'nin film uyarlaması halihazırda çekim aşamasındadır.

Karanlık Orman
Cixin Liu

Orijinal Adı: 黑暗森林 (*The Dark Forest*)

İthaki Yayınları - 1436

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Emre Aygün*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Görseli: *Stephan Martiniere*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Aralık 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-375-892-1

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Zeynep Özmeral, 2018
© İthaki, 2018
© Liu Cixin, Turkish translation rights © Chinea Educational Publications Import & Export Corp., Ltd.
© Liu Cixin, 2008, İngilizce çeviri, Joel Martinsen, 2015

Bu eser Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Bu kitap Hunan Science & Technology Press aracılığıyla yayımlanmıştır.

Basılı halde, 2008 yılında Çin'deki Chongqing Publishing Group in Chongqing tarafından yayımlanmıştır. İlk olarak 2006 yılında da Science Fiction World'de tefrika edilmiştir.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

湖南科学技术出版社

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

Cixin Liu

KARANLIK ORMAN

Üç Cisim Problemi 2

Çeviren
Zeynep Özmeral

ithaki

GİRİŞ

Kahverengi karınca evini çoktan unutmuştu. Alacakaranlığa gömülmüş Dünya ve parlamaya başlayan yıldızlar için geçen süre dikkate değer sayılmazdı ama karınca için sonsuzluk demekti. Artık akıllardan yitmiş günlerde, dünyası tepetaklak olmuştu. Toprak ardında derin ve geniş yarıklar bırakarak havalanmış ve daha sonra geri yağarak o yarıkları tekrar doldurmuştu. Ters dönmüş toprağın ucunda siyah bir oluşum dikiliyordu. Aslında bu diyarlarda bu tür şeyler çok sık meydana gelirdi. Toprak havalanıp yere yağar, yarıklar açılıp kapanır ve felaketlerin çetelesini tutmak istercesine kaya oluşumları ortaya çıkardı. Batan güneşin altında, kahverengi karınca ve yüzlerce kardeşi, hayatta kalan kraliçelerini yeni bir imparatorluk kurmak için taşımışlardı. Eski evlerine dönmesi ise sadece yiyecek ararken tesadüfen olmuştu.

Karınca kaya oluşumunun dibine geldi, yenilmez varlığını antenleriyle hissetti. Yüzey sert ve kaygan olmasına rağmen tırmanabileceği bir zemindi, basit sinir sistemindeki rasgele çalkantıyla amaçsızca tırmandı. Çalkantı her yerdeydi; topraktaki her ağaçta, yapraktaki her çiy tanesinde, gökyüzündeki her bulutta ve yıldızların ötesinde... Bu

çalkantı amaçsızdı ama bu kadar çok miktarda amaçsız çalkantının içinden, bir amaç doğuyordu.

Kahverengi karınca zeminin titrediğini hissetti ve titreşimlerin yoğunlaşmasının, başka bir dev varlığın yaklaşmasından dolayı olduğunu anladı. Ama bunu umursamadan oluşuma tırmanmaya devam etti. Zirvenin zeminle buluştuğu yerde, dik açıda bir örümcek ağı vardı. Karınca bunun varlığından haberdardı. Yapışkan ağın etrafından dolaşarak, ağlardaki titreşimi hissetmek için ince bacaklarını yaymış örümceğin yanından geçti. İkisi de birbirinin varlığının farkındaydı –ebediyetten beri, bu böyle süregelmişti– ama aralarında bir iletişim yoktu.

Titreşimin şiddeti zirveye çıktı ve sonra durdu; dev varlık oluşuma ulaşmıştı. Bu dev varlık karıncadan çok daha uzundu ve gökyüzünün büyük kısmını kapatıyordu. Böyle bir varlık garip gelmiyordu karıncaya. Bu varlıkların canlı olduğunu, sıklıkla bu civarlarda göründüğünü ve sürekli açılan yarıklar ile çoğalmaya devam eden oluşumlarla yakın bir ilişkileri olduğunu biliyordu.

Karınca, bazı istisnalar dışında, bu dev varlığın kendisine bir tehlike arz etmediğini bildiğinden tırmanışına devam etti. Aşağıda, örümcek bu istisnalardan biriyle karşılaştı; yaratık belli ki örümceğin zeminle oluşum arasında uzanan ağını fark etmişti, bir uzvunda tuttuğu çiçek demetinin saplarıyla örümceği ve ağı silkeleyip bir ot yığınının üstüne düşmelerine neden oldu. Sonra da çiçek demetini usulca oluşumun önüne yerleştirdi.

Zayıf ama giderek güçlenen başka bir titreşim daha hissedildi. Bu da karıncaya, aynı türden başka bir devin oluşuma doğru geldiğini söylüyordu. Aynı anda, karınca oluşumun yüzeyinde uzunca bir hendekle karşılaştı, yüzeyi daha pürüzlüydü ve rengi farklıydı: kırık beyaz. Oluk boyunca tırmanmaya devam etti, pürüzlü yüzeylerden tırmanmak

daha kolaydı. Oluğun her iki ucunda da kısa ve daha dar oluklar bulunuyordu, ana oluğun alt ucunda da dikey dar oluklar vardı. Oluğun üst ucu ve ana oluk bir açı ile birbirine bağlıydı. Karınca siyah kaygan zemine tekrar çıktığında, oluğun şekli hakkında genel bir izlenim edinmişti: "1"

Sonra oluşumun önündeki dev varlığın boyu yarıya bölündü, şimdi oluşumla hemen hemen eşit boydaydılar. Belli ki varlık diz üstüne çökmüştü, böylelikle soluk mavi gökyüzü biraz olsun ortaya çıkmıştı ve yıldızlar görünmeye başlamıştı. Dev varlığın bakışları oluşumun tepesinde gezindi ve karınca, varlığın görüş alanına girip girmemek konusunda tereddüt etti. Bunun yerine, yönünü değiştirdi ve zemine paralel ilerlemeye başladı. Kısa sürede başka bir oluğa vardı ve yürüyüşün zevkini çıkarmak için oluğun içinde bir süre bekledi. Rengi, kraliçe karıncayı çevreleyen yumurtaları andırıyordu. Hiç tereddüt etmeden, karınca oluğu aşağı takip etti, bir süre sonra oluğun şekli aşağı bükülüp tam bir çember oluşturarak iyice karmaşık bir hal aldı. Karıncaya koku izi sürme sürecinde, kendini yuvasına geri dönmüş bulduğu zamanları hatırlattı. Sinir ağında bir desen oluştu: "9."

Oluşumun önünde diz çökmüş varlık bir ses çıkardı ancak konuşulanları anlamak karıncanın kapasitesini aşıyordu: "Hayatta olmak bir mucize. Bunu anlayamazsan, daha derin şeylerin peşine nasıl düşeceksin ki?"

Varlıktan, çimler üzerine esen rüzgâr gibi bir ses, bir iç geçirme, çıktı, sonra ayağa kalktı.

Karınca yere paralel olarak ilerlemeye devam etti ve üçüncü oluğa girdi. Oluk, keskin dönüş yapana kadar dümdüz ilerledi: "7." Bu şekli sevmemişti. Ani ve keskin bir dönüş genellikle tehlike ya da savaş anlamına geliyordu.

Birinci varlığın sesi titreşimlerin üzerini örtmüştü, o yüzden karınca ancak o zaman ikinci varlığın oluşuma vardığını fark etti. Birinci varlık onu karşılamak için ayağa

kalktı. İkinci varlığın gökyüzünün koyu mavi arka planına karşı göze çarpan beyaz saçları vardı. Esen rüzgârda saçlarının dalgalanmasıyla gökyüzündeki yıldızlarla arasında bir bağ varmış gibiydi.

"Dr. Ye, yanılıyor muyum?"

"Siz... Xiao Luo'sunuz, değil mi?"*

"Evet. Ben Luo Ji. Yang Dong'un liseden sınıf arkadaşıyım. Siz... neden buradasınız?"

"Burayı çok iyi bilirim. Güzel bir yer, otobüsle gelmesi de kolay. Son zamanlarda yürüyüş yapmak için sık sık buraya geliyorum."

"Dr. Ye, başınız sağ olsun."

"Bunlar mazide kaldı..."

Oluşumun aşağısında, karınca tekrar gökyüzüne doğru dönmek istedi ama sonra "7"ye tırmanmadan önce, şekli "9"un aynısı olan başka bir oluk olduğunu gördü. "9" boyunca tekrar tırmandı. Nedenini bilmese de "1" ve "7"den daha iyi olduğunu düşündü. Estetik zekâsı ilkel ve tek hücreliydi. "9" boyunca sürünürken duyduğu belli belirsiz zevk giderek yoğunlaştı. İlkel, tek hücreli bir zevk. Bu iki duyu hücresi, estetik ve zekâ hiçbir zaman evrimleşmemişti. Bir milyar yıl öncesinde de aynıydı, bir milyar yıl sonra da aynı kalacaktı.

"Xiao Luo, Dong Dong senden çok bahsetmişti. Söylediğine göre astronomiyle ilgiliymişsin. Doğru mu?"

"Önceden. Şimdi üniversitede sosyoloji öğretiyorum. Hatta sizin okulunuzdayım ama ben orada çalışmaya başladığımda siz çoktan emekli olmuştunuz."

"Sosyoloji mi? Bu büyük bir değişim olmuş."

"Evet, Yang Dong hep bir şeye kafamı veremediğimi söylerdi."

---

* Xiao, Çincede kullanım yerine göre küçük, az, genç vb. anlamlarını taşır. Burada Luo kişi ismi ile beraber kullanıldığından kişinin genç olduğunu vurgulamaktadır. –*çn*

"Senin zeki biri olduğunu söylediğinde şaka yapmıyormuş."

"Biraz akıllıyım o kadar. Kızınız gibi değil. Astronomi bana delinmez bir demir levha gibi geldi. Sosyoloji ise ahşap bir tahta; bir yumruk attığınızda delebileceğiniz ince bir yer vardır elbet. Böyle yaşamak daha kolay."

Karınca, başka bir "9"a ulaşma umuduyla olukta ilerlemeye devam etti. Ancak sonra oluğun biraz yanında çukur gibi bir şey gördü. Ama "1"den daha uzundu ve uçlarında küçük oluklar yoktu. "–" şeklindeydi.

"Öyle deme. Normal insanlar böyle yaşıyor, herkes Dong Dong gibi olacak diye bir şey yok."

"Benim öyle bir hırsım yok, gerçekten. Amaçsızca yaşıyorum."

"Bir önerim var. Neden kozmik sosyoloji üzerine çalışmıyorsun?"

"Kozmik sosyoloji mi?"

"Rasgele seçilmiş bir isim. Evrende gözlemlenebilir yıldızlar kadar medeniyet olduğunu varsayalım. Bir sürü var hem de. Bu medeniyetler genel kozmik toplumu oluştururlar. Bu süper toplumun doğası üzerine çalışan alana da kozmik sosyoloji denir."

Karınca oluşumda pek de uzağa ilerleyememişti. O kasvetli "–"den sonra keyifli bir "9" bulmayı umut etti. Ama bunun yerine rahat bir başlangıcı olan ama sonunda "7" kadar korkunç bir keskin dönüşü bulunan "2" ile karşılaştı. Belirsiz bir geleceğin öngörüsü. Karınca bir sonraki oluğa doğru devam etti; bu da kapalı olan "0"dı. Yol "9"un bir parçası gibi görünüyordu ama bu bir tuzaktı. Hayatın düz ve kusursuz olmaya ama aynı zamanda yöne de ihtiyacı vardır. Her zaman başlanılan noktaya dönülmez. Bunu anlıyordu karınca. İleride yine iki oluk olmasına rağmen, o bütün ilgisini kaybetmişti. Tekrar yukarıya doğru döndü.

"Ama... bizim medeniyetimiz şu an için bilinen tek medeniyet."

"İşte bu yüzden kimse bu alanda çalışmadı. Bu fırsat senin."

"Büyüleyici, Doktor Ye, lütfen devam edin."

"Ben, senin bu iki uzmanlığının birleştirilebileceğini düşünüyorum. Kozmik sosyolojinin matematiksel yapısı insan sosyolojisinden çok daha nettir."

"Neden böyle diyorsunuz?"

Ye Wenjie gökyüzünü işaret etti, alacakaranlık batıyı hâlâ aydınlatıyordu ve beliren yıldızlar çok rahat sayılabiliyor, semanın birkaç saniye önce nasıl gözüktüğünü hatırlamayı kolaylaştırıyordu: muazzam bir genişlik ve mavi bir boşluk ya da tıpkı bir mermer heykel gibi gözbebekleri olmayan bir yüz. Şimdi ise yıldızlar sayıca az olsa da büyük gözlerin göz bebekleri vardı. Boşluk dolmuştu. Evren artık görebiliyordu. Yıldızlar küçücüktü, yaratıcısından kaynaklanan bazı tedirginliklerini zayıf gümüş renkli parıltıyla gösterebiliyordu. Kozmik heykeltıraş evren üzerindeki nokta şeklindeki göz bebeklerine karşı zorunluluk hissediyordu ama henüz görüş alanında çok büyük bir bağışlama korkusu vardı. Korku ve arzunun bu dengesi, uzayın uçsuz bucaksızlığının karşısındaki yıldızların küçüklüğünde neticeleniyordu, her şeyin üstünde bir ihtiyat beyanı.

"Bak, tüm yıldızlar birer noktadır. Evrendeki her uygar kompleks toplumda kaos ve başıboşluk etmenleri belli bir mesafeye göre süzülür, böylece bu medeniyetler matematiksel işlemlerdeki referans noktaları gibi hareket edebilirler."

"Ama Dr. Ye, sizin bahsettiğiniz kozmik sosyolojide çalışılacak somut bir şey yok. Ayrıca inceleme ve deneyler yapmak da gerçekten mümkün değil."

"Yani bu, senin nihai sonucunun Öklid geometrisi gibi tamamen kuramsal olacak demek. İlk başlarda birkaç basit

aksiyom kuracaksın, sonra bu aksiyomları temel alarak bir teori türeteceksin."

"Bütün bunlar gerçekten çok ilginç ama kozmik sosyolojinin aksiyomları ne olabilir?"

"Birincisi: Hayatta kalmak uygarlığın en temel ihtiyacıdır. İkincisi: Uygarlık sürekli büyür ve genişler ancak evrendeki toplam madde miktarı sabit kalır."

Karınca, yukarısındaki karmaşık labirent yapısı içinde pek çok oluk olduğunu fark ettiğinde henüz çok ilerlememişti. Kahverengi karınca şekillere karşı duyarlıydı ve bunu da çözebileceğine güveniyordu ama onun o ufacık sinir ağının sınırlı depolama kapasitesi, tırmandığı bazı şekilleri unutabileceğini gösteriyordu. Sürekli bir şeyler unutmanın hayatının bir parçası olduğu düşünülürse, "9"u unutmak onda herhangi bir pişmanlık hissi uyandırmadı. Sonsuza kadar hatırlaması gereken çok az şey vardı ve bunlar, içgüdü olarak bilinen depolama alanının içine genleri tarafından kazınmıştı.

Hafızası silinen karınca labirente girdi. Kıvrımlarını ve dönüşlerini aştıktan sonra, basit bilincinde başka bir biçim belirdi: Çince 墓* karakteri. İlerledikçe oluklar başka kombinasyonlar oluşturmaya başladı, bu seferki daha basitti ama karıncanın keşfe devam ederken hafızasını temizleyip 墓'yu unutmaktan başka çaresi yoktu. Sonra güzel, çizgisel bir oluğa girdi. Gördüğü bir şekil, ona kısa süre önce ölü bulduğu bir çekirgenin karnını hatırlattı. Bu şekil 之** idi. Daha sonra yukarı doğru devam ederken, iki damla şekli ve bir çekirge karnından oluşmuş bir kombinasyonu olan 冬*** karakteri ile karşılaştı. Üstteki şekil iki parçaya bölünmüş ve 杨**** karakterini oluşturmuştu. Karıncanın hatırladığı son

* "Mu." Çince "mezar" anlamına gelmektedir. –*çn*

"Zhi." Çincede iyelik belirtir. –*çn*

*** "Dong." Çince "Kış" anlamına gelir. –*çn*

**** "Yang." Çince "kavak" anlamına gelir. –*çn*

şekil buydu ve tüm yolculuğu boyunca aklında sadece o kaldı. Daha önce karşılaştığı tüm ilginç şekilleri unutmuştu.

"Bu iki aksiyom da sosyolojik açıdan yeterince sağlam... ama siz hemencecik söyleyiverdiniz, sanki daha önce bunların üzerine çalışmışsınız gibi," dedi Luo Ji, biraz şaşırmıştı.

"Bütün hayatım boyunca bunu düşündüm. Ama daha önce kimseyle konuşmamıştım. Gerçekten nedenini bilmiyorum... Bir şey daha: Bu iki aksiyomdan gelen kozmik sosyolojinin temel resmini elde etmek için iki önemli kavram daha var; şüphe zincirleri ve teknoloji patlaması."

"Çok ilginç terimler. Bunları açıklar mısınız?"

Ye Wenjie saatine baktı: "Zaman yok. Ama sen onların ne olduğunu anlayacak kadar zekisin. Disiplininde bu iki aksiyomu başlangıç noktası olarak kullanabilirsin. Ve sonunda kozmik sosyolojinin Öklid'i olup çıkabilirsin."

"Dr. Ye, ben Öklid falan değilim. Ama söylediklerinizi hatırlayacağım ve üzerine düşüneceğim. Gerçi, rehberlik için size gelebilirim."

"Korkarım böyle bir fırsatın olmayacak... Böyle bir durumda sana söylediğim her şeyi unut gitsin. Öyle ya da böyle, ben görevimi yerine getirdim. Evet, Xiao Luo, şimdi gitmek zorundayım."

"Dr. Ye, kendinize iyi bakın."

Ve Ye Wenjie, son toplantısı için alacakaranlığa doğru uzaklaştı.

Kahverengi karınca tırmanmaya devam etti ve kayalık arazideki bir havzaya ulaştı. Havzanın pürüzsüz yüzeyinde karmakarışık bir biçim vardı. Küçücük sinir ağında böyle bir yapıyı barındırabilmesinin mümkün olmadığını biliyordu ama ilkel estetik duygusu, bu görüntü karşısında "9"da olduğu gibi kıpırdandı. Ama aynı zamanda görüntünün bir kısmındaki bir çift göz ona çok tanıdık geliyordu. Karınca gözlere karşı hassastı çünkü o bakışlar tehlike anlamına

geliyordu. Ancak o gözlerin gerçek olmadığını bildiği için hiç kaygılanmıyordu. Luo Ji adlı dev yaratığın, oluşumun önünde sessizce diz çöktüğü sırada o gözlere baktığını çoktan unutmuştu. Karınca havzanın dışına çıktı ve oluşumun tepesine tırmandı. Düşmekten korkmadığı için çevresine göre çok yüksekteymiş gibi hissetmiyordu. Birçok kez daha yüksek yerlerden savrulmuş ama hiç zarar görmemişti. Yükseklik korkusu olmazsa yüksek yerlerdeki güzelliğin tadına varılmaz.

Oluşumun dibinde, Luo Ji'nin çiçek demetiyle kenara savurduğu örümcek, ağını tekrar işlemeye başlamıştı. Kayanın yüzeyinden ışıldayan bir ipliği çekti ve zemine doğru bir sarkaç gibi sallandı. Bunu üç kez daha yaptı ve ağın iskeletini tamamlamış oldu. Bu ağ on bin kez bozulsa bile, örümcek on bin kez ağı baştan yapacaktır. Bunda ne bir sıkıntı, ne bir hüsran ne de keyif vardır, milyarlarca yıldır bu böyle süregelmiştir.

Luo Ji bir süre daha sessizce dikildikten sonra oradan ayrıldı. Topraktaki titreşim dağıldıktan sonra, karınca zirvenin aşağısındaki yuvasına doğru, farklı bir yoldan hızla indi ve ölü bir böceğin yerini bildirdi. Gökyüzündeki yıldızlar iyice belli olmaya başlamıştı. Kahverengi karınca zirvenin dibine doğru giderken örümceğin yanından geçti, birbirlerinin varlıklarını hissettiler ancak iletişim kurmadılar.

Uzaklardaki o gezegen dinlemek için nefesini tuttuğunda, ne karınca ne de örümcek, Dünya üzerindeki bütün hayatın içinde yalnızca ikisinin kozmik medeniyet aksiyomlarının doğuşuna tanıklık ettiklerinin farkındaydı.

•●•

Daha önceki günlerde, gecenin köründe, Pasifik Okyanusu gökkubbenin altında bir saten şeridi gibi süzülürken, Mike Evans, *Mahşer Günü*'nün pruvasında dikiliyordu. Mike Evans bu gibi zamanlarda uzak dünya ile konuşmak-

tan zevk alıyordu çünkü sophonun retinalarına yansıttığı metin, gece denizi ve gökyüzü karşısında apaçık seçilebiliyordu.

Bu bizim yirmi ikinci gerçek zamanlı konuşmamız. İletişim kurarken bazı zorluklarla karşılaştık.

"Evet, Efendim. Size verdiğimiz insanlık literatürünün büyük bir kısmını anlayamadığınızı öğrendim."

Evet. Bize parçaları net bir şekilde anlattın. Ancak bütünü anlamakta güçlük çekiyoruz. Bir şey gerçekten farklı.

"Sadece bir tek şey mi?"

Evet. Bazen dünyanızda bir şey eksikmiş gibi gözüküyor, başka bir zamanda ise fazladan bir şey varmış gibi. Ve biz hangisi olduğunu bilmiyoruz.

"Aklınızı karıştıran şey nedir?"

Dikkatle bütün belgeleri inceledik ve sorunun bir çift eş anlamlı sözcükte olduğunu anladık.

"Eş anlamlı derken?"

Dilinizde birçok eş anlamlı ve yakın anlamlı sözcük var. Sizden ilk aldığımız sinyallerdeki dil, Çince, "soğuk" ve "serin", "ağır" ve "okkalı", "uzak" ve "ırak" gibi aynı anlama gelen sözcükler içeriyordu.

"Anlamanızı engelleyen eş anlamlı kelime çifti hangisi?"

"Düşünmek" ve "söylemek", bunların eş anlamlı olmadığını daha yeni öğrendik ve çok şaşırdık.

"Evet. Onlar kesinlikle eş anlamlı değiller."

Bizim anlayışımıza göre, öyle olmalılar. Düşünmek, zihinsel aktiviteyi yürütmek için düşünce organlarını kullanmak anlamına gelir. Söylemek ise düşünceyi karşı tarafa iletmek anlamına gelir. İkincisi sizin dünyanızda ses telleri tarafından üretilen hava titreşimlerinin modülasyonudur. Bu tanımlamalar doğru mu?

"Evet. Ama bu, 'düşünme' ve 'söyleme'nin eş anlamlı olmadığını göstermez mi?"

Bizim anlayışımıza göre eş anlamlı olduğunu gösterir.

"Bunun hakkında biraz düşünebilir miyim?"

Elbette. Bunun üzerine bizim de düşünmemiz gerek.

Mike Evans yıldızların altındaki dalgalı okyanusa bakarak iki dakika düşündü.

"Efendim, sizin iletişim organlarınız neler?"

Bizim iletişim organlarımız yok. Beyinlerimiz düşüncelerimizi dış dünyaya gösterebilir, böylece iletişimi sağlarız.

"Düşünceleri göstermek mi? Bunu nasıl yapabiliyorsunuz?"

Beynimizdeki düşünceler, bizim için görünür ışığın da dâhil olduğu tüm frekanslarda elektromanyetik dalgalar yayar ve bunlar çok uzak mesafelerden görüntülenebilir.

"Yani başka bir deyişle, sizin için düşünmek, konuşmaktır?"

Dolayısıyla eş anlamlıdırlar.

"Ah... Anladım. Bu bizim için geçerli değil. Yine de bu durum belgeleri anlamak için engel olmamalı."

Doğru. Düşünce ve iletişim alanlarında sizinle aramızda çok büyük farklar yok. Sizin de, bizim de beyinlerimiz var, birbirine bağlı çok sayıda nöronlar sebebiyle zekiyiz. Tek fark, bizim beyin dalgalarımız daha güçlü, dolayısıyla başka bir iletişim organına ihtiyaç duymuyoruz. Tek fark bu.

"Hayır. Ben daha büyük bir farkın gözden kaçıyor olabileceğinden şüpheleniyorum. Efendim, izninizle tekrar bir düşüneyim."

Elbette.

Mike Evans pruvadan ayrıldı ve güverteye şöyle bir bakındı. Pasifik Okyanusu hâlâ gecenin hafif aydınlığında sessizlik içinde dalgalanıyordu. Mike Evans onu düşünen bir beyin olarak hayal etti.

"Efendim, size bir hikâye anlatmak istiyorum. Bunun için öncelikle anlamanız gereken bazı unsurlar var: Bunlar kurt, çocuk, büyükanne ve ormandaki ev."

Büyükanne hariç, diğerleri kolaylıkla anlaşılabilir unsurlar. Bunun insanlar arasında bir kan bağı olduğunu biliyorum ve bu genellikle ileri yaştaki bir kadın anlamına gelir. Ama yine de gerçek akrabalık durumu daha fazla açıklama gerektiriyor.

"Efendim, bu o kadar önemli değil. Bilmeniz gereken tek şey, çocuklarla arasında yakın bir ilişki olduğu. Çocukların güvenebileceği az sayıdaki insandan biridir."

Anlaşıldı.

"Sizin için hikâyeyi biraz basitleştireceğim. Büyükannenin dışarı çıkması gerekiyordu ve çıkarken çocukları evde bırakıp kapıyı kimseye açmamaları konusunda tembihledi. Daha sonra yolda bir kurt ile karşılaştı ve kurt onu yedi. Ardından babaannenin kıyafetlerini giyerek onun görünüşüne büründü. Sonra eve gidip kapıya yaklaşarak, 'Ben sizin büyükannenizim, döndüm, kapıyı açın,' dedi. Çocuklar delikten bakıp büyükanneye benzediğini görünce kapıyı açtılar ve kurt onları yedi. Efendim, hikâyeyi anladınız mı?"

Kesinlikle anlaşılmaz.

"O zaman, belki de ben her şeyi doğru tahmin ettim."

Öncelikle, kurt başından beri eve girip çocukları yemek istiyordu. Değil mi?

"Doğru."

Bunu yapmak için çocuklarla iletişime geçti. Doğru mu?

"Doğru."

Anlaşılmayan bu. Amacına ulaşabilmek için çocuklarla iletişim kurmamalıydı.

"Neden?"

Sebebi bariz değil mi? Aralarında iletişim varsa çocuk-

lar kurdun onları yemek için geldiğini bilirlerdi ve kapıyı açmazlardı.

Mike Evans bir süre sessiz kaldı. "Anladım, efendim. Anladım."

Neyi anladın? Zaten bariz olanı açıklamadım mı?

"Sizin düşünceleriniz dış dünyaya tamamen açık. Saklayamazsınız."

Düşünceler nasıl saklanır? Kafa karıştırıcı konuşuyorsun.

"Demek istediğim, düşünceleriniz ve anılarınız dış dünyaya karşı şeffaf, tıpkı herkesin okuyabileceği bir kitap gibi ya da bir binaya yansıtılan bir film gibi ya da şeffaf bir akvaryumdaki balık gibi. Tamamen açıkta ve bir bakışta anlaşılabilir. Bahsettiğim bu unsurları siz..."

Her şeyi anlıyorum. Ama bu son derece doğal değil mi?

Mike Evans yine bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Demek böyle..." dedi. "Efendim, siz yüz yüze iletişim kurduğunuzda, söylediğiniz her şey doğrudur. Yalan ya da hile mümkün değildir. Yani siz karmaşık stratejik bir düşünceyi takip edemiyorsunuz."

Bizler arada mesafe olduğunda da iletişim kurabiliriz. Sadece yüz yüze değil. "Hile" ve "yalan" kelimelerine gelecek olursak, bu ikisi de anlamakta zorluk çektiğimiz kelimelerden.

"Düşünce tamamen şeffaf olduğunda nasıl bir toplum ortaya çıkar? Ne tür bir kültür üretir? Ne tür bir siyaset? Entrika olmadan, bahaneler olmadan..."

"Entrika" ve "bahane" ne demek?

Evans bir şey söylemedi.

İnsanların iletişim organları vardır ancak beyinlerinizin güçlü düşünce dalgaları yayamayışı evrimsel bir eksiklik. Bu sizin biyolojik zayıflığınız. Düşüncenin doğru-

dan görüntülenmesi, iletişimin daha üstün bir modeli ve verimli şeklidir.

"Eksiklik mi? Zayıflık mı? Hayır, Efendim. Bu sefer kesinlikle yanılıyorsunuz."

Gerçekten mi? Bir düşünelim bakalım. Düşüncelerimi görememen ne yazık.

Bu sefer sessizlik daha uzundu. Yirmi dakikadan fazla zaman geçmişti ama hiç altyazı görünmemişti. Mike Evans geminin pruvasından kıçına kadar ağır ağır yürüyüp okyanusta sıçrayan balıkların yıldız ışıkları altında gümüş gibi parıldamasını izliyordu. Birkaç yıl önce, aşırı avlanmanın sahildeki yaşama etkisini araştıran bir balıkçı teknesinde, Güney Çin Denizi'nde biraz zaman geçirmişti. Balıkçılar bu olguyu "ejderha askerlerinin geçişi" diye adlandırıyordu. Evans'a, okyanusun gözüne yansıtılan bir altyazı gibi gözükmüştü. Sonra metin onun da gözlerinde belirdi.

Haklısın. Belgelere tekrar baktığımda onları daha iyi anlıyorum.

"Efendim, sizin insanları anlamak için önünüzde uzun bir yol var. Neredeyse, sizin tüm bunları anlamlandırmayacağınızdan korkuyorum."

Gerçekten de çok karmaşık. Onları neden daha önce anlamadığımı biliyorum. Haklısın.

"Efendim, bize ihtiyacınız var."

Sizden korkuyorum.

Konuşma sona erdi. Bu, Mike Evans'ın Üç Cisim'den aldığı son mesajdı. Geminin kıçında durdu ve kar beyazı *Mahşer Günü* puslu gecede akıp giden zaman gibi kayıp gitti.

1. BÖLÜM

DUVARABAKANLAR

Kriz dönemi, 3. yıl.

Üç Cisim Filosu'nun Güneş Sistemi'ne olan uzaklığı: 4.21 ışık yılı.

Ne kadar da eski görünüyor...

Tang ile karşı karşıya geldiğinde, Wu Yue'nin ilk düşüncesi bu olmuştu. Önünde yapım aşamasında olan büyük gemi, elektrik hatlarının altındaydı. Bu eskilik izleniminin sebebi, geminin henüz tamamlanmamış gövdesinde, manganlı çelik plakalar üzerinde sayısız lekenin oluşmasındandı. Bir kat daha gri boyayla *Tang*'ın sağlam ve yeni gibi görüneceğini hayal etmeye çalıştı. Ama boşuna.

Tang'ın dördüncü açık deniz filosu eğitim oturumu sonuçlanmıştı. Bu iki aylık eğitim oturumu sırasında, *Tang*'ın komutanları olan Wu Yue ve hemen yanında dikilen Zhang Beihai rahatsız edici bir rol üstlenmişlerdi. Muhrip düzenleri, denizaltı ve ikmal gemilerinin hepsi savaş komutanları tarafından yönetiliyordu. *Tang* hâlâ rıhtımda yapım aşamasındaydı, bu yüzden uçak gemisinin yeri bir eğitim gemisi tarafından doldurulmuş ya da öylece boş bırakılmıştı. Oturumlar sırasında, Wu Yue genellikle denizde boş kalmış suyun yüzeyine boş boş bakardı, geçen gemilerin bıraktığı dalgalar, ruhu gibi, çok huzursuz görünürdü. *Bu boşluk gerçekten dolabilir mi?* Bu soruyu kendine defalarca sormuştu.

Şimdi ise bitmemiş *Tang*'a baktığında gördüğü şey sadece *Tang*'ın eskimişliği değil, aynı zamanda zamanın nasıl geçtiğiydi. Boşa çıkmış, eski, dev bir kale gibi görünüyordu. İskeleden düşen kaynak kıvılcımları geminin taş duvar bede-

ninde benekler oluşturmuştu, tıpkı yosunla kaplanan taşlar gibi... Arkeolojik bir yapı gibi... Wu Yue düşüncelerinin nereye varacağından korkuyordu. Dikkatini, yanında duran Zhang Beihai'a çevirdi. "Baban nasıl oldu?" diye sordu.

Zhang Beihai hafifçe başını salladı: "İyi değil, mevcut durumunu koruyor."

"İzin iste."

"Hastaneye ilk gittiğinde izin almıştım. Durumuna bakılırsa, zamanı geldiğinde gerekeni yapacağım."

Sonra sustular. Kişisel yaşamlarıyla ilgili, ikisinin arasındaki tüm sohbet bu kadardı. İşle ilgili mevzularda daha çok konuşuyorlardı ama aralarında hep bir uzaklık vardı.

"Beihai, iş eskisi gibi olmayacak. Bak, artık aynı pozisyonu paylaşıyoruz. Daha fazla iletişimde olmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Gayet iyi bir iletişimimiz var. O kadar ki, üstlerimiz bizi birlikte *Tang*'a yerleştirdi. *Chang'an* gemisinde kuşkusuz çok başarılı bir işbirliğimiz vardı." Zhang Beihai bunu söylerken güldü ama Wu Yue onun gülmesinin anlamını çıkaramadı. Zhang Beihai'ın gözleri, gemideki herkesin kalbinden geçenleri okuyabilirdi. Wu Yue onun karşısında tamamen şeffaftı ama o, Zhang Beihai'ın kalbinin derinliklerini bilmiyordu. Bu gülümsemenin samimi olduğuna emindi ama onu anlayabileceği yönünde en ufak bir umudu bile yoktu. Başarılı bir işbirliğinin olması, başarılı bir anlayışa denk değildir. Tabii ki Zhang Beihai'ın gemideki en yetenekli siyasi komiser olduğuna şüphe yoktu. Zhang Beihai işini baştan sona çok iyi takip edip her ayrıntıyı disiplinli bir şekilde incelerdi, aynı zamanda çok dürüsttü. Ama iç dünyası dipsiz bir grilikteydi. Zhang Beihai, Wu Yue'ye hep şöyle dermiş gibi gelirdi: *Sadece bu şekilde yap. Bu en iyisi ya da en doğrusu. Ama gerçekten istediğim bu değil.* Bu, çok belirsiz bir duygu olarak başlamış, sonra giderek belirgin-

leşmişti. Elbette Zhang Beihai her ne yaparsa hep en iyisi ya da en doğrusuydu. Ama Wu Yue'nin, onun aslında ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Wu Yue'nin doğru olarak kabul edip sadık kaldığı tek şey vardı: Savaş gemisi komutanlığı tehlikelidir ve bu yüzden iki komutanın da birbirlerinin aklından geçenleri anlaması gerekir. Bu zor sorun ise Wu Yue'ye kalmıştı. İlk başlarda Wu Yue, Zhang Beihai'ın nedense devamlı tetikte olduğunu sanıyor ve bu halinden alınıyordu. Denizaltı muhrip komutanlığı gibi zor bir görevde kim ondan daha açık yürekli ve dürüsttü ki? *Benden sakınmasını gerektirecek neyim var ki?*

Zhang Beihai'ın babası kısa bir süreliğine onların amirliğini yaptığında, Wu Yue onunla komiserin iletişim sıkıntıları hakkında konuşmuştu.

"İşin iyi yapılabilmesi için yeterli değil mi? Neden onun neler düşündüğünü bilmek istiyorsun?" diye nazikçe sormuştu amiri, sonra da biraz isteksizce, "Aslında ben de bilmiyorum," diye eklemişti.

"Şuna biraz daha yakından bakalım," dedi Zhang Beihai ve *Tang*'daki kıvılcımları işaret etti. Sonra ikisinin de telefonları aynı anda cıvıldadı: araçlarına dönmelerini söyleyen bir kısa mesaj. Bu çağrılar genellikle acil bir durumun habercisiydi çünkü güvenli ve gizli haberleşme telefonları sadece araçların içinde kullanılabiliyordu. Wu Yue arabanın kapısını açtı ve ahizeyi kaldırdı. Arayan genel karargâh muharebe gurubundan bir karargâh subayıydı.

"Kaptan Wu, Donanma Karargâhı siyasi komiser Zhang Beihai ve sizin için acil emir gönderdi. İkiniz de hemen Genelkurmay Başkanlığı'na gitmelisiniz."

"Genelkurmay Başkanlığı'na gitmek mi? Peki, beşinci filonun eğitimi ne olacak? Muharebe grubunun yarısı denizde ve geri kalanı da yarın onlara katılacak."

"Hiçbir fikrim yok. Verilen emir bu. Detaylarla ilgili burada bilgilendirileceksiniz."

Hâlâ tamamlanmamış *Tang*'ın siyasi komiseri ve kaptanı birbirlerine baktılar. Uzun yıllardır sadece nadiren birbirlerinin sezgilerini anlarlardı: *Görünüşe göre deniz yüzeyindeki o küçük boşluk dolmayacaktı.*

•●•

Fort Greely, Alaska. Karlı ova üzerinde sakince duran birkaç alageyik karların altından gelen titreşimleri hissederek birden hareketlendiler. Önlerinde beyaz bir yarım küre yarılarak açıldı. Oraya uzun bir süre önce yerleştirilmiş, toprağa yarı yarıya gömülmüş dev bir yumurtaydı ama alageyik onun bu soğuk dünyaya ait olmadığını daima hissetmişti. Yumurta yarılarak açıldı ve kalın dumanlar ile alevler yayıldı. Ardından dev bir kükremeyle yumurtanın altından alevler fışkırmaya başladı. Çevredeki kar sıcak havaya doğru sürüklendi ve ardından yağmur olup tekrar yağmaya başladı. Silindir yeterince yükseldiğinde, geyiği dehşete düşüren patlamalar yerlerini tekrar huzura bırakmıştı. Silindir ardında uzun, beyaz bir kuyruk bırakarak gökyüzünde kayboldu. Sanki karlı manzara dev bir yün yumağıydı da, gökyüzündeki görünmez, dev bir el ucunu havaya çekmişti.

"Lanet olsun! Sadece birkaç saniye daha gerekliydi ve sonra kesinlikle bu ateşlemeyi durdurabilirdim," dedi Hedef Takip Memuru Raeder ve elindeki bilgisayar faresini fırlattı. Raeder, KAHAS* Komuta Merkezi'nde bulunan Nükleer Füze Savunma Kontrol odasında, binlerce kilometre uzaktaydı. Bu merkez Colorado Springs yakınlarındaki Cheyenne Dağı'nın üç yüz metre altındaydı.

"Sistem uyarı verdiği anda önemli bir şey olmadığını anlamıştım," dedi, Yörünge Ekran Görevlisi Jones, başını sallayarak.

* Kuzey Amerika Hava Savunma. *–yhn*

"Sistem neye saldırıyor, öyleyse?" diye sordu General Fitzroy. Nükleer Füze Savunma onun yeni görevinin sorumluluklarından biriydi, bu yüzden henüz tam anlamıyla alışamamıştı. Monitörlerle kaplı duvara bakarak, NASA kontrol merkezindeki sezgisel grafik görüntülerini bulmayı denedi: haritanın düzlemsel dönüşüm tepesinde bir sinüs dalgası oluşturarak dünya haritası üzerinde dolaşan kırmızı bir çizgi. Acemiler için bu oldukça anlaşılmazdı. Ama en azından uzayda bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Ancak burada o kadar basit bir şey yoktu, ekrandaki çizgiler anlamsız, soyut ve karmakarışıktı. Ekranda hızla akan sayılar sadece NFS'deki görevlilerin bahsettiklerinden çok daha fazlasıydı.

"General, geçen yıl, Uluslararası Uzay İstasyonu çok amaçlı modülün üzerindeki yansıtıcı filminin yerini ne zaman değiştirdiklerini hatırlıyor musunuz? Eski filmi kaybettiler. Güneş rüzgârında mahvolmuş ve sonra ortaya çıkmıştı."

"Ama... Hedef tarama veritabanı ekranında dâhil edilmesi gerekirdi."

"Evet, işte burada," dedi Raeder ve bilgisayar faresiyle sayfanın üzerine geldi. Karmaşık metinde veriler ve formların dışında, siyah arka plan üzerinde düzensiz beyazlıklardan oluşan, muhtemelen bir dünya teleskopu ile çekilmiş, göze çarpmayan bir fotoğraf vardı. Güçlü yansıtıcı nedeniyle ayrıntıları görünmüyordu.

"Binbaşı, bunu aldığınıza göre neden fırlatma programını sonlandırmadınız?"

"Sistemin hedef veritabanını otomatik olarak tespit etmesi gerekirdi. Reaksiyon sürelerine elle müdahale etmek yeterince hızlı olmuyor maalesef. Eski sistemden alınan veriler yenisine göre biçimlendirilmemiş, bu yüzden tanıma modülüyle de bağlantılı değildi," dedi Raeder. Bunu söy-

lerken biraz incindiği belliydi, sanki *NFS'nin süperbilgisayarları bunu yapamadığında, manuel olarak hızla müdahale etmekteki yeterliliğimi zaten kanıtladım ama hâlâ sizin saçma sorularınıza katlanmak zorundayım,* demek ister gibiydi.

"General, bu emir NFS'nin uzaya yön vermesinden sonra, gerçek işlevsel duruma geçilmesi için geldi ama daha yazılım tekrar kalibre edilmemişti," dedi bir görevli.

Fitzroy hiçbir şey söylemedi. Kontrol odasındaki konuşmalar sinirini bozmuştu. İnsanlığın sahip olduğu ilk gezegen savunma sistemi ile karşısındaydı. Ama aslında hâlihazırda var olan, çeşitli karasal kıtalardan uzaya yönlendirilen NFS sisteminden bir farkı yoktu.

"Bence bir hatıra fotoğrafı çektirmeliyiz," dedi Jones heyecanla. "Bu, dünyanın saldırdığı ilk ortak düşman olmalı."

"Kamera getirmek yasak," dedi Raeder soğuk bir sesle.

"Kaptan, sen neden bahsediyorsun?" Fitzroy aniden sinirlendi. "Sistem hiçbir düşman hedefi tespit etmedi. Bu bir ilk saldırı falan değil."

Rahatsızlık yüklü bir sessizlikten sonra birisi, "Avcı uçakları nükleer başlık taşıyabilir," dedi.

"Evet, bir nokta beş megaton. Ne var bunda?"

"Hava neredeyse kararacak, hedefin konumu göz önüne alındığında, dışarıdaki parlamayı görebilmemiz lazım."

"Monitörden de görebiliriz."

"Dışarıdan bakmak daha ilginç ve eğlenceli olur," dedi Raeder.

Jones heyecanla ve biraz sinirle ayağa kalktı. "General, ben... Benim vardiyam bitti."

"Benim de, General," dedi Raeder, aslında bu sadece nezaket için yapılmış bir davranıştı. Fitzroy, Dünya Savunma Konseyi'nin üst düzey koordinatörüydü. KAHAS ve NFS üzerinde herhangi bir yetkisi yoktu.

Fitzroy elini salladı ve, "Ben senin komutanın değilim.

Rahat ol. Ama herkese şunu hatırlatmalıyım ki birlikte çok fazla zaman geçireceğiz," dedi.

Raeder ve Jones hızla oradan ayrıldılar. Tonlarca ağırlıktaki radyasyon geçirmez kapıdan geçtikten sonra Cheyenne Dağı'nın zirvesine çıktılar. Akşam olmak üzereydi ve gökyüzü açıktı ama uzay boşluğundaki nükleer patlamanın parlaklığını görmediler.

"Burada olmalı," dedi Jones, gökyüzünü işaret ederek.

"Belki de kaçırdık," dedi Raeder, yukarı bakmadı. Sonra alaycı bir gülümsemeyle, "Onlar gerçekten de sophonun alt boyutlarda tekrar ortaya çıkacağına inanıyorlar mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Sophon zekidir. Bize ikinci bir şans vermeyecektir," dedi Jones.

"NFS gözlerini gökyüzüne dikmiş durumda. Gerçekten de dünyayı koruyacak hiçbir şey yok mu? Yani bütün teröristler birer evliyaya dönüşmüş olsa bile, Dünya - Üç Cisim Örgütü halen var, değil mi? Ve bir de DSM var. Konseydeki askerler kesin ve hızlı bir sonuç almak istiyorlar. Ve Fitzroy da onlardan biri. Şu andan itibaren onlar donanıma hiçbir şey yapmamış olsalar bile Dünya Savunma Sistemi'nin ilk aşamasının tamamlandığını ilan edebilirler. Sistemin tek amacı, Dünya'nın yörüngesine yakın düşük boyutlarda açılımı durdurmak. Güdümlü füzelerin durdurulması için gerekenden bile daha basit bir teknoloji yeterli. Çünkü hedef gerçekten görünüyorsa, çok büyük bir alanı kaplayacaktır... Kaptan, sizi buraya bu yüzden çağırdım. Neden ilk saldırı fotoğrafı gibi çocukça bir teklifte bulundunuz? Generalin canını sıktığınızın farkında mısınız? Onun dar görüşlü biri olduğunu göremiyor musunuz?" dedi.

"Ama... bu bir övgü değil miydi?"

"O, askeriyedeki en iyi oyunculardan biridir. Basın toplantısında bunun bir sistem hatası olduğunu açıklayacak

değil. Diğerleri gibi, bunun başarılı bir tatbikat olduğunu söyleyecek. İnanmazsan bekle ve gör," dedi Raeder ve sonra yere oturdu. Gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı, sırtüstü uzandı ve özlem dolu bir ifadeyle gökyüzüne baktı.

"Biliyorsun değil mi, Jones. Eğer sophon tekrar açılırsa, onu yok etmemiz için bize bir şans vermiş olacak."

"Neye yarar? Şu anda Güneş Sistemi'ne doğru akın akın geliyorlar. Ne büyüklükte olduklarını kim bilir... Hey, neden bir kadını kasteder gibi konuştun?"

Raeder rüyadaymış gibi bir ifadeyle bakarak, "Dün, merkeze yeni gelen Çinli bir albay dedi ki, sophon, onun dilinde bir Japon kadınının adını taşıyormuş, Tomoko."*

•●•

Bir gün önce, Zhang Yuançao emeklilik için gerekli evrakları doldurmuş ve kırk yılı aşkın süredir çalıştığı kimya fabrikasından ayrılmıştı. Komşusu Lao Yang'ın** söylediğine göre, bugün ikinci çocukluğunun başlangıcıydı. Lao Yang, altmış yaşının tıpkı on altı gibi olduğunu söylemişti; kırklı ve ellili yaşların yükü durulmuş, yetmişli ve seksenli yaşların hastalıkları henüz başlamamıştır. Tam hayattan zevk alınacak yaş. Zhang Yuançao'un oğlunun ve gelininin düzenli işleri vardı ve oğlu geç evlenmiş olsa da Zhang Yuançao yakında torununu kucağına alabilecekti. Eski evleri kamulaştırılıp yıkılmasaydı, karısıyla beraber şu anki evlerini satın alabilmeleri mümkün olmazdı. Yeni evlerinde bir yıldır yaşıyorlardı...

Zhang Yuançao durumu düşündüğünde her şey iyi durumdaydı. Söz konusu devlet işleri olduğu zaman Lao

---

* 智子: Doğrudan "bilgi parçacığı" anlamına gelir. Kadınlara verilen isimlerde "parçacık" anlamına gelen karakterin sıklıkla kullanıldığı görülmektedir ve bu "ko" diye telaffuz edilir. *–yhn*

Lao, Çincede kullanım yerine göre eski, yaşlı, yaşça büyük gibi anlamlar taşır. Burada, Yang ismi ile beraber kullanıldığından kişinin yaşlı olduğunu vurgulamaktadır. *–çn*

Yang'ın haklı olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Yine de, sekizinci kattaki penceresinden şehrin üstündeki açık gökyüzüne bakarken, kalbinin derinliklerinde hiç güneş ışığı olmadığını ve bunun hiç de ikinci çocukluğa benzemediğini hissetti.

Ön adı Jinwen olan Lao Yang, Zhang Yuançao'ya kalan yıllarının tadını çıkarmak istiyorsa yeni şeyler öğrenmesi gerektiğini sık sık söyleyen emekli bir ortaokul öğretmeniydi. Örneğin: "İnternet. Bebekler bile öğreniyor bunu. Sen niye öğrenmiyorsun?" Hatta Zhang Yuançao'un en büyük başarısızlığının dış dünyaya hiç ilgi göstermemesi olduğuna dikkat çekmişti: "Senin hanım bile hiç olmazsa televizyonun karşısında oturup o berbat pembe dizilerini izlerken gözyaşlarını siliyor. Ama sen televizyon bile izlemiyorsun. Ülke ve dünya meselelerine dikkat etmelisin. Bunun bütün bir hayatın parçası olduğunu unutma." Zhang Yuançao, yaşlı bir Pekinli olabilirdi ama öyle görünmüyordu. Bir taksi şoförü ulusal ve küresel haberlerle ilgili inandırıcı analizler yapabilirdi ama Zhang Yuançao ülkenin cumhurbaşkanını bilse bile, başbakanın adını bilmezdi. Bu onun için bir gurur meselesi haline gelmişti. Sıradan bir hayat yaşamıştı ve bu gibi önemsiz konulara ayıracak vakti yoktu. Onunla bir ilgileri yoktu ve onları görmezden gelerek nice baş ağrısından kurtulmuştu. Yang Jinwen ise devlet meselelerine dikkat ediyor ve her akşam haberlerde yorumcuların ulusal ekonomi politikası ve uluslararası nükleer silahlanmanın artışı hakkındaki tartışmalarını izliyordu. Ama bu ona ne kazandırmıştı ki? Hükümet emeklilik maaşlarını bir kuruş bile artırmamıştı. Yang Jinwen ise, "Saçmalama. Bunların gerçekten önemsiz olduğuna inanıyor musun? Seninle hiçbir ilgileri olmadığına? Bütün ulusal ve uluslararası büyük meseleler, bütün ulusal politikalar ve tüm Birleşmiş Milletler kararları senin hayatını doğrudan ya da dolaylı olarak

etkiler. ABD'nin Venezuela'yı işgal etmesinin seni ilgilendirmeyeceğini mi sanıyorsun? Bana kalırsa, emeklilik maaşını etkileyecek bir şey bu," demişti. Zhang Yuançao, o zaman Lao Yang'ın saçma çıkışına gülmüştü. Ama artık komşusunun haklı olduğunu biliyordu.

Zhang Yuançao, Yang Jinwen'in kapısını çaldı ve Yang, sıradan ev haliyle kapıyı açtı. Oldukça rahat görünüyordu. Zhang Yuançao'un, sanki çölde uzun zamandır bir insanla karşılaşmış gibi bir hali vardı.

"Ben de seni aramaya çıkmıştım. Neredeydin?"

"Markete gitmiştim. Senin hanımı da gördüm, yiyecek bir şeyler alıyordu."

"Neden apartman bu kadar boş? Sanki... bir türbe gibi."

"Bugün tatil değil. Hepsi bu kadar," dedi ve güldü. "Aynı zamanda senin emekliliğinin ilk günü. Yani, böyle hissetmen gayet normal. Şöyle düşün, en azından sen bir müdür değildin, onlar emekli olduklarında daha büyük boşluğa düşüyorlar. Bir süre sonra alışırsın. Hadi gel, mahallelinin arasına karışalım ve eğlenmek için neler yapabiliriz bir bakalım."

"Hayır, hayır, artık emekli olduğumdan değil. Çünkü... nasıl diyeyim? Yani, ülkenin durumu, hatta daha doğrusu dünyanın durumu."

Yang Jinwen, Zhang Yuançao'u işaret ederek güldü: "Dünyanın durumu? Ha ha... ağzından bu kelimeleri duyacağımı hiç düşünmemiştim."

"Evet, doğru. Ben şimdiye kadar bunları hiç umursamamıştım. Ama şimdi çok büyük problemler olduğunun farkındayım. Hiç böyle olabileceğini düşünmemiştim doğrusu!"

"Lao Zhang, bu aslında gerçekten de çok komik. Ama en azından senin nasıl düşündüğünü anlamaya başladım. Bak, ben artık bu konularla hiç ilgilenmiyorum. İster inan ister

inanma ama iki haftadır haberleri izlemiyorum. İnsanları yakından ilgilendiren daha büyük konuları önemsiyorum. Güncel konuların üzerimizde etkisi olabilir. Ama bunun üstesinden gelebilecek kimse yok. Bu sebeple kendimizi suçlu ve rahatsız hissetmemizin anlamı yok."

"Dört yüzyıl sonra insanlık diye bir şey kalmayacak. Yine de endişelenmiyor musun?"

"Hımm. Sen de ben de kırk küsur yıl sonra zaten yok olacağız."

"Peki ya torunlarımız? Onlar da yok olacak."

"Bu beni, seni endişelendirdiği kadar endişelendirmiyor. Amerika'daki oğlum evli ancak çocuk istemiyor. Bu yüzden umurumda değil. Ama Zhang ailesi bir düzine nesil boyunca devam edecek. Öyle değil mi?"

Zhang Yuançao birkaç saniye boyunca bakışlarını Yang Jinwen'e diktikten sonra saatine baktı. Televizyonu açıp haber kanalını izlemeye başladı:

AP haber ajansı, içinde bulunduğumuz ayın 29. gününde Amerika doğu standart saatine göre 18:30'da, ABD Nükleer Füze Savunma Sistemi dünyaya yakın bir yörüngedeki düşük boyutlu açılmamış bir sophon imhasını başarıyla tamamladığını belirtiyor. Bu, hedeflerin uzay boşluğuna kaydırılmasından beri, Nükleer Füze Savunma Sistemi'nin üçüncü denemesiydi. En son hedef, Uluslararası Uzay İstasyonu'nun geçen ekim ayında yok edilen yansıtıcı filmiydi. Dünya Savunma Konseyi sözcüsü, nükleer savaş başlığı donanımlı avcı uçaklarının üç bin metrekarelik hedefi başarıyla imha ettiğini söyledi. Başka bir deyişle, sophon, insanlığı tehdit eden zeminde bir ayna oluşturmadan önce ve üç boyuta açılması için yeterli alana sahip olamadan Nükleer Füze Savunma Sistemi'nin onu yok etmesi mümkün olabilecek...

"Ne kadar da anlamsız. Sophon açılmayacakmış..." dedi Yang Jinwen ve uzanıp Zhang Yuançao'un elinden kuman-

dayı aldı. "Kanal değiştirelim. Avrupa Kupası yarı finalini tekrar verirler belki. Dün kanepede uyuyakaldığım için izleyemedim..."

"Evinde izle," dedi Zhang ve kumandayı alıp tekrar haberleri açtı. Haber şöyle devam ediyordu:

301 Askeri Hastanesi'nde, akademisyen Jia Wei Lin'in tedavisinden sorumlu doktor, Jia Wei Lin'in ölüm sebebinin lösemi olarak da bilinen kan kanseri olduğunu doğruladı. Ölümünün temel sebebi organ yetmezliği ve hastalığın ileri safhalarında yaşanan kan kaybıdır. Herhangi bir anormal faktör gözlenmedi. Jia Wei Lin, oda sıcaklığı süperiletkenliği alanında büyük katkılarda bulunup kendini kanıtlamış ünlü bir süperiletkenlik uzmanıydı. Bu ayın onunda öldü. Jia Wei Lin'in bir sophon saldırısında öldüğüne dair dolaşan haberler tamamen birer söylentiden ibarettir. Sağlık Bakanlığı sözcüsünün onayladığı bir başka rapor da, sözde sophon kaynaklı olan birçok ölümün de sıradan hastalık veya kazalardan kaynaklandığını doğrulamıştır. Kanalımız bu konuda fizikçi Ding Yi ile konuştu.

Muhabir: "Sophonlara yönelik, giderek artan panik hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Ding Yi: "Bu paniğin temelinde fizik bilgisinin eksikliği olduğunu düşünüyorum. Hükümet ve bilim topluluklarının temsilcileri birçok kez bunu açıkladı: Bir sophon mikroskobik boyuttadır ve yüksek zekâya sahip olmasına rağmen, mikroskobik boyutu nedeniyle makroskobik dünya üzerinde sadece sınırlı bir etki potansiyeline sahiptir. İnsanlık üzerindeki birinci tehdidi, yüksek-enerjili fizik testlerinde hatalar ve karışıklıklar oluşturmak ve Dünya'yı gözleyen kuantum engel ağını aşmaktır. Mikroskobik boyutta olduğu için öldürücü değildir ve herhangi bir saldırıda da bulunamaz. Bir sophon makroskobik dünya üzerinde büyük bir etki yaratmak istiyorsa ancak daha alt boyutta açılmış hâli ile yapabilir. Buna rağmen etkileri son derece sınırlıdır çünkü düşük boyutta açılmış bir sophon

makroskobik ölçekte çok zayıftır. İnsanlık bir savunma sistemi kurduğuna göre sophonlar, bize onları ortadan kaldırmak için mükemmel bir fırsat vermeden açılamazlar. Anaakım medyanın, bilimsel hiçbir dayanağı olmayan paniğin önüne geçebilmek için bilimsel bilgiyi kamuoyuyla paylaşmakta daha iyisini yapması gerektiğine inanıyorum.

Zhang Yuançao, birinin kapıyı çalmadan, "Lao Zhang, Usta Zhang" diye seslenerek oturma odasına girdiğini duydu. Gelenin kapı komşusu Miao Fuquan olduğunu daha merdivendeki ayak seslerini duyar duymaz anlamıştı. Shanxi'nin kömür patronlarından biri, orada birkaç maden sahibi olan Miao Fuquan, Zhang Yuançao'dan birkaç yaş küçüktü. Pekin'in başka bir bölgesinde daha büyük bir evi vardı ve bu daireyi, kızıyla aynı yaştaki Sichuanlı metresi için kiralamıştı. İlk taşındığında, Zhang ve Yang aileleri, koridora saçtığı eşyalar için tartışmaları dışında Fuquan'ı basitçe görmezden gelmişlerdi ama zamanla adamın biraz kaba olsa da düzgün ve arkadaş canlısı biri olduğunu anlamışlardır. Bina yönetimi aralarındaki birkaç anlaşmazlığı düzeltti ve bu üç aile arasında yavaş yavaş bir uyum yakalandı. Miao Fuquan işlerini oğluna devrettiğini söylese de çok yoğun bir adamdı ve bu evde nadiren zaman geçiriyordu. Üç odalı evde genellikle sadece Sichuanlı kadın kalırdı.

"Lao Miao, aylardır yoksun. Zengin mi oldun?" diye sordu Yang Jinwen.

Miao Fuquan bir bardak alıp yarısına kadar su doldurdu. Bir yudum içtikten sonra ağzını sildi ve, "Kimsenin zengin olduğu falan yok... Madende sorun çıktı ve benim gidip toparlamam gerekti. Artık gerçekten savaş zamanı. Hükümet bu sefer iyice kafaya koydu. Yasalar, yasadışı madencilikte asla işlemez ama madenler çok uzun süre çalışmayacak gibi gözüküyor," dedi.

"Kötü günler burada," dedi Yang Jinwen, gözlerini televizyondaki maçtan ayırmadan.

•●•

Adam birkaç saattir yatakta yatıyordu. Bodrumdaki odanın küçük penceresinden vuran ay ışığı odayı aydınlatan tek şeydi ve bu kasvetli ışık demetleri zemini parlatıyordu. Gölgelerin içindeyken, her şey gri taştan oyulmuş gibi görünüyordu, oda tıpkı bir mezarlık gibiydi.

Adamın gerçek ismini kimse bilmiyordu, nihayetinde adama İkinci Duvarıyıkan dediler.

Bu süre boyunca, İkinci Duvarıyıkan hayatını düşündü. Aklına eksik bir şey gelmediğinden emin olduktan sonra, uyuşmuş bedeninin kaslarını gerip yastığının altına uzandı, bir silah çıkardı ve yavaş yavaş şakağına doğrulttu. Tam o anda bir sophon metni gözlerinde belirdi.

Yapma, sana ihtiyacımız var.

"Efendim? Bir yıldır her gece rüyamda sizin seslendiğinizi gördüm ama son zamanlarda rüyalar yok oldu. Artık rüyaların durduğunu düşünmüştüm ama belli ki öyle değilmiş."

Bu bir rüya değil. Seninle gerçek zamanlı iletişim kuruyorum.

İkinci Duvarıyıkan soğukça güldü: "İyi. Oldu bitti demek ki. Diğer tarafta kesinlikle hiç rüya yok."

Kanıt mı istiyorsun?

"Diğer tarafta rüyaların olmadığına dair mi?"

Gerçekten ben olduğumun kanıtı.

"İyi. O halde bana bilmediğim bir şey söyleyin."

Japon balıkların öldü.

"Heh, önemli değil. Onlarla karanlığın olmadığı bir yerde görüşmek üzereyim."

Gerçekten bir bakmalısın. Sabahleyin dalgınlıkla yarısını içtiğin sigaranın izmaritini fırlattığında fanusun içine düştü. Suya karışan nikotin balıkların için ölümcüldü.

İkinci Duvarıyıkan aniden gözlerini açtı, silahını bıraktı ve yatağında döndü. Uyuşukluğu tamamen geçmişti. El yordamıyla ışığa uzandı ve sonra küçük masanın üzerindeki fanusa bakmaya gitti. Beş tane ejderha göz Japon balığı, beyaz karınları yukarıda, suyun içinde asılı kalmıştı. Aralarında yarısı içilmiş sigara yüzüyordu.

Bir kanıt daha sunacağım. Mike Evans sana şifreli bir mektup göndermişti. Ama şifreleme değişti ve yeni şifrelemeyi sana bildirmeyi başaramadan öldü. Bu yüzden o mektubu okuyamadın. Sana şifreyi söyleyeceğim: CAMEL. Balıklarını zehirleyen sigaranın markası.

İkinci Duvarıyıkan aceleyle bilgisayarını aldı, açılmasını beklerken yüzünden gözyaşları akıyordu, "Efendim, efendim, gerçekten siz misiniz? Gerçekten siz misiniz?" derken hıçkırıklara boğuldu. Bilgisayar açıldığında Dünya - Üç Cisim Örgütü'nden gelen özel e-postayı açtı, açılan pencereye şifreyi girdi ve metin görüntüye geldiğinde, artık onu dikkatle okuyacak hâlde değildi. Dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı: "Efendim! Gerçekten sizsiniz!" Sakinleştiğinde başını kaldırdı ve konuşmaya başladı. Gözleri hâlâ ıslaktı. "Kumandanın katıldığı toplantıya yapılan saldırıdan ya da Panama Kanalı'ndaki pusudan hiç haberimiz yoktu. Neden bizi yüzüstü bıraktınız?!"

Sizden korkuyorduk.

"Düşüncelerimiz şeffaf değil diye mi? Bunun önemli olmadığını biliyorsunuz. Sizde olmayan bütün özelliklerimizi, aldatma, hile, kılık değiştirme ve yanlış yönlendirmeyi sizin hizmetiniz için kullanıyoruz."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz. Doğru olduğunu varsaysak bile hâlâ biraz korkuyoruz. Kutsal kitabınız İncil, yılan denen bir hayvandan bahsediyor. Bir yılan sürünerek gelip size hizmet etmek istediğini söylese, korkunuz ve tiksintiniz azalır mı?

"Doğruyu söylüyorsa, bu tiksintinin ve korkunun üstesinden gelip onun teklifini kabul ederim."

Bu çok zor olurdu.

"Tabii ki. Sizin daha önce bir yılan tarafından ısırıldığınızı biliyorum. Gerçek zamanlı bildirimin mümkün olduğunda ve sorularımıza detaylı cevaplar vermeye başladığınızda, insanlığın ilk sinyalini nasıl aldığınız ve sophonların yapıları hakkında bu kadar çok bilgi vermenize gerek yoktu. Tüm bunları anlamak bizim için çok zordu: Biz düşüncelerin şeffaf gösterimiyle iletişim kuramıyoruz. Bu sebeple, verdiğiniz bilgilerde daha seçici olamaz mıydınız?"

Öyle bir seçenek vardı ama senin düşündüğün kadarını gizleyemez. Doğrusu, teknoloji çağında düşünce görüntüleri gerektirmeyen iletişim biçimleri dünyamızda mevcut. Ama şeffaf düşünce kültürel ve sosyal bir gelenek haline geldi. Bu sebeple sizin için anlaşılması zor olabilir. Tıpkı bizim de sizi anlamakta zorlanmamız gibi.

"Aldatma ve dolap çevirmenin sizin dünyanızda hiç olmadığını hayal edemiyorum."

Bizim dünyamızda da varlar ancak sizinkinden çok daha basitler. Örneğin, savaşlarda karşıt taraflar kılık değiştirebilirler ama düşman bu değişimden şüphelenip doğrudan sorarsa, genellikle gerçeği elde eder.

"Bu inanılır gibi değil."

Siz de bizim için aynı şekilde inanılmazsınız. Kitaplığında Üç Krallığın Hikâyesi **isimli bir kitap var.**

"*Üç Krallığın İlişkisi.* O kitabı anlamanız mümkün değil."

Sadece küçük bir kısmını anlayabiliyorum. Matematik monografisini anlamayan sıradan bir insanın, olağanüstü bir zihinsel çaba ve hayal gücünün katkısıyla bir kısmını anlaması gibi.

"Bu kitap gerçekten de insan strateji ve planlarını en yüksek seviyede ortaya koyuyor."

Ama sophonlarımız insanların dünyasında her şeyi şeffaflaştırabilir.

"İnsanların düşünceleri hariç."

Evet, sophonlar düşünceleri okuyamaz.

"Duvarabakan Projesi'ni biliyor olmalısınız."

Senin bildiğinden fazlasını biliyoruz. Uygulamaya konmak üzere. Zaten bu yüzden sana geldik.

"Proje hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Yılan gördüğünde sen ne hissediyorsan, aynısını...

"Ama İncil'deki yılan, insanların bilgelik kazanmasına yardımcı olmuştu. Duvarabakan Projesi bir veya birkaç labirentten oluşacak, ayrıca sizin için zor ve aldatıcı olacaktır. Çıkış yolunu bulmanıza yardımcı olabiliriz."

Zihin şeffaflığı farkından dolayı insanlığı yok etmek bize avantaj sağlar. Lütfen insanlığı yok etmemize yardımcı olun ve biz de daha sonra sizi yok edelim.

"Efendim, ifade biçiminizde bir sorun var. Şeffaf düşüncelerin görüntülenmesiyle iletişim kuruyorsunuz. Ama bizim dünyamızda, gerçek düşünceleri bile uygun bir incelikle ifade etmek gerekir. Örneğin, az önce söylediklerini Dünya - Üç Cisim Örgütü'nün idealleri ile uyum içinde olmasına rağmen, aşırı açık ve kesin ifadeleriniz bazı üyelerimize itici gelebilir ve beklenmeyen sonuçlara neden olabilir. Elbette, kendinizi uygun biçimde ifade etmeyi hiçbir zaman öğrenemeyebilirsiniz."

İnsan toplumunda, özellikle de insan edebiyatındaki bilgi alışverişini bir labirente çeviren şey tam da bu çarpık düşüncelerin ifade ediliş şekilleri. Ayrıca Dünya - Üç Cisim Örgütü'nün çökmek üzere olduğunun farkındayım.

"Bunun tek sebebi, sizin bizi terk etmeniz. Bu iki darbe de ölümcüldü ve şimdi Kefaretçiler parçalandı, sadece Adventistler varlığını korumayı başardı. Siz de kesinlikle bunun farkındasınızdır, en ölümcül darbe psikolojikti. Sizin

bizi terk etmeniz, üyelerimizin Efendimize bağlılığının test edildiği anlamına geliyor. Bu bağlılığı korumak için, Dünya – Üç Cisim Örgütü'nün Efendimizin desteğine umutsuzca ihtiyacı var."

Size teknoloji veremeyiz.

"Buna gerek yok. Siz bize sophonlar aracılığı ile bilgi iletmeye dönün, yeter."

Elbette. Ama Dünya – Üç Cisim Örgütü, öncelikle şimdi okuduğunuz kritik emri gerçekleştirmek zorunda. Emri Mike Evans ölmeden önce yayımladık. Evans da gerçekleştirilmesini emretti ama siz şifreyi çözemediniz.

İkinci Duvarıyıkan, bilgisayarında az önce deşifre ettiği yazıyı hatırladı ve dikkatlice okudu.

Yeterince kolay, değil mi?

"Çok zor değil ama sizin için gerçekten önemli mi?"

Eskiden önemliydi. Şimdi ise Duvarabakan Projesi nedeniyle son derece önemli.

"Neden?"

(Uzun bir duraklamadan sonra.) **Mike Evans nedenini biliyordu ama belli ki kimseye söylememiş. Haklıydı. Söylememesi iyi olmuş ve şimdi nedenini söylememize gerek yok.**

İkinci Duvarıyıkan neşeyle güldü: "Bir şeyleri gizlemeyi öğrendiniz! Bu bir gelişme!"

Mike Evans bize çok şey öğretti ama hâlâ çok başındayız. Ya da onun dediği gibi, ancak beş yaşındaki bir çocuk seviyesinde. Verdiği bu emir, bizim öğrenemeyeceğimiz stratejilerin birini içeriyor.

"Bu şartı mı kastediyorsunuz: 'Dikkat çekmemek için, yapılanların Dünya – Üç Cisim Örgütü tarafından gerçekleştirildiği ortaya çıkmamalıdır.' Bu... eh, hedef önemliyse bu gereklilik son derece doğal."

Bizim için son derece karmaşık bir plan.

"Peki. Bununla, Mike Evans'ın dilekleri doğrultusunda ilgileneceğim. Efendim, size bağlılığımızı ispat edeceğiz."

•●•

İnternetteki engin bilgi denizinin ücra bir köşesinde, hatta o köşenin daha da uzak bir köşesinde ve hatta sonraki köşenin de daha da uzağında, sanal bir dünya hayata geri dönmüştü.

Garip ve soğuk şafağın altında piramit, Birleşmiş Milletler binası ya da dev sarkaç yoktu, onun yerine tıpkı donmuş büyük bir metal levha gibi geniş ve sert bir boş alan vardı.

Zhou Kralı Wen ufka doğru geldi. Kıyafetleri parçalanmış, bronz kılıcı kararmış ve yüzü, tıpkı büründüğü posttaki gibi kir pas içinde ve kırışıktı. Ama yine de gözlerinde büyük bir enerji ve gözbebeklerinde güneşin yansıması vardı.

"Burada kimse var mı?" diye bağırdı. "Kimse var mı? Kimse var mı?"

Zhou Kralı Wen'in sesi boşlukta kayboldu. Bir süre daha bağırdı, sonra yorgunluktan bitmiş vaziyette yere oturdu ve zamanın geçişi hızlandırdı. Güneşlerin kayan yıldızlara dönmesini ve kayan yıldızların tekrar güneşlere dönmesini izliyordu. Dengeli Çağ'ın güneşleri sarkaçlı saat gibi gökyüzü boyunca salınıyordu. Kaos Çağı'nın gündüzleri ve geceleri, aydınlanması kontrolden çıkmış büyük boş bir dünyaya dönüyordu. Zaman hızlandı ama hiçbir şey değişmedi. Bu sonsuz metalik çoraklık, geriye kalan tek şeydi. Üç yıldız gök kubbede dans ediyordu ve Zhou Kralı Wen, soğukta buzdan bir sütuna dönüşmüştü. Sonra kayan yıldızlardan biri güneşe dönüştü ve ne zaman ki gökyüzünde büyük bir ateş topu halini aldı, kralın buzla kaplanmış vücudu eriyip bedeni ateşten bir sütun oldu. Tamamen kül olmadan önce sadece uzun ve derin bir nefes verdi ve oyundan çıktı.

•●•

Karacı, denizci ve havacı otuz asker, koyu kırmızı ekrandaki, etrafından dört yana ışınlar çıkan gümüş bir yıldız olan ambleme dikmişlerdi gözlerini. Işınlar Çince karakterlerle yazılmış sekiz ve bir rakamlarının arasında kalan keskin çizgilerden oluşuyordu. Bu Çin Uzay Kuvvetleri'nin amblemiydi.

General Chang Weisi herkese oturmalarını işaret etti. Sonra konferans masasının üzerine askeri şapkasını koydu ve, "Uzay kuvvetlerinin resmi kuruluşu olacak olan tören yarın sabah gerçekleşecek ve üniformalarınızla rütbe rozetleriniz size o sırada verilecek. Ancak, yoldaşlar, şunu söylemeliyim ki şu andan itibaren hepimiz askeriyenin aynı hizmet birimine aitiz."

Birbirlerine bakarak, bu otuz kişinin arasında donanma üniforması giymiş on beş kişi, hava kuvvetleri üniforması giymiş dokuz kişi ve karacı üniformalı altı kişi olduğuna fark ettiler. Sonra tekrar General Chang Weisi'ye baktıklarında şaşkınlıklarını gizlemekte zorlanıyorlardı.

Chang Weisi gülümsedi ve, "Garip bir oran, değil mi? Gelecekteki uzay kuvvetini değerlendirmekte, bugünün hava ve uzay gelişmişliğini baz alamayız. Muhtemelen, günü geldiğinde uzay gemilerinin bugünün uçaklarından ve gemilerinden daha büyük olması ve daha çok mürettebat taşıması gerekecek. Gelecekteki uzay savaşları büyük tonajlara, şiddetli muharebelere dayanacak ve hava muharebelerinden ziyade, iki yerine üç boyutlu deniz savaşlarına benzeyecek. Bu nedenle askeri uzay bölümünün temeli donanmaya dayanmalıdır. Biliyorum ki, hepimiz hava kuvvetlerinin temel alınacağını varsaymıştık, haliyle deniz kuvvetleri bu durum için hazırlıksız olabilir. Mümkün olduğunca çabuk adapte olmalısınız."

"Efendim, haberimiz yoktu," dedi Zhang Beihai. Wu Yue, onun yanında mum gibi dimdik ve hareketsizce otu-

ruyordu. Ama Zhang Beihai, onun gözlerinde bir şeylerin söndüğünü çok güçlü bir şekilde hissetti.

Chang Weisi başını salladı ve, "Aslında donanma uzaydan o kadar da farklı değil; onları 'uzay uçakları' olarak değil de 'uzay gemileri' olarak adlandırıyoruz, değil mi? Çünkü insanların kafasında, uzay ve okyanus uzun zamandır birbirleriyle bağlantılı."

Odanın atmosferi biraz daha yumuşamıştı. Chang Weisi konuşmasına devam etti: "Yoldaşlar, şu anda, askeriyenin bu yeni bölümünde otuz bir askeri üyemiz bulunuyor. Temel araştırmalar bilimsel disiplinler içinde tüm hızıyla devam etmekte olup daha çok uzay asansörleri ve büyük ölçekli uzay gemileri için füzyon motorlarının üzerine yoğunlaşılıyor... Bu, uzay kuvvetlerinin çalışması değildir. Bizim görevimiz uzay savaşı için teorik bir çerçeve oluşturmak. Bu savaş türü ile ilgili hiçbir bilgimiz olmadığından zor bir görev bizleri bekliyor. Ama geleceğin uzay filosu bu temel üzerine kurulacak. İlk halinde, uzay kuvvetleri daha çok bir askeri akademi gibi işleyecek. Buradakilerin öncelikli görevi, bu akademiyi organize etmek, ardından da bize katılmaları için biliminsanlarını ve araştırmacı grupları davet etmek."

Chang Weisi ayağa kalktı ve amblemin önüne geçip toplanmış subayları ömürleri boyunca unutmayacakları o sözleri söyledi: "Yoldaşlar, uzay kuvvetlerinin önünde oldukça zorlu ve uzun bir yol var. İlk tahminlere göre, temel araştırma en az elli yıl sürecek ve büyük ölçekli uzay seyahati için gerekli teknolojinin pratik kullanımı için de bir yüzyıl daha gerekecek. İlk kurulumundan sonra, uzay filosunun planlanan ölçeğini elde etmek için yüz elli yıl daha geçecek. Bu da demek oluyor ki uzay kuvvetinin kuruluşundan tam bir savaş kapasitesinin oluşumuna kadar tam üç yüzyıl geçecek. Yoldaşlarım, bunun ne anlama geldiğini anladığınızdan eminim. Burada oturan kimsenin uzaya gitme şansı

yok, uzay filomuzu görme ihtimalimiz daha da düşük. Hatta savaş gemimizin bir modelini bile göremeyebiliriz. Uzaya çıkacak ilk nesil subay ve mürettebat iki yüzyıldan önce doğmayacak. Ondan da iki buçuk yüzyıl sonra Dünya'nın filosu yabancı işgalcilerle karşı karşıya gelecek. Bu savaş gemilerinde bizim on beşinci nesil torunlarımız olacak."

Askerler uzun bir sessizlik içerisinde beklediler. Gözlerinin önünde zamanın kurşuni yolu yavaş yavaş belirdi; bu yol, çok uzak bir gelecekte kan parlaklığında ve tüm alevlerin içerisinde sona eriyordu. İnsan hayatının bu kadar kısa oluşu, daha önce onlara hiç böyle işkence gibi gelmemişti. Kalplerinde ise torunlarına katılma heyecanı yükseliyordu. Ve tüm askerlerin ruhları için nihai buluşma yeri, uzayın buz gibi soğuk kan ve ateşiydi.

•●•

Her zamanki gibi, Miao Fuquan, Zhang Yuançao ile Yang Jinwei'i içki içmeye davet etmişti. Sichuanlı kadın görkemli bir masa hazırlamıştı. İçki içerken Zhang Yuançao, Miao Fuquan'ın bu sabah para çekmek için gittiği Çin İmar Bankası'ndan bahsetti.

"Duymadın mı?" diye sordu Miao Fuquan ve ekledi, "İnsanlar bankalarda sıkışıklıktan eziliyordu. Üç katta da insanlar vardı."

"Peki senin paran?" sordu Zhang Yuançao.

"Sadece bir kısmını alabildim. Geri kalanı dondurulduu. Suç bu!"

"Senin döktüğün saç, bizim ikimizin sahip olduğundan fazladır," dedi Zhang Yuançao.

Yang Jinwen, "Haberlerin söylediğine göre, sosyal panik azaldığı anda hükümet yavaş yavaş hesapların çözüleceğini açıklamış. İlk önce bir kısmı ama daha sonra normale dönecekmiş," dedi.

Zhang Yuançao, "Umarım. Hükümet savaş durumuyla

ilgili erkenden açıklama yaparak insanları paniğe sürükledi. Bu sebeple insanlar şu an sadece kendilerini düşünüyorlar. Kaç insan dünyanın dört yüzyıl sonra kendini nasıl savunacağını düşünüyor ki?"

"Asıl sorun bu değil," dedi Yang Jinwen, "Daha önce de söylediğim şeyi tekrar ediyorum, Çin'in tasarruf oranı çok büyük bir mayın. Haksız mıyım? Yüksek tasarruf, düşük sosyal güvenlik. Vatandaşın birikimi bankada ve herkes ufak, ani bir rüzgârda kitlesel bir paniğe sürükleniyor."

Zhang Yuançao, "Peki, sence bu savaş ekonomisinde ne olacak?" diye sordu.

"Yani, bu olay çok ani oldu. Kimsenin zihninde henüz net bir tablo oluştuğunu sanmıyorum ve yeni ekonomi politikaları hâlâ düzenleniyor. Ama kesin bir şey var ki, önümüzde zor günler var."

"Zor günlermiş... Bizim yaşımızdaki insanların görmediği bir şey değil. Yine altmışlardaki gibi olacak bence," dedi Miao Fuquan.

"Sadece zavallı gençler için üzülüyorum," dedi Zhang Yuançao ve bardağındaki içkiyi bitirdi.

Tam o sırada bir haber giriş müziği dikkatlerini çekti. Bugünlerde herkesin aşina olduğu bir ses olan bu müzik, insanların o sırada ne yapıyorlarsa bırakıp dikkat kesilmelerini sağlıyordu. Son dakika haberlerinin giriş melodisi olan müzik, artık her zamankinden çok daha sık yayımlanıyordu. Yaşlı üç adam, bu tür haberlerin seksenlerden önce radyo ve televizyonlarda sık sık yayımlandığını hatırladılar ama ardından gelen refah ve huzur döneminde ortadan kaybolmuştu.

Son dakika haberi başladı:

Birleşmiş Milletler genel sekreterliğindeki dış muhabirimizin aldığı bilgiye göre, Birleşmiş Milletler sözcüsü basın toplantısı konuşmasını bitirirken yakında özel bir Genel Kurul

toplantısı olacağının ve bu toplantıda Kaçış sorunları üzerine konuşulacağının bilgisini verdi. Bu özel toplantıda Dünya Savunma Konseyi'nin daimi üyeleri tarafından Kaçak tutum üzerine yoğunlaşılacak ve bir uzlaşmaya varmak için uluslararası yasalar geliştirilecektir.

Şimdi, Kaçış'ın nasıl ortaya çıktığına ve geliştiğine bir göz atalım.

Kaçış prensibi, Üç Cisim Krizi ile beraber ortaya çıkmıştı. Temel argümanı, insanlığın gelişmiş bilim alanlarının tıkanmış olduğu göz önüne alındığında, dört yüz elli yıl içinde Dünya'yı ve Güneş Sistemi'ni savunacak bir plan yapmanın mantıklı olmadığıdır. İnsan teknolojisinin dört yüzyıl içinde ulaşabileceği teknoloji göz önüne alındığında, daha gerçekçi bir hedef, insanlığın küçük bir kısmını dış uzaya uçuracak yıldız gemileri yapmak olmalıdır, böylece insanlığın soyunun tükenmesi engellenebilecektir.

Kaçış'ın üç olası hedefi var. Birincisi: Yeni bir dünya. Yani, insanlığın kurtuluşu için yıldızlar arasında bir dünya aramak. Şüphesiz, en iyi seçenek bu ancak bunun için son derece yüksek navigasyon hızları gerekmektedir ve çok uzun bir yolculuk olacaktır. Kriz anındaki insan teknolojisi seviyesi göz önüne alındığında bu seçeneğin gerçekleşmesi pek olası değildir. İkincisi: Yıldız gemisi uygarlığı. Yani, insanlık bu gemileri kalıcı bir mesken olarak kullanacak ve insan uygarlığı ebedi bir yolculukla var olacak. Bu seçenek, kapalı ekosistem teknolojilerin altyapısının kurulmasının çok daha fazla vurgulanmasına rağmen Yeni Dünya ile benzer aynı zorluklarla karşı karşıyadır. Tamamen kapalı bir biyosferi destekleyebilecek bir gemi, insanlığın mevcut teknik kapasitesinin çok uzağındadır. Üçüncüsü: Geçici sığınma. Üç Cisim, Güneş Sistemi'ne yerleşmeyi tamamladıktan sonra, Üç Cisim toplumu ve uzaya kaçan insanlar arasında aktif bir diyalog olabilir. Dış uzayda kalan insanlara yönelik sosyal politikaların yumuşatılması için çaba

sarf edilirse insanların Güneş Sistemi'ne dönmeleri mümkün olacak ve küçük bir ölçekte, Üç Cisimliler'le bir arada yaşayabileceklerdir. Geçici sığınma en gerçekçi plan olarak kabul edilse de hâlâ çok sayıda değişken mevcut.

Kaçış'ın ortaya çıkışından kısa bir süre sonra, tüm dünyadaki haber ajansları Amerika Birleşik Devletleri ve Rusya'nın, uzay teknolojisinde lider iki ülkenin, gizlice kendi uzay kaçış planlarını yapmaya başladıklarını duyurdu. Her iki ülkenin hükümetlerinin herhangi bir planın varlığını inkâr etmelerine rağmen, uluslararası toplumdaki bu kargaşa bir "Sosyalleşmiş Teknoloji" hareketi başlattı. Üçüncü özel oturumda, gelişmekte olan bir dizi ülke; ABD, Rusya, Çin, Japonya ve Avrupa Birliği'nden teknolojilerini ve aynı zamanda tüm ileri teknolojiyi sağlayacak havacılık teknolojisini de bedelsiz olarak sunmalarını talep etti. Böylece insanlığın bütün uluslarının Üç Cisim krizi karşısında eşit fırsatı olacaktı. Sosyalleşmiş teknoloji hareketinin destekçileri bir emsal gösterdi: Yüzyılın başlarında Avrupa'daki birçok büyük ilaç şirketi en gelişmiş AIDS tedavilerinin üretimi için Afrika ülkelerinden zorla yüksek ruhsat ücretleri alıyorlardı, bu da üst düzey davalar açılmasına neden oldu. Kamuoyunun baskısı ve hastalığın Afrika'da hızla yayılması ile şirketler önceki patent haklarından vazgeçtiler. Dünyanın şu an yüzleşmekte olduğu bu kriz karşısında, gelişmiş ülkelerin teknolojilerini tüm insanlığa açmaları kaçınılmaz bir sorumluluktur. Sosyalleşmiş teknoloji hareketi, gelişmekte olan ülkelerinden oy birliği ile karşılık aldı ve hatta bazı AB üyelerinin de desteğini kazandı. Ama ilgili tüm girişimler BM - Dünya Savunma Konseyi toplantılarında reddedildi. BM Genel Kurulu'nun beşinci oturumunda, Çin ve Rusya tarafından Dünya Savunma Konseyi'nin tüm daimi üyelerine açık teknolojiyi savunan ve ABD ile İngiltere tarafından veto edilen 'sınırlı sosyalleşmiş teknoloji' önerildi. ABD hükümeti, sosyalleşmiş teknolojinin hiçbir şekilde gerçekçi olmadığı söy-

ledi. Ayrıca bunun naif bir fikir olduğunu ve mevcut şartlar altında ABD'nin ulusal güvenliğinin, "gezegen savunmasının ardından ikinci" öncelikli olduğunu söyledi. Sınırlı sosyalleşmiş teknoloji önerisinin başarısızlığı Birleşik Dünya Uzay Kuvveti kurulması planının başarısızlığıyla sonuçlanmış ve teknolojik güçlerin bölünmesine neden olmuştu.

Sosyalleşmiş teknoloji hareketinin engellenmesinin etkileri büyük bir alanda hissedildi ve insanlar, yıkıcı Üç Cisim krizinin eşiğinde bile, insan ırkının birleşmesinin hâlâ uzak bir rüya olduğunun farkına vardılar.

Sosyalleşmiş teknoloji hareketi Kaçaklar tarafından geliştirilmiştir. Ancak uluslararası toplum Kaçış üzerinde anlaşmaya vardığında, gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler arasında ve gelişmiş ülkelerin kendi aralarında açılan boşluğa köprü olabilecektir. İşte, BM özel oturumu, bu koşullar altında gerçekleşecek.

"Ah, şimdi aklıma geldi de," dedi Miao Fuquan, "Birkaç gün önce sana telefonda verdiğim bilgi güvenilirdi," diye devam etti.

"Efendim?"

"Kaçış fonu."

"Lao Miao, buna nasıl inanabiliyorsun? O kadar kolay lokma birine de benzemiyorsun," dedi Yang Jinwen, onaylamayarak.

"Hayır, hayır," dedi Miao Fuquan sesini alçaltıp bir birine, bir diğerine bakarak. "Genç adamın adı Shi Xiaoming. Çeşitli kanallarla geçmişini kontrol ettim; babası Shi Qiang Dünya Savunma Konseyi'nin güvenlik departmanında çalışıyor. Terörle mücadele ekibinin başındaydı ve şimdi Dünya Savunma Konseyi'nin Dünya - Üç Cisim Örgütü ile mücadelesinde önemli biri. Biriminin telefon numarası bende var, isterseniz bakabilirsiniz."

Zhang Yuançao ve Yang Jinwen birbirlerine baktılar,

Yang gülümsedi ve şişeyi alıp kendine bir bardak hazırladı: "Doğruysa ne olmuş? Kaçış fonu varsa bile kimin umurunda? Buna nasıl gücüm yetebilir ki?"

"Doğru. Bu sadece zenginler içindir," diye geveledi Zhang Yuançao.

Yang Jinwen aniden heyecanlandı: "Gerçekten doğruysa devlet bir avuç morondan ibaret demektir. Eğer birileri kaçacaksa, bu torunlarımızın en parlakları olmalı. Ne halt etmeye, parasını ödeyebilen herkesi kurtarırsın? Ne anlamı var?"

Miao Fuquan onu işaret etti ve güldü. "Güzel, Yang. Senin esas meselene dönelim. Gerçekte istediğin şey, gidenlerin senin torunların olması, değil mi? Oğluna ve gelinine bak: doktoralı biliminsanları. Elitler. Torunların ve torunlarının çocukları büyük olasılıkla yine elitler olacak." Bardağını kaldırıp başını salladı. "Ama aslında, düşünürsen herkes eşit olmalı, öyle değil mi? Bilirsin, elitlerin bedava yemek yemesinin gereği yok, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyin bir bedeli var. Doğanın kanunu bu. Miao soyuna düzgün bir gelecek sağlayabilmek için gerekeni harcayacağım. Bu da doğanın kanunu!"

"Bu, neden satın alınabilir bir şey ki? Kaçmak, insan uygarlığının devam etmesini sağlayacak bir görevdir. Elbette uygarlığın kaymak tabakasını isteyecekler. Bir sürü zengin herifi kozmosa göndermek," diye homurdandı. "Neye yarayacaksa? Hıh."

Miao Fuquan'ın yüzündeki garip gülümseme kayboldu ve kalın işaret parmağı ile Yang Jinwen'i işaret ederek, "Beni küçümsediğinin hep farkındaydım. Ne kadar zengin olursam olayım, senin için yalnızca kaba ve görgüsüz biri olacağım. Öyle değil mi?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" dedi Yang Jinwen alkollü alkollü.

Miao Fuquan masaya eliyle vurup ayağa kalktı: "Yang Jinwen, burada durup saçmalıklarını dinlemeyeceğim. Şimdi..."

Sonra Zhang Yuançao daha yüksek bir ses çıkararak masaya vurdu, iki bardağın devrilmesine ve Sichuanlı kadının şaşkınlıkla ciyaklamasına neden oldu. Parmağıyla diğer ikisini işaret etti. "Tamam, iyi. Sen elitsin, senin de paran var. Geriye ben kalıyorum. Benim ne haltım var? Fakir bir adamım ben. Bu yüzden de, soyumun tükenmesini hak ediyorum, öyle mi?" dedi. Masayı bir tekmeyle devirmemek için belirgin bir çaba sarf ederek arkasını dönüp hışımla çıktı. Yang Jinwen de onu takip etti.

•●•

İkinci Duvarıyıkan yeni Japon balığını fanusa dikkatle koydu. Tıpkı Mike Evans gibi, o da yalnız yaşamayı severdi ama insan dışındaki varlıkların arkadaşlığına ihtiyacı vardı. Japon balığıyla, Üç Cisimliler'le konuşuyormuş gibi sık sık konuşurdu, Dünya'daki kalıcı varlıklarını dört gözle beklediği iki yaşam formu.

Tam da o anda, retinasında sophonun metni belirdi.

Geçenlerde, *Üç Krallığın Hikâyesi*'ni okudum. Tıpkı söylediğin gibi, aldatma ve hile bir sanat işi. Tıpkı bir yılanın üzerindeki desenler gibi.

"Efendim, yine yılandan bahsediyorsunuz."

Yılanın üzerindeki desenler ne kadar güzelse yılan o kadar tehlikelidir. Güneş Sistemi'nde var olmayı bıraktıkları sürece, insanlığın kaçmasını umursamıyorduk. Ama artık planlarımızı değiştirdik ve kaçan insanları durdurmaya karar verdik. Düşünceleri tamamen görünmez olan bir düşmanın kozmosta serbest kalmasına izin vermek çok tehlikeli.

"Bir planınız var mı?"

Filo Güneş Sistemi'ne yayılma ayarlamalarını yaptı.

Filo, Kuiper Kuşağı'nın* dört noktasında yön değiştirecek ve Güneş Sistemi'ni çevreleyecek.

"İnsanlık gerçekten kaçarsa filonuzun bir şeyler yapması için çok geç olacak."

Doğru, bu yüzden senin yardımınıza ihtiyacımız var. Dünya - Üç Cisim Örgütü'nün bir sonraki görevi, insanlığın kaçış planını ertelemek veya durdurmak.

İkinci Duvarıyıkan gülümsedi: "Efendim, gerçekten de tüm bunlar için endişelenmenize gerek yok. İnsanlık asla kitlesel bir uçuş yapamayacak."

Teknolojik gelişmelerin bugünkü sınırlı durumuyla bile insanlığın yeni nesil gemiler inşa etmesi mümkün olabilir.

"Uçuşun önündeki en büyük engel teknoloji değildir."

Ülkeler arasındaki anlaşmazlık mı, öyleyse? Birleşmiş Milletler'in bu özel oturumu o sorunu çözebilir ve eğer çözemezse, gelişmiş ülkeler, gelişmekte olan ülkelerin muhalefetini bir kenara atıp planlarını sürdürebilirler.

"Uçuşun önündeki en büyük engel devletler arasındaki anlaşmazlıklar da değil."

Nedir?

"İnsanlar arasındaki anlaşmazlıklar. Kimlerin gideceği ve kimlerin geride kalacağı sorunu."

Bu bir sorunmuş gibi görünmüyor.

"Biz de ilk başta öyle düşündük. Ama sonra gördük ki bu aşılamaz bir engel."

Açıklar mısın?

"İnsanlık tarihine biraz aşinasınız, yine de bu anlatacaklarımı kavramakta zorlanabilirsiniz: Kimin gidip kimin kalacağı temel insani değerlerle alakalıdır; bu değerler geçmişte insanlığın gelişimini desteklemişti ama nihai felaketin

---

* Kuiper Kuşağı, Neptün'ün yörüngesinin dışında uzanan ve Güneş'in etrafında dönen küçük gök cisimlerinin oluşturduğu kuşak. Plüton da bu kuşaktaki cisimlerden biridir. –*çn*

karşısında bir tuzağa dönüşecek. Şu anda insanlığın çoğu bu tuzağın ne kadar büyük ve derin olduğunun farkında değil. Efendim, lütfen bana inanın. Bu tuzaktan hiçbir insan kaçamaz."

•●•

Shi Xiaoming, Zhang Yuançao'ya bakıp sakince, "Zhang Amca, şimdi karar vermek zorunda değilsin, sorman gereken bütün soruları sordun. Ne de olsa az para değil," dedi.

"Mesele o değil. Bu plan gerçek mi? Televizyonun söylediğine göre..."

"Televizyonun ne dediğine aldırma sen. İki hafta önce hükümet sözcüsü hesapların dondurulmasının imkânsız olduğunu söylemişti ama şimdi bak ne oldu... Biraz makul ol. Sen sıradan bir insansın ve ailenin soyunun devamlılığını düşünüyorsun. Başkan ya da başbakan, onlar da Çin halkının soyunun devamını düşünmeyecekler mi? Ve Birleşmiş Milletler de insan ırkının devamını düşünmeyecek mi? Bu Birleşmiş Milletler özel oturumu aslında İnsan Kaçış Planı'nı resmi olarak başlatacak uluslararası bir işbirliği planı. Yani acil bir mesele."

Lao Zhang yavaşça başını salladı. "Düşününce, öyle gözüküyor. Ama hâlâ kaçış çok uzak gibi geliyor bana. Bu konuda gerçekten endişelenmeli miyim?"

"Zhang Amca, yanlış anladın. Kaçış o kadar da uzak olamaz. Kaçış gemilerinin ancak üç dört yüzyıl sonra yola çıkacağını mı sanıyorsun? Öyle olsaydı, Üç Cisim Filosu onları kolaylıkla yakalardı."

"Öyleyse ne zaman yola çıkacaklar?"

"Bir torunun olmak üzere, değil mi?"

"Evet."

"Torunun bu gemileri görecek."

"Gemilerin birinde olacak mı?"

"Hayır. Mümkün değil. Ama onun torunu olabilir."

"Bu..." Zhang aklından basit bir hesap yaptı, "Yetmiş seksen yıl kadar sonra olacak."

"Bundan daha uzun sürecek. Savaş hükümeti nüfus kontrollerini sıkılaştıracak ve doğum kısıtlamalarını uzatacaktır, bu yüzden her nesil için kırk yıl geçecek. Gemiler ancak yüz yirmi yıl sonra yola çıkacaktır."

"Bu epey hızlı. O zamana kadar gemileri inşa edebilirler mi?"

"Zhang Amca, bundan yüz yirmi yıl öncesinin nasıl olduğunu düşün. Hâlâ Qing Hanedanı dönemiydi. Hangzhou'dan Pekin'e gitmek bir aydan fazla sürerdi ve İmparator yazlık konağına varmak için günlerce bir tahtırevanda tıkılıp kalırdı. Şimdi Dünya'dan Ay'a gitmek üç günden az sürüyor. Teknoloji hızlı gelişiyor, bu da gelişme hızının sürekli arttığı anlamına gelir. Üstelik, bütün dünyanın tüm enerjisini uzay teknolojisine yönlendirdiğini de eklersek, yaklaşık yüz yirmi yıl içinde bütün uzay gemilerinin yapılabileceği şüphe götürmez."

"Uzay yolculuğu epeyce tehlikeli değil mi?"

"Doğru ama o sırada Dünya da tehlikeli olmayacak mı? Her şeyin nasıl değiştiğine bir baksana. Ülke ekonomisinin büyük bir kısmı herhangi bir ticari getirisi olmayan ve kâr amacı gütmeyen uzay filosunu kurmak için kullanılıyor. Bu, insanların hayatını daha da kötüleştirecek. Nüfus fazlalığını da düşünecek olursak, yiyecek sıkıntısı bile baş gösterebilir. Son olarak, uluslararası duruma bir bak. Gelişmekte olan ülkelerin kaçabilecek yetileri yokken, gelişmiş ülkeler teknolojilerini paylaşmayı reddediyor. Ancak fakir ve küçük ülkeler vazgeçmeyecektir. Silahların Yayılmasının Önlemesi antlaşmasından geri çekilmekle tehdit etmiyorlar mı? Gelecekte daha şiddetli eylemlerde de bulunabilirler. Kim bilir, belki de yüz yirmi yıl sonra, daha uzaylı filosu gelmeden dünya kendini savaş alevlerinin içinde bulacaktır. Torunu-

nun torununu nasıl bir hayatın beklediğini kim bilebilir. Ayrıca, uzay gemileri senin hayalindekine benzemiyor. Bu gemileri Shenzhou uzay gemisiyle ya da Uluslararası Uzay İstasyonu'yla kıyaslamak saçma. Her gemi küçük bir şehir kadar büyük olacak ve bir de kendine ait bütün bir ekosistemi olacak. Tıpkı küçük bir dünya gibi. Böylece insanlık herhangi bir dış kaynağa ihtiyaç duymadan sonsuza kadar bu gemilerde yaşayabilir. En önemlisi hibernasyon olacak ki aslında bunu şimdi bile yapabiliriz. Yolcular gemideki zamanlarının çoğunu uykuda geçirecekler. Onlar yeni bir dünyaya ulaşana ya da Üç Cisim'le bir anlaşma yapıp tekrar Güneş Sistemi'ne dönene kadar, geçen asırlar onlara bir gün gibi gelecek. Sonra uyanacaklar. Bu, dünya üzerinde zor zamanlar geçirmekten daha iyi değil mi?"

Zhang Yuançao sessizce durup düşündü.

Shi Xiaoming konuşmaya devam etti: "Elbette, tamamen dürüst olmak gerekirse, uzay yolculuğu tehlikeli bir şey. Kimse uzayda ne tür tehlikelerle karşı karşıya kalınabileceğini bilmiyor. Bunu Zhang soyunun devam etmesi için yaptığını biliyorum. Ama tüm bunların seni endişelendirmesine izin verme..."

Zhang Yuançao, kendisini azarlarmış gibi konuşan Shi Xiaoming'e baktı ve, "Siz gençler nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorsunuz? Neden endişelenmeyecekmişim?"

"Hayır, hayır. Zhang Amca, lütfen bitirmeme izin ver. Öyle demek istemedim. Söylemeye çalıştığım şey, kendi soyunu uzay gemileriyle kaçmak üzere göndermek gibi bir planın yoksa bile, kesinlikle bu fonu satın almaya değer. Halka arz edildiğinde fiyatı hızla artacak. Çok fazla zengin insan var, biliyorsun, yatırım yapacak pek fazla alternatif yok ve para istiflemek yasadışı. Üstelik ne kadar çok paran varsa soyunu korumayı o kadar çok düşünürsün, öyle değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Zhang Amca, sana karşı tamamen dürüst davranıyorum. Kaçış fonu şu an hazırlık aşamasında ve sadece birkaç özel dâhili satış elemanı var. Benim de bunlardan biri olmam kolay olmadı. Her neyse, sen bir düşün. Sonra beni ararsan evrakları doldurmana yardım ederim."

Shi Xiaoming gittikten sonra Lao Zhang balkona çıktı ve şehrin ışıklarının üzerinde hafifçe puslu gözüken gökyüzüne baktı ve kendi kendine, "Torunlarım, dedeniz sizi gerçekten de gecenin sonsuza kadar sürdüğü bir yere mi gönderecek?" diye düşündü.

•●•

Zhou Kralı Wen, *Üç Cisim*'in çorak dünyasında güçlükle yürürken küçük bir güneş yükseliyordu. Güneş fazla ısı vermemesine rağmen çorak araziyi epeyce aydınlatıyordu. Arazi tamamen boştu.

"Kimse var mı? Kimse var mı?"

Ufukta dörtnala at süren birini görünce Zhou Kralı Wen'in gözleri aniden parladı. Uzaktan Newton'ı tanıdı ve çılgınca el sallayarak ona doğru koştu. Newton kısa zamanda yanına geldi ve atını dizginleyip indikten sonra aceleyle peruğunu düzeltti.

"Neden bağırıp duruyorsun? Kim bu lanet olası yeri tekrar başlattı?" diye sordu Newton, gökyüzü ve yeryüzü arasını işaret ederek.

Zhou Kralı Wen cevap vermedi ama Newton'ın elini tutup telaşla, "Yoldaş, benim yoldaşım, size söylüyorum, Efendimiz bizi terk etmedi. Yani, daha doğrusu terk etmek için bir sebebi vardı ve ileride bize ihtiyacı olacak. Bu..." dedi.

"Biliyorum," dedi Newton, kralın elini sabırsızca iterek. "Sophon bana da mesaj gönderdi."

"Demek ki Efendimiz pek çoğumuza aynı anda mesaj

gönderdi. Harika. Örgütün Efendimizle iletişimi bir daha asla tekelleşmeyecek."

"Örgüt hâlâ var mı?" diye sordu Newton, beyaz mendili ile terini silerek.

"Elbette var. Küresel darbeden sonra Kefaretçiler tamamen çöktü ve Hayatta Kalanlar ayrılarak bağımsız bir güce dönüştü. Artık örgütte sadece Adventistler kaldı."

"Darbe sayesinde örgütün dokusu saflaştırılmış oldu. Bu iyi bir şey."

"Burada olduğuna göre, sen de bir Adventist'sin. Ama hiçbir şeyden haberin yok gibi görünüyor. Tek başına mısın?"

"Sadece bir yoldaşla temasım var. O da bana bu internet sitesi dışında hiçbir şey söylemedi. Geçen seferki korkunç küresel darbeden zar zor kaçtım."

"Kaçış içgüdüleriniz Qin Shi Huang döneminde başarıyla saptandı."

Newton etrafına baktı: "Burası güvenli mi?"

"Elbette. Çok katlı bir labirentin en altındayız, burayı bulmak neredeyse imkânsız. Biri buraya zorla girmeyi başarsa bile kullanıcı konumlarını takip etmesi mümkün değil. Darbeden sonra, güvenlik için örgüt ortak bağlantıları minimumda tutarak her birimi izole etti. Buluşacak bir yere ve yeni üyeler için bir tampon bölgeye ihtiyacımız var. Burası gerçek dünyadan daha güvenli."

"Gerçek dünyada örgüte yönelik saldırıların büyük ölçüde azaldığını fark ettiniz mi?"

"Akıllılar. Efendimiz hakkında istihbarata ulaşmanın ve Efendimizin bize aktardığı teknolojiye el sürebilmelerinin tek yolunun örgüt olduğunu biliyorlar, bunun gerçekleşme olasılığı çok düşük olsa bile. Örgütün bir süre daha var olmasına izin vermelerinin nedeni bu işte. Ama bence pişman olacaklar."

"Efendimiz o kadar zeki değil. Hatta zeki olma yetisini bile idrak edemiyor."

"Yani bize ihtiyacı var. Organizasyonun varlığı son derece önemli ve tüm yoldaşlar bunu en kısa sürede öğrenmeli."

Newton atına bindi: "Pekâlâ, ben gidiyorum. Buranın gerçekten de güvenli olduğunu doğruladığımda daha fazla kalırım."

"Kesinlikle güvenli olduğunu garanti edebilirim."

"Eğer doğruysa, bir dahaki sefere burada toplanan daha fazla yoldaşımız olacaktır. Hoşça kalın," dedi Newton ve atını sürüp uzaklaştı. Nal sesleri duyulmaz olurken küçük güneş de bir kayan yıldıza dönüştü ve dünyanın üzerine bir karanlık perdesi indi.

•●•

Luo Ji yatakta gevşekçe uzanmış, duştan çıkan kadının giyinmesini uyku mahmuru gözlerle izliyordu. Güneş çoktan yükselmişti, perdelerin arasından ışıldıyor ve kadını zarif bir siluete dönüştürüyordu; adını bir türlü hatırlayamadığı siyah beyaz bir filmden bir sahne gibiydi. Ama şu anda hatırlaması gereken şey kadının adıydı. Gerçekten, adı neydi? Sakin ol. Önce soyadını düşün: Eğer soyadı Zhang ise, o zaman Zhang Shan olmalıydı. Yoksa Chen miydi? Öyleyse, Chen Jingjing... hayır hayır, bunlar daha önceki kadınlardı. Telefonuna bakmayı düşündü ama telefonu cebindeydi ve giysilerini halının üzerinde bırakmıştı. Zaten birbirlerini kısa bir süredir tanıyorlardı ve kadının numarasını telefonuna henüz kaydetmemişti. Şimdi önemli olan, doğruca sorduğu daha önceki bir sefer gibi olmamasıydı, sonucu bir felaket olmuştu. Kadının açıp sesini kıstığı televizyona doğru döndü. Ekranda büyük bir masanın etrafında oturan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi toplantıdaydı... hayır, adları artık Güvenlik Konseyi değildi. Yeni ismi hatırlayamadı. Son zamanlarda gerçekten aklı fena dağılmıştı.

"Biraz sesini aç," dedi. Sözcükleri sevgi belirtisinden uzak, mesafeliydi ama şu an bunu dert edemezdi.

"Gerçekten de ilgileniyormuş gibi görünüyorsun." Kadın oturup saçlarını taramaya başladı ama televizyonun ses ayarını değiştirmedi.

Luo Ji komodine uzanıp bir sigara aldı ve havludan taşan çıplak ayaklarını esnetip iri parmaklarını keyifle kımıldatırken sigarayı yaktı.

"Şu haline bir bak. Sen de kendine biliminsanı mı diyorsun?" dedi kadın, Luo Ji'nin kıvrılan ayak parmaklarını aynada izleyerek.

"Genç bir biliminsanı," diye ekledi Luo Ji, "birkaç başarısı olan. Bu sebeple çok fazla çaba harcamıyorum. Aslında ilhamla doluyum. Bazen, diğer insanların üzerinde çalışmakla bir ömür geçirdikleri şeyleri sadece bir anlığına düşünerek anlayabilirim... İster inan ister inanma ama bir keresinde neredeyse ünlü oluyordum."

"Şu alt kültür konuları yüzünden mi?"

"Yok yok, o değil. Aynı dönemde çalıştığım başka bir şeydi. Kozmik sosyolojiyi kurdum."

"Ne?"

"Uzaylıların sosyolojisi."

"Kes," dedi kadın kıs kıs gülerek. Sonra tarağını bir kenara atıp makyajını yapmaya başladı.

"Akademideki şöhret eğilimini bilmiyor musun? Bir yıldız olabilirdim."

"Bugünlerde uzaylı araştırmalarının bini bir para."

"Yeni zırvalıklar ortaya çıktıktan sonra böyle oldu," dedi Luo Ji, sesi kısılmış televizyondaki büyük masanın etrafında oturan insanları işaret ederek. Bu bölüm oldukça uzundu, canlı yayın mıydı acaba? "Akademisyenler daha önce uzaylılar üzerine çalışmazdı. Onlar sadece eski kâğıt yığınlarını kurcalayıp ünlü olurlardı. Ama halk, eski ekibin nekrofili

kültüründen olmasından bunaldı. Sonra da ben geldim." Luo Ji çıplak kollarını yukarı doğru uzattı. "Kozmik sosyoloji, uzaylılar ve çoğu uzaylı ırkı. Onlardan Dünya üzerinde yaşayan insanoğlundan çok daha fazla var, on milyarlarca. 百家讲坛* yapımcısı benimle bir programla ilgili konuştu. Ama sonra bu olaylar gerçekten yaşandı ve..." Luo Ji parmağıyla bir daire çizdi ve iç çekti.

Kadın onun anlattıklarını dinemiyor, TV'deki altyazıları okuyordu: "'Kaçış konusunda olası tüm seçenekleri tutacağız.' Bu ne anlama geliyor?"

"Kim konuşuyor?"

"Karnoff'a benziyor."

"O, Kaçış'ın Dünya - Üç Cisim Örgütü kadar sert ve acımasızca ele alınıp halledilmesi gerektiğini söylüyor. Nuh'un gemisi yapılmadan bu güdümlü füzenin ateşlenmesi gerekiyormuş."

"Acımasızcadan kastı bu yani."

"Hayır. Bu mantıklı bir stratejik karar. Daha önceden aklıma gelmişti. Gelmese dahi, sonuç olarak kimse uzaklara kaçamayacak. Liang Xiaosheng'in *Yüzen Şehir* isimli kitabını okumuş muydun?"

"Hayır, baya eski bir kitap, değil mi?"

"Evet, ben çocukken okumuştum. Şangay'ın okyanusa düşmesi ve bir grup insanın evden eve gidip can yeleklerini toplamasını ve sonra topluca hepsini yok etmesini anlatıyor. Tek amaçları herkes kurtulamayacaksa, kimsenin kurtulamadığından emin olmaktı. Şöyle bir sahne kalmış aklımda, küçük bir kız grubu evin tekinin kapısının önüne getirip, 'Onlarda hâlâ bir tane var!' diye haykırmıştı."

"Sen toplumu çöp olarak görmeye alışkın birine benziyorsun."

* Bai Jia Jiangtan. İngilizcesi *Lecture Room* olan bir televizyon programı. –çn

"Saçmalama, ekonominin temel aksiyomu insanın paralı olma içgüdüsüdür. Herhangi bir varsayım olmadan, tüm ekonomi çökebilir. Henüz sosyoloji için herhangi bir temel aksiyom yok. Ama ekonomiden daha karanlık olabilir. Gerçek her zaman toz tutar... Çok az insan uzaya gidebilir ama durumun buraya gelebileceğini bilseydik neden ilk başta bu kadar uğraştık ki?"

"Neyle?"

"Neden Rönesans oldu? Neden Magna Carta? Neden Fransız İhtilali? Eğer insanlar sınıflara ayrılmış olarak kalsalardı, yasaların demir kuralı bir yerlerde saklanmış olurdu. Zamanı geldiğinde gitmesi gerekenler gidecek, geride kalanlar kalacaktı. Eğer Ming ve Qing Hanedanlıkları zamanında meydana gelseydi bu, ben ayrılırdım, sen ise geride kalırdın. Ama bu artık mümkün değil."

"Şimdi gitsen de benim için bir sakıncası olmazdı," dedi kadın.

Bu gerçekten doğruydu. Onlar için ayrılma zamanı gelmişti. Luo Ji önceki sevgilileriyle de er ya da geç bu noktaya gelmişti. Bu seferki kontrollü gidişinden memnundu. Sadece bir haftadır tanıyordu kadını ve ayrılık, iticisini atan bir roket gibi kusursuz olmuştu.

"Hey, kozmik sosyolojiyi kurmak benim fikrim değildi. Kimin fikri olduğunu bilmek ister misin? Sadece sana söyleyeceğim, sakın korkma," dedi Luo Ji, bir önceki konuya geri dönerek.

"Boş ver, zaten bir şey dışında bunların çoğuna inanmıyorum."

"Bu... unut gitsin. İnandığın şey ne?"

"Acıktım, hadi kalk" dedi kadın ve Luo Ji'nin halının üstünde duran kıyafetlerini alıp yatağa attı.

Otelin ana restoranında kahvaltı yaptılar. Çevrelerindeki masada oturanlar oldukça sakin ve ciddi görünüyordu.

Zaman zaman kesik kesik cümleler duyabiliyorlardı. Luo Ji duymak istemiyordu ama o bir yaz akşamındaki mum gibiydi, kelimeler böcekler gibi alev etrafında toplanıyor, devamlı beyninin içini matkap gibi deliyordu: Kaçış, sosyalleşmiş teknoloji, Dünya - Üç Cisim Örgütü, savaş ekonomisine büyük dönüşüm, ekvatoral üssü, tüzük değişikliği, Dünya Savunma Konseyi, birincil yakın Dünya uyarı ve çevre savunması, bağımsız entegre modu...

"Nasıl da sıkıcı bir çağ, değil mi?" dedi Luo Ji. Yumurtasını kesti ve çatalını bıraktı.

Kadın başıyla onayladı: "Katılıyorum. Dün televizyonda bir yarışma programı gördüm. Gerçekten çok geri zekâlıcaydı," dedi ve spikeri taklit eder gibi çatalıyla Luo Ji'ye işaret etti. "Kıyametten yüz yirmi yıl önce on üçüncü neslin hayatta olacak. Doğru mu yanlış mı?"

Luo Ji yeniden çatal ve bıçağını alıp kafasını salladı: "Benim neslimden kimse olmayacak." Dua eder gibi ellerini katladı: "Bütün ailemin soyu benimle tükenecek."

Kadın küçümseyen bir şekilde güldü. "Bana inandığım tek şeyin ne olduğunu sormuştun. Bu işte. Bunu daha önce de söylemiştin. Sen türünün son örneğisin."

Kadın bu yüzden mi ondan ayrılıyordu? Luo Ji bu karmaşık konu hakkında soru sormak istemedi. Ama görünen o ki kadın, Luo Ji'nin düşüncelerini okuyabiliyordu ve, "Ben de öyleyim. Başka insanlarda kendinden bir şeyler görebilmek gerçekten çok sinir bozucu," diye ekledi.

"Özellikle karşı cinsten biri ise" dedi Luo Ji başını sallayarak.

"Ama eğer haklı göstermeye ihtiyacın varsa çok sorumlu bir davranış."

"Ne davranışı? Çocuk sahibi olmamak mı? tabii ki öyle," dedi Luo Ji ve çatalıyla çevresinde ekonomik dönüşümden bahseden insanları göstererek, "Onların torunlarının ne tür

bir hayat yaşayacağını biliyor musun? Onlar her gün tersanelerde köle gibi çalışarak geçirecekler günlerini. Sonra da guruldayan karınlarını doyurmak için yemekhanede sıraya girecekler ve sadece bir kepçe lapa için tepsilerini uzatacaklar... Yaşlandıklarında da Sam Amca Seni İstiyor... Hayır hayır, Dünya Seni İstiyor olacak ve şan için askere gideceksiler."

"Kıyamet günü kuşağı için daha iyi olacak."

"Kıyameti yaşamak için emekliye ayrılmak. Bunun acınası bir yanı olduğunu düşünüyorum. Tabii bunun yanı sıra, son kuşağın ailesi yeterince yemek bulamayabilir. Yine de, *bu* gelecek bile gerçekleşmeyecek. Bu aşamada sadece dünya insanının ne kadar inatçı olduğu görülecek. Bahse girerim onlar sonuna kadar direnecekler ama gerçek gizem en sonunda nasıl ölecekleri."

Yemekten sonra dışarı çıkıp kendilerini sabah güneşinin sıcaklığına bıraktılar. Dışarında sarhoş edici tatlılıkta bir hava vardı.

"Bir an önce yaşamayı öğrenmem lazım. Eğer yapamazsam çok yazık olacak," dedi Luo Ji geçen trafiğe bakarak.

"İkimiz de öğrenemeyeceğiz" dedi kadın, gözleriyle boş taksi arayarak.

"Öyleyse..." dedi Luo Ji, sorgulayan gözlerle kadına bakarak. Görünen o ki kadının adını hatırlamasına gerek kalmamıştı.

"Güle güle," dedi kadın, el sallayarak taksiyi durdurdu ve tokalaşıp arından hızlıca bir öptü.

"Belki tekrar görüşürüz," dedi Luo Ji ama bunu söyler söylemez pişman oldu. Şimdiye kadar her şey gayet iyi gitmişti. Neden şimdi sorun çıkaracak bir riske girsindi ki? Ama endişesi gereksizdi.

"Sanmam," dedi kadın ve döndü. Dönerken de çantası arkaya doğru havalandı; bu, Luo Ji'nin daha sonrasında de-

falarca kasıtlı yapılıp yapılmadığını anlamak için düşüneceği bir ayrıntıydı. Çanta, dikkat çekici bir LV çantaydı ve Luo Ji, kadının çantasının döndüğünde havalandığını birkaç kez görmüştü. Ama bu kez çanta Luo Ji'nin yüzüne doğru savruldu ve Luo Ji bir adım geriye atıp kenara çekildiğinde, yangın söndürme musluğuna takılıp tökezledi ve sırt üstü yere düştü.

Bu, onun hayatını kurtardı.

Tam o sıralarda, önlerindeki sokakta bir kaza oldu: İki araba kafa kafaya çarpıştı. İlk önce yüksek bir gürültü duyuldu, Polo kaza yapmamak için yoldan çıkmış ve savrularak önlerine gelmişti. Luo Ji, düşüşüyle arabadan kurtulmayı başarmıştı. Sadece Polo'nun ön tamponu havadaki ayağına dokununca tüm bedeni yere doksan derece döndü ve arabanın arkasıyla karşı karşıya geldi. Bu olayın yaşandığı anda diğer gürültüyü duymadı. Ama kadının arabanın üstünden yol kenarına uçarak tıpkı bez bebek gibi düştüğünü gördü. Yuvarlandıktan sonra yerdeki kan izi, bir anlamı varmış gibi dağılmıştı. Yerdeki kan sembolüne bakan Luo Ji sonunda kadının ismini hatırladı.

•●•

Zhang Yuançao'un gelini doğum yapmak üzereydi. Doğum için içeri alındığında ailenin kalanı bekleme salonunda toplanmıştı. Televizyonda anne ve bebek sağlığı ile ilgili bir program vardı. Bu program ona daha önce hissetmediği bir sıcaklık ve merhamet hissi veriyordu. Altın Çağ'ın konforu giderek kötüleşen kriz çağı ile aşınıyordu.

Yang Jinwen geldi ve Zhang Yuançao onu gördüğünde aklına aralarını düzeltmek için geldiğini düşündü. Ama Yang Jinwen'in yüzündeki ifade işin aslının öyle olmadığını söylüyordu. Daha selam bile vermeden, Yang Jinwen onu bekleme salonundan koridora çıkardı. "Kaçış fonunu gerçekten satın aldın mı?" diye sordu Yang Jinwen.

Zhang Yuançao onu görmezden gelerek, *Bu seni ilgilendirmez,* demek ister gibi döndü.

"Şunu oku. Bugünün," dedi Yang Jinwen ve Zhang Yuançao'un eline bir gazete tutuşturdu. Gazetedeki siyah manşet hemen göze çarpıyordu:

Özel Birleşmiş Milletler Oturumu 117 Kararı, Kaçış'ın Yasak Olduğunu Açıkladı

Zhang Yuançao manşetin altındaki yazıyı baştan sona dikkatlice okudu:

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun özel oturumunda Kaçış'ın uluslararası hukuku ihlal ettiğini bildiren karar oy çoğunluğuyla kabul edildi. Karar, Kaçış'ın toplum içinde yarattığı bölünme ve kargaşayı sert bir dille kınadı ve Kaçış'ı uluslararası hukuk gözünde insanlığa karşı işlenen bir suç olarak nitelendirdi. Karar aynı zamanda, Kaçış'ı durdurmak için diğer üye ülkeleri de derhal kanun çıkarmaya çağırdı.

Yapılan açıklamada Çin delegesi, Kaçış ile ilgili Çin Hükümeti'nin duruşunu yineleyerek Birleşmiş Milletler'in 117. kararını desteklediklerini belirtti. Ayrıca gerekli kanunları çıkarmak için derhal harekete geçileceğini ve Çin Hükümeti'nin Kaçış'ın yayılmasını durdurmak için etkili tedbirler alacağını söyledi. Sözlerini, "Bu kriz zamanında uluslararası toplum olarak birlik ve beraberliği yaşatmalıyız ve tüm insanlığın hayatta kalması için eşit hakka sahip olduğunu savunan uluslararası toplum ilkesini desteklemeliyiz. Dünya tüm insanlığın ortak evidir ve onu terk etmemeliyiz," diyerek sonlandırdı.

"Bunu... Neden yapıyorlar bunu?" diye kekeleyerek boş gözlerle Yang Jinwen'e baktı Zhang Yuançao.

"Belli değil mi? Biraz düşünsen, evrene kaçışın asla başarılamayacağını fark edersin. Asıl kritik soru, kimlerin kalmak zorunda olup kimlerin gideceğidir. Sıradan bir eşitsizlik değil bu. Hayatta kalmakla alakalı ve kim giderse gitsin –elit olsun, zengin olsun ya da sıradan bir insan olsun– ge-

ride kalanlar olduğu sürece, insanlığın temel değer sisteminin ve etik altyapısının çöküşü demektir bu. İnsan haklarının ve eşitliğinin kökleri çok derine iner. Hayatta kalma eşitsizliği en büyük adaletsizliktir. Geride kalacak ülkeler ve insanlar, bir çıkış yolu olduğu sürece asla durup ölümü beklemezler. İki taraf arasında giderek büyüyen bir çatışma olacak, ta ki dünya kaosa teslim olup hiç kimse gidemeyene kadar. Yani Birleşmiş Milletler'in bu kararı oldukça akıllıca. Oraya ne kadar para verdin, Zhang Yuançao?"

Zhang Yuançao hemen telefonunu çıkarıp Shi Xiaoming'i aradı. Ancak ulaşılamıyordu. Zhang Yuançao'un dizleri gevşedi, yaslandığı duvardan kayıp yere oturdu. Bunun için 400,000 yuan harcamıştı.

"Hemen polisi ara! Shi Xiaoming'in bilmediği bir şey var: Lao Miao babasının mesleğini araştırdı. Dolandırıcı fazla uzaklaşmış olamaz."

Zhang Yuançao sadece başını sallayıp derin bir nefes alabildi: "Evet, onu bulabiliriz ama para çoktan gitti. Bizimkilere ne diyeceğim?"

Bir ağlama sesi ve ardından hemşirenin bağırması duyuldu: "19 numara, erkek." Zhang Yuançao hemen bekleme salonuna koştu ve diğer her şey birden önemsizleşti.

Beklediği otuz dakikada on bin tane bebek gelmişti dünyaya. Bebeklerin birbirine karışan ağlamalarından muazzam bir koro oluşuyordu. Altın Çağ artlarında kalmıştı artık, iyi zamanlar 1980'li yıllarda başlamış ve Kriz ile son bulmuştu. Önlerinde, insanoğlunun zor zamanları yavaş yavaş başlıyordu.

•●•

Luo Ji küçük ve derin bir bodrumda kilitli olduğunu biliyordu. Asansörün indiğini hissediyordu. (Manuel olarak çalışan eski tip asansörlerdendi.) Nitekim asansör onun hislerini doğruladı, eksi onuncu kattaydı. Yerin on kat al-

tında! Odaya tekrar şöyle bir baktı. Odada tek kişilik bir yatak ve bazı basit ev eşyaları vardı. Eski ahşap çalışma masası ve diğer eşyalarla yapılmış basit dekorasyon odaya hapishane hücresinden çok bir bekçi kulübesi görünümü kazandırmıştı. Uzun süredir kimsenin buraya gelmediği çok belliydi. Yatak örtüleri yeni olmasına rağmen, mobilyalar toz kaplıydı ve nemden dolayı küf kokusu yayıyordu.

Kapı açıldı ve orta yaşlı, tıknaz bir adam içeri girdi. Luo Ji'ye başıyla yavaşça selam verdi. "Dr. Luo, size eşlik etmek için buradayım. Daha yeni geldiğiniz için çok sıkıntıda olacağınızı sanmıyorum."

Yeni geldiğiniz için. Bu, Luo Ji'nin canını sıkmıştı. "Getirildiğiniz için" dese daha uygun olabilirdi. Luo Ji'nin kalbi hopladı. Tahmini onaylanmış gibiydi: Onunla burada konuşan kibar adama rağmen tutuklandığı açıktı.

"Polis misiniz?"

Adam başını sallayarak, "Eskiden. Adım Shi Qiang," dedi ve yatağa oturup bir paket sigara çıkardı. Luo Ji, bu kapalı alanda dumanın dağılacağı bir yer olmadığı düşündü ama bir şey söylemeye cesaret edemedi. Ama sanki Shi Qiang onun aklını okumuşçasına, "Burada bir havalandırma fanı olacaktı," dedi. Sonra kapının yanındaki zinciri aşağı çekti ve fan uğuldamaya başladı. Çekmeli zincirli bir fan görmeyeli çok olmuştu. Luo Ji, köşede duran toz kaplı eski bir kırmızı çevirmeli telefonu da fark etti. Shi Qiang, Luo Ji'ye sigara uzattı ve bir an tereddüt ettikten sonra Luo Ji sigarayı kabul etti.

Sigaralarını yaktıktan sonra Shi Qiang, "Daha erken, biraz sohbet edelim mi?" dedi.

"Sor bakalım," dedi Luo Ji, bir duman bulutu üfleyerek.

"Ne sorayım?" dedi Shi Qiang, şaşkın şaşkın Luo Ji'ye bakarak.

Luo Ji yataktan fırladı ve elindeki sigarayı bir kenara

fırlattı: "Nasıl olur da benden şüphelenirsiniz. Bunun bir trafik kazası olduğuna inanmak zorundasınız. İki araba çarpıştı ve sonra da arkalarındaki, kazadan kaçınmaya çalışan araba kadına vurdu. Her şey gün gibi ortada," dedi. Ellerini açtı, kelimeler boğazında düğümlenmiş gibiydi.

Shi Qiang başını kaldırıp ona baktı. Uykulu, yorgun gözleri bir anda açılmıştı. Yüzündeki her zamanki gülümsemesinin ardında görünmez bir canilik saklıymış gibiydi. Luo Ji panikledi. "Bunu ben söylemedim, sen söyledin. Üstlerim çok fazla şey söylememi istemiyorlar ve daha fazla bir şey bilmiyorum. Konuşacak bir şeyimizin olmayacağı konusunda endişelenmiştim. Hadi gel ve otur."

Luo Ji oturmadı ve Shi Qiang'ın karşısında durup konuşmaya devam etti: "Onu sadece bir haftadır tanıyordum. Üniversiteye yakın bir barda tanışmıştık. Kaza olduğunda ismini hatırlamıyordum bile. Şimdi söyleyin, size göre aramızda ne olmuş olabilir?"

"Adını bile hatırlamıyordun, öyle mi? Ölmesini umursamamana şaşırmamak gerek. Tanıdığım başka bir dâhiye benziyorsun," diye güldü. "Ah, Dr. Luo Ji'nin hayatı gerçekten renkli, her döndüğü yönde yeni yeni kadınlarla tanışır. Hem de ne kadınlar!"

"Bu bir suç mu?"

"Tabi ki hayır. Kıskanıyorum sadece. İşimle ilgili bir kuralım vardır: Asla ahlak yargılarında bulunmam. Uğraştığım insanlar fena tipler oluyor. Gidip bir de onlarda kusur bulup, 'Şu yaptığına bir bak! Kendi aileni ve toplumu bir düşün...' gibi cümleler kurmaya başlarım. O zaman onları ha tokatlamışım ha tokatlamamışım, hepsi bir."

"Memur Shi Qiang, aslını isterseniz onun hakkında konuşmak istiyorum. Gerçekten de onu benim öldürdüğüme inanıyor musunuz?"

"Şu haline bir bak, kendi kendine konuyu açıp duru-

yorsun. Hatta onu öldürmüş olabileceğini bile söylüyorsun. Aslında sadece sohbet ediyoruz. Ne acelen var? Bu konularda yeni olduğun her halinden belli."

Luo Ji, Shi Qiang'a baktı ve bir an için odada duyulan tek ses fanın sesiydi. Sonra birden kıkırdadı ve bir sigara aldı. Shi Qiang, "Luo, benim sevgili kardeşim, kader bizi bir araya getirdi. Müdâhil olduğum davalardan on altısı idam cezasıyla sonuçlandı. Dokuz tanesine şahsen ben eşlik ettim," dedi.

Luo Ji, Shi Qiang'a sigara uzattı ve: "Bana eşlik etmene izin vermeyeceğim. Tamam mı? Avukatımı bilgilendirirsin."

"Harika! Luo Ji, sevgili kardeşim," dedi Shi Qiang, Luo Ji'nin omzuna vurarak. "Kararlılık sevdiğim bir özelliktir," dedi. Sonra yaklaştı ve ağzından sigara dumanı çıkararak: "Her türlü şeyle karşılaşman mümkün ve sen de karşılaşacaksın... Zaten aslında ben sana yardım etmek için buradayım. Sana bir hikâye anlatayım: Bir mahküm idama giderken yağmurun yağacak olmasından şikâyet etmiş ve cellat da ona dönüp demiş ki, 'Sana ne ki bundan? Bu havada geri dönecek olan biziz!' Yani bu süreçte tavrımız böyle olmalı bence. Peki, tamam. Gitmeden önce hâlâ biraz zamanımız var. Biraz uyuyabiliriz."

"Gitmek mi?" diye tekrarladı Luo Ji, Shi Qiang'a bakarak.

Sonra kapı vuruldu, içeri keskin gözlü genç bir adam girdi ve yere bir çanta bıraktı: "Kaptan Shi Qiang, öne çekildi. Şimdi yola çıkmamız lazım."

•●•

Zhang Beihai babasının hastanede yattığı odanın kapısını yavaşça açtı. Hasta yatağında yatan babası tahmin ettiğinden daha iyi görünüyordu. Batan güneşin yaydığı ışık pencereden girip babasının yüzüne vurunca, yüzünün rengi dönmüş ve ölüm döşeğinde olmayan biri gibi görünüyordu.

Zhang Beihai şapkasını kapının yanındaki portmantoya astı ve babasının başucunda bulunan koltuğa oturdu. Babasına hastalığı hakkında hiçbir şey sormadı. Babası eski bir askerdi ve içindeki eski asker hep dürüst cevaplar verirdi ama Zhang Beihai gerçekleri duymak istemiyordu.

"Baba, ben uzay kuvvetlerine katıldım."

Babası başını salladı ama bir şey söylemedi. Baba ve oğul için sessizlik kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. Küçüklüğünden bu yana, babası onu eğitirken konuşmadan çok sessizliği tercih etmişti ve kelimeler sadece sessizlikler arasındaki noktalama idi. Babası, bugünkü Zhang Beihai'ı sessizliğiyle yetiştirmişti.

"Tahmin ettiğin gibi, uzay filosunu denizciler üzerine kuruyorlar. Uzay savaşının hem form olarak hem de teorik olarak en çok deniz savaşına benzeyeceğine inanıyorlar."

"Doğru," dedi babası, başını sallayarak.

"O halde ben ne yapmalıyım?"

Baba, bak en sonunda sordum. Bu soruyu sorma kararlılığını gösterebilmek için uykusuz bir gece geçirdim. Ama şimdi seni görünce tereddüt ettim çünkü biliyorum ki bu soru seni en çok hayal kırıklığına uğratacak soru. Üniversiteyi bitirip bir harbiyeli teğmen olarak filoya katıldığım zaman bana, "Zhang Beihai, önünde gideceğin uzun bir yol var, seni çok iyi anlayabiliyorum ve bu, düşüncelerinin hâlâ yeterince derin olmamasından kaynaklanıyor. Günün birinde artık seni okuyup anlayamayacağım ama sen beni kolayca anlayabileceksin. İşte o zaman sonunda büyümüş olacaksın," demiştin. Ve sonra senin de söylediğin gibi büyüdüm ve sen beni eskisi gibi anlayamıyordun. Ama en azından biraz üzüntü hissettiğini biliyorum. Tam da istediğin gibi, oğlun çok da hoşlanılmayacak bir kişiye dönüşmüş olsa da, donanmanın karmaşık ve tehlikeli alanında başarı gösterebilme yeteneğine sahip. Bu soruyu sormanın anlamı şudur ki otuz yıl boyunca bana vermiş olduğun eğitim çok

önemli bir noktada başarısız oldu. Ama baba, yine de söyle. Oğlun hayal ettiğin kadar büyük değil. Sadece bu seferliğine bana söylemen için yalvarıyorum sana.

"Biraz daha düşün," dedi babası.

Pekâlâ, baba. Bana bir cevap verdin. Bu üç kelime, kurulabilecek otuz bin cümleden daha çok şey anlattı. İnan bana, bütün kalbimle dinliyorum seni. Yine de daha net olmana ihtiyacım var. Bu çok önemli.

"Peki ya düşündükten sonra?" diye sordu Zhang Beihai. İki eliyle yatak çarşafını kavramıştı. Alnı ve avuçları ter içindeydi.

Baba, seni son defa hayal kırıklığına uğrattıysam beni affet. Biraz daha ileri gideyim o zaman, bir kez daha çocuk olayım.

"Zhang Beihai, sana tüm söyleyebileceğim, bu konuda önce uzun uzun düşünmen," diye cevap verdi babası.

Teşekkürler, baba, bu oldukça net ve anlaşılır oldu.

Zhang Beihai çarşafı bıraktı ve babasının kemikleri iyice belli olan elini tutup, "Baba, ben artık denize gitmiyorum. Seni daha çok görmeye geleceğim," dedi.

Babası gülümsedi ama sonra başını sallayarak, "Bu ciddi bir şey değil, sen kendi işine yoğunlaş," dedi.

Biraz daha konuştular, önce ailevi konular üzerine, sonra da Uzay Kuvvetleri'nin kurulması üzerine. Babası, Zhang Beihai'ın gelecekte yapacağı çalışmalar için fikir ve öneriler verdi. Uzay savaş gemilerinin şeklini ve hacmini hayal ettiler, savaş silahları üzerine tartıştılar ve hatta Mahan'ın deniz gücü teorisinin uzay savaşı için uygulanabilir olup olmadığı hakkında bile konuştular...

Ama aslında aralarında geçen bu konuşmaların çok da bir önemi yoktu. Baba-oğul sadece sohbet ediyorlardı. Baba-oğul arasında geçen konuşmada gerçekten bir anlam taşıyan sadece üç cümle vardı:

"Biraz daha düşün."

"Peki ya düşündükten sonra?"

"Zhang Beihai, sana tüm söyleyebileceğim, bu konuda önce uzun uzun düşünmen."

Zhang Beihai babasına veda etti. Odadan ayrılırken tekrar dönüp babasına baktı, batan güneşin ışığında oluşan gölgelerde gizlenmiş gibiydi. Bir süre sonra gözleri gölgeye alıştı ve karşı duvardaki son ufak aydınlanmayı gördü. Solmak üzere olmasına rağmen batan güneşin en güzel zamanıydı. Batmak üzere olan güneşin yaydığı son ışıklar dalgalar üzerinde de parlıyor, karışık gelen bulutları deşip gökyüzünden düşen yapraklar gibi suyun yüzeyinde altın noktalar oluşturuyordu. Yaprakların ötesinde kara bulutlar belirdi, gece gibi bir fırtına tıpkı tanrıların perdesi gibi gökyüzü ile yeryüzü arasında öylece asılı duruyordu ve ancak çakan şimşeklerle dalgaların püskürttüğü sular kar gibi yağıyordu. Bu parlayan altın noktalardan birinde, bir destroyer dalgalarda burnunu doğrultmak için mücadele veriyordu ve sonra şiddetli bir çarpmayla gelen dalga duvarı kırdı. Tıpkı efsanevi büyüklükteki bir kuşun kanatlarını gererek muazzam ışığı engellemesi gibi, püskürtme de aç gözlülükle ışığı absorbe ediyordu.

Zhang Beihai, üzerinde Çin Uzay Kuvvetleri'nin amblemi olan şapkasını taktı. Kendi kendine, *Ne kadar da benzer düşünüyoruz, baba. Bu benim talihim. Belki seni şereflendiremeyeceğim ama huzur içinde dinlenmeni sağlayacağım,* dedi.

•●•

Odaya giren genç adam, "Bay Luo, lütfen bunu giyin," dedi ve çantayı açmak için diz çöktü. Adam çok kibar görünmesine rağmen, Luo Ji sanki sinek yutmuş gibi çok rahatsız hissetmeden edemiyordu. Ama adam kıyafetleri çıkarınca fark etti ki, bu bir mahkûm üniforması değildi. Sıradan basit bir kahverengi ceket gibi görünüyordu. Aldı ve şöyle bir kontrol edince kumaşının kalın olduğunu fark

etti. Shi Qiang ve genç adam da aynı ceketin farklı renklerinden giydi.

"Hadi giy, rahattır merak etme ve terletmez de. Zamanında giydiklerimiz gibi değil, onlar vıcık vıcık olurdu," dedi Shi Qiang.

"Kurşun geçirmez" dedi genç adam.

Beni kim öldürmek ister ki? Luo Ji yanında duran ceketi giydi.

Üçü odadan çıktı ve asansöre doğru koridor boyunca yürüdüler. Tavan metal dikdörtgen havalandırma borularıyla kaplıydı. Birkaç ağır ve mühürlü kapının önünden geçtiler. Luo Ji alacalı duvarlardan birinin üzerinde çok hafif belli olan bir slogan fark etti. Sloganın sadece bir kısmı görünmesine rağmen, Luo Ji bütün sloganı biliyordu: "Derin tüneller kazın, geniş tahıl depolarını tutun, egemenliği amaçlamayın."

"Sivil Hava Savunması'nda mıyız?" diye sordu Luo Ji.

"Sıradan olanlarından değil. Atom bombasına karşı bir savunma ama şimdilerde işe yaramıyor. Bir zamanlar bu savunma ekibinde olmak için özel vasıflara sahip olman gerekirdi."

"O zaman biz de... Western Hills'teyiz?" diye sordu Luo Ji ama Shi Qiang cevap vermedi. Luo Ji daha önce gizli komuta merkezi hakkındaki efsaneleri duymuştu. Eski tarz bir asansöre bindiler ve muazzam bir gürültüyle birlikte hemen yükselmeye başladılar. Asansörü makineli tüfek taşıyan bir asker çalıştırıyordu. Bu işte yeni olduğu çok belliydi ve asansörü kontrol ederken biraz zorlanıyordu. Eksi birinci katta durdurabilmek için iki üç kez ayarlama yapması gerekti. Sonunda durdular.

Asansörden çıktıklarında, Luo Ji yeraltı otoparkı gibi alçak tavanlı büyük bir salonda olduklarını gördü. İçeride bir dizi farklı araba vardı ve bazılarının motorları çalışıyor,

havayı egzoz dumanıyla dolduruyordu. İnsanlar arabaların yanında duruyor veya aralarında geziyorlardı. Uzakta bir köşede sadece bir tane ışık yandığı için her yer loştu ve karanlık insan gölgeleriyle doluydu. Ancak yanan ışığın yanından geçtiklerinde Luo Ji onların silahlı askerler olduklarını gördü. Bazıları motor gürültüsünü bastırmak için telsizden bağırarak konuşuyordu. Sesleri çok sinirli geliyordu.

Shi Qiang, Luo Ji'yi iki araba sırası boyunca götürdü, genç adam da hemen arkalarından geliyordu. Lamba ışığı ve otomobillerin kırmızı arka lambaları Shi Qiang'ın üzerinde sürekli değişen bir desen oluşturuyordu, bu da Luo Ji'ye o kadınla tanıştığı loş barı hatırlattı.

Shi Qiang bir arabanın kapısını açtı ve Luo Ji'yi içeri aldı. Arabanın içi çok ferah olmasına rağmen, anormal derecede küçük pencerelerin kenarları arabanın gövdesinin kalınlığını meydana çıkarmıştı. Muhtemelen bomba korumalı olması amacıyla küçük pencereler renkli cam ile güçlendirilmişti. Arabanın kapısı aralıktı ve Luo Ji, Shi Qiang ile genç adamı konuşurken duyabiliyordu.

"Kaptan Shi Qiang, belirlenen güzergâhta olduklarını haber vermek için aradılar. Tüm nöbetçiler yerlerini almışlar."

"Güzergâh çok karmaşık. Sadece birkaç kez tatbikat yapabildik. Rahat edebilecek kadar değil. Nöbetçilerin yerlerine gelince... Dediğim gibi onlar gibi düşünmek lazım. Eğer onların yerinde olsaydın, nerede saklanırdın? Polislerden uzmanlara tekrar danışın... Teslim etmek için plan ne?"

"Söylemediler."

Shi Qiang sesini yükseltti. "Moronlar. Böylesine önemli bir konuyu nasıl karar vermeyip hava da bırakırlar."

"Kaptan Shi Qiang, belli ki yol boyunca onları takip etmemiz isteniyor."

"Hayatım boyunca takip edebilirim ama bir teslim ânı

geleceği için, sorumluluklarımızın net bir şekilde tanımlanmış olması lazım. Bir şey olursa, sorumluluğu önce bizim, sonra onların."

"Bir şey söylemediler..." dedi genç adam, son derece rahatsız bir şekilde.

"Zheng, Chang Weisi terfi ettiğinden beri kendine acıdığının farkındayım. Biz onun eski astları ile bile geçinemeyiz. Ama biraz bile olsa kendimize saygımızın olması lazım. Onlar da kim oluyor ki? Onlar hiç ateş altına girdiler mi? Ya da kimseye ateş ettiler mi? Bu ekip bir önceki operasyonda o kadar çok ileri teknoloji hileye başvurdular ki iyice sirke döndü ortalık. Havadan erken uyarı bile yayımladılar. Ama sonunda buluşma yerini kim buldu? Biz. Tabii bu bize artı kredi kazandırdı. Zheng, seni buraya getirmek hiç de kolay olmadı. Ama bu işin başına sorun açmayacağını umuyorum."

"Kaptan Shi Qiang, böyle konuşmayın."

"Sorunlu bir dünyada yaşıyoruz. Anladın mı? İnsanlar eskisi gibi değil. Herkes kendi şanssızlığını başka insanların üzerine yüklüyor, bu yüzden de tetikte olmalısın... Böyle devam ediyorum çünkü ne kadar zamanımın kaldığı aklıma takılıyor. Tüm bunların senin kucağında kalacağından korkuyorum."

"Kaptan Shi Qiang, hastalığınız konusunda cidden düşünmeniz lazım. Üst kademeler sizi hibernasyon için sıraya almamışlar mıydı?"

"İlk önce halletmem gereken daha başka şeyler var. Aile ve iş gibi. Ve sizin için endişelenmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bizim için endişelenmeyin. Gerçekten bu hastalığı erteleyemezsiniz. Bu sabah dişleriniz yine kanıyordu."

"Önemli bir şey değil. Şanslı insanımdır, bilirsin. Bana ateş eden üç silah da tutukluk yaptı."

Salonun sonundan arabalar dışarı çıkmaya başlıyordu. Shi Qiang arabaya binip kapıyı kapattı ve yanlarındaki aracın da hareket etmesiyle onlar da arabayı izledi. Shi Qiang her iki tarafı da perdeleri çekerek kapattı. Ön ve arka koltukların arasındaki mat ayırıcı ile Luo Ji'nin dışarıdan görünmesini tamamen engellemişti. Yol boyunca Shi Qiang'ın telsizinden sürekli sesler geliyordu, Shi Qiang kısa cümlelerle telsizi yanıtlarken, Luo Ji konuşulanları net bir şekilde duyamıyordu.

Kısa süre yolculuk ettikten sonra Luo Ji, "İşler senin söylediğinden daha karmaşık bir herhalde," dedi Shi Qiang'a.

"Doğru. Her şey şu an daha karmaşık," diye yanıtladı Shi Qiang, başından savarcasına. Shi Qiang'ın tüm dikkati halen telsizindeydi. Yolculuğun geri kalanında daha fazla konuşmadılar.

Yolculuk sakin ve kesintisizdi ve bir saatin sonunda durdular.

Shi Qiang arabadan indi ve Luo Ji'ye içeride beklemesini işaret ederek kapıyı kapattı. Luo Ji aracın yukarısından gelen bir gümbürdeme duydu. Birkaç dakika sonra Si Qiang kapıyı açtı ve Luo Ji araçtan indiğinde havaalanında olduklarını fark etti. Bu gümbürdeme sağır edici hale gelmişti. Başını kaldırdı ve zıt taraflarda uçan iki helikopterin havada gezindiğini gördü. Sanki açık alanı izliyorlardı. Önünde yolcu uçağı gibi büyük bir uçak vardı. Herhangi bir yerinde herhangi bir amblem olmadığı fark etti. Uçağın merdivenleri arabanın hemen önünde duruyordu; Shi Qiang ve Luo Ji uçağa bindiler. Uçağa bindikten sonra Luo Ji arkasına dönüp baktığında, uzaktaki apronda dizilmiş savaş uçaklarını görmesiyle, buranın sivil bir havaalanı olmadığını anladı. Daha yakınlara baktığında ise konvoy olarak geldikleri araçlarından çıkan askerler uçağın etrafında bir halka oluşturmuşlardı. Güneş uçağın önündeki pistin aşağısında

tıpkı büyük bir ünlem işareti gibi dev bir gölge oluşturarak batıyordu...

Luo Ji ve Shi Qiang kabine girdiler. Siyah takım elbiseli üç adam onları karşıladı ve tamamen boş olan en ön kabine götürdü. 4 koltuk sıralı bir yolcu uçağına benziyordu. Luo Ji, orta kabinde oldukça geniş bir ofis gördü ve kapısı açık bir başka süitte ise bir yatak vardı. İçerideki eşyalar çok sıradandı. Ama temiz ve düzenliydi. Yeşil emniyet kemerleri koltuk ve sandalyelerden sarkıyor olmasa uçakta olduğunu anlayamazdınız. Luo Ji, ülkede bu tür uçaklardan çok az olduğunu biliyordu.

Siyah takım elbiseli üç adamdan ikisi arka kabinin kapısından girip kayboldular. Gidenlerden birisi, "İstediğiniz yere oturabilirsiniz ama emniyet kemerinizi takınanız gerek. Sadece iniş ve kalkışta değil, tüm yolculuk boyunca. Uyuyacak olursanız, uyku kemerini kullanın. Sabit olmayan şeyler oldukları gibi bırakılabilir. Uçuş boyunca koltuk ya da ranzanızda kalın, eğer kalkınanız gerekirse ilk önce kaptana haber verin. Bu dâhili haberleşme düğmesi. Her koltuk ve ranzada bir tane var. Konuşmak için basılı tutun. Herhangi bir ihtiyacınız olursa, dilediğiniz zaman bizimle haberleşebilirsiniz."

Luo Ji kafası karışmış bir şekilde Shi Qiang'a bakarak, "Uçak bazı özel manevralar yapabilir," dedi.

Adam başını sallayarak, "Doğru. Eğer herhangi bir sorun yaşarsanız, lütfen haber verin. Adım Xiao Zhang. Kalkıştan sonra size yemek getireceğim," dedi.

Xiao Zhang gittikten sonra, Luo Ji ve Shi Qiang koltuğa oturup kemerlerini bağladılar. Luo Ji etrafına şöyle bir bakındı. Yuvarlak pencere ve hafif kavisli duvarlar dışında, her şey çok tanıdık ve geleneksel olarak ayarlanmıştı. Sıradan bir ofiste emniyet kemeri takmak garip geliyordu. Ama kısa bir süre sonra gelen motor gürültüsü ve titreşim ona

uçağın pist içinde ilerlediğini hatırlattı. Birkaç dakika sonra, motorun sesi değişti ve her ikisi de koltuklarına yapıştılar. Titreşim geçtikten sonra ofis eğim almaya başladı. Uçak yükselirken, henüz batmaya başlamış olan güneşin yaydığı ışık demeti, sadece on dakika önce Zhang Beihai'ın babasının hastane odasına güneşin, günün son ışınları gönderdiği gibiydi.

•●•

Luo Ji'nin uçağı sahil üzerinde seyahat ederken, Wu Yue ve Zhang Beihai bir kez daha on bin metre aşağıdaki bitmemiş *Tang*'a bakıyorlardı. Luo Ji, bu iki askere ancak bu kadar yaklaşabilecekti.

Geçen seferki ziyaretlerinde de olduğu gibi, *Tang*'ın iskeleti akşam karanlığının loş ışığına boğulmuştu. Geminin gövdesine düşen kıvılcımlar eskisi kadar çok değildi ve gemiyi aydınlatma lambaların çoğu kararmıştı. Ve bu sefer Wu Yue ve Zhang Beihai, donanmaya mensup değillerdi.

"Duyduğuma göre Genel Silahlı Kuvvetler Departmanı *Tang* projesini sonlandırma kararı almış," dedi Zhang Beihai.

"Bizimle ne ilgisi var?" diye sordu Wu Yue soğuk bir sesle. Gözlerini *Tang*'dan ayırarak gün batımına çevirdi.

"Uzay Kuvveti'ne katıldığından bu yana aksiliğin üzerinde."

"Nedenini biliyorsun. Bazen düşüncelerimi benden bile daha net okuyabiliyorsun. Sonra da gerçekten ne düşündüğümü de hatırlatıyorsun."

Zhang Beihai, Wu Yue'ye döndü ve, "Kaybetmenin kaçınılmaz olduğu bir savaşa katılmaktan dolayı moralin bozuk. Ayrıca Uzay Kuvvetleri'nde savaşacak ve filolarıyla birlikte kozmosa gömülecek olan o son genç nesli kıskanıyorsun. Umutsuz bir çabaya ömrünü adayıp kabul etmen zor bir şey."

"Herhangi bir tavsiyen var mı?"

"Hayır, yok. Tekno fetişizm ve teknoloji gösterişi beyninin içinde derinden kökleşmiş durumda. Ve seni değiştiremeyeceğimi ben de uzun zaman önce öğrendim. Sadece düşünme şeklinin sana vereceği zararı en aza indirmeye çalışmayı deneyebilirim. Kaldı ki ben insanlığın bu savaşı kazanmasının çok da imkânsız olduğunu sanmıyorum."

Wu Yue yüzündeki kayıtsızlık maskesini indirdi ve Zhang Beihai ile göz göze geldi. "Zhang Beihai, eskiden gerçekçi biriydin. *Tang*'ın inşasına her fırsatta, her toplantıda karşı çıktın, açık deniz donanması inşası konusunda milli gücümüze aykırı olduğundan bahsederek şüphelerini dile getirdin. Deniz kuvvetlerimizin kıyı-merkezli ateş gücünün koruması ve desteği altındaki kıyı sularında kalması gerektiğine inanıyorsun. Bu fikir ile sanki kaplumbağa kabuğu projesiymiş gibi alay edildi. Ama sen bu konudaki inadını sürdürdün. Şu andan itibaren bu yıldızlararası savaşta kendine olan güveni nereden buluyorsun? Gerçekten de ahşap teknelerin bir uzay gemisini batırabileceğine inanıyor musun?"

"Bağımsızlıktan sonra, yeni kurulan donanma milliyetçi destroyerleri batırmada ahşap tekneler kullandı. Daha önce de, süvarilerin tankları savaşta yendiği olmuştu."

"Gerçekten de bu mucizelerin sıradan savaş teorileri olabileceğini düşünüyor olamazsın."

"Bu muharebe alanında, yeryüzündeki medeniyetin alelade bir savaş teorisini takip etmesine gerek olmayacak," dedi Zhang Beihai. Bir parmağını kaldırdı. "Tek bir istisna yeterli olacaktır."

Wu Yue ona alaycı bir gülümsemeyle bakarak, "Bu istisnai durumu nasıl elde edeceğini duymak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Uzay savaşları hakkında bir şey bilmiyorum tabii ki

ama eğer uzay gemilerini ahşap tekneler ile mukayese etmek istersen, ben sadece hareket etme cesaretinin ve zafere güvenenin olması gerektiğini düşünüyorum. Ahşap bir tekne küçük dalgıç ekibiyle beraber düşmanı geldiği yolda pusuda bekleyebilir. Düşman yaklaşınca, dalgıçlar dalışa geçer ve teknelerinden ayrılır. Düşman iyice yaklaştığında, geminin gövdesinin altına bir bomba takıp düşman gemisini batırırlar... Tabii ki de bu son derece zor bir şey ama imkânsız değil."

Wu Yue başıyla onayladı. "Fena değil. İnsanlar bunu daha önce de denediler. İkinci Dünya Savaşı'nda İngilizlerin *Tirpitz*'i batırmaya çalışırken denedikleri bir yöntem. Onlar tabii minyatür bir denizaltı kullandılar. 1980'li yıllarda, Malvinas Savaşı sırasında birkaç Arjantinli özel kuvvet askeri İtalyan limpet mayınlarından İspanya'ya götürdü ve Cebelitarık'ta demirleyen bir İngiliz savaş gemisini havaya uçurmaya kalktı. Onlara ne olduğunu da biliyorsun."

"Ama bizim elimizdeki sadece küçük ahşap tekneler değil. 1-2 tonluk nükleer bombayı sualtında iki dalgıcın taşıyabileceği boyutta yapabiliriz. Ve bunu düşmanın savaş gemisine bağlarsak gemi sadece batmakla kalmaz, aynı zamanda tuzla buz olur."

"Bazen çok fantastik hayaller kuruyorsun," dedi Wu Yue gülümseyerek.

"Zaferi kazanacağımıza güvenim var," dedi Zhang Beihai, *Tang*'a bakarak. Uzaktan yağan kaynak kıvılcımlarının yansıması göz bebeklerinde küçük alevler gibi yansıyordu.

Wu Yue de *Tang*'a baktı ve bu sefer onu yeni bir gözle gördü. Gemi artık terk edilmiş eski bir kale gibi değildi. İçinde eski çağ uçurumları ve oyulmuş derin birçok mağara vardı. Saçılmış kıvılcımlar bu mağaralarda yanıp sönüyorlardı.

•●•

Kalkıştan sonra akşam yemeğine kadar, Luo Ji, nereye gidildiğine ve tam olarak ne olduğuna dair sorulabilecek sorulardan kaçındı. Eğer Shi Qiang ona bir şey söyleyecek olsaydı, zaten söylerdi. Bir kere emniyet kemerini çıkardı ve kabin penceresinden bakmak için kalktı ama karanlıktan hiçbir şey göremedi. Shi Qiang ise onu izliyordu ve dışarıda bir şey olmadığını söyleyerek pencerenin gölgeliğini kapattı.

"Neden bir müddet daha sohbet edip sonra uyumuyoruz? Ne dersin?" diye sordu Shi Qiang ve sigara paketini çıkardı ama sonra uçakta olduğunu hatırlayıp hemen geri kaldırdı.

"Uyumak mı? Yani o kadar uzun bir uçuş mu olacak?"

"Ne kadar uzun süreceği kimin umurunda? Sonuçta bu yataklı bir uçak ve bundan yararlanalım diye söyledim."

"Sen sadece beni götürmekten sorumlusun, değil mi?"

"Neden bu kadar şikâyetçisin? Bunun daha bir de dönüş yolculuğu var!" dedi Shi Qiang, kendinden oldukça memnun bir ifadeyse sırıtarak. Acımasızca yaptığı bu şaka onu eğlendiriyor gibi görünüyordu. Sonra birden ciddileşti ve, "Bu seyahat hakkında ben de senden fazla bir şey bilmiyorum. Ayrıca sana bir şey söylemenin zamanı gelmedi henüz. Boş ver. Nasılsa orada sana açıklama yapacak birileri olacak."

"Saatlerce düşündüm ve bazı tahminlerim var. Ama sadece bir tane olası açıklama geliyor aklıma."

"Söyle bakalım. Benimle aynı şeyi mi düşünmüşsün görelim."

"Ölen kadın sıradan biriydi. Ama demek ki onun sosyal ya da ailevi bağlarında onu özel kılan bir şeyler vardı," dedi Luo Ji ve önceki sevgililerinde olduğu gibi bu kadının da ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ona çok ilgi göstermemişti ve anlattıklarının hepsini unutmuştu.

"Kim? Sevgilinden mi bahsediyorsun? Madem onu

umursamıyorsun, aklından çıkar onu. Veya neden onun simasını ve adını, bazı ünlü isimlerinkiyle karşılaştırmıyorsun?"

Luo Ji zihninde sayısız karşılaştırma yaptı ama hiçbiri ile eşleştiremedi.

"Luo, adamım, blöf yapabilir misin?" diye sordu Shi Qiang. Luo Ji onunla ilgili bir şey fark etmişti. Ne zaman şaka yapsa 'oğlum' diye hitap ediyordu, ciddileşince ise 'adamım' diyordu.

"Birine karşı blöf mü yapmam gerekiyor?"

"Tabii ki gerekiyor... Sana nasıl blöf yapılacağını öğreteyim mi? Ben de bunun ustası değilim tabii ki. Benim alanım daha çok hırsızlık ve dolandırıcılık. Sorgu odası için sana birkaç hile anlatayım. Neler olup bittiğini anladığında, bunun yararını görürsün. Tabii ki, bunlar en temel ve en yaygın onları. Karmaşık şeyleri açıklamak daha zor. Biz basit olanlardan biriyle başlayacağız. Liste. Durumla bağlantılı olan soruların bir listesinin hazırlanması demektir bu. Sonra da bu sorular teker teker sorulup cevapları kaydedilir. Sonra başa dönüp sorular en baştan sorulur ve bunların cevapları da kaydedilir. Söz konusu konuyla alakalı cevaplarda yalan söylenmişse, cevaplarda her zaman farklılık olacaktır. Teknik basittir ama sakın bunu küçümseme. Karşı-sorgu eğitiminden geçmemiş kimsenin bu tekniği geçebildiği görülmemiştir. Bu yüzden de Liste ile başa çıkabilmenin en etkili yolu sessiz kalmaktır," dedi Shi Qiang, sigarasıyla bilinçsizce oynuyordu. Sonra sigarayı tekrar kenara bıraktı.

"Sorsana. Bu kiralık bir uçak. Muhtemelen sigara içilmesine izin verirler," dedi Luo Ji.

Konuştukça Shi Qiang'ın heyecanı artmıştı ve Luo Ji'nin sözünü kesmesi onu biraz rahatsız etmiş gibiydi. Luo Ji, onun ciddi olabileceğini ya da tuhaf bir espri anlayışı olabileceğini düşündü. Shi Qiang kanepenin yanındaki kırmızı

haberleşme düğmesine bastı ve Xiao Zhang ona ne isterse yapabileceğini söyledi. Sonra birer sigara yaktılar.

"Bir diğeri ise yarı kibar, yarı ciddi. Kül tablasına yetişebilirsin, orada sabit duruyor. Biraz yukarı çek. Evet. Bu tekniğin adı Siyah ve Beyaz. Çok sayıda insanın işbirliğini gerektirir ve bu yüzden de karmaşıktır. İlk önce kötü polisler görünür ki bunlar genellikle iki ya da daha fazla olurlar. Gerçekten de sana çok iğrenç davranırlar. Bazıları fiziksel, bazıları ise sözsel olarak kötüdür. Ama burada bir strateji var: Amaç sadece korku yaratmak değil, aynı zamanda kendini yalnız hissetmeni sağlamak ve dünyanın seni tüketmeye çalıştığı hissini sende uyandırmaktır. Sonra sadece bir tane iyi ve kibar yüzlü bir polis gelir. Kötü polislerin önünde durup senin bir insan olduğunu söyler onlara. Haklarının olduğunu ve sana nasıl böyle davranabildiklerini sorar. Kötü polisler, işlerine ne hakla karıştığını ve ikilemesini söylerler. İyi polis vazgeçmez ve, 'Bunu yapamazsınız!' diye bağırır. Kötü polisler ise, 'Senin daima aciz olduğunu biliyorduk. Bunu kaldıramazsan bas git,' der. İyi polis kendi vücudunu senin için kalkan yapar ve, 'Ben haklarını ve yasalar altında adaleti koruyacağım,' der. Kötü polisler, 'Yarın seni kapının önüne koyduracağım. Bekle ve gör,' der, sonra da öfkeyle oradan ayrılırlar. İkiniz kalırsınız ve iyi polis, senin üzerindeki kanı ve teri silerken sana korkmamanı ve ayrıca sessiz kalma hakkına sahip olduğunu söyler. Devamını tahmin edebilirsin zaten, o senin bu dünyadaki en iyi arkadaşın olur ve seni ufak ufak konuşturmaya başlar, sessiz kalmayı akıl bile edemezsin. Bu en çok aydınlara karşı etkilidir. Ama Liste'den farkı şudur ki tekniğin farkındaysan üzerinde hiçbir etkisi olmaz. Ama tabii ki yukarıda bahsedildiği gibi tek başınayken konuşmamalısın. Gerçek bir soruşturma büyük bir projedir, çok sayıda tekniğin karışımıdır..."

Shi Qiang o kadar hararetli konuşuyordu ki neredeyse

kemerini açıp oturduğu yerden kalkacaktı. Ama Luo Ji bir çukura düşmüş gibi korku ve umutsuzluk içine gömülmüştü.

Luo Ji'nin rahatsız olduğunu fark eden Shi Qiang durdu ve, "Peki o zaman senin için yararlı olsa bile soruşturma tekniklerinden konuşmayalım. Zaten tek seferde anlatsam aklında kalmaz çoğu. Zaten sana insanları nasıl kandıracağını söyleyecektim. Gerçek zekâ herhangi bir zekâ belirtisi göstermemek demektir. Filmlerdeki gibi değil yani. Gerçekten keskin zekâlı olanlar saldırmak için bütün günü gölgelerde saklanarak geçirmezler. Beyinlerini kullandıklarını göstermezler. Tümüyle kaygısız ve masum görünürler. Bazıları yapışkan ve iğrenç olurken bazıları dikkatsiz ve ciddiyetsizdirler. Önemli olan ilginç bir insan olduğunu diğerlerine hissettirmemektir. Bırak sana tepeden baksınlar, seni göz ardı etsinler ve senin bir engel olduğunu hissetmesinler. Yani sadece köşeye dayanmış bir süpürge gibi olman gerek. Bu işin zirvesi, seni hiç fark etmemeleridir. Senin elinde ölene kadar sanki sen hiç yokmuşsun gibi."

Luo Ji, Shi Qiang'ın lafı arasına girip, "Böyle biri olmaya hiç ihtiyacım ya da imkânım olacak mı?" diye sordu.

"Daha önce de söylediğim gibi, ben de senden daha fazla şey bilmiyorum. Ama içimden bir ses böyle biri olmanın gerekeceğini söylüyor. Luo Ji, adamım!" dedi. Shi Qiang yine heyecanlandı ve Luo Ji'nin kuvvetlice omzuna vurdu.

Sonra bir şey söylemeden oturup tavana yükselip ızgara deliklerinden emilen sigara dumanının oluşturduğu halkaları izlediler.

"Unut gitsin. Hadi uyuyalım," dedi Shi Qiang ve sigara izmaritini küllüğe bastırıp söndürürken başını sallayıp gülümsedi. "Aptal saptal konuşuyorum, bunları hatırladığında sakın benimle dalga geçme," diye devam etti.

Yatak odasında, Luo Ji kurşun geçirmez ceketini çıkardı

ve güvenli uyku tulumuna girdi. Shi Qiang, Luo Ji'ye yatağa tutturulan bantlarını sıkmasında yardımcı oldu, sonra da komodin üzerine küçük bir şişe bıraktı.

"Uyku hapları. Uyku tutmazsa içersin. Aslında alkol istedim ama yok dediler."

Shi Qiang, Luo Ji'ye uyumadan önce kaptana haber vermesi gerektiğini söyledi ve kalktı.

"Memur Shi," diye seslendi Luo Ji.

Shi Qiang, kapının önünde, ona bakmak için arkasını döndü ve, "Ben bir polis değilim. Polisler bu tür şeylere dâhil olmazlar. Bu yüzden herkes beni Da Shi diye çağırır," dedi.

"Peki o zaman, Da Shi. Az önce konuşurken söylediğin bir şeyi fark ettim. Ya da bana cevap verirken söylediğin ilk şey. Ben 'kadın' dediğimde, kimden bahsettiğimi başta fark etmedin. Demek ki o kadın şu anki durumumuzun önemli bir parçası değil."

"Şimdiye kadar tanıdığım en serinkanlı insansın."

"Serinkanlılığım alaycılıktan geliyor. Bu dünya üzerinde umursadığım pek bir şey yok."

"Ne olursa olsun. Ben hiç böyle bir durumda bu kadar serinkanlı kalabilen birisini görmedim. Daha önce sana anlattığım her şeyi unut gitsin. Eğleneyim diye anlattım."

"Sadece bazı şeylere dikkat etmemi istiyorsun. Böylece görevini kusursuz bir şekilde yerine getirmiş olacaksın."

"Aklını karıştırdıysam özür dilerim."

"Şu an sence ne üzerine düşünmeliyim?"

"Deneyimlerime göre, her düşünce yoldan çıkmakla yükümlüdür. Şu an uyumalısın."

Shi Qiang kapıyı kapatıp çıktı. Yatağın başucundaki küçük kırmızı bir lamba dışında oda karanlıktı. Arkadan gelen motorun sesi bariz bir şekilde duyuluyordu. Sanki uçağın dışındaki sonsuz gece göğü derin derin uğulduyordu.

Sonra Luo Ji bunun bir yanılsama olmadığını fark etti, bu ses gerçekten de uzak bir yerlerden geliyordu. Uyku tulumunun tokasını gevşetti ve sürünerek dışarı çıktı. Sonra başucundaki pencerenin gölgeliğini açtı ve dışarı baktı. Dışarıda ay, bulutların oluşturduğu uçsuz bucaksız gümüş okyanusun üzerine parlıyordu. Luo Ji, bulutların üzerinde gümüş ışıklar yayarak parlayan başka bir şeylerin daha olduğunu fark etti. Gece gökyüzünde dört tane mum direği göz alıcıydı. Bunlar düzlemde aynı hızda uzuyordu. Arka uçları kararmış ve geceye karışmıştı, dört gümüş kılıç bulutların üzerinde uçuyormuş gibiydi. Luo Ji bu gümüş çizgilerin uçlarına tekrar baktı ve gümüş çizgilerin metalik ışıltı ile dört nesne tarafından çizilmiş olduğunu fark etti. Dört savaş uçağıydı ve bunların düzlemin diğer tarafından olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Luo Ji gölgeliği kapattı ve tekrar uyku tulumunun içine girdi. Gözlerini kapadı ve dinlenmek için kendini zorladı. Uyumak istemiyordu ama rüyadan uyandı.

•●•

Luo Ji bulut tabakasının ardında kalan gece göğüne bakarken düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Ancak farkında olmadan zihni bir şekilde onu kadınla ilgili düşüncelere itti. Kadının sesi ve gülen yüzü bulanık halde gözlerinin önüne geliyordu. Şimdiye kadar hiç hissetmediği bir üzüntü kalbinin üzerine bir ağırlık gibi çökmüştü. Vicdan azabı peşini bırakmıyordu. Birçok kez böyle bir tiksinti hissettiği olmuştu. Ama hiçbiri asla bu kadar yoğun olmamıştı. Neden şimdi aklına gelip duruyordu ki sanki? Luo Ji, kadının ölümü karşısında korku ve şaşkınlık hissetmek dışında bir tek kendini aklamak için kafa yormuştu ve kadının, şimdi içinde bulunduğu durumla pek bir alakası olmadığını öğrendiğinden beri onun için pek üzüldüğü de söylenemezdi. Nasıl bir insan olmuştu böyle?

Elden ne gelirdi ki? O da böyle bir insandı işte.

Yatağında uzanırken uçağın kısa süreli sallanması Luo Ji'ye sanki beşikteymiş hissini verdi. Luo Ji bebekken beşikte uyuduğunu hatırladı. Bir gün ailesinin bodrum katında, toz kaplı eski bir çocuk yatağı altında beşik sallayıcılarını görmüştü. Ve şimdi gözlerini kapatıp beşiği sallayan anne babasını düşünse, kendi kendine, *Beşiğinden ayrıldığından beri o iki kişi dışında önemsediğin tek bir kişi oldu mu? Hiç bir başkası için kalbinde küçük ve kalıcı bir yer açtın mı?* diye sorardı.

Evet, aslında bir keresinde açmıştı. Beş yıl önce aşkın altın ışıkları kalbinde mesken tutmuştu. Ama bu gerçekdışı bir deneyimdi.

Her şey genç yetişkin romanları yazan Bai Rong ile başlamıştı. Boş zamanlarında yazıyordu ama telif geliri maaşından daha iyiydi. Luo Ji şimdiye kadar tanıştığı bütün kadınlar içinde en çok Bai Rong ile vakit geçirmiş, hatta onunla evlenmeyi bile düşünmüştü. Aslında ilişkileri de gayet sıradandı, öyle çok tutkulu ve unutulmaz bir yanı yoktu. Ama birlikteyken mutlu ve rahat hissediyorlardı. Evlilikten biraz çekinseler de, bunu yaşayıp deneyimleme sorumluluğu hissediyorlardı.

Bai Rong'un yoğun ısrarları üzerine onun bütün kitaplarını okumuştu ve çok hoşuna gittiği söylenemezse de bu tarz kitaplar içinde onunkiler işkence gibi gelmemişti. Onda yaşıtlarında olmayan zarif bir stil ve berraklık vardı. Ancak bu tarz, romanın içeriğiyle uyumlu değildi. Onları okumak, yaprakların üzerindeki çiy damlalarına bakmak gibiydi: saf ve şeffaf. Ama aslında parlak renklerin yansıma ve kırılması ile kendi kişiliğini ortaya koyuyordu. Görüştüklerinde tıpkı yapraklar gibi sarılırlardı, ayrılırken sanki mevsimlerden sonbaharmış gibi yapraklar düşerdi. Bütün bunlar güneşin doğması ve sonra da batması ile olup biterdi. Bu zarif stille

yazılmış bir kitabı her okuduğunda, aklına hep takılan bir soru vardı: Eğer yirmi dört saati aşk içinde geçiriyorlarsa, bu insanlar ne yapıyorlardı?

Sonra bir gün, "Yazdığın aşkın gerçek dünyada var olduğunu düşünüyor musun?" diye sormuştu Luo Ji.

"Düşünüyorum."

"Daha önceden gördüğün veya yaşadığın bir şey mi?"

Kadın, Luo Ji'nin boynuna sarılıp çok gizemli bir şey söylüyormuş gibi kulağına yaklaşmıştı ve, "Her halükârda sana var olduğunu söylüyorum," dedi.

Luo Ji bazen romanları için ona tavsiyelerde bulunurdu. Üzerinde çalışırken veya düzeltme yaparken yardımcı olurdu.

Bir keresinde Luo Ji'ye, "Sen benden daha yeteneklisin. Sen bir hikâyeyi değil, bir karakteri değiştiriyorsun. Bunu yapmak en zor iştir. Her zaman karakterlere canlılık veren dokunuşlar ekliyorsun. Edebi figürler yaratmadaki yeteneğin birinci sınıf," demişti.

"Şaka yapıyor olmalısın. Benim branşım astronomi."

"Wang Xiaobo da bir matematikçiydi, unutma."

Geçen yıl doğum gününde Bai Rong, Luo Ji'den belli bir hediye istemişti: "Benim için bir roman yazar mısın?"

"Bir roman mı?"

"Yani, en azından elli bin karakter uzunluğunda."

"Kahramanı da sen mi olacaksın?"

"Yok, hayır. Çok ilginç bir sergiye ve orada erkek ressamların yaptıkları mükemmel kadın resimlerine şahit oldum. Romanın kahramanı da aynen böyle olmalı. Sen arkasındaki gerçeği bir kenara bırakıp rüyalarındaki kadınsı mükemmelliğin suretinde bir melek oluşturabilirsin," demişti.

Bugün bile Luo Ji, Bai Rong'un neyi amaçladığını bilmiyordu. Belki Bai Rong da bilmiyordu. Geriye dönüp baktı-

ğında, o zaman Bai Rong'un o ruh hali kurnazlığın ve kararsızlığın karışımı gibiydi.

Luo Ji bir karakter yaratmaya başlamıştı. İlk önce yüzünü hayal etmiş, daha sonra elbiselerini tasarlamıştı ve sonra da etrafındaki insanları ve çevresini yaratmıştı. Sonunda da onu bu ortama yerleştirmiş, hareket ettirip konuşturmuş, yaşamasına izin vermişti. Ama bir süre sonra sıkılmaya başlamıştı ve Luo Ji yaşadığı zorluklarla ilgili Bai Rong'a danışmıştı: "O bir kukla. Her kelimesi ve hareketi tasarımdan geliyor. Hayatında bir kıvılcım yok."

Bai Rong şunları söylemişti: "Yaklaşımın yanlış. Edebi bir figür oluşturmak yerine kompozisyon yazıyorsun. Bir edebi karakterin on dakika için yaptıkları on yıllık tecrübeleriyle bağlantılı olabilir. O yüzden sadece bir romanı kurgusuyla sınırlayamazsın, onun hayatını da hayal etmelisin ve kelimelerle ifade edilenler sadece buzdağının görünen kısmıdır."

O da Bai Rong'un tavsiyelerini dinlemişti. Yazdığı her şeyi atıp onun yerine karakterin tüm hayatını ve her detayını hayal etmeye başlamıştı. Annesinin göğsünde beslendiğini, küçük ağzıyla göğsünü emerken sesler çıkararak halinden memnun olduğunu; caddede yuvarlanan kırmızı balonunun peşinden koşmaya çalışıp düştüğünü ve balonun arkasından ağladığını ama aslında o gün ilk adımlarını atmış olduğunu; yağmurda yürüyüp yağmur damlalarını hissetmek için şemsiyesini kapattığını; okulun ilk günü sırada tek başına oturduğunu, pencerede ve kapıda ailesini göremeyince neredeyse ağlamaya başladığını ama en yakın arkadaşının yan masasında olduğunu fark edip sevinçten ağladığını; sonra üniversite yurdundaki ilk gecesini, ranzada yatarken sokak ışıklarıyla tavana vuran ağaç gölgelerini izleyişini... Luo Ji kızın en sevdiği yiyecekleri, kıyafetlerinin her birinin rengini ve tarzını, cep telefonunun süslemele-

rini, okuduğu kitapları, dinlemekten hoşlandığı müzikleri, ziyaret ettiği web sitelerini, sevdiği filmleri... hepsini hayal etmişti. Ama asla onu makyajlı hayal etmedi. Çünkü makyaja ihtiyacı yoktu. Tıpkı zamanın dışındaki bir yaratıcı gibi, Luo Ji hayatının tüm farklı aşamalarını bir araya getirmişti ve yavaş yavaş yaratılışın sonsuz zevkini keşfetmişti.

Bir gün kütüphanede okuma raflarının önünde durmuş kitap okuduğunu hayal etmişti. Luo Ji, ona en sevdiği kıyafeti giydirmişti. Böylece minyon yapısı zihninde daha da ön plana çıkabilecekti. Sonra kız aniden kitaptan başını kaldırıp gülümsemişti.

Luo Ji şaşırmıştı ve ona gülümsememesini söylemişti. Ama bu gülümseme buz üzerindeki bir leke gibi hafızasında yer etmişti bile ve asla silinmeyecekti.

Gerçek dönüm noktası ise sonraki gece gelmişti. Sıcaklıklar düşmüştü ve onun yerini karla rüzgâr almıştı. Sıcacık yurttan gelen yaygaranın kentin diğer seslerini nasıl bastırdığını görmüştü. Kar bembeyaz bir örtü gibi her şeyin üzerini kaplamıştı. Şehir kaybolmuştu sanki, ardında sadece uçsuz bucaksız beyazlıktaki yurdu bırakmıştı. Sonra yatağına dönmüştü, uykuya dalacaktı ki aklına aniden bir şey gelmişti. Eğer bu korkunç havada kız dışarıda kaldıysa çok üşürdü. Sonra kendine geldi: "Sen onu dışarı koymadığın sürece dışarıda olmayacak." Ama bu sefer de hayali başarısız olmuştu ve kız dışarıda bu tipide yürümeye devam etmişti, tıpkı bir ot sapı gibi her an rüzgârda uçabilirdi. Kızın üzerinde, belli belirsiz dönen karda fırtınaya karşı küçücük alev gibi mücadele eden beyaz ceketi ve kırmızı eşarbı vardı.

Artık uyumasına imkân yoktu. Yataktan kalkmıştı, üzerine birkaç parça bir şeyler giyip kanepeye oturmuştu. Sonra sigara içmek istemişti ama kızın bu kokudan nefret ettiğini hatırlayarak onun yerine bir fincan kahve yapıp yavaş yavaş içmişti. Kızı beklemek zorundaydı. Tipide ve gecenin

karanlığında kalbi sıkışmıştı resmen. İlk kez böyle hissediyordu. Daha önce hiç kimse için böyle bir kalp ağrısı duymamış ve özlem hissetmemişti.

Aklı düşüncelerle canlanadursun, açık havadan gelen ve minyon vücudunu saran soğuk hava dalgasıyla beraber kız gelmişti. Soğuğu iliklerine kadar hissetmesine rağmen derin bir nefes almıştı. Saçındaki kar taneleri hızla eriyip pırıl pırıl su damlacıklarına dönmüştü. Eşarbını çıkarmış, soğuktan donan ellerini ağzına götürüp ısıtmaya başlamıştı. Sonra heyecanla ona bakmış ve Luo Ji'den önce aklındaki soruyu sormuştu: "İyi misin?"

Luo Ji konuşmadan kafasını sallamıştı ve ceketini çıkarmasına yardım ederken, "Gel, ısın," diyerek yumuşak omuzlarını ovuşturup şömineye doğru yöneltmişti.

"Gerçekten sıcak. Harika..." demişti kız ve şöminenin önündeki halıya oturmuştu. Ateşi izlerken mutlu görünüyordu.

Luo Ji, *Kahretsin! Benim sorunum ne?* diye düşünmüştü boş odanın ortasında. Yüksek kalite bir baskı yaptırıp, photoshopla muhteşem bir kapak tasarlayıp sonra da bir hediye paketine sarıp doğum gününde Bai Rong'a vereceği elli bin karakter yeterli değil miydi? Neden kendini bu konuya bu kadar derinden kaptırmıştı? Akan gözyaşlarını fark edince şaşırmıştı. Ve ayrıca bir de şömine vardı tabi. Şömine mi? Bunu ne zaman almıştı ki? Neden bir şömine düşünmüştü? Bir an durup düşününce anlamıştı: İstediği aslında bir şömine değildi. Bir kadın en çok ateşin parlaklığında güzeldi. Kızın ateşin parlaklığındaki bakışını hatırlamıştı...

Hayır, hayır, hayır! Onunla ilgili bir şey düşünme, yoksa felaket olacak! Git ve yat!

Uyuyamayacağını düşünse de tam tersi olmuştu ve pembe bir denizde küçük bir teknede tek başına olduğunu hayal ederek uyumuştu. Ertesi sabah uyandığında, yeniden doğ-

muş gibi hissediyordu kendini. Sanki yıllardır toz tutan bir mum dün geceki kar fırtınasında alev almış gibiydi. Heyecanla sınıfının olduğu binaya doğru yürümüştü. Masmavi gökyüzü kar yağışının ardından pusla kaplanmıştı. Bir kilometre ötesini görebilirmiş gibi hissediyordu. Yol kenarındaki kavak ağaçlarının üzerinde kar yoktu ve dalları yukarı doğu uzanıyordu. Ama yine de bahardaki hallerinden daha canlı görünüyorlardı.

Luo Ji kürsüye geçmişti ve tam da tahmin ettiği gibi olmuştu. Kız oradaydı, amfinin arka tarafında, diğer öğrencilerden uzakta tek başına oturuyordu. Bej renkli balıkçı yaka bir kazak giymiş, beyaz ceket ve kırmızı eşarbını da yanındaki boş koltuğun üzerine bırakmıştı. Kitaplarının sayfalarını çevirip önlerine bakan diğer öğrencilerin aksine genç kız Luo Ji'ye bakıyordu ve yüzünde karlı gün doğumun parlaklığı vardı.

Luo Ji çok gerilmişti. Kalp atışları hızlanmıştı, soğuk havanın kendisini sakinleştireceğini düşünüp balkona çıkmak için sınıfı hemen yan kapıdan terk etmek zorundan kalmıştı. Aynı şeyi daha önce de iki kez doktora tez savunmasında yaşamıştı. Ama yine de sınıfta konuşmasını yaparken elinden gelen çabayı sonuna kadar göstermişti. Yaptığı kapsamlı alıntılar ve heyecan verici anlatımıyla oditoryumdan kuvvetli bir alkış almıştı. Genç kız alkışlamamıştı, sadece başını sallayıp gülümsemişti.

Dersten sonra ağaçlı cadde boyunca kızın mavi çizmelerinin karı çatırdatmasını dinleyerek yan yana yürüdüler. Kavak ağaçları, samimi konuşmalarını sessizce dinliyordu.

"Dersi gayet iyi anlattın ama ben pek anlamadım."

"Senin branşın değil. Değil mi?"

"Hayır, değil."

"Sık sık başka branşların dersine girer misin?"

"Sadece birkaç günüdür rasgele derslere girip dinliyo-

rum. Zaten mezun oldum, yakında buradan ayrılacağım. Buranın oldukça harika olduğu fark ettim ve dışarıda kalmaktan korktum..."

Sonraki üç dört gün boyunca zamanının çoğunu onunla geçirmişti. Ve görünen o ki onunla zaman geçirmesi aslında kendi kendine olması anlamına geliyordu. Bu yüzden de durumu Bai Rong'a açıklamak oldukça kolaydı: Doğum günü hediyesini düşünüyordu. Ve gerçekten de bunun yalan olan hiçbir tarafı yoktu.

Yeni yıl arifesinde, Luo Ji bir şişe kırmızı şarap almıştı. Daha önce hiç sarhoş olmamıştı. Yurt odasına dönmüş, ışıkları kapatmış ve kanepenin yanındaki masanın üzerinde duran birkaç mumu yakmıştı. Üç mumu yaktığında genç kız ona hiçbir şey söylemeden yanına oturmuşu.

"Bak," diye çocuksu bir heyecanla bağırmıştı ve şarap şişesini göstermişti.

"Ne?"

"Buradan bak, mumların parlaklık verdiği yerden. Şarap ne kadar da güzel görünüyor."

Parlayan şarap, mum ışığı koyu kırmızı kristal rüyalar gibiydi.

"Ölen bir güneş gibi," demişti Luo Ji.

"Böyle düşünme," demişti genç kız insanın içini eritecek bir samimiyetle. "Bana daha çok şeyi andırıyor. Alacakaranlığın gözleri."

"Neden şafağın gözleri olmasın?"

"Alacakaranlığı daha çok seviyorum."

"Niye?"

"Alacakaranlıktan sonra yıldızlar gelir ama şafaktan sonra geri sadece..."

"Sadece gerçekliğin sert ışığı kalır."

"Evet. Aynen öyle."

Alacakaranlığın gözlerini midelerine boşaltana kadar

her şey hakkında konuşmuşlardı, hatta en önemsiz konularda bile ortak bir paydada buluşabiliyorlardı.

Luo Ji uykulu uykulu uzanmıştı ve masanın üzerinde yanmakta olan mumları izlemişti. Kız mum ışığında yok olmuştu ama Luo Ji bundan endişelenmemişti. Çünkü Luo Ji istediği sürece, kız yeniden ortaya çıkabilirdi.

Sonra kapı çalmıştı. Kapının gerçekten çaldığının farkındaydı ve kızla hiçbir ilgisinin olmadığını bildiği için umursamamıştı. Kapı açılmıştı ve Bai Rong içeri girmişti. Işığı açtığında sanki gerçeğin griliği geri gelmişti. Bai Rong masanın üzerinde duran mumlara bakınıştı ve sonra Luo Ji'nin baş ucuna oturup hafifçe iç çekerek, "Neyse ki iyisin," demişti.

"Ne oldu?" diye sormuştu Luo Ji ve bir yandan da gözüne vuran sert ışığı engellemek için elini kaldırmıştı.

"Onun için de bir bardak çıkaracak duruma gelmemişsin."

Luo Ji gözlerini kapatmıştı ama hiçbir şey söylememişti. Bai Rong ellerini çekip ona bakınıştı ve, "O hayatta, değil mi?" diye sormuştu.

Luo Ji başını sallayarak doğrulup oturmuştu ve, "Bai Rong, eskiden romanlardaki karakterlerin yazarlar tarafından kontrol edildiğini düşünürdüm. Yazar ona ne olsun ya da onun ne yapmasını istiyorsa yaptırırdı. Tıpkı tanrının bizleri kontrol etmesi gibi," demişti.

"Yanlış!" demişti Bai Rong ve ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başlamıştı. "Artık yanıldığını anladın. Bu sıradan bir yazar ile edebi yazar arasındaki farktır. Bir romandaki karakter yazarın zihninde yer edinip bir yaşama sahip olduğunda burada edebi yaratım en yüksek seviyededir. Yazar onları kontrol edemez ve hatta bazen onların bir sonraki adımlarını bile tahmin etmesi mümkün olmayabilir. Biz sadece onları takip edebiliriz ve hayatlarının her ânını göz-

lemleyip kâğıda dökeriz. Tıpkı bir dikizci gibi. Klasikler böyle yazılır."

"Yani edebiyat sapıkça bir iştir."

"En azından Shakespeare, Balzac ve Tolstoy için böyleydi. Yarattıkları klasikler zihinlerinden doğmuştur. Ama günümüz edebiyatçıları bu yaratıcılıklarını kaybetti. Onların düşünceleri edebiyata sadece hiçbir önemi olmayan kısa yaşamların biçim bozukluklarını kattı. Daha sonra onlar tıpkı bir seyyar satıcının paketleri etiketlemesi gibi 'postmodern,' 'yapıbozucu,' 'sembolizm' veya 'mantıksız' gibi etiketler kullandılar."

"Yani ben bir klasik edebiyat yazarı mı oldum?"

"Böyle demek zor. Zihnin sadece bir görüntü oluşturuyor ve bu, görüntülerin en kolayı. Klasik yazarların zihninde ise yüzlerce hatta binlerce görüntü oluşur. Onlar bir dönemin resmini çizerler ve bu, insanüstü bir yetenekle başarılabilir. Ama yaptığın şey kolay değil ve yapabileceğini düşünmüyordum."

"Sen hiç yaptın mı?"

"Sadece bir kere," deyip hemen konuyu kapatmıştı. Sonra Luo Ji'nin boynunu tutmuştu ve, "Tamam, unut gitsin. Artık doğum günü hediyesi istemiyorum. Normal hayatına geri dön," demişti.

"Tüm bu olanlar ne olacak?"

Birkaç saniyeliğine bakınıştı ve gülümseyerek kalkmıştı: "Saat çok geç oldu," demişti yatağın üzerinden çantasını alırken.

Luo Ji daha sonra dışarıda insanların dört, üç, iki, bir diye geri sayım yaptıklarını duymuştu. Dersliklerin olduğu binadan müzik sesleri ve kahkahalar geliyordu. İnsanlar atletizm pistinde havai fişekler patlatıyordu. Luo Ji saatine baktığında yılın son saniyesinin geçtiğini görmüştü.

"Yarın tatil. Nereye gidelim?" diye sormuştu Luo Ji. Ya-

tağında yatıyordu ama karakteri, olmayan şöminenin yanında belirmişti.

"*Onu* da getirmiyor musun?" diye sormuştu kız, hâlâ açık duran kapıyı işaret ederek.

"Hayır. Sadece ikimiz. Nereye gitmek istersin?"

Şöminede dans eden alevler eşliğinde içkisinden bir yudum alıp, "Nereye gittiğimiz fark etmez. Önemli olan yolculukta olmanın verdiği o harika his," demişti

"O zaman, sadece yola çıkıp nerede biteceğini birlikte görelim?"

"Harika."

Ertesi sabah, Accord marka arabasını kampüs dışına sürüp batıya yönelmişti. Şehrin baş ağrısından kurtulmak için bu yönde karar kılmıştı. İlk defa aklında gidecek bir yer yoktu ve özgürlüğü sonuna kadar hissedebiliyordu. Binalar yavaş yavaş azalmıştı ve boş araziler görünmeye başlamıştı. Luo Ji soğuk kış havasının pencereden içeri girmesine izin vermişti. Kızın saçlarının rüzgârda dalgalandığını hissedebiliyordu. Sanki bir tutam saç yüzüne değmiş gibi yüzünde garip bir kaşıntı hissetmişti.

"Bak, dağlar," demişti genç kız uzakları işaret ederek.

"Bugün iyi görünüyor. Bunlar Taihang Dağları. Bütün bir viraj boyunca batıya doğru blok oluştururlar. Şimdi düşünüyorum da biz..."

"Hayır, hayır. Sakın nerede olduğumuzu söyleme! Nerede olduğumuzu bildiğimiz zaman dünya küçülür, bilmediğimizde ise dünyanın sınırsız olduğunu hissederiz."

"Peki. O halde biz de kaybolmak için elimizden geleni yapalım," demişti Luo Ji ve boş bir yola doğru direksiyonu kırmış, uzunca bir süre gittikten sonra tekrar bir dönüş yapmıştı. Her iki taraflarında da karlarla kaplı geniş tarlalar uzanıyordu. Güneşin parlaklığına rağmen karlar erimemişti ve hiçbir yer yeşil değildi.

"Klasik bir kuzey tablosu," demişti Luo Ji.

"Şimdiye kadar en ufak bir alanın bile yeşil olmadan güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Yeşil, bu alanlarda karların altında gömülü ve baharı bekliyor. Kışlık buğdaylar hava hâlâ soğukken yeşerir. İşte o zaman burası yeşil bir deniz olacak. Uçsuz bucaksız bir yeşillik hayal etsene..."

"Yeşil olması şart değil. Şu anda da çok güzel. Baksana arazi, güneşin altında uyuyan büyük bir ineğe benzemiyor mu?"

"Ne?" diye şaşkınlıkla ilk önce kıza sonra iki tarafındaki alanlara bakınıştı Luo Ji. "Eh, yani gerçekten de benzemiyor değil! En sevdiğin mevsim ne?"

"Sonbahar."

"Neden ilkbahar değil?"

"İlkbahar... İlkbaharda bir sürü duyu bir arada. İnsanı yoruyor. Sonbahar daha iyi."

Luo Ji arabayı durdurduğunda, genç kızla beraber arabadan inip yemek arayan birkaç saksağanı izlemek için yanlarına yaklaşmış, çok yaklaştığında da uçup gitmişlerdi. Sonra neredeyse kurumaya yüz tutmuş nehir yatağına doğru inmişlerdi, suyun merkezi ince bir dereden oluşuyordu. Bir kuzey nehriydi işte. Nehir yatağından soğuk küçük taşlar almış ve kırdıkları buzlardan dışarı akan bulanık sarı suyu izlemişlerdi. Daha sonra küçük bir kasabaya gelmişler ve bir markete girmişlerdi. Genç kız bir Japon balığının olduğu akvaryumun önünde diz çökmüş, kalkmayı reddetmişti. Yuvarlak cam akvaryum içinde Japon balığı, güneşin altındaki sıvı alevler gibiydi. Luo Ji iki tane Japon balığı almış, su dolu iki plastik torbayı arabanın arka koltuğuna koymuştu. Daha sonra küçük bir köye gelmişler ama burada hiç kırsaldaymış gibi hissetmemişlerdi. Evler ve bahçeler yepyeniydi, arabaların çoğu kapı önlerine park edilmişti, yollar genişti ve in-

sanlar ise şehirdekilerden hiç de farklı giyinmemişti. Hatta bazı kızlar modaya çok uygun giyinmişti. Köpekleri bile şehirdekiler gibi kısa bacaklı uzun tüylü türlerdendi. Köy girişinde muazzam bir sahne vardı. Böylesi büyük bir sahneyle karşılaşmayı beklemiyorlardı. Sahne boştu ve biraz çaba sarf ederek Luo Ji sahneye tırmandı. Tek seyircisine bakarak *Tonkaya Ryabina*'dan bir dörtlük söylemişti. Öğlen yemeklerini aşağı yukarı şehirle aynı olan başka bir kasabada yemişlerdi. Öğle yemeğinden sonra güneşin sıcaklığı altında belediye binasının dışında uykulu uykulu oturmuşlar, sonra da yine akıllarında hiçbir yer olmadan öylece sürüp gitmişlerdi.

Farkında olmadan kurumuş otların ve kaya çatlaklarından çıkan hayıt sarmaşıkları olduğu ve bitki örtüsünden yoksun dağların içinden geçen yola girmişlerdi. Yüz milyonlarca yıl boyunca, dağlar ayakta olmanın verdiği yoğunlukla zamanla içe doğru çökmüş, hiç kimsenin geçmediği bir yere dönüşmüştü. "Bu dağ güneşte oturan yaşlı adamlara benziyor," demişti genç kız. Hâlbuki geçtikleri köyde hiç yaşlı adam görmemişti. Hiçbir yer dağlardan daha rahat olamazdı. Araçlarını koyun sürüleri nedeniyle birkaç kez durdurmak zorunda kalmışlardı. Yol kenarında tam da hayal ettikleri gibi bir köy vardı. Mağara evleri, hurma ve ceviz ağaçlarının olduğu, az katlı taş binaların çatıları soyulmuş mısır koçanları ile yükseltilmişti. Köpekleri bile daha büyük ve saldırgandı.

Dur-kalk yaparak dağlara çıkmışlardı. Öğleden sonralarını böyle harcadıklarının farkındaydılar. Güneş batmaya başlamıştı. Luo Ji, güneş hâlâ parlıyorken, çukurlu bir yol boyunca sürmeye devam etmişti. Sonra yolculuklarının son duraklarının burası olduğuna karar vermişlerdi: Onlar güneşin batışını izlerken, kızın saçları hafif bir akşam esintisiyle dalgalanmıştı ve sanki gün batımının son altın ışıklarını yakalamaya çalışıyor gibiydi.

Henüz otoyola çıkabilmişlerdi ki araba bozulmuştu. Arabanın arka aksı kırılınıştı ve bu yüzden yardım çağırmak zorundalardı. Bir süre sonra, Luo Ji yoldan geçen bir kamyondan nerede olduklarını öğrenmişti. Telefonu hâlâ çektiği için şanslıydı. Tamirciye bulundukları yeri söylediğinde, tamirci oraya gelmelerinin en az dört beş saat alacağını söylemişti.

Güneş batınca dağ havası da hızla soğumuştu. Luo Ji yakınlardaki alçak katlı bina teraslarından biraz mısır koçanı alıp ateş yakmıştı.

"Gerçekten de sıcacık ve güzel," demişti genç kız. Yüzündeki mutluluk şömine önündeki mutluluğun aynısıydı. Genç kızı yine ateşin parlaklığında görmek Luo Ji'yi büyülemişti ve daha önce hiç hissetmediği duygular içerisinde boğuluyordu. Sanki kendisi bir ateşti de tek amacı genç kıza sıcaklığını vermekti.

"Kurt var mıdır?" diye sormuştu genç kız, gittikçe kararan havada etrafına bakınarak.

"Hayır. Burası Kuzey Çin'in iç kesimleri, sadece ıssız görünüyor o kadar. Ama aslında en nüfuslu bölgelerinden birisidir. Yola baksana, her iki dakikada bir araba geçiyor."

"Kurt olduğunu söylersin diye ummuştum," demişti genç kız tatlı tatlı gülümseyerek. Gece karanlığında yıldızlara benzeyen uçuşan kıvılcımları seyretmişti.

"Tamam. Burada kurtlar var. Ama ben yanındayım."

Daha sonra hiç konuşmamışlardı, ateşin önünde sessizce oturmuşlar ve ara ara ateşin sönmemesi için koçanla beslemişlerdi.

Luo Ji ne kadar zaman geçti bilmiyordu ama telefonu çalmıştı. Arayan Bai Rong'du.

"Onunla mısın?" diye sormuştu Bai Rong usulca.

"Hayır, yalnızım," demişti Luo Ji, yalan da değildi. Gerçekten de kendisiyle baş başa, Taihang Dağları'nda, yol

üstünde ateş yakmış oturuyordu. Alevin ışığı sadece etrafındaki taşları aydınlatıyordu ve bir de yıldızlı bir gökyüzü vardı.

"Yalnız olduğunu biliyorum. Ama onunla mısın?"

Luo Ji duraklamış ve yumuşak bir ses tonuyla, "Evet," demişti. Yanında genç kız ateşi koçanla besliyor ve gülümsüyordu.

"Peki şimdi romanlarımda yazdığım aşkın varlığına inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum."

Luo Ji bu cümleyi kurduktan hemen sonra Bai Rong ile aralarındaki mesafeyi fark etmişti. Uzun bir süre sessiz kalmışlardı. İncecik radyo dalgaları üzerinden yaptıkları bu temas son konuşmalarıydı.

"Senin de var, değil mi?" diye sormuştu Luo Ji.

"Evet, uzun zamandır."

"O nerede şimdi?"

Luo Ji, usulca gülüşünü duyabiliyordu. "Başka nerede olabilir?"

Luo Ji de gülmüştü ve, "Evet. Başka nerede olabilir?" demişti.

"Peki. Kendine iyi bak. Güle güle," demişti ve telefonu kapatmıştı Bai Rong. Gecenin bir vakti bu iki insanın arasındaki bağlantıyı koparmıştı; bu iki insan biraz üzülmüşlerdi ama o kadardı.

"Hava çok soğuk. Gidip arabada uyuyalım," demişti Luo Ji genç kıza.

Genç kız kibarca başını sallamıştı. "Burada seninle olmak istiyorum. Ateşin yanındayken hoşuna gidiyorum, değil mi?"

Shijiazhuang'dan tamir kamyonunun gelmesi gece yarısını bulmuştu. İki usta Luo Ji'yi kamp ateşi etrafında otururken görünce şaşırmışlardı: "Beyefendi, burada donacak-

sınız, motorda herhangi bir problem yok, ısıtıcıyı çalıştırıp içeride oturmak daha iyi olmaz mıydı?"

Araba tamir edildikten sonra, Luo Ji hızla eve doğru hareket etmişti. Dağların kenarından, ovaların üzerinden geçerek şafak vakti Shijiazhuang'a ulaşmıştı. Pekin'e vardığında saat sabahın onuydu.

Okula gitmek yerine psikiyatriste gitmek için dümdüz sürmüştü.

"Sadece biraz değişikliğe ihtiyacın var, bunun dışında ciddi bir şeyin yok," demişti doktor, uzun uzun Luo Ji'yi dinledikten sonra.

"Hiçbir şeyim yok mu?" demişti Luo Ji, kan çanağına dönmüş gözlerini şaşkınlık içerisinde açarak. "Ben romanımda kendi yarattığım kurgusal bir kişiye deli gibi aşık oldum. Onunla beraber gezdim, dolaştım. Ve hatta onun yüzünden gerçek hayattaki kız arkadaşımdan ayrıldım. Gerçekten de ciddi bir şey yok mu?"

Doktor hoşgörülü bir şekilde gülümsedi.

"Anlamıyorsunuz değil mi? Ben bir hayalete en derin sevgimi verdim!"

"Başka insanların sevdiği şeylerin gerçekten var olduğuna inanıyor musunuz?"

"Bu bir soru mu?"

"Tabii ki. Bakın insanların çoğu hayallerindeki varlığa âşık olurlar. Âşık oldukları gerçek bir kadın ya da erkek değildir. Hayallerindeki kadın ya da erkektir. Gerçekteki kişi hayalini kurduğu sevgili için kullandığı bir şablondur. En sonunda da onlar hayalini kurdukları sevgili ile şablon arasındaki farkı görürler. Eğer bu farklılıklara alışabilirlerse birlikte olabilirler ama yok, alışamazlarsa birbirlerinden koparlar. Bu kadar basittir. Sadece sizinki bir bakımdan diğerlerinden farklı. Sizin şablona ihtiyacınız yok."

"Yani bu bir hastalık değil. Öyle mi?"

"Sadece kız arkadaşınızın söylediği gibi: Doğal bir yeteneğinizin olduğu açık. Ama buna bir hastalık diyecekseniz, o sizin bileceğiniz bir şey."

"Yine de bu biraz aşırı değil mi?"

"Hayallerle ilgili hiçbir şey aşırı değildir. Özellikle söz konusu aşk ise."

"Peki ne yapmalıyım? Onu nasıl unutabilirim?"

"Bu imkânsız. Onu unutamazsınız, boşuna çaba harcamayın. Bu sadece yan etkilere yol açar, hatta belki ruhsal bozukluklara neden olur. Olayları akışına bırakın. Bakın bir kez daha üzerine basa basa söylüyorum. Onu unutmaya çalışmayın. Bu işe yaramaz. Zaman geçtikçe hayatınız üzerindeki etkisi azalacak. Ayrıca aslında oldukça şanslısınız. Gerçek olsun olmasın, âşık olduğunuz için şanslısınız."

Luo Ji'nin derinden hissettiği bu aşk bir insanın başına hayatında sadece bir kez gelirdi. Bu olanların ardından, ilgisiz bir hayat tarzını benimsemişti, hayat onu nereye götürürse oraya gitmişti. Tıpkı Accord arabasıyla yola çıkmaya karar verdiği günkü gibi. Psikoloğun dediği gibi olmuştu ve yarattığı karakterin onun üzerindeki etkisi gittikçe azalmıştı. Hayatında gerçek bir kadın olduğu sıralarda onu görmezdi. Sadece yalnız olduğu zamanlarda nadiren ortaya çıktı. Ama Luo Ji biliyordu ki ruhunun en tenha kısmı ona aitti ve her zaman orada yaşayacaktı. Hatta Luo Ji onun gökyüzünün ay ve sonsuz gümüş yıldızlarla süslü olduğu, sürekli kar yağan bir yerde yaşadığını da görür gibi oluyordu. Sessizlik içindeyken pudra şekeri gibi yere düşen kar tanelerinin sesini duyabiliyordu. Karlar içindeki küçük ağaç evinde, eski bir şömine önünde oturmuş dans eden alevleri izliyordu.

Ama şimdi uğursuz bir yolculuktaydı ve yalnızdı. Bu yolculuğun sonuna kadar ona eşlik etmesini istedi ama kızı bir kez bile görmedi. Halen ruhunun uzaklarda bir yerlerin-

de, şöminenin önünde sessizce oturduğunu hissedebiliyordu. Çünkü genç kız da biliyordu ki onun dünyası Luo Ji'nin dünyasıydı.

Luo Ji uyuyabilmek için uyku hapını kullanmayı düşündü ve yatağından doğrulup ilaç şişesini almak için elini uzattı. Ama parmakları şişeye ancak değmişti ki şişe tavana uçtu ve birkaç saniye tavanda kaldı, oradan da kıyafetleriyle birlikte sandalyeye düştü. Kendisi de yatağından havalandığını hissetti ama uyku tulumu bağlıydı. Şişe düştüğünde o da sırt üstü yatağına düştü. Birkaç saniye hareket edemedi, sanki birisi bedenine baskı yapıyor gibiydi. Sonra aniden şaşırtıcı bir hafiflik ve güçlü bir yer çekimi hissetti. Her şeyin normale dönmesi on saniye sürdü.

Luo Ji kapının dışındaki ayak seslerini duydu. hareket halinde birkaç kişi vardı. Kapı açıldı ve Shi Qiang kafasını içeri uzattı: "Luo Ji, İyi misin?" dedi.

Luo Ji iyi olduğunu söyleyince Shi Qiang içeri girmedi ve kapıyı tekrar kapattı. Dışarıdaki konuşmalar düşük sesle devam ediyordu.

"Bu yanlış anlaşılma eskort değişikliği sırasında olmuş gibi görünüyor. Neyse, endişelenecek bir şey yok."

"Üst kademe şu arama konusunda ne dedi?" Bu ses Shi Qiang'a aitti.

"Eskort formasyonunun yarım saat içinde havada yakıt ikmali gerektireceğini ve endişelenmememiz gerektiğini söyledi."

"Planda bir gecikme olmaz değil mi?"

"Hey, her şey yolunda. Daha şimdiden eskort uçakların yedi tanesi yakıt tanklarını attı."

"Neden bu kadar tedirgin olmaya başladın? Neyse, tamam, unut gitsin. Uyuman lazım, geri dön. Bu kadar gerilme."

"Böyle bir durumda nasıl uyuyabiliriz ki?"

"Nöbette birilerini bırak. Yorgunken kime ne yararın olur? Her an dikkat kesilmemizi isteyebilirler ama benim kendi güvenlik görüşüm var: Düşünülmesi gereken ve yapılması gereken her şeyi yaptıktan sonra, bırak olan olsun. Kimsenin yapabileceği başka bir şey yok sonuçta. Bu yüzden boşuna kendini yıpratma."

Luo Ji "eskort değişikliği" denildiğini duydu, uzanıp pencerenin gölgeliğini açtı ve dışarı baktı. Geceydi ve gökyüzünde hâlâ buluttan bir deniz vardı. Ay ufka doğru yöneldi ve Luo Ji altı hat üzerindeki savaşçı filolarını görebiliyordu. Savaşçı filoların parkurundaki küçük uçağa baktı ve daha önce gördüğü dördünden farklı model olduğunu fark etti.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Shi Qiang içeri girip, "Luo, adamım, sadece küçük bir sorun vardı. Merak etme, şu andan itibaren her şey yolunda. Hadi uyumaya devam et," dedi.

"Hâlâ uyumaya vakit var mı? Kaç saattir uçuyoruz?"

"Hâlâ birkaç saat var. Hadi uyu sen," dedi Shi Qiang ve kapıyı kapattı.

Luo Ji yatağında döndü ve hap şişesini aldı. Shi Qiang oldukça dikkatli biriydi, şişede sadece bir tane hap vardı. Hapı içti, pencerenin altındaki küçük kırmızı ışığa baktı ve şömine ateşini hayal ederek yavaş yavaş uykuya daldı.

•●•

Shi Qiang, Luo Ji'yi uyandırdığında, Luo Ji altı saatten fazla bir zamandır rüya görmeden uyuyordu ve kendini gayet iyi hissediyordu.

"Neredeyse geldik. Kalk ve hazırlan."

Luo Ji yüzünü yıkamak için banyoya gidip döndüğünde ofiste basit bir kahvaltının hazırlanmış olduğunu gördü. Uçağın inişe geçeceğinin haber verilmesinin ardından on beş saat süren uçuş on dakika sonra sona erdi.

Shi Qiang, Luo Ji'yi uçakta bekletti ve kendisi dışarı çıktı. Uzun boylu, tertemiz giyimli üst düzey yetkili gibi görünen Avrupalı biriyle geri geldi.

"Dr. Luo bu mu?" diye sordu adam. Sonra Shi Qiang'ın İngilizcede zorlandığını fark edince sorusunu Çince tekrarladı.

"Evet, Luo Ji bu," diye cevapladı Shi Qiang ve sonra da adamı Luo Ji'ye tanıttı. "Bay Kent. Seni karşılamak için burada."

"Sizinle tanışmaktan onur duyuyorum," dedi Kent başını önüne eğerek.

Tokalaştıkları anda Luo Ji bu adamın çok deneyimli biri olduğunu hissetti. Her ne kadar kibarlığının arkasına saklansa da gözlerindeki parıltı gizli sırlara haiz olduğunu gösteriyordu. Luo Ji adamın bakışlarına hayran oldu, tıpkı şeytan ve melek ya da atom bombası ve aynı büyüklükteki değerli bir taş gibiydi... Gözlerinde taşıdığı karmaşık bilgileri Luo Ji tek bir şeye yorabiliyordu: Bu an, adamın hayatında son derece önemli bir andı.

Kent, Shi Qiang'a döndü ve, "Sen ve bölümün iyi iş çıkardı. Diğeri bazı sorunlar yaşadı," dedi.

"Üslerimizin direktiflerine göre hareket ettik ve tüm ilkeleri adım adım uygulayarak sorunları minimize ettik," dedi Shi Qiang.

"Mevcut koşullarda, minimize edilebilen sorunlar maksimum gücü getirir. Ve şimdi de aynı prensipleri takip edip toplantı salonuna gideceğiz."

"Oturum ne zaman başlayacak?"

"Bir saat içinde."

"Ucu ucuna mı yetişeceğiz?"

"Oturumun başlaması son adayın da gelmesiyle olur."

"Güzel. Yetkililere devredebilir miyiz?"

"Hayır. Hâlâ güvenlikten sorumlu olan sensin. Daha önce de söylediğim gibi bu işte en iyisi sensin."

Shi Qiang, Luo Ji'ye bakarken birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra başını salladı: "Birkaç gündür bu duruma aşina olmaya çalışırken, çalışanlarımız bazı engellerle karşılaştı."

"Şu andan itibaren böyle şeylerin olmayacağından emin olabilirsin. Yerel polis ve asker seninle işbirliği yapacak. Tamam, hadi yola koyulalım," dedi Kent.

Luo Ji uçağın kapısından çıktığında hâlâ gece olduğunu gördü. Kalkış zamanlarını tekrar düşündüğünde, nerede oldukları konusunda bir tahmini vardı. Etrafa kalın bir sis çökmüştü ve loş sarı ışıklar parlıyordu, havada devriye gezen helikopterler bu yüzden belli belirsiz görülebiliyordu; uçak askeri araç ve askerlerden oluşan bir halka ile çevrilmişti; bir grup polis telsizle birileriyle görüşüyor ve ara sıra uçağın merdivenlerine doğru bakıyorlardı. Yukarıdan bir yerlerden gelen uğultu Luo Ji'nin resmen başını yakıyordu, hatta soğukkanlı olan Kent bile kulaklarını kapatmıştı. Başlarını yukarı doğru kaldırdılar, alçaktan uçan bir uçağın belirsiz ışığını görebiliyorlardı: eskort hâlâ üzerlerinde turluyor, sisli havada büyük bir daire çiziyordu, sanki dev bir kozmik tebeşirle dünyayı işaretliyor gibiydi.

Dördü merdivenin sonunda bekleyen ve kurşungeçirmez olduğu her halinden belli olan arabalara bindi ve hızla oradan uzaklaştı. Araç pencerelerinin perdesi çekiliydi ama dışarıdan içeri ışık sızıyordu. Luo Ji bir konvoyun ortasında olduklarını anlamıştı. Arabaya bindikleri andan itibaren bu varış noktası bilinmeyen yolculuk boyunca sessizlik hâkimiyetini sürdürdü. Sadece kırk dakika sürmesine rağmen yolculuğun bu kısmı korkunç derecede uzun gelmişti.

Kent, geldiklerini söylediğinde, Luo Ji perdenin arkasından vuran silueti dev bir tabancaya benzetti. Luo Ji nerede olduğunu çok iyi biliyordu: Burası New York'taki Birleşmiş Milletler binasıydı.

Arabadan indiklerinde gece olmasına rağmen yine de

güneş gözlüğü takan uzun boylu güvenlik görevlileri tarafından etrafları çevrildi. Etrafındakileri seçemiyordu ama bu kalabalık insan grubu yürüyerek onu ileri doğru itti. Onların bu güçlü yürüyüşleri, Luo Ji'nin ayaklarının kendiliğinden ileri doğru hareket etmeye başlamasına neden oldu. Bu garip sessizliği bozan tek şey ayak sesleriydi. Ortamdaki bu gerginlik sinirlerini kopma noktasına getirmişti ki önündeki adamlar yolu açtı. Birden gelen ışık gözlerini kamaştırdı ve güvenlik görevlileri, kalan yolu tek başlarına gitmeleri için Shi Qiang, Kent ve Luo Ji'yi yalnız bırakarak oldukları yerde durdular. Büyük, boş ve sessiz holde yürüdüler. Siyah kıyafetli olan birkaç kişi ellerindeki telsize onların geldiğine dair bilgiyi sessizce söylüyordu. Daha sonra hayvan ve insanlardan oluşan kompleks renkli vitray cama doğru ilerleyip bir asma balkonu aştılar. Sola dönüp küçük odaya girdiler. Kapı kapandıktan sonra, Kent ve Shi Qiang'a bir rahatlama geldi ve birbirlerine bakıp gülümsediler.

Luo Ji etrafına bakındı ve odanın oldukça tuhaf olduğunu düşündü. Duvarın bir tarafı tamamen sarı, beyaz, mavi ve siyah geometrik şekillerle kaplıydı, sanki masmavi bir okyanusa asılı şekiller gibi. Ama garip bir şekilde odanın ortasında sağ tarafa doğru bir dikdörtgen prizması şeklinde büyük bir taş, birkaç zayıf lamba ile aydınlatılmıştı. Daha yakından bakıldığında taşın üzerinde pas çizgilerinin olduğunu gördü. Soyut resim, taş ve sıradan mobilyalar dışında oda boştu.

"Dr. Luo, kıyafetlerinizi değiştirmek ister misiniz?" diye İngilizce sordu Kent.

"Ne soruyor?" dedi Shi Qiang. Luo Ji tercüme ettikten sonra Shi Qiang başını sallayıp, "Hayır, bunlar iyi," dedi.

"Ama bu resmi bir oturum," dedi Kent, Çince konuşmaya çabalayarak.

"Hayır," diyerek başını salladı Shi Qiang.

"Salon sadece ulusal temsilcilere açık, basına değil. Bu sebeple de oldukça güvenlidir."

"Hayır, dedim. Eğer yanlış anlamadıysam onun güvenliğinden ben sorumluyum."

Kent diretmekten vazgeçti. "Pekâlâ. Sorun değil."

"Şu an gerçekten de ona bir açıklama yapmalısın," dedi Shi Qiang, başıyla Luo Ji'yi işaret ederek.

"Açıklama yapmaya yetkili değilim."

"Sadece birkaç şey söylesen yeter," dedi Shi Qiang gülerek.

Kent, Luo Ji'ye doğru döndü. Ağırbaşlı yüz ifadesi bir anda gerginleşti ve bilinçsizce kravatını düzeltti. Luo Ji, şimdiye dek kendisine doğrudan bakmadığını fark etti. Shi Qiang farklı bir kişiliğe sahipti. Zoraki gülümsemesi gitmiş, yerini ciddiyete bırakmıştu ve tüm dikkatiyle Kent'e bakıyordu. Luo Ji, Shi Qiang'ın daha önce ona söylediği her şeyin doğru olduğunu anladı: Gerçekten de bu ziyaretin amacıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Kent, "Dr. Luo size söyleyebileceğim tek bir şey var: Çok önemli bir açıklamanın yapılacağı bir toplantıya katılmak üzeresiniz. Ve bu toplantıda, sizden herhangi bir şey yapmanız beklenmiyor."

Sonra herkes sustu, oda tamamen sessizleşti. Luo Ji çok net bir şekilde kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Sonra bu odanın bir meditasyon odası olduğunu fark etti. En önemli parçası, zamansızlık ve gücü simgeleyen ham demirden altı tonluk bir kayaydı. İsveç'in bir hediyesiydi. Ama Luo Ji'nin şu an hiç de meditasyon yapası yoktu. Shi'nin söylediklerini düşündü bu yüzden: Düşünceler başka düşünceleri açardı. Tablodaki geometrik şekilleri saymaya başladı.

Kapı açıldı ve içeri uzanan bir baş Kent'e işaret etti. O da

Luo Ji ve Shi Qiang'a döndü. "Gitme zamanı. Dr. Luo Ji'yi tanıyan yok. Bu yüzden benimle beraber girerse herhangi bir sıkıntı olmayacaktır."

Shi Qiang başını salladı ve sonra gülümseyerek Luo Ji'ye el salladı. "Seni dışarıda bekleyeceğim," dedi içleri ısıtan bir samimiyetle. Luo Ji onu manevi desteği olarak görüyordu.

Sonra Luo Ji, Kent'i takip ederek meditasyon odasından çıktı ve Birleşmiş Milletler Genel Kurul Salonu'na girdi.

Salon doluydu ve insanların konuşmasından dolayı içeride bir uğultu vardı. İlk başta Kent, onu koridorda önünü açarak götürdüğünde insanların dikkatini çekmedi ama sonra yavaş yavaş yakınlarındaki koltuklarda oturanların kafaları onlara doğru dönmeye başladı. Luo Ji beşinci sıradaki koridor koltuğuna otururken, Kent öne gidip ikinci sıradaki koltuğa oturdu.

Luo Ji olduğu yerde etrafına bakındı, burayı defalarca televizyonda görmüştü. Televizyonda gördüğü kadarıyla bina mimarlarının ifade etmek istediklerini tam olarak anlayamamıştı. Hemen önünde, kürsünün arkasındaki, üzerinde BM amblemi olan sarı duvar her an çökebilecek bir uçurum duvarı gibi dik bir açıyla öne eğilmişti Kubbe yıldızlı bir gökyüzüne benziyordu, sarı duvardan ayrıydı ve onu dengeleyecek hiçbir şey yapmıyordu. Yukarıdan aşağıya muazzam bir ağırlık veriyormuş gibiydi ve bir de duvarın dayanıksız duruşu eklendiğinde her an yıkılmaya hazırmış duygusu baskın bir şekilde kendini hissettiriyordu. Binayı tasarlayan on bir mimar insanlığın bugünkü çıkmaz durumunu öngörmüş olmalıydı.

Luo Ji tüm dikkatini duvarlardan çekip yanında konuşan iki kişiyi dinledi. Hangi milletten olduklarını anlayamadı. Ama gayet günlük konuşma İngilizcesiyle konuşuyorlardı.

"Gerçekten de bireyin tarihte belirleyici rolü olduğuna inanıyor musunuz?"

"Zamanı geri sarıp birkaç büyük adamı öldürüp tarihsel sürecin nasıl değiştiğini görmediğimiz sürece bu kanıtlanamaz. Tabii ki büyük insanların tarih nehrinin yönünü belirledikleri veya bu nehirleri tıkadıkları ihtimalini tamamen göz ardı edemeyiz."

"Ama başka bir olasılık daha var: Senin şu büyük adamlar, tarih nehrindeki bir yüzücüden çok daha fazlası olmayabilirler. Kırdıkları dünya rekorları ile tarihe isimlerini kazımış olabilirler. Övgü ve ün kazanmışlardır ancak nehrin akışı üzerinde hiçbir etkileri yoktur... Şu an içinde bulunduğumuz duruma bakıldığında, tüm bunları düşünmenin ne anlamı var ki?"

"Tüm sorun, karar alma sürecinde, kimse bu konu hakkında bu ölçekte düşünmedi. Ülkeler, adaylar arası eşitlik ve güç kaynakları gibi konularla zamanlarını harcadırlar."

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Say kürsüye yürürken salondaki sessizlik arttı. Filipinli politikacının idaresi hem kriz öncesi hem de sonrasına uzanmıştı. Eğer biraz daha az oy alsaydı, kesinlikle seçilemezdi. Üç Cisim Krizi ile karşı karşıya kalındığında Asyalı bir kadın dünyanın beklediği güç hissini vermiyordu. Minyon yapısıyla, şimdi bir uçurumun dik kısmı gibi eğimli duran duvarın önünde küçük ve çaresiz görünüyordu. Kürsüden yukarı çıktığı gibi Kent onu durdurdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Say aşağı baktı, başını sallayıp kürsüye yürümeye devam etti.

Luo Ji, genel sekreterin onun olduğu yere baktığından emindi.

Kürsüye çıktığında meclisi inceledi ve konuşmaya başladı: "Dünya Savunma Konseyi on dokuzuncu toplantısı son gündemine geldi: Duvarabakan Projesi'nin duyurulması ve adaylarının açıklanması.

"Bugünkü gündem maddesine geçmeden önce Duvara-

bakan Projesi'ne kısaca tekrar bir göz atmamız gerektiğini düşünüyorum.

"Üç Cisim Krizi'nin başında, eski güvenlik konseyinin daimi üyeleri acil toplantıları sonucu Duvarabakan Projesi'ni tasarlandı.

"Ülkeler aşağıdaki gerçekleri göz önüne aldı: Birincisi, iki sophonun görünmesinden sonra, diğer sophonların da öncelikle Güneş Sistemi'ne ve oradan Dünya'ya geldiği ve gelmeye devam ettiğiyle ilgili daha fazla kanıt ortaya çıkmıştır. Dünya artık tamamen şeffaftır. Her şeyi açık bir kitap gibi okuyabilir. İnsanlığın hiçbir sırrı kalmamıştır.

"Uluslararası topluluk yakın zamanda bir ana savunma programı başlattı ve bu program hem genel stratejik düşünme olarak hem de teknolojik ve askeri en ufak detaylarına kadar sophonların görüş alanındadır. Her toplantı odası, her dosya dolabı, her sabit disk; sophonların görmediği bir şey yoktur. Her plan, program ve atama, boyutu ne olursa olsun, yeryüzünde gerçekleştiği gibi dört ışık yılı uzakta da görünecek. İnsan iletişiminde her zaman sızıntılar olacaktır.

"Farkında olmamız gereken bir gerçek daha var: Stratejik ve taktik hileler teknolojik gelişmelerle doğru orantıda ilerlemezler. Üç Cisimliler'in düşüncelerini açık bir şekilde ifade ederek doğrudan iletişimi kurdukları istihbarat tarafından doğrulanmıştır, bu da demektir ki hile, kamuflaj ve aldatma konusunda çok eksikleri bulunmaktadır, bu da insanlığa düşman üzerinde büyük avantaj sağlamaktadır. Kaybetmeyi göze alamayacağımız bir avantaj bu. Bu nedenle, Duvarabakan Projesi'nin kurucuları, diğer stratejik planların ana savunma programıyla paralel olarak devam etmesi gerektiğine inanıyor. Ve bu planların düşmana karşı gizlilik içerisinde yürütülmesi gerekmektedir. Başlangıçta bir dizi proje öne sürülmüş olsa da, kabul edilen proje Duvarabakan Projesi olmuştur.

"Anlattıklarımın içinde düzeltilmem gereken bir yer var: İnsanlığın sahip olduğu iç dünyasında hâlâ sırları var. Sophonlar insan dilini anlayabilirler ve her türlü bilgisayar verisini hızlıca okuyabilirler. Ama sadece ve sadece insan düşüncelerini okuyamazlar. Yani dış dünyayla bağlantı kurmadığımız sürece herkes düşüncelerini sophonlardan sonsuza kadar gizli tutabilir. Bu, Duvarabakan Projesi'nin temelidir.

"Projenin merkezinde stratejik planlar yapması için bir grup oluşturulacaktır. Seçilen bu grup dış dünyayla hiçbir şekilde bağlantı kurmadan tamamen kendi zihinlerinde planlarını geliştirecekler. Gerçek stratejileri, stratejilerin tamamlanması için gerekli adımlar ve nihai hedefler beyinlerinde gizli kalacak. Onlara Duvarabakan dememizin sebebi antik Doğu arabulucularına verilen bu isim, şimdiki eşsiz göreve çok uygun. Stratejik planları yürütme sürecinde, Duvarabakanların dış dünyaya yansıttığı düşünce ve davranışlar tamamen yanlış olmalı. Dikkatle planlanmış yanıltmacalar kullanılmalı. Bunların hedefi tüm dünya olmalı ve bu büyük yanılsama labirentinde düşman tüm yargı gücünü kaybedecek. Böylece bizim gerçek stratejik niyetimiz de mümkün olduğunca geç ortaya çıkacak.

"Duvarabakanlar harekete geçtiklerinde, onlara Dünya'nın mevcut askeri kaynaklarının bir kısmından faydalanma yetkisi verilecek. Planın uygulanması sürecinde, davranışları her ne olursa olsun, eylem ve komutları için herhangi bir açıklama yapmak zorunda olmayacaklar. Duvarabakanların aktivitesinin izleme ve kontrolü Birleşmiş Milletler Dünya Savunma Konseyi tarafından yapılacak ve aynı zamanda Duvarabakanları reddetme hakkı olan tek kurum BM Duvarabakan Aktı'na sahip olan kurum da bu olacak.

"Duvarabakan Projesi'nin sürekliliğini sağlamak ama-

cıyla, Duvarabakanlar Kıyamet Savaşı'na kadar hibernasyon teknolojisinin avantajlarından faydalanacaklar. Bu süre içinde, ne zaman, hangi şartlar altında, ne kadar süreyle uyanacaklarına Duvarabakanlar kendileri karar verecek. Önümüzdeki dört yüzyıl boyunca, BM Duvarabakan Aktı, Birleşmiş Milletler şartıyla eşit bir düzeyde uluslararası hukukta yerini alacaktır. Ve Duvarabakanların stratejik planlarının uygulanmasını garanti altına almak adına ulusal yasalar ile uyum içinde hareket edilecektir.

"Duvarabakanlar insanlık tarihindeki en zor görevi üstleniyor. Onlar tamamen kendi başlarınalar; ruhları dünyaya ve tüm evrene kapalı olacak. İletişim kurabilecekleri ve manevi destekleri yine sadece ve sadece kendileri olacak. Omuzlarına aldıkları bu büyük sorumlulukla uzun yılları yalnız geçirecekler ve bu sebeple kendilerine en derin saygılarımızı sunuyorum.

"Şimdi Birleşmiş Milletler adına, Birleşmiş Milletler Dünya Savunma Konseyi tarafından seçilen dört nihai Duvarabakan adayını açıklayacağım."

Luo Ji genel sekreterin konuşmasını tüm katılımcılar gibi büyük bir dikkatle dinliyordu ve isimlerin açıklanması için nefesini tuttu. Bu inanılmaz görevi üstlenecek kişileri çok merak ediyordu. Bir anlığına kendi akıbetini tamamen unutmuştu çünkü böylesi tarihi bir an ile karşılaştırıldığında ne olursa olsun kendini bunlardan önemsiz buluyordu.

"Birinci Duvarabakan: Frederick Tyler."

Genel sekreter ismi açıkladığında, Tyler oturduğu ilk sıradaki koltuğundan ayağa kalktı ve yüzünde hiçbir ifade olmadan sakin adımlarla kürsüye yürüdü. Alkışlayan olmadı ve herkes sessizlik içinde oturup ilk Duvarabakan'a baktı. Tyler uzun boylu, zayıf ve kare çerçeve gözlüklü, dünya çapında tanınan biriydi. Geçtiğimiz günlerde Amerikan Dışişleri Savunma Bakanlığı'ndan emekli olmuş, ülkesinin

ulusal stratejileri üzerinde derin etkisi olan biriydi. Küçük ülkelerin teknolojiden nihai yararlananlar olduğunu ve daha büyük ülkelerinse teknolojik gelişmeye doğru atılacak her çabayı esirgemediklerini ve ayrıca küçük ülkelerin dünya hâkimiyetinde önde olduklarını savunduğu ideolojisini anlattığı *The Truth of Technology* isimli bir kitabı vardı. Çünkü teknolojinin gelişmesiyle birlikte, fazla nüfus ve kaynak sıkıntısı eski önemini yitiriyordu. Ve küçük ülkelere dünyayı yerinden oynatacak avantajı sağlıyordu. Nükleer teknolojinin sonuçlarından biri de, milyonlarca nüfusa sahip bir ülkenin yüz milyon için büyük bir tehdit olmasıydı. Ama nükleer teknolojiden önce bu neredeyse imkânsızdı. Değindiği önemli noktalardan biri de, büyük ülkelerin avantajlarının sadece düşük teknoloji dönemlerinde gerçekten faydalı olduğuydu ve küçük ülkelerin stratejik ağırlığını artırabilecek hızlı tempodaki teknolojik ilerlemeyle zayıflamış olacaklardı. Tıpkı İspanya ve Portekiz'de olduğu gibi dünya hâkimiyeti sağlayanlar çıkabilir. ABD'nin terörle yaptığı küresel savaş için teorik temel sağlayanın Tyler'ın düşünceleri olduğu konusunda bir şüphe yoktu. Ama o sadece bir stratejist değildi. O bir eylem adamıydı ve birden fazla kez büyük tehditler karşısında göstermiş olduğu cesaret ve öngörü sayesinde beğeni kazanmıştı. Bu nedenle de hem liderlik vasfından hem de düşünce derinliğinden dolayı Tyler'a ilgi duyulmuş, Duvarabakan olmaya layık görülmüştü.

"İkinci Duvarabakan: Manuel Rey Diaz."

Kumral, inatçı bakışlı Bir Günay Amerikalı kürsüye çıkınca Luo Ji şaşırdı: Bu adamın Birleşmiş Milletler'de görünmesi çok sıradışı bir durumdu. Ama sonra tekrar düşününce akla yatıyordu. Hatta garip olan neden olmaması gerektiğini düşünmesiydi. Manuel Rey Diaz Venezuela'nın şimdiki başkanıydı ve liderliği Tyler'ın küçük ülkelerin yük-

selişi hakkındaki teorisini doğrulamıştı. Hugo Chavez'in varisi olan Manuel Rey Diaz, 1999 yılında Hugo Chavez'in başlattığı Bolivarcı Devrimi'ni devam ettirmişti. Kapitalizm ve piyasa ekonomisi tarafından yönetilen çağdaş dünyada, 21. yüzyıl Sosyalizmi'ni uygulamaya koyarak, geçen yüzyılın uluslararası sosyalist hareketlerinin deneyimlerinden ders almıştı. Şaşırtıcı derecede büyük bir başarı elde etmiş ve ulusal gücü her alanda hızla artmıştı. Kısa bir sürede, Venezuela'yı dünyada eşitlik, adalet ve refahın sembolü olan bir ülke haline getirmişti. Günay Amerika'daki diğer ülkeler de aynı hareketi takip etmiş ve sosyalizm ateşi kıtayı ele geçirmişti. Manuel Rey Diaz, Hugo Chavez'in sosyalist ideoloji mirasını devralmakla kalmamıştı. Aynı zamanda güçlü bir anti-Amerikancı'ydı da. Amerika'ya eğer kontrolü kaybederse Latin Amerika'nın ikinci Sovyetler Birliği haline gelebileceğini hatırlatmıştı. Bir kaza ve bir yanlış anlaşılmadan doğan büyük bir fırsatla Amerika Birleşik Devletleri, Irak modeliyle Venezuela'yı işgal edip Manuel Rey Diaz hükümetini devirmeye çalışmıştı. Bu savaşla beraber, Soğuk Savaş sonrasında, büyük batılı ülkelerin, küçük üçüncü dünya ülkeleri üzerindeki gücü kırılmıştı. ABD ordusu Venezuela'ya girdiğinde hiçbir yerde üniformalı askerleri bulunamamıştı. Tüm ordu halk arasında gizli gerilla ekiplerine bölünmüştü. Mücadeledeki tek amaçları düşmanın destek hattını baltalamaktı. Manuel Rey Diaz savaşa temel yaklaşımını tek ve net bir fikir üzerine inşa etmişti: Modern ileri teknoloji silahlar, nokta hedeflere karşı yararlı olabilir ama alan hedefler için, klasik silahlardan daha iyi değillerdir ve onların maliyet ve miktarları da tamamen etkisiz elemandır. Düşük maliyet - yüksek teknoloji konusunda tam bir dâhiydi. Bu yüzyılın başında, Avustralyalı bir mühendis teröristlere karşı tetikte olmak amacıyla beş bin dolara bir seyir füzesi inşa etmişti. Ama Manuel Rey Diaz, gerilla

ekiplerine bu silahlardan binlercesini vermişti. İki yüz bin tanesini sadece üç bin dolara üretmişti. Füzeler ucuz ve piyasada yaygın olarak mevcut parçalardan yapılmış olmasına rağmen, radar yükseklikölçeri ve GPS ile donatılmıştı ve beş kilometre yarıçap içinde hedefleri beş metrelik bir hata payıyla vurabiliyorlardı. Savaş sırasında isabet oranı yüzde 10'un altına düşse bile düşman üzerinde çok büyük tahribata neden olmuştu. Değişken tapalı keskin nişancı tüfeği mermileri gibi seri üretilen diğer ileri teknoloji araçlar da savaş sırasında aynı şekilde bir rekor kırmıştı. Venezuela kısa süre içinde, ABD ordusunu Vietnam Savaşı seviyesine yaklaşan bir zayiata uğratmıştı ve sonunda ABD çekilmek zorunda kalmıştı. Güçlü tarafın yenilmesi Rey Diaz'ı 21. yüzyılın kahramanlarından biri yapmıştı.

"Üçüncü Duvarabakan: Bill Hines."

Yumuşak huylu bir İngiliz kürsüye çıktı. Tyler'ın soğukluğu ve Rey Diaz'ın inatçılığı ile karşılaştırıldığında Bill Hines oldukça kibardı. Zarif bir şekilde selam verdi. Diğer ikisindeki auraya sahip olmamasına rağmen o da aynı şekilde dünyaca tanınan biriydi. Bill Hines'ın hayatı birbirinden farklı iki bölüme ayrılabilirdi. Bir biliminsanı olarak tarihte ilk kez iki farklı dalda eş zamanlı olarak Nobel Ödülü'ne aday gösterilmişti. Nörobilimci Keiko Yamasuki ile yaptığı araştırma sırasında, beynin düşünme ve hafıza faaliyetlerinin sanılanın aksine moleküler değil kuantum seviyesinde olduğunu keşfetmişti. Bu keşif beyin mekanizmasını maddenin mikroskobik seviyenin aşağısına itmişti, ayrıca sadece nörobilim alanında yapılmış önceki tüm çalışmaları yüzeysel kılmıştı. Bu buluş ile aynı zamanda hayvan beyninin bilgi işlem kapasitesinin daha önce tahmin edilenden birkaç kat fazla olduğunu göstermiş, beynin holografik bir yapıya sahip olduğu teorisini de doğrulamıştı. Bill Hines hem Fizik hem de Tıp dallarında Nobel Ödülü'ne aday gösteril-

mişi. Ancak buluşu fazla devrimci olduğundan bu iki ödülü de alamamıştı. Ama aynı yıl, bu dönemde artık karısı olan Keiko Yamasuki bu buluşları amnezi ve akıl hastalığı tedavi teorisi ve uygulamasında kullanarak Nobel Tıp Ödülü'nü kazanmıştı.

Hayatının ikinci bölümü olan politik yaşamında ise iki yıl boyunca Avrupa Birliği'nin başkanlığını yapmıştı. Bill Hines, ihtiyatlı ve deneyimli bir siyasetçi olarak tanınırdı ancak görev döneminde siyasi becerilerini test edecek zorluklar yaşamamıştı. Avrupa Birliği'nde işin doğası gereği Tyler ve Rey Diaz'a kıyasla daha çok krizle karşı karşıya kalmamış, daha çok işlem koordinasyonu yapmıştı. Hem siyasi hem de bilimsel kimliğe sahip olmasıyla Bill Hines'ın seçilme sebebi apaçık ortadaydı. Gerçekten de nadir görülebilen mükemmel bir kombinasyondu.

Salonun en arka sırasında dünyada nörobilimi konusunda otorite olan Keiko Yamasuki oturmuş, sevgiyle kocasına bakıyordu.

Nihayet son Duvarabakan açıklanacaktı ve meclis büyük bir sessizlik içerisinde bekliyordu. Tyler, Rey Diaz ve Hines, Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa ve Üçüncü Dünya Ülkeleri'nin siyasi güçler arasındaki denge ve uzlaşmayı temsil ediyordu. Bu yüzden son seçim oldukça önemliydi ve büyük bir ilgi vardı. Genel Sekreter Say tekrar elindeki kâğıda baktı, Luo Ji'nin zihninde dünyaca ünlü isimler dönüyordu. Son Duvarabakan bunlardan birisi olacaktı. Luo Ji ilk dört sıraya göz gezdirdi, sonra ilk sıraya baktı, ilk üç Duvarabakan bu sıradan seçilmişti. Dördüncü ismin de orada olacağını düşündü.

Sonra Say yavaş yavaş elini kaldırdı ve Luo Ji ilk sırayı işaret etmediğini gördü.

Onu işaret ediyordu.

"Dördüncü Duvarabakan: Luo Ji."

•●•

"Bu benim Hubble'm" diye bağırdı Albert Ringier alkışlayarak.

Gözlerinde biriken yaşlarda uzaktaki ateş topu yansıyordu. O ve arkasındaki tezahürat yapan gökbilimcilerle fizikçiler kalkışı VIP platformunda izliyor olmalıydı. Ama o orospu çocuğu NASA yetkilisi, onlara giriş için uygun niteliklere sahip olmadıklarını söylemişti. Çünkü gökyüzüne giden araç onlara ait değildi. Adam sonra askeri üniformalı general grubuna döndü ve görüntüleme platformuna geçmeleri için yolu açtı. Ringier ve meslektaşları bu uzak yerden izlemeye zorlanmışlardı; geçen yüzyılda kalkışları izlemek için göl karşısında inşa edilmişti burası. Bu halka da açıktı ama gecenin bu saatinde biliminsanları dışında başka bir gözlemci yoktu.

Bu mesafeden bakıldığında fırlatma hızlandırılmış bir gün doğumu gibi görünüyordu. Aydınlatma lambası havalanan roketi takip etmiyordu, püsküren alevler dışında o koca beden belli belirsiz görünüyordu. Gecenin karanlığında saklandığı yerden dünya muhteşem bir ışık gösterisi halinde ortaya çıkmış ve simsiyah gölün yüzeyinde altın renkli dalgalar oluşmuştu. Sanki suyun kendisi alev almış gibiydi. Roketin yükselişini izlediler. Bulutların arasından geçtiğinde, gökyüzünün yarısı rüyalarda görülebilecek bir kırmızılığa büründü, daha sonra Florida gökyüzünde kayboldu ve gece, kısa süren bu şafağı bir kez daha yuttu.

II. Hubble Uzay Teleskopu, ikinci nesil bir modeldi. Çapı 4.27 metreden 21 metreye genişletilmiş ve gözlemleme kapasitesi 50 kat artırılmıştı. Yerde üretilen mercek bileşenlerinden oluşan birleşik mercek teknolojisi yörüngede monte edilecekti. Uluslararası Uzay İstasyonu yakınında II. Hubble'ın montajı tamamlanmak üzereydi. İki ay içinde, gözlerini evrenin derinliklerine çevirebilecekti.

"Siz bir grup haydutsunuz! Güzel olan bir şeyi daha çaldınız," dedi Ringier yanında duran uzun boylu adama. Grupta bu kalkıştan etkilenmeyen tek kişi oydu. George Fitzroy daha önce de birçok kez kalkışa tanık olmuştu. Ve bütün zamanını elinde sigarası ile ateşleme noktasının yanı başında geçirmişti. O, II. Hubble'a el konulmasından beri ordunun temsilcisi haline gelmişti. Ama çoğu zaman sivil elbiseler giydiğinden, Ringier onun rütbesini bilmiyordu ve hiçbir zaman ona 'efendim' diye hitap etmemişti. Bir hırsıza sadece ismiyle hitap edilmesi de uygundu.

"Doktor, savaş zamanında ordu tüm sivil ekipmanlara el koyma hakkına sahiptir. Ayrıca siz II. Hubble'ın tek bir pervane tasarımını ya da tek bir mercek bileşenini bile inşa etmediniz. Sadece burada arkanıza yaslanmış, başarının keyfini çıkarıyorsunuz, bu yüzden burası şikâyet yeri değil," dedi Fitzroy esneyerek, sanki bir grup gerizekâlı ile çalışmaktan yorulmuş gibi.

"Ama biz olmadan, varlığının da hiçbir amacı olmaz! Sivil ekipman mı? Evrenin kenarını görebiliyor fakat senin gibi öngörüsü olmayan kişiler sadece en yakın yıldıza bakmak için kullanmak istiyorlar onu!"

"Daha önce de söylediğim gibi, bu bir savaş dönemi ve bu savaş bütün insanlığı savunmak için. Hatta bir Amerikalı olduğunuzu unuttuysanız, en azından insan olduğunuzu hatırlayın. Tamam mı?"

Ringier homurdandı ve başını salladı. Sonra derin bir iç çekerek, "II. Hubble'la tam olarak görmek istediğiniz nedir? Bununa Üç Cisim gezegenini gözlemlemenin mümkün olmayacağının farkında olmanız lazım."

Fitzory iç çekti. "Bu daha kötüsü. Halk, Üç Cisim filosunu görmenin mümkün olacağını düşünüyor."

"Ah, harika" dedi Ringier. Karanlıkta yüzü belli olmuyordu. Fitzory, Ringier'in başkalarının acısından zevk aldı-

ğını hissedebiliyordu. Ve bu fırlatma platformu üzerinden hafif bir esintiyle havayı dolduran sert bir kokuyla beraber Fitzroy'u fazlasıyla rahatsız ediyordu.

"Doktor sonuçlarını bilmen gerekir."

"Eğer halk umudunu II. Hubble'a bağladıysa, o zaman onlar Üç Cisim filosunu kendi gözleriyle görmeden gerçekten bir düşmanın varlığına inanmayacaklardır."

"Sizce bu çok mu iyi?"

"Siz bunu halka açıkladınız, değil mi?"

"Tabi ki açıkladık. Dört basın toplantısı düzenledik ve II. Hubble'ın şu anki mevcut en büyük teleskop olmasına rağmen Üç Cisim filosunu algılayabilirliği olmadığını defalarca izah ettim. Çok küçük! Güneş Sistemi'nden başka bir yıldız sistemini tespit etmek, Batı yakasıdan Doğu yakasındaki bir lamba üzerindeki sivrisineği tespit etmek gibidir. Ama Üç Cisim filosu bir sivrisineğin bacağındaki bakteriler kadar küçük. Daha ne kadar net olabilirim ki?"

"Bu yeterince açık."

"Başka ne yapabiliriz? Halk her zaman istediğine inanacaktır. Bir süredir bu işin içindeyim ve halkın yanlış anlamadığı bir uzay projesi görmedim."

"Daha önce de söylediğim gibi, ordu, uzay projeleri söz konusu olduğunda tüm güvenilirliğini kaybediyor."

"Ama onlar sana inanmaya hazırlar. Seni ikinci Carl Sagan olarak çağırmıyorlar mı? Evren bilimi kitaplarınız size iyi kazanç getirdi. Bize yardım edin. Ordunun istediği bu: Ben onların talebini doğrudan iletiyorum."

"Bu pazarlık mı?"

"Pazarlık yok! Bir Amerikalı, hatta bir dünya vatandaşı olarak bu sizin göreviniz."

"Bana gözlem için biraz daha zaman verin. Çok uzun olmasına gerek yok. Yüzde yirmiye çıkarın. Nasıl fikir?"

"Şu an yüzde on iki buçukluk noktada oldukça iyisiniz.

O oranın gelecekte verilebileceğini kimse garanti edemez," dedi Fitzroy ve gece gökyüzünde roketin fırlatma rampasının bıraktığı kirli duman yönünde elini salladı. Fırlatma rampasının yaydığı ışık, kot pantolonda süt lekesi varmış gibi görünüyordu. Koku gittikçe daha da kötüleşiyordu. Roket ilk aşamada sıvı oksijen ve hidrojen kullanıyordu, ortada kötü bir koku olmamalıydı. Bu yüzden muhtemelen fırlatma rampası tarafından yönlendirilen alevler bir şeyleri yakmıştı. Fitzroy, "Her şey daha da kötüye gidecek," dedi.

•●•

Luo Ji bir anda üzerinde eğilimli dik yüzeyin ağırlığını hissetti, sanki bir an için felç olmuştu. Tamamen sessiz odada arkasından bir ses usulca, "Dr. Luo Ji, buyurun," dedi ve Luo Ji kaskatı kesilmiş bedeniyle ayağa kalkıp bir robot gibi ağır adımlarla kürsüye yürüdü. Bu kısa mesafeyi yürürken bile kendini çaresiz bir çocuk gibi hissetmişti ve birinin onun elinden tutup beraber yürümesini istedi. Ama elini uzatan olmadı. Platforma çıktı ve Bill Hines'ın yanında durdu, daha sonra ona odaklanmış yüzlerce çift göze döndü. Bu gözler dünyada iki yüzden fazla ülkeden altı milyar insanı temsil ediyordu.

Toplantının geriye kalanının nasıl gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği bir süre orada bekledikten sonra diğer üç Duvarabakan'la birlikte birinci sıranın ortasındaki koltukta oturduğuydu. Luo Ji, Duvarabakan Projesi'nin tarihi duyuru ânını kaçırdı.

Bir süre sonra oturum sona erdiğinde, solundaki üç Duvarabakanda dâhil olmak üzere herkes dağılmaya başladı. Bir adam, belki de Kent, ayrılmadan önce onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Salon genel sekreter dışında boştu, o hâlâ kürsüde, minyon vücuduyla eğimli uçurum gibi olan duvarın önünde, Luo Ji'nin karşısında duruyordu.

"Dr. Luo, eminim sorularınız vardır," dedi Say. Yumuşak

kadınsı sesi, gökten inen bir ruh gibi boş salonda yankılandı.

"Bir yanlışlık mı oldu?" diye sordu Luo Ji. Kendi sesi de aynı şekilde ruhani çıkmıştı, hiç kendi gibi hissetmiyordu. Say kürsüden kahkahayı bastı. Bu kahkahanın anlamı, *Gerçekten bir yanlışlık olabileceğini düşünüyor musunuz?* idi.

"Neden ben?" diye sordu Luo Ji.

"Sorunuzun cevabını kendiniz bulmalısınız."

"Ben sıradan bir adamım."

"Böylesi bir kriz karşısında hepimiz sıradan insanlarız. Ama hepimizin kendi sorumlulukları var."

"Kimse önceden fikrimi sormadı ve ben bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Say tekrar güldü ve, "İsminizin Çincedeki anlamı 'mantık' değil mi?"

"Evet, doğru."

"O zaman bunu kendiniz çözebilirsiniz. Görevler kişilere teslim edilmeden önce, görevi üstlenen kişilerin görüşlerini almak imkânsızdır."

"Reddediyorum," dedi Luo Ji, Say'ın ne söyleyeceğini düşünmeden kesin bir ifadeyle.

"Yapabilirsiniz."

Böyle hızlıca aldığı cevabın ardından bir an için ayağa kalkamadı. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, "Duvarabakan olmayı reddediyorum. Verilmiş olan tüm güçleri reddediyorum. Herhangi bir sorumluluk ve zorlamayı kabul etmiyorum."

"Yapabilirsiniz."

Verilen bu cevap çok basit ve hızlıydı. Luo Ji beyninin düşünme yetisinin kapanmasına ve bomboş kalmasına neden oldu.

"Gidebilir miyim?" diye sordu Luo Ji.

"Tabii ki, Dr. Luo. İstediğinizi yapmakta serbestsiniz."

Luo Ji döndü ve boş sandalyelerin arasından geçip gitti. Duvarabakan kimliğini bu kadar kolay üzerinden atabilmesi ve bununla beraber gelen sorumluluk ona bir rahatlık ve konfor hissi vermiyordu. Şu an gerçekdışı saçmalıklar bilincini dolduruyordu. Sanki tüm bu olanlar mantıktan yoksun bir tiyatro oyununun parçasıydı.

Luo Ji çıktıktan sonra arkasına dönüp baktığında Say'ın kürsüden onu izlediğini gördü. Küçük ve çaresiz görünüyordu. Ama Luo Ji'nin ona baktığı görünce başını sallayıp gülümsedi.

Luo Ji yürümeye devam etti, girişte dünyanın dönüşünü gösteren Foucault Sarkacı'nı geçti ve Shi Qiang ve Kent'e denk geldi. Bir grup siyah takım elbiseli güvenlik personeli sorgular bir ifadeyle ona baktı. Ama aynı zamanda gözlerindeki saygı ve hayranlığı da hissetmişti. Her zaman doğal tavırlarını sergileyen Shi Qiang ve Kent bile yüzlerindeki ifadeyi gizleyememişlerdi. Luo Ji onlara hiçbir şey söylemeden aralarından geçip gitti. Boş lobiye doğru hızla yürüdü, etrafta sadece siyah giyimli güvenlik personelleri vardı. Yanından geçtiği her güvenlik görevlisi telsizine bir şeyler söyledi. Konferans merkezinin çıkışına geldiğinde Shi Qiang ve Kent onu durdurdu.

"Dışarısı tehlikeli olabilir. Güvenliğe ihtiyacın var mı?" diye sordu Shi Qiang.

"Hayır, yok. Yolumdan çekil," dedi Luo Ji, gözlerini Shi Qiang'a dikerek.

"Çok iyi. Sen nasıl istersen, onu yapalım," dedi Shi Qiang ve kenara çekildi. Kent de aynı şekilde. Luo Ji kapıdan dışarı çıktı.

Soğuk hava yüzüne çarptı. Halen geceydi ama dışarısı parlak lambalarla aydınlatılmıştı. Özel oturumdaki delegeler ayrılmıştı ve sadece turist ve yerlilerden oluşan birkaç

kişi kalmıştı. Bu tarihi toplantı henüz basına yansımadığı için kimse onu tanımıyordu ve varlığı bile dikkat çekmedi.

Duvarabakan Luo Ji, fantastik bir gerçeklikte bir uyurgezer gibi yürüdü. Trans halindeydi, düşünce kapasitesini kaybetmiş, nereden geldiğini ve nereye gittiğini düşünemiyordu. Farkında olmadan çimlerde yürüyerek bir heykele geldi. Kafasını kaldırıp baktığında bir elinde çekiç diğerinde kılıç olan bir adam olduğunu fark etti. Kaidesinde "*Let Us Beat Swords into Plowshares*" yazan heykel, Sovyetler Birliği tarafından Birleşmiş Milletler'e hediye edilmişti. Güçlü kompozisyon anlatımı çekiçle oluşturulmuştu; cüsseli adam ve altına bükülmüş olan kılıç ona şiddeti ima ediyordu.

Sonra çekiçli adam Luo Ji'nin karın boşluğuna büyük bir darbe vurdu ve Luo Ji yere yuvarlanıp daha çime düşmeden bayıldı. Yaşadığı şok etkisi çabucak geçti ve kısmi bir bilinç kaybı ve baş ağrısıyla kendine geldi. Etrafında kör edecek derecede ışık saçan fenerler vardı. Bu yüzden hemen gözlerini kapattı. Sonra ışık halkaları geriledi ve tepesinde suratlardan birer daire oluştu. Şaşkınlığın ve acının kara bulutları içerisinde, Shi Qiang'ın sesini duydu ve hemen tanıdı: "Korumaya ihtiyacın var mı? Bize söylemen yeterli!"

Luo Ji başını çok hafif salladı. Ondan sonra her şey çok hızlı bir şekilde olup bitti. Yattığı yerden sedyeye alındığını ve sedyenin yukarı kaldırıldığını hissetti. İnsanlar sedyeyi sıkı sıkı kavramış ve çevrelemişti, sanki insan vücutlarının çevrelediği bir çukurun içerisindeydi. Çukurun ağzında görünen tek şey ise kara gece gökyüzüydü. Etrafındaki insanların bacak hareketlerinden taşındığını anlayabiliyordu. Ambulansın tavan panellerini görüşüne girmesiyle çukur kayboldu. Ağzında kan tadı vardı. Sonra midesi bulandı ve kusarken birisi plastik torbayı hemen ağzına dayadı. Uçakta

yediklerini de kanla beraber çıkardı. Kustuktan sonra birisi Luo Ji'nin yüzüne oksijen maskesi taktı. Daha kolay nefes alınca göğsündeki ağrıya rağmen kendini daha iyi hissetti. Kıyafetinin kesildiğini hissetti ve yaradan taze kan fışkırdığını sanarak panik oldu. Ama aslında durum böyle değildi. Kimsenin bandaj sardığı falan yoktu. Onun yerine üzerine bir battaniye örttüler. Kısa bir süre sonra araç durdu. Luo Ji araçtan çıkarıldı ve önce gece gökyüzünü, sonra da hastane koridorlarının ışıklı tavanlarının ardından acil servis tavanını ve en sonunda da üstte MR makinesinin kırmızı parlayan kesik ışığını gördü. Doktor ve hemşireler ara ara gelip göğsüne yaptıkları baskı ve incelemelerle Luo Ji'nin acı duymasına neden oluyorlardı. Ve nihayet acil servisin tavanını net bir şekilde görebildiğinde her şey sakinleşmişti.

"Bir tane kırık kaburgan ve ufak bir iç kanaman var. Ama ciddi değil. Kısacası çok kötü bir yaralanman yok. Ama iç kanama nedeniyle dinlenmeye ihtiyacın var," dedi gözlüklü doktor ona bakarak.

Bu kez Luo Ji uyku hapı almak istemedi ama hemşirenin de yardımıyla hapları aldı ve hızlı bir şekilde uykuya daldı. Rüyasında iki dönüşümlü an yaşadı: Birleşmiş Milletler kürsüsünden inişini ve çekiçli adamın ona çekicini sallayışını gördü. Daha sonra kalbinde derin yarık oluşturdu ve içeri girdi. Kendi yarattığı kız şöminenin yanında ayağa kalktı, güzel gözleri yaşlarla doluydu... Sonra uyandı ve kendi gözlerinden akan yaşlarla yastığının ıslandığını fark etti. Işıkları Luo Ji için kapatmışlardı, uyanık olduğu sürece kızı görmediği için onu görme umuduyla tekrar uyudu ama bu sefer hiç rüya görmedi.

Luo Ji uyandığında çok uzun süre uyumuş olduğunun fakındaydı. Kendini çok enerjik hissediyordu ve göğsünde aralıklarla devam eden ağrılara rağmen yine de yaralarının çok derin ve ciddi olmadığına inanıyordu. Oturmaya çalış-

tığında hemşire ona engel olmadı, hatta yaslanabilmesi için arkasına bir yastık koydu. Bir süre sonra Shi Qiang geldi ve yatağının kenarına oturdu.

"Evet, nasıl hissediyorsun? Çelik yelek giyerken üç kez vuruldum ben de. Ciddi bir şey olmamalı," dedi Shi Qiang.

"Da Shi, hayatımı kurtardın," dedi Luo Ji zayıf bir sesle.

Shi Qiang elini salladı ve, "Tüm bunlar işimizi iyi yapamamamızdan dolayı oldu. Zamanında ve etkili koruma önlemleri almadık. Sen ne dersen yapmak zorundayız. Artık geçti gerçi," dedi.

"Diğer üçü?"

Shi Qiang kimleri kastettiğini biliyordu. "Onlar gayet iyi. Senin gibi dikkatsiz değiller. Yalnız yürümüyorlardı," dedi.

"Dünya - Üç Cisim Örgütü bizi öldürmek mi istiyor?"

"Muhtemelen. Saldırgan gözaltına alındı. Neyse ki arkana yılan gözü takmıştık."

"Ne?"

"Gelişmiş bir radar sistemi, merminin atıldığı yerden atıcının yeri, hızlı bir şekilde belirlenebilir. Saldırganın kimliği tespit edildi. Dünya - Üç Cisim Örgütü'nün askeri birliğinden profesyonel bir gerilla. Böyle şehir merkezinde alenen saldırı gerçekleştirmeye cesaret edeceğini hayal bile edemezdik. Bu resmen intihardı."

"Onu görmek istiyorum."

"Kimi? Saldırganı mı?"

Luo Ji başını salladı.

"Tamam. Ama bu benim yetki kapsamımda değil. Talebi iletirim," dedi Shi Qiang ve çıkmak için döndü. Shi Qiang bu proje başındaki lakayt tavrından farklı olarak artık daha dikkatli ve tedbirliydi. Luo Ji buna alışık değildi.

Shi Qiang hızla döndü. "Burada ya da başka bir yerde görüşebilirsin. Doktor kalkıp yürümende hiçbir sakınca olmadığı söyledi," dedi.

Luo Ji ona yer değiştirmek istediğini söylemek istiyordu. Hatta kalkmaya başlamıştı bile. Ama sonra düşününce hastalıklı görünmenin amacına daha uygun olduğuna karar verdi. Tekrar yatıp, "Onu burada görmek istiyorum," dedi.

"Yoldalar, bir süre beklemen lazım. Neden bir şeyler yemiyorsun? En son uçakta yemişti, onun üzerinden de bir gün geçti. Bir şeyler ayarlayayım," dedi Shi Qiang. Ayağa kalktı ve tekrar dışarı çıktı.

Luo Ji yemeğini bitirdi ve saldırgan içeri getirildi. Yakışıklıydı ve Avrupalı bir yüzü vardı. Ama en belirgin özelliği yüzündeki hafif gülümsemeydi. Bu gülümseme yüzünden hiç kaybolmuyordu. Kelepçeli değildi ama profesyonel koruma görünümlü iki kişi adamın yanında, iki kişi ise kapıda duruyordu. Luo Ji üniformalarına takılı rozetlerindeki PDC kısaltmasını gördü.

Luo Ji mümkün olduğunca ölüm döşeğindeymiş gibi davrandı ama saldırgan hemen Luo Ji'nin durumunu, "Doktor Luo Ji, durumunuz o kadar da ciddi değil, değil mi?" diyerek açığa çıkardı. Sonra güldü ve bu gülümseme yüzüne yerleşmiş olan gülümsemeden farklıydı, suyun yüzeyinde hareket eden yağ gibi hareketliydi. Sonra, "Çok üzgünüm," dedi.

Luo Ji saldırgana bakmak için başını yastıktan kaldırdı. "Beni öldürmeye çalıştığın için mi üzgünsün?" diye sordu.

"Sizi öldüremediğim için üzgünüm. Aslında böyle bir toplantıya çelik yelek giymeden gelirsiniz diye düşünmüştüm. Hayatınızı korumak için bu kadar dikkatli olacağınızı tahmin edemedim. Aksi halde zırh delici mermi kullanırdım ya da başınızı hedef alırdım. O zaman da görevim tamamlanmış olurdu; sizi sizden kurtarıp özgürlüğünüzü sağlamış olurdum. Bu normal bir insanın omzuna yüklenemeyecek kadar anormal bir görev," dedi.

"Ben zaten özgürüm. Duvarabakan pozisyonu için bana

verilen tüm görev, yetkinlik ve sorumlulukları geri çevirdim. Ve genel sekreter Birleşmiş Milletler adına bunu kabul etti. Tabii ki sen beni öldürmeye çalıştığın zaman bunu bilmiyordun. Dünya - Üç Cisim Örgütü boşu boşuna bir suikast düzenledi."

Saldırganın yüzündeki gülümseme parladı, sanki ekranın görüntü kalitesi artmış gibiydi. Saldırgan, "Komik bir adamsınız," dedi.

"Ne demek şimdi bu? Ben kesinlikle doğruyu söylüyorum. Eğer inanmıyorsan..."

"Size inanıyorum. Ama yine de gerçekten komik bir adamsınız," dedi saldırgan, aynı parlak gülümseme ile. Luo Ji bu gülümsemenin bilincinde sanki sıvı metalle işaretlenmiş gibi yer edeceğini fark etti.

İç çekerek tekrar yatağına yatıp başını salladı ve hiç konuşmadı.

Saldırgan, "Doktor, daha fazla vaktimizin olduğunu düşünmüyorum. Sanıyorum ki beni buraya sırf çocuk şakaları yapmak için çağırmadınız," dedi.

"Ne demek istediğini hâlâ anlamıyorum."

"Söylediğiniz doğruysa, sizin zekânız bir Duvarabakan olmak için uygun değil, Dr. Luo Ji. Adınızın anlamında olduğu gibi 'mantık'lı değilsiniz. Ve görünen o ki hayatımı boşuna harcadım," dedi saldırgan ve arkasında duran iki korumaya bakarak, "Beyler, gidebiliriz diye düşünüyorum," dedi. İki adam soran gözlerle Luo Ji'ye baktı Luo Ji elini sallayarak onu gönderdi. Saldırgan dışarı çıkarıldı.

Luo Ji yatağında oturdu ve saldırganın söylediklerini düşündü. Bir şeylerin kesinlikle yanlış olduğunu hissettiren garip bir duyguya kapılmıştı. Ama yanlışın nerede olduğunu bilmiyordu. Luo Ji yataktan kalktı ve iki adım attı: Göğsündeki ağrıdan başka engeli yoktu. Kapıya gidip dışarı baktığında, yanlarında tüfekleri duran silahlı muhafızlar

hemen ayağa kalktılar ve içlerinden birisi hemen omzundaki telsize konuştu. Luo Ji parlak ve temiz bir koridor gördü. Silahlı muhafızlar dışında tamamen boştu, kapıyı kapatıp pencereye doğru gitti ve perdeyi çekti. Yukarıdan aşağıya baktığında hastanenin tepeden tırnağa silahlı muhafızlarla donatıldığını ve iki yeşil askeri aracın da park halinde durduğunu gördü. Arada sırada içeri dışarı koşuşturan beyaz giysili hastane personelinden başka kimseyi görmedi. Daha dikkatli baktığında ise binanın çatısının tam karşısında dürbünle etrafı gözetleyip nişancı tüfeğiyle bekleyen iki kişi gördü. Luo Ji içgüdüsel olarak içinde bulunduğu binanın çatısında da keskin nişancıların olduğu düşüncesine kapıldı. Bu korumalar polis değil, askere benziyordu. Luo Ji, Shi Qiang'ı çağırdı.

"Hastane yoğun bir güvenlik önlemi altında, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Eğer sana tüm bu güvenlik görevlilerini göndermeni söylesem, ne olur?"

"Yapardık ama bunu tavsiye etmem. Şu an çok tehlikeli."

"Hangi departmanda çalışıyorsun? Görevin ne?"

"Dünya Savunma Güvenlik Departmanı'nda çalışıyorum ve ben senin güvenliğinden sorumluyum."

"Ama ben artık Duvarabakan değilim, sıradan bir vatandaşım. Bu yüzden hayatım tehlikede olsa bile bu iş polise düşer. Neden hâlâ gezegen savunmanın güvenliğinden yararlanıyorum? Neden onları istediğimde çağırıp istediğimde gönderebiliyorum? Bu gücü bana veren kim?"

Shi Qiang sanki yüzünde plastik maske varmış gibi ifadesizce baktı ve, "Bize verilen emir böyle," dedi.

"Pekâlâ... Kent nerede?"

"Dışarıda."

"Çağır onu!"

Shi Qiang çıktıktan kısa bir süre sonra Kent geldi. Tavrı BM yetkilisinin zarif tavrına geri dönmüştü.

"Dr. Luo Ji, sizi görmek için tamamen iyileşmenizi beklemek istedim."

"Şu an ne yapıyorsun?"

"Ben sizin, Dünya Savunma Konseyi ile günü gününe irtibatınızı sağlamaktan sorumluyum."

"Ama ben artık bir Duvarabakan değilim!" diye bağırdı Luo Ji. "Basın Duvarabakan Projesi'ni açıkladı mı?"

"Tüm dünyaya."

"Ve benim Duvarabakan olmayı reddetmem?"

"Tabi ki, aynı zamanda haberlerdeydi."

"Ne dendi?"

"Oldukça basit: 'BM özel oturumunun tamamlanmasının ardından Luo Ji, Duvarabakan konum ve görevini reddettiğini ilan etti.'"

"O halde sen hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Ben sizin günlük irtibatlarınızdan sorumluyum."

Luo Ji ona boş boş baktı. Kent'in yüzü de tıpkı Shi Qiang'la aynı maskeyi takıyormuş gibi ifadesizdi.

"Eğer başka bir şey yoksa gidiyorum. İyice dinlenin. Her zaman beni çağırabilirsiniz," dedi Kent ve kapıya yöneldi. Tam adımını atmıştı ki Luo Ji durdurmak için ona seslendi.

"Genel sekreteri görmek istiyorum."

"Gezgen Savunma Konseyi, Duvarabakan Projesi'nin yürütülmesinden ve yönlendirilmesinden sorumlu özel bir kuruluştur. Dünya Savunma Konseyi'nin en üst yöneticisi kurul başkanıdır. BM genel sekreterinin Dünya Savunma Konseyi'yle doğrudan bir ilişkisi yok."

Luo Ji, "Ben yine de genel sekreteri görmek istiyorum. Bu güce sahip olmam gerekiyor," dedi.

"Pekâlâ, çok iyi. Bir dakika bekleyin," dedi Kent ve odadan çıktı. Kısa bir süre sonra geri döndü ve, "Genel sekreter ofisinde sizi bekliyor. Gidelim mi?" dedi.

Sekreterlik binasının 34. katı genel sekreterin ofisiydi. Yol boyunca Luo Ji, kapalı bir çelik kasaymış gibi sıkı güvenlik önlemleri altındaydı. Ofis hayal ettiğinden küçüktü ve sade bir şekilde dekore edilmişti. Masanın arkasında BM bayrağı vardı. Say, Luo Ji'yi karşılamak için masanın etrafından geldi.

"Dr. Luo Ji, dün sizi hastanede ziyaret etmek istedim. Ama..." diye konuşmaya başladı Say, bambu kalemliği ile masasındaki evrak yığınını göstererek.

"Bayan Say, toplantının kapanışında size söylemiş olduğum cümleyi tekrarlamak için geldim," dedi.

Say başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Eve gitmek istiyorum. Eğer tehlike içindeysem, sadece New York Polisi'ne bildirin ve güvenliğimden onların sorumlu olduklarını hatırlatın, lütfen. Ben sıradan bir vatandaşım ve bu sebeple Dünya Savunma Konseyi'nin korumasına ihtiyacım yok."

Say yine başını salladı: "Bu da yapılabilir. Ama benim tavsiyem mevcut korumayı kabul etmeniz yönünde. Çünkü New York polisinden daha özel ve çok daha güvenilir."

"Lütfen bana dürüstçe cevap verin. Ben hâlâ Duvarabakan mıyım?"

Say masasına döndü ve BM bayrağının önünde durup Luo Ji'ye gülümseyerek baktı. "Sizce?" diyerek oturması için koltuğu işaret etti.

Say'ın yüzündeki bu hafif tebessüm tanıdıktı. Aynı ifadeyi genç saldırganın yüzünde de görmüştü ve ileride tanıştığı herkesin yüzüne baktığında gözlerinde bu ifadeyi görecekti. Bu gülümseme "Duvarabakan gülümsemesi" idi. Tıpkı Mona Lisa gülümsemesi ve Cheshire kedisinin

sırıtışı gibi ünlü olacaktı. Say'ın gülümsemesi onu sakinleştirdi. Say'ın kürsüde onun Duvarabakan olduğunu dünyaya duyurmasında önceki sakinliği tekrar ilk kez hissediyordu. Sonra yavaş yavaş koltuğa oturdu ve her şeyi anladı.

Tanrım!

Luo Ji'nin Duvarabakan olmanın özünü kavraması kısa bir ânını aldı. Say'ın görevi teslim etmeden önce söylediği gibi, bunu üstlenecek kişilerle önceden istişare yapılamazdı. Duvarabakan kimliği ona zaten verilmiş ve bunun reddi ya da görevi bırakması mümkün değildi. Bu imkânsızlık herhangi bir kişiyi zorlamak için değildi. Bu mantık, projenin doğası gereği belirlenmişti. Birinin Duvarabakan olması demek, sıradan insanlar arasında görünmez ve aşılamaz engeller olduğu ve yaptığı her şeyin önemli olduğu anlamına geliyordu. Ve bu Duvarabakan gülümsemesi ise, *Çalışıp çalışmadığını nasıl bilebiliriz?* demekti.

Luo Ji, Duvarabakan'ın tarihte görülmüş her şeyden çok daha garip bir misyon olduğunu şimdi anlıyordu. İnatçı mantığı tıpkı Prometheus'u bağlayan zincirler gibi soğuk ve çarpıktı. Duvarabakan'ın kendi kontrolü altındaki bu laneti kırmak imkânsızdı. Nasıl mücadele ederse etsin, her şey bir Duvarabakan gülümsemesi ile karşılanacak ve Duvarabakan Projesinin önemi ile doldurulacaktı: *Çalışıp çalışmadığını nasıl bilebiliriz?*

Luo Ji kalbinde şimdiye kadar hiç hissetmediği büyük bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Bu öfkeyle Say'ın, Birleşmiş Milletler'in, Dünya Savunma Konseyi'nin, tüm insanlığın ve Üç Cisimli'nin canına okuyup bağırmak istedi. Aşağı atlamak, camı çerçeveyi indirmek, Say'ın masasındaki evrakları, küreyi ve bambu kalem tutucuyu, her şeyi dağıtmak ve sonra da mavi bayrağı yırtıp parçalamak istedi. Ama sonra nerede olduğunu, kime baktığını hatırladı ve sonun-

da kendini tutup ayağa kalktı. Ama tekrar kanepeye düşüp arkasına yaslandı.

"Neden ben seçildim?" diye sordu Luo Ji, elleriyle yüzünü kapatarak. "Diğer üçünün yanında benim hiçbir özel niteliğim yok ki. Ne bir yetenek ne de bir deneyim. Değil bir ülkeye liderlik yapmak, hayatımda savaş görmedim. Ayrıca başarılı bir biliminsanı da değilim. Sadece boktan makaleler yazan bir üniversite profesörüyüm. Bugünü yaşayan biriyim. Çocuk sahibi olmayı bile istemeyen ben, insan ırkının devamını hiç umursamam. Neden seçildim?" diye devam etti. Konuşmasının sonunda koltuktan fırlayıp kalktı.

Say'ın yüzündeki gülümseme kayboldu: "Dr. Luo Ji, doğruyu söylemek gerekirse biz de afallamış durumdayız. Bu yüzden tüm Duvarabakanlar içinde en az kaynağa sahip olan sizsiniz. Sizin seçilmeniz tarihin en büyük kumarı."

"Ama seçilmiş olmamın bir nedeni olmalı!"

"Evet ama sadece dolaylı olarak. Kimse gerçek nedeni bilmiyor. Dediğim gibi, kendi cevabınızı kendiniz bulmak zorundasınız."

"Dolaylı sebep derken neyi kastediyorsunuz?"

"Üzgünüm. Söylemek için yetkili değilim. Ama eminim zamanı geldiğinde öğreneceksiniz."

Luo Ji konuşmanın sonuna geldiklerini hissetti. Odadan çıkarken veda etmediğini hatırladı. Arkasına döndü, Say tıpkı toplantı salonunda olduğu gibi gülümseyerek başını salladı. Luo Ji bu sefer bu gülümseyişin anlamını biliyordu.

"Sizi tekrar görmek büyük zevkti. İlerideki işiniz Dünya Savunma Konseyi çerçevesinde olacak ve böylece Dünya Savunma Konseyi üst liderine doğrudan rapor vereceksiniz."

"Bana hiç güvenmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Luo Ji.

"Sizin seçilmenizin büyük bir kumar olduğunu söyledim."

"Evet, o zaman haklısınız."

"Kumar konusunda mı?"

"Hayır, bana güvenmemeniz konusunda."

Vedalaşmadan çıktı. Duvarabakan ilan edildiği âna geri döndü ve amaçsızca koridorun sonuna kadar yürüdü. Asansöre bindi ve zemin kattaki salona gitti. Daha sonra Sekreterlik binasından çıkıp BM binasına geldi. Tüm yol boyunca etrafı güvenlik görevlileriyle çevriliydi ama bu sefer Luo Ji yürürken onları sabırsızca itse de onlar bir mıknatıs gibi kendisine yapışmış bir şekilde gittiği her yerde onu takip etti. Sabah olmuştu ve Shi Qiang ile Kent güneşli meydanda Luo Ji'ye doğru yürüyorlardı. Ya içeri girmesini ya da bir araca binmesini söylediler.

"Hayatım boyunca bir daha asla güneşi göremeyeceğim, değil mi?" diye sordu Luo Ji, Shi Qiang'a bakarak.

"Ondan değil. Her yer temizlendi. Şu an nispeten daha güvenli. Seni tanıyan bir sürü ziyaretçi var. Kalabalığı idare etmek zordur. Muhtemelen sen de istemezsin."

Luo Ji etrafına baktı, en azından şimdilik onların bu küçük gurubu hiç dikkat çekmiyordu. Genel Kurul Binası'na yöneldi ve ikinci kez hızlı bir şekilde içeri girdi. Amacı belliydi ve nereye gitmek istediğini de biliyordu. Boş balkonu geçti ve renkli vitray paneli gördü. Sağa döndü ve Shi Qiang, Kent ve diğer korumaları dışarıda bırakarak Meditasyon Odası'na girip kapıyı kapattı.

Luo Ji, demir cevherin dikdörtgen levhasını tekrar gördüğünde, ilk aklına gelen başını vurup her şeye son vermek oldu. Ama sonra bunun yerine pürüzsüz taş yüzeye uzandı ve zihnindeki kötü düşünceleri boşalttı. Bedeninde cevherin sertliğini hissetti. Ne garip, lisedeki fizik öğretmeninin sorduğu bir soruyu düşündü: Mermerden, Simmons yatakları kadar yumuşak yatağı nasıl yapabilirdiniz? Cevabı şu şekildeydi: Mermere insan vücudunun tam boyutu ve

şeklinde bir çukur açılırdı. Sonra bu çukura uzandığınızda, basınç eşit olarak dağılmış olacaktı ve yumuşak hissedecektiniz. Luo Ji gözlerini kapattı ve altındaki demir cevherinin eridiğini, bir tür çukur oluşturduğunu hayal etti... Bu onu yavaş yavaş sakinleştirdi. Bir süre sonra gözlerini açıp sade ve basit tavana baktı.

Bu Meditasyon Odası'nı İsveçli Dag Hammarskjöld tasarlamıştı. BM'nin ikinci genel sekreteri Hammarskjöld, BM Genel Kurulu'nun tarihi kararlarından uzakta meditasyon için bir yeri olması gerektiğine inanıyordu. Luo Ji, bir devlet başkanı ya da büyükelçisinin burada meditasyon yapıp yapmadığını bilmiyordu. Ama kesinlikle emin olduğu bir şey vardı: Hammarskjöld 1961'de öldüğünde, kendisi gibi bir Duvarabakan'ın burada uzanacağını asla hayal etmemiştir.

Luo Ji bir kez daha mantık tuzağında kapana kısılmıştı ve yine acizdi. Kendini kurtaramıyordu.

Döndü ve elindeki gücü düşündü. Say, diğer Duvarabakanların aksine kaynaklardan kesinlikle korkunç miktarda faydalanabilirdi. Ve en önemlisi, bu kaynakları kullanırken kimseye açıklama yapmak zorunda değildi. Aslında, onun sorumluğunun en önemli kısmı yaptıklarının anlaşılmaz olmasıydı ve de mümkün olduğunca fazla yanlış anlaşılma doğurmaktı. İnsanlık tarihi boyunca böyle bir şey asla olmamıştı. Belki sadece eski mutlak monarşide hükümdarların her istediklerini yapmaları mümkün olmuştu ama onlar bile en sonunda yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalmıştı.

Bu ayrıcalık bana verildiyse ondan neden faydalanmayayım ki?

Luo Ji bir süre kendi kendine düşündü ve oturdu. Kısa bir süre sonra bir sonraki adımının ne olacağına karar vermişti.

Sert taş yataktan kalktı, kapıyı açtı ve Gezegen Savunma Konsey başkanını görmek istediğini söyledi.

Bu yılki başkan, Garanin isimli iriyarı, beyaz sakallı ve yaşlı bir Rus'tu. Başkanın ofisi genel sekreterin bir alt katındaydı. Luo Ji içeri girdiğinde, başkan, yarısı üniformalı kıyafetli olan birkaç ziyaretçiyi uğurluyordu.

"Ah, Dr. Luo Ji. Bazı sorunlarınız olduğunu duydum ve bu yüzden de sizinle iletişime geçmek için acele etmedim."

"Diğer üç Duvarabakan ne yapıyor?"

"Onlar kurmay heyeti kurmakla meşguller. Sizin de hemen buna başlamanızı tavsiye ederim. İlk aşamalarında size yardımcı olması için bazı danışmanlar göndereceğim."

"Benim buna ihtiyacım yok."

"Ah? Anlıyorum. Eğer bu şekilde daha iyi olacağını düşünüyorsanız... Eğer ihtiyaç duyarsanız hemen kurulabilir."

"Bir kalem ve kâğıt alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Luo Ji önündeki beyaz kâğıda baktı. "Sayın başkan, bir hayaliniz oldu mu hiç?"

"Ne tür bir hayal?"

"Mesela, hiç mükemmel bir yerde yaşadığınızı hayal ettiniz mi?"

Garanin alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Londra'dan dün uçtum. Tüm seyahatim boyunca devamlı çalıştım. Buraya gelmeden önce de sadece iki saat uyudum ve şimdi yine yoğun bir şekilde çalışıyorum. Bugünkü Gezegen Savunma Konsey toplantısı bittikten sonra da gece Tokyo'ya uçmam gerekiyor... Hayatım hep koşuşturma içinde geçti ve bir yılda üç aydan fazla evimde değilim. Bu durumda böyle bir hayalin ne anlamı var?"

"Çok yer hayal ettim böyle. Aralarından en güzelini seçtim," dedi Luo Ji ve kalemi alıp çizmeye başladı. "Renkli değil, bu yüzden hayal etmeniz gerekecek. Buradaki karlı dağları görüyor musunuz? Sanki tanrının kılıcı ya da top-

rağın dişleri gibi dik bir konumda ve mavi gökyüzü karşısında saten bir gümüş renkle parlıyor. Ne kadar da göz kamaştırıcı..."

"Haa, evet," dedi Garanin ve dikkatle izleyerek, "Çok soğuk bir yer olmalı," dedi.

"Yanlış! Karlarla kaplı toprak soğuk olmaz. Bu bir subtropikal iklim. Önemli! Dağların önünde geniş bir göl var ve su gökyüzünden daha mavi, tıpkı eşinizin gözleri kadar..."

"Eşimin gözleri siyah."

"Öyle mi, böylesi daha iyi, göl öylesine derin bir mavilikte ki siyah gibi görünüyor. Gölün çevresinde orman ve otlak alanları var ama sadece biri değil, her ikisinin de olmak zorunda olduğunu unutmayın. Burada karla kaplı dağlar, göl ve çayır var. Hiçbir şeye dokunulmamış, doğal bir ekolojik sistem hâkim. Burayı gördüğünüzde, yeryüzünde buraya hiç kimsenin ayak basmamış olduğunu hayal edin. Burada gölün hemen kenarında bir ev olacak, çok büyük olması gerekmez ancak modern yaşama uygun olarak donatılmış olmalı. Klasik ya da modern tarzda olabilir ama doğal çevresini tamamlamalı. Aynı zamanda gerekli olanaklar sağlanmalı; çeşme, yüzme havuzu falan. Kısacası, buranın efendisi rahat aristokrasi hayatını yaşayabilir."

"Buranın efendisi kim olacak?"

"Ben."

"Orada ne yapacaksınız?"

"Günlerimi huzur içinde geçireceğim."

Luo Ji, Garanin kaba saba bir şey söyler mi diye bekledi. Ama başkan sadece basitçe başını salladı. "Komisyonun denetiminden sonra hemen başlayacağız."

"Sen ve komisyonun, motivasyonum hakkında hiçbir soru sormayacak değil mi?"

Garanin onuz silkti. "Komisyon sadece iki sebepten dolayı Duvarabakanlara soru sorabilir: kaynak kullanımında

limit değerleri aşılırsa ve insan hayatına zarar verilebileceği durumlarda. Bunun dışındaki tüm sorular Duvarabakan Projesi'nin temel ruhuna aykırıdır. Aslında Tyler, Rey Diaz ve Hines beni hayal kırıklığına uğrattı. Son iki gün içindeki stratejilerine bakıldığında, bir bakışta büyük stratejik planlarının ne olduğunu söyleyebilirim. Ama sen onlardan farklısın. Davranışların şaşırtıcı. Bir Duvarabakan böyle olmalıdır."

"Dünya üzerinde benim anlattığım gibi bir yerin olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Garanin gülümseyerek göz kırptı ve 'tamam' işareti yaptı. "Dünya, böyle bir yere sahip olacak kadar yeterince büyük. Ayrıca doğruyu söylemek gerekirse, orayı daha önce gördüm."

"Gerçekten mi, harika. Rahat aristokrasi hayatı yaşayabileceğimden eminim. Bu Duvarabakan Projesi'nin bir parçası."

Garanin ciddiyetle başını salladı.

"Ah, bir şey daha var. Böyle bir yer bulduğunuzda asla bana nerede olduğunu söylemeyin."

Sakın nerede olduğumuzu söyleme! Nerede olduğumuzu bildiğimiz zaman dünya küçülür, bilmediğimizde ise dünyanın sınırsız olduğunu hissederiz.

Garanin yine başını salladı, bu kez memnunmuş gibi görünüyordu: "Dr. Luo Ji benim Duvarabakanlar üzerindeki düşüncemi karşılayan bir başka özelliğiniz daha var: Sizin projeniz, en azından şimdilik, en düşük yatırımı gerektiriyor."

"Durum buysa, benimki için büyük yatırım yapmak zorunda kalmayacaksınız."

"O halde sen, benim bütün varislerim için bir lütufsun. Para gerçekten de büyük bir baş ağrısı... İsteğini gerçekleştirecek özel bölümler, bazı ayrıntılarda size danışılabilirler. Özellikle evin özelliklerinde."

"Aa, evet ev. Çok önemli bir ayrıntıyı unuttum," dedi Luo Ji.

"Buyurun."

Luo Ji, Garanin'in göz kırpmasını ve gülüşünü taklit ederek, "Bir de içinde bir şömine olmalı," dedi.

•●•

Babasının cenaze töreninden sonra, Zhang Beihai ve Wu Yue bir kez daha *Tang* inşasının artık tamamen askıya alındığı gemi tamir havuzuna döndüler. Gövdeden yağan kaynak kıvılcımları kaybolmuştu ve öğle güneşinin altında dev gemi üzerinde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Gemiden gelen asıl his zamanın geçişiydi.

"Öldü," dedi Zhang Beihai.

"Baban donanmanın amirleri arasında en bilge generallerden biriydi. Hâlâ bizimle olsaydı, belki de bu kadar çıkmaza girmezdim," dedi Wu Yue.

"Bozgunculuğunu rasyonel bir temel üzerine inşa ettin ya da en azından kendi fikirlerin var. Bu yüzden kimsenin seni neşelendirebileceğine inanmıyorum. Özür dilemek için burada değilim, Wu Yue. Bu konuda benden nefret etmediğini de biliyorum," dedi.

"Bu sorunu çözmeme izin verdiğin için teşekkür ederim, Zhang Beihai."

"Donanmaya dönebilirsin, orada çalışmak senin için uygun olmalı."

Wu Yue yavaşça başını salladı: "Emekliliğim için başvuruda bulundum. Geri dönmek istesem de ne yapabilirim ki? Destroyer ve firkateyn inşaatı durdu ve ayrıca bir savaş gemisinde hiç bulunmadım, filo komutanlığı da ofiste mi oturayım? Unut gitsin. Ayrıca ben iyi bir asker bile değilim. Bir savaşı kazanılabilir kılan nitelikli ve istekli bir askerdir."

"Zafer ya da yenilgiye biz tanık olmayacağız."

"Ama sende zafer inancı var, Zhang Beihai. Gerçekten

kıskançlık seviyesinde imreniyorum sana. Seninki gibi bir inanç bugünlerde bir asker için büyük bir mutluluktur. Gerçekten babanın oğlusun."

"Yani, herhangi bir planın var mı?"

"Yok. Hayatım bitmiş gibi hissediyorum. Denize bile çıkamadı," dedi Wu Yue, *Tang*'ı göstererek.

Tersane tarafından hafif bir gümbürtü geldi ve *Tang* yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Rıhtımı boşaltmak için planlanandan önce su aldı ve yıkım için başka bir rıhtıma çekiliyordu. *Tang*'ın keskin burnu denizi böldüğünde, Zhang Beihai ve Wu Yue büyük savaş gemisinin gövdesinden gelen öfkeyi hissetmişlerdi. Hızlıca ve büyük dalgalar savurarak denize indi. Selam çakarmış gibi diğer gemileri ve limanı da salladı. Sonra sessizce denizi kucakladı ve zevk içinde suda yavaşça ileri süzüldü. Kısa ve tükenmiş kariyerinde, bir kez olsun okyanusla bir araya gelmişti.

•●•

Sanal Üç Cisim dünyasında gece yarısıydı. Seyrek yıldız ışıkları dışında her şey siyah mürekkebe batırılmış gibiydi. Ufuk bile görünmüyordu, boş arazi ve gökyüzü karanlıkta birbirleriyle karışmıştı.

"Admin, Kararlı Dönem'i başlat. Toplantı yapıyoruz burada, görmüyor musun?" diye bağırdı bir ses.

Adınının sesi gökyüzünden geliyor gibiydi: "Yapamam, bu dönem çekirdek modeline göre rasgele çalışıyor, dışarıdan müdahaleyle ayarlanamaz."

Karanlıkta bir başka ses: "O zaman sen de zamanı hızlandır ve stabil bir gün ışığı bul. Çok uzun sürmez."

Dünya parladı. Güneşler gökyüzünde uçtu ve kısa bir süre sonra normale döndü. Kararlı bir güneş dünyayı aydınlattı.

"Tamam. Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum," dedi admin.

Güneşin aydınlattığı arazide bir grup insanın tanıdık yüzleri görülebiliyordu: Zhou Kralı Wen, Newton, Von Neumann, Aristo, Mozi, Konfüçyüs ve Einstein. Mesafeli biçimde oturmuşlardı ve omzunda bir kılıçla bir taşın üstünde duran Qin Shi Huang'a bakıyorlardı.

"Yalnız değilim," dedi Qin Shi Huang ve devam etti, "Bu, yedi çekirdek liderin konuşmasıdır."

"Henüz hiçbir şey net değilken, yeni liderlik hakkında konuşamazsın," dedi birisi ve geri kalanın arkadan yükselmesiyle yaygara çıktı.

"Yeter," diyerek kılıcını kaldırdı Qin Shi Huang. "Şu an için liderlik tartışmalarını bir kenara bırakıp daha acil ve önemli konulara dönmeliyiz. Hepimiz Duvarabakan Projesi'nin başlatıldığını biliyoruz. İnsanlık sophon gözetimine karşı özel stratejik kapalı düşünce girişiminde bulunacak. Efendimizin şeffaf aklının muhtemelen bu labirenti geçmesi imkânsız. İnsanlık bu plan ile bir avantaj kazandı ve dört Duvarabakan şu an efendimiz için tehdit oluşturmaktadır. Bir önceki kapalı toplantının kararı uyarınca biz de hemen Duvarıyıkan Projesi'ni başlatmalıyız."

Bu son sözlerle ortama sessizlik hâkim oldu ve hiç kimse herhangi bir itirazda bulunmadı.

Qin Shi Huang devam etti: "Her Duvarabakan için bir tane Duvarıyıkan atayacağız. Tıpkı Duvarabakanlar gibi Duvarıyıkanlarda örgütün tüm kaynakları kullanımında yetkili olacak. Ama Duvarıyıkanların en büyük kaynağı, Duvarabakanların tüm hareketlerini açığa çıkaracak olan sophonlardır. Tek sırları düşünceleri olacak. Duvarıyıkanlar sophonların yardımıyla, Duvarabakanların açık ve gizli hareketlerini analiz edip mümkün olduğunca erken stratejik amaçlarının gerçekliğini deşifre edecekler. Liderlik şimdi Duvarıyıkanları atayacak."

Qin Shi Huang kılıcını uzattı ve sanki şövalyelik veriyor-

muş gibi kılıcıyla Von Neumann'ın omzuna dokundu. "Birinci Wallbraker, sen Frederick Tyler'ın Duvarıyıkan'ısın," dedi.

Von Neumann diz çöktü ve sol elini sağ omzuna koyarak selam verdi. "Görevi kabul ediyorum," dedi.

Qin Shi Huang, Mozi'nin omzuna kılıcı ile dokundu. "İkinci Duvarıyıkan, sen Manuel Rey Diaz'ın Duvarıyıkan'ısın," dedi.

Mozi diz çökmedi ama dimdik durdu ve mağrurca başını salladı. "Bir duvarı ilk yıkan ben olacağım," dedi.

Qin Shi Huang, kılıcı Aristoteles'in omzuna dokundurdu. "Üçüncü Duvarıyıkan, sen Bill Hines'ın Duvarıyıkan'ısın," dedi.

Aristo diz çökmedi, kaftanını salladı ve düşünceli bir şekilde, "Evet, onun duvarını yıkabilecek tek kişi benim," dedi.

Qin Shi Huang kılıcını omzuna geri yerleştirdi ve bakışlarıyla kalabalığı taradı. "Güzel, şimdi bizim de Duvarıyıkanlarımız var. Siz de tıpkı Duvarabakanlar gibi iyinin daha iyisisiniz. Tanrı sizinle olsun. Hibernasyon yardımıyla, Duvarabakanlar'la birlikte günün sonunda uzun bir yolculuğa başlayacaksınız."

"Hibernasyonun gerekli olduğunu düşünmüyorum," dedi Aristoteles. "Normal ömrümüz bitmeden Duvarıyıkan görevini tamamlayabileceğimizi düşünüyorum."

Mozi başını salladı. "Ben duvarı kırdığımda, Duvarabakan'ımla yüz yüze olacağım. Onun ruhunun acı ve umutsuzluk içinde nasıl çöktüğünün keyfine varacağım. Bu, hayatımın geri kalanını adamaya değer."

Son Duvarıyıkan da aynı şekilde Duvarabakan'ı kırma amacını açıkladı. Von Neumann, "İnsanlığın sophonlardan gizlediği her sırrı ortaya çıkarıp onların maskesini düşüreceğiz. Bu efendimiz için yapabileceğimiz son şey ve sonrasında varlığımız için bir sebep olmayacak," dedi.

"Luo Ji'nin Duvarıyıkan'ı kim olacak?" diye sordu birisi.

Bu soru Qin Shi Huang'ın kafasında bir şeyleri uyandırmıştı. Kılıcını toprağa sapladı ve derin düşüncelere daldı. Güneş'in batışı aniden hızlandı ve herkesin gölgesi ufka doğru uzamaya başladı. Yarısı battığında, birden yön değiştirdi ve ufuk boyunca bu iniş çıkışı birkaç kez tekrarladı. Tıpkı pırıl pırıl bir balinanın zaman zaman siyah okyanus üzerinde bir görünüp bir kaybolması gibi, bu büyük çöldeki küçük kalabalık aydınlık ve karanlık arasında kalmıştı.

"Luo Ji kendisinin Duvarıyıkan'ıdır. Onun Efendi'ye karşı olan tehdidi bulması gerekiyor," dedi Qin Shi Huang.

"Peki, biz onun bir tehdit olup olmadığını biliyor muyuz?" diye sordu birisi.

"Bilmiyorum. Ama Efendimiz ve Evans biliyordu. Evans ölmeden önce bunu nasıl yapacağını Efendimize öğretti. Biz bilemeyiz."

"Tüm Duvarabakanlar arasında en tehlikelisi Luo Ji mi?" diye sordu birisi duraksayarak.

"Bunu da bilmiyoruz. Tek bir şey çok açık," diyen Qin Shi Huang, maviden siyaha dönen gökyüzüne baktı. "Bu dört Duvarabakan'dan sadece o Efendi ile çatışabilir."

•●•

Uzay Kuvvetleri Siyasi Bölüm Çalışma Toplantısı.

Chang Weisi toplantıyı başlattıktan sonra uzun bir süre sessiz kaldı; bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Bakışları konferans masasının iki sırasında olan siyasi subayları taradı, sonra gözlerini sonsuz bir mesafeye dikti ve masanın üzerindeki kalemini yavaşça hareket ettirirken düşüncelerine hafifçe dokunuyor gibiydi. Sonunda konuşmaya başladı.

"Yoldaşlar, Askeri Komisyon Merkezi emri dün açıkladı, Silahlı Kuvvetler Siyasi Departmanı'nın komutanı olarak görevime devam edeceğim. Bu görevi bir hafta önce kabul ettim ama şimdi toplantı başladığında karışık duygular içe-

risindeyim. Uzay Kuvvetleri'ndeki en çok sorun yaşayan insanların burada olduğunu fark ettim ve şimdi ben de onlardan biriyim. Bunu daha önce fark etmediğim için üzgünüm." Önündeki belgeyi açtı. "Toplantının bu bölümü kayıt dışı olacak. Yoldaşlar görüşlerimizi samimi olarak paylaşalım. Üç Cisimliler gibi birbirimize düşüncelerimizi açalım. Bu bizim gelecekteki çalışmalarımız için çok önemli."

Chang Weisi, her subayın yüzüne bir iki saniye baktı ama onlar sessizliklerini korudular, konuşan olmadı. Sonra Chang Weisi ayağa kalktı ve konferans masasında oturan subayların arkasında adım adım yürüdü.

"Bizim görevimiz, kuvvetlerimizin gelecekteki savaşta galip olacağına dair inancı inşa etmektir. Kendimiz buna inanıyor muyuz peki? Buna inananlar lütfen elini kaldırsın. Unutmayın, birbirimize karşı dürüst olacağız."

Hiç kimse elini kaldırmadı, neredeyse hemen herkes gözlerini masaya dikmişti. Chang Weisi sadece bir adamın bakışlarının dosdoğru sabit olduğunu fark etti. O adam Zhang Beihai'ydı.

Chang Weisi, "Sen bu zaferin mümkün olduğuna inanıyor musun? Olasılık derken yüzde on kazara olacak bir zaferden değil, gerçek anlamda bir olasılıktan bahsediyorum," dedi.

Zhang Beihai elini kaldırdı. Elini kaldıran bir tek o vardı.

"Öncelikle dürüstlüğünüz için teşekkürler," dedi Chang Weisi. Sonra Zhang Beihai'a döndü. "Çok iyi, Yoldaş Zhang, güveninizi neye dayandırabiliriz?"

Zhang Beihai ayağa kalktı ama Chang Weisi oturmasını işaret etti. "Bu resmi bir toplantı değil, sadece samimi bir sohbet."

Zhang Beihai esas duruşuna bozmayıp konuşmaya başladı. "Komutanım, sadece birkaç kelime ile sorunuza cevap veremem. İnancı inşa etmek uzun ve karmaşık bir süreçtir.

Her şeyden önce askerler arasındaki yanlış bir düşünceyi ortadan kaldırmak istiyorum. Hepimizin bildiği gibi, Üç Cisim Krizi öncesi, gelecekte olabilecek savaşlara bilimsel ve rasyonel bir bakış açısını savunuyorduk ve bu zihniyet güçlü bir şekilde günümüze kadar devam etti. Mevcut uzay kuvvetlerinde bu özel durum, çok sayıda akademisyen ve biliminsanının akını ile şiddetlendi. Eğer dört asır sonraki yıldız savaşlarında da bu zihniyeti kullanırsak, zafer inancını inşa etmemiz asla mümkün olmayacaktır."

"Yoldaş Zhang Beihai'ın söylediği şey çok ilginç, değil mi?" diye konuşmaya başladı albaylardan biri. "Sarsılmaz bir inanç, bilim ve aklın üzerine inşa edilmez mi? Objektif gerçeğin üzerine kurulu olmayan hiçbir inanç güçlü değildir."

"Öyleyse bilim ve aklı tekrar gözden geçirelim. Kendi bilim ve rasyonelliğimizi hatırlayalım. Üç Cisim medeniyetinin ileri gelişiminin bize gösterdiği şey, bizim bilimimizin gerçek okyanusu hiç görmemiş bir çocuğun sahilde deniz kabuğu toplamasından fazla olmadığıdır. Gerçekler, bizim bilim ve rasyonellikte gördüğümüz nesnel gerçekler olmayabilir. Durum böyleyken, biz onları seçici bir şekilde göz ardı etmeyi öğrenmeliyiz. Düşünceler geliştikçe nasıl değiştiklerini gözlemlemeliyiz ve teknolojik determinizm ve mekanik materyalizmle geleceği silmemeliyiz."

"Mükemmel," dedi Chang Weisi ve devam etmesi için başını salladı.

"Zafere inancımızı inşa etmeliyiz. Çünkü inanç, askeri görev ve onurun temelidir! Çin askeri son derece kötü şartlarda güçlü bir düşmanla karşı karşıya kaldığında, insanlara ve vatana olan sorumluluk duygusuyla zaferine sağlam bir inançla bağlanmıştır. Ben, insan ırkına ve dünya medeniyetine olan sorumluluk duygusunun aynı inançla teşvik edebileceğine inanıyorum."

"Tamam da özel bir ideolojik çalışmayı nasıl gerçekleştireceğiz?" diye sordu bir subay. "Uzay Kuvvetleri karmaşık bölümlerden oluşuyor ki bu da ideolojisinin aynı derecede karmaşık olduğunu gösterir. Çok zor bir görevimiz var."

"Ben, en azından bir süre için, işe askerlerin ruhsal durumundan başlamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Zhang Beihai. "Büyük ölçekte: Geçen hafta, bize bağlanan hava ve deniz kuvvetlerini ziyaret ettim ve bu kuvvetlerin günlük eğitimlerinde inanılmaz gevşek olduklarını gördüm. Küçük ölçekte: Askeri disiplin ile ilgili sorunlar gittikçe artan bir sıklıkla ortaya çıkmaktadır. Yaz üniformalarına geçilmesi gerekirken genel merkezde hâlâ birçok kişi kış üniforması giyiyor. Bu ruh halinin mümkün olduğunca kısa sürede değişmesi gerekir. Bakın, Uzay Kuvvetleri akademik bir birime dönüşüyor. Tabii ki, bugünkü misyonunun askeri bir bilim akademisi olduğunu inkâr edemeyiz ama bir ordu olduğumuz bilincini kaybetmemeliyiz. Hem de savaş halinde biz bir orduyuz!"

Konuşma bir süre daha devam etti ve sonra Chang Weisi oturduğu yere dönüp, "Herkese teşekkür ederim, sonraki görüşmelerimizin de bu şekilde açık ve dürüst olarak devam etmesini umut ediyorum. Şimdi toplantımızın asıl içeriğine geçelim," deyip başını kaldırdı ve bir kez daha Zhang Beihai'ın insanın içini ısıtan kararlı bakışlarını gördü.

Zhang Beihai, inancın olduğunu biliyorum. Zaten böyle bir baban varken inancının olmaması imkânsız olurdu. Ancak bazı şeyler senin söylediğin kadar basit değil. İnancın olduğunu biliyorum ama bu inancın neleri kapsadığını bilmiyorum. Tıpkı baban gibisin. Ona hayrandım ama itiraf etmeliyim ki onu tam olarak anlayamadım.

Chang Weisi önündeki dosyayı açarak, "Uzay savaş teorisi üzerine yapılan çalışma şu an en yoğun döneminde ama hemen bir sorunla karılaştık: Gezegenler arası savaş üze-

rine çalışırken teknolojik gelişmenin belirli bir seviyenin üzerinde olması gerekir. Bu konuda hiçbir şüphe yok. Ama şimdi, temel araştırmalar henüz başladı ve teknolojik atılımlar gelecekte ortaya çıkacak ki bu da araştırmalarımızın bir dayanağı olmadığı anlamına gelir. Genel merkez mevcut koşullar altında araştırma planını revize etti ve insanlığın gelecekte teknolojik seviyelere ulaşabilmesi için uzay savaş teorisi, birbirinden bağımsız üç ayrı bölüme ayrıldı. Bunlar: düşük teknoloji stratejisi, orta teknoloji stratejisi ve ileri teknoloji stratejisi.

"Şu an, çalışmalar teknolojinin bu üç düzeyini tanımlamak üzerine devam ediyor, aynı zamanda da her temel bilim disiplininde çok sayıda gösterge parametresi tanımlanıyor. Ancak, çekirdek parametresi on bin ton sınıfında bir uzay gemisinin aralığında ve hızında olacaktır.

"Düşük teknoloji düzeyi: Uzay gemisi üçüncü kozmik hızın elli kat üzerine çıkar, yani saniyede 800 km. Uzay gemisi yaşam desteğine sahip değildir. Bu koşullar altında, geminin savaş etki alanı iç Güneş Sistemi'yle sınırlıdır. Yani, Neptün yörüngesi içinde veya güneşten 30 astronomik birim mesafede.

"Orta teknoloji düzeyi: Uzay gemisi üçüncü kozmik hızın üç yüz kat üzerine çıkar, yani saniyede 4800 km. Uzay gemisi kısmi yaşam desteğiyle donatılmıştır. Bu koşullar altında, geminin savaş etki alanı Kuiper Kuşağı'nın ötesine kadar uzanır ve güneşin 1000 astronomik birim içindeki alanını kapsar.

"İleri teknoloji düzeyi: Uzay gemisi üçüncü kozmik hızın bin kat üzerine çıkar, yani saniyede 16.000 km. Bu da ışık hızının %5'i demektir. Uzay gemisi tamamen yaşam desteğiyle donatılmıştır. Bu koşullar altında geminin savaş etki alanı Oort Bulutu'na kadar uzanır.

"Bozgunculuk, uzayda silahlı kuvvetler için en büyük

tehdittir, bu yüzden siyasi ve ideolojik çalışanlar uzay kuvvetlerinde son derece önemli bir sorumluluğu omuzlayacaklar. Askeriyede siyasi departmanlar, araştırmanın doğru yönde ilerlemesini garanti altına almak adına ve bozgunculuğun kökünü kazımak için uzay savaşı teori çalışmalarına tamamına katılacaktır.

"Bugün uzay savaşı teorisi görev kuvvetlerinin birer üyesi olacaksınız. Bu üç departmanın üyeleri arasında her ne kadar örtüşme olacak olsa da araştırma kurumları birbirinden bağımsız olacak. Ve bunlar geçici olarak Düşük Teknoloji Stratejisi Enstitüsü, Orta Teknoloji Stratejisi Enstitüsü ve İleri Teknoloji Stratejisi Enstitüsü olarak bilinecekler. Bugünkü toplantıda siyasi departmanın bir sonraki iş atamalarında referans olması açısından her birinizin seçimini duymak istiyorum. Lütfen seçimlerinizi bizlerle paylaşın."

Toplantıda otuz iki subay vardı, yirmi dört tanesi düşük teknolojiyi, yedi tanesi orta teknolojiyi seçerken, sadece bir subay ileri teknolojiyi seçti: Zhang Beihai.

"Görünen o ki yoldaş Zhang Beihai bilimkurgunun içine girmek istiyor," dedi birisi ve bu söz bazı kişilerin kahkaha atmasına sebep oldu.

"Benim seçimim zafer için tek umut. İnsanlığa, Dünya ve Güneş Sistemi için etkili bir savunma sistemi kurmanın tek yolu ileri teknoloji seviyesidir," dedi Zhang Beihai.

"Nükleer füzyon kontrolüne bile hâkim değiliz. Işık hızının %5'inde on bin tonluk bir savaş gemisi göndermek? Ve bugün sahip olduğumuz kamyon büyüklüğündeki uzay araçlarından on bin kat hızlı olması? Bu bilimkurgu da değil, düpedüz fantezi!"

"Ama önümüzde dört yüzyıldan fazla yok mu? Bu potansiyel ilerlemeyi de göz önünde bulundurmalıyız."

"Ancak temel fizikte ilerlemek mümkün değildir."

"Mevcut teorilerin potansiyel uygulamalarının yüzde bi-

rini bile keşfetmiş değiliz," dedi Zhang Beihai. "Bence, şu anki en büyük problem teknoloji sektörünün araştırmaya olan yaklaşımıdır. Onlar düşük teknoloji üzerinde çok fazla doğal kaynak ve zaman harcıyorlar. Örneğin motor teknolojisinde, fisyon motorları üzerine çalışmanın hiçbir anlamı yok ama bu alanda sadece büyük Ar-Ge yatırımı yapmakla kalmıyorlar, yeni-nesil kimyasal motorlar için de aynı çabayı sarf ediyorlar. Kaynaklarımızı füzyon motorları üzerine yoğunlaştırmalıyız ve doğrudan serbest ortam füzyon motorlarının gelişmesi üzerine gitmeliyiz. Aynı sorun başka araştırma alanlarında da geçerli. Örneğin kapalı ekosistem, yıldızlararası için temel teoriyle doğrudan bağlantılı olmayan gerekli bir teknoloji ama bu alanda araştırmalar çok sınırlı."

Chang Weisi konuştu. "Yoldaş Zhang Beihai, en azından dikkate değer bir soru sordunuz. Askeri ve bilimsel topluluklar kendi işleriyle meşgul olmaya başladılar ama aralarında yeterli bir iletişim yok. Neyse ki her iki taraf da bu durumun farkında ve ortak konferanslar düzenleniyor. Bu arada askeri ve bilimsel topluluklar her iki taraf arasındaki iletişimi kuvvetlendirmek amacıyla özel kurumlar kurdu ve uzay stratejisiyle bilimsel araştırma arasında tam etkileşimli bir ilişki kuruldu. Bir sonraki adım çeşitli araştırma alanlarına askeri temsilcileri göndermek ve uzay savaşı teorisi çalışmalarına büyük bir grup biliminsanını dâhil etmek. Tekrar söylemek gerekir ki oturup teknolojik devrimleri bekleyemeyiz. Mümkün olan en kısa sürede her alanda kendi ideolojik stratejilerimizi oluşturmalı ve teşvik etmeliyiz. Ayrıca ben başka bir ilişki hakkında da konuşmak istiyorum: Duvarabakanlar ve Uzay Kuvvetleri arasındaki ilişki."

"Duvarabakanlar mı?" diye sordu birisi şaşkınlıkla, "Onlar uzay kuvvetlerinin çalışmalarına müdahale eder mi?"

"Bununla ilgili herhangi bir belirti olmamasına rağmen,

Tyler askeriyeye bir denetim ziyareti teklifinde bulundu. Ama onların böyle bir güce sahip olduğunun farkındayız ve meydana gelen her türlü girişimin beklenmeyen etkileri olabilir. Bunun için hazırlıklı olmalıyız. Böyle bir durum meydana geldiğinde, bizim Duvarabakan Projesi ve ana savunma sistemi arasında bir denge sağlamamız gerekir."

Toplantıdan sonra Chang Weisi boş konferans salonunda tek başına oturmuş sigara içiyordu. Duman pencereden parlayan güneş ışığına doğru sürükleniyor ve sanki alev alıyordu.

Ne olursa olsun, en azından sonunda her şey başladı, diye düşündü kendi kendine.

•●•

Luo Ji ilk defa bir hayalinin gerçekleştiğini hissetti. Garanin'in palavra sıktığını düşünmüştü; tabii ki çarpıcı ve el değmemiş bir yer bulmak mümkündü ama hayalindeki yerden oldukça farklı bir yer olurdu. Helikopter indiğinde, hayalindeki dünyaya adım atmış gibiydi; uzak karlı dağlar, önünde göl, gölün yanındaki orman ve otlak, her şey tıpkı Garanin'e anlattığı gibi orada duruyordu. Böylesine tertemiz bir ortam hayal etmeye cesaret bile edememişti. Her şey bir masaldan çıkmış gibiydi. Temiz havada hafif bir tatlılık vardı ve güneş bile parlaklığının yumuşak ve en güzel parçasını gönderirken temkinli görünüyordu. En inanılmaz şey ise gölün yanındaki küçük arsa ve tam ortasındaki villaydı. Onunla birlikte gelen Kent, ona bu evin 19. yüzyılda inşa edildiğini söyledi. Eski görünüyordu ve zaman geçtikçe çevresiyle bütünleşmişti.

"Şaşırmayın. İnsanlar bazen gerçekten olan yerleri hayal edebilir," dedi Kent.

"Burada kimse yaşıyor mu?" diye sordu Luo Ji.

"Beş kilometrelik alanda yok. Daha ilerisinde birkaç küçük köy var," dedi Kent.

Luo Ji buranın Kuzey Avrupa'da olabileceğini düşündü ama sormadı.

Kent onu eve götürdü. İlk bakışta Avrupa tarzındaki oturma odası dikkatini çekti. Luo Ji şömineyi gördü, yanına istiflenmiş meyve ağacı odunları taze taze kokuyordu.

"Villanın eski sahibi size hoş geldiniz diyor ve burada bir Duvarabakan'ın yaşamasından gurur duyduğunu belirtiyor," dedi Kent ve sonra Luo Ji'ye sahip olunan imkânlardan bahsetti: dağlara çıkmanın en iyi yolu yürümek ve at binmek olduğu için on tane atın olduğu bir ahır; bir tenis kortu ve golf sahası; bir şarap mahzeni; gölde bir motorbot ve birkaç yelkenli. Eski bir dış görünüme sahip olmasına rağmen ev modernize edilmişti. Her odada bir bilgisayar, geniş bant ve uydu TV vardı. Ayrıca dijital projeksiyon odası da vardı. Tüm bunların dışında Luo Ji indiklerinde helikopter pistini de fark etmişti. Son anda inşa edilmediği çok net belliydi.

"Adamın parası varmış."

"Sadece para değil. Kimliğini ifşa etmek istemiyor. Sana söylersem muhtemelen ismini duyduğun biri çıkacak. Birleşmiş Milletler'e bu arsayı hibe etti, Rockefeller'dan çok daha büyük bir hediye. Bu nedenle arsa ve diğer taşınmaz malların tümü Birleşmiş Milletler'e ait. Sadece ikamet hakkına sahipsiniz. Ama size hiçbir şey kalmıyor değil. Sahibi ayrıldığında, almak istediği bütün kişisel eşyalarını aldığını ve geriye kalanların sizin olduğunu söyledi. Bu resimler muhtemelen çok değerli."

Kent ve Luo Ji villanın her odasını gezdiler. Luo Ji evin asıl sahibinin iyi bir zevke sahip olduğunu ve her odanın ayrı bir zariflik içinde huzur verici şekilde döşenmiş olduğunu fark etti. Kütüphanedeki kitapların önemli bir kısmı eski Latince baskıydı. Resimlerde çoğunlukla modernist bir tarz hâkimdi. Ama odanın zengin klasik atmosferi ile

uyumsuz görünmüyorlardı. Resimde Luo Ji'nin dikkatini özellikle çeken şey olgun estetik duyarlılığıydı: Adem ile Havva'nın yaşadığı cennet bahçesindeki bir evde manzara resmi asılması okyanusa bir kova su dökmek gibi anlamsız olurdu.

Oturma odasına döndüler ve Luo Ji şöminenin yanındaki rahat sandalyeye oturdu. Elini uzatarak bir objeyi sürükleyerek aldı ve şöyle bir kontrol etti. Aylak insanların kapalı mekânlarda kullandığı, uzun, ince ve Avrupa tarzı bir pipoydu bu. Duvardaki boş beyaz raflara baktı ve orada önceden nelerin durduğunu merak etti.

Sonra Kent gelip onu birkaç kişiyle tanıştırdı. Bunlar bir önceki ev sahibine de hizmet etmiş olan kahya, aşçı, şoför, seyis ve tekne ustalarıydı. Onlar gittikten sonra Kent, güvenlikten sorumlu sivil kıyafetli bir yarbayla tanıştırdı. Yarbay ayrıldıktan sonra Luo Ji, Kent'a dönüp Shi Qiang'ın nerede olduğunu sordu.

"Güvenlik detaylarını denetliyordu, muhtemelen eve dönmüştür."

"Bu adamın yerine alalım, işinde çok iyi olduğunu düşünüyorum."

"Bende aynı fikirdeyim ama İngilizce bilmiyor. Onun için bu işi yapmak zor olur."

"O halde buradakiler Çinli korumalarla değiştirilsin."

Kent kabul etti ve telefonla görüşmek için dışarı çıktı. Luo Ji odadan çıktı ve çimleri aşarak gölün ortasına kadar uzanan iskeleye yürüdü. Korkulukları tuttu ve gölün ayna yüzeyine yansıyan karlarla kaplı dağın zirvesinin yansımasına baktı. Temiz hava ve güneşle çevriliydi, kendi kendine, "Şimdiki hayat ile karşılaştırıldığında, dört yüzyıl sonrasından bana ne ki?"

Duvarabakan Projesi'nin canı cehenneme!

•●•

"Bu alçak herifi nasıl içeri alırsınız?" diye sordu terminaldeki araştırmacı usulca.

"Duvarabakanların girişi tabii ki serbest," diyerek cevap verdi komşusu.

Los Alamos Ulusal Laboratuvarı müdürü Dr. Allen, "Sıkıcı, değil mi? Umarım Sayın Başkan hayal kırklığına uğratmamıştır," dedi, bilgisayar terminalinin sırasından geçerken Rey Diaz'a.

"Ben artık başkan değilim," dedi Rey Diaz, ciddi bir ses tonuyla çevresine bakınarak.

"Burası bizim nükleer silah simülasyon merkezimiz. Los Alamos'ta dört tane, Lawrence Livermore'da üç tane var."

Kısmen mat iki obje Rey Diaz'ın dikkatini çekmişti. Çok sayıda ince düğme konsolu ve büyük ekranıyla yeni gibi görünüyorlardı. Daha yakından bakmak için o tarafa doğru yöneldi ama Allen onu geri çekip, "Bu bir oyun makinesi. Terminaldekiler oyun oynamaya yaramıyor, bu yüzden arada rahatlamak için iki tane getirdik."

Sonra Rey Diaz çok da mat olmayan başka iki objeyi fark etti. Şeffaf ve karmaşık yapılıydılar, içlerinde köpüklü sıvı vardı. Yine yakından bakmak için o tarafa doğru yöneldi, bu sefer Allen gülümseyerek başını salladı ve onu tutmadı. "Bu bir nemlendirici, New Mexico'da iklim kurudur. Diğeri ise sadece bir kahve makinesi. Mike, Bay Rey Diaz'a bir fincan kahve ver... Hayır, hayır oradan değil, bekle. Ofisimde size en iyi kalitede kavrulmuşlardan yapacağım."

Rey Diaz'ın yapabileceği tek şey duvarda asılı duran şişme siyah-beyaz fotoğrafları incelemekti. Sıska şapka takmış elinde piposu olan Oppenheimer'ı tanıdı. Sonra Allen onun dikkatini sıkıcı terminallere çekti.

"Bu monitörler çok eski," dedi Rey Diaz.

"Ama arkalarında 50 teraflop ile çalışan dünyanın en güçlü bilgisayarları var."

O anda bir mühendis gelip Allen'a, "Doktor, AD4453OG çalışmaya hazır," dedi.

"Çok iyi."

Mühendis sesini alçaltarak, "Çıkış modüllerini askıya aldık," dedi ve Rey Diaz'a baktı.

"Çalıştırın," dedi Allen, sonra Rey Diaz'a dönerek, "Bakın, Duvarabakanlardan hiçbir şey gizlemiyoruz," dedi.

Rey Diaz şiddetli sesler duydu ve sonra terminaldeki insanların ellerindeki parçalanmış kâğıtları gördü. O belgelerin imha edildiğini varsayarak, "Kâğıt parçalayıcınız yok mu?" diye mırıldandı. Ama sonra onların boş kopya kâğıtlarını parçaladıklarını fark etti. Sonra birisi çıkıp, "Bitti!" diye bağırdı, herkes alkışladı ve havaya parçalanmış kâğıtları attı, yerde tıpkı bir çöp yığını gibi karma karışık duruyorlardı.

"Bu bir simülasyon merkezi geleneğidir. İlk atom bombası patladığında, Dr. Fermi havaya parçalanmış kâğıt atmıştı ve şok dalgası içerisinde yayılan kâğıt paçalarının mesafesine göre bomba verimini doğru bir şekilde hesaplamayı başardı. Şimdi biz de her çalıştırdığımız simülasyon için aynı şeyi yapıyoruz."

Rey Diaz, omuz ve başındaki kâğıt parçalarını temizledi ve, "Her gün nükleer testler yürütüyorsunuz, bu sizin için video oyunu oynamak kadar kolay. Ama bizim için öyle değil. Bizim süper bilgisayarlarımız yok. Biz gerçek testler yapmak zorundayız... aynı şeyleri yaparız ama hep olan fakir insanlara olur."

"Bay Rey Diaz, kimse burada siyasetle ilgilenmiyor."

Rey Diaz terminallere daha yakından bakmak için eğildi ama sadece kayan verileri ve değişen eğrileri gördü. Sonunda birkaç grafik gördüğünde soyut olduklarından onlara hiçbir anlam veremedi. Başka bir terminale eğildiğinde önünde oturan fizikçi yukarı baktı ve, "Sayın Başkan, eğer bir atom bombası bulutu arıyorsanız, yok," dedi.

"Ben başkan değilim," diye tekrarladı Rey Diaz ve Mike'ın ona uzattığı kahveyi aldı.

"Sizin için neler yapabileceğimizi konuşmamız gerek," dedi Allen

"Nükleer bomba tasarlayın."

"Tabii ki. Los Alamos çok disiplinli bir kurum olabilir ama ben başka bir nedenden dolayı burada olamayacağınızdan dolayı şüpheliyim. Biraz daha spesifik konuşalım mı? Ne tür? Ne kadarlık bir verim?"

"Dünya Savunma Konseyi tamamlanan teknik gereksinimleri yakında size gönderecek, bu yüzden ben sizi sadece kilit noktalar hakkında bilgilendirsem yeter. Mümkün olan en büyük verime ihtiyacımız var. Yapabildiğiniz kadar büyük, mutlaka en az iki yüz megaton."

Allen bir an için ona baktı ve düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Bu biraz zaman gerektirecektir."

"Matematiksel modelleriniz yok mu?"

"Tabii ki var. Beş yüz tonluktan, yirmi megatonluğa, nükleer bombadan elektromanyetik bombaya kadar, hepsi için bir model mevcut. Ama siz patlama eşdeğer veriminin çok büyük olduğu bir bomba arıyorsunuz. Bu da dünyadaki en büyük termonükleer bombanın on katı büyüklüğü demek. Bilinen nükleer silahlardan tamamen farklı tetikleme ve evrelemesi olacaktır. Hatta ve hatta tamamen yeni bir yapı gerektirebilir. Bizde bunu karşılayan bir model yok."

Çeşitli araştırma projelerinin genel planlaması üzerine biraz daha konuştular ve ayrılacakları zaman Allen, "Bay Rey Diaz, sizin Dünya Savunma Konseyi'ndeki en iyi fizikçi olduğunuzu biliyorum ve onların nükleer silahların uzay savaşlarına uygulanmasıyla ilgili her şeyi söylediklerini varsayıyorum."

"Doğrudan konuya girebilirsiniz."

"Pekâlâ. Uzay savaşlarında, nükleer bombalar uzay boş-

luğunda şok dalgası üretemediğinden dolayı düşük verimli silahlardır ve sadece hafif bir basınç üretebilir. Bu nedenle de atmosferde mekanik etki yaratacak bir patlama oluşturmazlar. Tüm enerjileri radyasyon ve elektromanyetik darbeler şeklinde salınır ve hatta insanlar için, radyasyon ve elektromanyetik koruması oldukça oturmuş bir teknolojidir."

"Peki ya hedefe doğrudan isabet ederse?"

"Bu tamamen farklı bir konu. Bu durumda ısı faktörü rol oynayacaktır ve hedef eriyebilir ya da buharlaşabilir. Ama birkaç yüz tonluk bir bomba muhtemelen bir bina kadar büyük olacak, bu yüzden de doğrudan isabet ettirmenin kolay olmayacağından korkarım... Aslında nükleer silahların mekanik etkisi kinetik silahlarla ölçülmez. Radyasyonları parçacık ışın silahlarından daha az yoğundur ve termal tahribatı gama-ışını lazerleriyle karşılaştırılamaz."

"Ama bunlar şu an savaşa hazır değil. Nükleer bombalar insanlığın en güçlü silahıdır. Ve uzay savaşındaki performansları söz konusu olduğunda onları geliştirecek yollar bulunabilir. Şok dalgası oluşturmak için araç eklenebilir, mesela el bombasına bilyeli yataklar koymak gibi."

"Bu çok ilginç bir fikir. Siz gerçekten de bilim ve mühendislik akademisi konularının merkezindeki bir lidersiniz."

"Çalışmalarım nükleer enerji üzerine olduğu için nükleer bombaları seviyorum. Onlarla ilgili içimde iyi bir his var."

"Ah ah. Bir Duvarabakan'la böyle bir konuyu tartışmanın saçma olduğunu unuttum."

Allen'ın bu sözü üzerine ikisi de güldü ama sonra Rey Diaz hemen ciddileşti. "Dr. Allen, siz de tıpkı diğer herkes gibi, Duvarabakan stratejisini gizemli bir şey haline dönüştürüyorsunuz. Şu anda insanlık için savaşa hazır mevcut en güçlü silah hidrojen bombası. Buna odaklanmak doğru değil mi? Ben yaklaşımımın doğru olduğuna inanıyorum."

Sonra her ikisi de yürüdükleri bu sessiz yolda durdular. Allen, "Fermi ve Oppenheimer bu yolda sayısız kez yürüdüler. Hiroşima ve Nagazaki sonrası, nükleer silahların ilk mimarlarının çoğu depresyona saplanıp hayatlarının geri kalanını bu şekilde geçirdiler. İnsanlığın nükleer silahlarla şu an karşı karşıya kaldıkları görevi bilselerdi, bundan memnun olabilirlerdi."

"Silahlar, ne kadar korkutucu olursa olsun, iyi bir şeydir... Bilmeni istediğim şe umarım gelecek sefer geldiğimde etrafta bu kadar parçalanmış kâğıt görmem. Sophonlar üzerinde düzenli bir izlenim yaratmalıyız."

•●•

Keiko Yamasuki gece yarısı uyandığında yalnız olduğunu fark etti ve ayrıca yatak çarşafları oldukça serindi. Kalkıp giyindi ve çıktı. Her zamanki gibi kocasının gölgesini bambu ağaçlarının olduğu bahçede gördü. Hem İngiltere'de hem de Japonya'da evleri vardı. Ama Hines, Japonya'daki evlerinde kalmayı tercih ediyordu. Doğunun mehtabının kalbine iyi geldiğini söylerdi. Bu gece dolunay yoktu. Bambu ağaçları ve onun içinde kaybolduğu kimonolu hali yıldızların altında üç boyutlu kesilmiş asılı kâğıtlar gibi görünüyordu.

Hines, Keiko Yamasuki'nin ayak seslerini duydu ama dönüp bakmadı. Japonya'da giydiği ayakkabıların aynısını İngiltere'de de giymişti. Hatta asla kendi ülkesinde Japon terliği giymezdi. Ama İngiltere'de duymadığı ayak seslerini sadece burada duyabiliyordu.

"Aşkım, günlerdir doğru düzgün uyumuyorsun," dedi Keiko yumuşak sesiyle. Yaz böceklerinin cıvıltısı durmuştu, sanki her şeyin üzerini su kaplamış gibi huzur vericiydi.

Keiko kocasının nefesini duyabiliyordu. "Keiko, bunu yapamam. Hiçbir şey düşünemiyorum. Gerçekten, hiçbir şey bulamıyorum."

"Kimse yapamaz. Bence nihai bir zafer planı bulunamaz," dedi Keiko. İki adım ileri attı ama hâlâ birkaç bambu sapının arada olması sebebiyle Hines'tan ayrıydı. Bu ağaçlık alan onların derin düşüncelere daldığı bir yerdi ve burası önceki araştırmaları için ilham kaynağı olmuştu. Bu kutsal yerde nadiren yakınlaşırlardı ama doğu felsefesi ile aşılanmış bu atmosfere yakışır bir şekilde saygılı olur ve incelikle davranırlardı. "Bill, dinlenmen gerekli. Yapabileceğinin en iyisini yapman yeterli."

Bill Hines yüzünü döndü ama korunun karanlığında yüzü belirsizdi. "Bu nasıl mümkün olabilir ki? Attığım her adımda doğal kaynakların büyük bir kısmını tüketiyorum."

"O zaman neden bu yaklaşım benimsenmesin ki?" diye hızlıca cevap verdi Keiko. Belli ki bu soruyu düşünmüştü. "Bir yön seç ve eğer sonuçta başarısız olsan bile uygulama sürecinde yararlı bir şeyler olmuş olacak."

"Keiko, ben de tam olarak öyle düşünüyorum. Karar vermem gereken şey şu: Bir plan bulamazsam bile, diğerlerine yardımcı olabilirim."

"Hangi diğer insanlar? Diğer Duvarabakanlar mı?"

"Hayır. Onlar benden çok daha iyi durumda değiller. Kendi soyumuzu kastetmiştim. Keiko, hiç bunu düşündün mü? Doğal bir biyolojik evrimin sonucunun kendini göstermesi için en azından yirmi bin yıl gerekir ama insan medeniyeti beş bin yıllık bir tarihe ve modern teknolojiyse iki yüzyıla sahip sadece. Bu da demek oluyor ki modern bilimin çalışmaları bugün ilkel insanların beyinleriyle yapılmakta."

"Sen beyin evrimini hızlandırmak için teknolojiyi mi kullanmak istiyorsun?"

"Ben beyin araştırmaları yapıyorum ve gezegen savunma sisteminin üstesinden gelebilmemiz için daha fazla bir çaba sarf etmek gerekiyor. Bir ya da iki yüzyıl çalışırsak, insan

zekâsını artırmamız mümkün olabilir ve sophonların hepsi kırılabilir."

"Zekâ, bizim alanımızda anlaşılması oldukça güç terim. Özellikle...."

"Kelimenin en geniş anlamıyla zekâ demek istedim. Sadece mantıksal akıl yürütme anlamında değil, ayrıca yetenek, hayal gücü ve yeniliği öğrenme de. Düşünce canlılığı korunarak, aynı zamanda sağduyu ve deneyim yeteneği birikimi oluşur. Tabii bir de zihinsel dayanıklılığı artırmak gerek, böylece beyin yorgunluğu olmadan saatlerce düşünülebilir. Hatta uykuyu ortadan kaldırmayı bile düşünebiliriz. Bunun gibi."

"Nasıl olacak peki? Bununla ilgili bir fikrin var mı?"

"Hayır henüz yok. Belki beyin, insan zekâsını yükseltmek için bilgi işlem gücü kullanılabilecek bir bilgisayara doğrudan bağlanabilir. Ya da belki, insan beyni ve karmaşık farklı insan düşünceleri arasında doğrudan bir arayüz sağlayabiliriz. Ya da anı nakli. Ama her ne olursa olsun, bunun yolu sonuçta insan zekâsını artırmaktır. İlk olarak insan beyni mekanizmasının temel anlayışından başlamalıyız."

"Ve bu tam olarak bizim ilgi alanımız."

"Daha önce olduğu gibi, kendi alanımızda devam edebiliriz. Tek fark, biz bunu yaparken çok daha fazla kaynaktan faydalanabileceğiz!"

"Tatlım, gerçekten çok mutluyum. Sadece tek bir şey var. Bir Duvarabakan olarak bu planın biraz..."

"Biraz dolaylı mı? Olabilir. Ama Keiko, bir düşünsene, sonuçta insan medeniyeti nihayetinde insanlarla alakalıdır. İnsanların zekâsını yükseltmekle başlamamız bunu daha geniş kapsamlı bir plan yapmaz mı? Ayrıca başka ne yapabilirim ki?"

"Bill, harikasın!"

"Yani bir an için düşününce, eğer nöroloji ve düşünce araştırmasını bir mühendislik projesine dönüştürürsek ve buna akıl almaz miktarda bir para yatırımı yaparsak başarı için ne kadar beklememiz gerekir?"

"Yaklaşık bir yüzyıl."

"Biraz daha kötümser olalım ve iki yüzyıl diyelim. Ama iki yüzyıl sonra çok zeki insanlar olacak. Ve temel bilimi bir yüzyılda geliştirseler ve bu teorileri de teknolojiye dönüştürmeleri bir yüzyıl daha sürse..."

"Başarısız olsak bile, biz yapmak istediğimizi yapmış olacağız."

"Keiko, kıyamete benimle gel," diye mırıldandı Hines.

"Evet, Bill. Bizim kesinlikle zamanımız var."

Korudaki böcekler onların varlığına alışmış gibi görünüyordu ve müzikal cıvıldamalarına devam ettiler. Yumuşak bir rüzgâr estiğinde, bambu ve yıldızlar gece gökyüzünde yaprakların arasındaki boşluklarda parladı. Sanki böcek korosu yıldızlardan geliyor gibiydi.

•●•

Dünya Savunma Konseyi'nin Duvarabakan Projesi'nin ilk oturumunun üçüncü günüydü. Rey Diaz ve Hines kendi projelerinin ilk aşamaları hakkında konuşmuştu ve Dünya Savunma Konseyi'nin daimi temsilcileri tarafından bunlar ön tartışmaya açılmıştı.

Eski güvenlik konseyi odasında, üç Duvarabakan merkezdeki dikdörtgen masa boyunca otururken, temsilciler büyük yuvarlak masanın etrafında oturuyordu.

Rey Diaz ve Hines önceki toplantıda kendi planlarını sunmuştu ama Tyler, temsilcileri merak içinde bırakarak ayrıntıları açıklamayı bu oturuma kadar ertelemişti.

Tyler kısa bir giriş ile konuşmasına başladı: "Dünya filosuna ek olacak ve tamamen benim emrim altında işleyecek bir silahlı uzay kuvveti kurmak istiyorum."

Sadece tek bir cümle konuşmuş olmasına rağmen, diğer iki Duvarabakan'ın elleri havaya kalkmıştı.

"Bay Hines ve ben planlarımızda çok fazla kaynak kullanımıyla suçlanıyoruz," dedi Rey Diaz kavga çıkarırcasına. "Ama Bay Tyler kendi uzay kuvvetine sahip olmak istiyor," diye ekledi.

"Ben uzay kuvveti demedim," dedi Tyler sakince. "Amaç savaş gemileri veya büyük bir uzay gemisi inşa etmek değil, bir uzay filosu kurmak. Kabaca Dünya üslü avcı uçağı boyutlarında olacak ve tek pilot taşıyacak. Uzayda sivri sinek gibi olacaklar, bu yüzden onlara 'sivrisinek sürüsü planı" adını verdim. Oluşumun ihtiyacı olan şey en azından işgalci Üç Cisim Filosu'nun boyutuna eşit bir filo kurmak. Bin gemi kadar."

"Bir sivrisinek ile mi Üç Cisim savaş gemisine saldıracaksın? Tabii, hatta bir ısırıkla kaşındırabilirsin," dedi oturumculardan birisi hor gören bir tavırla.

Tyler parmağını kaldırdı: "Bu sivrisinekler yüz megatonluk hidrojen bombası ekipmanı ile donatılmış olacaklar, en son süper bomba teknolojisine ihtiyacım var... Beni hemen reddedemeyin, Bay Rey Diaz. Reddetme hakkınız yok. Duvarabakan Projesi ilkelerine göre, teknoloji sizin özel mülkiyetiniz değil. Geliştirilecekse, ben de talep etme hakkına sahibim."

Rey Diaz ona baktı. "Sormak istediğim bir şey var. Planımı çalınayı mı düşünüyorsunuz?"

Tyler alaycı bir gülümsemeyle, "Bir Duvarabakan'ın planı kopyalanabilirse, o hâlâ bir Duvarabakan mıdır?" diye sordu.

"Sivrisinekler çok uzağa uçamaz," dedi başkan sandalyesinde oturan Garanin. "Bu oyuncak uzay savaşçılarının sadece Mars'ın yörüngesindeki bir savaşta çatışabileceğine inanıyorum."

"Dikkat edin. Bir sonraki isteği uzay savaş gemisi olabilir," dedi Hines kıkırdayarak.

Tyler sakince cevap verdi: "Buna gerek kalmayacak. Uzay uçakları birbirine bağlanabilir, bir bütünü oluşturacak şekilde bağlanmasından sonra da, ki biz buna sivrisinek grubu diyoruz, sivrisinek grubunun kendi ana uzay savaş gemisi, harici motoru ya da üye savaşçıların küçük bir kısmının motorları sayesinde devam edebilir. Seyir hızında, bu grup büyük uzay aracının uzun menzilli uzay navigasyon yetileri olacak. Savaş alanına ulaştıktan sonra, büyük oluşum parçalara ayrılacak ve bağımsız savaşçı filosu olarak savaşa girecek."

"Sivrisinek grubunun Güneş Sistemi çevresindeki koruyucu bölgeye ulaşması yıllar alacaktır. Bir savaş pilotu, ayağa bile kalkamayacağı bir kokpitte bu kadar uzun süren bir yolculuk yapamaz. Böyle küçük gemilerde malzemeler için bir oda olacak mı?" diye sordu birisi.

"Hibernasyon," dedi Tyler, "Hibernasyonla seyahat edecekler. Planım iki teknolojik gerçekleşmeye dayanmaktadır: minyatürize süper bombalar ve minyatürize hibernasyon birimleri."

"Birkaç yıl boyunca metal tabutlar içinde hibernasyonda kalacaklar ve sonra intihar saldırılarını başlatmak için uyanacaklar. Açıkçası sivrisinek pilotunun işi gıpta edilecek bir iş değil," dedi Hines.

Tyler'ın coşkusu kaybolmuştu, bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Evet, sivrisinek sürüsü planının en zor kısmı pilot bulmak."

Tyler'ın planının detayları oturum üyelerine dağıtıldı ancak kimsede tartışma isteği yoktu. Başkanlık toplantının sona erdiğini açıkladı.

"Luo Ji hâlâ gelmedi mi?" diye sordu Amerika Birleşik Devletleri temsilcisi rahatsız bir şekilde.

"Gelmeyecektir," dedi Garanin. "Dünya Savunma Konseyi'ne katılmamasının ve gözlerden uzak oluşunun planının bir parçası olduğunu duyurdu."

Bunun üzerine katılımcılar kendi aralarında fısıldadı. Bazıları imalı imalı gülümserken bazıları ise bu durumdan rahatsız olmuş görünüyordu.

"Bu adam tembel bir serseri!" dedi Rey Diaz.

"Sen nesin peki?" diye sordu Tyler terbiyesizce, kendi sivrisinek sürüsü planı Rey Diaz'ın süper hidrojen bombası teknolojisine dayanıyor olmasına rağmen.

Hines, "Benim gözlemlerime göre Dr. Luo Ji kendisinin ve yeteneklerinin farkında olan biri. Gereksiz kaynak israfı yapmak istemiyor," dedi. Nezaket içinde Rey Diaz'a dönüp, "Bay Rey Diaz'ın ise ondan bir şeyler öğrenmesi gerektiğini düşünüyorum."

Herkes, Hines ve Tyler'ın aslında Luo Ji'yi savunmadığının farkındaydı ama Rey Diaz'a karşı olan düşmanlıkları ile kıyaslandıklarında Rey Diaz'a karşı düşmanlıkları galip geliyordu.

Garanin tokmağı ile masaya vurdu. "Her şeyden önce, Duvarabakan Rey Diaz uygunsuz konuştunuz. Diğer Duvarabakanlara saygı göstermeniz gerektiğini hatırlatırım. Benzer şekilde, Duvarabakan Hines ve Tyler'a kullandıkları sözlerin toplantı için uygun olmadığını hatırlatırım."

Hines, "Sayın başkan, Duvarabakan Rey Diaz'ın gösterdiği plan askeri laf kalabalığından başka bir şey değildir. İran ve Kuzey Kore'nin izinden gidilerek, ülkesi nükleer silah programı sebebiyle BM yaptırımlarının altına girdi ve bu yüzden de kafayı nükleer başlıklı füzelerle bozdu. Bay Tyler'ın sivrisinek sürüsü programı ile Rey Diaz'ın dev hidrojen bombası planı arasında esasen hiçbir fark yoktur. Her ikisi de tam bir hayal kırıklığı. Bu iki basit plan onların

stratejik amaçlarını ilk andan itibaren ortaya çıkaracaktır. Duvarabakan Projesi'nin stratejik üstünlüğünü yansıtmamaktadır."

Tyler karşılık verdi. "Bay Hines, sizin palanınız ise daha ziyade naif hayaller gibi."

Toplantı sona erdiğinde Duvarabakanlar BM Genel Merkezi'nde en sevdikleri yer olan Meditasyon Odası'na gitti. Sessizlik için inşa edilmiş bu oda özellikle onlar için tasarlanmış gibiydi. Orada toplanıp sessizce beklediler, hepsi savaş ânına kadar asla fikir alışverişi yapamayacaklarını hissediyorlardı. Demir levhası ortalarında durmuş sanki onların düşüncelerini emip topluyor ve sessizliklerine şahitlik ediyordu.

Hines, "Duvarıyıkanlar hakkında bir şey duydunuz mu?" diye sordu usulca.

Tyler başını salladı. "Üç Cisim Örgütü web sitelerinde ilan etti ve CIA tarafından doğrulandı."

Duvarabakanlar yine sessizliğe büründü, her biri kafasında kendi Duvarıyıkan'ının görüntüsünü hayal ediyordu. Günün birinde Duvarıyıkan'ın ortaya çıkıp Duvarabakan'ın sonunu getireceğini sayısız kez kâbuslarında göreceklerdi

•●•

Shi Xiaoming babasının girdiğini görünce çekinerek köşeye geçti. Ama Shi Qiang sadece sessizce yanına oturdu.

"Korkma bu kez seni ne döveceğim ne de sana sövüp sayacağım. Enerjim yok," dedi ve sigara paketinden iki tane sigara çıkarıp birini oğluna teklif etti. Shi Xiaoming kabul etmeden önce tereddüt etti. Sonra sigaralarını yakıp sessizlik içinde içtiler. Shi Qiang, "Görevim gereği yakında yurtdışına çıkacağım," dedi.

"Hastalığın ne olacak?" diye sordu Shi Xiaoming, sigara dumanının arasından endişeli endişeli bakarak.

"Önce senin hakkında konuşalım."

Shi Xiaoming yalvaran ifadeyle babasına döndü. "Baba, bunun cezası ağır olacak..."

"Başka bir suç işlemiş olsan seni kurtarmanın bir yolunu bulabilirdim. Ama bu durumda elimden bir şey gelmez. Xiaoming ikimiz de yetişkiniz. Yaptıklarımız için sorumluluk almamız gerek."

Shi Xiaoming umutsuzluk içinde başını eğdi ve sessizce sigarasını içti.

Shi Qiang, "Günahlarının yarısı benim. Büyürken sana yeterli ilgi göstermedim. Her gece geç geldim. Yorgun oluyordum ve hemen içkimi içip uyumak istiyordum. Okulda veli toplantılarına katılmadım ve asla seninle herhangi bir şey hakkında konuşmadım. Yine aynı şeyi söylüyorum: Yaptıklarımızdan sorumlu olmak zorundayız."

Shi Xiaoming gözyaşları içinde yatağının kenarına oturdu ve sigarasını söndürürken sanki hayatının ikinci yarısını söndürüyor gibiydi.

"Cezaevi suç eğitim kursu gibidir. İçeri girdiğin zaman düzelmeyi unut, sadece diğer mahkûmlara bulaşma. Ve kendini nasıl koruman gerektiğini öğren. Bunları al..." Shi Qiang plastik bir torbayı yatağın üzerine bıraktı. İçinde iki karton Yun Yan sigarası vardı. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa, annen sana gönderecek."

Shi Qiang kapıya gitti ve oğluna döndü. "Xiaoming, gelecekte babanı tekrar görme ihtimalin var. Muhtemelen o zaman benden yaşlı olacaksın ve şu an kalbimde neler olduğunu anlayacaksın."

Shi Xiaoming kapıdaki küçük pencereden babasının gözaltı merkezinden çıkışını izledi. Arkadan bakınca oldukça yaşlı görünüyordu.

•●•

Her şeyin endişeyle ele alındığı bu dönemde, Luo Ji dünyanın en rahat adamıydı. Teknesini suya indiriyor, gölün etrafında geziniyor, topladığı mantarla ve yakaladığı balıklardan şefe lezzetli yemekler yaptırıyordu. Kitaplarla dolu kütüphanede zaman geçiriyordu, yorulduğu zamanlarda ise dışarı çıkıp korumalarla golf oynuyordu. Dağların zirvesindeki karlara doğru otlakta at biniyordu ama o dağın eteklerine yaklaşmıyordu. Çoğu zaman göl kenarındaki bankta oturup suya yansıyan karlı dağın yansımasını izliyordu; bir şey yapmadan ve düşünmeden bilinçsizce günlerini geçirdiği oluyordu.

Dış dünyayla bağlantısı olmadan günlerini yalnızlık içinde geçiriyordu. Kent de villadaydı ama onun küçük bir ofisi vardı ve nadiren Luo Ji'yi rahatsız ederdi. Luo Ji, bir kez güvenlikten sorumlu memurla peşine takılıp takip etmemesi için konuşmuştu. Onlar da Luo Ji'nin onları görmediğinden emin olacak kadar uzakta duruyordu.

Nerede demirlediğinden ve nerede yüzdüğünden bihaber olan bir tekne gibi hissediyordu. Ara sıra, önceki hayatını düşündüğünde, birkaç gün gibi kısa bir sürede, eski hayatını artık doğru düzgün hatırlayamadığını fark etmişti. Bu durum onu tatmin ediyordu.

Özellikle şarap mahzeniyle ilgileniyordu. Raflarda yatay duran toz kaplı şişelerin en iyileri olduğunu biliyordu. Oturma odasında, kütüphanede ve bazen de teknede içiyordu ama asla çok fazla değil, hep çakırkeyif olacak kadar içiyordu. Sonra da sahibi tarafından villada bırakılan uzun saplı pipoyu alıp tüttürüyordu.

Yağmur yağıp oturma odası çok soğuduğunda bile, Luo Ji asla şömineyi yakmıyordu, henüz zamanı gelmediğini biliyordu.

Burada hiç internete girmiyordu ama bazen haber kanallarını atlaya atlaya, güncel olmayan ve hatta günümüzle

ilgisi olmayan programları izlediği oluyordu. Altın Çağ'ın son günleri yaşanırken TV'de bu tür içerikler bulmak hâlâ mümkündü.

Bir gecenin sonunda, etiketinden otuz beş yıllık olduğu anlaşılan bir şişe konyağa kendini fazla kaptırmıştı. Kumandayı alıp HD televizyonda çeşitli haber kanallarını atlaya atlaya gezdi ama sonra birden İngilizce bir haber dikkatini çekti. On yedinci yüzyılın ortasında gerçekleşen bir gemi enkazının çıkarılmasını anlatıyordu. Bir yelkenli Rotterdam'dan Faridabad'a giderken Cape Horn'da batmıştı. Dalgıçların enkazdan çıkardığı küçük nesneler arasında uzmanların hâlâ içilebileceğini söylediği bir fıçı mühürlü şarap da vardı. Sadece bu da değil, üç yüzyıl okyanusun dibinde beklediğinden tadının benzersiz olacağını da söylüyorlardı. Luo Ji programı kaydetti ve daha sonra Kent'i çağırdı.

"Bu fıçıyı istiyorum. Onu al," dedi Luo Ji.

Kent telefon görüşmesi yapmak için gitti ve iki saat sonra o fıçının fiyatının inanılmaz derecede yüksek olduğunu söyledi: İhalesi üç yüz bin Eurodan başlıyordu.

"Bu miktar Duvarabakan Projesi için hiçbir şey değil, satın al. Bu planın bir parçası."

Duvarabakan Projesi ile öğrendiği 'Duvarabakan gülümsemesi'ni takındı. Çok saçma bir şey olan yine de yapılması gereken şeyler 'planın parçası' ya da 'Duvarabakan planının bir parçası' olarak adlandırılıyordu.

İki gün sonra deniz kabuklarıyla kaplı eskimiş yüzeyiyle fıçı villanın oturma odasında duruyordu. Luo Ji özel ahşap fıçılar için yapılmış bükümlü matkap ile bir musluk açtı ve dikkatle mahzende bulduğu cam bardağın içine döktü. Sıvı zümrüt yeşiliydi, kokladı ve sonra dudaklarına değdirdi.

"Doktor, bu planın bir parçası mı?" diye sordu Kent usulca.

"Doğru. Bu planın bir parçası," dedi Luo Ji ve içmek üzereyken odada bulunan insanları görünce, "Hepiniz dışarı," dedi.

Kent ve diğerleri kıpırdamadı.

"Sizi dışarı göndermek de planın bir parçası. Çıkın!" dedi onlara bakarak. Kent kibarca başını salladı ve diğerleri dışarı çıktı.

Luo Ji bir yudum aldı ve lezzetinin eşsiz olduğuna kendini inandırmak için çaba sarf etmesine rağmen, ikinci yudumu almaya cesareti yoktu. Ama içtiği bir yudum bile ona yaramamıştı. Şarap rengindeki safrayı vücudundan atana kadar o geceyi çok hasta geçirdi. Vücudu yataktan kalkamayacak kadar zayıf düşmüştü. Uzmanlar ve doktorlar fıçının kapağını açtıklarında, iç duvarında o günlerde özel olarak yapılmış büyük bir pirinç etiketi buldu. Zamanla şarap ile pirinç arasında birtakım reaksiyonlar gerçekleşmiş ve reaksiyon sonucu oluşan ürünler şarap içinde çözülmüştü... Fıçı taşındığında, Luo Ji, Kent'in yüzündeki haz dolu ifadeyi gördü.

Derin bitkinlikle yatakta serumunu izleyerek yatarken yoğun bir yalnızlık hissine kapıldı. Bu son yaptığı şeyin, yalnızlık uçurumundan atlamak olduğunu biliyordu ve şimdi dibe ulaştığının farkındaydı.

Bu hazırlandığı ve beklediği bir andı. Birini bekliyordu ve sonra planının bir sonraki adımı başlayacaktı. Shi Qiang'ı bekliyordu.

•●•

Tyler, Kagoshima'da çiseleyen yağmurda şemsiyesini tutmuş duruyordu. İki yüz metre arkasında savunma şefi Koichi Inoue şemsiyesini açmadan duruyordu. Son iki gündür, zihinsel ve fiziksel olarak Tyler'la aynı anlaşmazlığı koruyordu. İntihar pilotları için Chiran Barış Müzesi'ne gelmişlerdi ve hemen önlerinde 502 numaralı beyaz uçağın yanına

kadar özel saldırı birim heykeli duruyordu. Hafif yağmurun etkisiyle heykel ve uçağın boyalı yüzeyi aldatıcı bir gerçekçilikteydi.

"Görüşümün tartışılacak bir yanı yok mu?" diye sordu Tyler.

"Medya önünde bundan söz etmemenizi şiddetle tavsiye ederim. Sorun çıkmasına neden olur," dedi Koichi. Sözleri yağmur gibi soğuktu.

"Bugün bile mi bu kadar hassas?"

"Hassasiyetin tarihi olmaz. Ancak öneriniz intihar pilotları özel saldırı birimlerini yenilemek. Neden ABD veya başka bir yerde yapmıyorsunuz bunu? Dünyada görevi için yok olabilecek sadece Japon halkı mı var?"

Tyler şemsiyesini kapatıp Koichi Inoue'ye yaklaştı. Koichi geri çekilmemesine rağmen, Tyler ona yaklaşmasını engelleyen sanki onu çevreleyen bir güç vardı. "İntihar pilotları kuvvetinin sadece Japonlardan oluşacağını söylemedim. Uluslararası bir kuvvet olacak. Ama kökleri ülkende olduğundan burada canlandırmak mantıklı değil mi?" dedi.

"Gezegenler arası savaşta bu tür bir saldırının gerçekten de herhangi bir önemi var mı? Bu özel savaş kuvvetlerinin, zafere çok kısıtlı bir katkısının olduğunu unutmamalısınız. Onlar savaşın gidişatını değiştirememişlerdi."

"Komutan, efendim, kurduğum uzay kuvveti, süper hidrojen bombaları ile donatılmış savaşçılardan oluşacak."

"İnsanlara neden ihtiyacınız var? Bilgisayar kontrollü savaşçılarla da saldıracak kadar yakınlaşılamaz mı?"

Bu soru Tyler'a beklediği bir fırsat vermiş gibi görünüyordu, heyecanlanmıştı. "Sorun da tam olarak bu! Günümüz bilgisayarı insan beyninin yerini alamaz ve kuantum ve diğer yeni nesil bilgisayarlar için temel teorilerdeki gelişmeler gerekli. Ama sophonlar bunun önünü kesti. Dört yüzyıl sonra akıllı bilgisayarlara erişim sınırlı olacak ve

insan kontrollü silahlar vazgeçilmez olacaktır... Doğruyu söylemek gerekirse intihar pilotu biriminin yenilenmesi manevi bir öneme sahip çünkü on kuşak boyunca kimse ölmeyecek. O ruhun ve inancın kurulabilmesi için şimdiden çalışmaya başlamak gerek."

Koichi Inoue ilk kez Tyler'ın yüzüne baktı. Alnına yapışmış ıslak saçlarından yüzüne damlayan yağmur damlaları gözyaşı gibi duruyordu. "Bu yaklaşım modern toplumun temel ahlaki değerlerinin ihlalidir: İnsan hayatı önce gelir ve devlet ve hükümet ölüm görevi için herhangi bir bireyden talepte bulunamaz. Galaksi Kahramanları'nda Yang Wei Li'nin bir cümlesini hatırlıyorum: 'Bu savaşta ülkenin kaderi yatıyor ama bireysel hak ve özgürlüklerin yanında bunun ne önemi var ki? Hepiniz sadece elinizden geleni yapın.'"

Tyler iç çekerek, "Ne var, biliyor musun? En değerli kaynağınızı çöpe attın," dedi. Şemsiyesini açıp döndü ve öfkeyle uzaklaştı. Anıt kapısına ulaştığında arkasına dönüp baktı ve Koichi Inoue'nin hâlâ heykelin önünde yağmurda durduğunu gördü.

Tyler deniz esintisinde yürürken, aklına bir intihar pilotunun annesine gönderdiği intihar notu geldi:

Anne, ben bir ateş böceği olacağım.

•●•

"Bu benim hayal ettiğimden daha kötü," dedi Allen, Rey Diaz'a. Siyah volkanik dikilitaşın yanında duruyorlardı. Anıt, insanlığın ilk atom bombası attığı patlama merkezini işaretliyordu.

"Gerçekten de farklı bir yapısı mı var?" diye sordu Rey Diaz.

"Günümüz atom bombalarından tamamen farklı. Matematiksel modeli bugünün atom bombalarından yüz kat daha fazla karmaşık olabilir. Bu çok büyük bir işti."

"Ne yapmam gerek?"

"Cosmo sizinle çalışıyor, değil mi? Laboratuvarıma gönderin onu."

"William Cosmo mu?"

"Evet."

"Ama o... o..."

"O bir astrofizikçi, yıldızlar üzerinde uzman."

"Ne yapacak?"

"Söyleyeceğim. Sizin bildiğiniz nükleer bomba tetiklendikten sonra patlar. Ama aslında gerçek süreç bir tür yanma gibidir. Yanma ne kadar uzun sürerse, etkisi de o kadar artar. Yirmi megatonluk nükleer bir patlama yirmi saniye sürebilen bir ateş topuna dönüşebilir. Tasarladığımız iki yüz megatonluk süper bombayı ele alalım. Onun ateş topu birkaç dakika boyunca yanacak. Bir düşünün. Neye benzeyecek sizce?"

"Küçük bir güneş."

"Çok doğru! Onun füzyon yapısı tıpkı bir yıldız gibi ve yıldız evrimini çok kısa bir sürede yaşayacak. Bu yüzden de inşa etmemiz gereken şey bir yıldız sınıfı."

Beyaz kumlar önlerinde uzanıyordu. Şafaktan önce karanlık çölün ayrıntıları görünmüyordu. Manzaraya baktıklarında istemsiz olarak Üç Cisim oyununun temel görüntüsünü hatırladılar.

"Çok heyecanlıyım, Bay Rey Diaz. Bu sebeple başlarkenki coşku eksikliğimizi affedin lütfen. Projeye baktığımızda, süper nükleer bombanın yapısı da diğer bir önemli nokta. Ne yapıyoruz, biliyor musunuz? Sanal bir yıldız yaratıyoruz!"

Rey Diaz başını sallayarak karşı çıktı. "Dünya'nın savunmasıyla ne ilgisi var ki?"

"Bunu gezegen savunmasıyla sınırlamayın. Ben ve laboratuvardaki meslektaşlarım sonuç olarak biliminsanlarıyız. Ayrıca bu pratik uygulaması olmayan bir şey değil. Uygun parametreleri koymak şartıyla yıldız bizim güneşimiz için

bir model olabilir. Bir düşünsenize. Bilgisayarınızın hafızasında bir güneşin olması her zaman faydalıdır. Evrende bize yakın olan en büyük yapı ama biz bundan daha fazla yararlanabiliriz. Bu modelde çok daha fazla keşif yapılabilir."

Rey Diaz, "Güneşin bir önceki kullanılış şekliyle insanlığın geldiği bu nokta seni ve beni burada bir araya getirdi," dedi.

"Ama insanlığı çıkmazdan kurtarmak için yeni bulgular olabilir. Bu gün sizi buraya gün doğumunu izlemek için davet ettim."

Doğan güneş ufkun ötesinde sinsice bakıyordu. Önlerindeki çöl banyo ettirilen bir fotoğraf gibi netleşiyordu. Rey Diaz bir zamanlar cehennem ateşlerinin püskürdüğü bu yerin şimdi seyrek çalılarla kaplı olduğunu gördü.

"Ben dünyaların yok edicisi, ölümün ta kendisi oldum," dedi Allen.

"Ne?" diye aniden başını çevirdi Rey Diaz, sanki birisi onu arkasından vurmuştu.

"Oppenheimer ilk nükleer patlamayı izlediğinde söylemişti. Hint destanı *Bhagavad Gita*'da bir alıntı, yanlış hatırlamıyorsam."

Doğudan gelen ışık hızla genişledi, ışınlar dünya üzerinde altından bir ağ oluşturmuş gibiydi. Aynı güneş, Ye Wenjie Kızıl Sahil'in antenini ayarladığı sabah da doğmuştu. İlk atom bombasının patlamasından sonra da aynı güneş parlamıştı. Bir milyon yıl önceye kadar Australopithecus ve yüz milyon yıl öncesine kadar dinozorlar da aynı güneşin üzerine donuk gözlerini çevirmişlerdi. Daha da öncesinde aynı güneşin yaydığı puslu ışık okyanus yüzeyine nüfuz etmiş ve ilk canlı hücre tarafından hissedilmişti.

Allen şöyle devam etti: "Bainbridge adında bir adam pek de şiirsel olmayan sözlerle Oppenheimer'ın açıklamasına cevap vermişti: 'Şimdi biz orospu çocuğuyuz.'"

"Sen neyden bahsediyorsun?" dedi Rey Diaz yükselen güneşi izlerken. Nefes alışverişi düzensizleşmişti.

"Size teşekkür ediyorum, Bay Rey Diaz. Çünkü artık biz orospu çocuğu değiliz."

Doğuda güneş baya yükseldi, sanki dünyaya, "Her şey önümden bir gölge gibi çekiliyor," diye ilan ediyor gibiydi

"Neyiniz var, Bay Rey Diaz?" Allen. Rey Diaz'ın bir eli yerde, çökmüş ve öğürdüğünü gördü. Yüzü solmuştu ve soğuk terler içindeydi. Elini bastırdığı dikenlerden elini çekecek gücü yoktu.

"Gidin, arabaya gidin," dedi Rey Diaz zayıf bir ses tonuyla. Güneşin tersi yönde başını çevirmiş ve güneş ışığını engellemek için bir elini kaldırmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama beceremedi. Allen ona yardımcı olmaya çalıştı ama onun iri yarı vücudunu kıpırdatamıyordu. "Arabayı getirin..." dedi Rey Diaz, bir yandan da güneşi engellemek için elini havada tutmaya devam ediyordu. Allen arabayı getirdiğinde Rey Diaz yere düşmüştü. Allen güçlükle arka koltuğa geçmesine yardımcı oldu. "Güneş gözlüğü, güneş gözlüğüne ihtiyacım var..." Arka koltuğu yarıya kadar yatırdı ve elini havada tutmaya devam etti. Allen, gösterge panelinin üstünde bulunan gözlüğünü Rey Diaz'a uzattı. "İyiyim ben. Gidelim buradan. Çabuk," dedi Rey Diaz zayıf bir ses tonuyla.

"Size ne oldu? Rahatsızlığınız nedir?"

"Güneş olabilir."

"Ah... Bu rahatsızlık ne zamandan beri var?"

"Şu andan beri."

O günden sonra güneş için hissettiği bu garip korku Rey Diaz'ı hep içeride kalmaya itti.

•●•

Shi Qiang geldiğinde Luo Ji'nin söylediği ilk şey, "Uçuş çok uzun sürdü mü? Enerjin yok gibi görünüyor," oldu.

"Evet, asla bulamayacağın rahatlıkta bir uçak," dedi Shi Qiang ve şöyle bir etrafına bakıp villayı taradı.

"Fena değil ha?"

"Çok kötü," dedi Shi Qiang. Başını sallayarak devam etti: "Üç tarafı orman, eve yakın bir yerde gizlenmek oldukça kolay. Ve bir de göl var, kıyı eve çok yakın. Diğer tarafta ormandan gelen dalgıçlara karşı savunmak zor olabilir. Ama çevresinde otlak oldukça iyi ve biraz açık alan sağlıyor."

"Biraz romantik olamaz mısın?"

"Ben burada çalışıyorum, dostum."

"Romantik bir işten bahsediyorum," dedi Luo Ji, Shi Qiang'ı oturma odasına götürürken. Shi Qiang içeriyi şöyle bir inceledi. Lüks ve zarafetten çok etkilenmiş gibi görünmüyordu. Luo Ji kristal kadehe ona içki koydu ama Shi Qiang eliyle geri çevirdi.

"Konyak otuz yıllık."

"Şimdi içemem... Sen şu romantik çalışmandan bahset."

Luo Ji onun için doldurduğu konyaktan bir yudum aldı ve yanına oturdu. "Da Shi, senden bana bir iyilik yapmanı rica edeceğim. Eski işinde, bir kişi için tüm ülke genelini hatta bütün dünyayı aramak zorunda kaldın mı hiç?"

"Evet."

"Bunda iyi miydin?"

"Birini bulmada mı? Tabii ki."

"Harika. Bana birini bulmamda yardım et. Yirmili yaşlarında bir kadın. Planın bir parçası."

"Vatanı? İsmi? Adresi?"

"Hiçbiri yok. Aslında dünyada böyle biri olma ihtimali bile düşük."

Shi Qiang ona baktı ve birkaç saniye sonra, "Onu hayal mi ettin?" dedi.

Luo Ji başını salladı. "Çok fazla hayal ettim."

Shi Qiang başını salladı ve sonra Luo Ji'nin hiç beklemediği bir şey söyledi. "Tamam."

"Ne?"

"Onun neye benzediğini bildiğin sürece, tamam."

"Asyalı. Çinli olduğunu düşünelim," dedi. Luo Ji konuşurken, eline kâğıt kalem aldı. "Yüzü ve burnu böyle. Ve ağzı... Kahretsin. Çizemiyorum. Ve gözleri... Göz nasıl çizilir ki? Görgü tanıklarının yaptığı açıklamaya göre kişinin tasvir edilmiş suratını çizen ve sonra da göz ve burnunu ayarlayan yazılım programın var mı?"

"Elbette, laptopumda var."

"Onu çıkar da çizelim!"

Shi Qiang koltuğa uzandı ve iyice yerleşti. "Onu çizmene gerek yok. Sadece konuşmaya devam et. Dış görünümünü bir kenara bırak ve sadece onun hakkında konuş."

Luo Ji'nin zihninde bir şeyler tutuştu, ayağa kalktı ve şöminenin önünde huzursuzca dolaşmaya başladı. "O... Nasıl desem? O dünyada sanki çöp üzerinde büyüyen bir zambak gibi. Yani... Çok saf ve narin. Etrafındaki hiçbir şey onu kirletemez. Ama zarar verebilir. Evet, etrafındaki her şey onu incitebilir. Onu gördüğünde vereceğin ilk tepki onu korumak olur. Onu bakmak için, kaba ve vahşi gerçekliğin zararından onu korumak için bedel ödemeye hazır olmalısın. O ...O çok... Ah, konuşmada çok beceriksizim. Net konuşamıyorum."

"Hep böyle olur," dedi Shi Qiang gülerek. Gülmesiyle Luo Ji'nin gözünde ilk başta aptal ve kabaca görünmüş olsa da şimdi gülüşünde saklı bilgeliği anlayabiliyordu. "Ama sen yeterince net oldun," dedi.

"Tamam, hadi devam edelim. Ama ne söyleyebilirim ki? Ne söylersem söyleyeyim kalbimdeki gibi ifade edemem," dedi Luo Ji. Siniri gittikçe artıyordu. Shi Qiang'a göstermek için kalbini söküp çıkarmak istiyor gibiydi.

Shi Qiang onu sakinleştirdi. "Unut gitsin, sadece ikiniz bir araya geldiğinizde ne olacağından bahsedelim. Ayrıntılı olarak..."

Luo Ji hayretle gözlerini açtı. "İkimizi nasıl bildin?"

Shi Qiang tekrar güldü ve etrafına bakındı. "Burada bir yerlerde puro var değil mi?

"Evet, var!" dedi Luo Ji. Şömineden şık bir ahşap kutu alıp içinden kalın Davidoff'u çıkardı ve ucunu kesmek için giyotin tarzı şık bir puro kesici kullandı. Sonra Shi Qiang'a uzatıp yaktı.

Shi Qiang bir nefes aldı ve gayet memnun başını sallayıp, "Devam et" dedi.

Luo Ji az önceki konuşamama engelini aştı ve bu sefer gevezeliği arttı. Kütüphaneye ilk kez gelişini, ders anlattığı sırada sınıfta nasıl ortaya çıktığını, ikisinin yurtta hayali bir şömine önünde nasıl tanıştıklarını, şarap şişesinden yansıyan ve alacakaranlığın gözleri gibi olan ışıktaki güzelliğini, yolculuklarıyla ilgili her detayı zevkle anlattı: kar kaplı açık araziyi, mavi gökyüzünün altındaki kasaba ve köyü, dağları, köylüler gibi güneşin altında sürdükleri keyfi, dağın eteklerindeki akşamı ve ateşi...

Luo Ji bitirdikten sonra Shi Qiang purosunu söndürdü: "Bu kadarı yeterli. Kız hakkında birkaç tahminim olacak ve eğer haklıysam söyle."

"Harika!"

"Eğitim durumuyla ilgili, lisansı var ama doktora yapmıyor."

Luo Ji başını salladı. "Evet, evet, bilgili biri ama bu konuda katı değil. Bilgisi onu sadece hayata ve dünyaya karşı daha duyarlı bir halde getirmiş."

"Muhtemelen yüksek eğitimli bir ailede doğdu ve yaşadı. Ailesi çok zengin değildi ama birçok aileden daha refah bir hayat yaşadı. Anne ve baba sevgisiyle büyüdü ama toplulukla özellikle de toplumun alt katmanındaki insanlarla çok az iletişimi vardı."

"Doğru, kesinlikle doğru! Asla ailesinin koşullarından veya kendisinden bahsetmedi. Ama söylediğinin doğru olduğunu düşünüyorum."

"Şimdi, eğer aşağıdaki yorumlar yanlışsa bana söyle. Giyim tarzı kendi yaşıtlarından daha basit, şık ve sade." Luo Ji konuşmadan başını salladı. "Daima üzerinde beyaz bir şeyler var, bir gömlek ya da yaka gibi. Kıyafetin geri kalanıyla keskin bir tezatlık var.

"Da Shi, sen..." diye başladı Luo Ji. Shi Qiang konuşurken onun gözlerinde hayranlık vardı.

Shi Qiang tasvir etmeye devam etti. "Son olarak, kız uzun boylu değil, 1.60 ya da o civarda. Ve fiziği... gayet iyi... Sanırım ani bir rüzgârda uçacak kadar zayıf olduğunu söyleyebilirsin. Tabii üzerine biraz daha düşünebilirim. Çok sallamadım, değil mi?"

Luo Ji dizlerinin üstüne çökmek istedi. "Da Shi, hayranlıkla önünde eğiliyorum. Sherlock Holmes'ün reenkarnasyonu gibisin!"

Shi Qiang ayağa kalktı. "Şimdi bilgisayarda taslağını oluşturacağım."

O gece, bilgisayarı Luo Ji'ye getirdi. Kadının portresi ekranda ortaya çıktığında, Luo Ji baktı ve sanki lanete uğramış gibi kaskatı kesildi. Shi Qiang'ın beklediği tepkiydi bu ve şömineden giyotin ile kestiği bir puro daha aldı, puroyu yaktı ve içmeye başladı. Purodan birkaç nefes alırken Luo Ji'yi hâlâ ekrana bakıyordu.

"Benzemeyen bir yer varsa söyle, senin için düzeltirim."

Luo Ji ekrandan bakışlarını güçlükle ayırdı, ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. Uzak karlı tepeler üzerinde parlayan ay ışığını izledi. Rüyada gibiydi, "Hiçbir şey yok," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Shi Qiang ve bilgisayarı kapattı.

Luo Ji hâlâ uzaklara bakıyordu ve başkalarının da Shi

Qang'ı değerlendirirken kullandığı bir cümleyi zikretti: "Da Shi, sen bir şeytansın."

Shi Qiang bitkin bir halde kanepeye oturdu. "Burada olağanüstü bir şey yok, ikimiz de erkeğiz."

Luo Ji ona döndü. "Ama her insanın hayalindeki sevgilisi oldukça farklıdır!"

"Ama her erkek genel hatlarıyla aynı hayali sever."

"Yine de bu kadar çok yakın olması imkânsız!"

"Bana bir sürü şey anlattığını unutma."

Luo Ji bilgisayara gitti ve tekrar açıp, "Bana bir kopyasını gönder," dedi. Shi Qiang görüntüyü kopyalarken Luo Ji tekrar, "Onu bulabilir misin?" diye sordu.

"Söyleyebileceğim tek şey onun büyük olasılıkla var olduğu. Ama onu bulamama ihtimalim de var."

Luo Ji, "Ne?" diyerek durdu ve şaşkınlık içinde Shi Qiang'a bakmak için döndü.

"Bu tür şeylerde %100 başarıyı nasıl garanti edebilirsin?"

"Hayır, demek istediğim bu değil. Tam tersi aslında. Ben bunun pratikte imkânsız olabileceğini söyleyeceğini ama bunun milyonda bir ihtimalle olabileceğini söyleyeceğini düşünmüştüm. Böyle söylemiş olsaydın tatmin olurdum." Sonra tekrar ekrana döndü ve mırıldandı. "Böyle biri gerçekten de dünyada var mı?"

Shi Qiang küçümseyerek gülümsedi. "Dr. Luo, şimdiye kadar kaç kişi gördünüz?"

"Senin kadar çok değil tabii ki ama dünyada hiç mükemmel insan olmadığını, çok az mükemmel kadın olduğunu gördüm."

"Senin de az önce söylediğin gibi ben sık sık on binlerce kişinin içinden aradığım birini bulmuşluğum var. Orada her türlü insanın olduğunu deneyimlerimden yola çıkarak söyleyebilirim. Her türlüsü, oğlum, mükemmel insanlar, mükemmel kadınlar. Sen sadece onlarla tanışmadın."

"Herhangi birinin bunu söylediğini ilk kez duyuyorum."

"Senin kafandaki mükemmel biri, başkası için mükemmel olmayacaktır. O senin hayallerinin kızı. Benim içinse bariz kusurları olan iyi bir kız. Bu yüzden onu bulmak için bir şans var."

"Bazı yönetmenler bir aktörü on binlerce kişi içinden arıyorlar ama bulamıyorlar."

"Bizim profesyonel arama yeteneklerimiz yönetmenlerle bir değil. Biz on binlerce, yüz binlerce, hatta ve hatta milyonlarca insana bakabiliriz. Kullandığımız araç ve teknikler herhangi bir yönetmeninkinden çok daha komplike. Polis analiz merkezindeki bilgisayarlarda sadece yarım günde yüz milyon yüzü tarayabilirsin... Ama bu benim görev kapsamının dışında olduğundan ilgili yüksek makamlara istek göndermem gerek. Onaylayıp bana bu görevi atarlarsa sonrasında tabii ki elimden geleni yapacağım."

"Bunun Duvarabakan Projesi'nin bir parçası olduğunu ve ciddiye alınması gerektiğini söyle."

Shi Qiang belli belirsiz güldü ve oradan ayrıldı.

•●•

"Ne? Dünya Savunma Konseyi ne arayacakmış?" Kent, Çince kelimeyi bulmaya çalıştı. "Hayallerinin kızı... Onun hayallerinin kızını bulması mı gerekiyor? Adam şımarıklık yapıyor. Üzgünüm, isteğinizi yerine getiremem."

"O halde sen Duvarabakan Projesi'nin ilkesini ihlal ediyorsun. Ne olursa olsun, ne kadar anlaşılmaz olursa olsun, bir Duvarabakan emri bildirilmeli ve yürürlüğe sokulmalıdır. Olabilecek herhangi bir veto hakkı Dünya Savunma Konseyi'ne aittir."

"Ama o imparator gibi yaşasın diye toplumun tüm kaynaklarını kullanamayız. Bay Shi uzun yıllardır beraber çalışmıyoruz ama size saygı duyuyorum. Deneyimli ve anlayışlı birisiniz, o yüzden lütfen bana doğruyu söyleyin, gerçekten

de Luo Ji'nin Duvarabakan Projesi'ni önemsediğini düşünüyor musunuz?"

Shi Qiang başını salladı. "Bilmiyorum," dedi. Kent'i durdurmak için bir elini kaldırdı. "Ancak, bayım, bu benim bilgisizliğimden kaynaklanan bir görüş, üstlerimizin görüşü değil. Sizinle aramda büyük bir fark var: Ben sadece sadakatle emirleri yerine getiren birisiyim. Siz ise daima neden diye soran kişisiniz."

"Bu yanlış mı?"

"Bunun doğru ya da yanlış olmasıyla bir ilgisi yok. Herkes emirleri hakkında açık sözlü olursa, o zaman dünyada kaos olurdu. Bay Kent, rütbece benden üsttesiniz. Ama sonuçta ikimiz de emirleri yerine getiren insanlarız. Anlamamız gereken şey insanların bazı şeyleri bizim gibi düşünmediğidir. Sadece görevimizi yapmamız yeterli olacaktır, eğer bunu beceremiyorsanız, o zaman korkarım sizi zor günler bekliyor."

"Ben zaten zor günler yaşıyorum! Deniz altındaki şarabı almak için boşuna para ödedik. Sadece düşünüyorum da... O bir Duvarabakan gibi görünüyor mu?"

"Bir Duvarabakan nasıl görünmeli?"

Kent bir an ne söyleyeceğini bilemedi.

"Duvarabakan için bir örnek olsaydı bile, Dr. Luo Ji'nin onunla tamamen bir tutarsızlığı olduğunu sanmıyorum."

"Ne?" dedi Kent şaşkınlıkla. "Onun içinde belli bir kaliteyi gördüğünüz için mi böyle söylüyorsunuz?"

"Evet, o yüzden."

"Tamam, kahretsin, ne görüyorsun onda?"

Shi Qiang elini Kent'in omzuna koydu. "Mesela seni. Duvarabakan kimliğine sahip olsaydın, onun gibi fırsatçılık yapardın"

"Ondan çok daha önce çıldırırdım."

"Doğru. Ama Luo Ji kaygısız. Hiçbir şey onu rahatsız et-

miyor. Bay Kent, yaptıklarının basit olduğunu mu düşünüyorsunuz? Onunki açık fikirlilik ve büyük şeyler yapmak isteyen kişilerin açık fikirli olması gerekir. Sen ben büyük işler başaramayız."

"Öyle ama... Demek istediğim, eğer bu kadar kaygısız biriyse, Duvarabakan Projesi'yle ilişkisi nasıl olabilir?"

"Deminden beri açıklıyorum, hâlâ anlamadın mı? Daha ne söyleyebilirim bilmiyorum. Bu adamın planın bir parçası olarak neler yaptığını nasıl bilebilirsin? Bunlar senin ya da benim yargılayabileceğimiz şeyler değil. Ki doğru düşünüyor olsak bile," dedi Shi Qiang, Kent'i yakınına çekip sesini alçalttı, "bazı şeyler zaman gerektirir."

Kent uzun bir süre Shi Qiang'a baktı ve sonra onun kurduğu son cümleyi anladığından emin olmadan başını salladı. "Peki, konuyu ilgili yerlere bildireceğim. Ama ilk önce hayallerinin kızını bana gösterebilir misin?"

Kent ekranda kadının portresini görünce sert yüzü bir an için yumuşadı, çenesini ovuşturdu ve, "Ah. Aman tanrım. Böyle birinin var olduğuna bir an için bile inanamam. Ama umarım kısa sürede onu bulursun."

•●•

"Albay, ordunuzun siyasi ve ideolojik çalışmalarını incelememi ani buldunuz mu?" dedi Tyler, Zhang Beihai'la tanıştığında.

"Hayır, Bay Tyler, bunun bir öncülü var. Merkez Askeri Komisyon Okulu'nda okuduğum zamanlarda Rumsfeld okulu ziyaret etmişti." Zhang Beihai diğer Çinli askerlerde görmediği ilgiyi, merakı ve dikkati Tyler'da görmüştü. Onun böylesine samimi görünmesi konuşmayı kolaylaştırıyordu.

"İngilizceniz çok iyi. Deniz kuvvetlerinden olmalısınız."

"Doğru. ABD'nin Uzay Kuvvetleri bizden çok daha fazla bahriyeli aldı."

"Eski askeriye kendi savaş gemilerinin uzayda yelken açacağını hayal edemezdi herhalde. Dürüst olacağım. General Chang Weisi uzay kuvvetindeki en iyi siyasi kadro olarak sizinkini gösterdiğinde, ben sizin kara ordusundan olduğunuzu düşünmüştüm. Çünkü kara ordusu askerin ruhudur."

Zhang Beihai'ın onunla aynı fikirde olmadığı açıktı ama nezaketle güldü. "Aynı ruh askeriyenin farklı dallarında da bulunur. Her ülkenin uzay kuvvetleri, askeriye kültürünün çeşitli dallarının izlerini taşır."

"Sizin siyasi ve ideolojik çalışmalarınızla yakından ilgileniyorum. Biraz derinlemesine soruşturma yapabilmeyi umuyordum."

"Sorun değil. Üstlerim çalışma kapsamında hiçbir şeyi gizli tutmamam için bana talimat verdi."

"Teşekkür ederim!" Tyler devam etmeden önce tereddüt etti. "Bu gezideki amacım bir cevap bulmak. Soruyu ilk önce size sormak istiyorum."

"Tabii ki, devam edin lütfen."

"Albay, sizce geçmişteki orduların ruhunu geri getirebilir miyiz?"

"'Geçmişteki' derken ne demek istiyorsunuz?"

"Geniş zaman yelpazesinde, Antik Yunan'dan İkinci Dünya Savaşı'na kadar, mevcut bazı ortaklıklar var: Her şeyden önce görev ve onur, ihtiyaç anında kişinin hayatını tereddütsüz ortaya koyması. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra fark etmişsinizdir, demokratik ve otoriter ülkelerin askerlerinde bu ruh kayboldu."

"Ordu toplumdan gelir. Yani, geçmişin ruhu derken, toplumun genelini düzeltmekten bahsediyorsunuz."

"Görüşlerimiz bu noktada aynı."

"Ama Bay Tyler, bu imkânsız."

"Neden? Dört yüzyılımız var. Geçmişte, insan toplumu

toplu kahramanlık döneminden çıkıp bireysellik dönemine geçerken uzunca bir zaman harcadı. Bu yüzden neden şimdi aynı zamanı geriye dönmek için kullanmasın ki?"

Zhang Beihai bir süre düşündükten sonra konuştu. "Bu çok derin bir soru. Toplum büyüdü ve çocukluğa dönmek isteyeceklerini düşünmüyorum. Geçen dört yüzyıl modern toplumun oluşumuna neden oldu ama bu tür kriz anları için hiçbir kültürel ve zihinsel hazırlık olmadı."

"O halde zafere olan inancınız nereden geliyor? Bildiğim kadarıyla, siz zafer kazanabileceğime dair sarsılmaz bir inanca sahipsiniz. Bununla birlikte, bozgunculukla dolu bir uzay filosu, güçlü bir düşman ile nasıl karşı karşıya gelecek?"

"Dört yüzyılımız olduğunu söylemediniz mi az önce? Geriye gidemiyorsak, o zaman kararlılıkla ilerlemeliyiz."

Zhang Beihai'ın verdiği bu cevap oldukça belirsizdi. Tyler bu konuşmanın devamından daha fazla bir şey elde edemeyeceğini anladı. Ama adamın düşüncelerinin kısa bir ziyarette ortaya konulabileceğinden daha derin olduğunu hissetti.

Tyler nöbetçiyi geçerek Uzay Kuvvetleri merkezinden ayrıldı. Nöbetçi ile göz göze geldiğinde, nöbetçi utangaç bir gülümsemeyle onu selamladı. Diğer ülkelerin ordularında nöbetçiler dümdüz ileri bakarlardı. Genç adamın yüzüne baktığında ise Tyler bir kez daha kendi kendine tekrarladı:

Anne, ben bir ateş böceği olacağım.

•●•

Luo Ji villaya geldiğinden beri ilk kez yağmur yağmaya başlamıştı ve oturma odası oldukça soğuktu. Okyanusun ortasındaki bir adadaki evde yalnız olduğunu hissederek sönük şöminenin yanında oturdu ve dışarıda yağan yağmuru dinledi. Sonsuz yalnızlık içinde kendi kendine sarılmıştı. Shi Qiang'ın gitmesiyle birlikte huzursuz bir bekleyiş içine

girmişti. Bu yalnızlık ve bekleme tek başına bir tür mutluluğa dönüşmüştü. Sonra bir kadının yumuşak ve nazik sesiyle, "Teşekkür ederim, hoşça kalın," dediğini duyunca sanki elektrik çapmış gibi sarsıldı.

İki yıl önce hayallerinde gece gündüz bu sesi duymuştu. Bu buğulu ses, mavi gökyüzünde ince bir tül gibi süzülürken, kasvetli akşamda anlık bir güneş ışığı oluşturmuştu sanki.

Sonra kapı hafifçe vuruldu. Luo Ji oturduğu yerde kaskatı kesildi ve uzun bir aradan sonra nihayet ağzını açıp, "Gel," dedi. Ve kapı açıldı. Zayıf bir siluet yağmur kokusuyla içeri girdi. Oturma odasındaki tek aydınlatma eski tip bir abajurdu. Bu, şöminenin yanında aydınlık bir çember oluşturuyordu ama odanın geri kalanı karanlıktı. Luo Ji, kızın yüzünü seçemiyordu ama beyaz pantolon ve koyu renkli bir ceket giydiğini görebiliyordu, beyaz yakasıyla oluşturduğu tezatlık zambakları andırıyordu.

"Merhaba, Bay Luo," dedi kız.

"Merhaba," dedi Luo Ji ayağa kalkıp. "Dışarısı soğuk mu?"

"Arabanın içi değil," dedi ses ve Luo Ji hâlâ kızın yüzünü görememesine rağmen gülümsediğini biliyordu.

"Ama burası..." diye konuşamaya başladı kız etrafına bakarak. "Burası biraz soğuk. Ah, bu arada ben Zhuang Yan, Bay Luo."

"Merhaba, Zhuang Yan. Şömineyi yakalım."

Luo Ji diz çöktü ve düzgünce yığılmış meyve ağaçların birazını şömineye koydu. "Daha önce hiç şömine görmüş müydün? Gel otur."

Kız gelip kanepeye oturdu. Hâlâ gölgeler içindeydi. "Ah... Sadece filmlerde."

Luo Ji kibriti çaktı ve ağaç yığınını alttan tutuşturdu. Alev canlıymış gibi gerindi ve kız yavaş yavaş yumuşak al-

tın parıltı içinde şekil aldı. Luo Ji iki parmağıyla tamamen yanmış kibriti sıkıca kavradı. Bunun rüya olmadığını hissettirecek bir acıya ihtiyacı vardı. Sanki güneşi ateşlemişti ve bu ışık hayal dünyasının gerçekleşmesini sağlamıştı. Güneş sonsuza kadar bulut ve gecenin ardında saklı kalabilirdi. Luo Ji, ona ve şömine ateşine sahipti.

Da Shi, sen gerçekten bir şeytansın. Onu nereden buldun? Nasıl oldu da onu bulman mümkün oldu?

Luo Ji yüzünü ateşe çevirdi ve gözlerinden birden yaş geldi. Bunu saklamanın bir sebebi olmadığını fark edene kadar kızın görmesinden korkmuştu. Kız, muhtemelen Luo Ji'yi ağlatan şeyin duman olduğunu düşünecekti. Bir eliyle gözyaşlarını sildi.

"Gerçekten sıcak ve güzel..." dedi genç kız, gülümseyerek alevleri izlerken.

Onun sözleri ve gülümsemesi Luo Ji'nin kalbini titretti.

"Burası neden böyle?" dedi kız. Loş oturma odasında etrafına ikinci kez baktı.

"Hayal ettiğin gibi değil mi?"

"Aynısı değil."

"Burası..." Luo Ji kızın ismin düşündü. "Senin için yeteri kadar 'itibarlı' değil mi?"

Kız gülümsedi. "İsmimdeki 'Yan' renk demektir. 'İtibar' değil."

"Ah, evet anlıyorum... Belki de burada haritalar, büyük ekranlar, askeri kıyafet giymiş generaller olduğunu ve benim burada elimde bir çubukla bir şeyleri işaret ediyor olacağını mı düşündün?"

"Aynen öyle, Bay Luo," dedi kız, gülümsemesiyle yüzü gül gibi çiçek açmıştı.

Luo Ji ayağa kalktı. "Yolculuktan geldin. Biraz çay ister misin?" diye sordu. Sonra duraksayıp, "Ya da şarap ister misin? Soğuğun etkisini azaltır," dedi.

Kız başını sallayıp, "Olur," dedi ve kadehini aldı. "Teşekkür ederim," diyerek küçük bir yudum içti.

Genç kız şarap bardağını tutarken o günkü gibi masum görünüyordu. Luo Ji'nin kalbinde en hassas kısımlara dokunuyordu. Kız içmeye devam etti. Dünyaya güveni tamdı ve hiçbir şey için endişelenmiyordu. Evet, burası hariç dünyadaki her yer ona zarar vermek için pusuda bekliyordu. Kızın burada bakılmaya ihtiyacı vardı. Burası onun kalesiydi.

Luo Ji oturdu ve ona baktı. Sonra da olabildiğince sakin bir şekilde, "Sen gelmeden önce sana ne söylediler?" diye sordu.

"İş için burada olacağımı, tabii ki." Kız masum gülümsemesiyle parladı ve Luo Ji'nin kalbi parçalandı. "Bay Luo, işim nedir? Ne üzerine çalışacağım?"

"Ne üzerine okudun?"

"Güzel Sanatlar Akademisi'nde, Klasik Resim."

"Mezun oldun mu?"

"Yeni mezunum. Lisansüstü eğitimim için hazırlık yaparken iş arıyorum."

Luo Ji bir süre düşündü ama ona yaptırabileceği bir şeyler bulamadı. "İş meselesini yarın konuşuruz. Yorgun olmalısın, öncelikle iyi bir uyku çekmen gerek... Burayı sevdin mi?"

"Bilmiyorum. Havaalanından gelirken sis vardı, sonra da hava kararda. Bu yüzden hiçbir şey göremedim... Bay Luo burası neresi?"

"Bilmiyorum."

Kız başını salladı ve kendi kendine güldü, açıkçası Luo Ji'ye inanmıyordu.

"Gerçekten bilmiyorum. İskandinavya gibi görünüyor. Hemen arayıp sorabilirim," dedi Luo Ji ve kanepenin yanındaki telefona uzandı.

"Hayır, hayır. Sormayın. Habersiz olmak iyidir."

"Neden?"

"Bir kez bildiniz mi, dünya daralır."

Tanrım, diye bağırdı Luo Ji kendi kendine.

Genç kız birden heyecanlandı. "Bay Luo, baksanıza ateşte şarap nasıl da güzel görünüyor."

Ateşin ışığına batırılmış olan şarap kırmızı parıltısıyla sadece rüyalarda bulunan bir yakuta benziyordu.

"Neye benzediğini düşünüyorsun?" diye sordu Luo Ji endişeyle.

"Göze benzediğini."

"Alacakaranlığın gözleri gibi?"

"Alacakaranlık gözleri mi? Gerçekten çok iyi dediniz, Bay Luo."

"Şafak ya da alacakaranlık? Alacakaranlığı seviyorsun, değil mi?"

"Doğru. Nereden bildiniz? Alacakaranlığı boyamaya bayılırım." Ne var bunda der gibi gözleri parlıyordu.

Luo Ji ertesi sabah yağmurdan sonra, cennet bahçesinin Zhuang Yan'ın gelişi için temizlendiğini hissetti. Zhuang Yan ilk kez burayı gerçekten gördüğünde, genelde genç kadınların yaptığı gibi mırıldanma, huzursuzluk ya da bağırma gibi tepkiler vermedi. Böyle muhteşem bir manzara karşısında, genç kız korkmuş ve nefessiz kalmış gibiydi ve tek bir kelime bile etmedi. Luo Ji, genç kızın diğer kadınlara göre doğal güzellik hakkında daha hassas olduğunu söyleyebilirdi.

"Gerçekten boyama yapmayı seviyor musun?" diye sordu Luo Ji.

Genç kız uzak karlı tepelerin zirvesine suskun suskun bakıyordu ve aklını toparlaması biraz zaman aldı. "Ah... Evet. Ama burada büyümüş olsaydım, muhtemelen yapamazdım."

"Neden?"

"Bir sürü harika yer hayal ettim bugüne kadar ve boyama yapacağım zaman kendimi orada bulurum. Ama burada benim hayal ettiğim her şey var, nasıl resim yapılabilir ki?"

"Doğru, hayallerinizdeki güzellikler gerçek olduğu zaman, o gerçekten de..." dedi Luo Ji ve sustu. Sonra gün doğumuna karşı duran Zhuang Yan'a baktı. Genç kız onun hayallerinden fırlamış bir melekti. Tıpkı ışıkta parlayan göldeki dalgalar gibi, Luo Ji'nin kalbi de mutlulukla dalgalandı. Birleşmiş Milletler'in ve Dünya Savunma Konseyi'nin asla hayal edemeyeceği bir Duvarabakan Projesi sonucu olacaktı. Şu an ölseydi, umurunda olmazdı.

"Bay Luo, dün o kadar yağmur yağdıysa dağların zirvesinde karlar neden erimedi?" diye sordu Zhuang Yan.

"Yağmur kar sınırının altına düştüğü için dağlardaki kar yıl boyunca kalıcıdır. Buradaki iklim Çin'dekinden çok farklı."

"Dağlara gittiniz mi?"

"Hayır, o kadar zamandır burada değilim," dedi ve kızın gözlerini dağlardan alamadığını fark etti. "Karları sever misin?"

Evet anlamında başını salladı Zhuang Yan.

"Gidelim mi o zaman?"

"Gerçekten mi? Ne zaman?" diye sordu Zhuang Yan, heyecan içinde bağırarak.

"Şimdi yola çıkabiliriz. Dağın eteklerine giden basit bir yol var. Şimdi gidersek akşama geri dönmüş oluruz."

"Peki ya iş?" diye sordu Zhuang Yan, gözlerini dağdan ayırıp Luo Ji'ye baktı.

"İşi şimdilik bir kenara bırakabiliriz, yeni geldin" diye cevapladı Luo Ji formalite icabı.

Zhuang Yang, "Peki..." derken başını eğdi ve Luo Ji'nin kalbinde bir sarsılma oldu. Bu naif ifadeyi genç kızda defa-

larca görmüştü. "Bay Luo, burada ne yaptığımı bilmek zorundayım."

Luo Ji dağ mesafesine baktı ve birkaç saniye düşündükten sonra sonunda, "Dağa ulaştığımızda sana söylerim," dedi.

"Güzel! Yola çıkmalıyız değil mi?"

"Doğru. Gölün karşısına tekneyle geçip sonrasında araba kullanırsak daha kolay olur."

İskelenin sonuna kadar yürüdüler. Luo Ji rüzgârın çok düzgün olduğunu, bu yüzden yelken alabileceklerini söyledi. Akşam rüzgâr yön değiştirecekti, bu sebeple geri dönebileceklerdi. Luo Ji tekneye binmesine yardımcı olmak için kızın ellerini tuttu. Bu ona ilk dokunuşuydu ve kızın elleri, Luo Ji'nin hayalinde ilk kez tuttuğu gibi yumuşak ve serindi. Luo Ji beyaz üçgen şeklindeki yelkeni yükselttiğinde, kız hoş bir şaşkınlık yaşadı. Tekne iskeleden ayrıldığında kız elini suya soktu.

"Göl suyu çok soğuk," dedi.

"Ama bir o kadar da temiz ve berrak!"

Tıpkı onun gözleri gibi, dedi Luo Ji içinden. "Neden karlı tepeleri seviyorsun?" diye sordu.

"Klasik resimleri severim."

"Karlı tepeler ile klasik resmin ne ilgisi var?"

"Bay Luo, klasik resimle yağlı boya resim arasındaki farkı biliyor musunuz? Yağlı boya zengin renklerle doludur. Bir usta yağlı boyada beyazın altın kadar değerli olduğunu söylemişti. Ama geleneksel resimde farklıdır. Bir sürü boş alan bulunur ve boş alanlar resmin gözleridir. Manzara o boşluk içinde sınırlıdır. Karlı tepelere bakın. Klasik resimdeki boşluğa benzemiyor mu?"

Kız, ilk kez bu kadar uzun konuşmuştu. Genç kız durmadan konuşarak bir Duvarabakan'a ders vermişti. Luo Ji cahil bir okul çocuğu gibi kalmıştı..

Sen tıpkı klasik resimdeki boş alan gibisin: Saf ama olgun ve çekici bir güzelliğin var, diye düşünerek baktı ona.

Tekne karşı kıyıda, ağaçların yanında duran üstü açık jipin yakınındaki iskeleye demirledi. Arabayı park eden sürücü gitmişti.

"Askeri araç mı bu? Ben geldiğimde etrafında askerleri gördüm. Ve üç nöbetçi noktası geçmek zorunda kaldım," dedi Zhuang Yan, arabaya binerlerken.

"Önemli değil, bizi rahatsız etmeyecekler," dedi Luo Ji, arabayı çalıştırırken.

Ormanın içinden geçen yol engebeli ve dardı ama araba yine de çok rahat gidiyordu. Ormanda hâlâ sabah sisi vardı ve motor sesine rağmen ağaçlardaki kuşların cıvıldamalarını bile duyabiliyorlardı. Tatlı bir esinti Zhuang Yan'ın saçlarını savurdu ve Luo Ji'nin yüzüne değen saçların Luo Ji'ye hissettirdiği kaşıntı iki yıl önceki kış yolculuğunu hatırlattı.

Şimdi etraflarındaki her şey, Taihang Dağı ve karlı kuzey Çin ovalarından tamamen uzaktaydı. Ama kurduğu hayaller bugünün gerçekliğine o kadar kusursuz bağlanmıştı ki tüm bunların olduğuna inanmak onun için çok zordu.

Luo Ji, Zhuang Yan'a bakmak için döndüğünde onun da kendisine baktığını gördü. Zhuang Yan uzun süredir Luo Ji'ye bakıyormuş gibiydi. Gözlerinde iyi niyet ve masumiyet ile karışık hafif bir merak vardı. Güneş ışığı yüzüne ve vücuduna vuruyordu. Luo Ji'nin ona baktığını görünce bakışların kaçırmadı.

"Bay Luo, gerçekten de uzaylıları yenebilecek yeteneğiniz var mı?" diye sordu Zhuang Yan.

Luo Ji onun çocuksu tarafına yenildi. Bu soruyu başka kimse soramazdı ve birbirlerini henüz çok kısa bir süredir tanıyorlardı.

"Zhuang Yan, Duvarabakan Projesi'nin ana anlamı, bir kişinin zihninde insanlığın gerçek stratejisini saklamasıdır.

Dünyada sophon casuslara karşı korunaklı tek yer kişinin aklıdır. Birkaç kişi seçmek zorundaydılar ve seçtiler de. Ama bu, seçilen insanların Süpermen olduğu anlamına gelmez. Süpermen diye bir şey yoktur."

"Siz neden seçildiniz?"

Bu soru bir öncekinden daha ani ve çirkindi. Ama Zhuang Yan'ın dudaklarından kulağa çok doğal geliyordu. Onun şeffaf kalbine güneş ışığı giriyor ve kristalde kırılıyordu.

Luo Ji arabayı yavaş yavaş durdurdu. Luo Adam Ji yol üstünde güneşin oluşturduğu beneklere dosdoğru bakarken, Zhuang Yan şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Duvarabakanlar tarihin en güvenilmez insanları ve dünyanın da en büyük yalancılarıdır."

"Bu sizin göreviniz."

Luo Ji başını salladı: "Zhuang Yan, sana doğruyu söyleyeceğim. Lütfen bana inan."

Zhuang Yan başını salladı. "Bay Luo lütfen devam edin. Size inanıyorum."

Luo Ji uzun bir süre sessiz kaldı. Kelimelerin ağırlığı altında eziliyordu. Sonra, "Neden seçildim bilmiyorum," diyerek ona döndü ve devam etti. "Ben sadece sıradan bir adamım."

Zhuang Yan yine başını salladı. "Bu zor olmalı."

Bu kelimeler ve Zhuang Yan'ın bakışları tekrar gözlerinden yaş gelmesine sebep oldu. Luo Ji, Duvarabakan olduğundan bu yana ilk kez böyle bir onay almıştı. Kızın gözleri onun cennetiydi ve bu berrak gözlerde herkesin Duvarabakanlara yönelttiği ifadeden hiçbir iz yoktu. Zhuang Yan'ın gülümsemesi onun için cennet demekti. Bu bir Duvarabakan gülümsemesi değil, saf ve masum bir gülümsemeydi. Sanki ruhunun kurak bir parçasına çiy damlası düşüyor gibiydi.

"Çok zor olacak ama ben bunu kolaylaştıracağım...

Hepsi bu kadar. Bu sebeple Duvarabakan şartlarına geri dönüyorum," dedi Luo Ji ve arabayı çalıştırdı.

Ağaçlar seyrelip masmavi gökyüzü ortaya çıkana kadar sessizce gittiler.

"Bay Luo, kartala bakın," diye bağırdı Zhuang Yan

"Ve şurada da geyik varmış gibi görünüyor!" dedi Luo Ji, ön tarafı işaret ederek. Bu hızda Zhuang Yan'ın dikkatinin dağıtmasına yetti, çünkü gökyüzündeki nesnenin kartal olmadığını biliyordu. Bir insansız hava aracıydı... Bu Luo Ji'ye bir şey hatırlattı. Telefonu çıkarıp arama yaptı. Shi Qiang telefonu açtı. "Hey, n'aber, kardeşim? Sonunda beni hatırladın mı?" İlk olarak söyle bakalım: "Yan Yan ile nasıl gidiyor?"

"Güzel, harika, muhteşem. Teşekkür ederim!"

"İyi. Anlaşılan o ki son görevimi başarıyla tamamladım."

"Son görev mi? Şimdi neredesin?"

"Eve dönüyorum. Hibernasyon için hazırlanıyorum."

"Ne?"

"Ben lösemiyim. Gelecekte tedavi olacağım."

Luo Ji aniden frene bastı ve durdu. Zhuang Yan çığlık attı. Yaptığının yanlış olduğunu görüp endişe içinde Zhuang Yan'a baktı. Sonra Shi Qiang ile konuşmaya devam etti.

"Ee... Bu ne zaman oldu?"

"Bir önceki görevimde radyasyona maruz kalmıştım ve sonra da geçen yıl hastalandım."

"Tanrım, benim yüzümden tedavine geciktin, değil mi?"

"Böyle bir şeyde geç kalmak yok. Ayrıca kim bilir ileride tıp nasıl gelişecek?"

"Gerçekten üzgünüm, Da Shi."

"Ah önemli değil. Bu işin bir parçası. Bu konuda seni rahatsız etmek istemedim çünkü ileride tekrar karşılaşmanın mümkün olabileceğini düşündüm. Ama bizim karşılaşamazsak sana bir şey söylemek istiyorum."

"Evet, lütfen söyle."

Uzun bir sessizlikten sonra Shi Qiang: "'Büyük saygısızlık olan üç şey vardır ve yaşanılan hiçbir sorun büyük değildir,'" diyerek Mensiyüs'ten alıntı yaptı. "Luo kardeşim dört yüzyıl sonraki Shi ailesinin soyu senin ellerinde."

Telefon kesildi. Luo Ji insansız hava aracının kaybolduğu gökyüzüne baktı. Masmavi açık gökyüzü tıpkı onun kalbi gibi boştu.

"Shi Amca ile mi konuşuyordun?" diye sordu Zhuang Yan.

"Evet. Onunla tanıştın mı?"

"Evet, tanıştım, iyi bir adam. Ayrıldığım gün yanlışlıkla elini kesti ve kanamayı durduramadı. Korkutucuydu."

"Ahh... Peki, sana bir şey söyledi mi?"

"Senin dünyadaki en önemli şeyi yaptığını söyledi ve benden sana yardım etmemi istedi."

Şimdi orman yolunu tamamen geçmişlerdi ve karlı dağlara ulaşmaya otlaklar kalmıştı. Gümüş beyazı ve yeşil içinde, dünyanın yapısı daha basit ve saftı. Ve doğa da gittikçe yanında oturan kıza benziyordu. Luo Ji kızın gözlerindeki hüznü ve usulca iç çekmesini fark etti.

"Yan Yan, neyin var?" dedi Luo Ji. İlk kez ona böyle sesleniyordu. Ama sonra düşündü de *Da Shi ona bu şekilde hitap edebiliyorsa, ben neden yapamayayım?*

"Dünya o kadar güzel ki. Ama bir gün burayı kimsenin göremeyecek olduğunu düşünsene, çok üzücü."

"Uzaylılar gelmeyecek mi?"

"Onların güzelliğin değerini bildiğini düşünmüyorum."

"Neden?"

"Babam demişti ki, güzelliğe karşı hassas olan insanlar doğayla barışık ve iyidir. Ve iyi değillerse, güzelliğin değerini bilmezler."

"Yan Yan, onların insanlara yaklaşımı rasyonel bir seçim.

Bu, türlerinin hayatta kalması için yapmak zorunda oldukları bir şey ve iyi ya da kötüyle ilgisi yok."

"Ben bir insanın bunları söylediğini ilk kez duydum, Bay Luo. Siz ileride onları göreceksiniz, öyle değil mi?"

"Belki."

"Eğer onlar gerçekten de sizin söylediğiniz gibilerse, onları Kıyamet Savaşı'nda yenersiniz. Daha sonra da..." diye devam edecekken kız, başını eğip ona bakmak için duraksadı.

Luo Ji bu olasılığın neredeyse sıfır olduğunu söylemek üzereydi ki kendini tuttu ve dedi ki, "Daha sonra da?"

"Onları uzayda defettiğinizde, ölmek zorundalar mı? Onlara bir arazi verseniz ve burada bizimle bir arada olsalar? Harika olmaz mıydı?"

Luo Ji sessiz ve üzüntü içerisinde iç çekti ve sonra gökyüzünü işaret ederek, "Yan Yan, senin ne söylediğini duyabilen tek kişi ben değilim," dedi.

Zhuang Yan endişe ile bakıp, "Ah evet, çevremizde tonlarca sophon olmalı," dedi.

"Üç Cisim Yüksek Konsülü bile dinliyor olabilir."

"Hepiniz bana gülüyorsunuz, değil mi?"

Luo Ji, "Hayır, Yan Yan. Şu anda ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu. Luo Ji onun direksiyonun yanında duran ince sol elini tutmak istiyordu ama kendini kontrol etti. "Ben dünyanın kurtulmasını sağlayabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum."

"Ben mi?" diyerek kahkahayı patlattı Zhuang Yan.

"Sadece sen tek başına yeterli değilsin. Daha doğrusu senin gibi yeterince insan yok. Eğer insanlığın üçte biri senin gibi olsaydı, Üç Cisim şu an dünya üzerinde bizimle yaşamak ihtimali için pazarlık ediyor olabilirdi. Ama şimdi..." dedi ve uzunca bir iç çekti.

Zhuang Yan çaresizce gülümsedi. "Bay Luo, hayat benim

için kolay olmadı. Mezun olduktan sonra topluma karıştığımda denize ilk kez yüzen bir balık gibiydim. Su çok çamurluydu ve ben de hiçbir şey göremiyordum. Her zaman daha temiz sularda yüzmek istedim. Ancak yüzmek yorucu olmaya başladı..."

Umarım o temiz sularda yüzmene yardımcı olabilirim, dedi Luo Ji kendi kendine.

Yüksekliğin artmasıyla dağ yolu başladı. Bitki örtüsü yavaş yavaş seyrekleşiyordu ve çıplak siyah kayalar görünmeye başlamıştı. Yol o kadar genişti ki sanki ayın yüzeyinde gidiyordular. Kısa bir süre sonra kar sınırını geçtiler ve etrafları beyazlarla çevrildi. Hava soğudu. Luo Ji arka koltuktaki seyahat çantasından ceketini çıkardı ve ceketi üzerlerine alıp yollarına devam ettiler. Çok geçmeden yol ortasındaki bir uyarı levhası gözlerine çarptı. *TEHLİKE: ÇIĞ TEHLİKESİ, İLERİDE YOL KAPALI.* Böylece arabadan indiler ve yol kenarında karların üzerinden yürüdüler.

Güneş, karlı yamaçta çevrelerinde gölge oluşturarak batmaya başlamıştı. Saf karın rengi soluk maviydi, neredeyse floresan gibiydi. Uzaktaki karlı sivri zirveler hâlâ aydınlıktı ve gümüş renginde parlıyordu. Karın kendinden gelen bir ışığı vardı, sanki tüm dünyayı aydınlatan güneş değildi de bu dağdı.

"Şimdi resmin içi tamamen bomboş," dedi Luo Ji ellerini uzatarak.

Zhuang Yan dünyadaki bu saf beyazlığı gördüğünden dolayı çok mutluydu. "Bay Luo, aslında bir keresinde böyle bir resim yapmıştım. Uzaktan bakıldığında neredeyse tamamen boş beyaz bir kâğıttı. Ama yaklaşınca, sol alt köşesinde inceden bir sazlık, sağ üst köşesinde ise kaybolan bir kuşun izlerini görebilirdiniz. Ortasında ise son derece küçük iki zayıf insan vardı... En çok gurur duyduğum resimdir."

"Hayal edebiliyorum, muhteşem olmalı... Zhuang Yan

yani, şu an boş bir dünyanın ortasındayız. İşinin ne olduğunu öğrenmek istiyor musun?"

Zhuang Yan başını salladı ama endişeli görünüyordu.

"Duvarabakan Projesi'ni biliyorsun, bu projenin başarısının anlaşılmazlığa dayandığını da biliyorsun. Bu projeyi Duvarabakan'ın kendisinden başka Üç Cisim veya Dünya'nın en üst düzeyi dahil hiç kimse anlayamaz. Yani Zhuang Yan, sen işinin ne anlama geldiğini bilmeyeceksin. Kesinlikle bir anlamı var ama bunu anlamaya çalışma. Sadece elinden gelenin en iyisini yap."

Genç kız endişeyle başını salladı. "Evet, anladım." Sonra güldü ve başını sallayarak, "Yani biliyorum, demek istedim."

Zhuang Yan saf beyaz karın ortasında durup baktı. Beyazlıkta tüm boyutlar kayboluyordu. Ve dünya geride sadece onu bırakarak soluyordu. Luo Ji, iki yıl önce hayalinde yarattığı edebi karakterle aşkı tatmıştı. Şimdi bu büyük doğal resmin boş alanında, aşkın nihai gizemini anlamıştı.

"Zhuang Yan, işin kendini mutlu etmek."

Zhuang Yan'ın gözbebekleri irileşti.

"Sen bu dünyadaki en mutlu kadın olmalısın. Bu Duvarabakan Projesi'nin bir parçası."

Tepedeki ışık Zhuang Yan'ın gözlerinden yansıyan dünyayı aydınlattı ve karışık duygular onun gözlerinin saflığını kapladı. Karlı tepe dış dünyadan gelen tüm sesleri yutuyordu ve Luo Ji, Zhuang Yan konuşana kadar sessizlik içinde sabırla bekledi. Zhuang Yan'ın sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi: "O halde... Ne yapmalıyım?"

Luo Ji heyecanlandı. "Ne istersen. Yarın ya da bu gece döndükten sonra, istediğin yere gidebilirsin, istediğin her şeyi yapabilirsin ve kendi hayatını yaşayabilirsin. Bir Duvarabakan olarak, ben tüm bunları gerçekleştirmene yardımcı olabilirim."

"Ama ben..." diye başladı Zhuang Yan çaresizce ona bakarak, "Bay Luo, benim hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Bu mümkün değil. Herkesin bir şeylere ihtiyacı vardır. Gençler her zaman bir şeylerin peşinde olmaz mı?"

"Ben... Bir şeylerin peşinde oldum mu? Hayır, sanmıyorum," diyerek başını salladı.

"Ah, evet. Senin gibi kaygısız genç kadınların ihtiyacı olmayabilir. Ama en azından bir hayalin olmalı. Sen resim yapmayı seviyorsun. Bu yüzden hiç dünyadaki en büyük galeride ya da sanat müzesinde kişisel serginin olmasını istemedin mi?"

Luo Ji aptal bir çocuk durumuna düşmüş gibiydi. Zhuang Yan güldü. "Bay Luo, ben resmi kendim için yapıyorum. Böyle şeyleri hiç düşünmemiştim."

"Peki, tamam. Aşk hayalleri kurmuşsundur," dedi hiç çekinmeden. "Ne olduğunu biliyorsun, neden aramaya gitmiyorsun?"

Karlı zirvede gün batımı ışığı geri çekiyordu. Zhuang Yan'ın gözbebekleri biraz karardı ve yüz ifadesi yumuşadı. "Bay Luo, bu sizin arayıp da bulabileceğiniz bir şey değil ki," dedi kibarca.

"Doğru," dedi Luo Ji sakince başını salladı. "O zaman, uzun vadeli düşünmek yerine sadece yarını düşün. Bu nasıl? Yarın nereye gitmek istersin? Ne yapmak istersin? Seni mutlu edecek olan nedir? Mutlaka bir şeyler bulabilirsin."

Zhuang Yan bir süre ciddiyetle düşündükten sonra tereddütle, "Eğer size söylersem, gerçekten yapabilir misiniz?" diye sordu.

"Tabii ki, söyle bana."

"Beni Louvre'a götürür müsünüz?"

•●•

Tyler göz bağını çıkardığında, gözleri ışığa maruz kaldı ve bu yüzden gözlerini biraz kısmak zorunda kaldı. Mağaranın

taş duvarlarına parlak ışıklar takılmış olsa da, ışığın duvarlar tarafından hemen emilmesinden dolayı mağara karanlıktı. Tyler antiseptik kokusu alıyordu ve mağarada sahra hastanesi gibi düzgünce paketlenmiş ilaçların olduğu alüminyum kutular ve oksijen tanklarının yanı sıra, küçük UV dezenfektan dolapları, taşınabilir gölgesiz çalışma lambaları ve X-Ray makineleriyle defibratör gibi birkaç taşınabilir tıbbi cihaz da vardı. Daha yeni kutularından çıkarılmış ve gerek görülürse hemen yeniden toparlanabilirmiş gibi görünüyorlardı. Tyler taş duvarda iki tane saldırı tüfeğinin olduğunu gördü. Ama tüfeklerle kayaların aynı renkte olmasından dolayı fark edilmeleri zordu. Biri kadın biri erkek iki kişi ifadesizce yanından geçti. Beyaz önlük giymemişlerdi ama birisi kesinlikle doktor ve diğeri hemşireydi.

Mağaranın girişine yakın beyaz bir yatak vardı. Perdenin arkasındaki yatakta çarşafın altında yatan yaşlı bir adam vardı. Yaşlı adam uzun sakallıydı, başının etrafı sarılmıştı ve yüzü bembeyazdı. İçerisini mum aydınlatıyordu, beyazlığı biraz maskeliyordu ve geri kalanı boyunca da zayıf bir altın parlaklık veriyordu. Bu aslında azizlerin tasvir ettiği klasik yağlı boya resimlerden bir manzara gibiydi.

Tyler kendi kendine söylendi. "Lanet olsun, bu hale nasıl geldim?"

Yatağa doğru sabit hızda yürürken kalça kemiği ve uyluk ağrısının üstesinden gelmeye çalışıyordu. Yatağın başucunda durdu. O ve hükümetinin yıllarca bu adamı bulmaya çalıştığını düşündü. Gerçek olduğuna inanamıyordu. Yaşlı adamın solgun yüzüne baktı ve basının her zamanki dediği gibi, dünyadaki en şefkat dolu yüzdü bu.

İnsanlar gerçekten de çok garip hayvanlardı.

"Sizinle tanışmaktan onur duyuyorum," dedi Tyler hafif bir ses tonuyla.

"Ben de öyle," dedi yaşlı adam kibarca. Hareket etmiyor-

du, sesi çok kısıktı ve zor çıkıyordu. Yaşlı adam yatağın ayakucunu işaret etti ve Tyler bunun nezaket gereği sunulup sunulmadığını bilmeden temkinle oturdu. Sonuçta orada hiç sandalye yoktu. Yaşlı adam, "Yorgun olmalısın, ilk kez mi katıra bindin?" diye sordu

"Ah hayır, Büyük Kanyon'u ziyaret ettiğimde binmiştim," dedi. Bacakları o zaman bu kadar çok ağrımamıştı ama. "İyi misin?" diye sordu.

Yaşlı adam yavaşça başını salladı. "Elbette uzun süre yaşamayacağımı görüyorsun." Aniden gözlerinde hareketli bir ışık belirdi. "Ne yazık ki, bu dünyada hastalıktan öleceğimi ummayanlardansın, biliyorum. Gerçekten üzgünüm."

Bu cümledeki ince alay Tyler'ı yaralamıştı ama gerçek buydu. En büyük korkularından biri adamın hastalık veya yaşlılıktan ölmesi olmuştu. Adamın eceliyle ölmesinden önce, hatta bir dakika bile önce olsa dahi, Amerikan Seyir Füzesi veya Özel Kuvvetler'in kurşunun kafasına isabet etmesiyle ölmesi için Savunma Bakanı birçok kez dua etmişti. Doğal ölüm bu adamın en büyük zaferi olacak ve terörle mücadeledeki başarısızlığa damga vuracaktı. Şu anda bile adam zafere yaklaşıyordu. Aslında daha önce fırsat olmuştu: Bir keresinde, Predator isimli insansız hava aracı Kuzey Afganistan'daki bir caminin avlusunda adamın resmini çekmişti. Uçak tam isabetle tarihe geçebilirdi ve bir de üstüne uçakta Hellfire füzeleri vardı. Ancak görevdeki genç subay, adamın kimliğini tek başına onaylama cesaretini gösterememişti. Bunun yerine komut zincirine rapor vermişti ve onlar da kontrol ederken hedef kaçmıştı. Tyler öfke içerisinde yatağından çıkmış, evindeki değerli bir Çin porselenini paramparça etmişti.

Tyler bu garip konuyu geçiştirmek istedi, bu yüzden de çantasını çıkarıp yatağın üstüne yerleştirdi. "Senin için kü-

çük bir hediyem var," deyip birkaç kitap çıkardı. "Arapça edisyonu."

Yaşlı adam gayretle zayıf elini uzattı ve en alttaki kitabı çekti. "Ah, sadece ilk üçlemeyi okumuştum. Diğerlerini de almıştım ama okumak için hiç zamanım olmadı, sonra da onları kaybettim... Harika, teşekkürler. Bu kitapları çok seviyorum."

"Örgütünüzü bu kitaplardan esinle adlandırdığınıza dair bir efsane var."

Yaşlı adam kitabı yavaşça yerine koyup gülümsedi. "O efsane olarak kalsın. Siz zenginsiniz ve teknolojiniz var. Bizimse sadece efsanelerimiz."

Tyler yaşlı adamın bıraktığı kitabı aldı ve Kitabı Mukaddes tutan bir papaz gibi karşısına geçip, "Ben seni Seldon'a dönüştürmek için buradayım," dedi.

Aynı ışığı yaşlı adamın gözlerine çevirdi. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Örgütünüz korunsun."

"Ne zamana kadar?"

"Şu andan itibaren dört yüzyıl sonraya kadar, Kıyamet Savaşı'na kadar."

"Sence bu mümkün mü?"

"Örgütün gelişmeye devam ederse, evet. Ruhu uzay kuvvetlerine geçsin ve böylece örgütün sonsuza dek onun bir parçası olacak."

"Senin için bu neden bu kadar önemli?" diye sordu yaşlı adam, alaycı bir ses tonuyla.

"Çünkü bu, insanlığın elindeki birkaç kuvvetli silahtan biri. Siz hayatları silah olarak kullanıyorsunuz. Temel bilimin sophonlar tarafından dondurulduğunu biliyorsun ve bu durum bilgisayar bilimleri ile yapay zekâda gelişmeler üzerine sınırlamalar getiriyor."

"Bu kitaplardan başka ne getirdin?"

Tyler heyecanla yataktan kalktı. "Bu, neye ihtiyacın olduğuna bağlı. Örgütünüzün korunmasını sağladığınız sürece, size her şeyi verebilirim."

Yaşlı adam Tyler'a oturmasını işaret etti. "Durumunuzu anlıyorum. Bunca yıl sonra bile hâlâ bizim ihtiyaçlarımızın gerçekten ne olduğunu bilmiyorsunuz."

"Bana söyleyebilirsin."

"Silah? Para? Hayır, hayır. İhtiyacımız olan şey bunlardan çok daha değerli. Örgütün var olma nedeni Seldon'ın iddialı hedefleri değil. Aklı başında bir insanı bunun uğruna ölmesi için ikna edemezsin. Sahip olduğu bir şey var çünkü. Hava ve kan gibi, bu şey olmadan örgüt hemen kuruyup gider."

"Nedir bu?"

"Nefret."

Tyler sustu.

"Ortak düşmanımız sayesinde, Batı'ya duyduğumuz nefret biraz azaldı. Diğer taraftan, Üç Cisimliler'in nefreti Batı'yı da kapsıyor. O yüzden beraber ölmek eğlenceli olabilir. Üç Cisimliler'den nefret etmiyoruz," dedi yaşlı adam ve ellerini açtı. "Görüyorsun ya nefret, elmas ya da altından daha değerli bir hazinedir ve dünyadaki herhangi bir silahtan daha keskindir. Ama artık kalmadı. Ve bunu bize siz sağlayamazsınız. O yüzden örgütün, benim gibi, çok ömrü kalmadı."

Tyler sessizdi.

"Seldon'a gelince, onun planının imkânsız olduğunu söyleyebilirim."

Tyler derin nefes alıp verdikten sonra tekrar yatağın ayakucuna oturdu. "Sonunu okuduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Yaşlı adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hayır, okuma-

dım. Sadece düşündüğüm bu. Kitapta Seldon'ın planı başarısız mı oluyor? Eğer durum buysa yazar olağanüstü bir adam. Onun mutlu son yazdığını hayal etmiştim. Allah onu korusun."

"Asimov yıllardır ölü."

"Ah ah, bilgeler her zaman erken yaşta ölür. Umarım cennettedir. Onun cenneti hangisiyse..."

Geri dönüş yolunda, gözleri bağlanmadığından Tyler Afganistan'ın sarp ve çorak dağlarını görme fırsatı buldu. Katırın üstündeki genç adam bile saldırı tüfeğini Tyler'ın elinin hemen yanındaki eyere aslı bırakacak kadar ona güveniyordu.

"O silahla kimseyi öldürdün mü?" diye sordu Tyler.

Genç adam anlamadı ama yanındaki silahsız adam cevap verdi: "Hayır. Uzun zamandır hiç savaş olmadı."

Genç adam Tyler'a sorgularcasına baktı. Çocuksu yüzünde sakal yoktu ve gözleri batı Asya'nın masmavi gökyüzü kadar parlaktı.

Anne, ben bir ateşböceği olacağım.

•●•

Dördüncü Dünya Savunma Konseyi Duvarabakan toplantısında, Tyler sivrisinek sürüsü projesinin revizesini sunmak için yapmış olduğu uzun yolculuktan dolayı yorgun görünüyordu.

"Sivrisinek filosunun her savaşçısının iki kontrol sistemi ile donatılmış olmasını istiyorum. Pilot tarafından kumanda edilen ve insansız modda çalışan. İnsansız mod, filodaki savaşçıları kontrol edebilmem için bana imkân verecek."

"Her şeye karışmayı seviyorsun," dedi Hines kıkırdayarak.

"Sivrisinek grubu oluşturmak ve savaş bölgesine seferi için filoya talimat verebilirim. Sonra ayrılıp düşman filosuna gitmelerini söyleyebilirim. Düşman filosuna saldırıldığı

zaman, her savaşçı uçağa hedeflerine otomatik olarak saldırmasını sağlayacak bir silah modülü belirlenmesini emredeceğim. Fiziğin temelleri kilitlense bile, mevcut yapay zekâ teknolojisinin gelecek üç yüzyıl içinde bunu sağlayacak kadar gelişeceğini hayal edebiliyorum."

"Kıyamet Savaşı'na kadar uyumayı ve daha sonra doğrudan Üç Cisim Filosu'yla çatışmayı mı planlıyorsun?"

"Başka bir seçeneğim var mı ki? Bildiğiniz üzere Japonya'ya, Çin'e ve ardından Afganistan'a gittim ve aradığımı bulamadım."

"Ve sonra bir adamla görüştün," diye lafa girdi ABD temsilcisi.

"Doğru. Onu gördüm. Fakat..." dedi Tyler. Kederli bir şekilde uzun bir iç çekti. "Hiçbir şey çıkmadı. Özel savaşçılardan oluşan bir kuvvet kurmak için çalışmaya devam edeceğim. Ama beceremezsem nihai saldırı için onlara kendim rehberlik etmem gerekecek."

Kimse konuşmadı. Kıyamet Savaşı'ndan bahsedildiğinde insanlar genelde sessiz kalmayı tercih ediyorlardı.

"Sivrisinek sürüsü projesine eklemek istediğim başka bir şey daha var," diyerek devam etti Tyler. "Seçtiğim alanlarda Güneş Sistemi'ndeki bazı bölgelerde çalışmalar yapmak istiyorum. Bu bölgeler Europa, Ceres ve çeşitli kuyruklu yıldızları içeriyor."

"Bunu uzay filosu ile nasıl bir ilgisi var?" diye sordu birisi.

"Cevap vermem gerekiyor mu?" diye sordu Tyler başkana bakarak.

Kimse konuşmadı ve tabii ki o da cevap vermedi.

"Son olarak bir önerim var. Dünya Savunma Konseyi ve Dünya üzerindeki her millet Üç Cisim Örgütü üzerindeki saldırılarını azaltmalıdır."

Rey Diaz koltuğundan fırladı. "Bay Tyler, bunun planın

bir parçası olduğunu iddia bile etseniz, ben bu çirkin teklife şiddetle karşıyım."

Tyler başını salladı. "Bu planın bir parçası değil. Duvarabakan Projesi ile de hiçbir ilgisi yok. Önerimin sebebi gayet açık: Üç Cisim Örgütü'ne yapılan saldırılar devam ederse, iki ya da üç yıl içinde yok olacaklar. Ve Üç Cisim'le Dünya arasındaki doğrudan istihbaratı kaybedeceğiz. Bunun sonuçlarının neler olabileceğini hepimiz biliyoruz."

Hines, "Katılıyorum. Ama bu öneri bir Duvarabakan tarafından yapılmamalıdır. Halkın önünde üçümüz biriz. İtibarımızı unutmayın lütfen," dedi.

Toplantı tartışma olmadan sona erdi. Fakat Dünya Savunma Konseyi için Tyler'ın üç revizyonu üzerine daha fazla çalışma yapılması ve bir sonraki toplantı da oylamaya konulması için sonuca varıldı.

Toplantı odasında en son Tyler kalmıştı. Boş odaya bakarken uzun seyahatler sonrasında uykusuz ve bitkindi. Aniden riskli bir durumu gözden kaçırdığını fark etti. Bir doktor veya psikoloğa ve uyku uzmanına ihtiyacı vardı

Uykuda konuşmasını tedavi etmesi için birini bulmak zorundaydı.

•●•

Luo Ji ve Zhuang Yan akşam saat onda Louvre'un ana girişine yürüdüler. Kent güvenlik açısından gece ziyaret etmelerini önermişti.

İlk gördükleri şey cam piramit olmuştu. U şeklinde saray binasıyla Paris'in gece hayatının gürültüsünden korunuyordu. Gümüşten yapılmış gibi ay ışığının altında sessizce ayaktaydı.

"Bay Luo, bunun uzaydan geldiği duygusuna kapılmıyor musunuz?" diye sordu Zhuang Yan piramidi işaret ederek.

"Herkes öyle düşünüyor," dedi Luo Ji, "ilk bakıldığında

biraz uygunsuz bir yer gibi geliyor ama daha dikkatli ve uzun bakıldığında yerin ayrılmaz bir parçası aslında."

Çok farklı iki dünyanın karışımı, diye düşündü Luo Ji ama bunu dile getirmedi. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Sonra parlak ışıklarla bütün piramit mehtaplı gümüş renginden altın parlaklığına döndü. Aynı zamanda havuzu çevreleyen fıskiyeler, gökyüzüne su ve ışık sütunlarını gönderdi. Zhuang Yan, suların birden gelmesi ve Louvre'un uyanmasının huzursuzluğuyla dehşet içinde Luo Ji'ye baktı. Su sesleri eşliğinde piramidin içinden Napolyon Salonu'na girdiler ve sonra saraya geçtiler.

İlk olarak Louvre'un en büyük sergi salonuna girdiler. İki yüz metre uzunluğundaydı ve hafifçe aydınlatılmıştı. Yürürken ayak sesleri yankılanıyordu. Luo Ji hemen, Zhuang Yan kedi gibi hafif adımlarla yürüdüğünden yankılanan sesin sadece kendi ayak sesleri olduğunu fark etti. Sihirli bir kaleye giren peri masalındaki çocuk gibiydi ve orada uyuyan dehşetleri uyandırmaktan korkuyordu. Luo Ji yavaşladı ama sanat için değil, sanatla hiçbir ilgisi yoktu bunun; aralarındaki mesafenin açılmasını istiyordu. Sadece Zhung Yan'ın dünyanın sanat merkezinde, Yunan Tanrı ve melekleriyle birlikte, Doğu kadının güzelliğine ve etrafı çevreleyen klasik yağlı boya Meryem Ana'ya dalıp gitmesine izin vermişti. Tıpkı avludaki cam piramit gibi, Zhuang Yan da etrafındakilerle harmanlanmış ve kutsal sanat alanının bir parçası haline gelmişti. Artık o olmadan burada bir şeyler eksik olacaktı. Luo Ji, bir hülya ya da bir düşte zaman geçiriyor gibiydi.

Bir süre sonra Zhuang Yan nihayet Luo Ji'nin varlığını hatırladı ve dönüp gülümsedi. Luo Ji, kalbinin Olimpos Dağı'ndan ölümlü dünyaya gönderilen bir yıldırımla sarsıldığını hissetti.

"Duyduğuma göre eğitimli bir gözle buradaki tüm parçaların görülmesi bir yıl alırmış," dedi Luo Ji.

"Biliyorum," diye basit bir cevap verdi Zhuang Yan ama gözleri, *Ne yapabilirim?* diyordu. Sonra tekrar resimlere döndü. Bütün bu süre zarfında Zhuang Yan sadece beş tanesine bakmıştı.

"Yan Yan, hiç önemli değil. Ben bir yıl boyunca seninle her gece gelip bunlara bakabilirim," dedi Luo Ji kendini tutamadan.

Zhuang Yan ise gözlerinden okunabilen heyecanla Luo Ji'ye dönüp, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten."

"Peki... Bay Luo, daha önce hiç buraya geldiniz mi?"

"Hayır. Ama üç yıl önce Paris'e geldiğimde, Pompidou Merkezi'ne gitmiştim. İlk başta orasıyla ilgilenirsin diye düşünmüştüm."

Zhuang Yan başını iki yana salladı. "Modern sanat sevmiyorum."

Luo Ji etrafındaki tanrılara, meleklere ve Meryem Ana'ya baktı. "Bütün bunlar sana çok eski gelmiyor mu?"

"Çok eski resimleri de sevmem. Sadece Rönesans resimlerini severim."

"Onlar da oldukça eski."

"Ama onlar bana eski hissettirmiyor. Ressamlar ilk önce o zaman insan güzelliğini keşfettiler ve Tanrı'yı hoş biri olarak resmettiler. Bu eserlere baktığımda, gölü ve karlı zirveyi ilk kez gördüğüm zamanki sevincin aynısı hissedebiliyorum."

"Çok iyi ama Rönesans ustaları sahip oldukları engelle hümanist ruha öncülük etmiştir."

"Üç Cisim Krizi'ni demek istiyorsun."

"Evet. Son zamanlarda neler olduğu görmüş olmalısın. Bundan sonraki dört yüzyılda, insanlık tekrar maruz kaldığı aşırı baskı ile dünya ortaçağa geri dönebilir."

"Ve sanat da uzun bir kış gecesine girecek. Doğru mu?"

Luo Ji, Zhuang Yan'ın masum gözlerine bakarak kendine alaycı şekilde gülümsedi. *Seni aptal çocuk, sanat hakkında konuşuyorsun ama insanlar hayatta kalmayı başarırsa, ilkel bir topluma dönmek için ödediği bu bedel diğerlerinin yanında hiçbir şey olmayabilir.* Bunun yerine Luo Ji, "O zaman geldiğinde, orada ikinci bir Rönesans olabilir ve unutulan bütün güzellikleri yeniden keşfedebilir ve resim yapabilirsin," dedi.

Zhuang Yan, hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Luo Ji'nin tesellisinin arkasındaki anlamı anlamaya çalıştığı çok açıktı. "Düşünüyorum da, kıyamet sonrası tüm bu resim ve sanat eserleri ne olacak?"

"Bunun için endişeleniyorsun, değil mi?" diye sordu. Zhuang Yan kıyametten bahsettiği zaman kalbi sızlıyordu ama Luo Ji'nin bir önceki teselli girişimi başarısız olduysa bu kez başarılı olabileceğinden emindi. Bu Yüzden Zhuang Yan'ın elini tuttu. "Hadi gel. Asya Sanat Sergisi'ne gidelim."

Piramit girişinin inşasına başlanmadan önce Louvre dev bir labirentti. Yani salona giderken bazı yollar uzun ve dolambaçlıydı. Ama şimdi müzede herhangi bir noktaya piramidin altındaki Napolyon Salonu'ndan doğrudan gidebiliyordunuz. Luo Ji ve Zhuang Yan giriş holüne döndüler ve Afrika, Asya, Doğu ve Amerika Salonları'na giden işaretleri takip ettiler ve Klasik Avrupa resimlerinin galerilerinden tamamen farklı bir dünyaya daldılar.

Luo Ji, Asya ve Afrika'dan gelen heykeller, tablolar ve eski belgeleri işaret ederek dedi ki: "Tüm bunlar gelişmiş bir medeniyetin geçmişte kalmış bir medeniyetten aldığı şeyler. Bazıları yağmalandı, bazıları çalındı ya da dolandırıldı ama şimdi bak bir de: Hepsini koruyoruz. Hatta İkinci Dünya Savaşı'nda bu nesneler güvenli yerlere gönderildi." Vitrin içindeki Dunhang duvarının önünde durdular. "Bir

düşünsene, Abbot Wang bu şeyleri Fransızlara verdiğinde topraklarımızda ne savaşlar ne kargaşalar yaşanmıştır. Eğer duvar resimleri önceki yerinde olsaydı, bu kadar iyi korunabileceğinden emin olabilir misin?"

"Üç Cisim insanlığın kültürel mirasını koruyacak mı? Bizi umursamıyorlar."

"Bizim böcek olduğumuzu söyledikleri için mi? Bu o anlama gelmiyor ama. Yan Yan, bir ırk ya da medeniyet için en önemli olan şey nedir biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

"Yok etme. Bir medeniyetin diğerine gösterebileceği en büyük saygı budur. Onlar sadece saygı duydukları bir medeniyet tarafından tehdit edildiklerini hissediyorlar."

Doğu sanatını sergileyen yirmi dört salonun yanından sessizce geçtiler. Geçmişin içinde yürürken kasvetli bir geleceği hayal ediyorlardı. Farkında olmadan Mısır Sanat Eserleri'nin olduğu bölüme gelmişlerdi.

"Burada kim olduğumu düşünüyorum, biliyor musun?" Luo Ji mumyalanmış firavunun altın maskesinin olduğu cam vitrinin yanında durdu ve sohbeti biraz hafifletmeye çalıştı "Sophie Marceau."

"*Müzedeki Hayalet?* Sophie Marceau muhteşem. Doğulu gibi görünüyor."

Belki de yanılıyordu ama Zhuang Yan'ın sesindeki kıskançlığı hissetmişti.

"Yan Yan, senin kadar güzel değil. Gerçekten." *Bu eserlerde güzellik bulunabilirdi ama Zhuang Yan'ın güzelliği diğerlerini gölgede bırakırdı.* Luo Ji bunu söylemek istiyordu ona ama söylemedi. Luo Ji alay ediyor durumuna düşmek istemiyordu. Kızın yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. İlk kez hayallerinde hatırladığı gülümsemeyi görmüştü.

"Yağlı boya resimlere geri dönelim," dedi yumuşak bir sesle.

Napolyon Salonu'na geri döndüler ama hangi girişin kullanıldığını unuttular. Luo Ji buranın en değerli üç eserini işaret etti: *Mona Lisa, Venus de Milo* ve *Winged Victory*.

"Hadi... *Mona Lisa*'yı görelim," diye öneride bulundu Luo Ji.

O yönde giderlerken Zhuang Yan, "Hocamız, Louvre ziyareti sonrasında *Mona Lisa* ve *Venus de Milo*'dan biraz tiksindiğini söylemişti.

"Neden?"

"Çünkü turistler bu iki obje için geliyorlardı ama daha az ünlü olup aynı ölçüde sanat değeri olan eserler var burada."

"Ben kültürsüz biriyim."

Mona Lisa kalın bir cam korumanın içinde, Luo Ji'nin beklediğinden daha küçük bir şekilde gizemli gizemli gülümsüyordu. Zhuang Yan bile heyecanlı görünmüyordu.

"Bana sizi hatırlatıyor," dedi Zhuang Yan, resimdeki kızı işaret ederek.

"Sizi derken?"

"Duvarabakanları."

"Bu tablonun Duvarabakanlar'la ilgisi nedir?"

"Peki, merak ediyorum da..." diye başladı Zhuang Yan. "Bu sadece bir tahmin bu yüzden gülme sakın. Sophonların asla anlamayacağı, sadece insanların anlayabileceği bir iletişim şekli bulup bulamayacağımızı merak ediyorum. Böylelikle insanlar sophonların gözetiminden kurtulabilir."

Luo Ji birkaç saniye ona baktı ve sonra Mona Lisa'ya baktı, "Ne demek istediğini anlıyorum, onun gülümsemesi sophonların ve Üç Cisimliler'in anlayamayacağı bir şey."

"Doğru. İnsanların ifadeleri ve özellikle gözleri karmaşıktır. Bir bakış ya da bir gülümseme çok fazla şey söyleyebilir! Ve bu bilgileri sadece insanlar anlayabilir. Sadece insanlar bu duyarlılıktadır."

"Doğru. Yapay zekâ konusunda en büyük sorunlardan biri yüz ve göz ifadelerinin tespiti. Bazı uzmanlar bilgisayarla bile gözlerin okunmasının asla mümkün olmayacağını söylüyor."

"O halde ifadelerden bir dil oluşturmak ve sonrasında da yüz ve gözle iletişim kurmak mümkün müdür?"

Luo Ji ciddi ciddi düşündükten sonra gülümseyerek başını salladı. Luo Ji, *Mona Lisa*'yı işaret etti. "Biz bile onun ifadesini okuyamıyoruz. Ona baktığımda, gülümsemesinin anlamı her saniye değişiyor ve asla kendini tekrarlamıyor."

Zhuang Yan küçük bir çocuk gibi zıplamaya başladı. "Ama bu yüz ifadelerinin gerçekten karmaşık bilgiler aktarabileceği anlamına geliyor işte."

"Eğer vereceğin bilgi, *Dünyadan ayrılan uzay aracının varış noktası Jüpiter'dir,* ise nasıl bir yüz ifadesi kullanarak bu bilgiyi verirsin ki?"

"İlkel insanlar ilk konuşmaya başladıklarında çok basit anlamlı olanları ifadeler kullanıyorlardı. Belki kuş seslerinden bile daha basitti bunlar. Bundan sonra dilin karmaşıklığı giderek arttı."

"Peki... Yüz ifadeleri ile basit bir şey söylemeye çalışalım."

"Tamam," dedi Zhuang Yan heyecanla başını sallayarak. "O zaman herkes ilk önce vermek istediği bir mesajı düşünsün, sonra da bunu ifade etmeye çalışsın."

Luo Ji bir an durakladı. "Ben benimkini buldum."

Zhuang Yan çok daha uzun süre düşündü ve sonra başını salladı. "Hadi başlayalım."

Aynı anda birbirlerine baktılar ama sadece yarım dakika sonra aynı anda kahkahayı patlattılar.

"Benim mesajım: 'Seni bu gece Champselysees'te akşam yemeğine götürmek istiyorum,'du," dedi Luo Ji.

Zhuang Yan gülmekten iki büklüm olmuştu. "Benim mesajım: 'Senin... tıraş olman lazım'dı!" dedi.

"Bunlar insanlığın kaderiyle ilgili önemli konular, bu yüzden ciddi olunması gerek," dedi Luo Ji kahkahasını tutarak.

"Bu sefer gülmek yasak!" dedi Zhuang Yan, oyun kurallarını yeniden belirleyen bir çocuğun ciddiyetiyle.

Arka arkaya durup mesajları düşündüler ve dönüp bir kez daha gözlerini birbirlerine kilitlediler. Luo Ji'nin gülmesi geldi ama bu dürtüyü bastırmak için çabaladı. Zhuang Yan'ın parlak gözleri yine kalbini yerinden söktüğünden, bu sefer daha kolay olmuştu.

Gece yarısı Louvre'da *Mona Lisa*'nın önünde bir Duvarabakan'la genç bir kadın karşı karşıya durup gözlerini birbirine kilitlemişti.

Luo Ji'nin ruhundaki barajda küçük bir sızıntı vardı ve damlamalarla aşınıyor, yavaş yavaş genişletilmiş minik çatlaklar oluşturuyordu. Luo Ji korkuyordu ve barajdaki çatlakları onarıp yamalamaya çalışsa da başaramadı. Bir çöküş kaçınılmazdı.

Luo Ji, yüksek bir uçurumun kenarında duruyor gibi hissediyordu. Kızın gözleri geniş uçurum altında bembeyaz bulut denizleriyle kaplıydı. Güneş her yönden aşağıya doğru parlıyordu ve durmadan bulutların rengini sürekli değiştiriyordu. Luo Ji yavaş yavaş baş aşağı kayıyormuş gibi hissetti ama kendini tutamıyordu. Panik içinde, kol ve bacaklarını sallayıp tutunacak bir yer aradı. Ancak vücudunun altındaki kaygan buzdu. Pürüzsüz buz yüzeyinde hızlandı ve bir vertigo patlamasıyla uçuruma doğru düşmeye başladı. Bir anda düşmenin heyecanı en üst limitlere ulaştı.

Mona Lisa deforme oldu. Duvarlar deforme oldu, Louvre'un çöküşü buzun erimesi gibiydi. Louvre'un taşları magmanın ateşli kızgın taşlarına dönüşmüş gibiydi.

Magma vücutlarının üzerinden geçtiğinde bahar gibi serindi. Louvre'la beraber düştüler, erimiş Avrupa'yı geçerek Dünya'nın merkezine doğru düştüler ve Dünya'nın merkezine vardıklarında, etraflarındaki dünya kozmik bir havai fişek gösterisindeymiş gibi kıvılcımlarla kaplandı. Sonra kıvılcımlar söndü ve kaşla göz arasında uzay berraklaştı. Yıldızlar kristal ışınlardan devasa bir gümüş battaniye örmüşlerdi, gezegenler titriyor, güzel bir müzik çalıyorlardı. Yıldız yoğunluğu dalgalı bir akıntı gibi büyüyordu. Her şey sevginin yaratıcı ışığında yok edilene kadar evren daraldı ve çöktü.

•●•

General Fitzroy, "Üç Cisim'i gözlemlememiz gerekiyor!" dedi Dr. Ringier'e. II. Hubble Uzay Teleskobu'nun kontrol odasındaydılar.

"General, korkarım bu mümkün değil."

"Siz astronomlar tarafından yapılan gözlemlerde aslında kişisel bir çalışma olduğunu hissediyorum."

"Mümkün olsaydı, şimdiye kadar yapmış olurdum ama II. Hubble'ın test çalışmaları devam ediyor."

"Biz askeriye için çalışıyoruz. Tek yapmanız gereken emirleri yerine getirmek."

"Burada sizin dışınızda asker olan kimse yok. Biz NASA'nın test planını takip ediyoruz."

General'in ses tonu yumuşadı. "Doktor, test hedefi olarak Üç Cisim'i kullansanız olmaz mı?"

"Test hedefleri dikkatle mesafe ve parlaklık sınıflarına göre seçildi ve test planı olabildiğince ekonomik olacak şekilde formüle edildi. Böylece teleskop bir dönüş sonrasında tüm testleri tamamlamış olacak. Üç Cisim'i gözlemek amacıyla, yaklaşık 30 derecelik bir açıyla baştan döndürmeliyiz ve bu yaramaz dönmek için itici güç kullanıyor. General, biz askeriyenin parasından tasarruf ediyoruz."

"Bunu nasıl yaptığınıza bir göz atalım o zaman, bunları bilgisayarınızda buldum," dedi Fitzroy bir elini sırtına koyarak. Heyecanla yukarı bakan bir grup insanın olduğu fotoğrafın çıktısını gösterdi. Fotoğraftakilerin çoğu kontrol odasındaki ekiptendi. Grupta Ringier'in de ortalarında olduğu üç kadın çok seksi pozlarla ile karelenmişti. Fotoğraftaki yerin kontrol odasının bulunduğu binanın çatısı olduğu çok açıktı ve fotoğraf sanki on ya da yirmi metre yukarıdan çekilmiş gibi çok netti. Karmaşık sayılarla kaplı olmasından dolayı sıradan bir fotoğraftan farklı olduğu belliydi. "Doktor, binanın en yüksek noktasında duruyorsunuz. Film seti gibi bir külbütör yok, değil mi? Bana II. Hubble'ın 30 derece dönme maliyetinden bahsediyorsunuz. Peki, 360 derece dönmesinin maliyeti nedir? Ayrıca on milyon dolarlık yatırım, siz ve kız arkadaşlarınızın uzaydan fotoğrafını çekebilesiniz diye yapılmadı. Toplam tutarı faturanıza eklemeli miyim?"

"General, elbette emrettiğiniz gibi yapılmalıdır," dedi Ringier aceleyle ve mühendisler hemen işlerinin başına gitti.

Koordinat verileri hızlı bir şekilde hedef veri tabanından çağrıldı. Uzayda yirmi metre çapında ve yüz metreden daha fazla uzunlukta dev bir silindir yavaş yavaş dönmeye başladı. kamera kayıyordu ve yıldızlar kontrol odasında ekranda görüntüleniyordu.

"Teleskop bunları mı görüyor?" diye sordu General.

"Hayır, konumlandırma sisteminden gelen görüntü. Teleskop görüntülenmeden önce işlemden geçmesi gereken fotoğraflar gönderiyor."

Beş dakika sonra kamera kaydırma durdu. Kontrol sistemi konumlandırma elde ettiğini bildirdi ve yine beş dakika sonra Ringier, "Çok iyi, şimdi test pozisyonuna dön," dedi.

Fitzroy şaşkınlıkla, "Ne oldu? Bitti mi?" diye sordu.

"Evet, şimdi görüntüler işleniyor."

"Birkaç tane daha alamaz mısın?"

"General, çok yönlü odak uzunluklarında iki yüz on resim yakaladık." O anda ilk gözlem görüntüsünün işlenmesi tamamlandı ve Ringier ekrana işaret etti. "General, bakın. Görmek istediğiniz düşman burada."

Fitzroy hiçbir şey görmedi ama karanlık arka planda üç ışık halkası grubu vardı. Sisin sokak lambalarında görünüşü gibi dağınıktı. İki medeniyetin kaderini belirleyecek üç yıldızdı bunlar.

"Yani gerçekten de gezegeni göremiyoruz," dedi Fitzroy. Hayal kırıklığını gizleyememişti.

"Tabii ki göremiyoruz. Hatta yüz metrelik III. Hubble tamamlandığında bile, sadece bazı çok özel konumları gözlemleyebilmemiz mümkün olacak ve biz burayı sadece nokta olarak gözlemleyebileceğiz, ayrıntı olmayacak."

"Ama burada bir şey var, Doktor. Sizce nedir?" diye sordu mühendislerden birisi üç ışık halkasına yakın bir noktayı işaret ederek.

Fitzroy eğildi ama hiçbir şey göremedi. Sadece bir uzmanın yakalayabileceği çok belirsiz bir şeydi.

"Bir yıldızdan daha büyük bir çapı var," dedi mühendis.

"Çapının büyük olduğu söylenemez. Düzensiz bir formda," dedi Ringier.

Birkaç büyütme sonrasında bu ufak görüntü tüm ekranı kapladı.

"Bir fırça mı?" diye bağırdı General.

Aynı meslekten olmayanlar daima uzmanlardan daha iyi isimler bulurlar, aslında bu tür adlandırma yapımında uzman herhangi bir yabancının bakış açısından gerçekleştirir. Ve bunun ismi "fırça" oldu çünkü General haklıydı: Bu kozmik bir fırçaydı. Ya da daha net bir ifadeyle, sapsız kozmik kıllar dizisi.

"Kaplamada çizik olmalı! Fizibilite çalışmalarında yapıştırma lenslerin bazı sorunlara neden olacağından bahsetmiştim," dedi Ringier başını sallayarak.

"Tüm kaplamalar çok sıkı testlerden geçti. Bu tür bir çizik olamaz. Ve ayrıca başka herhangi bir lens kusuru da olamaz. Daha önce binlerce test görüntüsünü aldık ve hiçbirinde böyle bir şey yoktu," dedi lens üreticisi Zeiss'tan gelen uzman.

Kontrol odasına bir sessizlik çöktü. Herkes ekrandaki görüntüye bakmak için toplandı. O kadar kalabalıktı ki diğer terminallerden bile görüntüyü görmeleri için çağırılanlar olmuştu. Fitzroy odadaki atmosferin değiştiğini hissetti: Uzun testler nedeniyle yorgunluktan tembelleşmiş herkes şimdi endişeliydi, sanki odada her şey bir anda lanetlenmiş gibi gözbebekleri büyümüştü.

Aynı anda birkaç kişi, "Tanrım!" diye bağırdı.

Orada donup kalmış herkes aniden heyecanla hareketlenmeye başladı. Fitzroy kesik kesik bazı konuşmalar duyuyordu ama onun için biraz fazla teknikti.

"Hedefin konumunda herhangi bir toz var mı? Kontrol edin..."

"Gerek yok. Arka plan yıldız radyal hareketlerinin emiliminin gözlenmesi, iyi yüz milimetrede bir absorpsiyon tepesi var. F sınıfı yoğunluğundaki karbon parçacığı olabilir."

"Yüksek hızda çarpışmanın etkileriyle ilgili fikri olan var mı?"

"Gemi izi darbe ekseni boyunca yayılır ama difüzyon kapsamı... bunun modeli bizde var mı?"

"Evet. Bir dakika... İşte burada. Çarpma hızı?"

"100 kez üçüncü kozmik hız."

"Zaten çok yüksek değil mi?"

"Ölçülü bir rakam... Çarpma en kesiti için kullanılır... Doğru, doğru. Bu sadece kabaca bir tahmin."

Uzmanlar yoğunlaştıklarında, Fitzroy'un yanında duran Ringier, "General, fırçadaki kılları sayınayı dener misiniz?" diye sordu.

General başını salladı, sonra terminale eğilip saymaya başladı.

Bilgisayarın bu hesaplamayı yapması için dört ya da beş dakikaya ihtiyacı vardı ama bu arada da birkaç kez hata oluştu. Bu sebeple sonuçlar yarım saat sonra hazır oldu.

"Gemi izi maksimum 240.000 km çapında toz yayar ya da Jüpiter'in iki katı büyüklüğünde," dedi matematiksel model hesaplamaları üzerine çalışan astronom.

"Doğru," dedi Ringier. Kollarını kaldırıp tavana baktı, gök kubbeye bakıyor gibiydi. "Bu onaylıyor," derken sesinde bir titreme oldu ve sonra sanki kendi kendine konuşur gibi "Yani onaylandı. Burada bir yanlışlık yok."

Kontrol odasına yine sessizlik hâkim oldu ama bu seferki sessizlik ağır ve baskıcıydı. Fitzroy soru sormak istedi ama insanların ciddiyetle başlarını eğdiğini görünce ağzını açamadı. Bir süre sonra, düşük bir sesli hıçkırık duydu ve gözyaşlarını saklamaya çalışan bir genç adam gördü.

"Kes şunu, Harris, burada şüpheleri olan bir tek sen değilsin. Hepimiz için zor," dedi birisi.

Genç adam Harris, ağlamaklı gözlerini kaldırdı ve şöyle dedi: "Şüpheciliğin sadece kendimi rahatlamanın bir yolu olduğunu biliyorum ama ben rahatlık içinde hayatımı yaşamak istedim. Tanrım, şu an bunun için bile yeterince şanslı değilim."

Tekrar sessizlik hâkim oldu.

Sonunda Ringier, Fitzroy'u hatırladı. "General açıklamama izin verin. Üç yıldız, yıldızlararası tozla çevrili. Daha önce bir dizi hareketli nesne yüksek hızda bu tozdan geçmiş ve tozda yüksek hızların darbesiyle arkalarında iz bırakmışlar. İz genişlemeye devam etmiş ve şimdi Jüpiter'in iki katı

genişliğinde bir çapa ulaşmış. İz ve çevresindeki toz arasında ince farklılıklar var, bu yüzden yakından saptanamaz. Burada sadece dört ışık yılı uzaklık gözlemlenebiliyor."

"Ben kılları saydım. Bin kadar var," dedi General Fitzroy.

"Tabii ki. Bu sayı bizim istihbarat raporlarımızı doğruluyor. General, şu an Üç Cisim Filosu'na bakıyoruz."

•●•

II. Hubble'ın keşfi, Üç Cisim işgalcilerinin gerçekliğinin nihai teyidiydi ve insanlığın hayallerini söndürdü. Umutsuzluk, panik ve karmaşa Üç Cisim Krizi çağının başlangıcı oldu. Zor zamanlar başladı. Zorlu bir dönüşle, zaman aracı yeni bir yola girdi.

Muazzam bir değişimin yaşandığı dünyada değişmeyen tek şey zamanın sabit hızda geçişidir. Beş yıl hızla geçti.

2. BÖLÜM

BÜYÜ

Kriz dönemi 8. Yıl.

Üç Cisim Filosu'nun Güneş Sistemi'ne Uzaklığı: 4.20 ışık yılı

Tyler son zamanlarda çok sinirliydi. Tüm aksiliklere rağmen sivrisinek sürüsü planı sonunda Gezegen Savuma Konseyi'nden onay almıştı. Uzay savaşçılarının geliştirilmesine başlanmıştı ama teknoloji eksikliği nedeniyle ilerleme yavaştı. İnsanlık taş devrinin balta ve sopalarının teknolojisini geliştirmeye devam ediyordu: kimyasal güdümlü roket. Tyler'ın tamamlayıcı projesi olarak Europa, Ceres ve çeşitli kuyruklu yıldızlar üzerine çalışıyor olması bazı insanları şüphelendirecek kadar tuhaftı. Bunu sırf ana planına gizem duygusu katmak için yaptığını düşünüyorlardı. Bununla birlikte, ana savunma programı içine dâhil edilebilirdi. Bu yüzden de bu konuda çalışmaya başlamasına izin verilmişti.

O yüzden Tyler'ın beklemesi gerekiyordu. Eve gitti ve Duvarabakan olduğu beş yıldan beri ilk kez normal bir insan gibi yaşamaya başladı.

Duvarabakanlar toplumda gittikçe daha fazla dikkat çekiyorlardı. Bu konuda istekli olsunlar ya da olmasınlar, toplumun gözünde kurtarıcı rolündeydiler. Doğal olarak etraflarında bazı kültler oluşmaya başlamıştı. BM ve Dünya Savunma Konseyi'nin yayımlanan açıklaması ne olursa olsun, onların doğaüstü yetenekleri olduğuna dair efsaneler yayıldı ve bu efsaneler bir hayli büyüdü. Bilimkurgu filmlerinde süper kahraman olarak canlandırıldılar ve pek çok insanın gözünde insanlığın gelecek için tek umudu oldular.

Duvarabakanlar büyük miktarda popüler ve siyasi kredi kazandılar, böylece işlerin kusursuz gitmesini garanti altına almak için kaynakları büyük miktarlarda kullanabiliyorlardı.

Luo Ji bir istisnaydı. İnzivaya çekilmişti ve asla yüzünü göstermiyordu. Hiç kimse onun nerede olduğunu, ne yaptığını bilmiyordu.

Bir gün Tyler'ın bir ziyaretçisi geldi. Tıpkı diğer Duvarabakanlar gibi, onun evi de ağır koruma altında olduğundan gelenlerin sıkı güvenlik kontrollerinden geçmesi gerekiyordu. Ama oturma odasında ziyaretçiyi ilk gördüğünde, gelen adamın güvenlik kontrollerini kolaylıkla atlatabileceğini biliyordu. Çünkü daha ilk bakışta adamın kimse için tehdit oluşturmadığı belliydi. Sıcak yaz gününde, kırışmış bir takım, aynı şekilde kırışık bir kravat ve dahası artık hiç kimsenin kullanmadığı rahatsız edici bir melon şapka giymişti. Muhtemelen daha önce hiç resmi işlere katılmadığından ziyareti için resmi bir görünümde olmak istemiş olmalıydı. Soluk tenli ve bir deri bir kemikti, kötü beslendiği belliydi. Gözlükleri zayıf ve solgun yüzünde büyük ve ağır duruyordu, boynu başını zor taşıyor gibiydi ve takımı büyük olduğundan üzerine tam oturmamış da askıya asılıymış gibi duruyordu. Bir politikacı olarak Tyler onun toplumsal sınıf olarak maddiyattan çok maneviyatı olan yoksullardan olduğunu ilk bakışta anladı. Tıpkı Gogol'ün bürokratları gibi, sosyal statüleri düşük olmasına rağmen, yine de statülerini korumak için endişe duyuyor ve çaba harcayan, bütün hayatları boyunca tepkisizlik içinde yorucu ve rasgele görevler yapıp bunları harfi harfine yerine getiren tipten insanlardı. Yaptıkları her şeyde hata yapmaktan korkarlardı; tanıştıkları herkeste memnuniyetsizlik yaratmaktan korkarlar ve cam tavandan yüksek sosyal tabakaya bakmaya cesaret dahi edemezlerdi. Tyler bu insanlardan nefret ederdi. Tyler on-

ların tamamen harcanabilir olduklarını düşünüyordu. Kurtarmak zorunda olduğu Dünya'da toplumun çoğunluğunu bu insanlar oluşturuyordu ve bu, ağzında kötü bir tat bırakıyordu.

Adam dikkatle oturma odasının kapısına doğru adım attı ama fazla ileri gitmeye cesaret edemedi. Ayakkabısının kirli tabanıyla halıyı kirletmekten korkuyor gibiydi. Şapkasını çıkardı ve tekrar eğilerek kalın gözlüklerinin üzerinden ev sahibine baktı. Tyler adamın ilk cümlesinden sonra onu göndermeye karar vermişti. Adam ne derse desin kendisi için önemli olsa bile, Tyler için anlamsızdı.

Acınacak adamın zayıf bir sesle çıkan ilk cümlesi Tyler'ı şimşek gibi çarptı ve hemen olduğu yere sersemlemiş bir şekilde oturdu. Her kelimesi bir gök gürültüsü gibi oldu.

"Duvarabakan Frederick Tyler, ben senin Duvarıyıkan'ınım."

•●•

"Kim bir gün böyle bir savaş haritasına bakacağımı düşünürdü ki?" diye dedi Chang Weisi ve film ekranı kadar büyük bir monitörde görüntülenen Güneş Sistemi'nin bire bir trilyon ölçekli grafiğine baktı. Merkezindeki sarı küçük nokta olan güneşin dışında neredeyse tamamen karanlıktı. Grafiğin yarıçapı Kuiper Kuşağı'nın ortasına ulaşıyordu. Bir bütün olarak bakıldığında, ekliptik düzlemden yukarı doğru Güneş Sistemi elli astronomik birim mesafeden bakılıyor gibi görünüyordu. Grafikte gezegenler ve uydu yörüngelerinin yanı sıra bilinen asteroit kuşakları da işaretliydi ve sonraki bin yıl içinde Güneş Sistemi'ndeki gök cisimlerinin alacağı konumlar görüntülenebiliyordu. Gök cisimleri için konumsal işaretleme durdurulduğu için ekran yeterince parlaktı ve dikkatli bakılırsa Jüpiter'i görebiliyordunuz. Sadece belirsiz küçük parlak bir noktaydı ama bu mesafeden diğer yedi büyük gezegen hiç görünmüyordu.

"Evet, büyük değişikliklerle karşı karşıyayız," dedi Zhang Beihai. Askerler ilk uzay haritasını değerlendirmek için toplanmıştı ama şimdi geniş savaş odasında sadece ikisi kalmıştı.

"Komutanım, merak ediyorum da, haritayı görünce yoldaşlarımızın bakışlarını fark ettiniz değil mi?" diye sordu Zhang Beihai.

"Tabii ki fark ettim. Bu anlaşılabilir bir durum. Onlar popüler bilim kitaplarında bulunan bir harita hayal etmişti. Ateş topu etrafında dönen birer çift renkli bilardo topları. Gerçek ölçülerde çizilmiş bir haritayla karşı karşıya olduklarında, Güneş Sistemi'nin sonsuzluğunu hissettiler. İster hava ister deniz kuvvetlerinde olsunlar, onların hava ve deniz taşıtları büyük ekran üzerinde bir piksel boyutunda bile hareket edemez."

"Gelecekteki savaşa bakıldığında bunun yoldaşlarımızın içinde savaş için güven ya da tutkunun oluşması için ilham verdiğini sanmıyorum."

"Yine bozgunculuğa dönüyoruz."

"Komutan, bugün bozgunculuğun gerçekliği hakkında konuşmak istemiyorum. Bu tartışma için resmi toplantı yapılmalı. Benim üzerine tartışmak istediğim konu..." dedi ve durakladı, sonra da gülümsedi. Genellikle bu kadar açık sözlü olan birisi için nadir görülen bir durumdu bu.

Chang Weisi bakışlarını haritadan çekti ve ona gülümsedi: "Sıradışı bir şey söyleyecekmiş gibi duruyorsunuz."

"Evet. Ya da en azından eşi benzeri görülmemiş bir şey. Bir önerim olacak."

"Devam edin. Lütfen direkt konuya girin. Tabii ki bunun için cesaretlendirilmeye ihtiyacınız yoksa."

"Evet, Komutanım. Geçtiğimiz beş yıl içinde, temel gezegen savunmasında ve uzay yolculuğu araştırmasında çok az ilerleme katedildi. Kontrollü nükleer füzyon ve uzay

asansörleri programlarındaki başlangıç teknolojileri hâlâ başladığı yerde, görünürde hiçbir umut yok ve yüksek itişli kimyasal roketlerle ilgili her türlü sorun olduğu gibi duruyor. Eğer böyle devam ederse, korkarım uzay filosu için düşük teknoloji seviyesi bile bilimkurgudan öteye gidemeyecek."

"Zhang Beihai, yüksek teknolojiyi siz seçtiniz. Bilimsel araştırma kurallarının bilincinde olmalısınız."

"Tabii ki bunların bilincindeyim. Araştırma ileri atlama sürecinde ve nicel değişiklik sadece uzun vadeli nicel birikimle üretilebilir. Teorideki ve teknolojideki buluşlar çoğunlukla toplu sıçrayışlarla elde edilir. Ancak, bu sorunu bizim gibi kaç kişi anlayabilir ki? On ya da yirmi ya da elli hatta yüz yıl içinde büyük olasılıkla herhangi bir bilimsel ya da teknik alanda herhangi bir büyük atılımlar yapmış olmayacağız. Ve bu noktada, bozgunculuk ne derecede olacak? Uzay kuvvetindeki ruhsal ve zihinsel durum ne hale gelecek? Ben gerçekten çok, çok ilerisini düşünüyorum."

"Zhang Beihai, en çok zihninde her zaman ileriyi düşünerek çalışmana hayranım. Bu askeriyede siyasi kadrolarda nadir görülen bir şey. Lütfen devam edin."

"Ben sadece kendi çalışma alanım hakkında konuşabilirim. Yukarıdaki varsayımlar altında çalışan, uzay kuvvetlerinde siyasi ve ideolojik çalışma yapan geleceğin yoldaşları ne tür zorluk ve baskılarla yüzleşecek?"

"Daha da can sıkıcı olan soru ise, uzay kuvvetlerinde kaç tane ideolojik nitelikli siyasi kadro kalacak?" Chang Weisi, "Bozgunculuğu önlemek için ilk zaferi kendi sağlam bir inancımızda kazanmamız lazım. Ama bunun, sizin varsayımlarınızın bağlamında çok daha zor olduğu kesin."

"Benim endişem, o zaman geldiğinde uzay kuvvetinde siyasi çalışmanın çok sıkıntılı olacak olması."

"Öneriniz?"

"Takviye gönderilmesi!"

Chang Weisi birkaç saniye Zhang Beihai'a baktı, sonra tekrar beyaz perdeye döndü. Omuzluklarından güneş ışığı yansıyana kadar imleci hareket ettirip güneşi büyüttü.

"Demek istediğim..."

Elini kaldırdı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum." Tüm harita görünene kadar harita küçüldü. Savaş odası kasvet içerisindeydi. Sonra güneşi tekrar büyüttü. Bunları tekrar ve tekrar yaptı. Düşündüğü belliydi. En sonunda, "Eğer siyasi ve ideolojik çalışmalar şu anda karmaşık ve zor bir görevse, en seçkin siyasi memurları hibernasyona alıp geleceğe gönderdiğimizde bugünün sorununun çözümünde güçsüz kalacağımız hiç aklına geldi mi?"

"Biliyorum. Ben sadece kendi önerimi ortaya koyuyorum, amirlerim elbette ki olaya daha büyük bir ölçekten bakacaktır."

Chang Weisi ayağa kalkıp ışıkları açtı ve oda aydınlandı. "Hayır, Yoldaş Zhang Beihai, artık bu iş sizindir. Şu andan itibaren her şeyi bırakın. Yarın, Uzay Kuvveti Siyasi Departmanı üzerine yoğunlaşacak ve diğer dallar içinde araştırma yapacaksınız. Mümkün olduğunca hızlı Merkez Askeri Komisyon için bir ön rapor taslağı hazırlayacaksınız."

•●•

Tyler geldiğinde, güneş dağların ardında batıyordu. Arabadan çıkınca cennetin bir görüntüsüyle karşı karşıya kaldı: Yumuşak güneş ışığı, dağ zirvesindeki karların, gölün, ormanın üzerine parlıyordu ve Luo Ji'yle ailesi bu dünya dışı yerdeki gölün kıyısındaki çimlerde akşamın tadını çıkarıyordu. İlk önce anneyi gördü. Çok genç görünüyordu, bir yaşındaki bir çocuğun ablası gibi. Uzaktan bakıldığında onu fark etmek zordu ama yaklaştıkça dikkati çocuğa kaydı. Kendi gözleriyle görüyor olmasaydı, böylesi güzel küçük bir varlığın gerçekten var olduğuna inanmazdı. Gü-

zelliğin kök hücresi gibi, güzel olan her şeyin embriyonik hali gibi. Anne ve çocuk beyaz bir tuval üzerine bir şeyler çizerken, Luo Ji bir kenarda ayakta durmuş onları izliyordu. Louvre'da sevdiği kıza baktığı gibi bakıyordu ona ve o kız şimdi bir anneydi. Gittikçe yaklaşan Tyler, Luo Ji'nin gözlerinde sonsuz mutluluğu gördü. Bu mutluluk Cennet Bahçesi'nde dağ ve göl arasındaki her şeye nüfuz ediyor gibiydi.

Karanlık dış dünyadan gelen bir ziyaretçi olarak manzarada gördüklerinin gerçekdışı olduğunu hissediyordu. İki kez evlenmişti ama şimdi bekârdı ve mutlu bir yuvanın onun başarılarını engellediğini düşünürdü. Ama şimdi boş bir hayat yaşamış olduğunu hissediyordu.

Eşi ve çocuğuna büyülenmiş bir şekilde bakan Luo Ji, Tyler'ı ancak çok yaklaştığında fark etti. Ortak kimliklerinin oluşturduğu psikolojik engel nedeniyle şimdiye kadar Duvarabakanlar arasında hiç kişisel iletişim olmamıştı ama telefonla konuşmuşlardı. Bu yüzden Luo Ji, Tyler'ın gelişine şaşırmamıştı ve onu sıcakkanlılıkla karşıladı.

"Hanımefendi, böldüğüm için kusura bakmayın lütfen," dedi Tyler hafif bir ses tonuyla, çocuğuyla gelmiş Zhuang Yan'a.

"Hoş geldiniz, Bay Tyler, çok nadiren misafirlerimiz olur, bu yüzden sizi burada görmekten çok memnun olduk," dedi Zhuang Yan. İngilizceyi zorlukla konuşuyordu. Ama sesindeki çocuksu yumuşaklığı koruyordu ve gülümsemesiyle bir melek gibi Tyler'ın yorgun ruhunu okşuyordu. "Kızımız Xia Xia."

Tyler çocuğa sarılmak istedi ancak duygularını kontrol edemeyeceğinden korktuğundan sadece, "Sizin gibi iki meleği görmeye değer bir yolculuk," demekle yetindi.

"Siz konuşun, ben gidip akşam yemeği hazırlayayım," dedi Zhuang Yan ve iki adama gülümsedi.

"Hayır, buna hiç gerek yok. Ben sadece Dr. Luo'yla kısa bir görüşme yapmak istiyorum. Fazla zamanınızı almayacağım."

Zhuang Yan sıcakkanlılıkla akşam yemeğine kalması için ısrar etti ve çocuğuyla beraber oradan uzaklaştı.

Luo Ji çimlerdeki beyaz sandalyeye oturması için işaret etti. Tyler oturduğunda sanki tendonları çıkarılmış gibi bütün vücudu gevşedi. Nihai uzun yolculuğundan dönüp son hedefine ulaşmış bir gezgindi o. "Doktor, son birkaç yıldır dünyayla olan bağını koparmış gibisin," dedi Tyler.

"Evet," dedi Luo Ji. Hâlâ ayaktaydı. Elliyle etrafını şöyle bir gösterdi. "Bu benim her şeyim."

"Gerçekten çok akıllı bir adamsın. En azından belli bir bakış açısından bakılınca sorumluluğun benden daha fazla."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Luo Ji, şaşkın gülümsemesiyle.

"En azından kaynakları boşuna harcamıyorsun... TV bile izlemiyor değil mi? Meleğinden bahsediyorum."

"Zhuang Yan mı? Bilmiyorum. Bugünlerde sürekli Xia Xia'yla zaman geçiriyor. Bu yüzden çok izlediğini sanmıyorum."

"Gerçekten de birkaç gündür dışarıda neler olup bittiğini bilmiyor musun?"

"Ne oldu? İyi görünmüyorsun. Yorgun musun? Ne içersin?"

"Herhangi bir şey olabilir," dedi Tyler. Sersem gibiydi, batan güneşin göle yansıyan son altın ışıklarını izliyordu. "Dört gün önce Duvarıyıkan'ım ortaya çıktı."

Luo Ji şarap dökerken birden durdu ve bir anlık sessizlikten sonra, "Bu çok erken değil mi?" dedi.

Tyler ağır ağır başını salladı. "Duyduğumda benim de ilk söylediğim şey bu oldu."

•●•

"Bu çok erken değil mi?" dedi Tyler, Duvarıyıkan'a. Sesini sakin tutmaya çalıştı ama zayıf çıkıyordu.

"Daha da erken gelmek isterdim ama daha detaylı ve yeterli kanıt toparlamak istedim. Bu yüzden geciktim. Üzgünüm," dedi Duvarıyıkan. Bir hizmetçi gibi Tyler'ın arkasında durdu ve bir hizmetçinin alçakgönüllülüğüyle yavaş yavaş konuştu. Son cümlesini bile dikkatli ve düşünceli kurmuştu.

Boğucu bir sessizlik oldu. Sonra Tyler, cesareti altüst olmuş şekilde Duvarıyıkan'a baktı. Duvarıyıkan saygıyla, "Bayım, ben devam edebilir miyim?" dedi.

Tyler başını salladı ama bakışlarını kaçırdı. Koltuğa oturdu ve sakin kalmak için elinden geleni yaptı.

"Teşekkür ederim," dedi Duvarıyıkan eğilerek, şapkası hâlâ elindeydi. "İlk olarak dış dünyaya gösterdiğiniz planınızdan kısaca bahsetmek istiyorum: Yüz-megatonluk-sınıf süper bombaları taşıyan çevik uzay savaşçıların filosu kullanılarak, savaşçılarınız Üç Cisim Filosu üzerinde intihar saldırıları yürüterek Dünya'nın filosuna destek verecek. Belki biraz basitleştirdim ama temelde böyle değil mi?"

"Bu konuyu sizinle tartışmanın hiçbir anlamı yok," dedi Tyler. konuşmayı sonlandırıp sonlandırmama konusunda tereddütteydi.

"Bu durumda devam etmemin bir manası yok. Beni tutuklayabilirsiniz. Ama kesinlikle bilmeniz gereken bir şey var: Gerçek stratejiniz ve benim hipotezimi kanıtlamak için gereken tüm kanıtlar belki yarın belki de bu gece dünya çapında haber olacak. Hayatının geri kalanı pahasına bugün önünüzde duruyorum ve bu fedakârlığıma değer vereceğinizi umuyorum."

"Devam edebilirsin," dedi Tyler el hareketiyle.

"Teşekkürler, bayım. Gerçekten onur duydum ve çok

fazla zaman almayacağım," dedi Duvarıyıkan ve yine eğildi. Modern insanlar arasında çok fala görülmeyen mütevazı bir saygı sanki kanına işlemişti, Tyler'ın boynunu yavaş yavaş sıkan bir kement gibiydi ve her an tezahür edebilirdi. "O halde, bayım, benim strateji yorumum doğru mu?"

Tyler sessizce başını salladı.

"İnsanlığın kullandığı teknolojik yetilerde muhtemelen gelecekte sahip olacağı en büyük silah süper hidrojen bombalardır. Uzay savaşı ortamında, bombanın düşman gemilerini yok etme yeteneğine sahip olması için hedefle doğrudan temas halinde patlaması gerekir. Uzay savaşçıları esnektir ve çok sayıda yayılabilirler. Böylece sivrisinek sürüsü savaşçı filosu göndermek şüphesiz en mantıklı seçenek. Planınız fazlasıyla makul ve mantıklı. Tüm hareketleriniz, Japonya, Çin ve hatta Afganistan dağlarında gezileriniz dâhil olmak üzere büyük fedakarlık ruhuna sahip uzay kamikaze pilotları aramanız ve bu aramanın başarısızlığından sonra yalnız kendiniz tarafından kontrol edilebilir bir sivrisinek sürüsü oluşumu kurmayı planlamanız son derece makul... Asıl stratejinizde ise bazı küçük değişikler yaptınız. Oldukça uzun bir süre beni şaşkına çevirdiniz. Benim için acı vericiydi ve neredeyse vazgeçecektim."

Tyler kolunu sımsıkı kavradığını fark etti ve sakinleşmeye çalıştı.

"Ama sonra bu bulmacayı çözmem için bana bir ipucu verdiniz. Bu ipucu bana o kadar yardımcı olmuştu ki iyi talihimi sorguladım hatta. Neyden bahsettiğimi biliyorsunuz: Güneş Sistemi'nde bulunan Europa, Ceres ve kuyruklu yıldızlar gibi çeşitli cisimler üzerindeki çalışmanız. Tüm bunların ortak noktası ne? Su. Hepsi büyük miktarlarda suya sahip. Europa ve Ceres üzerinde Dünya üzerindekinden bile daha fazla su var. Kuduz kişiler sudan korkarlar ve hatta su kelimesini duyduklarında bile spazm geçirebilirler.

Ve ben şu anda benzer duygular içinde olduğunuzu düşünüyorum."

Duvarıyıkan, Tyler'a yaklaştı ve kulağına eğilip konuştu. Nefesi biraz bile sıcak değildi ve mezardan hayalet rüzgârı geçmiş gibi hissetti. "Su." Uykusunda konuşur gibi fısıldadı, "Su..."

Tyler sessiz kaldı, yüzü tıpkı bir heykel gibi kaskatı kesilmişti.

"Devam etmeme gerek var mı?" diye sordu Duvarıyıkan doğrularak.

"Hayır," dedi Tyler alçak sesle.

"Ama yine devam edeceğiz," dedi Duvarıyıkan neşeyle. "Tarihin çok fazla zamanı kalmasa da tarihçilere tam bir kayıt bırakmak istiyorum. Ve tabii ki Efendime de açıklayacağım. İkimiz gibi keskin zekâya sahip olanlar dışında kimse ufak bir parçadan bir bütünü kavrayamazdı. Özellikle Efendimiz tam bir açıklamayla bile anlayamayabilir." Sonra sanki Üç Cisimli seyirciler varmış gibi elini kaldırdı, güldü ve, "Bağışlayın," dedi.

Tyler'ın sertleşmiş yüzü gevşedi ve sonra kemikleri erimiş gibi kanepeye yığıldı. Bitmişti ve ruhu bedeninden ayrılmış gibiydi.

"Şimdi, su meselesini bir kenara bırakalım ve sivrisinek sürüsünden bahsedelim. İlk saldırı hedefleri Üç Cisim işgalcileri değil, Dünya'nın kendi uzay kuvveti olacaktı. Bu hipotezin uzak olduğunu gösteren bazı belirtiler var ama ben doğruluğunu koruduğunu düşünüyorum. İnsanlık için kamikaze gücü kurmak adına dünyayı gezdiniz ama çabalarınız başarısız oldu. Bunu öngörmüştünüz ama bu başarısızlıktan arzuladığınız iki şeyi elde etmeniz mümkün oldu. Birincisi, insanlık içinde umutsuzluk ki bunu elde ettiniz, ikincisini ise hemen ele alacağım.

"Dünyayı gezdikten sonra modern insanlığın özveri-

sinden tam manasıyla hayal kırıklığına uğradınız. Ayrıca Dünya uzay kuvvetini sıradan mücadele yoluyla Üç Cisim'i yenme şansının olmadığına kanaat getirdiniz. Bu nedenle daha uç bir strateji tasarladınız. Bana kalırsa bu çok zayıf bir umut ve büyük bir riskti. Bununla birlikte Duvarabakan Projesi'nin bu savaştaki ilkesi, kazanma şansı düşük büyük riskler almaktır.

"Tabii ki bu sadece bir başlangıçtı. İnsanlığa ihanetinize daha çok var ama sizin yeterince zamanınız var. Önümüzdeki aylar ve yıllarda, çok sayıda olay yaşanmasına vesile olacaksınız ve kendinizle insan ırkı arasındaki duvara bir tuğla daha eklemiş olacaksınız. Umutsuzluğunuz yavaş yavaş büyüdükçe üzüntünüz yoğunlaşacak ve Dünya'yı terk etmek isteğiniz sayesinde Dünya – Üç Cisim Örgütü ve Üç Cisim'le yakınlığınız artacak. Aslında kısa bir süre önce Dünya Savunma Konseyi'nde Dünya - Üç Cisim Örgütü için merhamet çağrısında bulunduğunuzda bunun ilk adımlarını attınız. Sadece göstermelik değildi bu ama olsa da sizin gerçekten onlara ihtiyacınız vardı. Dünya – Üç Cisim Örgütü üyelerinin Kıyamet Savaşı'nda uzay savaşçılarınıza pilot olmalarına ihtiyacınız var. Bu zaman ve sabır meselesi. Dünya – Üç Cisim Örgütü'nün de size ihtiyacı olduğu için bununla başarılı olacaktınız. Üç Cisim Örgütü'nün yönlendirmenize ve sahip olduğunuz kaynaklara ihtiyacı var. Bir sır olduğu dış dünyadan korunduğu sürece sivrisinek filosunu Dünya – Üç Cisim Örgütü'ne teslim etmek zor olmazdı. Planınız keşfedilirse de bunun planın bir parçası olduğunu iddia edebilirsiniz."

Tyler onu dinliyormuş gibi görünmüyordu. Gözleri yorgunlukla yarı kapalı bir vaziyette, koltukta oturuyordu. Sanki zaten vazgeçmiş de dinlenmeye başlamış gibiydi.

"Peki, şimdi su hakkında konuşalım. Kıyamet Savaşı'nda, Dünya – Üç Cisim Örgütü kontrollü sivrisinek filosuyla

muhtemelen Dünya filosuna sinsi bir saldırı düzenleyecek, sonra da Efendi'nin filosuna kaçacak. Dünyaya ihanet etiklerinden, Üç Cisim onların filoya katılmasına izin verebilir ama Efendi, isyan çıkarıp döneklik yapmış bu orduyu çok da kolay kabul etmeyebilir. Onları kazanabilmen için onlara vereceğin hediyenin yeterince anlamlı olması gerek. Efendi'nin Güneş Sistemi'nde sahip olmak istediği ne olabilir? Su. Dört yüzyıl sürecek bu yolculukta Üç Cisim Filosu suyunun büyük çoğunluğunu kullanacaktır. Güneş Sistemi'ne yaklaştıkça dehidre olmuş Üç Cisimliler'in rehidre olması gerekecek. Vücutlarının bir parçası haline gelecek olan su için temiz suyu gemide sayısız kez geri dönüşümlü kullanılmış bozuk suya tercih edileceklerdir. Sivrisinek filosu Efendi'ye Europa, Ceres ve kuyruklu yıldızdan elde edilen büyük miktarda suyu buz dağı halinde sunacak. Şu an senin de miktarını bilmediğini düşünerek on binlerce ton diyebiliriz.

"Bu dev buz yığını sivrisinek sürüsü tarafından taşınabilir. Kamikaze gücünü oluşturmadaki girişiminizin başarısızlığı sonucuyla Efendi'ye hediye sunulurken büyük olasılıkla sivrisinek filosu Efendi'nin filosuna oldukça yakınlaşacaktır. Bu başarısızlık, tüm sivrisinek filosunun denetimi için sunacağınız mantıklı talebini hızlandıracaktır. Dünya'nın filosu Efendi'nin filosuna çok yaklaştığında, Dünya – Üç Cisim Örgütü pilotlarından savaşçıların kontrolünü ele alacaksınız ve insansız moda geçirip savaşçılara verilen emirle seçtikleri hedefleri vuracaksınız. Süper bombalar yakın ve direkt mesafeden patlayıp Efendi'nin tüm gemilerini yok edecek."

Duvarıyıkan doğruldu ve Tyler'ın kulağını şişiren cehennem rüzgârı dağıldı ama soğuk bedenine sızmıştı.

"Olağanüstü bir plan. Yalan değil. Ama bazı anlayamadığım hatalar var. Neden su taşıyan gök cisimlerinin çalış-

masını yürütmek için bu kadar istekli davrandınız? Suyu ayırıp taşıyacak teknoloji şu an mevcut değil ve işin mühendislik tarafında Ar-Ge bile yıllarca hatta on yıllarca sürebilir. Neden buna başlamak için su içermeyen bazı hedefler seçmediniz? Örneğin Mars'ın uyduları? Gerçi bunu yapmış olsaydınız da en sonunda planınızı ortaya çıkarmamı engelleyemezdiniz. Sadece biraz daha zor olurdu. Böylesi büyük stratejide nasıl bu tür basit acemilikleri göz ardı edersiniz? Öte yandan, baskı altında olduğunuzun farkındayım."

Duvarıyıkan, elini hafifçe Tyler'ın omzuna koydu ve Tyler bir celladın kurbanına gösterdiğini şefkati hissetti. Hatta biraz müteşekkir bile oldu.

"Kendinizi üzmeyin, gerçekten de yapabileceğinizin en iyisini yaptınız. Umarım tarih sizi hatırlar," dedi ve elini çekti. Solgun ve hastalıklı yüzü yerini coşkulu bir ifadeye bırakmıştı. "Evet, Bay Tyler, benden bu kadar. Adamlarınızı çağırın."

Tyler hâlâ gözleri kapalı ve hiç enerjisi olmadan, "Çıkabilirsin," dedi.

Duvarıyıkan kapıyı açtığında Tyler sert bir sesle, "Söylediklerin doğruysa, ne olacak yani?" dedi.

Duvarıyıkan, Tyler'a döndü. "Hiçbir şey. Bay Tyler, senin planını bozsam da bozmasam da Efendi umursamıyor."

•●•

Luo Ji, Tyler'ın anlattıklarını dinledikten sonra uzun bir süre sessiz kaldı.

Sıradan bir kişi onlarla konuştuğunda, her zaman, *O bir Duvarabakan, onun sözlerine güvenilmez,* diye düşünecektir ve bu da iletişime engel olacaktır. Ama iki Duvarabakan birbiriyle konuştuğunda, her ikisinin kafasındaki düşünceler bu iletişimin imkânsız olmasına neden olacaktır. Böyle bir konuşmada, iki tarafın da söylediği şeyler tamamen anlamsız olacaktır. Böylece iletişimin kendisi tüm önemini kay-

bedecektir. Duvarabakanlar arasında hiçbir özel etkileşimin olmamasının sebebi buydu.

"Duvarıyıkan'ın analizini nasıl değerlendiriyorsun?" diye sordu Luo Ji, sessizliği bozmak için. Yoksa bu sorunun hiçbir anlamı olmadığını biliyordu.

"Doğru tahmin etti," dedi Tyler.

Luo Ji bir şeyler söylemek istedi ama ne diyebilirdi ki? Her ikisi de Duvarabakan'dı.

"Bu benim gerçek stratejimdi," diye devam etti Tyler. Karşısında onu dinleyen biri olsun olmasın umurunda değildi, belli ki konuşmak istiyordu. "Tabi ki hâlâ ilk aşamada. Dört asır boyunca teorik ve teknik konuların tüm adımlarında çözüm beklememe rağmen, teknoloji oldukça zor. Ama düşmanın plana tavrının nasıl olduğuna bakarsak, hiçbir fark yok. Umurlarında değil, hor görüyorlar ve aşağılıyorlar. Ama benim için en büyük darbe bu değildi."

"Neydi?" Anlamsız bir diyalog açmak için konuşmuş gibi hissediyordu Luo Ji.

"O gün Duvarıyıkan beni ziyaret ettikten sonra, strateji analizimin tamamı yayımlandı. Sophonlar tarafından algılanmış milyonlarca kelimelik bir yazıydı ve büyük sansasyon yarattı. Evvelsi gün, Dünya Savunma Konseyi düzenlediği duruşmada şöyle bir karar aldı: 'Duvarabakan planları insan yaşamı için tehdit olabilecek şeyler içeremez.' Eğer planım gerçekleşseydi, insanlığa karşı suç işlemiş olurdum. Bu yüzden durdurulur ve Duvarabakan yasası ile cezalandırılırdım. Şu günlerde insanlığa karşı olan suçları fark ettin mi? 'Duvarabakan temel ilkelerine göre, dış dünyaya sunulan mevcut kanıtlar sadece Duvarabakan Projesi aldatmasının bir parçası olabilir ve Duvarabakan'ın bu planı yaptığı ve uygulamaya koyduğu kanıtlanamaz. Yani cezalandırılmayacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Luo Ji.

"Ama toplantıda beyan ettiğim Duvarıyıkan analizi doğruydu. Benim stratejim gerçekten de sivrisinek sürüsüydü. Ulusal ve uluslararası hukuk gereğince yargılanmayı istedim."

"Tepkilerini hayal edebiliyorum."

"Dünya Savunma Konseyi başkanı ve diğer tüm daimi üye temsilcileri yüzlerindeki Duvarabakan gülümsemesiyle bana baktılar ve başkan toplantıyı ertelediğini ilan etti. Şerefsizler!"

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim."

"Dağıldım. Salondan dışarı çıkıp meydanda bağırmaya başladım. 'Ben Duvarabakan Frederick Tyler! Benim Duvarıyıkan'ım stratejimi deşifre etti! O haklıydı! Sivrisinek sürüsü ile Dünya filosunu yok edecektim! İnsanları öldürmek istiyorum! Ben bir şeytanım! Beni cezalandırın, öldürün!'"

"Bu anlamsız bir hareketti, Bay Tyler"

"Bana baktıklarında, yüzlerindeki ifadeden nefret ettim. Meydanda kalabalık bir insan grubu beni çevreledi. Daha önceden onların gözünde, bir çocuk fantezisi, orta yaşlıların duyduğu saygı ve yaşlı insanların büyük ilgisi vardı. Gözleriyle, 'Bak. O bir Duvarabakan, dünya üzerinde ne yaptığını sadece kendisi biliyor. Düşman onun gerçek stratejisini nasıl tespit edebilecek? Hem de dünyayı kurtaracak bu kadar büyük stratejiyi sadece kendisi bilirken...' diyorlardı. Salaklar!"

Sonunda Luo Ji sessiz kalmaya karar verdi ve Tyler'a hiçbir şey söylemeden sadece gülümsedi.

Tyler, Luo Ji'ye bakarken solgun yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve arkasından histerik kahkahalar atmaya başladı. "Ha, işte sen de Duvarabakan gülümsemesiyle gülüyorsun! Bir Duvarabakan'dan diğerine bir gülümseme! Şu an işimi yaptığımı düşünüyorsun. Şu an işimin bir parçasını

yaptığıma inanıyor ve dünyayı kurtaracağımı düşünüyorsun!" dedi Tyler kesik kesik gülerek. "Nasıl oldu da böyle komik bir duruma düştük?"

"Bay Tyler, bu bizim asla kurtulamayacağımız bir kısır döngü," dedi Luo Ji ve yavaşça iç çekti.

Tyler'ın kahkahaları aniden kesildi, "Asla kurtulamayacağımız mı? Hayır, hayır, hayır, Dr. Luo, bir çıkış yolu var. Gerçekten bir yolu var ve ben bugün buraya bunu söylemek için geldim."

"Dinlenmeye ihtiyacınız var. Birkaç gün burada kalıp istirahat edin," dedi Luo Ji.

Tyler yavaşça başını salladı. "Evet, biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Birbirimizin acısını biz anlayabiliriz, Dr. Luo. Bu yüzden buraya geldim," dedi ve başını kaldırdı. Bir süre önce güneş batınıştı ve Cennet Bahçesi alacakaranlıkta belli belirsiz görünüyordu. "Burası bir cennet. Göl kıyısında yalnız yürüyebilir miyim?"

"İstediğinizi yapabilirsin. Rahatlayın. Yemek hazır olduğunda sizi çağırırım."

Luo Ji orada otururken Tyler onu bırakıp gölün aşağısına doğru yürüdü. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Luo Ji geçen bu beş yıl boyunca mutluluk okyanusunda yüzmüştü. Özellikle çocuğu Xia Xia'nın doğmasıyla dış dünyayla alakalı her şeyi unutmuştu. Eşi ve çocuğunun sevgisiyle bütünleşmiş ve dünyanın geri kalanından izole edilmiş bu evde kendinden geçmişti. Bir yanılsamanın derinliklerine doğru düşmüştü: Belki de dış dünya gerçekten kuantum haline benzer bir haldeydi ve Luo Ji gözlemlemediği sürece hiçbir şey yoktu.

Ama iğrenç dış dünya artık Cennet Bahçesi'nde aniden belirmişti ve korku ve karmaşayı hissedebiliyordu. Düşünceleri onu Tyler'a götürdü. Tyler'ın söyledikleri kulaklarında çınlıyordu. Duvarabakanların bu kısır döngü-

yü kırıp kurtulmaları gerçekten mümkün müydü? Demir prangalı mantığı parçalayıp... Luo Ji aniden kendine gelip başını kaldırdı. Göle vuran alacakaranlıkta Tyler kaybolmuştu.

Aklını başına toparlayıp göle doğru koştu. Bağırmak istedi ama Zhuang Yan ve Xia Xia'yı korkutmaktan çekindi, bu yüzden de sadece sessiz alacakaranlıkta elinden geldiğince hızlı koştu. Yamaçta çim seslerine karşı tek ses onun adımlarından gelen hışırtılardı. Ama bu ses onu umutsuzluğa götürüyordu.

Gölden bir patlama sesi geldi.

Luo Ji o akşam eve geç döndü. Xia Xia uyumuştu ve Zhuang Yan yumuşak bir ses tonuyla, "Bay Tyler gitti mi?" diye sordu.

"Evet, gitti," dedi Luo Ji yorgun bir sesle.

"Senden daha kötü görünüyordu."

"Evet. Bu yüzden de yönünü bulması kolay olmadı... Zhuang Yan, son zamanlarda televizyon izledin mi?"

"Hayır. Ben..." dedi ve durdu Zhuang Yan. Luo Ji onun ne düşündüğünü biliyordu. Dış dünya gün geçtikçe büyüyordu ve buradaki hayatla dış dünya arasındaki genişleyen boşluk onu rahatsız ediyordu. "Bizim hayatımız gerçekten de Duvarabakan planının bir parçası mı?" diye sordu Zhuang Yan, aynı masum yüz ifadesi ile ona bakarak.

"Tabii ki. Şüphen mi var?"

"Ama tüm insanlık mutsuzken, biz gerçekten nasıl mutlu olabiliriz ki?"

"Hayatım, senin sorumluluğun tüm insanlık mutsuzken kendini mutlu etmek. Xia Xia'yla mutluluğunuz katlanacak ve Duvarabakan planımı başarıya doğru götürecek."

Zhuang Yan sessizce ona baktı. Beş yıl önce *Mona Lisa*'nın önünde oluşturmaya çalıştıkları yüz ifadesinden dili bir miktarda gerçekleştirmişlerdi. Luo Ji onun gözle-

rinden zihnini okuyabiliyordu. Zhuang Yan'ın kalbinden ve zihninden geçen şey şuydu: *"Buna nasıl inanabilirim?"*

Luo Ji uzun bir süre düşündükten sonra konuştu. "Zhuang Yan, her şeyin bir sonu vardır. Güneş ve evren de bir gün ölecek. Peki, o zaman neden insanlığın ölümsüz olması gerektiğine inanıyoruz ki? Dünya şu an bir paranoyanın pençesinde. Umutsuz bir savaş saçma bir iştir ve bu yüzden Üç Cisim Krizine farklı bir perspektiften bakmalı ve tüm kaygılarını bir kenara bırakmalısın. Krizle ilgili olanlardan sadece biri değil ama her şeyden önce hayattan zevk alıp kalan zamanını kullanmalısın. Dört yüzyıl veya Kıyamet Savaşı'nı bir kenara bırakırsak beş yüzyıl. Bu makul bir zaman. İnsanlık Rönesans'tan Bilgi Çağı'na geçerken de aynı miktarda zaman kullandı. Bu sürede aynı mekânda rahat ve kaygısız bir hayat yaratabilir. Tek sorumluluğun beş yüzyıl cennette, uzak bir gelecek için endişelenmeden hayatın tadını çıkarmak. Ne kadar harika..."

Luo Ji düşünmeden konuştuğunu fark etti. Zhuang Yan ve çocuğun mutluluğunun, planın bir parçası olarak hayatlarının sorumluluğu olduğunu iddia etmişti. Bunu yapabilmenin tek yolu, Zhuang Yan'ın zalim dünyanın karşısında psikolojik dengesini sağlayabilmesiydi. Luo Ji asla onun masum gözlerine karşı direnememişti, bu sebeple Zhuang Yan soruyu sorduğunda, Luo Ji yüzüne bakamaya cesaret edemedi. Ama şimdi Tyler'ın durumu sebebiyle istemsiz olarak gerçekleri söylemişti.

"Bunu söylerken bir Duvarabakan mısın?" diye sordu Zhuang Yan.

"Evet, tabii ki," dedi Luo Ji durumu düzeltmek için.

Ama Zhuang Yan'ın gözleri şöyle diyordu: *"Evet, gerçekten buna inanıyor gibi görünüyorsun!"*

•●•

Birleşmiş Milletler Dünya Savunma Konseyi, 89. Duvarabakan Projesi Oturumu

Oturumun başında, başkan, Luo Ji'nin sonraki oturuma katılmasının gerektiğini ısrarla belirtti, reddetmenin Duvarabakan planının bir parçası olmadığını savundu. Çünkü Dünya Savunma Konseyi Duvarabakanlar üzerinde kendi stratejik planlarını koz olarak kullanmalarını denetleyici kurumdu. Bu öneri tüm daimi üye temsilcileri tarafından oybirliğiyle kabul edildi. İlk Duvarıyıkan'ın ortaya çıkmasıyla ve Tyler'ın intiharıyla toplantıya katılan diğer iki Duvarabakan başkanın imalarını hisseti.

İlk önce Hines konuştu. Onun nörobilim tabanlı planı halen başlangıç aşamasındaydı. Ama temel araştırmayı genişletmek ve daha fazla araştırma yapmak için bir ekipman tasarlamıştı. Bu cihaza Analitik Video Kamera adını vermişti. Bilgisayarlı tomografi ve nükleer manyetik rezonans temel alınarak, beyin hücreleri ve nöronlarının iç yapısı ölçeği üzerinde kesitsel doğrulukla, aynı anda beynin tüm çapraz kesitlerini taramasıyla çalışıyordu. Bu eş zamanlı bilgisayar tomografisi sayısını birkaç milyona çıkarıp beynin dijital modelini bilgisayar tarafından sentezleyebilirdi. Diğer teknik gereksinimler çok daha fazlaydı: Dinamik sentetik model oluşturmak için saniyede 24 birim kare taramaya ihtiyaç vardı, bu nöron düzeyinde çözünürlükte tüm beyin aktivitesini yakalayabilecek ve beyindeki düşünce faaliyetlerini gözlemlemeyi mümkün kılacaktı, hatta düşünme süreci boyunca tüm nöral aktiviteyi tekrarlayacaktı.

Sonra Rey Diaz kendi planının ilerlemesinden bahsetti. Beş yıllık araştırmanın sonrasında, süper yüksek verimli nükleer silahlar için dijital yıldız sınıfını tamamlamış ve artık hata ayıklama sürecine girmişti.

Sonraki Dünya Savunma Konseyi bilimsel danışma pa-

neli, iki Duvarabakan'ın planlarının geçerliliği hakkında çalışmalarını bir rapor olarak sundu.

Danışma paneli Hines'ın Analitik Video Kamerası için teoride herhangi bir engel olmamasına rağmen, teknik zorlukların mevcut koşulları aştığını düşünüyordu. Modern bilgisayarlı tomografi taraması, modern yüksek çözünürlüklü kameraların siyah beyaz filmleri gibi RI teknolojisinden uzaktı. RI cihazına veri işleme büyük teknik engeller oluşturuyordu. Çünkü nöron düzeyinde hassaslıkla, insan beyni büyüklüğünde bir objeyi tarama ve modellemede modern bilgisayarlar yetersizdi.

Rey Diaz'ın yıldız bombasının engeli de aynıydı: Mevcut bilgi işlem gücü yetersizdi. Gerekli hesaplamalar incelenip model kısmen tamamlandıktan sonra, panelin uzman gurubu, bugünün en güçlü bilgisayarlarının füzyon sürecinin saniyede yüzde birini modellemesinin yirmi yıl alacağını belirtti. Model, araştırma sırasında tekrar tekrar çalıştırılmalıydı, ancak pratik uygulamada bu imkânsızdı.

Panelin bilgisayar uzman şefi, "Şu anda, bilgisayar teknolojisi, geleneksel entegre devrelere dayalı ve Von Neumann mimarisi teknolojik gelişme sınırına. Moore yasası çökecek. Tabii ki, biz geleneksel elektronik ve teknoloji limonundan birkaç damlayı hâlâ sıkabiliriz. Düşüncemize göre, süper bilgisayar gelişimindeki mevcut yavaşlama göz önüne alındığında, gerekli bilgi işlem gücüyle iki plan da başarılabilir. Sadece zamana ihtiyaç var. İyimser olarak bakıldığında yirmi - otuz yıl kadar. Bu hedefler, eğer başarılırsa, insanlığın bilgisayar teknolojisinin zirvesini temsil edilecek ve daha fazla ilerleme zor olacaktır. Sophonlar yüzünden ileri düzey fiziğin kilit altına alınması, bir zamanlar düşlenen gelecek nesil ve kuantum bilgisayarlarının gerçekleştirilmesini neredeyse imkânsız hâle getirmektedir."

"Sophonların bilimsel yolumuza diktiği duvara ulaştık," dedi başkan.

"O halde yirmi yıl boyunca yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Hines.

"Yirmi yıl iyimser bir tahmin. Bir biliminsanı olarak, ileri teknoloji nasıldır biliyorsunuz."

"Yapılması gereken tek şey hibernasyon ve nitelikli bilgisayarların gelişini beklemek," dedi Rey Diaz.

"Benim de kararın hibernasyon yönünde," dedi Hines.

"Eğer durum buysa, o halde yirmi yıl sonra yerime geçecek kişiye selam söylemenizi dilerim," dedi başkan gülümseyerek.

Oturumun atmosferi gevşemişti. Her iki Duvarabakan'ın da hibernasyona karar vermesi oturumdaki katılımcılara rahat bir nefes aldırmıştı. İlk Duvarıyıkan'ın ortaya çıkması ve Duvarabakan'ının intiharı tüm projeye darbe vurmuştu. Özellikle Tyler'ın intiharı aptalca bir hareket olmuştu. Yaşasaydı, insanların sivrisinek sürüsü projesinin gerçekten onun planı olup olmadığı yönünde şüphesi devam ederdi. Ama ölümü korkunç planın varlığının nihai onayıydı. Hayatı pahasına olsa dahi bu kısır döngüden kurtulmuştu. Uluslararası toplumlar arasında Duvarabakan Projesi'ne eleştirileri artmıştı. Kamuoyu, Duvarabakan gücü üzerinde daha başka kısıtlamalar da talep ediyordu ama bu da Duvarabakan Projesi doğasında çok fazla kısıtlama yapmak anlamına geliyordu. Duvarabakanların stratejik sahtekârlığını zora sokup tüm projeyi anlamsız hale getirirdi bu. Duvarabakan Projesi, insan toplumunun daha önce hiç görmediği bir liderlik yapısına sahipti ve buna uyum sağlanması için zamana ihtiyaç vardı. İki Duvarabakan'ın da hibernasyon için bekliyor olması bunun için bir tampon dönem olacağı açıktı.

Birkaç gün sonra, çok gizli bir yeraltı binasında, Rey Diaz ve Hines hibernasyona girdi.

•●•

Luo Ji kendini çok uğursuz bir rüyanın ortasında buldu. Louvre'un salonunda yürüyordu. Daha önce hiç bu rüyayı görmemişti çünkü geçen bu beş yıl ona öyle mutluluk vermişti ki önceki sevinçleri hayal etmek için hiçbir sebebi yoktu. Rüyasında yalnızdı, beş yıl hiç yaşanmamış gibi yok olmuştu. Attığı her adım saray salonunda yankılanıyordu ve her yankılanmayla bir şeyler uzaklaşıyor gibiydi. Sonunda adım atmaya cesaret edemez oldu. Önünde *Mona Lisa* vardı ama *Mona Lisa* artık gülmüyordu. Gözlerinde şefkatle ona bakıyordu. Luo Ji ayakta dururken, fıskiyelerden ses geliyordu ve yavaş yavaş gürültü artıyordu. O kadar ki bu sesin rüyasından değil, gerçekten geldiğini anladığında uyandı. Yağmur yağıyordu. Luo Ji, sevgilisinin elini tutmak için uzandı ve rüyasının gerçek olduğunu anladı.

Zhuang Yan gitmişti.

Yatağından kalktı ve hafifçe aydınlatılmış çocuk odasına gitti ama Xia Xia da yoktu. Yatak derli topluydu ve Xia Xia'nın fotoğraflarından en çok sevdiklerinden iki tanesi orada duruyordu. Bunların dışında çerçeveler neredeyse tamamen boştu, oradan bakınca bir kâğıt parçası buldu. Yaklaşınca, sol altta ince sazlıklar ve sağ üstte kaybolmaya başlamış kar izleri, boş merkezinde ise son derece küçük iki zayıf insan vardı. Ayrıca zarif bir el yazısıyla, *Aşkım, seni kıyamette bekliyor olacağız,* yazıyordu.

Er ya da geç böyle olacağını biliyordu. Böyle bir rüya sonsuza kadar süremez miydi? *Böyle olacağı belliydi, bu yüzden endişelenme. Bunun olabileceğine karşı hazırlıklıydın,* dedi Luo Ji kendi kendine. Ama yine de bir an başı döndü. Resmi alıp oturma odasına gitti, bacakları titriyordu. Sanki kayıyordu.

Oturma odası boştu ama şöminedeki köz etrafa kırmızı bir bulanıklık veriyordu. Buzlar eriyor gibiydi. Dışarıda

yağmur yağmaya devam ediyordu. Dışarıdaki yağmurun sesi beş yıl önce Zhuang Yan'ın ona geldiği akşamki sesle aynıydı ve şimdi Zhuang Yan çocuklarını da alıp gitmişti.

Luo Ji, Kent'i aramak için telefonu aldı ama sonra dışarıdan gelen yumuşak ayak seslerini duydu. Bu kadın ayak sesleri Zhuang Yan'a ait değildi. Ama yine de telefonu fırlatıp dışarı çıktı.

Luo Ji yağmurda verandada sadece bir siluet görmesine rağmen, bu siluetin kime ait olduğunu hemen anladı.

"Merhaba, Dr. Luo," dedi Genel Sekreter Say.

"Merhaba... Karım ve çocuğum nerede?"

"Sizi kıyamet gününde bekliyorlar," dedi kadın resimdeki cümleyi tekrarlayarak.

"Neden?"

"Bu Dünya Savunma Konseyi'nin bir çözümü. Çalışmanızı ve Duvarabakan olmanın sorumluluklarını yerine getirmenizi sağlamak için. Onlara hiçbir zarar gelmeyecek ve çocuklar yetişkinlere göre hibernasyona daha yatkınlar."

"Onları kaçırdınız! Bu bir suç!"

"Biz kimseyi kaçırmadık!"

Luo Ji'nin kalbi Say'in açıklamalarından yaptığı çıkarımlarla sarsıldı. Zihni bu gerçekle yüzleşmek yerine onu çıldırma noktasına getirmişti: "Size onların bu planın bir parçası olduğunu söylemiştim!"

"Ama ayrıntılı bir soruşturma sonrasında, Dünya Savunma Konseyi bunun planın bir parçası olmadığına karar verdi ve bu yüzden de sizin işe başlamanızı gerektirecek yönde adımlar attı."

"Bu bir kaçırma olmasa bile, siz benim rızam olmadan çocuğumu aldınız, bu yasalara aykırıdır." Luo Ji, 'siz' derken kalbinin nasıl sarsıldığını hissetti ve arkasında duran direğe yaslandı.

"Doğru ama bu tolere edilebilir. Unutmayın, Dr. Luo, bu

ve yasal çerçeve dışında kullandığınız tüm kaynaklar göz önünde bulundurulduğunda, şu anki kriz anında Birleşmiş Milletler bu eylemi kanun kapsamında haklı bulabilir."

"Hâlâ Birleşmiş Milletler adına mı çalışıyorsunuz?"

"Evet."

"Yeniden mi seçildiniz?"

"Evet."

Luo Ji soğuk acımasız gerçeklerle yüzleşmekten kaçınmak için konuyu değiştirmek istedi ama yapamadı. Kalbi defalarca *Onlarsız ne yapacağım? Onlarsız ne yapacağım?* diye soruyordu. Sonunda yaslandığı direkten yere doğru kayıp oturdu. Etrafındaki her şey çöküyormuş gibi hissetti, yukarıdan aşağıya magma dökülüyor da daha sonra kalbinde toplanıyormuş gibi içi yanıyordu.

"Onlar hâlâ burada, Dr. Luo. Onlar gelecekte sağ salim ve güvende sizi bekliyorlar. Her zaman soğukkanlı biri oldunuz ve şimdi daha fazla soğukkanlı olmalısınız. İnsanlık için değilse bile, aileniz için," dedi Say, yaslandığı direğin dibine oturmuş Luo Ji'ye bakıp.

Sonra verandada bir rüzgâr esti ve yağmur boşandı. Yağmur ve rüzgârla gelen ferahlatıcı soğuk ile Say'in söyledikleri Luo Ji'nin kalbindeki azgın yangınları soğutmayı başarmıştı.

"Başından beri planınız buydu, değil mi?" diye sordu Luo Ji.

"Evet. Ama başka bir seçenek yokken atılmış bir adım bu."

"O zaman Zhuang Yan, gerçekten de geleneksel resim yapan biri mi?

"Evet."

"Güzel Sanatlar Merkez Akademisi?"

"Evet."

"Zhuang Yan..."

"Onda gördüğünüz her şey gerçekti. Onun hakkında bildiğiniz her şey doğruydu. Onu, o yapan her şey: geçmiş yaşamı, ailesi, kişiliği, zihni."

"Demek istediğiniz, o gerçekten böyle bir kadın mıydı?"

"Evet, zaten beş yıl boyunca sizi nasıl kandırabilir ki? O gerçekten böyleydi, bir melek gibi masum ve nazik. Size olan aşkı da dâhil olmak üzere yaptığı her şey gerçekti."

"O zaman nasıl böyle acımasızca bir şey yapabilir? Beş yıl boyunca nasıl niyetini belli etmez."

"O nasıl niyetini belli etmedi, biliyor musunuz? Beş yıl önce yağmurlu gecede sen onu ilk gördüğünde, ruhu melankoli içindeydi. O bunu gizlemedi. Bu melankoli tıpkı hep var olan bir arka fon müziği gibi beş yıl boyunca onunla kaldı ve hiçbir zaman durmadı. Ve bu yüzden de siz bunu hiç fark etmediniz."

Luo Ji şimdi anlıyordu. Zhuang Yan'ı ilk gördüğünde, Luo Ji'nin kalbinde yumuşak bir yere neyin dokunmuştu. Tüm dünyanın sanki Zhuang Yan'ı yaralamış gibi hissettirenin ne olduğunu merak etmişti. Luo Ji'nin tüm hayatıyla onu koruma isteğinin olmasının nedeni düşünmüştü. Zhuang Yan'ın masum ve berrak gözlerinde gizlenen üzüntü, tıpkı bir şömine ışığı gibi onun güzelliğini artırıyordu. Bu gerçekten algılanamaz bir fon müziğiydi, sessizce Luo Ji'nin bilinçaltına nüfuz etmiş ve onu adım adım aşkın uçurumuna çekmişti.

"Onları bulamam, değil mi?" diye sordu.

"Evet, dediğim gibi, bu Dünya Savunma Konseyi'nin çözümü."

"O halde onlarla kıyamet gününe gideceğim."

"Yapabilirsiniz."

Luo Ji geri çevrileceğini hayal etmişti. Ama Duvarabakan statüsü ona verildiğinde, kendi açıklamasında ve Say'in verdiği cevaplar arasında hiçbir boşluk yoktu. Yapılacaklar bu

cevap kadar basit olmadığını biliyordu. Luo Ji: "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Say, "Hayır. Bu sefer gerçekten bir sorun yok. Duvarabakan Projesi'nin başlangıcından bu yana uluslararası camiada her zaman düşünce ayrılığı oldu. Kendi çıkarları dışında çoğu ülke Duvarabakanları desteklemişti, bu yüzden de sizden kurtulmak isteyen bir taraf her zaman olacaktır. Şimdi ilk Duvarıyıkan ortaya çıktı ve Tyler başarısız oldu. Projeye karşı olan kuvvetler daha da büyüdü ve destek kuvvetleri zor anlar yaşamaya başladı. Eğer bu noktada kıyamet gününe doğrudan gitmeyi önerirseniz, bu her iki taraf için de kabul edilebilir bir uzlaşma planı olacaktır. Ama Dr. Luo, siz gerçekten de insanlığın hayatta kalma mücadelesinde bunu yapmaya hazır mısınız?"

"Siz politikacılar insanlık hakkında bir çırpıda atıp tutabiliyorsunuz ama ben insanlık göremiyorum. Ben sadece bireyleri görebiliyorum. Ben sadece bir bireyim, sıradan bir insanım ve insanlığın kurtarılması sorumluluğunu üzerime alamam. Ben sadece hayatımı yaşamak istiyorum."

"Güzel, Zhuang Yan ve Xia Xia da bu bireylerin ikisini oluşturuyor. Onlara karşı da sorumluluğunuzu yerine getirmek istemiyor musunuz? O sizi incitmiş olsa bile, onu hâlâ sevdiğinizi görebiliyorum. Bir de çocuğunuz var. II. Hubble'ın sonunda Üç Cisim filosunu doğruladığı andan itibaren kesin olan bir tek şey var: İnsanlık sonuna kadar mücadele edecek. Eşiniz ve çocuğunuz dört yüzyıl sonra uyandığında, kıyamet günü ve savaş alevleri arasında uyanacaklar ama tabii o zamana kadar siz de Duvarabakan konumunuzu kaybetmiş olacaksınız ve onları koruyacak gücünüz de olmayacak. Sizi dünyanın sonunda beklerken, sizinle cehennemi paylaşacaklar. İstediğiniz bu mu? Karınız ve çocuğunuza vermek istediğiniz hayat bu mu?"

Luo Ji hiçbir şey söylemedi.

"Başka bir şey düşünmeyecekseniz, dört yüzyıl sonraki kıyamet gününü ve sizi gördükleri zaman gözlerindeki bakışı hayal edin. Ne tür bir insan görecekler? Tüm insanlıkla beraber aynı zamanda sevdiği kadını da terk eden bir adam mı? Dünyadaki tüm çocukları kurtarmaya gönülsüz bir adam mı? Kendi çocuğunu bile kurtaramayan bir adam mı? Onların bu bakışlarına dayanabilecek misiniz?"

Luo Ji sessizce başını eğdi. Çimlere ve göle düşen yağmur damlalarının sesi sanki farklı bir zaman ve mekândan geliyordu.

"Gerçekten de benim tüm bunları değiştirebileceğime inanıyor musunuz?" diye sordu Luo Ji, başını kaldırarak.

"Neden denemiyorsunuz? Tüm Duvarabakanlardan daha büyük bir başarı şansınız var. Bugün size bunu söylemek için geldim."

"Devam edin o halde. Neden?"

"Çünkü tüm insanlıkta Üç Cisim'in öldürmek istediği tek kişi sizsiniz."

Direğe yaslanmış Luo Ji, Say'e baktı ama hiçbir şey göremedi. Hatırlamak için kendini zorladı.

Say devam etti. "O araba kazası aslında sizin için planlanmıştı. Ama yanlışlıkla kız arkadaşınıza çarptı."

"Ama bu gerçekten bir kazaydı. Diğer iki araba çarpıştı çünkü o araba yön değiştirmişti."

"Bu uzun süredir planlanıyordu."

"Ama o zamanlar ben özel koruması olmayan sıradan bir insandım. Beni öldürmek gayet basitti. Neden böyle bir dolambaçlı yolla uğraştılar ki?"

"Cinayetin dikkat çekmeyecek bir kaza gibi görünmesini sağlamak için. Neredeyse başardılar da. O gün kentte beş kişiyi öldüren elli bir trafik kazası oldu. Ama Dünya – Üç Cisim Örgütü içinde gizli bir köstebek istihbarat raporu verdi. En korkutucu olan da şu, bu emir Üç Cisim'in kendi-

sinden sophonlar aracılığıyla Evans'a iletildi. Bugüne kadar asla bir suikast için emir verilmemişti."

"Ben mi? Üç Cisim beni mi öldürmek istiyor? Ne sebeple?" diye sordu Luo Ji. Yine her şeye yabancılaşmış hissediyordu.

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Evans biliyor olabilirdi ama o da öldü. Belli ki bu suikastın gerekli olduğu yönünde sadece emir almıştı. Dikkat çekmek istemedi. Bu sizin öneminizi kuvvetlendirirdi."

"Önemim derken?" dedi Luo Ji. Alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Bana bakın. Süper güçlere sahip biri gibi mi görünüyorum?"

"Süper güçleriniz yok, bu yüzden de düşüncelerinizin bu şekilde düşünmeye başlamayın. Sizi yoldan çıkarabilir," dedi Say. Sözlerini üzerine basa basa söylüyordu. "Önceki araştırmalarında da süper güçleriniz yoktu. Bunlar bilinen doğa kanunları içinde doğaüstü yetenekler veya olağanüstü teknik beceriler olabilir. Bir biliminsanı olarak vasat bir biliminsanıydınız. Hiçbir üstün yanınız yoktu ya da en azından belki de biz bulamadık. Evans'ın suikastı gizli yapmaya çalışmasının sebebi de bu olmalı; yetenekleriniz başkaları tarafından elde edilebilir."

"Neden bana söylemediniz?"

"Sahip olup olmadıklarınızdan korktuk. Çok fazla bilinmeyen vardı ve biz de en iyisinin oluruna bırakmak olduğunu düşündük."

"Bir keresinde kozmik sosyoloji üzerine çalışma yapmak için bir fikrim vardı. Çünkü..." Sonra içinden ve derinden küçük bir ses ona, *Sen Duvarabakan'sın!* dedi. Bu sesi ilk kez duyuyordu. Ayrıca başka var olmayan seslerde duydu: Sophon uğultuları etraflarında uçuyor gibiydi. Hatta Luo Ji ateş böceği noktaları gibi bulanık ışık noktaları da görür gibi oldu. Böylece ilk kez Duvarabakan gibi

davrandı ve söyleyeceklerini yuttu. Sadece "Bununla ilgisi var mı?" dedi.

Say başını salladı. "Muhtemelen yok. Bildiğimiz kadarıyla, bu hiçbir şey vaadetmeyen araştırma uygulama konusu. Hatta herhangi bir sonuç elde etmek şöyle dursun araştırma başlamamış bile. Ayrıca araştırmayı yapmış olsanız bile, başka araştırmacılardan daha iyi sonuçlarla geleceğinizi düşünmüyoruz."

"Neden?"

"Dr. Luo, burada açık konuşuyoruz. Anladığım kadarıyla siz niteliksiz bir biliminsanısınız. Keşfetme arzusundan yoksunsunuz. Araştırmalarınızı görev ya da misyon duygusuyla yapmıyorsunuz. Sadece para kazanmak için yapıyorsunuz bunu."

"Bu günlerde böyle yapılmıyor mu?"

"Burada yanlış bir şey yok tabii ki ancak siz ciddi ve özel olan bir biliminsanına yakışmayan her türlü davranışları sergiliyorsunuz. Araştırmalarınız faydacı, teknikleriniz fırsatçı, konularınız sansasyonel. Ve yolsuzluk geçmişiniz var. Karakter bakımından alaycı ve sorumsuzsunuz. Ve biliminsanı mesleğine karşı alaycı bir tutumunuz var. Aslında hepimizin farkında olduğu bir gerçek var; siz insan ırkının kaderini umursamıyorsunuz."

"Ve bu yüzden de, bana şantaj yapıp zorlamak için böyle aşağılık yollara tenezzül ettiniz. Başından beri beni küçümsüyordunuz, değil mi?"

"Normal şartlar altında, sizin gibi bir adam asla böyle önemli bir görevde rol alamaz. Ancak baskın gelen bir ayrıntı var: Üç Cisim sizden korkuyor. Kendi kendinizin Duvarıyıkan'ı olun ve bunun sebebini bulun."

Say sözünü bitirdikten sonra veranda önünde bekleyen aracına bindi ve yağışlı, sisli gecede kayboldu.

Orada öylece duran Luo Ji zaman mehfumunu kaybet-

mişti. Yağmur yavaş yavaş durdu ve yerini rüzgâra bıraktı. Rüzgâr, bulutları savurup dağların zirvesindeki karların ortaya çıkmasını sağlıyordu. Parlak yuvarlak ay, gümüş ışıkla dünyayı yıkıyordu.

İçeri girmeden önce Cennet Bahçesi'ne son bir kez baktı Lou Ji. Ve kalbi, karısına ve Xia Xia'ya şöyle dedi: "Aşkım, kıyamet gününde beni bekleyin."

•●•

Dev uzay aracı *Yüksek Sınır*'ın gölgesinde durdu ve onun dev yapısına bakan Zhang Beihai bir anda istemeden uçak gemisi *Tang*'ı hatırladı. Uzun zaman önce sökülmüştü ve acaba *Yüksek Sınır*'ın gövdesinde *Tang*'dan birkaç çelik plaka var mıydı diye merak ediyordu. Atmosfere otuzdan fazla giriş yaptığından yanma ısısı, uzay aracının gövdesi üzerinde yanık izleri bırakmıştı ve bu yüzden, gerçekten de yapım aşamasındaki *Tang*'a benziyordu. Bedeninde aynı eskimişlik hissi vardı. Ama kanatları altındaki iki silindirik güçlendirici roketler yeniydi, sanki Avrupa'nın antik binalarına sonradan eklenmiş gibi duruyordu: Yamalardaki yeni renkler orijinal yapının boyasına tezat duruyordu, bu parçalar ziyaretçilerine bunların modern eklemeler olduğunu hatırlatıyordu. Güçlendiriciler çıkarılsa, *Yüksek Sınır* eski bir nakliye uçağına benzerdi.

Uzay aracı son beş yılda havacılık teknolojisinde yapılan birkaç atılımdan biri olup çok yeniydi ama aynı zamanda büyük olasılıkla kimyasal itişli uzay araçlarının sonuncusu olacaktı. Bu konsept, diğer uzay mekikleri yerine geçen asırda teklif edilmişti. Tıpkı bir uçak gibi pistten kalkabiliyordu ve atmosferin üst tabakasına çıkarak, bu noktada roketler devreye girip onu yörüngeye çıkarabiliyordu. *Yüksek Sınır* işlevsel olan dördüncü uzay uçağıydı ve daha birçoğu şu yapılmaktaydı. Yakın zamanda uzay asansörü yapımından sorumlu olacaklardı.

"Ömrümüz içinde uzaya gitmek için bir şansımızın olabileceğini hiç hayal etmemiştim," dedi Zhang Beihai, onu yolcu etmeye gelmiş olan Chang Weisi'ye. Onunla ve üç stratejik enstitünün yirmi üyesi, *Yüksek Sınır*'la Uluslararası Uzay İstasyonu'na gideceklerdi.

"Hiç denizde bulunmamış olan deniz subayı var mıdır?" diye sordu Chang Weisi gülümseyerek.

"Tabii ki var. Bir sürü. Donanmadaki bazıları özellikle ister bunu. Ama ben onlardan değilim."

"Zhang Beihai, bir şeyin açıklığa kavuşması gerekiyor: Astronotlar hâlâ hava kuvvetleri personelinden oluşuyor. Bu yüzden sen uzaya giden ilk uzay kuvvetleri temsilcisisin."

"Belli bir görev olmaması üzücü."

"Görev deneyim kazanmak. Bir uzay stratejisti uzay bilincine sahip olmalı. Uzay uçağından önce birini uzaya göndermek milyonlar tuttuğu için mümkün değildi ama şimdi çok daha ucuz. Nihayetinde bizler uzay kuvvetleri olduğumuzdan uzaya daha fazla stratejist koymaya çalışacağız. Şu an saçmasapan bir okuluz, ama bu böyle devam etmemeli."

Sonra biniş çağrısı verildi, subaylar merdivenlerden tırmanmaya başladı. Giydikleri üniformalar uzay kıyafeti değildi, sıradan bir hava yolculuğunda giyilenlerden hiçbir farkları yoktu. Uzaya gidiyor olmanın biraz daha normal olduğunu gösteren bir ilerlemenin işaretiydi. Zhang Beihai, üniformalardan diğer bölümlerden de uçağa binenlerin olduğunu fark etti.

"Zhang Beihai, önemli bir şey daha var," dedi Chang Weisi, insanlar binmeye devam ederken. "Merkez Askeri Komisyon bir rapor üzerinde çalışıyor, siyasi kadroların takviyesi konusundaki önerini ilettik ve üstler mevcut koşullarda bunun erken olduğunu düşünüyor."

Zhang Beihai sanki gözlerini kamaştıran bir parlaklığa

karşı gözlerini kısıyormuş gibi baktı, hâlbuki hâlâ uzay aracın gölgesindeydiler: "Komutanım, bence planlar yapılırken bu dört yüzyılı aklımızda tutmalıyız. Acil ve önemli olan her şey ayırt edilmeli ve bu konuda net olunmalı. Ama bunu resmi hiçbir ortamda söylemeyeceğimden lütfen emin olun. Üstlerimizin büyük resmi dikkate aldığını çok iyi biliyorum."

"Üstler, sizin uzun vadeli düşüncenizi onaylıyor ve sizi takdir ediyorlar. Vurgulanan nokta şu: Takviye gönderme üzerine olan plan reddedilmedi. Araştırma ve planlama devam edecek ancak mevcut şartlarda yürütülmek için henüz erken bulundu. Şahsi fikrim, bunu düşünmeye başlamadan önce kendi iş yükümüzü azaltacak nitelikli adam almamız lazım."

"Komutan, Uzay Kuvvetleri Siyasi Departmanı'nın şartlarında 'nitelikli' kelimesinin ne anlama geldiğinin ve temel gereksinimlerinin neler olduğunun farkındasınızdır. Nitelikli insanlar giderek azalıyor."

"Ama geleceği göz önünde bulundurmalıyız. Çünkü eğer uzay asansörü ve kontrollü füzyon gibi iki önemli teknolojide devrim gerçekleşecekse, ki ömrümüz içerisinde bunun gerçekleşme umudu var, her şey çok daha iyi olacak... Neyse, tamam. Hadi git artık."

Zhang Beihai onu selamladı ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Kabine girdiği anda içerisinin sivil bir uçaktan çok farklı olmadığını gördü, sadece uzay kıyafetleri için uygun tasarlanmış daha geniş koltuklar vardı. Uzay aracının ilk uçuşunda tüm yolcular uçuş sırasında önlem amaçlı uzay kıyafetlerini giymek zorunda kalmıştı ama artık buna gerek yoktu.

Pencere yanındaki bir koltuğa oturdu ve hemen yanındaki koltuk da doluydu. Kıyafetinden adamın sivil olduğu anlaşılıyordu. Zhang Beihai karmaşık emniyet kemerini takmadan önce onunla selamlaştı.

Yüksek Sınır geri sayım yapmadan hava motorlarını çalıştırdı ve ilerlemeye başladı. Ağırlığından dolayı, sıradan bir uçağa göre kalkışı biraz daha uzun sürdü ama sonunda yerden yavaşça havalandı ve yolculuğu başladı.

"Bu, *Yüksek Sınır* uzay uçağının otuz sekizinci uçuşu. Uçuş başladı ve yaklaşık otuz dakika sürecek. Lütfen emniyet kemerinizi çıkarmayınız," dedi hoparlörden gelen ses.

Kabin penceresinden dışarıyı seyrederken, Zhang Beihai'ın düşünceleri onu geçmişe götürdü. Kaptanlık eğitimi sırasında, donanma havacılık pilot eğitimini tamamlamış ve üçüncü seviye savaş pilotluk sınavını geçmişti. Tek başına gerçekleştirdiği ilk seyahat uçuşunda, bunu dünyadan ayrılış olarak görmüştü. O zaman gökyüzünü, okyanustan daha çok sevdiğini fark etmişti. Şimdiyse gökyüzünün ötesi için can atıyordu.

Kaderinde, yükseklere, uzaklara uçmak vardı.

"Sivil havacılıktan farklı değil. Sizce?"

Zhang Beihai sonraki koltukta oturan konuşmacıya bakmak için döndü ve sonunda onu tanıdı: "Siz Dr. Ding Yi olmalısınız. Sizinle tanışmayı çok istiyordum."

"Ama sadece biraz rahatsız," dedi adam Zhang Beihai'ın selamlamasını duymazdan gelerek. "İlk uçuşumda gözlüğümü çıkarmamıştım, gözlük bir tuğla gibi burnumu ezmişti, ikincisinde gözlüklerimi çıkardım, bu sefer de yer çekimi etkisi azalınca uçtu gitti. Uçağın kuyruğundaki hava filtresinde onları bulmak hiç de kolay olmadı."

"İlk kez uzay mekiğinde uzaya çıktığınızı sanıyordum. Televizyondan bakınca keyifli bir yolculuk gibi görünmüyordu," dedi Zhang Beihai sırıtarak.

"Ben uzay uçağından bahsediyordum. Mekiği de sayarsak, o zaman bu benim dördüncü uçuşum. Mekikte kalkıştan önce onlar gözlüklerimi almışlardı."

"Bu kez uzay istasyonuna neden gidiyorsunuz? Kontrol-

lü füzyon projesinin başına yeni geçmediniz mi? Bu üçüncü kol, değil mi?"

Kontrollü füzyon projesinin farklı bir yönden araştırılması için dört bölüm kurulmuştu.

Ding Yi emniyet kemerleriyle sarılmış olduğu için sadece parmağını hareket ettirebilerek Zhang Beihai'ı işaret etti. "Kontrollü füzyon üzerinde çalışırken uzaya gidemez miyim? Diğer adamlarla aynı şeyi söylüyorsunuz. Araştırmamızın nihai hedefi uzay gemisi motorları ve asıl gücü eskiden kimyasal roket motorları yapan uzay endüstrisi tutuyor. Şimdi kontrollü füzyona kendimizi adamamız gerektiğini söylüyorlar ve temel olarak uzay filosunun genel planında bir gücümüz bulunmuyor."

"Dr. Ding, bu noktada sizinle aynı görüşler içerisindeyim," dedi Zhang Beihai ve kemerini gevşetip eğildi. "Uzay filosu için uzay yolculuğu, kimyasal roketten tamamen farklı bir kavramdır. Hatta uzay asansörü bile bugünün uzay tekniklerinden farklı. Ama şimdi, eski uzay endüstrisi hâlâ çok fazla gücü elinde tutuyor. İnsanların kemikleşmiş ideolojik kanunları var ve böyle devam ederse her türlü sorun çıkacaktır."

"Yapılacak bir şey yok. En azından beş yıl boyunca bunu idare ettiler," dedi Ding Yi ve etrafını işaret ederek, "Bu onlara dışarıda kalanları sıkıştıracak sermayeyi verir," dedi.

Kabin hoparlöründen anons yapıldı: "Lütfen dikkat ediniz: Yirmi bin metre yüksekliğe ulaşıyoruz. Seyrelmiş atmosferle uçuyor olacağız, bu yükseklikte keskin düşüşler olabilir, anlık ağırlıksızlık yaşanabilir. Lütfen panik yapmayınız. Ve emniyet kemerlerinizi bağlı tutmaya devam ediniz."

Ding Yi, "Ama bu kez, istasyona yaptığım bu gezinin kontrollü füzyon projesiyle ilgisi yok. Kozmik ışın yakalayıcıların iyileştirilmesiyle ilgili. Pahalı şeyler."

"Uzay tabanlı yüksek enerji fiziği araştırma projesi durduruldu mu?" diye sordu Zhang Beihai, yeniden emniyet kemerini sıkıştırarak.

"Durduruldu. Gelecekte bir çaba harcamaya gerek olmadığını bilmek de bir tür başarıdır."

"Sophonlar kazandı."

"Doğru. İnsanlığın sahip olduğu sadece birkaç teori rezervi var: Klasik fizik, kuantum mekaniği ve sicim teorisinin başları. Bunların uygulamaları ne kadar ilerletilebileceği kadere kalmış."

Yüksek Sınır yükselmeye devam ediyordu, hava motorları gittikçe geriliyordu. Bu, yüksek dağa tırmanmaya çalışmak gibiydi. Ama ani bir düşme olmadı. Uzay uçağı şimdi otuz bin metrede havacılık sınırına yaklaşıyordu. Zhang Beihai dışarıya baktığında gözyüzünün maviliğinin solup karardığını ama güneşin parlaklığının göz kamaştırıcı olduğunu gördü.

"Şu anki mevcut uçuş yüksekliği otuz bir bin metre. Havacılık sınırı aşıldı ve uzay uçuş fazı başlamak üzere. Hiper çekim rahatsızlığını en aza indirmek için ekrandaki diyagrama göre koltuğunuzu ayarlayın."

Zhang Beihai uçağın yükseldiğini hissetti. Sanki yük atmışlardı.

"Havacılık motoru ayrıldı. Uzay motor ateşlemesi geri sayımı: On, dokuz, sekiz..."

"Gerçek bir fırlatmadan bahsediyor. Tadını çıkar," dedi Ding Yi ve gözlerini kapattı.

Geri sayım sıfıra ulaştığında, sanki tüm gökyüzü bağırıyormuş gibi büyük bir kükreme oldu ve sonra hipergravite gerçekleşti. Dev bir el her şeyi yavaşça sıkıyor gibiydi. Zhang Beihai pencereden dışarı bakmak için güçlükle başını çevirdi. Motordan yayılan alevleri görebiliyordu ama

gökyüzüne görkemli bir kırmızılık hâkimdi. *Yüksek Sınır* sanki gün batımında yüzüyordu.

Beş dakika sonra güçlendiriciler ayrıldı ve yine beş dakika sonra ana motor ayrıldı. *Yüksek Sınır* yörüngeye girmişti.

Hipergravitenin dev eli aniden gevşedi ve Zhang Beihai'ın vücudu oturduğu derin koltuktan fırladı. Emniyet kemeri onu uzaklara doğru yüzmekten kurtarıyordu. O ve *Yüksek Sınır* artık aynı parça değildi. Onları bir arada tutan yer çekimi gitmişti ve o ve uçak artık uzayda paralel yollarda uçuyordu. Pencereden dışarı baktığında hayatında gördüğü en parlak yıldızları gördü. Daha sonra uçağın tutumu ayarlandığında, güneş pencereye vurdu ve kirişlerde sayısız ışık noktası dans ediyordu: Toz parçacıkları havaya kalkmıştı. Uçak yavaş yavaş dönünce, Zhang Beihai Dünya'yı gördü. Bu düşük yörünge konumundan, küreyi değil sadece ufuk çizgisini görebiliyordu. Ama kıtaların şekillerini çıkarabiliyordu.

Sonra yıldızlar sonunda görüş alanına geldi. Zhang Beihai içinden: *Baba, ilk adımı attım.*

•●•

Beş yıl boyunca General Fitzroy gerçek anlamda kendini Duvarabakan gibi hissetmişti, duvardaki büyük ekranda Dünya ve Üç Cisim arasındaki yıldız görüntüyü bakmıştı. İlk bakışta ekran tamamen siyahtı, ancak daha yakından incelendiğinde yıldız ışığı noktaları belli oluyordu. Bu yıldızlara çok aşinaydı, önceki gün sıkıcı bir toplantıda bir kâğıt parçası üzerine konumlarını çizmişti ve gerçek fotoğrafla karşılaştırdığında hemen hemen doğruydu. Üç Cisim'in üç yıldızı merkezde dikkat çekmeden duruyordu, normal bir yıldız gibi... Ama Fitzroy her zaman büyüttüğünde konumlarının değiştiğini görebiliyordu. Bu kaotik kozmik dansa hayran kalmış ve ilk başta ne aradığını unutmuş bir şekilde

bakıyordu. Beş yıl önce gördüğü fırça yavaş yavaş solmuş ve ikinci bir fırça ortaya çıkmamıştı. Üç Cisim Filosu yıldızlararası toz bulutlarını geçerken görünür bir iz bırakıyordu. Filonun uzaydaki dört yüzyıllık yolculuğu sırasında, Dünya'nın astronomları, arka plandaki yıldız ışığının emiliminin gözlemlenebilir olduğunu doğrulamıştı ve beş tanesinden geçeceklerini hesaplamışlardı. İnsanlar, kara bastığınızda ardınızda iz bıraktığınız için bunlara "kar izi" ismini vermişti.

Eğer Üç Cisim Filosu son beş yılda sabit bir ivmede seyahat ettiyse, bugün ikinci kar izini bırakacaktı.

Fitzroy erkenden II. Hubble Uzay Teleskobu Merkezi'ne gelmişti. Ringier gülerek ona bakıyordu. "General, neden bana Noel'den kısa bir süre sonra hediye bekleyen bir çocuğu hatırlatıyorsunuz?"

"Bugün kar izi yaratmayacaklar mıydı?"

"Doğru ama Üç Cisim Filosu sadece 0.22 ışık yılı yolculuk yaptı, hâlâ dört ışık yılı uzaktalar. Kar izinin ışık yansıması Dünya'ya dört yıl sonra ulaşacak.

"Ah, özür dilerim. Ben bunu tamamen unuttum," dedi Fitzroy, başını mahcup bir şekilde sallayarak. "Onları gerçekten tekrar görmek istedim. Bu kez geçiş zamanında onların hız ve ivmesini ölçmemiz mümkün olacak ve bu gerçekten çok önemli."

"Üzgünüm ama biz ışık konisinin dışındaki bir konumdayız."

"Bu ne demek?"

"Fizikçiler ışık konisi şekli dediğimiz şeyi zaman eksen boyunca yayılan ışık olarak açıklar. Koni dışındaki insanlar için koni içinde olan olayları anlamak imkânsızdır. Bir düşünün: Şu an evrende ışık hızında bize doğru uçan, önemli kim bilir kaç tane olay vardır. Bunların bazıları yüz milyon-

larca yıldır yolculukta ama biz hâlâ bu olayların ışık konilerinin dışındayız."

"Kader, ışık konisinin içinde yatıyor."

Ringier kabul eder gibi başını salladı. "General, bu mükemmel bir benzetme! Ama sophonlar ışık konisinin dışından da içerideki olayları görebilirler."

"Yani sophonlar kaderi değiştirdi," dedi Fitzroy ve görüntü işleme terminaline geri döndü. Beş yıl önce genç bir mühendis, Harris fırçayı görünce ağlamaya başlamış ve sonra da depresyona girmişti. İşinde iyice iş göremez hale gelmişti ve merkez onu görevden almıştı. Şu an nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Neyse ki oradaki herkes onun gibi değildi.

•●•

Bugünlerde hava sıcaklıkları hızla düşüyordu ve kar yağmaya başlamıştı. Etraftaki yeşil kaybolmuş ve ince bir buz tabakası gölün yüzeyini kaplamıştı. Doğa parlak renklerini kaybetmiş, siyah beyaz bir fotoğrafa dönmüştü. Buranın sıcak iklimi her zaman kısa sürerdi. Ama Luo Ji'nin, eşi ve çocuğundan ayrılmasından bu yana Cennet Bahçesi aurasını kaybetmişti.

Kış düşünme mevsimiydi.

Luo Ji düşünmeye başladığında, onu şaşırtan bir şey geldi aklına. Ortaokulda bir öğretmeninin dil sanatları sınavı için ona söylediklerini hatırladı: İlk olarak son paragraf sorusuna göz at, daha sonra üstten sınava başla, böylelikle sen soruları yanıtlarken bilinçaltın paragraf sorusu üzerine düşünüyor olacak, tıpkı bilgisayarlardaki arka plan işlemleri gibi. Şimdi, Luo Ji Duvarabakan olduğundan beri düşüncelerinin hiç durmadan çalıştığını biliyordu. Sürecin tamamı bilinçaltındaydı ve o bunun farkına hiç varmamıştı.

Luo Ji hızla düşüncelerinin attığı adımları gözden geçirdi.

Şu anki durumla alakalı her şeyin dokuz yıl önce Ye Wenjie'yle şans eseri karşılaşmasından kaynaklandığını anlamıştı. Başına gereksiz sorunlar açabileceği korkusuyla kimseyle bu görüşmeden bahsetmemişti. Ancak Ye Wenjie konuşmuştu ve bu görüşme sadece onun ve Üç Cisim'in bildiği bir sırdı. O günlerde Dünya'ya sadece iki sophon ulaşmıştı ama her kelimeyi dinlemek için kesinlikle Yang Dong mezarında olmalıydılar. Ve dört ışık yılını anında aşan kuantum formasyonundaki dalgalar Üç Cisim'dekilerin bu konuşmayı anında duyduğu anlamına geliyordu.

Peki, Ye Wenjie ne söylemişti?

Genel Sekreter Say bir şey hakkında yanılıyordu. Luo Ji'nin başlamadığı kozmik sosyoloji araştırması *yüzünden* Üç Cisim onu öldürmek istemişti. Tabii ki Say, projenin Ye Wenjie'nin önerisi olduğunu bilmiyordu ve aslında Luo Ji kendine sadece akademiyi eğlenceli hale getirecek bir fırsat arıyordu. Üç Cisim Krizi öncesinde, uzaylı medeniyet çalışması medyanın ilgisini kolaylıkla çekecek sansasyonel bir projeydi. Durdurulmuş bu araştırma projesi özünde önemli değildi, önemli olan Ye Wenjie'nin ona verdiği talimattı, bu yüzden de Luo Ji'nin aklına takılmıştı.

Luo Ji, tekrar ve tekrar Ye Wenjie'nin sözlerini hatırladı:

Bir önerim var. Neden kozmik sosyoloji üzerine çalışmıyorsun?

Rasgele seçilmiş bir isim. Evrende gözlemlenebilir yıldızlar kadar medeniyet olduğunu varsayalım. Bir sürü var hem de. Bu medeniyetler genel kozmik toplumu oluştururlar. Bu süper toplumun doğası üzerine çalışan alana da kozmik sosyoloji denir.

Ben, senin bu iki uzmanlığının birleştirilebileceğini düşünüyorum. Kozmik sosyolojinin matematiksel yapısı insan sosyolojisinden çok daha nettir.

Bak, tüm yıldızlar birer noktadır. Evrendeki her uygar kar-

maşık toplumda kaos ve başıboşluk etmenleri belli bir mesafeye göre süzülür, böylece bu medeniyetler matematiksel işlemlerdeki referans noktaları gibi hareket edebilirler.

Yani bu, senin nihai sonucunun Öklid geometrisi gibi tamamen kuramsal olacağı anlamına gelir. İlk başlarda birkaç basit aksiyom kuracaksın, sonra bu aksiyomları temel alarak bir teori türeteceksin.

Birincisi: Hayatta kalmak uygarlığın en temel ihtiyacıdır. İkincisi: Uygarlık sürekli büyür ve genişler ancak evrendeki toplam madde miktarı sabit kalır.

Bütün hayatım boyunca bunu düşündüm. Ama daha önce kimseyle konuşmamıştım. Gerçekten nedenini bilmiyorum... Bir şey daha: bu iki aksiyomdan gelen kozmik sosyolojinin temel resmini elde etmek için iki önemli kavram daha var; şüphe zincirleri ve teknoloji patlaması.

Buna fırsatımız olamayacağından korkuyorum... Böyle bir durumda sana söylediğim her şeyi unut gitsin. Öyle ya da böyle, ben görevimi yerine getirdim.

Luo Ji bu sözleri defalarca düşündü, her cümleyi her açıdan analiz etti ve her kelimesini sindirdi. Her kelimeyi oluşturan harfleri tesbihe boncuk dizer gibi dizdi. Dindar bir keşiş gibi onları tekrar tekrar okşadı ve sonra tekrar dağıttı. Her boncuk aşınana kadar farklı sıralarda tekrar tekrar dizdi onları.

Bu sözcüklerden bir ipucu çıkaramadı, ipucu Üç Cisim'in yok etmek istediği tek kişinin o olduğuydu.

Luo Ji derin düşüncelere dalmış şekilde amaçsızca etrafına bakındı. Issız ve giderek soğuyan havada genelde farkında bile olmadan bir hafta boyunca göl çevresinde dolaşıp düşünüyordu. İki kez karlı dağın eteklerine yürüdü, kayaçların üzeri karlarla kaplıydı. Önündeki dağın zirvesi haline gelmişlerdi. Siyah beyaz boyanmış bir resmin sınırsız boşluğunda, Zhang Yan'ın gözleri sadece ruh halinin düşünce-

lerini bırakmasını sağlıyordu. Ama yine ruh halini kontrol altına aldı ve kendini düşünce makinesinin içine çekmeye devam etti.

Bir ay bu şekilde bilinçsizce geçerken, sert bir kış mevsimi geldi. Yine de düşünürken dışarı çıkıyordu; soğuk, zihnini keskinleştiriyordu.

Bu zamana kadar, 21 tanesi hariç tesbihin çoğu solup yıpranmıştı. Bunlar kurcalandıkça daha çok kayganlaşıyorlardı ve hafif bir ışık saçmaya başlamışlardı:

Hayatta kalmak uygarlığın en temel ihtiyacıdır.

Uygarlık sürekli büyür ve genişler ancak evrendeki toplam madde miktarı sabit kalır.

Luo Ji bu iki cümlede takılı kalmıştı. Ye Wenjie kozmik medeniyet için aksiyom önermişti. Temel sırrının ne olduğunu bilmiyor olmasına rağmen, uzun uzun düşününce cevabın onların içinde yattığını görebiliyordu.

Ama bu ipucu çok basitti. Luo Ji ve insan ırkının bu iki apaçık kurallardan kazancı ne olabilirdi?

Basitliği hafife alma. Basit, sağlam demektir. Matematiğin tüm yapısı basit aksiyomlara oturtulmuştur.

Luo Ji bu düşünceler içerisinde etrafına bakındı. Etrafındaki her şey kışın soğukluğu içinde yorgun görünüyordu. Ama aynı zamanda dünyanın büyük kısmında sisli denizi, muazzam okyanusu, geniş arazisi ve temiz gökyüzüyle canlılık vardı. Bunların hepsi kozmik medeniyetin aksiyomlarından daha basit bir kurala denk geliyordu: En güçlü olan hayatta kalır.

Luo Ji şimdi kendi sorununun ne olduğunu gördü: Darwin yaşadığı sınırsız dünyayı alıp bunu özetleyen bir kural oluşturmuştu. Luo Ji o kozmik medeniyetin resmini ortaya çıkarmak için bildiği kuralları kullanmak zorunda kalacaktı. Bu Darwin'inkinin zıttı bir yoldu ama daha zor bir yoldu.

Bu yüzden gündüzleri uyumaya, geceleri düşünmeye

başladı. Ne zaman ruhsal olarak tehlikeye girip korksa, tepesindeki yıldızlı gökyüzü onu rahatlatıyordu. Tıpkı Ye Wenjie'nin söylediği gibi, mesafe her yıldızın karmaşık yapısını saklar ve matematiksel yapılandırmayla uzayda onları bir arada toplar. Bu bir düşünürün cennetiydi, onun cenneti. En azından, Luo Ji'nin önündeki dünya Darwin'inkinden çok daha kısa ve netti.

Ama bu basit dünya şaşırtıcı bir bilmece koydu önüne: Tüm galaksi geniş boş bir çöldü ama son derece akıllı bir medeniyet, bize en yakın yıldızda ortaya çıkmıştı. Bu gizem içinde düşünceleri bir giriş noktası buldu.

Yavaş yavaş, Ye Wenjie'nin açıklamadan bıraktığı iki kavram odak noktası haline geldi: şüphe ve teknoloji patlaması.

O gün hava her zamankinden daha soğuktu ve Luo Ji'nin bulunduğu göl kenarındaki noktadan yıldızlar karanlık göğe karşı daha da saf bir gümüşlükte parlıyorlar, bariz matematiksel konfigürasyonlarını rahatça ortaya döküyorlardı. Luo Ji kendini aniden tamamen yeni bir durumda buldu. Algısı içinde tüm evren donuverdi, tüm hareketler durdu ve yıldızlardan atomlara sayısız yıldızla birlikte her şey sükünete büründü. Bir dış dünyanın soğuk ışığını yansıtan boyutsuz noktalar... Her şey onun uyanışını bekliyordu.

Uzakta havlayan bir köpeğin sesi onu kendine getirdi. Muhtemelen güvenlik güçlerine ait bir hizmet köpeğiydi.

Luo Ji heyecandan kendinden geçmişti. Doğrusu o son gizemi bir an için bile görmemişti ama varlığını hissetmişti.

Luo Ji düşüncelerine yeniden konsantre oldu ve aynı kafaya girmeye çalıştı ancak başarısız oldu. Yıldızların aynı kalmasına rağmen, etrafındaki dünya düşünceleriyle müdahale ediyordu. Karanlıkta her şey gizlenmişti ama Luo Ji uzakta karlarla kaplı dağları, gölü, ormanı ve otlağı ayırt

edebiliyordu. Arkasındaki villanın yarı açık kapısından karanlıkta parlayan şöminenin parlak ateşini görebiliyordu... Yıldızlı gökyüzü ile kıyaslandığında, çevresindeki her şey matematikte sonsuza kadar kavranamayacak karmaşıklık ve kaosu temsil ediyordu. Luo Ji algısından bunları çıkarmaya çalıştı.

Luo Ji gölün donmuş yüzeyinde başta tereddüt ede ede yürüdü ama sonra buzlu yüzeyi yeterince sert bulunca, göl üzerinde her şeyi beli belirsiz görebileceği yere gelene kadar hızlı hızlı yürüdü. Şimdi dört bir tarafı buzla çevriliydi. Bulunduğu yer dünyevi karmaşıklık ve kaostan biraz daha uzaktı ve buzlu yüzeyin her yöne doğru sonsuza dek genişletilmiş olduğunu hayal ederek, zihinsel tasarısında soğuk ve düz bir dünya ele aldı. Tüm kaygıları kayboldu ve yıldızların onu beklediği yerde kısa sürede sükûnete büründü.

Sonra ayaklarının altındaki buzun çatırdayarak kırıldığını hissedip suya düştü.

Buzlu su Luo Ji'yi tamamen içine çekti; yukarıda durgun yıldızları parça parça görebiliyordu. Yıldızlar bir girdap içinde kıvrıldı ve türbülans içinde gümüş kaotik dalgalar oluşturdu. Kristal yıldırım gibi iğneleyici soğuk, bilincine vurarak her şeyi aydınlatıyordu. Luo Ji batmaya devam etti. Türbülanslı yıldızlar başının üstünde buzda bulanık bir ışık halkası halinde küçülerek ayrıldı ama sanki buzlu su ve mürekkep siyahlığı etrafını çevrelemiyordu da uzayın karanlığına dalıyordu.

Luo Ji orada, yalnız, soğuk karanlığın içinde evrenin hakikatini gördü.

Hızla suyun yüzeyine çıktı. Başını suyun üstüne çıkarır çıkarmaz ağız dolusu su tükürdü. Buz deliğinin kenarından emekleyerek çıkmaya çalıştı. Sadece vücudunun yarısını çıkarmıştı ki buz yine çöktü. Tekrar denedi ve buz tekrar çöktü, sürünerek buzun üstünden yol açtı. Yavaş yavaş ilerli-

yordu ve soğuğa dayanmaya çalışıyordu. Boğulmadan önce ya da donarak ölmeden önce güvenlik ekibinin göldeki bu olağandışı durumu fark edip etmeyeceğini bilmiyordu. Hareketini sınırlayan ceketini çıkarıp üzerindeki yükü azalttı. Ceketi buza sererse, buzun üzerindeki baskıyı azaltarak buza daha rahat tırmanabileceğini düşündü. Ceketini çıkardıktan sonra, son kez denemek için yeterli enerji topladı ve tüm gücünü kullanarak buzun kenarına bıraktığı cekete yerleştirdiği tırmanmaya başladı. Buz bu kez çökmedi ve sonunda tüm vücudu buzun üzerindeydi. Ayağa kalmaya cesaret etmeden önce biraz dikkatlice sürünüp delikle arasına belli bir mesafe koydu. Sonra sahilde kendisi için sallanan fenerleri gördü ve sesler duydu.

Buzun üzerinde öylece durdu. Soğuktan dişleri birbirine vuruyordu, bu soğuk göl suyu ya da soğuk havadan değildi. Doğrudan uzaydan geliyordu. Nereden geldiğini bilerek başını aşağıya doğru eğik tuttu. Yıldızlar bir zamanlar oldukları gibi değildi. Luo Ji yıldızlara bakmaya cesaret edemiyordu. Rey Diaz'ın güneş korkusu gibi, Luo Ji'de de şiddetli bir yıldız korkusu oluşmuştu. Başını eğdi ve birbirine çarpan dişlerinin arasından kendi kendine şunları söyledi: "Duvarabakan Luo Ji, ben senin Duvarıyıkan'ınım."

•●•

"Yıllar geçtikçe saçın beyazlamış" dedi Luo Ji, Kent'e.

"Önümüzdeki yıllarda en azından daha fazla beyazlamayacak," dedi Kent gülümseyerek. Luo Ji onu hem kibar hem de çalışkan biri olarak tanımıştı ama böyle içten bir şekilde gülümserken ilk kez görüyordu. Gözlerinde söylemediği sözleri gördü: *Sonunda çalışmaya başladın.*

"Daha güvenli bir yere ihtiyacım var," dedi Luo Ji.

"Sorun değil, Dr. Luo. İhtiyacınız nedir?"

"Güvenlik dışında hiçbir şey. Kesinlikle güvenli olmalı."

"Doktor, kesinlikle güvenli diye bir yer yok ama biraz

yaklaşabiliriz. Sizi uyarmam gerek, böyle yerler her zaman yeraltında olur. Ve konfor konusundaysa..."

"Konforu boş verin. Ancak eğer Çin'de olursa en iyisi."

"Tamam, problem değil. Hemen hallederim."

Kent ayrılmak üzereyken Luo Ji onu durdurdu. Pencereden artık tamamen karla kaplı Cennet Bahçesi'ni işaret ederek, "Bana bu yerin adını söyleyebilir misin? Burayı özleyeceğim," dedi.

•●•

Luo Ji, yoğun güvenlik tedbirleri altında on saatlik bir seyahatle gideceği yere ulaştı. Arabadan çıktığında nerede olduğunu hemen anladı: Yeraltı otoparkı gibi alçak tavanlı bir salondu burası. Beş yıl önce fantastik yeni hayatına buradan giriş yapmıştı. Beş yıl sonra ise, rüyalarının kâbusa döndüğü başlangıç noktasına geri dönmüştü.

Beş yıl önce Shi Qiang'la birlikte buraya gelmiş, Zhang Xiang adındaki genç onu karşılamıştı. Şimdiyse güvenliğinden sorumluydu. Beş yıl içinde oldukça yaşlanmıştı ve şu an orta yaşlı bir adam gibi görünüyordu.

Asansörde hâlâ silahlı askerler vardı. Luo Ji kalbinde sıcaklık hissetti. Eski tarz asansör değiştirilmiş, tamamen otomatik olmuştu ve artık asansörü işletecek kimseye ihtiyaç duyulmuyordu. Asker –10'a basınca asansör inişe geçti.

Yeraltı binasının tadilattan geçirildiği çok belliydi: Koridorlardaki havalandırma kanalları gizlenmişti, duvarlar nem geçirmez çiniyle kaplanmış ve duvardaki sloganların tüm izleri kaybolmuştu.

Luo Ji onuncu bodrum katında kalacaktı. Burada, ayrıldığı evdeki konfordan eser yoktu. Oda, kapsamlı iletişim ve bilgisayar ekipmanlarıyla donatılmıştı; konferans salonu ve uzaktan kumandalı konferans sistemiyle komuta merkezi hissi veriyordu.

Yönetici her biri güneşin küçük bir resmini taşıyan lamba anahtarlarının yerlerini gösterdi. Yönetici bunlara 'güneş lambaları' diyordu ve günde en az beş saat açık kalmaları gerektiğini söyledi. Aslında önceden maden işçileri için iş güvenliği ürünleri olarak tasarlanmışlardı. Yeraltında uzun süre kalan insanlar için UV ışınları dâhil olmak üzere güneş ışığı olarak kullanılabiliyordu.

Ertesi gün Luo Ji'nin talebi üzerine astronom Albert Ringier eksi onuncu kattaki bodruma ziyaretine geldi.

Luo Ji onu görünce, "Üç Cisim Filosu'nun uçuş yolunu ilk olarak siz gözlemlediniz. Yanlış mı biliyorum?" dedi.

Ringier bunu duymaktan dolayı biraz mutsuz görünüyordu. "Defalarca gazetecilere açıkladım bunu. Ama bu onuru bana nail etmekte diretiyorlar. Aslında General Fitzroy'a itibar edilmelidir. II. Hubble testi sırasında Üç Cisim'i gözlemlemeyi talep eden oydu. Aksi halde yıldızlararası tozları arasında gemi izi soluk olacağından bu şansı kaçırırdık."

Luo Ji, "Ben bunun alakalı olmayan bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Astronomiye aşinayım ama derinlemesine değil. İlk sorum şu: Eğer evrende, Üç Cisim dışında başka bir gözlemci varsa, Dünya'nın konumu onlar için açığa çıkmış olabilir mi?"

"Hayır."

"Bundan emin misiniz?"

"Evet."

"Ama Dünya, Üç Cisim'le iletişimde bulundu."

"Düşük frekanslı iletişim, sadece Dünya ve Üç Cisim'in Samanyolu Galaksisi'nde bulunduğu tarafı açığa çıkarabilir. Eğer üçüncü bir alıcı taraf varsa, iletişimin Samanyolu'nun Orion Sarmalı'nda, aralarında 4.22 ışık yılı olan iki gezegenin varlığını öğrenebilirler sadece. Bu iki dünyanın tam konumu bulamazlar. Aslında, bu tür iletişim yoluyla her birinin yeri sadece yakın yıldızlar için belirlenebilir. Güneş ve

Üç Cisim'in yıldızları gibi. Biraz daha uzak üçüncü bir gözlemci içinse bizim onlarla doğrudan iletişimimiz olsa bile birbirimizin konumunu belirlememiz mümkün olmaz."

"Neden?"

"Evrende başka gözlemci için bir yıldızın konumunu işaretlemek insanların hayal ettiğinden daha zordur. Bir benzetme yapayım: Uçağınız Salıra Çölü'nün üzerinden uçuyor. Aşağıdaki bir kum tanesi, 'Ben buradayım!' diye bağırıyor ve siz bu sesi duyuyorsunuz. Çöl kumunda o tek bir tanenin konumunu bulabilir misiniz? Samanyolu'nda yaklaşık iki yüz milyar yıldız var. Bir nevi yıldız çölü."

Luo Ji rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum. Yani, hepsi bu kadar."

"Nedir?" Ringier şaşkınlık içinde sordu.

Luo Ji cevap vermek yerine bir soru sordu: "Bugünkü teknolojiyi kullanarak evrendeki bir yıldızın konumunu belirlemenin yolu var mı?"

"Evet. Görünür ışığa eşit veya daha fazla sıklıkta, yönlendirilmiş çok yüksek frekanslı elektromanyetik dalgalar kullanılarak belirlenebilir ve sonra yıldız gücüyle bilgi iletimi olur. Daha basit bir ifadeyle, kozmik deniz feneri gibi yıldızları parlatırsınız."

"Şu anki teknik anlamdaki yeteneklerimizin ötesinde."

"Ah, affedersiniz. Ön şartınızı gözden kaçırdım, mevcut yeteneklerimizde, evrenin en uzak noktalarındaki bir yıldızın konumunu göstermek zor olacaktır. Hâlâ bir yol var ama konumsal bilginin yorumlanması, çok fazla insanlık ötesinde bir teknoloji düzeyi gerektirir ve ben Üç Cisim'in bile buna sahip olmadığına inanıyorum."

"Bana metottan bahset."

"Önemli olan yıldızların göreli konumudur. Eğer Samanyolu'nda bir bölgeyi belirtirseniz orası yeteri kadar yıldız içerecektir ki bunun birkaç düzine olması da yeterli.

Onların üç boyutlu uzaydaki bu göreceli düzeni tıpkı parmak izi gibi tamamen benzersiz olacaktır."

"Anlamaya başlıyorum. Eğer biz yıldızların konumunu içeren mesajı göreceli çevreleyen yıldızlara gönderirsek, alıcı yıldızın konumunu belirlemek için kendi yıldız haritasındaki verilerle karşılaştırır."

"Evet. Ancak bu işlem o kadar basit değil. Alıcı tam yüz milyar yıldızın her birinin göreli konumunu gösteren, tüm galaksinin üç boyutlu bir modeline sahip olmalıdır. Bizim mesajımızı aldıktan sonra, büyük bir veri tabanı kullanarak alanı bulmak için gönderdiğimiz konum deseniyle eşleştirmek zorundalar."

"Hayır, hiç de basit değil. Bu çöldeki her kum tanesinin göreli konumunu kaydetmek gibidir."

"Bundan bile daha zor. Çölün aksine Samanyolu hareket halinde ve yıldızların göreli konumları sürekli değişiyor. Konum bilgisi alındıktan sonra, bu değişikliklerden kaynaklanan daha büyük bir hata olur. Bu da demek oluyor ki bu veri tabanı yüz milyar yıldızın her konumundaki değişiklikleri tahmin etmelidir. Teorik olarak hiçbir sorun yok ama pratikte... Tanrım..."

"Konumsal bilgiyi göndermemiz çok mu zor?"

"Hayır çünkü sadece sınırlı sayıda yıldız için konum modeline ihtiyacımız olacak. Şimdi düşününce, galaksi sarmalının yıldız yoğunluğu göz önüne alındığında, en fazla otuz yıldızın konum modeli yeterli olmalıdır. Bu az miktarda bir bilgi."

"İyi, şimdi sıra üçüncü sorumda: Güneş Sistemi dışında, gezegenli başka yıldızlar var. Bunların birkaç yüz tanesini keşfettiniz, değil mi?"

"Şimdiye kadar 512."

"Güneşe en yakın olan?"

"244J2E1, güneşten on altı ışık yılı uzaklıkta."

"Seri numaraların verilişi şu şekilde diye hatırlıyorum: Öndeki sayı keşif sırasını temsil eder; J, E ve X harfleri ise sırasıyla Jüpiter tipi gezegenleri, Dünya tipi gezegenleri ve diğer gezegenleri gösterir; arkadan gelen rakam ise gezegenin sayısını gösterir."

"Doğru, 244J2E1, üç gezegenli bir yıldız. Bunlardan iki tanesi Jüpiter tipi ve bir tanesi Dünya tipi."

Luo Ji bir süre düşündü ve başını salladı. "Bu çok yakın. Daha uzak olan bir tane lazım... elli ışık yılı mesela?"

"187J3X1, güneşten 49,5 ışık yılı uzakta."

"Çok iyi, bu yıldız için bir konum modeli çıkarabilir misiniz?"

"Tabii ki."

"Ne kadar sürer? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Eğer buradaki bilgisayarlarda internet varsa, burada yapabilirim. 30 yıldızlı bir modeli bu gece size teslim edebilirim."

"Şu an saat kaç? Zaten gece değil mi?"

"Dr. Luo, muhtemelen sabah olduğunu söyleyebilirim."

Ringier yan odadaki bilgisayar odasına gitti ve Luo Ji, Kent'le Zhang Xiang'ı aradı. İlk olarak Kent'e açıklama yaptı ve kısa sürede Dünya Savunma Konseyi toplantısı istedi.

Kent, "Bu günlerde Dünya Savunma Konseyi'nin bir sürü toplantısı var. Siz uygulamayı sunduktan sonra, büyük ihtimalle birkaç gün beklemeniz gerekecek."

"O zaman beklerim. Ama gerçekten mümkün olan en kısa sürede istiyorum bunu. Ayrıca Birleşmiş Milletler'e gitmek yerine toplantıya video konferans yoluyla katılmak istiyorum."

Kent isteksiz görünerek, "Dr. Luo, bunun uygun olduğunu sanmıyorum. Böylesi üst düzey bir uluslararası toplantı için... bu katılımcılar için saygı meselesi."

"Bu planın bir parçası. Tüm bu tuhaf istekler, daha önce yaptırdıklarıma göre çok da tuhaf değil. Haksız mıyım?"

"Eh..." diye başladı Kent ama sonra tereddütle durdu.

"Durumun bir önceki Duvarabakan durumundan kötü olduğunu biliyorum ama ısrar ediyorum." Yumuşak sesle konuşmasına rağmen çevresindeki asılı sophonların onu hâlâ duyabildiğini biliyordu. "Şimdi iki olasılık var: Bir, eğer her şey eskiden olduğu gibiyse benim BM'ye gelmememin bir sakıncası yok. Ama bir başka olasılık daha var: Ben büyük bir tehlikede olabilirim ve bu riski alamam."

Sonra Luo Ji, Zhang Xiang'a dönüp, "Seni bu yüzden buraya getirdim. Yoğun bir düşman saldırısının hedefi olabiliriz. Bu yüzden de güvenlik açısından burası güçlendirilmeli."

"Dr. Luo, endişelenmeyin, yerin iki yüz metre aşağısındayız. Yukarısı ise kilit altında ve yeraltı uyarı sistemi herhangi bir yönden tünel kazılması tespit etmek için kuruldu. Güvenlikle ilgili bir açığın olmadığı üzerine size garanti veriyorum."

İki adam gittiğinde, Luo Ji koridorda aşağı yukarı yürürken düşünceleri onu Cennet Bahçesi'ne, göle ve karlı dağlara götürdü. (Şimdi adını biliyordu ama yine de sadece kalbinde sesli söylüyordu.) Hayatının geri kalanını yeraltında geçirme ihtimalinin çok muhtemel olduğunu biliyordu.

Koridor tavanındaki güneş lambaları etrafını aydınlatıyordu. Yaydıkları ışık güneş gibi bir şey değildi.

•●•

Sanal Üç Cisim Dünyası

İki göktaşı yıldızların arasında yavaşça hareket ediyordu. Her yer karanlıktı, gece gökyüzüyle ufuk birbirine karışmıştı. Karanlıktan bir fısıltı geliyordu, konuşan görünmemesine rağmen, karanlıkta ses çıkaran görünmez yaratıklar gibiydiler.

Küçük bir alev bir tıkırtıyla karanlıkta beliriverdi. Bu loş ışık üç yüzü ortaya çıkardı: Qin Shi Huang, Aristo ve Von Neumann. Alev Aristoteles'in elindeki çakmaktan geliyordu. Birkaç meşale uzatıldığında, bir tanesini yaktı; o meşaleyle de diğerleri yakıldı. Her yanan meşaleyle bir grup insan aydınlandı. Fısıltıları devam etti.

Qin Shi Huang bir kayanın üzerine çıkıp kılıcını kaldırınca kalabalık sustu.

"Efendi, yeni bir emir verdi: Duvarabakan Luo Ji'yi yok edin," dedi.

"Biz de bu emri aldık. Bu, Efendi'nin Luo Ji için verdiği ikinci suikast emri," dedi Mozi.

"Ama şimdi onu öldürmek zor olacak," dedi içlerinden biri.

"Zor mu? İmkânsız!"

"Eğer Evans ilk suikaste bir şart eklememiş olsaydı, beş yıl önce ölmüş olurdu."

"Belki de Evans haklıydı. Sonuçta onun nedenlerini bilmiyoruz. Luo Ji, Birleşmiş Milletler binasında ikinci kez kurtulduğunda şanslıydı."

Qin Shi Huang ikinci kez kılıcını sallayarak tartışmayı durdurdu: "Bunun yerine ne yapılabilir, onu konuşalım mı?"

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. İçeri girmek bir yana, yerden iki yüz metre aşağıya kim girebilir ki? Çok sıkı korunuyor."

"Nükleer silah düşünebilir miyiz?"

"Soğuk Savaş döneminden kalma bir nükleer savunma sığınağı orası, kahretsin," dedi.

"Tek seçenek, iç güvenlik güçlerine sızabilecek birini göndermek."

"Bu yapılabilir mi? Yıllardır deniyoruz. Hiç başarılı bir sızıntı oldu mu?"

"Mutfağına sızıntı olabilir!" diye gelen bu cevap, bazı kişileri güldürdü.

"Saçmalamayı kesin. Efendimiz bize doğru olanı söylemelidir. Daha iyi bir fikir ortaya çıkarabiliriz."

Qin Shi Huang, en son konuşan kişiye cevap verdi. "Ben de Efendi'den bunu istedim ama Efendi gerçeğin evrendeki en önemli sır olduğunu ve ortaya çıkamayacağını söyledi."

"O halde teknoloji transferini sor."

Bu ses yankılandı. Qin Shi Huang, "Bu da yaptığım başka bir istek. Efendi, enteresan bir şekilde tamamen reddetmedi."

Kalabalığı bir kargaşa sardı ama Qin Shi Huang'ın birazdan söyleyecekleri heyecanı sakinleştirdi: "Ama Efendi, hedefin yerini öğrendiğinde, isteği hemen reddetti. Söylenildiği gibi, hedefin konumu endişe vericiydi, bize transfer edeceği herhangi bir teknolojinin etkisiz kalacağını söyledi."

"O, gerçekten önemli mi?" dedi Von Neumann, sesindeki kıskançlığı gizleyememişti. İlk başarılı Duvarıyıkan olarak örgütün içinde hızla yükselmişti.

"Efendi ondan korkuyor," dedi Qin Shi Huang.

Einstein, "Uzun zamandır düşünüyorum, ben Efendi'nin Luo Ji'de korkuyor olmasının tek bir olası nedeninin olduğuna inanıyorum: O malum gücün sözcüsüdür."

Qin Shi Huang konuyu tartışmaya kapattı. "Tamam, uzatmayalım. Bunun yerine Efendi'nin emrini nasıl yerine getireceğimizi düşünelim."

"Mümkün değil."

"Gerçekten mümkün değil. Bu tamamlanamaz bir görev."

Qin Shi Huang, üzerinde durduğu kayaya kılıcını vurdu: "Bu görev çok önemli, Efendi gerçekten tehdit altında olabilir. Bunun yanı sıra, eğer bunu tamamlarsak, örgütümüz

Efendi'nin gözünde büyük ölçüde değer kazanacak! Dünyanın her alanda seçkinleri burada toplandı, nasıl oluyor da hiçbir şey bulamıyoruz? Şimdi, geri dönün ve düşünün, diğer kanallar aracılığıyla bana planlarınızı gönderin. Bunu başarmak zorundayız!"

Karanlıkta arka arkaya sönen meşaleler her şeyi yuttu. Ama fısıldamalar devam etti.

•●•

Dünya Savunma Konseyi Duvarabakan Oturumu iki hafta bekledi. Tyler'ın başarısızlığı ve diğer iki Duvarabakan'ın hibernasyonda olmasından sonra, Dünya Savunma Konseyi'nin başlıca önceliği ve dikkati ana savunma olmuştu.

Luo Ji ve Kent, video konferans salonunda toplantının başlaması için bekliyordu. Konferans video bağlantısı yapıldı ve büyük ekranda Dünya Savunma Konseyi konferans salonundaki günlerdir boş olan güvenlik konseyinin yuvarlak masası göründü. Luo Ji bizzat katılamadığından dolayı özür dilemek için erken gelmişti.

Onlar beklerken, Luo Ji, Kent'le sohbet etti ve Çin'de hayatın nasıl geçtiğini sordu. Kent gençken üç yıl Çin'de yaşadığını, bu yüzden de alışık olduğunu, her şeyin iyi gittiğini söyledi. Hiç olmazsa Luo Ji gibi bütün gününü yeraltında geçirmek zorunda değildi ve körelmiş Çincesi akıcılık kazanmıştı.

"Sesinden soğuk aldığın anlaşılıyor. İyi misin?" dedi Luo Ji.

"Sadece hafif derecede gribe yakalandım. Yatak gribi," diye cevap verdi Kent.

"Kuş gribi mi?" diye sordu Luo Ji.

"Hayır, hafif bir grip. Yatak gribi diyorlar adına. Bir hafta önce şehrin yakınlarında başladı, bulaşıcı ama belirtileri çok hafif. Ateş çıkarmıyor, sadece burun akıntısı ve bazı

hastalarda boğaz ağrısı yapar. Bu yüzden ilaca gerek yok ve biraz yatak istirahatiyle birkaç gün içinde kendi kendine geçiyor."

"Grip genellikle ağır bir hastalıktır."

"Bu değil. Pek çok askere ve görevli personeline bulaştı. Bakıcı değişti, fark etmediniz mi? O da yatak gribi oldu ve size bulaştırmaktan korktu. Ama sizin bağlantınız olarak ben yer değiştiremezdim."

Ulusal delegelerin konferans salonuna girmeye başladığı ekranda göründü. Sanki Luo Ji'yi fark etmemişler gibi oturdular ve alçak sesle konuşmaya başladılar. Dünya Savunma Konseyi'nin başkanlığı görevindeki kişi toplantıyı açtı ve: "Duvarabakan Luo Ji, BM Genel Kurul özel oturumunda Duvarabakan yasası değiştirilmiştir. Bundan haberdar mısınız?"

"Evet," diye cevap verdi Luo Ji.

"O halde fark etmişsinizdir ki yasa Duvarabakan kaynakları paylaştırılması üzerine kontroller ve kısıtlamaları güçlendirdi. Umarım ki planınızı değişen bu yasanın gereklerine uyacak şekilde bize sunacaksınız."

"Sayın Başkan," diye konuya girdi Luo Ji ve devam etti, "Diğer üç Duvarabakanlar kendi stratejik planlarını yürütmede kaynakların büyük kısmını tahsis ettiler. Benim planım için bu şekildeki bir kaynak sınırlandırılması hiç adil değil."

"Kaynak tahsisinin ayrıcalıkları plana bağlıdır. Ve diğer üç Duvarabakanın planlarının ana savunmayla bir zıtlık içerisinde olmadığının farkında olmalısınız. Diğer bir deyişle, araştırma ve mühendislik Duvarabakan Projesi olmadan da yürütüyorlardı. Umarım, sizin stratejik planınız da bu türdendir."

"Ne yazık ki benim planım bu türden değil, ana savunmayla hiçbir ilişkisi yok."

"O halde üzgünüm ki yeni yasaya göre planınız için tahsis edebileceğiniz kaynaklar çok sınırlı."

"Eski plan kapsamında bile zaten tahsis edemezdim. Ancak bu bir sorun değil, Sayın Başkan. Benim planımda hemen hemen hiç kaynak tüketilmeyecek."

"Önceki plan gibi derken?"

Başkanın bu sözleri birkaç katılımcıyı güldürdü.

"Eskisinden bile daha az. Dediğim gibi, hemen hemen hiçbir kaynak tüketilmeyecek," dedi Luo Ji basitçe.

"Peki, o halde bir göz atalım," dedi Başkan başını sallayarak.

"Plan ile ilgili tüm dosyayı almış olmanıza rağmen yine de planın özellikleri Dr. Albert Ringier anlatacak. Sonuç olarak Güneş'in radyo dalgası büyütme özelliği kullanılarak, üç basit görüntü içeren bir mesaj, ek bilgilerle gönderilecek, bunlar bir istihbarat tarafından doğal oluşuma karşı gönderilecek görüntülerdir. Görüntüler dosyada yer alıyor."

Katılımcıların ellerindeki üç yapraktan çıkan kâğıt hışırtılarının sesleri konferans salonunu doldurdu. Görüntüler ekrana da verildi. Oldukça basittiler. Her görüntüde rasgele dağıtılmış siyah noktalar vardı. Ama katılımcıların hepsi her görüntüde bir okla işaretlenmiş bariz büyük bir noktanın olduğunu fark etti.

"Bu nedir?" diye sordu ABD temsilcisi, tıpkı diğer katılımcılar gibi tüm dikkatini resimlere vermişti.

"Duvarabakan Luo Ji, Duvarabakan Projesi'nin temel ilkelerine göre sorulara cevap vermek zorunda değilsiniz," dedi Başkan.

"Bu bir büyü," Luo Ji.

Konferans salonundaki hışırtı ve mırıldanmalar aniden durdu. Herkes aynı yöne baktı. Böylelikle Luo Ji, ekranda resim görüntüsünün nerede olduğunu biliyordu.

"Ne?" diye sordu Başkan kısık gözerle.

"Büyü olduğunu söyledi," dedi masadan birisi sesini yükselterek.

"Kime karşı bir büyü?"

Luo Ji cevap verdi, "187J3X1 yıldızının gezegenlerine karşı. Tabii ki, sadece doğrudan kendisine karşı olan yıldızlarda işe yarayabilir."

"Ne tür bir etkisi olacak?"

"Şu anda bilinmiyor. Ama kesin olan bir şey var ki o da büyünün etkisi felaket olacaktır."

"Peki gezegenlerin etkisinin hayatta kalma şansı var mı?"

"Bu noktada astronomi uzmanlarına defalarca danıştım. Mevcut gözlemsel verilerden gelen cevap 'hayır'dı," diye cevap verdi Luo Ji, gözlerini tıpkı başkan gibi kısarak. Sonra da sessizce dua etti. *Umarım haklıdırlar.*

"Büyü gönderildikten ne kadar zaman sonra işe yarayacak?"

"Yıldız, güneşten elli ışık yılı uzakta. Bu yüzden büyü en erken elli yıl içinde tamamlanacak. Ama bizim etkisini yüz yıl süresince gözlememiz mümkün olmayacak. Ancak bu sadece bir tahmin, fiili çalışma süresi onu geriye itebilir."

Bir süreliğine konferans salonuna hâkim olan sessizlikten sonra, ABD temsilcisi, üç sayfayı masaya savurarak ilk hareketlenen kişi oldu ve masanın üzerindeki siyah noktalarına basıp, "Mükemmel, nihayet bir tanrımız var," dedi.

"Bodrumda saklanan bir tanrı," diye ekleyerek güldü İngiltere temsilcisi.

"Daha çok bir sihirbaz gibi," diyerek burun kıvırdı Güvenlik Konseyi'ne girememiş Japon temsilcisi. Ancak Dünya Savunma Konseyi hemen kabul etti.

"Dr. Luo, en azından garip ve şaşırtıcı bir plan yapmayı başarmışsınız," dedi Garanin, Luo Ji Duvarabakan olduğundan bu yana başkanlık yapmış Rus temsilcisi.

Başkan konferans salonundaki kargaşayı susturmak için tokmağı masaya vurdu. "Duvarabakan Luo Ji, size bir sorum var. Bunun bir büyü olduğunu varsayarsak eğer, neden doğrudan düşmana yönlendirmiyorsunuz?"

Luo Ji, "Kendi stratejik planımızı doğrulamak için bir deneme bu. Gerçek uygulaması için Kıyamet Savaşı beklenecek."

"Üç Cisim test hedefi olarak kullanılamaz mı?"

Luo Ji hayır anlamında başını salladı. "Kesinlikle hayır. O çok yakın. Büyünün etkisinin bize ulaşabileceği kadar yakın. Bu yüzden elli ışık yılı içerisinde herhangi bir yıldız sisteminin gezegenini reddediyorum."

"Son soru: Yüzyıl veya daha fazla zaman boyunca ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Özgür olacağım. Hibernasyon. 187J3X1 üzerindeki büyünün etkisi tespit edildiğinde beni uyandırın."

•●•

Hibernasyona hazırlanırken, Luo Ji yatak gribine yakalandı. Ama onunki diğer herkesteki gibi sadece burun akıntısı ve hafif boğaz iltihabından farklıydı. Ama ne o ne de başkaları bunu umursamadı. Ancak iki gün sonra durumu kötüleşti ve ateşi yükselmeye başladı. Doktor bu durumu anormal buldu ve kan örneği alıp analiz etmek için şehre gitti.

Luo Ji ateşli ve halsiz bir gece geçirdi, davul derisi üzerinde zıplayan kum taneleri gibi gece gökyüzünde yıldızların dans ettiği huzursuz edici rüyalar gördü. Üç yıldız arasındaki kütlesel çekimi bile fark etti. Bu üç cismin değil, galaksideki tüm yıldızlarını 200 milyar cismin hareketiydi. Sonra kümelenmiş yıldızlar büyük bir girdap içinde dönüyordu ve bu çılgın rotasyonda, kükremesiyle Luo Ji'nin beynini delen gümüş yıldızlardan dev bir yılan oluştu...

Sabah saat dört civarında Zhang Xiang, gelen telefon sesiyle uyandı. Dünya Savunma Konseyi liderliğinden geli-

yordu ve Luo Ji'nin durumuyla ilgili hemen rapor isteniyordu. Olağanüstü hal altında üsse emir verdi. Uzmanlardan oluşan bir ekip yola çıktı.

Zhang Xiang telefonu kapattı ve kısa bir süre sonra telefon yine çaldı. Bu sefer arayan -10. bodrum katındaki doktordu. Hastanın durumunun hızla kötüleştiğini bildirdi ve şimdi şoka girmişti. Zhang Xiang asansörle aşağıya indi ve paniklemiş doktor ve hemşire gece yarısı Luo Ji'nin kan tükürmeye başladığını ve bilincinin kapandığını bildirdi. Zhang Xiang, Luo Ji'nin soluk yüzü ve mor dudaklarıyla vücudunun hemen hemen hiç yaşam belirtisi göstermeden öylece yatakta yattığını gördü.

Ekip, Dünya Savunma Konseyi hastanesi doktorlarından ve Çin Hastalık Kontrol ve Önlenmesi Merkezi'nden uzman doktorlardan oluşuyordu. Ve ayrıca Askeri Tıp Bilimleri Akademisi'nden bir araştırma ekibi de gelmişti.

Onlar Luo Ji'nin durumunu gözlemlerken, Askeri Tıp Bilimleri Akademisi'nden bir uzman Zhang Xiang ve Kent'e durumu anlattı.

"Bu grip bir süre önce dikkatimizi çekti. Bunun kökeninin ve özelliklerinin son derece anormal olduğunu hissettik. Genetik bir silah, genetik güdümlü bir füze olduğu artık çok açık."

"Güdümlü bir füze mi?"

"Genetiği değiştirilmiş son derece bulaşıcı bir virüs, ancak belirtileri çoğu insanda hafif görülür. Ancak bu virüsün bireyin genetik özelliklerini belirleyip tanıma yeteneği vardır. Hedefe bulaştırıldıktan sonra, kanında ölümcül toksinler oluşturur. Şu an hedefin kim olduğunu biliyoruz."

Zhang Xiang ve Kent birbirlerine baktılar, ilk önce şaşırdılar ve sonra da bir umutsuzluk ifadesi yüzlerinde belirdi. Zhang Xiang bembeyaz olmuş başını eğdi. "Tüm sorumluluğu kabul ediyorum," dedi.

Üst düzey araştırmacı bir albay, "Zhang Xiang, böyle söyleyemezsiniz. Buna karşı hiçbir savunma yoktur. Bu virüse karşı şüphelerimizin olmasına rağmen, bu olasılığı hiç düşünmedik. Genetik silah kavramı son yüzyılda ortaya çıktı ama hiç kimse böylesinin üretilebileceğine inanmıyordu. Kusurlu olmasına rağmen suikast için gerçekten korkutucu bir araç. Yapmanız gereken tek şey hedefin yakınlarına virüsü yaymak. Ya da aslında hedefin nerede olduğunu bilmenize bile gerek yok. Dünya geneline yaymalısınız. Çünkü virüs sıradan insanlarda hiçbir hastalığa neden olmaz. Hızla yayılacak ve sonunda muhtemelen hedefi vuracaktır."

"Hayır, ben sorumluluğu kabul ediyorum," dedi Zhang Xiang, elleriyle gözlerini kapatarak. "Kaptan Shi burada olsaydı bu olmazdı," dedi ve ellerini indirdiğinde gözleri yaşlarla parlıyordu. "Hibernasyon öncesinde söylediği son şey savunma olmadığına dair beni uyarmaktı: 'Xiao Zhang, çalışmalarımız boyunca daima bir gözümüz açık uyumalıyız. Başarı kesin değildi ve bazı şeylere karşı savunmak mümkün değildir,' dedi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kent.

"Virüs derinlere nüfuz etmiş. Hastanın şu an karaciğer, akciğer ve kalp fonksiyonları iyi değil ve yetmezlik mevcut. Modern tıp bu konuda çaresiz. Mümkün olan en kısa zamanda hibernasyona hazırlanmalıdır."

Uzun süredir Luo Ji'nin tamamen gitmiş bilinci biraz yerine geldi. Tüm dünyayı dondurmaya yetecek soğuklukta bir ışık bedeninden yayılıyormuş gibiydi. Sonsuz bir beyazlıktan başka bir şey olmayan bir parça beyazlık gördü. Sonra merkezde küçük siyah bir nokta belirdi ve bu nokta giderek belirginleşince tanıdık bir siluet ortaya çıktı. Bu, çocuklarını kucağına taşıyan Zhuang Yang'tı. Luo Ji geniş ve boş karlı arazide güçlükle yürüyordu. Zhuang Yan kırmızı bir eşarp takmıştı. Tıpkı Luo Ji'nin yedi yıl önce karlı bir gecede onu

ilk gördüğü zamanki gibi. Çocuğun yüzü soğuktan kızarmıştı, annesinin kucağında iki elini sallayarak Luo Ji'nin duymadığı bir şeyler söylüyordu. Luo Ji karda peşlerinden gitmek istedi ama sanki karın içine dağılmışlar gibi Zhuang Yan ve çocuk kayboldu. Sonra da kendi kayboldu ve karlı beyaz dünya ince bir gümüş iplik halinde küçüldü. Sonsuz karanlıkta bilincinde kalanların hepsi buydu. O zaman çizgisiydi, ince ve her iki yönde sonsuza uzatılmış hareketsiz bir iplikti. Ruhu, gerilmiş ipliğin üzerinde, yavaşça bilinmeyen bir geleceğe doğru sabit bir hızla gidiyordu.

İki gün sonra, Dünya'dan güneşe doğru yayılan yüksek güçte radyo dalgalarından oluşan bir demet, konveksiyon belgesine nüfuz etti ve radyasyon bölgesindeki enerji aynasına ulaştı. Yansıma ışık hızında Luo Ji'nin büyüsünü milyonlarca kez büyüterek evrene taşıdı.

Kriz dönemi 12. Yıl.

Üç Cisim Filosu'nun Güneş Sistemi'ne Uzaklığı: 4.18 ışık yılı

Uzayda bir başka fırça ortaya çıkmıştı. Üç Cisim Filosu, yıldızlararası tozun ikinci parçacığını geçmişti ve II. Hubble bölgeyi yakından takip ettiği için mümkün olan en kısa sürede filonun görünen izini yakalamıştı. Bu kez tam olarak fırçaya benzemiyordu. Aksine uzayın karanlığında filizlenen çimlere benziyordu. Çimin bin yaprağı hızla çıplak gözle görülebilecek kadar büyütüldü ve görüntü dokuz yıl öncekinden daha netti. Dokuz yılda artan ivme nedeniyle, filonun hızı ve yıldızlararası toz üzerindeki etkisi daha şiddetlenmişti.

"General, buraya yakından bakın. Ne görüyorsunuz?" diye sordu Ringier, Fitzroy'a ekranda beliren büyütülmüş görüntüyü göstererek.

"Hâlâ bin civarında gibi görünüyor."

"Hayır, daha yakından bakın."

Fitzroy uzun bir süre dikkatlice baktı ve fırçanın ortasını işaret ederek, "Bu şey gibi... 1, 2, 3, 4... 10. Kıllar diğerlerinden daha uzun. Dışarı uzuyorlar."

"Doğru, bu on yaprak oldukça zayıf, görüntü geliştirildikten sonra daha net görülecek."

Fitzroy, Ringier'e döndü, yüzünde on yıl önce Üç Cisim'i keşfettiğindeki ifade vardı. "Doktor, bu 10 savaş gemisinin hızlandığı anlamına mı geliyor?"

"Hepsi hızlanıyor. Ama bu on tanesi daha büyük bir ivme gösteriyor. Ve bunlar savaş gemisi değil. Sayıları 1,010'a

yükselmiş. Bu on tanenin morfoloji analizi gösteriyor ki arkalarındaki savaş gemileri çok daha küçük: yaklaşık on binde bir boyutunda ya da bir kamyon büyüklüğünde. Ancak yüksek hızları sayesinde algılanabilir bir iz bırakmışlar."

"Çok küçükler. Sonda mı bunlar?"

"Evet, sonda olmalı."

II. Hubble'ın şok edici başka keşifleri de vardı: On küçük uzay aracı sonda olsa bile, insanlar planlanandan önce Üç Cisimliler'le temasa geçecekti.

"Ne zaman Güneş Sistemi'ne ulaşacaklar?" diye sordu Fitzroy, endişeyle.

"Kesin olarak bir şey söyleyemeyiz, bu onların ileride yapacakları hızlanmaya bağlı. Ama kesin olan şey, kesinlikle erken gelecekleri. İyimser bir tahmin yapacak olursak, yarım yüzyıl önce diyebiliriz. Filonun ivmesinin maksimumda olduğu belli ama her nedense biz anlamıyoruz. Mümkün olduğunca çabuk Güneş Sistemi'ne ulaşmak istiyorlar, bu yüzden daha hızlı sondaları fırlattılar."

"Sophonları varken sondalara neden ihtiyaç duyuyorlar ki?" diye sordu bir mühendis.

Bu soru onları düşündürdü ama Ringier kısa süre sonra sessizliği bozdu. "Unut gitsin. Bu anlaşılabilecek bir şey değil."

"Hayır," dedi Fitzroy elini kaldırarak, "En azından bir kısmını anlayabilmeliyiz... Dört yıl önceden gelen olaylara bakıyoruz. Filonun sondaları fırlattığı net tarihi belirleyebilir misin?"

"Filo karda... Şey işte, tozda fırlattığı için kendimizi şanslı saymalıyız... gözlemlerimizden filo parçalarının ve sondaların izinin kesişmesi bize kesin olarak zamanı verir," dedi Ringier ve sonra ona tarihi söyledi.

Fitzroy bir sigara yaktı ve içmek için oturdu. Bir anlığına konuşmadı. Sonra, "Doktor, siz politikacı değilsiniz. Ben

bu on uzun kılı çıkaramazdım, siz de bunun neden önemli olduğunu söyleyemezsiniz."

"Bu tarihin özelliği nedir?" diye sordu Ringier kararsızca.

"Dört yıl önce o gün, Luo Ji'nin evrene bir büyü göndermek için kozmik güneşi kullanmayı önerdiği Dünya Savunma Konseyi toplantısına katıldım."

Biliminsanları ve mühendisler birbirlerine baktılar.

Fitzroy devam etti: "Dünya Üç Cisim Örgütü'nün Luo Ji'nin ortadan kaldırılması için ikinci bir komut verdiği zamandı."

"Luo Ji gerçekten bu kadar önemli mi?"

"Onun ilk önce bir playboy, sonra da iddialı bir sahte büyücü oluğunu mu düşünüyorsunuz? Tabii ki. Biz de öyle düşündük. Üç Cisim dışında herkes öyle düşündü."

"Peki... Siz onun ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Doktor, Tanrı'ya inanır mısınız?"

Beklenmedik bu soru karşısında Ringier ne diyeceğini bilemedi. "Tanrı mı? Bugünlerde çok farklı anlam çeşitliliği var. Siz hangisinden bahsediyorsunuz bilmiyorum..."

"Ben inanırım, herhangi bir kanıtı yok ama inanması nispeten daha güvenli. Çünkü Tanrı gerçekten varsa o zaman doğru olan ona inanmaktır. Yoksa da kaybedecek bir şeyimiz de yoktur."

General'in sözleri birkaç kişiyi güldürdü ve Ringier, "Son cümlenize katılmıyorum. En azından bildiğim kadarıyla bilim söz konusu olduğunda kaybedecek bir şey vardır... Farz edelim ki Tanrı var. Bunun konumuzla ne ilgisi var?" dedi.

"Eğer Tanrı gerçekten varsa, Luo Ji fani dünyadaki sözcüsü olabilir."

Sözlerindeki imayı anlamadan önce herkes ona baktı. Sonra bir astronom: "General tam olarak neyden bahsediyorsunuz? Tanrı, ateist bir milletten sözcü tercih etmez."

Fitzroy sigara izmaritini büküp söndürdü. "İmkânsızı elediğinizde, geriye kalanlar ne olursa olsun, ne kadar imkânsız olursa olsun, gerçek olmalıdır. Daha iyi bir açıklama olabilir mi?"

Ringier derin derin düşündü. "Eğer Tanrı derken demek istediğin, evrende adaletin gücüyse her şeye baskın çıkar."

Fitzroy sanki ilahi bir güçmüş gibi havadaki eliyle onu durdurdu, gerçeği ortaya çıkarmış gibi, "Yani, hepiniz inanın. Artık inanmaya başlayabilirsiniz," dedi ve sonra istavroz çıkardı.

•●•

Tianti III'ün deneme seferi televizyondan canlı olarak verildi. Üç uzay asansörünün inşası beş yıl önce başlamıştı. *Tianti I* ve *Tianti II* yılın başında resmen faaliyete başladığından, *Tianti III* çok büyük bir heyecan yaratmamıştı. Şu anda tüm uzay asansörlerinin hepsi tek raylı olarak inşa edilmişti, henüz tasarım aşamasında olan dört raylılarla kıyaslandığında taşıma kapasiteleri düşüktü. Ama zaten kimyasal roket döneminden tamamen farklı bir dünyaydı bu. *Tianti*'nin inşa masrafı göz önünde bulundurulursa, asansörle uzaya gitme maliyeti sivil uçaklardan çok daha düşüktü. Böylece Dünya'nın gece göğünde hareket eden yapıların sayısı artmıştı: Bunlar insanlığın büyük ölçekli yörünge yapılarıydı.

Tianti III uzay asansörü okyanustaydı. Başlangıç noktası Ekvator üzerinde, Pasifik Okyanusu'nda yüzen bir yapay adadaydı. Gerekirse Ekvator üzerinde asansörün pozisyonu ayarlanarak kendi nükleer gücüyle denizde seyir alabilen bir adaydı bu. Yüzen ada, Jules Verne'in tarif ettiği Uskurlu Ada'nın gerçek hayattaki haline benzediği için lakabı "Verne Adası" olmuştu. Okyanus televizyonda bile görünmüyordu, sadece çelik piramit şeklinde etrafı çevrili bir şehir ve başlatılmaya hazır silindirik taşıma kabini vardı. Bu mesafeden uzaya uzanan kılavuz ray altmış santimetre çapı yüzünden

görünmüyordu. Ama bazen güneşten yansıyan ışığın parıltısını yakalayabilirdiniz.

Üç yaşlı adam, Zhang Yuançao ve onun iki eski komşusu olan Yan Jinwen ve Miao Fuquan televizyon izliyorlardı. Hepsi artık yetmiş yaşını geçmişti ama bunamamışlardı, artık sadece yaşlıydılar. Onlar için geçmişi hatırlamak ve geleceğe doğru bakmak yüktü. Şu anda bir şey yapmak için yeterince güçleri olmadığından, tek seçenekleri bu sıradışı çağda hiçbir şey düşünmeden kalan yıllarını yaşamak oldu.

Zhang Yuançao'un oğlu Zhang Weiming, oğlu Zhang Yan içeri girsin diye kapıyı açtı. Bir kâğıt torba taşıyordu ve, "Baba, karnenizi ve tahıl pullarını aldım," dedi. Çantasından renkli biletlerden bir paket çıkarıp babasına verdi.

"Ah, tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi Yang Jinwen, olduğu yerden izleyerek.

Zhang Yuançao biletleri alırken kendi kendine, "Geri geldi, her zaman gelir," diye duygusal şekilde mırıldandı.

"Bu para mı?" diye sordu Yan Yan, kâğıt parçalarına bakarak.

Zhang Yuançao, torununa, "Bu para değil, çocuğum. Ama şu andan itibaren, almak istediğin ya da yemek istediğin bir şey varsa, mesela ekmek gibi, kek gibi ya da restoranda et yemek gibi, o zaman parayla beraber bunları kullanman lazım," dedi.

"Eski günlerden biraz farklı," dedi Zhang Weiming, IC kartı çıkararak. "Bu bir karne değil."

"Ne kadar?"

"Ben 21.5 kilo veya 43 *jin*. Sen ve Xiaohong 37 *jin* ve Yan Yan 21 *jin*."

"Hemen hemen eskisi gibi," dedi yaşlı adam.

"Bir ay yetecektir," dedi Yang Jinwen.

Zhang Weiming başını salladı. "Bay Yang, o zamanları yaşadın. Hatırlamıyor musun? Şu anda gayet iyi olabilir

ama çok yakında temel gıdalar azalacak. Et ve sebze alman gerekecek. Yani bu tahılları yemek yeterli olmayacak!"

"O kadar ciddi değildir," diye söylendi Miao Fuquan elini sallayarak. "Yıllar, yıllar önce böyle zamanları da atlattık. Açlıktan ölmeyiz. Boş ver ve televizyon izle."

"Endüstriyel kuponlar yakındır," dedi Zhang Yuançao. Masaya tahıl biletlerini ve karne kartlarını koyduktan sonra tüm dikkatini televizyona verdi.

Ekranda, silindirik kabin üsten yükseliyordu. Hemen yükseltilip hızlandırıldı ve akşam gökyüzünde kayboldu. Kılavuz ray görünmez olduğu için, kendiliğinden yükseliyor gibi görünüyordu. Kabin saatte 500 kilometre hıza ulaşabiliyordu. Ancak bu hızda bile o yörüngede uzay asansörünün ucuna ulaşmak 68 saat alırdı. Manzara, kabin altına monte edilmiş aşağıya bakan kamerayı kesti. Burada 60 santimetre çaplı ray ekranın büyük bir kısmını kapladı. Kameranın yukarı hızını gösteren kısa süreli ölçek işaretleri hariç, kaygan yüzeyin hareketi saptanamıyordu. Ray aşağı doğru uzatılmış gibi hiçliğe doğru gittikçe incelerek kayboldu. Ama Verne Adası'ndaki işaretlenmiş noktada tamamı görünüyordu. Rayın alt ucuna asılı dev bir tabak gibiydi.

Yang Jinwen bir şey hatırladı: "Size nadiren görülen bir şey göstereceğim," dedi ve ayağa kalktı. Biraz hızlıca yürüyüp dışarı çıktı, belki de kendi evine gidiyordu. Kısa bir süre sonra sigara kutusu büyüklüğünde ince dilim bir şeyle döndü ve bunu masanın üzerine koydu. Zhang Yuançao nesneyi eline aldı ve baktı. Bu nesne, el tırnağı gibi gri, yarı saydam ve çok hafifti. "Bu *Tianti* malzemesinden!" dedi Yang Jinwen.

"Harika, oğlun kamuya ait stratejik öneme sahip malzemeler çalmış," dedi Miao Fuquan, nesneyi işaret ederek.

"Bu sadece bir hurda. *Tianti* yapım aşamasındayken söyledi. Binlerce tonu uzaya atılmış ve orada kılavuz ray haline

getirilmişti ve sonra yörüngede aşağıya doğru asılı kalmış... Yakında uzay yolculuğu popüler olacak. Oğlumdan bana bu bölgeden bana iş bulmasını istedim."

"Uzaya gitmek mi istiyorsun?" diye sordu Zhang Yuançao, şaşkınlıkla.

"Bu o kadar da önemli değil. Yukarı doğru gidildiğinde hipergravitenin olmadığını duydum. Tıpkı yataklı trende uzun mesafeli yolculuk gibi," dedi Miao Fuquan, küçümseyen bir tavırla. Uzun yıllardır, maden işletemiyordu ve ailesi fakirleşmişti. Villasını dört yıl önce satmıştı ve artık tek ikamet yeri bu daireydi. Yang Jinwen, uzay asansörü projesi üzerinde çalışan oğlu sayesinde üçünün için en zenginleri olmuştu ve yaşlı Miao bazen bunu kıskanıyordu.

"Ben uzaya gitmiyorum," dedi Yang Jinwen, yukarı bakarak. Weiming'in çocuğu başka odaya götürdüğünü görünce devam etti: "Ama küllerim gidecek. Hey, beyler bu konu hakkında tabularınız yok, değil mi?"

"Bunun neresi tabu ki? Neden oraya küllerini göndermek istiyorsun?" diye sordu Zhang Yuançao.

"*Tianti*'nin sonunda bir elektro manyetik fırlatıcı var, biliyorsun. Zamanı geldiğinde, tabutum üçüncü kozmik hızda yollanacak ve Güneş Sistemi'nin dışına uçacak. Buna kozmik defin diyorlar. Öldükten sonra uzaylıların işgal ettiği bir dünyada kalmak istemiyorum. Bu da Kaçış'ın bir türü."

"Ya uzaylılar mağlup olursa?"

"Bu neredeyse imkânsız. Bu gerçekten de olursa, büyük bir kayıp değil zaten. Evreni dolaşmış olurum!"

Zhang Yuançao başını salladı. "Sen tuhaf fikirlerinle entelektüelsin. Bunlar anlamsız. Düşen yapraklar toprağa dönüşür. Ben dünyanın sarı toprağında gömüleceğim."

"Üç Cisimliler'in mezarını kazmasından korkmuyor musun?"

Bunu duyduktan sonra sessizlik içindeki Miao Fuquan'ın heyecanı aniden arttı. Diğerlerine yaklaşıp sesini iyice alçaltarak konuştu. Sanki sophonların duymasından korkuyordu. "Kimseye söylemeyin ama aklımda bazı şeyler var. Shanxi de bir sürü oyulmuş madenim var..."

"Orada mı gömülmek istiyorsun?"

"Hayır, hayır. Hepsi küçük çukur alanlar. Ne kadar derin olabilirler ki? Ama benim madenler çeşitli yerlerde, dört yüz metre aşağıdaki devlete ait terk edilmiş madenlere toprak altından bağlanıyorlar. Yeterince derin, değil mi? Sonra duvarı patlatıp çöktürürüz. Üç Cisimliler'in orayı kazabileceğinin mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Dünyalılar o kadar kazabiliyorsa, Üç Cisimliler neden yapamasın? Onlar bir mezar taşı bulacaklar ve sürekli kazmaya devam edecekler."

Zhang Yuançao bakınca, Miao Fuquan kahkahalarını tutmayı başaramadı. "Lao Zhang, bunadın mı sen ya?" Lao Zhang sersemlemiş gibiydi. Konuşmalarından sıkılmış ve yine televizyon izleyen Yang Jinwen'i işaret etti. "Eğitimli birisi anlatsın sana."

Yang Jinwen güldü. "Lao Zhang, niye bir mezar taşı istiyorsun ki? Mezar taşı insanların görmesi içindir. O zamana kadar herhangi bir insan kalmış olmayacak ki."

Zhang Yuançao bir süre sessizce baktı ve sonra iç çekti. "Ah, evet hiç kimse olmayacak. Her şey boş."

•●•

Üçüncü Nükleer Füzyon Test Üssü'ne gidene kadar yol boyunca Zhang Beihai'ın arabası karlı yollardan geçti. Ama üsse yaklaştığında kar tamamen erimiş ve çamurlaşmıştı, soğuk havaysa yerini ilkbahar gibi sıcak ve nemli bir havaya bırakmıştı. Yol üstündeki yamaçlarda, bu sert kışın ortasında hiç de mevsimi olmamasına rağmen şeftali çiçeklerinin açmış olduğunu fark etti. Vadinin önündeki beyaz binaya

doğru sürdü. Üssün çoğu girişinin yeraltında olduğu bir yapıydı. Sonra yamaçta şeftali çiçeklerini toplayan birisini fark etti. Yakından baktığında, onun görmeye geldiği kişi olduğunu gördü ve arabasını durdurdu.

"Dr. Ding!" diye seslendi. Ding Yi bir demet çiçek taşıyan arabanın yanına geldi. Zhang Beihai güldü. "Bu çiçekler kimin için?" diye sordu.

"Tabii ki kendim için. Bunlar füzyon ısısından çiçek açtı," dedi ve parlak çiçeklerin etkisi altında yüzü parladı. Belli ki hâlâ atılımın heyecanlı sancılarının içindeydi.

"Isıyı yayarken oldukça savurgan," Zhang Beihai. Arabadan güneş gözlüğünü çıkardı ve bu kısa bahar havasından yararlandı. Nefesini göremiyordu ve ayakkabı tabanından zeminin ısısını hissedebiliyordu.

"Enerji santrali inşası için para ya da zaman yok. Gerçi bunun bir önemi de yok. Şu andan itibaren, Dünya'da enerjinin korunmasına gerek yok."

Zhang Beihai çiçekleri işaret etti. "Dr. Ding Umarım rahatsız olmamışsınızdır. Bu atılım siz olmasanız olmazdı."

"Ben burada olmadan daha erken bile olabilirdi. Üste binin üzerinde araştırmacı var. Ben sadece onları doğru yöne yönlendirdim. Uzun zaman önce TOKAMAK yaklaşımının kör ucunu hissettim. Doğru yaklaşım göz önüne alındığında atılım muhakkaktır. Bana gelince, ben bir kuramcıyım. Deneyle işim olmaz. Muhtemelen kör noktam araştırmanın ilerlemesini geciktirdi sadece."

"Sonuçlarınızın açıklanmasını erteleyemez misiniz? Sözlerimde ciddiyim. Uzay Komutanlığı'nın arzusunu gayri resmi olarak iletiyorum."

"Nasıl ertelenebilir ki? Medya her üç füzyon deneyinin ilerleyişini aktif olarak izliyor."

Zhang Beihai başını salladı ve derin bir nefes alıp verdi. "Bu kötü haber."

"Birkaç sebep biliyorum. Ama neden bana sebebini siz söylemiyorsunuz?"

"Eğer kontrollü nükleer füzyon elde edilirse, uzay aracı araştırması hemen başlayacak. Dr. Ding, siz araştırmanın iki güncel yönü olduğunu biliyorsunuz. İletim ortamında çalışan uzay aracı ve iletim ortamsız radyasyonla çalışan uzay aracı. Araştırmanın bu iki yönü etrafında iki zır hizip oluştu: Havacılık hizbi savunucuları, iletim ortamında çalışan uzay aracına araştırma yaparken, uzay kuvvetleri ise iletim ortamsız radyasyonla çalışan uzay aracına bastırıyor. Bu projeler muazzam ölçüde kaynak tüketiyor ve eğer iki yönde eşit şartlarda aynı ilerleme olmazsa, bir yön anaakım olmalıdır."

"Nükleer füzyon sistemi çalışanları ve ben radyasyonla çalışan uzay aracından yanayız. Bana kalırsa, yıldızlararası kozmik sefer sağlayan tek plan budur. Tabii ki, Havacılık'ın mantığı yok değil. İletim ortamında çalışan uzay aracı aslında füzyon enerjisinin kullanıldığı bir kimyasal roketin varyantıdır. Bu yüzden başarı şansı bu hat için biraz daha yüksek ve güvenli."

"Gelecekteki uzay savaşında güvenli diye bir şey yok! Dediğiniz gibi, iletim ortamında çalışan uzay aracı sadece büyük roketlerdir. Taşıma kapasitelerinin üçte ikisini bunun için kullanmak zorundalar ve bu da hızlıca tüketiliyor zaten. Bu tür uzay araçlarının Güneş Sistemi'nde gezinmesi için gezegen üsleri gerekir. Bunu yaparsak, Güneş Sistemi'yle Çin-Japon Savaş trajedisi Weihai Wei'yi tekrarlamış gibi olacağız."

"Bu keskin bir benzetme," dedi Ding Yi ve buketi Zhang Beihai'a uzattı.

"Bu gerçek. Bir donanmanın cephedeki savunması düşman limanlarında olmalıdır. Biz tabii ki bunu yapamıyoruz ama savunma hattımızı mümkün olduğunca Oort Bulutu'na

kadar itmemiz gerek ve filomuzun Güneş Sistemi'nde ulaştığı geniş alanda yeterli kuşatma şartlarına ulaştığından emin olmalıyız. Bu uzay kuvveti stratejisinin temelidir."

"Havacılık tek parçadan oluşmuyor," dedi Ding Yi. "Kimyasal roket döneminden kalan bir savunucu iletim ortamında çalışan uzay aracı için bastırıyor. Ancak diğer kollardan kuvvetler bu bölüme girdiler. Füzyon sistemimiz, çoğunlukla radyasyonla çalışan uzay aracı için bastırıyor. Bu iki kuvvet başa baş. İhtiyaç duyulan şey kilit pozisyondaki üç dört kişiyle dengeyi bozmak. Onların görüşleri eylemin nihai seyrine karar verecek. Korkarım o üç dört kilit kişi eski kafa savunucuların bir parçası."

"Bütün ana strateji içindeki en kritik karar bu. Yanlış bir adım atılırsa, uzay filosu yanlış bir temel üzerine inşa edilecek ve bir veya iki yüzyıl boşuna harcanmış olacak. O zaman da yön değiştirmek için çok geç kalınmasından korkuyorum."

"Ama sen ve ben bunu düzeltebilecek pozisyonda değiliz."

Ding Yi ile yemek yedikten sonra, Zhang Beihai füzyon üssünden ayrıldı. Çok uzun süre gitmeden önce, nemli toprak yine karla kaplandı ve güneşin altında parlıyordu. Hava sıcaklığı büyük ölçüde azalmıştı, o kadar ki kalbi bile soğumuştu.

Yıldızlararası seyahat edebilen uzay aracına acilen ihtiyaç vardı. Diğer yolların hiçbiri açık olmadığından geriye tek bir yol kalıyordu. Ne olursa olsun, ne kadar tehlikeli olursa olsun bu yola girmek gerekiyordu.

•●•

Zhang Beihai, sokak arasının derinliklerinde yer alan avlusu olan meteor koleksiyoncusunun evine geldiğinde, buranın minyatür jeolojik müze gibi eski ve loş bir ev olduğunu fark etti. Dört duvarın her birinin camla kaplı olduğu, profes-

yonel ışıkların taşların üzerinde parladığı bir yerdi. Sahibi ellili yaşlarda, ruhen ve bedenen dinç, tezgâhında oturmuş, bir büyüteçle küçük bir taşı inceliyordu. Onu görünce gayet sıcak bir tavırla karşıladı. Zhang Beihai, adamın kendi sevgi dolu dünyasında yaşayan şanslı insanlardan biri olduğunu fark etti. Dünyanın başına her ne büyüklükte bir değişiklik gelmiş olsa da, adamın kendini kaptıracağı ve rahatlık bulacağı bir evi vardı.

Eski evlere özgü bir ortamda, halkın çoğu hâlâ şu anki yaşamlarına tutunurken, Zhang Beihai, o ve yoldaşlarının insan ırkının hayatta kalması için mücadele içinde olduğunu hatırladı. Bu ona sıcaklık ve huzur duygusunu verdi.

Uzay asansörünün tamamlanması ve kontrollü füzyon teknolojisindeki atılım dünyaya cesaret veren iki büyük gelişmeydi ve bozguncu duyguları önemli ölçüde hafifletmişti. Ancak temkinli liderler bunun sadece başlangıç olduğunun farkındaydı: Uzay filosunun inşası, deniz filolarına benzer olsaydı, insanlık, ellerinde malzemeleri, deniz kıyısına ancak şimdi gelebilmiş olurdu. Hatta gemi tersaneleri bile henüz inşa edilmemişti. Uzay aracı gövdesinin inşası dışında, uzay silahları ve ekosistem sirkülasyonu araştırmalarının yanı sıra uzay limanlarının yapımı insanlık için benzeri görülmemiş bir teknolojik sınır temsil ediyordu. Şimdiye kadar karşı karşıya kalmadıkları bir sınırdı bu. Bütün bunları teknik olarak hazırlayıp temellerinin atılması bile yüzyıl sürebilirdi.

İnsan toplumunun bu korkunç uçuruma meydan okumak dışında başka bir derdi daha vardı: Uzay savunma sisteminin inşası, kaynakların büyük bir kısmını tüketiyordu ve bu tüketim büyük olasılıkla geçmiş yüzyılın yaşam kalitesini getirmekle insan ruhuna ve psikolojisine büyük bir meydan okuma anlamına geliyordu. Bu durum göz önüne alınarak, askeri liderlik geleceğe takviye olarak uzay kuvveti

siyasi kadrolarını gönderme planını uygulamaya karar vermişti. Planın ilk destekçisi olarak, Zhang Beihai Geleceğin Takviyeleri Özel Birliği'ne komutan olarak seçildi. Görevin kabul edilmesiyle, Zhang Beihai, uzay kuvvetlerinde gelecekteki çalışmaları için gerekli hazırlıkları sağlayıp hibernasyona girmeden önce özel birlikteki tüm görevlilerin en azından bir sene uzay tabanlı bir eğitimden ve işten geçmesi gerektiğini önerdi. "Üstler onların siyasi komiserlerinin tecrübesiz olmasını istemeyecek," dedi Chang Weisi'ye. Bu talep hemen onaylandı ve bir ay sonra o ve ilk özel koşullu yoldaşlar uzaya gitti.

"Asker misin?" diye sordu koleksiyoncu, çay servis ederken. Sonra bir yudum aldı, "Bugünün askerleri, eski askerler gibi değil. Ama sen farklısın, bunu bir bakışta söyleyebilirim."

"Siz de bir zamanlar askerdiniz," dedi Zhang Beihai.

"Senin de gözlerin keskin. Görev hayatımı Genelkurmay Bakanlığı'nın Etüt ve Haritalar Bürosu'nda geçirdim."

"Göktaşlarıyla ilgilenmeye nasıl başladınız?" diye sordu Zhang Beihai, bu zengin koleksiyona takdir edercesine bakarak.

"On yılı aşkın zaman önce, kar altında gömülü meteorların aranmasında Antarktika'da bir inceleme ekibine katıldım ve sonra da bağımlısı oldum. Dünya dışından, uzak bir mesafeden geldiler. Bu yüzden de doğal bir çekiciliği var. Ne zaman bir tanesini alsam, sanki yeni ve bambaşka bir dünyaya gidiyormuşum gibi geliyor."

Zhang Beihai gülümsedi ve başını salladı. "Bu sadece bir his. Dünyanın kendisi de kümelenmiş yıldızlararası maddeden oluşur. Bu yüzden temelde sadece bir dev göktaşıdır. Ayaklarımızın altındaki taş bu. Bu tuttuğum fincan da bir göktaşıdır. Ayrıca yeryüzündeki suyun kuyruklu yıldızlar tarafından getirildiğini söylüyorlar." Fincanını kaldırıp,

"Yani bu fincanın içindeki de göktaşıdır. Yani buradakilerin bir özelliğinin olmaması gerekiyor," dedi.

Koleksiyoncu onu işaret edip güldü. "Zekisin. Pazarlığa başladın bile... Yine de ben duygularıma güveniyorum."

Koleksiyoncu Zhang Beihai'ı evde tur attırmadan duramadı, hatta evinin hazinesini göstermek için kasasını bile açtı: Mars'tan, tırnak büyüklüğünde çakıllı göktaşı. Ona göktaşı yüzeyindeki küçük yuvarlak çukurları gösterirken bunların mikrobiyal fosiller olabileceğini söyledi. "Beş yıl önce Robert Haag, altının bin katını vermeyi teklif etti bunun için. Ama ben kabul etmedim."

"Koleksiyonunuzun ne kadarını kendi başınıza topladınız?" diye sordu Zhang Beihai, odanın etrafını işaret ederek.

"Sadece küçük bir bölümünü. Çoğunluğunu özel sektörden satın aldım veya takasla aldım... Hadi, çıkar bakalım ağzındaki baklayı, ne tür bir şey istiyorsun?"

"Çok pahalı ve değerli olmasına gerek yok. Yüksek yoğunluklu olmalı ve çarpma etkisi altında dayanıklı olmalı. Kolaylıkla işlenebilir olmalı."

"Anlıyorum. Kazımak istiyorsun."

Zhang Beihai başını salladı. "Öylede denebilir, bir torna kullanabilirsem çok iyi olurdu."

"O halde demir göktaşı," dedi koleksiyoncu. Vitrini açtı ve koyu renkli ceviz boyutunda bir taş çıkardı. "İşte bu. Özellikle demir ve nikelden başka kobalt, fosfor, silikon, sülfür ve bakırdan oluşur. İstediğin yoğunluk nedir? Mesela bu santimetre küp başına sekiz gramdır. Kolay işlenebilir ve son derece de metaliktir. Yani tornada sorun olmaz."

"İyi. Sadece biraz fazla küçük."

Koleksiyoncu bir elma büyüklüğünde bir parça çıkardı.

"Daha büyük bir şey var mı?"

Koleksiyoncu ona baktı. "Bu tür şeyler kiloyla satılmaz. Büyük olanlar pahalıdır."

"Peki, o zaman bu boyuttan üç tane var mı?"

Koleksiyoncu kabaca aynı boyutta olan üç demir göktaşını getirdi ve fiyatlarını konuşmak için sermeye başladı: "Demir göktaşları çok yaygın değildir. Dünyaya düşen meteorların sadece yüzde beşini oluştururlar. Bu üçü de en güzel örneklerinden. Bakın bu bir okthedrit. Yüzeyindeki çapraz şekillere bakın. Bunlara Widmanstatten deseni denir. Ve burada da nikel yönünden zengin ataxite var. Bu paralel çizgilere Neumann çizgileri denir. Bu parça Kamasit içerir ve adı taenit. Dünya üzerinde bulunmayan bir mineral. Bu parçayı metal detektörü kullanarak çölde bulmuştum, okyanusta bir toplu iğne aramak gibiydi. Arabam kuma saplanmıştı ve milin üstü kapanmıştı. Neredeyse hayatımı kaybediyordum."

"Fiyatı nedir?"

"Uluslararası piyasada, numunenin boyut ve sınıfına göre gram başına yaklaşık yirmi bin dolar fiyat olur. Parçası 60.000 yuan veya üç parçası 180.000 yuan. Ne dersin?"

Zhang Beihai telefonunu çıkardı. "Bana hesap numaranızı söyleyin, hemen ödeyeceğim."

Koleksiyoncu durdu ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Zhang Beihai ona baktığında da utanıp kahkahayı patlattı. "Aslında karşı bir teklif yapmanız için hazırdım."

"Yok, kabul ediyorum."

"Bakın, uzay yolculuğu artık herkese açık. Göktaşını uzayda olduğu yerden almak kolay olmasa bile piyasa fiyatı biraz da olsa düştü. Bunların değeri..."

Zhang Beihai kararlılıkla onun sözünü kesti. "Hayır. Bu fiyatı kabul ediyorum. Alıcılara olan saygımın göstergesi olsun."

Kriz dönemi 20. Yıl.

Üç Cisim Filosu'nun Güneş Sistemi'ne uzaklığı: 4.15 ışık yılı

Rey Diaz ve Hines, beklenen teknolojinin aynı anda ortaya çıkması sebebiyle uyandırıldılar.

"Bu kadar çabuk mu?!" diye bağırdılar, sadece sekiz yıl geçtiğini öğrendiklerinde.

Onlara, eşi benzeri görülmemiş bir yatırımla son yıllarda teknolojinin inanılmaz bir hızla ilerlediği söylendi. Ama her şey iyimser değildi. İnsanlık son derece hızlı bir şekilde sophon engeline yaklaşıyordu. Bu yüzden de ilerlemenin büyük kısmı sadece teknolojikti. İleri fizik durgun bir su havuzu gibiydi ve teori kaynağı tükenmeye başlamıştı. Ama en azından şimdilik hiç kimse teknolojinin sonunun ne zaman geleceğini bilmiyordu.

Hines hibernasyondan uyandığından beri hâlâ biraz katı olan ayaklarının üzerinde, ona biraz kuru gelen beyaz bir sisle kaplı stadyum büyüklüğündeki yapıya girdi. Ne olduğunu anlayamadı. Yumuşak mehtap oldukça alçak bir yükseklikte sisin içinde parlıyordu ve sis insan boyundaydı ama tavanı görmenizi engelleyecek kadar da yoğundu. Eşini görür görmez tanıdı ve sis içinde ona doğru bir hayalet gibi koştu ve sonunda sarılıp kucaklaştılar.

"Çok üzgünüm, aşkım, sekiz yıl yaşlandım," dedi Keiko Yamasuki.

Hines ona bakarak, "Öyle bile olsa hâlâ benden daha bir yaş küçüksün," dedi. Geçen zaman, Keiko'nun üzerin-

de pek bir iz bırakmamış gibiydi ama sisli mehtapta solgun ve zayıf görünüyordu. Sis ve ay ışığının altında Hines'a Japonya'da kendi bahçelerindeki bambu korusundaki geceyi hatırlattı. "Benden iki yıl sonra hibernasyona gireceksin diye anlaşmamış mıydık? Neden bunca zaman bekledin?"

"Başlangıçta hibernasyon sonrası için çalışmalar yapmak istedim ama yapacak çok şey vardı bu yüzden meşguldüm," diye konuşmaya başladı. Saçlarını alnından çekti.

"Çok mu zordu?"

"Çok zordu. Sen hibernasyona girdikten sonra, kısa sürede büyük ölçekli altı yeni nesil süper araştırma projesi başladı. Bunların üçü klasik yapıdaydı, birisi Von Neumann mimarisi dışındaydı, diğer ikisi de kuantum ve biyomoleküler hesaplama projeleriydi. Ancak iki yıl sonra, bu altı projenin baş biliminsanları, istediğimiz bu programlama gücünün imkânsız olduğunu söyledi. Mevcut fizik teorisinde yeterli desteği bulamadığından, ilk sona erdirilecek proje kuantum programlama projesiydi. Araştırma sophon engeline takılmıştı. Sonra da biyomoleküler proje sona erdirildi; bunun sadece bir fantezi olduğunu söylediler. En sonunda Von Neumann mimarisi dışında olan programlama da durduruldu; onun mimarisi aslında insan beyninin bir simülasyonuydu ama asla tavuğa dönüşemeyecek bir yumurta olduğunu söylediler. Sadece üç klasik proje halen devam ediyordu ama uzun bir süredir onlardan da herhangi bir ilerleme olmadı."

"Yani bu kadar... Bütün bu zaman boyunca yanında olmam gerekirdi."

"Hiçbir faydası olmazdı, yani sekiz yılı boşa geçirmiş olurdun. Bu süre zarfında, ancak yakın zamanda, insan beynini iyice barbar bir şekilde simüle etmek gibi çılgın bir fikir geldi aklımıza."

"Neydi o?"

"Önceki yazılım simülasyonunu mikroişlemci kullanılarak bir nöronu simüle etmek için donanıma yerleştirmek. Tüm mikroişlemcilerin birbiriyle etkileşime girmesini sağlamak ve bağlantı modelinde dinamik değişikliklere izin vermek."

Hines birkaç saniye bu konuda düşününce ne anlama geldiğini anladı. "Sen yüz milyar mikroişlemci mi üretmekten bahsediyorsun?"

Keiko başını salladı.

"Bu kadar mikroişlemci tüm insanlık tarihinde üretilmiş midir?"

"İstatistik olarak bilme, ama büyük olasılıkla insanlık tarihinde üretilenden daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Bu kadar mikroçipin olsa bile bunları birbirine bağlamak ne kadar sürer?"

Keiko Yamasuki yorgun bir şekilde gülümsedi. "Uygulanabilir olmadığını biliyordum, umutsuz bir fikirdi. Ama gerçekten üzerine tekrar tekrar düşünülünce yapılabilir geldi." Etrafını işaret etti. "Burası planladığımız otuz sanal beyinlerin ilki. Bir tek burası yapıldı."

"Gerçekten de burada yanında olmalıydım," dedi Hines, yoğun bir duygu içinde.

"Neyse ki biz hâlâ istediğimiz bilgisayara sahibiz. Performansı senin hibernasyona girdiğin zamandan bir milyon kez daha iyidir."

"Klasik yapı?"

"Klasik yapı. Moore yasasının birkaç damlası daha sıkıldı. Programlama topluluğunu hayrete düşürdü. Ama bu sefer, aşkım, gerçekten sonuna geldik."

Eşsiz bir bilgisayar ama insanlık başarısız olursa, asla daha iyisi yapılamayacak, diye düşündü Hines ama bunu sesli söylemedi.

"Bu bilgisayarla Analitik Video Kamera üzerindeki araş-

tırma daha kolay hale geldi. Aşkım, yüz milyar tanenin neye benzediğiyle ilgili bir fikrin var mı?" diye sordu Keiko aniden. Hines başını salladığında, Keiko gülümsedi ve kollarını etrafına uzattı. "Bak, bu yüz milyar."

"Ne?" diye sordu Hines. Ne diyeceğini şaşırmış halde, etrafındaki beyaz sise baktı.

"Şu an süper bilgisayarın holografik görüntüsünün ortasındayız," dedi Keiko, göğsünde asılı duran küçük cihazla oynayarak. Hines üzerindeki kaydırma tekerleğini fark edince bunun bilgisayar faresi gibi bir şey olabileceğini düşündü.

Keiko'nun ayarlamasıyla, Hines etrafındaki siste belli bir gölgede kalınlaşma olduğunu hissetti. Sonra bunun sayısız küçük parlayan parçacıktan oluştuğunu fark etti. Bu parçacıklar dış bir kaynaktan ışık saçmak yerine ay ışığı gibi bir ışığı emiyorlardı. Büyüme devam ederken dünya üzerinde, gök kubbenin olması gereken yerde parçacıklar parlayan yıldızlara döndü. Karanlık odada hiçbir boşluk bırakmayan yıldızlar içinde sanki Samanyolu'nun tam kalbindeydi.

"Her yıldız bir nöron," dedi Keiko. Vücutları yüz milyardan oluşan gümüş okyanusla kaplanmıştı.

Hologram büyümeye devam ederken, yıldız yoğunluğu bozulmadan ve sonsuz, geniş bir ağ yapısında her yıldızın karmaşık bağlantılarını oluşturan ve radyal uzanan sayısız ince dokunaçlarını fark etti.

Görüntü daha da genişledi ve her yıldız bir yapı sergilemeye başladı. Hines, bu görüntüye elektron mikroskobunda beyin hücreleri ve sinapslarda tanık olmuştu.

Keiko fareyi tıklattı ve görüntüyü eski beyaz sis durumuna geri getirdi: "Bu, Analitik Video Kamera'nın üç milyon kesiti tarayarak yakaladığı beyin yapısının tam bir görüntüsü. Tabii ki bizim şu anki gördüğümüz hali, gözlem

kolaylığı için nöronlar arasındaki mesafe büyüklüğü dört ya da beş kat büyütülmüş hali. Sanki beyni buharlaştırmışız gibi. Ancak aralarındaki topoloji bağlantıları korundu. Şimdi bir de dinamik görünüme bir göz atalım..."

Sis dalgalandı ve içindeki parlak noktalar alev üzerine serpilen bir tutam barut gibiydi. Keiko Yamasuki yıldız yoğunluğu artana kadar görüntüyü büyüttü ve Hines beyin-evreninde dalgalanan yıldız gelgitlerini gördü. Yıldız okyanusundaki bozulmalar farklı şekillerde ve farklı yerlerdeydi: Bazıları nehirler gibi, bazıları girdaplar gibi ve bazıları sürükleyen gelgitler gibiydi, hepsi anında değişebilen ve iç içe bir kaos içinde kendi kendine organize olan çarpıcı resimler oluşturuyordu. Sonra görüntü yine ağa dönüştü ve sayısız sinir sinyallerinde ince sinapslar boyunca mesajların hızlı hızlı geçişini gördü. Tıpkı karmaşık ağ akışı içinde borularda yanıp sönen inci gibi...

"Bu kimin beyni?" diye sordu Hines hayretle.

"Benimki," diye cevapladı Keiko ona sevgiyle bakarak. "Bu düşünce resmi çekildiğinde seni düşünüyordum."

•●•

Lütfen Dikkat: Işıklar yeşile döndüğünde, önermelerin altısı da toplu olarak görünecektir. Önerme doğruysa, sağ düğmeye basın. Önerme yanlışsa, o zaman sol düğmeye basın.

Önerme 1: Kömür siyahtır.

Önerme 2: 1+1=2.

Önerme 3: Kışın sıcaklık yaza göre daha düşük olur.

Önerme 4: Erkekler genellikle kadınlardan daha kısadır.

Önerme 5: Düz bir çizgi, iki nokta arasındaki en kısa mesafedir.

Önerme 6: Ay, güneşten daha parlaktır.

Bu ifadeler denek önündeki küçük ekranda art arda görüntülendi. Her bir önerme dört saniye görüntülendi ve

denek kendi yargısına göre sağ veya sol düğmelere bastı. Kafası metal bir kapakla kaplanmıştı ve dinamik sinir ağı modelini işleyerek Analitik Video Kamera'yla beynin holografik görüntüsü yakalanabiliyordu.

Bu, Hines'ın araştırma projesinin ilk aşamasıydı. Denek sadece en basit eleştirel düşünme sürecinin içindeydi ve test önermeleri net ve kısa cevaplara sahipti. Böyle basit düşünceler sırasında, serebral sinir ağının operasyonu tanımlaması nispeten kolay oluyordu ve düşünce doğasına dair daha derinlemesine bir çalışma yapmak için iyi bir başlangıç noktasıydı.

Hines ve Keiko Yamasuki liderliğindeki araştırma ekipleri bazı gelişmeler kaydetmişti. Eleştirel düşünmenin, serebral sinir ağında herhangi bir konumda üretilmediğini keşfetmişlerdi. Ancak sinir impulslarının iletiminde belirli bir yöntem kullanılıyordu ve güçlü bilgisayarın yardımıyla, Ringier'in Luo Ji için yıldızların yerini belirlemede kullandığı metodun bir benzerini kullanarak nöronların yerini bulabiliyorlardı. Yıldız yoğunluğunda belirli bir konum desenini aramaktan farklı olarak, beyin evreninde desenler hareketliydi ve sadece matematiksel özellikleriyle tanımlanabiliyorlardı. Bu, tıpkı geniş bir okyanustaki küçük bir girdap gibiydi. Bunun anlamı, gerekli işlem gücünün büyüklüğü bir öncekinden daha fazlaydı ve bu da ancak son süper bilgisayarlarla mümkün olabiliyordu.

Hines ve eşi holografik ekranda beynin düşünce bulut haritasına baktılar. Ne zaman eleştirel düşünme noktası deneğin beyninde tespit edilse bilgisayar yanıp sönen kırmızı ışıklarla onun konumunu işaret ediyordu. Aslında ekran sadece görsel bir şölen sunuyordu ve bu görselin çalışmaya bir katkısı yoktu. Önemli olan, düşünce noktasındaki sinir impuls iletimlerinin içyapısını analiz etmekti, akıldaki düşünce gizeminin gizli sırları orada yatıyordu.

O sırada araştırma ekibinin tıbbi direktörü geldi ve Denek 104'ün sorunlarla karşılaştığını söyledi.

Analitik Video Kamera ilk geliştirildiğinde, büyük miktardaki kesitlerin taranması sırasında güçlü radyasyon oluşturduğundan, bu tarama herhangi bir canlı için yaşamsal tehlike arz ediyordu. Ama art arda yapılan iyileştirmelerle radyasyon tehlike sınırının altında çekilmişti ve çekimler çok uzun süren sürmediği sürece, cihazın beyne herhangi bir zararı olmadığını görülmüştü.

"Hidrofobiye yakalanmış gibi görünüyor," dedi tıbbi direktör ve onlar tıbbi merkeze gittiler.

Hines ve Keiko Yamasuki şaşkınlık içinde durdular. Hines, tıbbi direktöre baktı. "Hidrofobi mi? Yani bir şekilde kuduz mu oldu?"

Tıbbi direktör elini kaldırıp düşüncelerini söylemeye başladı: "Üzgünüm, henüz net bir şey yok. Herhangi bir fiziksel problemi yok, beyin ve diğer organlarında da hiçbir zarar gözlenmedi. Sadece kuduz gibi sudan korkuyor. Su içmeyi reddediyor ve hatta sulu yemek bile yemek istemiyor. Tamamen psikolojik bir etki gibi. Suyun zehirli olduğun inanıyor."

"Acı çektiren kuruntu mu?" diye sordu Keiko Yamasuki.

Tıbbi direktör elini salladı. "Hayır, hayır, hayır. Kimsenin suyuna zehir koyduğunu düşünmüyor, sadece suyun kendisi zehirli olduğuna inanıyor."

Hines ve eşi yine durdu. Tıbbi direktör çaresizce başını salladı. "Ama psikolojik olarak her şeyiyle tamamen normal... İzah edemiyorum, kendiniz görmelisiniz."

Denek 104, biraz cep harçlığı kazanmak için gönüllü olan bir üniversite öğrencisiydi. Hasta odasına girmeden önce tıbbi direktör, Hines ve eşine; "İki gündür hiç su içmedi. Bu böyle devam ederse, ağır derecede susuz kalacak ve bizim ona zorla su vermemiz gerekecek," dedi. Kapının

önünde durup içerideki mikrodalga fırını işaret etti. "Bunu görüyor musunuz? Yemek yemeden önce ekmek ve diğer gıdaların kurutulmasını istiyor," diye de ekledi.

Hines ve Keiko hastanın odasına girdi. Denek 104 korku dolu gözlerle onlara baktı. Dudakları susuzluktan çatlamıştı ve saçları karmakarışıktı. Tüm bunların dışında tamamen normal görünüyordu. Gelip Hines'ı kolundan çekiştirdi ve boğuk bir sesle, "Dr. Hines, bunlar beni öldürmek istiyor ve ben nedenini bilmiyorum," dedi. Sonra yatağın baş ucunda duran bir bardak suyu parmağı ile işaret etti. "Benden su içmemi istiyorlar."

Hines, bir bardak temiz suya baktı. Denek kesinlikle kuduz değildi. Gerçek bir kuduz hastası suyu gördüğünde bile spazm geçirirdi; akan suyun sesi delirmesine neden olurdu. Hatta sudan bahsedilmesi bile yoğun bir korku yaşamasına sebep olurdu.

Keiko, Hines'a dönüp Japonca, "Gözlerinden ve konuşmasından psikolojik durumunun tamamen normal olduğu belli," dedi. Keiko psikoloji mezunuydu.

"Gerçekten bu suyun zehirli olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu Hines.

"Herhangi bir sorun var mı? Güneşte ışık ve havada oksijen var. Bu temel gerçeği inkar edemezsin, edebilir misin?"

Hines omzuna yaslandı. "Genç adam, hayat suda doğdu ve onsuz var olamaz. Kendi vücudunun yüzde yetmişi sudur."

Denek 104'ün gözleri karardı, yatağına döndü ve başını tuttu: "Bu doğru. Bu soru bana işkence ediyor. Evrendeki en inanılmaz şey," dedi.

Odadan ayrıldıktan sonra Hines, "Denek 104'ün deneme kaydını görelim," dedi tıbbi direktöre. Direktörün ofisine geldiklerinde, Keiko Yamasuki, "İlk test önermelerine bak," dedi.

Test önermeleri bilgisayar ekranında tek tek göründü:

Önerme 1: Kediler üç bacaklıdır.

Önerme 2: Taşlar canlı değildir.

Önerme 3: Güneş üçgen şeklindedir.

Önerme 4: Demir, aynı hacimdeki pamuktan daha ağırdır.

Önerme 5: Su zehirlidir.

"Dur," diyerek 5. önermeyi işaret etti Hines.

"Cevabı 'yanlış,' oldu," dedi tıbbi direktör.

"Önerme 5 için konulmuş tüm parametrelere ve yapılmış tüm operasyonlara bakalım."

Tüm kayıtlar önerme 5'in cevaplandıktan sonra, Analitik Video Kamera, deneğin selebral sinir ağındaki eleştirel düşünme noktasındaki tarama gücünü artırmıştı. Bu tarama alanının doğruluğunu geliştirmek için, bu küçük bölgede radyasyon ve manyetik alanın yoğunluğu artırılmıştı. Hines ve Keiko Yamasuki dikkatle ekranda kaydedilen uzun parametre listesini inceledi.

"Gelişmiş tarama diğer deneklerde ve önermelerde kullanıldı mı?" diye sordu Hines.

Tıbbi direktör, "Geliştirilmiş taramanın etkisinin çok iyi olmaması nedeniyle, aşırı bölgesel radyasyon korkusundan dolayı dört denemeden sonra iptal edildi. Önceki üçü de..." diyerek bilgisayara baktı ve ardından, "...zararsız 'doğru' önermelerdi," dedi.

"Aynı tarama parametrelerini kullanarak önerme 5'i tekrar denemeliyiz," dedi Keiko Yamasuki.

"Fakat... kimin üzerinde?" diye sordu tıbbi direktör.

"Benim," dedi Hines.

•●•

Su son derece zehirlidir.

Önerme 5 beyaz arka plan üzerinde siyah bir metindi. Hines, yanlış olduğunu ifade eden sol düğmeye bastı. Ama

başının arkasında yoğun taramayla üretilen ısının hafif sıcaklığından başka bir şey hissetmedi.

Analiz odasından çıktı ve masaya oturdu. İçinde Keiko Yamasuki'nin de olduğu kalabalık onu izliyordu. Masanın üzerinde bir bardak berrak su duruyordu. Bardağı aldı ve yavaş yavaş dudaklarına yaklaştırıp bir yudum aldı. Sakince yaptığı hareket ve yüzündeki sakin ifade, etrafındaki herkesi rahatlatmıştı. Ama sonra herkes, ağzındaki suyu yutmak için boğazında herhangi bir hareket olmadığını fark etti. Hines'ın yüz kasları kasıldı ve sonra hafifçe yukarı doğru seğirdi. Gözlerinde tıpkı Denek 104'teki gibi korku vardı, sanki ruhu güçlü ve biçimsiz bir güçle savaşıyordu. Sonunda ağzındaki tüm suyu tükürdü ve kusmak için diz çöktü ama hiçbir şey çıkaramadı. Yüzü mosmor olmuştu ve Keiko Yamasuki ona sarılıp tek elle sırtına vurdu. Hines konuşabilecek kadar kendine geldiğinde elini uzattı. "Bana biraz kâğıt havlu verin," dedi. Kâğıt havluları aldı ve dikkatle ayakkabılarına sıçrayan su damlacıklarını sildi.

"Aşkım, gerçekten suyun zehirli olduğuna inanıyor musun?" diye soran Keiko Yamasuki'nin gözleri yaşlarla doluydu. Deneyden önce, Keiko bu önermeyi tamamen zararsız olan bir yanlış önermeyle değiştirmesini defalarca söylemişti. Ama Hines reddetmişti.

Hines onaylayarak, "İnanıyorum" diye cevapladı. Etrafındaki kalabalığa gözlerinde çaresizlik ve karışıklıkla bakarak, "İnanıyorum, gerçekten inanıyorum," dedi.

"Kendi sözlerini düşün," diyerek omzuna vurdu Keiko. "Hayat suda doğdu ve onsuz var olamaz. Kendi vücudunun yüzde yetmişi sudur!"

Hines başını eğdi ve yerdeki su lekelerine bakarak başını salladı. "Bu doğru. Bu soru bana işkence ediyor. Evrendeki en inanılmaz şey," dedi.

•●•

Kontrollü nükleer füzyon atılımından üç yıl sonra, yeni ve alışılmadık gök cisimleri Dünya'nın gece gökyüzünde yerini almıştı ve tek yarım kürede beşi de aynı anda görünüyordu. Parlaklıkları önemli derecede değişmiş, onların parlaklığının yanında Venüs gölgede kalmıştı. Ayrıca sık sık yanıp sönüyorlardı. Bazen içlerinden birisi aniden fazlaca parlıyordu, daha sonra da iki ya da üç saniye sonra tamamen sönüyordu. Dünya'yla eş zamanlı yörüngede füzyon reaktör testleri sürüyordu.

Uzay araçlarının geleceği için radyasyonla çalışan radyoaktif iticiler galip gelmişti. Bu tip iticilerde gerekli olan yüksek güçlü rektörler sadece uzayda test edilebiliyordu. Uzayın otuz bin kilometre içinde parlayan bu reaktörler, nükleer yıldız olarak da biliniyordu. Bir nükleer yıldız patladığında, korkunç bir yenilgiyi temsil ediyordu. Fakat çoğu insanın inandığının aksine, nükleer yıldızların patlamalarının nedeni nükleer reaktörler değildi. Çekirdek patladığında, reaktörün dış kısmı füzyon tarafından üretilen ısıdan dolayı eriyordu ve füzyon çekirdeğini açığa çıkarıyordu. Füzyon çekirdeği küçük bir güneş gibiydi. Dünyanın en ısıya dayanıklı malzemelerini mum gibi erittiğinden elektromanyetik bir alanla sınırlandırılmak zorundaydı. Bu sınırlandırmalar sıklıkla başarısız oluyordu.

Chang Weisi ve Hines, Uzay Komutanlığı'nın üst katındaki balkonda böyle bir patlamaya şahit oldu. Dolunay gibi ışığı gölgelerini duvara vurdurmuştu. Hines, Tyler'dan sonra Chang Weisi'nin tanıştığı ikinci Duvarabakan'dı.

"Bu ay üçüncü," dedi Chang Weisi.

Hines karanlık gecede gökyüzüne baktı. "Bu reaktörlerin gücü gelecekte ihtiyaç duyulacak uzay aracı motorlarının sadece yüzde birini ulaşabiliyor ve stabil değiller. Gerekli reaktörler geliştirilse *bile*, motor teknolojisi daha

da zor olacak. Orada sophon engeliyle karşılaşacağımızdan emin olabilirsiniz."

"Bu doğru, sophonlar her yolumuzu engelliyor," dedi Chang Weisi uzaklara bakarak. Gökyüzündeki ışık kaybolduktan sonra, şehrin ışıklarının denizdeki parlaklığı artmıştı.

"Umut ışıkları doğdukları gibi soluyorlar ve bir gün sonsuza solacaklar. Senin de söylediğin gibi: Sophonlar her yolumuzu engelliyor ."

Chang Weisi güldü. "Dr. Hines, benimle bozgunculuk konuşmak için burada değilsiniz, değil mi?"

"Aslında bahsetmek istediğim tam da bu. Bozgunculuğun bu kez daha farklı bir şekilde yeniden canlandı. Genel popülasyonda önemli ölçüde kötüleşen yaşam koşullarına dayanıyor ve askeriyedeki etkisi daha büyük."

Chang Weisi dönüp tekrara uzaklara baktı ama bir şey söylemedi.

"Yaşadığınız güçlükleri anlıyorum, General ve size yardım etmek istiyorum."

Chang Weisi, Hines'a döndü. Bir şey demeden birkaç saniye ona baktı. Yüzünde başkaları tarafından okunamayacak bir ifade vardı. Teklifine yanıt vermeden, "İnsan beyninin evriminde fark edilebilir değişiklikleri gerçekleştirmek için yirmi bin ila iki yüz bin yıla ihtiyaç var. Ama insan uygarlığı sadece beş bin yıllık bir geçmişe sahip. Şu anda kullanmakta olduğumuz insan beyni ilkel bir beyindir... Dr. Hines, benzersiz fikirlerinizi alkışlıyorum ve belki de gerçek cevap gerçekten burada yatıyordur."

"Teşekkür ederim. Bizim kökenimizde Çakmaktaşlar var."

"Ama zihinsel yetenekleri geliştirmek için teknolojiyi kullanmak gerçekten mümkün mü?"

Bu, Hines'ı heyecanlandırdı. "General siz en azından diğerlerine göre çok fazla ilkel değilsiniz. 'Zekâ' yerine 'zi-

hinsel yetenek' dediğiniz mesela. İkincisi ilkinden çok daha kapsamlıdır. Örneğin bozgunculuğu önlemek için sadece zekâya güvenemeyiz. Sophon engelleri göz önüne alındığında zekânız zafer inancının kurulmasında daha fazla sorun yaratır."

"Bu yüzden cevap verin bana. Mümkün mü?"

Hines başını salladı. "Üç Cisim Krizi öncesinde, Keiko'yla benim çalışmalarımız hakkında ne kadar bilginiz var?"

"Çok fazla değil. Düşünce özünün moleküler seviyede değil, kuantum düzeyinde yürütüldüğünü kanıtlamıştınız, yanlış hatırlamıyorsam. Merak ediyorum, bu, şu anlama gelmez mi..."

"Sophonların beni beklediği anlamına gelir. Tıpkı bizim onları beklediğimiz gibi," dedi Hines, gökyüzünü işaret ederek. "Ama şu anda, araştırmamız hedefimizden oldukça uzakta. Yine de beklenmedik bir yan keşif yaptık."

Chang Weisi gülümseyip başını sallayarak, dikkatle ilgilendiğini gösterdi.

"Detaylar hakkında konuşmayacağım. Temelde, serebral sinir ağında yargılamada bulunmada işlev gören bir mekanizma keşfettik ve bunun yanı sıra bu yargıları etkileme yöntemi bulduk. İnsan beynindeki yargılama sürecini bilgisayar süreciyle karşılaştırırsak, dış veri girişi yapılır, hesaplanır ve sonra nihai sonuç elde edilir. Bizse şu an sürecin hesaplama adımını atlayıp doğrudan sonuca gidebiliyoruz. Bilginin bir kısmı beyne giriş yaptığında, sinir ağının belirli bir bölümüne etki eder ve biz de bunun üzerine hiç düşünmeden, o bilginin doğruluğuna inanarak bir yargıda bulunuruz."

"Bu başarıldı mı?" diye sordu Chang Weisi usulca.

"Evet. En başından beri yaptığımız derinlemesine araştırmalar sonucu şans eseri keşfettik ve bunu teyit ettik. Biz buna 'düşünce mührü' diyoruz."

"Peki ya bu yargı veya inanç gerçeklikle uyuşmuyorsa?"

"İnanç daha sonra altüst olabilir. Ama bu süreç oldukça sancılı olacaktır çünkü düşünce mührüyle akılda üretilen yargı inatçıdır. Ben kendimi suyun zehirli olduğuna inandırdım ve ancak iki aylık bir psikoterapinin ardından rahatça su içebilmeye başladım. Bu süreç... hatırlamak istediğim bir şey değil. Ayrıca suyun zehirli olması yanlışlığı kesin bir önerme. Diğer inançlar öyle olmayabilir. Tanrının varlığı ya da insanlığın savaşlarda galip olup olmayacağı gibi. Bu önermelerin açıkça tespit edilebilen bir cevabı yok ve bu inançların gelişmesinde normal bir akış içinde, zihin elindeki seçimlerle belirli bir yönde hareket edecektir. Eğer inanç düşünce mührü tarafından kurulursa, kaya gibi sağlam ve kesinlikle sarsılmaz olacaktır."

"Bu gerçekten büyük bir başarı," dedi Chang Weisi büyük bir ciddiyetle. "Yani nörobilim için demek istedim. Dr. Hines, ama gerçek dünyada gerçekten çok musibet bir şey yarattınız. Gerçekten. Tarihteki en musibet şey."

"Düşünce mührünü kullanıp askerlerde zafere sarsılmaz bir inanç aşılamak istemez misiniz? Askeriyede siyasi komiserleriniz, bizim de din adamlarımız var, düşünce mührü onların işlerinde daha verimli bir şekilde çalışmalarını sağlayacak teknolojik bir araç."

"Siyasi ve ideolojik çalışmalar inancı akılcı ve bilimsel yollarla kurmaya çalışır."

"Fakat bilimsel düşünceyle bu savaşta bir zafer inancı kurmak mümkün mü?"

"Değilse bile, Dr. Hines, biz de henüz zafere inanmasa da bağımsız düşüncelerini koruyan bir uzay kuvvetine sahip olmaya devam ederiz."

"İnanç dışında, aklın geri kalanı tamamen özerk olacaktır. Biz sadece teknolojiyi kullanarak zihne küçük bir müdahaleyle düşünce aşılayacağız."

"Ama bir tanesi bile yeterlidir. Bu teknolojiyle bir bilgisayar programını günceller gibi düşünceleri de güncellemekten bahsediyordunuz. Değişikliklerden sonra, insanlar hâlâ insan mıdır ya da onlar otomat mı?"

"*Otomatik Portakal* kitabını okumuş olmalısınız."

"Çok derin bir kitap."

"General, şu an beklediğim tutumu sergiliyorsunuz," dedi Hines iç çekerek. "Ben bu alanda çaba harcamaya devam edeceğim. Bu bir Duvarabakan'ın yapması gereken şeydir."

•●•

Bir sonraki Dünya Savunma Konseyi Duvarabakan Projesi oturumunda, Hines'ın düşünce mührü projesinin tanıtımı çok nadir görülen duygusal bir tepki aldı. ABD temsilcisi değerlendirmesinde, diğer katılımcıların çoğunluğunun da düşüncelerini temsil etmiş oldu: "Olağanüstü yetenekleriyle, Dr. Hines ve Dr. Keiko Yamasuki, insanlığın karanlık geleceklerinin kapılarını açtılar."

Fransız temsilci heyecandan koltuğunda oturamıyordu: "İnsanlık ya haklarını ve düşünce özgürlüğü kaybedecek ya da savaşı. Hangisi daha trajik?"

"Tabi ki ikincisi daha trajik!" diyerek ayağa kalktı Hines, "En azından birinci durum altında insanlığın bağımsız düşüncesini tekrar kazanma şansı var!"

"Benim bu konuda şüphelerim var. Bu şey gerçekten kullanılırsa... şu Duvarabakanlara bakın," dedi Rus temsilcisi elini kaldırarak. "Tyler, insanları hayatlarını ele geçirmek istedi, sense akıllarını ele geçirmek istiyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" dedi.

Bu sözleri kargaşaya yol açtı.

İngiltere temsilcisi, "Bugün bir teklifi değerlendiriyoruz sadece ve inanıyorum ki tüm ülkelerin hükümetleri, oybirliğiyle bunu yasaklayacaklardır. Her ne olursa olsun, düşünce kontrolünden daha kötü bir şey yoktur," dedi.

Hines, "Neden herkes düşünce kontrolü denince bu kadar hassas oldu ki? Reklamlardan, Hollywood kültürüne kadar, modern toplumda düşünce kontrolü her yerde. Çincede bir söz vardır: Yüz adım kaçmış asker, elli adım kaçmış askere dönüp, 'Ne kadar da korkaksın,' demiş."

Amerika Birleşik Devletler Temsilcisi, "Dr. Hines, siz sadece yüz adım gitmiş değilsiniz. Karanlığın eşiğine kadar yürümüşsünüz ve modern toplumun temellerini tehdit ediyorsunuz," dedi.

Bir başka kargaşa daha oldu ve Hines şimdi durumun kontrolünü ele almasının tam zamanı olduğunu biliyordu. Sesini yükseltti: "Küçük bir çocuktan ders alın!"

Tabii ki söylediği şey gürültüyü susturdu. "Ne küçük çocuğu?" diye sordu başkan.

"Sanırım, bu hepimizin bildiği bir hikâye: Küçük bir çocuk ormanda, üzerine bir ağaç düşünce ağacın altına bacağı sıkışmış. Yalnızmış ve bacağı kontrolsüz bir şekilde kanıyormuş. Bu kanama onu öldürebilirmiş. Küçücük çocuğun verdiği karar siz temsilcileri utandırsın: Küçük çocuk testereyi almış ve sıkışmış bacağını testereyle kestikten sonra bir arabaya binip hastaneye gitmiş ve kendi hayatını kendi kurtarmış."

Hines, toplantı odasında hiç kimsenin onun lafını kesmemesinden dolayı memnun olmuştu, "İnsanlık bir ölüm kalım meselesiyle karşı karşıya. Bu koşullarda nasıl olur da birkaç şeyden vazgeçemiyoruz?"

İki hafif gümbürtü duyuldu. Toplantı için, yeterince çok güçlü olmasa da, başkan tokmağını vurmuştu. Ses ondan geliyordu. Temsilciler, Alman başkanın duruşma sırasında alışılmadık bir sessizlikle dinlediğini fark etti.

Başkan, nazik bir sesle, "Her şeyden önce, umuyorum ki her biriniz mevcut durumu iyice göz önüne alabiliyorsunuzdur. Uzay savunma sistemi inşasındaki yatırım devamlı

artıyor ve bu geçiş döneminde dünya ekonomisinde keskin bir gerileme yaşanıyor. Yaşam standardında bir asır geriye çekilme çok uzak bir gelecekte olmayabilir. Bu arada uzay savunmayla ilgili bilimsel araştırmalar sophon engeline takılıyor ve teknolojik ilerleme yavaşlıyor. Bu uluslararası toplumda bozgunculuğun yeni bir dalgası ortaya çıkacaktır ve bu sefer Güneş Sistemi Savunma Programı'nın tamamen çökmesine neden olabilir."

Başkanın sözleri toplantı ortamını tamamen sakinleştirdi. Yaklaşık yarım dakikalık bir sessizlikten sonra devam etti: "Düşünce mührünü ben de öğrendiğimde tıpkı sizler gibi, bir tür korku ve nefret hissettim ve sanki bir yılanla karşılaşmışım gibi iğrendim. Ama şu anda akılcı bir yaklaşımla konuyu sakin ve ciddiyetle ele almalıyız. Şeytan göründüğünde, en iyi seçenek sakin ve makul olmaktır. Bu toplantıda sadece önergeyi bir sonraki seviyeye taşıyabiliriz."

Hines bir umut ışığı gördü. "Sayın başkan, temsilciler, önerim şu an toplantıda oylamaya sunulamadığına göre, belki de iki tarafın da bir adım geriye atması iyi olabilir."

"Kaç adım geri atarsanız atın, düşünce kontrolü kesinlikle kabul edilemez," dedi Fransız temsilcisi. Ama sesi az öncekinden daha yumuşak bir tondaydı.

"Peki, eğer düşünce kontrolü olmazsa bu? Belki kontrol ve özgürlük arasında bir şey olursa?"

"Düşünce mührü, düşünce kontrolü ile eşdeğerdir," dedi Japon temsilcisi.

"Öyle değil. Düşünce kontrolünde, bir kontrol birimi ve denek olmak zorundadır. Eğer birileri zihnine mührü kendi isteğiyle yerleştiriyorsa, bunun kontrolü nerede, bana söyler misin?"

Toplantıya yeniden sessizlik hâkim oldu. Hines başarıya yakın olduğunu hissederek devam etti: "Önerim, düşünce

mührünün tıpkı kamu tesisleri gibi işletilmesidir. Ve tek bir önermesi olacak: savaşta, zafere olan inanç. Zafere inançlı askerler elde etmek için, bu askerlerin tamamen gönüllü bir şekilde gelebileceği bir tesis kurulsun. Ve tabii ki tüm bunlar sıkı denetim altında gerçekleştirilmelidir."

Toplantıda tartışma başladı ve düşünce mührünün kullanımıyla ilgili Hines'ın temel önerisine yeni bir dizi kısıtlama getirildi. Bunlardan en önemlisi, uzay kuvvetleri dışında kullanılmasına getirilen sınırlamaydı. Çünkü insanlar, askeri birliklerde tek tip düşünce fikrini nispeten daha kolay kabul ederdi. Toplantı yaklaşık sekiz saat devam etti. Oturum şimdiye kadarki en uzun oturumdu ve sonunda bir sonraki toplantıda oylamaya sunulacağı kesinleşti. Her ülkenin temsilcisi kendi hükümetine konuyla ilgili rapor hazırlayacağını söyledi.

"Bu tesise bir isim vermemiz gerekmez mi?" diye sordu ABD temsilcisi.

"'İnanç Yardım Merkezi' nasıl?" diye sordu İngiliz temsilci ve İngiliz mizahına kahkahayı patlattı.

"'Yardım'ı çıkarın ve 'İnanç Merkezi" diyelim," dedi Hines tüm ciddiyetiyle.

•●•

İnanç Merkezi'nin kapısının önünde Özgürlük Heykeli'nin küçük bir kopyası duruyordu. Amaçlanan tam olarak neydi bilinmez, belki 'kontrol' duygusunu hafifletmek için 'özgürlük' girişimi kullanılıyordu ama heykel hakkındaki en önemli şey tabanına yazılmış şiirdi:

Umutsuz ruhlarınızı bana verin,
Zafere muhtaç korku dolu kalabalığınızı,
Hain ve işe yaramaz sürülerinizi verin,
Gönderin bana başı boş dolaşanları,
Altın inancımın onları aydınlatması için.

Altın İnanç şiiri heykelinin yanında duran İnanç Anıtı

olarak adlandırılmış siyah granit taş üzerinde birçok farklı dilde yazılmıştı: *Üç Cisim'den gelen istilaya karşı direniş savaşında, insanlık muzaffer olacaktır. Güneş Sistemi işgalci düşmanı imha edecektir. Dünya on binlerce nesil boyunca evrende varlığını sürdürecektir.*

İnanç Merkezi üç gündür açıktı, Hines ve Keiko Yamasuki görkemli giriş salonunda bekliyordu. Birleşmiş Milletler binasına yakın bu küçük bir yer bir nevi yeni bir turistik yer haline gelmişti. İnsanlar sürekli Özgürlük Heykeli ve İnanç Anıtı'yla fotoğraf çekmek için geliyor fakat kimse içeri girmiyordu. Hepsi temkinli bir şekilde mesafeyi koruyor gibiydi.

"Sanki küçük yerel bir dükkân işletiyormuşuz hissine kapılıyor musun sen de?" diye sordu Keiko.

"Aşkım, bir gün burası kutsal bir yer olacak," dedi Hines ciddiyetle.

Üçüncü gün öğleden sonra, birisi nihayet İnanç Merkezi'ne geldi. Kel, melankolik görünümlü, orta yaşlı, sarsak yürüyen ve buram buram alkol kokan biriydi. Yaklaştı.

"İnanç almaya geldim," dedi boğuk bir sesle.

"İnanç Merkezi sadece Ulusal Uzay Kuvvetleri mensuplarına açıktır. Lütfen kimliğinizi gösterin," dedi Keiko, son derece kibar bir şekilde. Hines'ın gözünün önüne bir an için Tokyo Plaza Hotel'de çalışan kibar bir garson geldi.

Adam kartını çıkarıp gösterdi: "Uzay Kuvvetleri üyesiyim. Sivil personel. Şimdi oldu mu? Tamam mı?"

"Çok iyi. Şimdi yapmak ister misiniz?" dedi Hines, başını sallayarak.

"Tamam, bu çok iyi," dedi başını sallayarak ve göğüs cebinden düzgünce katlanmış bir parça kâğıt çıkardı. "Buraya yazdım, buna inanmak istiyorum," dedi.

Keiko Yamasuki, Dünya Savunma Konseyi'nin kararla-

rına göre düşünce mührünün sadece tek bir önerme üzerinde kullanılmasına izin verildiğini ve bunun da kapıda yazılı olan önerme olduğunu açıklamak istedi. Bu yazıda tam olarak ne yapılması gerektiği yazıyordu ve herhangi bir değişiklik yasaklanmıştı. Ama Hines nazikçe Keiko'yu durdurdu ve önermeye bakmak istedi. Adamın uzattığı kâğıdı açtı ve yazılanları okudu:

Katherine beni seviyor. Başkasıyla bir ilişkisi yok ve asla olmayacak!

Keiko Yamasuki kahkahasını zor tuttu ama Hines öfkeyle kâğıdı buruşturup adamın suratına fırlattı. "Defol git!"

Wilson gittikten sonra başka bir adam daha İnanç Anıtı'na geçti. Turistlerle İnanç Merkezi arasındaki mesafenin ötesindeydi. Anıt arkasında yürüyen adam çok geçmeden Hines'ın dikkatini çekti. Hines, Keiko'yu çağırıp, "Ona bak, asker olmalı!" dedi.

Keiko, "Fiziksel ve zihinsel olarak yorgun görünüyor," dedi.

"Ama o asker, inan bana," dedi ve onunla konuşmak için dışarı çıktı. Wilson yaşlarında, Asyalı yakışıklı bir adamdı. Keiko Yamasuki'nin dediği gibi biraz melankolik gibiydi ama bu depresyon hali önceki hayal kırıklıklarından geliyordu. Bakışları solgun ve derindi, yıllar ona eşlik ediyor gibiydi.

"Adım Wu Yue. Yardım almak istiyorum," dedi. 'İnanç' yerine 'yardım' demiş olması Hines'ın dikkatini çekmişti.

Keiko Yamasuki eğilerek daha öncekinde olduğu gibi tekrarladı: "İnanç Merkezi, her ülkenin uzay kuvveti üyelerine açıktır. Kimliğinizi gösteriniz."

Wu Yue kıpırdamadan, "On altı yıl önce, uzay kuvvetinde bir ay çalıştım ve sonra emekli oldum," dedi.

"Sadece bir ay mı görev yaptınız? Sormamda bir sakıncası yoksa, emekli olmanızın sebebi neydi?" diye sordu Hines.

"Ben bir bozguncuydum. Üstlerim ve ben artık uzay kuvveti için çalışmaya uygun olmadığıma karar verdik."

"Bozgunculuk çok yaygın bir zihniyettir. Siz besbelli dürüst bir bozguncusunuz ve samimi bir biçimde kendi fikirlerinizi belirtmişsiniz. Bu bozgunculuk duygusunu çok güçlü bir şekilde içinde barındırıp hizmet vermeye devam eden meslektaşlarımız da var ama onlar sadece bunu gizli tutuyor," dedi Keiko Yamasuki.

"Olabilir ama ben bu yüzden seneler kaybettim."

"Ordudan ayrıldığınız için mi?"

Wu Yue başını salladı. "Hayır. Ben ebeveynleri bilim-insanı olan bir ailede doğdum ve asker olduktan sonra bile insanlığı tek bir birim olarak görecek şekilde bir eğitim aldım. Her zaman bir asker için en büyük onurun, tüm insan ırkı için mücadele etmesi olacağına inanırdım. Ama bu fırsat elime geçtiğinde kaybetmeye mahkûm olduğumuz bir savaştaydık."

Hines tam bir şey söyleyecekken Keiko araya girdi: "İzninizle bir sorum olacak, kaç yaşındasınız?"

"51."

"İnanç aldıktan sonra bile uzay kuvvetine dönmeniz mümkün olsaydı, bu yaşta tekrar hizmete başlamanın biraz geç olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Hines, Keiko'nun doğrudan Wu Yue'yi reddetmek istemediğini görebiliyordu. Hiç şüphe yoktu ki bu derin melankolik ruhlu adam bir kadının gözünde çok çekiciydi. Ama Hines bunu dert etmedi. Çünkü Hines için, umutsuzluk tarafından tüketilmiş bir adam olmasından başka bir anlamı yoktu.

Wu Yue başını salladı. "Yanlış anladınız. Ben zafer inancı kazanmak istemiyorum. Sadece ruhum için huzur arıyorum," dedi.

Hines konuşmak istedi ama Keiko onu durdurdu.

Wu Yue devam etti. "Annapolis'te Denizcilik Akademisi'nde okurken eşimle tanıştım. O dindar bir Hıristiyandır ve beni kıskandıran bir huzuru vardır. Tanrı'nın geçmişten geleceğe her şeyi planladığını söylüyor. Tanrı'nın çocukları olarak, bizim bu planları anlamaya ihtiyacımızın olmadığını ve sadece bu planın evrendeki en makul olan olduğuna sıkıca inanmamız ve sonra da Tanrı'nın iradesine göre huzur içinde yaşamamız gerektiğini söylüyor."

"Bu yüzden de Tanrı'ya karşı sarsılmaz bir inanç kazanmaya geldiniz, değil mi?" diye sordu Hines.

Wu Yue başını salladı. "inanç önermemi yazdım, lütfen bir göz atın," dedi, elini gömleğinin cebine atarak.

Keiko yine Hines konuşmadan araya girdi: "Eğer durum sadece buysa yapmanız gereken sadece inanmak. Bunun için teknolojik yollara başvurmanıza gerek yok."

Eski uzay kuvvetleri kaptanının yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Ben materyalist eğitim altında büyüdüm. Sadık bir ateistim. Benim gibi biri için inanç kazanmanın kolay olmayabileceğinin farkında mısınız?"

"Kesinlikle!" dedi Hines, Keiko'dan önce konuşamaya başlayarak. Elinden geldiğince çabucak ve açıkça anlatmaya karar verdi. "Bilmeniz gereken bir şey var ki Birleşmiş Milletler'in kararına göre, düşünce mührü sadece tek bir önerme üzerine çalışır." Konuşurken bir yandan da büyük ve kırmızı bir kartı çıkarıp Wu Yue'nin görebileceği şekilde açtı. Siyah kadife astarı üzerinde İnanç Anıtı'ndan zafer yemini altın rengi harflerle yazılmıştı. "Bu bir 'İnanç Kitabı'" dedi. Farklı renklerde bir dizi daha çıkardı. "Bunlar farklı dillerde İnanç Kitapları. Bay Wu, size düşünce mührünün nasıl sıkı bir denetimde olduğunu anlatayım. Güvenli ve güvenilir çalışmasını garanti altına almak için, önerme görüntü ekranı üzerinde gösterilmez. Az önce size gösterdi-

ğim İnanç Kitapları'ndan okunması için gönüllüye verilir. Gönüllülük ilkesinin yansıması olarak prosedür gönüllü tarafından tamamlanır. Sonra kitabı açıp düşünce mührü cihazı üzerindeki başlat butonuna basar. Asıl operasyon gerçekleşmeden önce sistem üç kere onay ister. Her operasyon öncesi, inanç kitabı BM İnsan Hakları Komisyonu üyeleri ve Dünya Savunma Konseyi daimi üyelerinden oluşan on kişilik bir heyet tarafından incelenir. Düşünce mührünün kullanımı sırasında on kişilik heyet denetleme amaçlı orada bulunur. Yani Bay Wu, isteğiniz yerine getirilemez. Dini inanç önermenizi unutun, inanç önermesinde kitaptaki bir kelimeyi bile değiştirmek suçtur."

"O zaman, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Wu Yue, başını sallayarak. Aslında beklediği bir sonuçtu bu. Çıkmak için döndü. Arkadan bakıldığında yalnız ve yaşlı görünüyordu.

"Hayatının geri kalanı zor olacak," dedi Keiko, hassasiyet dolu yumuşak bir sesle.

Hines, "Bay Wu!" diye seslendi kapının hemen dışındaki Wu Yue'yi durdurarak. Batan güneşten gelen ışığı yansıtan İnanç Anıtı ve BM binasının cam duvarının olduğu yere koştu. Yansıyan ışıktan dolayı gözlerini kıstı. "Bana inanmayabilirsiniz ama ben de neredeyse tam tersini yapmıştım," dedi.

Wu Yue şaşırmış görünüyordu. Hines dönüp baktı; Keiko onun arkasından gelmemişti. Hines cebinden bir kâğıt çıkarıp Wu Yue'ye göstermek için açtı. "Bu benim kendime uygulamak istediğim düşünce mührü. Tereddüt ettim ve tabii en sonunda yapamadım." Kâğıt üzerinde şu yazıyordu:

Tanrı öldü.

"Neden?" diye sordu Wu Yue başını kaldırarak.

"Açık değil mi? Tanrı ölmedi mi? Başlarım onun planına da boyunduruğuna da!"

Wu Yue bir an için sessizlik içinde Hines'a baktı, sonra da dönüp basamaklardan yürüdü.

Wu Yue, İnanç Anıtı'nın gölgesinde yürürken, Hines arkasından, "Size duyduğum horgörüyü gizlemek isterdim ama bu elimden gelmiyor," diye bağırdı.

Sonraki gün, Hines ve Keiko Yamasuki'nin beklediği insanlar gelmeye başladı. Parıldayan güneşin sabahında, üçü Avrupalı erkek ve biri Asyalı bir kadın olmak üzere dört kişi geldi. Genç, uzun boylu, dik duruşlu, sabit bir hızda yürüyen, kendine güvenen ve olgun görünen insanlardı. Hines ve Keiko Yamasuki, gözlerinde Wu Yue'ninkiyle aynı melankolik bakışlarını gördü.

Düzgün bir şekilde resepsiyonda gerekli belgeleri gösterdiler ve liderleri ciddi bir şekilde, "Biz Uzay Kuvveti çalışanlarıyız. Zafer için inanç almaya geldik," dedi.

Düşünce mührü işlemi oldukça hızlı gerçekleşti. İnanç Kitapları'nın içeriği on kişilik heyetin denetiminden dikkatli bir şekilde geçtikten sonra, noter belgesini imzaladılar. Sonra yine heyetin gözetimi altında ilk gönüllü İnanç Kitabı'nı aldı ve düşüncü mührü tarayıcısının önünde oturdu. Önündeki küçük platforma kitabı yerleştirdi. Platformun sağ alt köşesinde kırmızı bir düğmesi vardı. İnanç kitabını açtığında bir ses ona şunu sordu: "Bu önermedeki inancı almak istediğinize emin misiniz? Eminseniz düğmeye basınız, değilseniz tarama alanını terk ediniz."

Bu soru üç kez tekrarlandı ve her sorulduğunda kırmızı düğme parladı. Bir konumlandırma cihazı yavaş yavaş gönüllünün başına yerleşti ve ses tekrar konuştu: "Düşünce mührü işlemi başlamaya hazır. Lütfen sessizce önermeyi okuyup ardından düğmeye basın."

Düğmeye basıldığında ışık ilk önce yeşile döndü ve yaklaşık yarım dakika sonra yeşil ışık söndü. Ses, "Düşünce

mührü işlemi tamamlandı," dedi. Konumlandırma cihazı adamın başından ayrıldı ve gönüllü kalkıp çıktı.

Sonraki dört subayın da işlemi tamamlandıktan sonra giriş salonuna döndüler. Keiko Yamasuki dikkatle onlara baktığında karamsarlıklarının iyileşmiş olduğunu hayal etmiyordu. Melankoli ve karamsarlıkla dolu dört çift gözdeki bakışlar kaybolmuş ve yerini su gibi bir sakinliğe bırakmıştı.

"Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Keiko, gülerek.

"Mükemmel," diye cevap verdi genç bir subay, gülümseyerek. "Olması gerektiği gibi."

Onlar gittikten sonra Asyalı kadın döndü ve ekledi: "Doktor gerçekten harika hissediyorum. Teşekkür ederim."

O andan itibaren gelecek, en azından bu dört gencin kalbinde kesindi.

O günden itibaren Uzay Kuvveti üyeleri inanç elde etmek için ilk başlarda bireysel olarak, sonra ise kalabalık gruplar halinde gelmeye başladı. İlk başta sivil kıyafetler giyerken, sonraları çoğu askeri üniforma içinde geldi. Beşten fazla kişi aynı anda geldiyse, denetim heyeti kimseye baskı yapılmadığını doğrulamak için ufak bir soruşturma gerçekleştiriyordu.

Bir hafta sonra Uzay Kuvveti'nin yüzden fazla üyesi düşünce mührüyle zafer inancı elde etmişti. Bunlar arasında kıdemli albaylar da vardı erler de. Kıdemli albay ulusal uzay güçleri tarafından düşünce mührünün kullanılmasına izin verilen en yüksek rütbeydi.

O gece mehtabın altında, İnanç Anıtı'nın yanında Hines, Keiko Yamasuki'ye, "Aşkım, gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Geleceğe mi?"

"Evet. Zihin çalışmasında diğer biliminsanlarından daha iyi değiliz ve yapmak istediğimiz her şeyi başardık. Tarihin

çarkını döndürdük ve şimdi geleceğe gidip bunun için bekleyelim."

"Ne kadar uzağa?"

"Çok uzağa, Keiko. Çok uzağa. Üç Cisim mekiklerinin Güneş Sistemi'ne ulaştığı zamana."

"Bunu yapmadan önce bir süreliğine Tokyo'daki evimize dönelim. Sonsuza dek var olmayacak orası."

"Tabi ki, canım. Orayı ben de özledim."

•●•

Altı ay sonra, Keiko Yamasuki derin soğuğa battı ve hibernasyona girmek üzereyken dondurucu soğuk kafasındaki yoğun gürültüyü bastırdı. Karanlıkla gelen yalnızlık içinde keskin bir rahatlık düşüncelerini sarmalıyordu, tıpkı on yıl önce Luo Ji'nin buzlu göle düştüğü zamanki gibi. Aniden, Keiko'nun puslu düşünceleri kışın ortasındaki serin hava gibi alışılmadık şekilde netleşti.

Hibernasyonu durdurmak için bağırmak istedi ama çok geçti. Ultra düşük sıcaklıklar vücudunun her hücresine sızmış ve ses çıkarma yeteneğini bastırmıştı.

Operatörler ve doktorlar, hibernasyona girerken Keiko'da bir tuhaflık fark ettiler. Gözleri, aniden korku ve umutsuzlukla açılmıştı. Göz kapakları soğuktan donmuş olmasaydı, gözleri tamamen açılırdı. Ama bu daha önce hibernasyon sürecine girenlerde görülen normal bir refleks olduğundan kimse bunu umursamadı.

•●•

Birleşmiş Milletler Dünya Savunma Konseyi, Duvarabakan Projesi Oturumu'nda yıldız sınıfı hidrojen bombası testi tartışıldı.

Bilgisayar teknolojisindeki dev atılım sayesinde, bilgisayarlar en azından son on yıl içinde geliştirilen teorik yıldız sınıfı nükleer patlamaların altından kalkabilecek hale gelmişlerdi, bu da yüksek verimli yıldız sınıfı hidrojen bom-

balarının üretimine hemen başlanabileceği anlamına geliyordu. İlk bombada öngörülen verim, 350 megaton TNT patlayıcısına ya da insanlık tarafından üretilmiş en büyük hidrojen bombasının yedi kat fazla güçlü haline eşdeğerdi. Böyle bir süper bombanın atmosferde test edilmesi mümkün değildi, ve daha önceki testlerde kullanılan derinlik kullanılırsa, deneme alanının etrafındaki kayaları gökyüzüne göndereceğinden bunun için ultra derinlikte bir yeraltı testi gerekliydi. Ama buna rağmen dünyada hissedilebilecek güçlü şok dalgaları yaratabilirdi ve muhtemelen deprem ve tsunami dâhil geniş yelpazede tahmin edilemeyen jeolojik etkilere yol açabilirdi. Bu nedenle yıldız sınıfı hidrojen bombaları sadece uzayda test edilebilirdi. Gerçi yine de bu yüksek yörüngede imkânsızdı. Mesafeden dolayı, bombadan açığa çıkacak elektromanyetik darbe Dünya'nın telekomünikasyon ve enerji sistemleri üzerinde bir felaket etkisi yaratırdı. Sonrasında ideal test yeri ayın arka tarafı olarak belirlendi. Ancak Rey Diaz farklı bir yer seçti.

"Testleri Merkür üzerinde yürütmeye karar verdim," dedi Rey Diaz.

Bu öneri katılımdaki temsilcileri şaşırttı ve plan hakkında sorular sormaya başladılar.

"Duvarabakan planının temel ilkelerine göre açıklama yapmak zorunda değilim," dedi soğuk bir sesle. "Testler yeraltında yapılmalı ve Merkür'ün ultra derinlikte kazılmasına ihtiyacımız var."

Rus temsilci, "Merkür'ün yüzeyinde test yürütmeyi düşünebiliriz, ancak yeraltı testleri çok pahalı. Derin miller kazmak, yeryüzünde benzer bir mühendislik projesinin yüz katına mal olabilir. Ayrıca Merkür'de yapılan bir nükleer bomba testinin sonucu bize bir şey söylemez," dedi.

"Hatta Merkür'de yüzey testi bile imkânsız!" diye konuşmaya katıldı ABD temsilcisi. "Bugüne kadar Rey Diaz,

diğer Duvarabakanlardan daha fazla kaynak kullandı. Durdurulmasının zamanı geldi artık!" Bu düşünce İngiltere, Fransa ve Almanya'nın temsilcileri tarafından da yinelendi.

Rey Diaz güldü. "Eğer Dr. Luo gibi sadece az kaynak kullansaydım bile benim planımı veto etmek için hevesli olurdunuz," dedi. Rey Diaz, başkana döndü. "Başkan ve her bir temsilciye sormak istiyorum, Duvarabakanlar tarafından önerilen tüm stratejiler üzerinden, en çok benim planım ana savunmayla uyum içinde ve bunu anaakımın bir parçası olarak görebileceğiniz noktadadır. Net rakamlara bakıldığında kaynak tüketimi fazla görülebilir ama anaakımın önemli bir bölümü için çalışıyor. Bu yüzden..."

İngiltere temsilcisi sözünü kesti. "Hâlâ neden Merkür'ün altında testler yapılması gerektiğini açıklamadınız. Yoksa sadece para mı harcamak istiyorsunuz? Bunun için herhangi başka bir açıklama göremiyoruz."

"Sayın başkan, temsilciler," diye sakince konuşmaya başladı Rey Diaz. "Fark etmiş olacağınız üzere Dünya Savunma Konseyi artık Duvarabakanlara ve Duvarabakan prensiplerine karşı olan saygısını kaybetmiştir. Planlarımızın her detayını açıklamak zorunda olmamız Duvarabakan Projesi'nin anlamıyla nasıl örtüşebilir?" Onu zorlayan temsilcilere tek tek bakarken onlar da bakışlarını başka yerlere çevirdiler.

Rey Diaz, "Bununla birlikte, ben bu konuyu açıklamak için hazırım. Merkür'de yeraltı testlerinin amacı gezegende büyük bir patlama olduğunda gelecekte Merkür'e bir üs kuracak yer hazırlamak. Açıkçası tür bir mühendislik projesini yürütmenin en kolay yolu bu," dedi.

Onun bu sözleri fısıltılarla karıştı ve bir temsilci, "Duvarabakan Rey Diaz, demek istediğiniz yıldız sınıfı hidrojen bombaları için Merkür'ü fırlatma üssü olarak kullanmak mı?" diye sordu.

Rey Diaz kendinden emin bir şekilde, "Evet," diye yanıtladı. "Anaakım savunmada güncel stratejik teori, önemi dış gezegenlere veriyor ve bu nedenle savunmada önemli olmadığına inanılan iç gezegenlere yeterli dikkat verilmiyor. Benim planımda Merkür üs olarak anaakım savunmadaki zayıf bağlantıyı onarmak için tasarlandı."

"Güneşten korkuyor ama yine de güneşe en yakın gezegene gitmek istiyor. Biraz garip değil mi?" dedi ABD temsilcisi ve onun bu lafı üzerine bazı gülme sesleri gelince başkan uyarıda bulundu.

"Önemli değil, Sayın Başkan. Ben bu saygısızlığa alışığım. Duvarabakan olmadan önce alışmıştım buna," dedi elini kaldırarak Rey Diaz, "Ama sizler bu duruma saygı göstermelisiniz. Dış gezegenler ve Dünya kaybedildiğinde, Merkür üssü insanlığın son kalesi olacak. Radyasyonun ortasında güneş tarafından desteklenen en sağlam pozisyon olacak."

"Duvarabakan Rey Diaz, planınızı önemli yapan, insanlığın umutsuzluğa düştüğü zamanda son önemli dayanak olacak olması mıdır? Bu sizin karakterinizle oldukça tutarlı," dedi Fransız temsilci.

"Beyler, bir son direnme durumunun olabileceğini reddedemeyiz ve bunu da göz önüne almalıyız," dedi Rey Diaz ciddiyetle.

"Çok iyi, Duvarabakan Rey Diaz" dedi Başkan. "Peki, bu senaryoda kaç tane yıldız hidrojen bombasına ihtiyacımızın olacağını söyleyebilir misiniz?"

"Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Dünya'nın sahip olduğu üretme kapasitesi kadar çok imalat yapmalı. Kesin sayı, gelecekteki hidrojen bombalarının sahip olacağı verime bağlıdır. Ancak güncel hesaplara göre ilk olarak en azından bir milyon taneye ihtiyaç var."

Rey Diaz'ın bu sözleri oturumda kahkahalara sebep oldu.

"Anlaşılan Duvarabakan Rey Diaz sadece küçük bir güneş değil, küçük bir galaksi yaratmak istiyor," dedi ABD temsilcisi yüksek sesle. Sonra Rey Diaz'a doğru eğildi. "Gerçekten de okyanustaki protyumun, döteryumunun ve trityumunun sadece sizin için hazırlandığını mı düşünüyorsunuz? Sırf sizin bombaya olan sapkın meyliniz yüzünden dünya bir bomba atölyesi haline mi getirilecek?"

O anda oturumda ciddi bir ifadeyle duran tek kişi Rey Diaz'dı. Yaygara dinene kadar sessizce bekledi ve sonra kelimelerin üzerine basa basa, "Bu, insan ırkının nihai savaşı, bu yüzden de verdiğim rakam hiç de büyük değil. Ama bugünün koşullarını tahmin ettim, yine de çok çalışacağız. Bomba yapacağım, mümkün olduğunca fazla yapacağımı söyleyebilirim. Çok çalışacağım ve durmayacağım," dedi.

Bunun üzerine ABD, İngiltere ve Fransa'nın temsilcileri, Duvarabakan Rey Diaz'ın P269 stratejik planını sonlandırmak için ortak bir teklif sundu.

•●•

Merkür'ün yüzeyinde sadece iki renk görülebilir: siyah ve parlak sarı. Siyah, gezegen arazisinin rengidir ve kızgın güneşten gelen bol yansımalı aydınlatmaya rağmen siyah bir tabaka olarak kalır. Parlak sarı, gökyüzünün önemli bir bölümünü işgal eden güneşten gelir. Güneşin geniş dairesinin ortasında, kızgın ateşin kabaran dalgaları ve bir tür sanki siyah bulutlardan oluşmuş lekeleri ve ayrıca kenarından çıkan ateşlerin zarif dansı çok net görülebilirdi.

Kızgın güneş dalgalarının üzerinde asılı duran sert kayada insanlık küçük bir güneş yetiştiriyordu.

Uzay asansörünün tamamlanmasıyla birlikte, insanlık Güneş Sistemi'ndeki diğer gezegenleri de büyük ölçüde araştırmaya başlamıştı. Mars ve Jüpiter'in uyduları üzerinde insanlı uzay aracı inişi pek heyecan yaratmamıştı çünkü insanlar biliyordu ki yolculuklarının amacı geçmişten çok

daha net ve gerçekçiydi: Onlar Güneş Sistemi'nin savunması için bir üs kurmayı amaçlamışlardı. Bu yolculuk, kimyasal roketler ve navigasyon tabanlı uzay araçlarına dayanıyordu, ilk keşif olarak da dış gezegenler üzerine yoğunlaşmışlardı. Ama uzay stratejisi çalışmalarını derinleştirmek için, iç gezegenlerin stratejik değerlerinin ihmalinin doğruluğu sorgulanmıştı. Bütün bunlardan dolayı Venüs ve Merkür'ün keşfi hızlandırıldı ve bu yüzden Dünya Savunma Konseyi, Merkür üzerinde yıldız sınıfı hidrojen bombası testi için Rey Diaz'ın planını kabul etti.

Merkür kayasındaki kazı, Güneş Sistemi'nde başka bir gezegen üzerinde insanlığın üstlendiği ilk büyük ölçekli mühendislik projesiydi. İnşaat Merkür'de sadece geceleri sürdürülebilecekti yani 88 Dünya günü sürecekti. Bu da projenin Dünya zamanına göre 3 yılda tamamlanacağı anlamına geliyordu. Ancak, alışılmadık sert tabaka ve metal ile kaya karışımından dolayı öngörülen derinliğin ancak üçte birine ulaşıldı. Kazının devam etmesi projeyi yavaşlatabilir ve çok daha pahalıya mal olabilirdi. Sonuçta projenin sonlandırılmasına karar verildi. Eğer testler bu derinlikte yapılmış olsaydı, patlamayla çevreleyen kaya kesinlikle püskürtülür ve bir krater oluşurdu, kısacası sulandırılmış atmosferik bir test yapılırdı. Ve kabuğun çevresinden gelen çatışma nedeniyle, testin sonucunu gözlemlemek, sadece atmosferin test sonucunu gözlemlemekten daha zor olabilirdi. Ama Rey Diaz, eğer krater üzerine bir kapak olursa, hâlâ bir üs olarak hizmet verebileceğini söyledi ve geçerli derinlikte yeraltı testlerinin yapılması konusunda ısrar etti.

Test şafak vakti gerçekleştirildi. Merkür üzerindeki gün doğumu on saatten fazla süren bir süreçti ve ufukta sadece soluk bir ışık belirmişti. Patlama geri sayımı sıfıra ulaştığında, halka biçimindeki dalgalar sıfır noktasından dışarıya doğru yayıldı ve Merkür'ün zemini bir an için saten gibi

yumuşacık hale geldi. Sonra patlama sahasında, bir dağ bir dev gibi yavaşça yükseldi. Zirvesi 300 metre civarına ulaştığında dağ patladı ve milyonlarca tonluk balçık ve kayayı havaya uçurup gökyüzüne gönderdi. Bunun yanı sıra yeraltında patlayan nükleer ateş topu, havaya uçan kaya ve toprağı aydınlatarak siyah Merkür gökyüzündeki bir havai fişek gösterine çevirdi. Ateş topu beş dakika sürdü ve nükleer bir parıltı içerisinde kaya parçaları yere düştü.

Büyük patlamanın sonuçlanmasından 10 saat sonra, gözlemciler Merkür etrafında bir halkanın oluştuğunu fark ettiler. Kayanın önemli bir miktarı şiddetli patlamada kozmik hıza erişmiş ve farklı boyutlarda çok sayıda uyduya dönüştü. Dengeli bir şekilde yörüngede dağılmışlar, Merkür'ü insan yapımı ilk halkalı gezegene çevirmişlerdi. Halka inceydi ve güneşin şiddetli ışığında ışıldıyor gibiydi. Sanki birisi gezegeni fosforlu kalemle işaretliyordu.

Kayaların başka bir kısmı Merkür'ün ikinci kaçış hızına erişmişti ve güneşin uydusuna dönüşerek ayrıldılar. Güneşin uyduları Merkür'ün asteroit kuşağında tamamen ayrı, başlı başınaydılar.

•●•

Rey Diaz, güneş korkusundan dolayı güvenlik açısından herhangi bir kaygının olmaması için yeraltında yaşıyordu. Klostrofobik yer, güneşten kendini iyi hissedebileceği kadar uzaktaydı. Yaşadığı bodrumdan Merkür'ün testini naklen izliyordu. Aslında tam olarak canlı yayın denemezdi buna, yedi dakikalık bir zaman farkıyla geliyordu görüntüler. Merkür üzerindeki büyük patlamanın ardından ateş topu sonrası karanlığında taş yağmurları halen devam ederken, Rey Diaz, yıldız sınıfı hidrojen bombalarının Dünya Savunma Konseyi üzerinde büyük bir etki yarattığını söyleyen konsey başkanından bir telefon aldı. Daimi üye devletler, mümkün olan en kısa zamanda bir sonraki Duvarabakan

oturumunda bombalarının üretilmesi ve geliştirilmesine dayalı görüşme talep etmişlerdi. Başkan istenen bomba sayısı konusunda Rey Diaz'ın talebinin imkânsız olduğunu söylemişti ama güçlerin çoğu bomba üretimi konusunda neler yapılabileceğini konuşmak istiyordu.

Merkür testi sonuçlandıktan on saatten fazla zaman sonra, Rey Diaz, Merkür'ün yeni halkasının ışıltısını televizyonda izlerken telsizden güvenliğin sesi geldi ve ona psikiyatristinin geldiğini, randevularının olduğunu söyledi.

"Ben psikiyatrist falan istemedim, gönderin gitsin!" diye bağırdı Rey Diaz. Son derece sinirliydi, büyük bir rezaletin mağduru olmuş gibiydi.

"Böyle yapmayın, Bay Rey Diaz" dedi ziyaretçi sakin ses tonuyla. "Güneşi görmenize yardımcı olabilirim..."

"Defol git!" diye bağırdı Rey Diaz ama sonra hemen fikrini değiştirdi. "Hayır, bu aptalı yakalayıp nereden geldiğini bulun."

"Rahatsızlığınızın nedenini biliyorum," diye devam etti ses. Hâlâ sakindi. "Bay Rey Diaz, lütfen bana inanın. Siz ve ben, bu dünyada bunun nedenini bilen yegâne kişileriz."

Rey Diaz, bu sözlerle birden büyük paniğe kapıldı. "Bırakın girsin!" dedi. Bitkin gözleriyle birkaç saniye tavana baktı ve sonra yavaş yavaş ayağa kalktı. Darmadağın olmuş kanepeden kravatını alıp tekrar geri bıraktı. Aynaya doğru yürüdü, yakasını düzeltti ve elleriyle saçlarını taradı. Ciddi bir konu için hazırlık yapıyor gibiydi.

Aslında gerçekten de ciddi bir konu olduğunu biliyordu.

Gelen ziyaretçi orta yaşlı, yakışıklı bir adamdı ama kendini tanıtmadı. Odadaki ağır puro ve alkol kokusundan dolayı hafifçe kaşlarını çattı. Rey Diaz ona bakarken sakince orada öylece dikiliyordu.

"Neden sanki seni daha önce gördüğüme dair içimde bir his var?" dedi Rey Diaz, ziyaretçiye bakarken.

"Bu o kadar garip değil, Bay Rey Diaz. Herkes beni eski filmlerdeki Süpermen'e benzetir."

"Gerçekten de Süpermen olduğuna inanıyor musun?" diye sordu Rey Diaz. Koltuğa oturup purosunu çıkardı. Sonunu ucunu ısırıp purosunu yaktı.

"Bu soru zaten benim ne tür bir adam olduğumu bildiğinizi gösterir. Ben Süpermen değilim, tıpkı sizin gibi." Konuşurken bir adım ileri gitti ve Rey Diaz, adamı önünde buldu. Sigarasından bir nefes çekip dumanını üfledikten sonra ayağa kalktı.

"Duvarabakan Manuel Rey Diaz, ben sizin Duvarıyıkan'ınızım."

Rey Diaz hüzünlü bir şekilde başını salladı.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Duvarıyıkan.

"Oturamazsın," dedi Rey Diaz. Dumanı adamın yüzüne üflüyordu.

"Bu kadar depresif olmayın," dedi Duvarıyıkan, düşünceli bir gülümsemeyle.

"Değilim," diye yanıtladı Rey Diaz, soğuk ve kaya gibi sert ses tonuyla.

Duvarıyıkan duvara doğru yürüdü ve bir düğmeyi açtı. Bir yerde vantilatör fanlarının uğultusu başladı.

"Buradaki hiçbir şeyi karıştırma," diye uyardı Rey Diaz.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Ve hatta daha da fazlası, güneşe ihtiyacım var. Duvarabakan Rey Diaz, ben bu odaya oldukça fazla aşinayım. Sophonlar tarafından gönderilen görüntülerde, sizi kafesteki bir hayvan gibi volta atarken sık sık izledim. Dünyada hiç kimse sizi benim kadar izlememiştir ve inanın bana, bu benim için hiç de kolay değildi."

Duvarıyıkan, yüzünde buz heykeli gibi boş bir ifade olan Rey Diaz'a baktı ve devam etti: "Frederick Tyler'la karşılaştırıldığında, daha parlak bir stratejistsiniz. Yetkin bir Du-

varabakan'sınız. Bunun yalakalık olmadığına inanın lütfen. Yaklaşık on yıl boyunca beni kandırdığınızı itiraf etmeliyim. Sizin süper bomba manyaklığınız uzay savaşında öyle verimsiz bir silahtı ki uzun bir süreliğine başarıyla asıl stratejinizi gizlediniz. Gerçek stratejiyi kırmak için herhangi bir ipucu bulamadım. Labirentin içinde koyu bir mücadeleye giriştim ve bir noktada ümitsizliğe düşmüştüm." Duvarıyıkan zor zamanlarına ait anılarla tavana baktı, "Sonra, Duvarıyıkan olmadan önceki bilgileri düşündüm. Ama tabii sophonların yardımı olmadan bunu yapmak hiç kolay olmadı. O günlerde sınırlı sayıda sophonun dünyaya ulaştığını biliyorsunuz ve Güney Amerikalı bir devlet başkanı olarak onların dikkatini çekmemiştiniz. Bu yüzden de materyal toplamada alışılmış yollara başvurdum. Bu böyle üç yıl sürdü. Gözüme sadece tek bir adam çarpıyordu: William Cosmo. Onunla üç kez gizlice bir araya geldiniz. Sophonlar konuşmanızın içeriğini kaydetmediğinden ne konuştuğunuzu asla bilemeyeceğim. Ama Batılı bir astrofizikçiyle gelişmemiş küçük bir ülkenin devlet başkanının üç kez görüşmesi oldukça sıradışı. İşte tam da o zaman Duvarabakan olmaya hazırlandığınızı öğrendik.

"Hiç şüphe yok ki, sizi ilgilendiren şey Dr. Cosmo'nun araştırmasının meyvesiydi. Bunun sizin dikkatinizi nasıl çektiği konusunda halen aydınlanmış değilim. Ama siz mühendislik geçmişi olan birisiniz ve önceki sosyalizm seven selefinizin de mühendisler tarafından yönetilen bir ülke hayali vardı. Bu, onun varisi olmanızda önemli bir etkendi. Yani Cosmo'nun araştırmasının potansiyel önemini fark edecek yetenek ve duyarlılıkta olmalısınız.

"Üç Cisim Krizi ortaya çıktıktan sonra, Dr. Cosmo'nun araştırma ekibi Üç Cisim yıldız sisteminin atmosferi üzerine çalışmaya başladı. Bu atmosferin eski bir gezegenin bir yıldızla çarpışması sonucu oluştuğu iddiasını ortaya attı. Bu çarpışmayla, fotosfer ve troposfer dış katmanları parça-

lanmıştı, yıldızlar uzaya fırlamıştı ve çevredeki atmosferi oluşturmuştu. Sistemin hareketinin toplam düzensizliği nedeniyle, yıldızların birbirine çok yakın geçtiği zamanlar olmuştu ve o zamanlarda, bir yıldızın atmosferi diğer bir yıldızın çekimiyle dağıtılır, sadece yıldız yüzeyindeki patlamalarla doldurulurdu. Bunlar volkanlar gibi sürekli patlamalar şeklinde değil, ani maruz kalınan salınımlardı. Bunun nedeni yıldız atmosferinin sürekli olarak genişleyip daralmasıydı. Bu hipotezi kanıtlamak için, Cosmo, evrende benzer durumda olabilecek başka bir atmosfer ve yıldız araştırdı ve bir gezegenle çarpışılması sonucunu çıkardı. Üç Cisim Krizi'nin üçüncü yılında başardı bunu.

"Dr. Cosmo ve ekibi Güneş Sistemi'nden 84 ışık yılı uzaklıkta 275E1 gezegen sistemini keşfetti. II. Hubble o zaman devreye girmemişti, bu yüzden yalpalama metodunu kullandılar. Yalpalama frekansını ve ışık maskesini gözlemleyerek ve hesaplayarak gezegenin üst yıldıza çok yakın olduğunu öğrendiler. İlk başta, astronomi topluluğu o zamana kadar iki yüzden fazla gezegen sistemi keşfettiği için bu keşif çok fazla dikkat çekmemişti. Ama yapılan diğer gözlemler şok edici bir gerçeği ortaya çıkardı: Gezegen ve yıldızlar arasındaki mesafe sürekli küçülüyor ve büzülme oranı da devamlı hızlanıyordu. Bu da ilk defa insanlığın bir gezegenin yıldıza düşüşünü gözlemleyeceği anlamına geliyordu. Bir yıl sonra veya 84 yıl önceki gözlem zamanında, bu gerçekleşti. O zaman gözlemsel koşullar, çarpışmanın sadece yerçekimi sallantısı ve periyodik ışık maskesine dayanarak belirlenebildiği anlamına geliyordu. Ama sonra harika bir şey oldu: Yıldızın etrafında sarmal madde göründü ve bu sarmal akışı genişletmeye devam etti. Bir helezonal yay merkezindeki yıldızla çözülüyor gibiydi. Cosmo ve meslektaşları, madde çıkışının gezegenin çarpışma noktasından olduğunu fark etti. Kaya yığını uzak güneş kabuğu-

na çöktü ve yıldız maddesinin yıldızın kendine dönmesiyle meydana gelen sarmal uzaya çıkardı.

"Bay Rey Diaz, burada birkaç kilit veri vardı. Yıldız 4.3 mutlak büyüklükte ve 1.2 kilometrelik çapta sarı G2 sınıfındaydı. Bizim güneşe oldukça benzer yani. Gezegen, Dünya'nın kütlesinin yaklaşık yüzde dördü veya Merkür'den biraz daha küçüktü ve maddenin sarmal bulutu, bizim güneş ve asteroit kuşağı arasındaki mesafeden fazla olan üç AU çapındaki çarpışmadan oluşmuştur.

"Bu keşifle stratejinizi kırmak için bir çatlak bulmuş oldum. Şimdi sizin Duvarıyıkan'ınız olarak, büyük stratejinizi açıklayacağım.

"Milyonlarca yıldız sınıfı hidrojen bombası elde edebildiğini varsayarsak, Dünya Savunma Konseyi'ne verdiğiniz söz kapsamın tümünü Merkür'e stoklayacaktınız. Eğer bombalar Merkür kayasında patlatılırsa, bunlar gezegeni yavaşlatacak bir işlev gören bir turbo motora dönüşecekti. Sonunda bu hızıyla yörüngede durması mümkün olmayacak ve güneşe düşecekti. Bir sonraki aşama için, 84 güneş yılı uzakta 275E1 üzerinde olanları burada tekrarlayalım: Merkür güneşin konvektif kabuğunu delecek ve yüksek hızda uzaydaki radyasyon tabakasından büyük miktarda yıldız maddesi çıkaracaktı; Güneş döndükçe 275E1 bölgesindekine benzer sarmal bir atmosfer meydana getirecekti. Güneş, yalnız bir yıldız olduğu için Üç Cisim Sistemi'nden farklıdır, başka bir yıldızla asla kesişmeyecekti ve bu nedenle o yıldızların atmosferinden daha yoğun hale gelinceye kadar atmosferinin artması devam edecekti. Bu, aynı zamanda, 275E1 gözlemleriyle teyit edilmiştir. Çıkarılmış maddenin sarmal akışı, tıpkı çözük helezon gibi güneşten dışa doğru genişlediğinde, o noktadaki muhteşem zincirleme reaksiyonunun başlamasıyla kalınlığı sonunda Mars yörüngesini geçecekti.

"İlk olarak üç karasal gezegen (Venüs, Dünya ve Mars) güneşin sarmal atmosferini geçerek atmosferik sürtünmeden dolayı hız kaybedecek, üç dev göktaşına dönüşecek ve eninde sonunda güneşe çarpacaktı. Ancak bundan çok önce, Dünya'nın atmosferi Güneş maddesinin yoğun sürtünmesinden yalınlaşacaktı. Okyanuslar buharlaşacak ve kaybolmuş bir atmosfer ve buharlaşmış okyanuslarla Dünya, kuyruğu güneş etrafını saran, yörüngesi boyunca uzanan bir kuyruklu yıldıza dönüşecekti. Dünyanın yüzeyi ateşli bir magma denizine dönecek ve nerede olursa olsun kimse hayatta kalamayacaktı.

"Venüs, Dünya ve Mars güneşe çarptığında, güneş maddesinin uzaya güneş enjeksiyonu şiddetlenecekti. Maddenin tek sarmal akışı, dört akışa çıkacaktı. Çünkü bu üç gezegenin toplam kütlesi Merkür'ün kırk katı ve kendi yörüngelerinde, güneşe çok daha yüksek hızda darbe vuracağından, her yeni sarmal Merkür'den onlarca kez fazla vahşetle enjekte olacaktı. Mevcut sarmal atmosferi Jüpiter'in yörüngesine yaklaşana kadar hızla genişleyecekti.

"Sürtünme, Jüpiter'in dev kütlesi üzerinde sadece çok küçük bir yavaşlama etkisi yaratacaktı. Bu yüzden de sarmalın Jüpiter'in yörüngesi üzerinde gözle görülür bir etkiye sahip olmasının öncesinde uzun bir süre gerekecekti. Ama Jüpiter'in uyduları şu iki akıbetle karşı karşıya kalacaktı: Sürtünme çubukları, Jüpiter'den uzaklaşıp hızla güneşe çarpıp kaybolacak veya Jüpiter yörüngesi üzerinde kaybolup sıvı gezegene düşeceklerdi.

"Zincirleme reaksiyon devam ederken, sarmal atmosferde küçük de olsa bir yavaşlama olacak ve Jüpiter'in yörüngesi giderek bozulacaktı. Bu nedenle sürtünme yüzünden yaşanan hız kaybıyla giderek yoğun bir atmosfere geçecek, böylece Jüpiter sonunda güneşe düşecekti. Jüpiter'in kütlesi, önceki dört gezegeninkinden altı yüz kat daha fazla ve

böylesi bir kütle güneş üzerinde bazı etkiler yaratacak, hatta en geleneksel çıkarımlara göre, yıldız maddesinin daha da şiddetli bir enjeksiyon üretmesi, sarmal atmosferin yoğunluğunu artıracak, Uranüs ve Neptün'ün sert soğuğunu şiddetlendirecekti. Ama bunların yanında gerçekleşme olasılığı daha yüksek olan bir başka olasılık daha var: Düşmüş dev Jüpiter, kütlesi sarmal atmosferin zirvesinden Uranüs'e ve hatta Neptün'ün yörüngesine ulaşabilirdi. Ve atmosferin tepesi oldukça ince olmasına rağmen, sürtünmenin yavaşlayan etkileri bu iki gezegeni ve uydularını güneşe doğru çekecekti. Zincirleme reaksiyonun son halkası tamamlandıktan sonra, er ya da geç dört yoğun karasal gezegeni ve Jüpiter'in üç büyük uydusu üzerinde bilinmez bir etkisi olacaktı. Güneşin gidişatının ne olacağı, Güneş Sistemi'nin nasıl etkileneceği bilinmiyor. Ama kesin olan bir şey var: Yaşam ve medeniyet için, Üç Cisim'in yapacağı saldırıdan daha acımasız olacak.

"Üç Cisim'e gelince, gezegenleri kendi yıldızları tarafından yutulmadan önce Güneş Sistemi onların tek umuduydu. Göç edebilecekleri başka bir dünya yok ve bu yüzden insanlığın peşinden geldikten sonra gezegenlerinin yok olacağı kaçınılmaz.

"Stratejiniz bu: Her iki taraf için de ölüm. Merkür üzerinde, her şey yıldız hidrojen bombalarıyla hazırlandıktan sonra, bunu Üç Cisim'in elini zorlamak için kullanacak ve insanlık için nihai bir zafer kazanacaktınız.

"Ve işte bu, yıllardır yapmış olduğum çalışmanın sonucu. Görüş ve eleştirilerinizi merak etmiyorum. Çünkü bunların doğru olduğunu biliyorum."

Duvarıyıkan konuşurken, Rey Diaz sessizce onu dinlemişti. Elindeki puronun yarısından fazlası kendi kendine yanmıştı ve puronun yanan tarafını kendine çevirdi.

Duvarıyıkan, Rey Diaz'a yakın kanepeye oturdu. Bir öğ-

rencinin ödevini değerlendiren öğretmen gibi yorulmadan devam etti: "Bay Rey Diaz, sizin parlak bir stratejist olduğunuzu söyledim veya en azından bu planın oluşturulmasında ve uygulamasında birçok mükemmel nitelik gösterdiniz.

"İlk önce kendi altyapı birikiminizden faydalandınız ama nükleer enerji geliştirdiğiniz ortaya çıktığında, Orinoco nükleer tesisinin parçalanmasıyla sizin ve ülkenizin yaşadığı utanç insanların aklında hâlâ taze. Bütün dünya umutsuz yüzünüzü gördü ve siz de dış dünyanın nükleer silahların kullanımı hakkında paranoya algılarınızdan yararlandınız veya hatta olası bir şüpheyi ortadan kaldırdınız.

"Planınızı yürütmenizdeki her detay yeteneklerinizi gösteriyor. Bunu örneklendireyim: Merkür testi sırasında, kayanın gökyüzüne püskürtülmesini istediniz. Ancak öngörülü bir hesapla ultra derin mili kazısında ısrar ettiniz. Bu muazzam girişimin maliyeti hakkında Dünya Savunma Konseyi daimi üye devletlerinin toleransını hassaslıkla anladınız ve bu takdire şayandır.

"Ama büyük bir hata yaptınız. Neden ilk testin Merkür üzerinde olması bu kadar önemliydi? Sonraki aşamalarda bombayı oraya getirmek için yeterince zaman olacaktı. Ama belki de sabırsız davrandınız ve bir yıldız sınıfı hidrojen bombasının patlaması sonucunu görmek istediniz. Gördünüz de, çok sayıda kaya maddesi kaçış hızına püskürtüldü, hatta belki de beklentilerinizi aştı. Memnun kaldınız. Ama bu benim hipotezimin son onayıydı.

"Evet, Bay Rey Diaz, bu son olay olmadan tüm çalışma verilerine rağmen, gerçek stratejinizi belirlemek benim için mümkün değildi. Çünkü fikir çok deliceydi. Ama büyük, hatta güzeldi. Eğer Merkür'ün düşmesi gerçekten meydana gelip zincirleme reaksiyonu tetikleseydi, o zaman Güneş Sistemi'nin tüm uyumu içindeki en görkemli hareket olacaktı. Ne yazık ki her ne kadar, insanlık sadece birinci

bölümü tadabilmiş mümkün olsa da, Bay Rey Diaz, sonuçta siz tanrının mizacındaki bir Duvarabakan'sınız. Sizin Duvarıyıkan'ınız olmak benim için bir onurdur."

Duvarıyıkan ayağa kalkıp güler yüzle Rey Diaz'a reverans yaptı.

Rey Diaz ona bakınadı ve incelediği purosundan bir nefes alıp dumanını üfledikten sonra, "İyi. O zaman ben Tyler'ın da sorduğu bir soruyu soracağım," dedi.

Duvarıyıkan bu soruyu onun yerine sordu. "Farz edelim ki doğru, o zaman ne olacak?"

Rey Diaz purosuna baktı ve başını salladı.

"Benim cevabım da Tyler'ın Duvarıyıkan'ı ile aynı. Efendi umursamıyor."

Rey Diaz gözlerini purosundan ayırdı ve Duvarıyıkan'a sorgularcasına baktı.

"Acemi gibi görünüyorsunuz ama keskin zekâlısınız. Oysaki ruhunuzun derinliklerinde halen acemisiniz. Gerçi sizin doğanız bu, acemi olmak. Ve bu acemilik stratejinizi temelinde var. Bu açgözlülüktür. İnsanlık çok fazla sayıda yıldız sınıfı hidrojen bombası üretme yeteneğine sahip değil. Dünya'nın tüm sanayi kaynaklarını kullanılsa bile, o sayının onda birini bile üretemez. Ve bir milyon yıldız hidrojen bombası Merkür'ü Güneş'e doğru yavaşlatmakta yeterli olmaktan çok fazla uzak. Bir askerin dikkatsizliğiyle, bu imkânsız planı yaptınız. Daha sonra da üstün stratejistin kurnaz hesaplamalarıyla plan adım adım ileriye taşındı. Duvarabakan Rey Diaz, bu gerçekten bir trajedi."

Rey Diaz, Duvarıyıkan'ın yüzüne bakarken, ifadesi yavaş yavaş yumuşuyor ve gülme krizine gireceğinin işaretleri geniş yüzünde yavaş yavaş kendini gösteriyordu. En sonunda tuttuğu kahkahasını patlattı.

"Hahahaha..." diye Duvarıyıkan'ı işaret ederek güldü. "Süpermen! Hahaha. Şimdi hatırladım. O... o eski Süper-

men. Şu Dünya'nın tersinde uçup zamanı geriye alan. Ama attan... hahaha... attan düşüp boynunu kırmıştı ...hahaha.."

"O, Christopher Reeve'di. Attan düşüp boynunu kırdı. Süpermeni canlandıran bir aktör," diyerek onu düzeltti Duvarıyıkan sessizce.

"Kaderinin ondan farklı olacağını mı düşünüyorsun? Hahaha..."

"Buraya geldiğime göre, kaderimi umursamıyorum. Hayatımı tam anlamıyla yaşadım," dedi Duvarıyıkan sakince. "Ama Bay Rey Diaz, sizin kendi kaderinizi düşünmeniz gerekir."

"İlk önce sen öleceksin," dedi Rey Diaz. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. Sonra purosunu Duvarıyıkan'ın gözlerinin arasına bastırdı. Duvarıyıkan elleriyle yüzünü kapattığında, Rey Diaz kanepeden bir askeri kemer alıp Duvarıyıkan'ın boynuna sardı ve tüp gücüyle onu boğmaya başladı. Duvarıyıkan genç olmasına rağmen, Rey Diaz'ın çevik kollarının arasından kurtulmasının yolu yoktu ve kendini yere attı. Rey Diaz, "Senin boynunu koparacağım! Piç kurusu! Buraya gelip akıllı geçinmen için seni kim gönderdi? Sen de kim oluyorsun? Piç! Senin boynunu koparacağım!" Rey Diaz kemeri sıktı ve Duvarıyıkan'ın kafasını defalarca yere vurduğunda dişlerini yere çarpıyordu. Korumalar onları ayırdığında, Duvarıyıkan'ın yüzü mosmordu, ağzından köpükler çıkıyordu ve gözleri akvaryum balığı gibi pörtlemişti.

Korumalarla mücadele ederken Rey Diaz hâlâ öfke içinde bağırıyordu: "Boynunu sıkın! Asın onu! Şimdi! Bu planın bir parçası! Beni duyuyor musunuz? Planın bir parçasıydı!"

Ama üç koruma da emrini yerine getirmedi. İkisi Duvarıyıkan'ı yerden kaldırırken, birisi Rey Diaz'ı sakinleştirmeye ve dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

"Sadece bekle, piç. Ölümün o kadar kolay olmayacak!" Korumanın onu dışarı çıkarma çabalarını reddediyordu. Onlar da Duvarıyıkan'ı çıkardılar. Rey Diaz uzun bir nefes aldı.

Duvarıyıkan, korumanın omzunun üzerinden bakıp çürük içince kalmış ve şişmiş yüzüyle gülümsedi. Birkaç dişi düşmüş ağzını açtı ve, "Hayatımı tam anlamıyla yaşadım," dedi.

•●•

Dünya Savunma Konseyi Duvarabakan Oturumu

Toplantı başladığı gibi ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya ülkelerinin temsilcileri Rey Diaz'ın Duvarabakan pozisyonunun derhal askıya alınmasını yönündeki önerilerini sundular ve insanlığa karşı suç işlediğinden Uluslararası Adalet Mahkemesi'nde yargılanmasını talep ettiler.

ABD temsilcisi, "Önemli araştırmalardan sonra, Duvarıyıkan'ın yapmış olduğu inandırıcı açıklamalarla Rey Diaz'ın stratejik niyetinin ortaya çıktığını düşünüyoruz. İşlediği suçlar kıyaslandığında, insanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir suçluyla karşı karşıyayız. Mevcut olan kanunlarda bu suç için geçerli olabilecek tek bir yasa yok. Bu yüzden de, uluslararası hukuka 'Dünya Üzerinde Hayatı Sona Erdirme' suçunun eklenmesini talep ettik ve Rey Diaz'ın da bu suçun kapsamı altında yargılanmasını istiyoruz."

Rey Diaz oturumda oldukça rahat görünüyordu. Alaycı bir tavırla ABD temsilcisine, "Benden kurtulmaya çalışıyorsun değil mi? Duvarabakan Projesi başladığından beri, Duvarabakanlar üzerinde çifte standart uyguladın ve en istemediğin Duvarabakan da benim."

İngiltere temsilcisi onu tersleyerek, "Duvarabakan Rey Diaz, bu söylediklerinizin tamamen asılsız. Aslına bakarsanız, sizi suçlayan ülkeler sizin planınıza diğer üç Duvarabakan'ınkilere yaptıklarından daha fazla yatırım yaptılar."

"Ya evet," dedi Rey Diaz başını sallayarak. "Benim planıma yatırım yapılmasının asıl sebebi sizin yıldız sınıfı hidrojen bombalarını kendi elinize geçirme isteğinizdi."

"Komik! Onlarla ne yapabiliriz ki?" dedi ABD temsilcisi. "Bu, uzay savaşında verimsiz bir silah ve Dünya'da da yirmi megatonluk hidrojen bombalarının, üç yüz megatonluk bombaların yanında hiçbir önemi yok."

Rey Diaz sakince cevap verdi. "Ama bu bombalar, diğer gezegenlerdeki savaşlarda en etkili silah olacaklar, özellikle de insanlar arasındaki savaşlarda. Diğer gezegenlerin ıssız yüzeylerinde sivil kayıplar ya da çevresel zararlarla ilgili bir durum söz konusu olmadığından tüm yüzeyde yıkıcı bir etki yaratılabilir. İşte tam da burada yıldız sınıfı hidrojen bombaları kullanılacak. İnsanlığın Güneş Sistemi içerisinde genişleyeceğini öngörmüş olmalısınız. Dünya'nın çatışmaları dışa doğru genişleyecektir. Bu, ortak düşman Üç Cisim olsa bile değişmeyecek ve siz bunun için hazırlanıyorsunuz. Şimdi, insanlığa karşı kullanmak için süper silahların geliştirilmesi politik savunması iptal olamaz, bunu yapmak için benden yararlandınız."

ABD temsilcisi, "Bu bir terörist ve bir diktatörün akıl almaz mantığıdır. Rey Diaz, bir Duvarabakan olarak kendisine verilen gücün yetkilerini kullanıp Duvarabakan Projesi'ni Üç Cisim'in işgal etmesi kadar büyük bir tehlike haline dönüştürmüştür. Bizler bu hatanın düzeltilmesi için kararlı adımlar atmalıyız."

"Verdikleri sözleri tutarlar," dedi Rey Diaz, başkan koltuğundaki Garanin'e dönerek. "Dışarıda, oturumun ardından beni tutuklamak için CIA ajanları bekliyor."

Başkan, tüm dikkatini elindeki kaleme vermiş olan ABD temsilcisine bir bakış attı. Garanin göreve Duvarabakan Projesi başladığında başlamıştı ve bu yirmi yıl içindeki baş-

kanlık yaptığı kısa dönemlerin sayısını unutmuştu. Ama artık bu sondu. Artık beyaz saçlıydı ve emekli oluyordu.

"Duvarabakan Rey Diaz, eğer bu söylediklerinizi doğruysa bu çok uygunsuz bir davranış. Duvarabakan Projesi devam ettiği sürece, Duvarabakanların yasal dokunulmazlıkları var ve onların kendi söz ve eylemleri hiçbir şekilde onları suçlu göstermek için delil olarak kullanılamaz," dedi.

"Ayrıca eklemek isterim, lütfen bunun bir uluslararası bölge olduğunu unutmayınız," dedi Japon temsilci.

"Yani, bu demek oluyor ki," diye konuşmaya başladı ABD temsilcisi elindeki kalemi kaldırarak, "Rey Diaz bir milyon süper bombayı Merkür'e gömüp patlatmak üzere olduğu zaman bile, toplumun hâlâ onu bir suçla yargılaması mümkün olmayacak, öyle mi?"

"Duvarabakan Yasaları'ndaki hükümlere göre, Duvarabakanların stratejik planları sınırlama ve engelleme getirilerek tehlikeli eğilim sergilemesi Duvarabakan'ın kendi yasal dokunulmazlığından tamamen ayrı bir konudur," dedi Garanin.

"Rey Diaz'ın suçları yasal dokunulmazlık sınırını çoktan geçti. O cezalandırılmalıdır. Bu Duvarabakan Projesi'nin devam eden varlığı için temel şarttır," dedi İngiliz temsilci.

"Sayın başkan ve temsilcilerin dikkatini çekmek istediğim bir konu var," diye oturduğu yerden yükselen lafa girdi Rey Diaz. "Bu bir Dünya Savunma Konseyi Duvarabakan Oturumu, ben duruşmada değilim."

"Çok yakında mahkemede olacaksın," dedi ABD temsilcisi soğuk bir gülümsemeyle.

"Duvarabakan Rey Diaz'a katılıyorum. Onun stratejik planını tartışmaya dönmeliyiz," dedi Garanin Geçici de olsa bu dikenli sorunu kenara bırakma fırsatını yakalamıştı.

Japon temsilci sessizliği bozdu. "Şu an bakıldığında, temsilcilerin şu ortak noktada bir görüş birliği var: Rey Diaz'ın stratejik planı, insan hakları ihlallerine açık tehlikeli eğilimler sergiledi ve Duvarabakan Yasaları'na göre durdurulması gerekir."

"O zaman önceki duruşmada, Rey Diaz'ın stratejik planını durdurmak için sunulan P269 Önerisi oya sunulabilir," dedi Garanin.

"Sayın Başkan, biraz bekleyin," diyerek elini kaldırdı Rey Diaz. "Oylamadan önce, umarım planımın bazı detaylarını son kez açıklamam mümkündür."

"Bunlar sadece ayrıntıysa, bu gerçekten de gerekli mi?" diye sordu birisi.

"Mahkemeye kadar bekle," dedi İngiltere temsilcisi, alaycı ses tonuyla.

"Hayır, bu ayrıntılar önemli," diye devam etti Rey Diaz. "Şimdi, Duvarıyıkan'ın benim stratejik planımı doğru açıkladığını varsayalım. Bir temsilcinin söylediği gibi bir milyon hidrojen bombası Merkür'de patlamaya hazır olduğu zaman, ben her yerde olan sophonlarla yüzleşecek ve insanlığın amacının da onlarla beraber ölmek olduğunu Üç Cisim'e beyan etmiş olacağım. O zaman ne olacak?"

"Üç Cisimliler'in tepkisi tahmin edilemez ama Dünya'da milyarlarca insanın senin boğazına sarılmak isteyeceği kesin, tıpkı senin Duvarıyıkan'ına yaptığın gibi," dedi Fransız temsilcisi.

"Kesinlikle. Ben de böyle bir durumla başa çıkabilmek için bazı önlemler aldım. Şuna bir bakın," dedi Rey Diaz ve sol elini kaldırıp bileğindeki saati gösterdi. Saat tamamen siyahtı ve kadranı normal bir erkek saatine göre iki kat daha büyük ve kalın olmasına rağmen Rey Diaz'ın kalın bileğinde büyük görünmüyordu. "Bu, bir uzay bağlantısı üzerinden doğrudan Merkür'e sinyal gönderen bir verici."

"Bunu patlama sinyali göndermek için mi kullanacaksın?" diye sordu birisi.

"Tam tersi. Patlamama sinyali gönderiyor."

Bu sözleri tüm dikkati üzerine çekmesine yetmişti. Rey Diaz devam etti: "Bu sistemin kod adı 'beşik' ve anlamı şu, beşiğin sallanması durduğunda bebek uyanacak. Yani, Merkür'e devamlı sinyal gönderir. Sinyal kesildiğinde, sistem hemen hidrojen bombasının patlatacak."

"Buna Ölü Adamın Anahtarı denir," diye lafa girdi ABD temsilcisi, sabırlı bir şekilde. Soğuk Savaş'taki projelerden biri nükleer silahlar üzerinde anti-tetikleyiciler ve ölü adamın anahtarı kullanılmasıydı. Ama hiçbir zaman uygulanamadı. Bunu da ancak deli bir adam yapabilirdi."

Rey Diaz sol elini indirdi ve koluyla beşiği kapatıp, "Ama ben bu harika fikri nükleer strateji uzman birinden değil, Amerikan yapımı bir filmden öğrendim. Filmde bir adam sürekli sinyal gönderen bu cihaza sahipti. Eğer kalbi durursa, sinyal de sonlanıyordu. Başka bir adamın üzerine bağlı bir bomba vardı. Bombanın çıkarılması mümkün değildi ve bomba sinyal alınazsa patlayacaktı. Yani bu talihsiz aptal ilk adamı sevmese de onu korumak için her şeyi yapmak zorunda... Amerikan filmlerini seyretmekten hoşlanırım. Bugün bile halen Süpermen'in eski hallerini tanırım."

"Demek istediğin, kalp atışlarının bu cihaza doğrudan bağlı olduğu mu?" diye sordu Japon temsilci. Rey Diaz'ın kıyafetinin altından cihaza dokunmak için Rey Diaz'a yaklaştı ama Rey Diaz kolunu çekti ve biraz uzakta durdu.

"Tabii ki. Ama beşik bundan daha gelişmiş ve dakik. Sadece kalp atışı değil, diğer birçok fizyolojik göstergeleri de izliyor. Mesela kan basıncı, vücut sıcaklığı gibi parametreleri daha kapsamlı analiz eder. Ve eğer normal değillerse, ölü adamın anahtarındaki anti-tetik sinyali hemen durur. Aynı

zamanda benim basit ses komutlarının da çoğunu tanıyabiliyor."

Sinirli görünüşlü bir adam oditoryuma girdi ve Garanin'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Daha fısıltıyla söylenenler bitmeden, Garanin'in gözlerindeki tuhaf bakışlar Rey Diaz'a döndü ve bu durum keskin gözlü temsilcilerden kaçmadı.

"Senin beşiği silahsızlandırmanın bir yolu var. Soğuk Savaş döneminde anti-tetikleyicilere karşı önlem üzerine çalışıldı," dedi ABD temsilcisi.

"Bu benim beşiğim değil. Hidrojen bombaları için bir beşik. Eğer beşiğin sallanması durursa, onlar uyanacaklar," dedi Rey Diaz.

"Ben de bu tekniği düşündüm," dedi Almanya temsilcisi. "Sizin saatinizden Merkür'e sinyal iletildiği zaman, karmaşık bir iletişim bağlantısı üzerinden geçmesi gerekmektedir. Göndericiyi yok edip ya da engelleyip onun yerine sahte bir sinyal gönderilirse, senin beşiğin işe yaramaz hale getirilir."

"Bu gerçekten de bir sorun," dedi Rey Diaz, Almanya temsilcisine kafasını sallayarak. "Sophonlar olmadan sorun kolayca çözülebilir. Tüm düğümlere gönderilen her sinyal, aynı şifreleme algoritması yüklü. Dış dünyaya her zaman rasgele ve farklı sinyal değerleri gönderiliyormuş gibi görünüyor. Ama beşiğin gönderici ve alıcısı aynı değerler dizisini üretmeli. Ancak alıcı kendi karşılığı olan bir sinyal aldığında kabul sinyalidir. Bu şifreleme algoritması olmadan, sahte kaynak tarafından gönderilen sinyal alıcının dizisiyle eşleşmeyecek. Ama lanet olası sophonlar algoritmayı algılayabilir."

"Belki de siz başka bir yaklaşımla gelmişsinizdir?" dedi birisi.

"Basit bir yaklaşım. Benim bütün yaklaşımların basit ve acemicedir," dedi Rey Diaz alaycı bir kahkahayla. "Ben her

düğümün kendi durumunu izleme hassasiyetini artırdım. Spesifik olarak her iletişim düğümü birbirinden büyük mesafeyle ayrılabilen çok sayıda birimden oluşuyor ama sürekli iletişimle bir bütün halini alıyorlar. Herhangi bir birim başarısız olursa, yanlış sinyal kaynağı sonraki düğüm için sinyal vermeye devam etse bile kabul edilmeyecek, tüm düğüm anti-tetiği sonlandıran bir komut verecek. Her birimin gözetimi doğruluğu mikro saniye düzeyinde elde edebilir. O yüzden her birim düğümü aynı anda imha edilmelidir ve sinyal, yanlış sinyal kaynağından mikro alan içinde yeniden başlatılmalıdır. Her bir düğüm en azından üç birimden oluşur ama düzinelercesi olabilir. Birimler 300 km mesafeyle ayrılırlar. Her biri son derece sağlam inşa edilmiştir ve herhangi bir dış etki onlara uyarı verecektir. Mikro alan içinde birimlerin başarısız olması Üç Cisim için mümkün olabilir ama insanlar için şu anda mümkün değildir."

Onun bu son cümlesi herkesi alarma geçirmişti.

"Rey Diaz'ın bileğindeki şeyden elektromanyetik bir sinyal gönderildiğine dair rapor aldım," dedi Garanin ve ortam yine gergin bir atmosfere döndü. "Duvarabakan Rey Diaz'a sormak istiyorum: Kol saatiniz Merkür'e sinyal gönderiyor mu?"

Rey Diaz bir an güldükten sonra, "Merkür'e neden sinyal göndereyim ki? Orada dev bir çukurdan başka bir şey yok. Ayrıca beşiğin uzayla bağlantısı henüz kurulmuş değil. Hayır, hayır, hayır. Endişelenmenize gerek yok. Sinyal Merkür'e gitmiyor. Sinyal New York'ta bize çok yakın bir yere gidiyor."

Toplantı odasındaki hava ve herkes dondu. Rey Diaz hariç herkesin şok etkisiyle dili tutulmuştu.

"Eğer beşiğin gönderdiği sinyal sona ererse, tetiklenecek olan nedir?" diye sordu İngiltere temsilcisi. Yüzündeki gerginliği gizlemeye çalışıyordu.

"Ah evet, bir şey tetiklenecek. Tabii ki," dedi Rey Diaz, büyük bir kahkaha atarak. "Yirmi yılı aşkın süredir Duvarabakan'ım ve bu süre zarfında kenara üç beş bir şey attım."

"Peki o zaman Bay Rey Diaz, acaba bu soruyu doğrudan cevaplamanız mümkün mü? Kaç kişinin hayatının sorumluğunu alacaksınız ya da biz alacağız?" diye sordu Fransa temsilcisi. Sakin görünüyordu ama sesinde bir titreme vardı.

Rey Diaz bu soruyu düşünüyormuş gibi, gözleri büyümüş Fransa temsilcisine bakıyordu. "Ne? İnsan sayısı fark eder mi? Düşündüm de buradaki herkes, her şeyden önce insan haklarına değer veren saygın birer beyefendi. Bir hayat ile 8,2 milyon hayat arasındaki fark nedir? Ölen kişi tek bir kişiyse o zaman bir saygınız olmayacak mı?"

ABD temsilcisi ayağa kalktı. "Duvarabakan Projesi'nin başladığı yirmi yıldan bu yana, onun ne olduğunu dile getirdik." Rey Diaz'ı parmağı ile işaret edip ağzından tükürük saçarak konuşuyordu, kendine hâkim olmak için çok çabaladı ama kontrolünü kaybetti. "O bir terörist. O bir canavar, pis bir terörist! O bir şeytan! Onu durdurmaz ve salıverirseniz, tüm sorumluluğu almak zorundasınız! Ayrıca BM de sorumlu tutulmalıdır!" Temsilci çılgınca bağırdı ve kâğıtları fırlattı.

"Sakin olun, bay temsilci," dedi Rey Diaz, hafif bir gülümsemeyle. "Beşik, benim fizyolojik indekslerime karşı çok duyarlıdır. Eğer ben de senin gibi sinir krizi geçirseydim, eğer ruh halimde duraklama yaşansaydı, anti-tetik sinyali göndermeyi durdurur. Bu yüzden yerine oturmalı ve beni üzmemelisin. Bu hepimiz için daha iyi. Eğer bunu denersen, benim huzurumu korumuş olursun."

"Şartlarınız nedir?" diye sordu Garanin usulca.

Rey Diaz'ın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirerek Garanin'e doğru döndü ve başını salladı. "Sayın Başkan, di-

ğer şartların ne olabilir? Buradan ayrılıp ülkeme dönmem için, Kennedy Havaalanı'nda özel bir uçak beni bekliyor."

Toplantıdaki herkes sessizleşmişti ve bilinçsizce tüm dikkatleri yavaş yavaş Rey Diaz'dan ABD temsilcisine dönmüştü. Gözlerini Rey Diaz'a dikmiş ABD temsilcisi koltuğundan kalktı ve tek kelime tısladı: "Defol."

Sonra Rey Diaz yavaşça başını salladı ve ayağa kalkıp salonu terk etti.

"Bay Rey Diaz, size eşlik edeyim," dedi Garanin ve kürsünden kalktı.

Rey Diaz, Garanin'in gelmesini beklemek için durdu. "Teşekkürler, Sayın Başkan. Sizin de buradan çıkmak isteyeceğinizi düşünmüştüm."

Kapıya ulaştılar. Rey Diaz, Garanin'i tuttuğu gibi tekrar yüzlerini toplantıya döndüler. "Beyler, burayı özlemeyeceğim. Burada yirmi yılımı harcadım ve beni anlayan bir kişi bile yok. Vatanıma ve halkıma dönmek istiyorum. Evet, vatanım ve halkım. Onları özledim."

Herkes şaşkındı. İri gözleri yaşlarla doluydu ve sonunda şöyle dedi: "Vatanıma geri dönmek istiyorum. Bu planın bir parçası değil."

BM Genel Kurul Binası'nın kapısından çıktında Rey Diaz kollarını güneşe açtı ve zevk ile seslendi: "Benim güneşim, ahh!" Yirmi yıldan bu yana süre gelen güneş korkusu ortadan kaybolmuştu.

Rey Diaz'ın uçağı kalktı ve geniş Atlantik Okyanusu üzerinden uçarak doğudaki sahil şeridine geçti.

Uçakta seyahatlerine devam ederken, Garanin ona, "Benimle buradayken, uçak güvenli. Lütfen bana ölü adamın anahtara bağlı olan cihazın konumunu söyleyin," dedi.

"Cihaz yok. Hiçbir şey yok. Bu, kaçmak için sadece küçük bir oyundu," dedi Rey Diaz ve saatini çıkarıp Garanin'e uzattı. "Bu bir Motorola telefondan dönüştürülmüş basit bir

verici. Yani benim kalp atışlarıma falan bağlı değil. Kapalı zaten. Anı olarak sizde kalabilir."

Karşılıklı olarak uzun süren bir sessizlikten sonra, Garanin derin bir iç çekti. "Bu nasıl oldu? Duvarabakanların mühürlü stratejik düşünme ayrıcalığı, sophonlar ve Üç Cisim'e karşı kullanılmak üzere yapılmıştı. Ama hem sen ve hem de Tyler bunu insanlığa karşı kullandınız."

"Bunda garip olan bir şey yok," diye konuşmaya başladı Rey Diaz. Pencerenin yanında oturmuş, dışarıdan gelen güneş ışığının tadını çıkarıyordu. "Şu anda, insanlığın hayatta kalmasının en büyük engeli aslında kendinden geliyor."

Altı saat sonra, uçak Karayip kıyısı üzerinden Karakas Uluslararası Havaalanı'na iniş yaptı. Garanin uçaktan inmedi, aynı uçakla Birleşmiş Milletler'e geri dönecekti.

Ayrılacakları zaman Rey Diaz, "Duvarabakan Projesi'ni iptal etmeyin. Bu savaş için gerçekten de bir umut var. İki Duvarabakan hâlâ hayatta. Lütfen onlara iyi dileklerimi iletin."

"Ben de onları göremeyeceğim," dedi Garanin duygulu bir şekilde. Rey Diaz uçaktan çıkarken onu gözleri dolu bir şekilde yalnız bıraktı.

Karakas üzerindeki gökyüzü de New York'taki gibi açıktı. Rey Diaz uçağın merdivenlerinden indi ve tanıdık tropikal atmosferi içine çekti. Sonra eğildi ve vatan toprağını öptü ve bir süre öyle kaldı. Sonra büyük bir askeri müfreze tarafından korunan konvoyla şehre doğru yol aldı. Dolambaçlı bir dağ yolunda geçen yarım saatten sonra, başkente giriş yaptılar. Şehir merkezi ve Plaza Bolivar'a sürdüler. Rey Diaz, Simon Bolivar heykeline gelindiğinde arabadan indi ve önünde durdu. İspanya'yı yenmiş ve Güney Amerika'da Büyük Kolombiya Birleşik Cumhuriyeti'ni kurmuş, at üstünde zırhıyla duran bir süpermendi. Önünde güneşin altında sıcaktan yanmak üzere olan hummalı bir insan ka-

labalığı gittikçe artıyordu ve askeri polis kuvveti onları durdurmaya çalışıyordu. Dağılsınlar diye havaya ateş edildi ama insanlar polisleri aşmış, tunç heykelin dibinde yaşan Bolivar'a doğru geliyordu.

Rey Diaz gözleri yaşlarla dolu şekilde kollarını iki yana açtı ve duygu dolu bir sesle kalabalığa seslendi: "Halkım!"

İnsanların attığı taşlardan ilki sol omzuna, ikincisi göğsüne çarptı; bir üçüncüsü de alnına çarptı ve onu bayılttı. Bundan sonra insanların attığı taşlar yağmur damlaları gibi geldi ve sanki bu şekilde ölü bedenini toprağa verdiler. Duvarabakan Rey Diaz'a isabet eden son taş onun cesedine ulaşınaya çalışan yaşlı bir kadın tarafından atıldı. Kadın İspanyolca, "Şeytan! Herkesi öldürecektin. Torunum var ve sen onu da öldürecektin!" diye bağırdı.

Sonra titreyen elleriyle bir taş aldı ve maruz kaldığı taşlardan dolayı ezilmiş bir şekilde enkazda duran Rey Diaz'ın kafasına indirdi.

•●•

Zaman durdurulamaz bir şeydir. Tıpkı keskin bir bıçak gibi, serti de ve yumuşağı da keser. Hiçbir şey on en ufak bir müdahalede bulunamaz ama o her şeyi değiştirir.

Merkür testinin yapıldığı yıl Chang Weisi emekli oldu. Son basın görünüşünde kendisinin savaş zaferine hiç güvenmediğini açık açık itiraf etti ama bu tarihin, Uzay Kuvvetleri'nin ilk komutanını onurlandırmasının engellemedi. Devamlı kaygılı bir durum içerisinde yıllarca çalışmak onun sağlığına ciddi zararlar vermişti ve 68 yaşında öldü. Ölüm döşeğindeyken aklı başındaydı ve defalarca Zhang Beihai'ın adını söyledi.

Ofiste ikinci dönemi de bittikten sonra Genel Sekreter Say, insan uygarlığının hatıra eserleri ve kapsamlı koleksiyonlarının olduğu bir İnsan Anıt Projesi başlattı. Nihayetinde insansız bir uzay aracıyla evrene gönderilecekti. Pro-

jenin en etkili kısmı İnsan Günlüğü olarak adlandırılan bir internet sitesiydi. Mümkün olduğunca çok insanın, günlük yaşamlarını yazıyla ve görsellerle kaydedip medeniyetin verilerinin bir parçası haline getirmek için kurulmuştu. İnsan Günlüğü internet sitesi iki milyardan fazla kullanıcıya sahip olarak büyüdü ve internette şimdiye kadarki en büyük bilgi ağı oldu. Daha sonra Dünya Savunma Konseyi, İnsan Anıt Projesi'nin bozgunculuğa katkı sağladığına inanarak Proje'nin gelişmesini, durdurma kararı aldı, hatta neredeyse Kaçış'la eşdeğer buldu. Say, 84 yaşında vefat edene kadar projeyi kendi imkânları dahilinde devam ettirdi.

Keiko Yamasuki'nin tahmin ettiği gibi, Wu Yue hayatının geri kalanını depresyon ve karışıklık içinde geçirdi. Hayatının on yıldan fazlasını İnsan Anıt Projesi'ne adadı ama orada da hiçbir teselli bulamadı ve 77 yaşında yalnız başına vefat etti. Tıpkı Chang Weisi gibi, Wu Yue'nin de son anlarında dudaklarından Zhang Weisi'nin adı döküldü. Şimdi hibernasyonda olan sadık savaşçıların gelecek için umut olacaklarını düşünmüştü.

Emekli olduktan sonra Garanin ve Kent aynı seçimi yaptılar: Kuzey Avrupa'da Luo Ji'nin beş yıl boyunca yaşamış olduğu Cennet Bahçesi'nde inzivaya çekildiler. Dış dünyadan kimseyle görüşmediler ve hiç kimse onların öldüğü net tarihi öğrenmedi. Ama bir şey kesindi: Uzun süre yaşadılar. Bazı kişilerin söylediğine göre doğal ölümleri gerçekleşmeden önce yeni milenyumu görecek kadar yaşamışlardı.

Dr. Albert Ringier ve General Fitzroy seksenli yaşlarında vefat ettiler ve Üç Cisim gezegenine bakmak için kullanacakları yüz metrelik III. Hubble Uzay Teleskobu'nun tamamlandığını gördüler. Ama yine de asla Üç Cisim Filosu ve önünde uçan mekikleri bir daha göremediler. Üçüncü bir kar izini tecrübe edecek kadar uzun yaşamadılar.

Sıradan insanların da hayatları devam etti ve aynı şekilde

sona erdi. Üç eski Pekinli komşudan Miao Fuquan 75 yaşında hayatını kaybetti. Oğluna vasiyeti, onu 200 metrelik terk edilmiş madene gömmesi ve yine mezar taşını da oraya dikmesiydi. Babasının isteği üzerine Kıyamet Savaşı öncesi son neslin mezar taşlarını temizlemesi gerekiyordu ve eğer insanlık kazanırsa, mezar taşları olması gerektiği görünüme geri dönebilirdi. Ama aslında ölümünden yarım yüzyıldan az bir süre sonra, madenin üzeri çöl haline geldi. Mezar taşı ve madenin konumu kayboldu. Miao'nun soyundan kimse bunların yerini aramak için tenezzül etmedi.

Zhang Yuançao sıradan bir insan gibi 80 yaşında hastalıktan öldü ve yine sıradan insanlar gibi yakıldı. Külleri kamu mezarlığındaki sıradan bir uzun dikdörtgen rafa konuldu.

Yang Jinwen 92 yaşına dek yaşadı ve kalıntılarını içeren gemi Güneş Sistemi dışına yöneldi ve üçüncü kozmik hızda evrende kayboldu. Bu, tüm birikimlerini tüketti.

Ama Ding Yi yaşadı. Kontrollü füzyon teknolojisi atılımı sonrasında, tüm dikkatini teorik fiziğe çevirdi, yüksek enerjili parçacık fiziği deneylerinde sophonların engelinden kaçış için yollar aradı. Hiçbir başarı elde edemedi. Yetmişli yaşlarına geldiğinde, o da diğer tüm fizikçiler gibi olası bir buluş için tüm umudunu kaybetti. Hibernasyona girdi ve Kıyamet Savaşı'nda uyanmayı planladı. Tek arzusu kendi gözleriyle Üç Cisimliler'in üstün teknolojisini görmekti.

Üç Cisim Krizi'nin başladığı yüzyıldan itibaren, Altın Çağ'da yaşamış herkes vefat etmişti. Bu çağ devamlı hatırlanan bir çağdı ve eski dostlar ruminantlar gibi o büyük zamandaki anılarını anlatıp anlatıp eski günleri tadıyorlardı. Sonunda da her seferinde şöyle bir şey ekliyorlardı: "Ahh! O günlerin değerini bilseydik keşke." Gençler bir yandan imrenirken bir yandan da şüphe içerisinde bu hikâyelerini dinliyordu. O efsanevi barış, zenginlik, mut-

luluk ve kaygıdan yoksun ütopya: Bu, gerçekten var olmuş muydu?

Vefat eden yaşlılar gibi Golden Shore da tarihin dumanları arasında gözden kayboldu. İnsan uygarlığının gemisi sonsuz, uğursuz dalgalar tarafından kuşatılmış, engin okyanusta tek başına süzülüyordu ve kimse karşı kıyıda ne olduğunu bilmiyordu.

3. BÖLÜM

KARANLIK ORMAN

Kriz dönemi, yıl 205.

Üç Cisim Filosu'nun Güneş Sistemi'ne Uzaklığı: 2.10 ışık yılı

Karanlık... Karanlıktan önce hiçlik dışında başka bir şey yoktu. Hiçliğin herhangi bir rengi yoktu. Hiçbir şey hiçlikteydi. Karanlık en azından boşluk var demekti. Çok geçemeden uzayın karanlığında her şeye nüfuz eden bozukluklar görünmeye başladı. Bu geçen zamanın hiçlik dışındaki duygusuydu. Ama şimdi zaman buzulların çözülmesi gibi yavaşça şekillendi. Uzun bir süre sonra bir ışık belirdi. Bu parlaklığın şekli ilk başta belirsizdi, uzun bir bekleyişten sonra, yavaş yavaş dünyanın şekli ortaya çıktı. Henüz canlanan bilinç mantıkla mücadele ediyorken, ilk olarak net görünen şey dönen ince şeffaf tüplerdi. Daha sonra arkalarında bir insan yüzü görünüp kaybolarak tavandaki krem renkli ışığı ortaya çıkardı.

Luo Ji hibernasyondan uyandı.

Yüz tekrar belirdi. Yüzünde nazik bir ifadeyle Luo Ji'ye bakan adam, "Çağımıza hoş geldiniz," dedi. O konuşurken, canlı bir gül bahçesi adamın beyaz laboratuvar önlüğünde parladı, daha sonra yavaş yavaş soldu ve kayboldu. Adam konuşmaya devam ederken, duygu ve düşünceleriyle eş görüntüler önlükte beliriyordu: deniz dalgaları, gün batımı ve ormandaki ağaçlar. Luo Ji'ye hastalığını hibernasyondayken tedavi ettiklerini ve uyanırken herhangi bir sorun çıkmadığını söylediler. Kendine gelmesi hemen hemen üç gün sürecekti ve sonra vücut fonksiyonları tamamen yeniden normale dönecekti...

Luo Ji halsizdi. Zihniyse kısmen uyanıktı. Bu sebeple doktorun söylediklerinden sadece bir bilgiyi yakaladı: Kriz Dönemi'nden beri 205 yıl geçmişti ve 185 yıl boyunca hibernasyondaydı.

İlk başta doktorun aksanını tuhaf buldu ama çok geçmeden, standart Mandarin Çincesinin seslerinin çok değişmemiş olmasına rağmen büyük miktarda İngilizce kelimeyle dolmuş olduğunu fark etti. Doktor konuşurken, ses tanıma yoluyla söyledikleri tavanda görüntüleniyordu. Belki de henüz uyandığından anlamasına yardımcı olmak için İngilizce kelimeler Çince karakterlerle değiştirilmişti.

Doktor son olarak da Luo Ji'ye canlanma odasından genel gözetim odasına transfer edilebileceğini söyledi. Önlüğünde hızla batan güneşin yıldızlı bir gökyüzüne dönüştüğü bir akşam manzarası göründü. Luo Ji yatağının hareket etmeye başladığını hissetti. Kapının dışında doktorun seslenmesini duydu: "Sıradaki!" Bakmak için başını arkaya çevirdi ve başka hibernasyon alanından birinin canlanma odasına alındığını gördü. Yatak monitörlerin olduğu yerine önüne kadar geldi ve önlüğü şimdi bembeyaz olan doktor bir parmağıyla duvara dokunduğunda, duvarın üçte biri kompleks eğriler ve verilerle doldu.

Luo Ji uyanmasının muhtemelen büyük bir olay olmadığını, buradaki günlük rutinin bir parçası olduğunu anladı. Doktor arkadaş canlısıydı ama gözünde, Luo Ji sıradan bir hibernatörden başka bir şey değildi.

Tıpkı canlanma odası gibi, koridorda da hiç lamba yoktu. Duvarların kendilerinden yaydıkları ışık yumuşak olmasına rağmen Luo Ji gözlerini kısmak zorunda kaldı. O gözlerini kısarken, koridor ışıkları da onun gözünü yormayacak kadar loşlaştı ve koridorda peşinden sönmeye başladı. Gözleri ışığa alıştığında gözlerini yavaş yavaş açtı. Bununla beraber koridorda ışık da onun görüşüne göre tekrar aydınlandı.

Anlaşılan koridordaki parlaklık ayarlama sistemi onun gözbebeklerine göre uyum sağlıyordu.

Bu açıdan bakıldığında, o kişisellik çağında olmalıydı.

Bu kadarı beklentilerini aşmıştı.

Duvarları geçerken, rasgele dağıtılmış farklı boyutlarda bir sürü hareketlendirilmiş görüntü gördü. Bunlara dikkatle bakmak için zamanı yoktu ve bunların kullanıcılar tarafından kapatılması unutulmuş olabilirdi.

Otomatik yatağı giderken ara sıra koridorda yürüyen insanlarla yolları kesişiyordu. Luo Ji, onların ayak tabalarının ve yatağın tekerleklerinin, yere temas ettikleri yerde, geldiği çağda LCD ekranlara bir parmağınızı bastırdığınızda ortaya çıkan dalgalar gibi aydınlandığını fark etti. Luo Ji buranın gerçek olduğunu biliyor olmasına rağmen bir 3D bilgisayar animasyonundaki gibi uzun koridor yoğun bir tertemizlik duygusu veriyordu. Oradan geçerken daha önce hiç yaşamadığı bir huzur ve konfor hissetti.

Ama gördüğü doktorlar, hemşireler ve sivil personeller hakkında onu en çok etkileyen şey hepsinin temiz ve zarif oluşuydu; kimileri ona sıcak bir gülümsemeyle yaklaşıyorken bazıları ise el sallıyordu. Kıyafetleri muhteşem görünüyordu, her birinin farklı bir stili vardı; bazıları soyut çizgilerden oluşan kıyafetleri tercih ederken, bazıları sade düz renklerden oluşuyordu. Luo Ji bakışlarını üzerine çekmişti. Biliyordu ki, sıradan insanların gözleri bir zamanın ve yerin medeniyet seviyesinin en iyi yansımasıydı. Bir zamanlar Qing Hanedanı zamanında, Avrupalı fotoğrafçılar tarafından çekilmiş bir dizi fotoğraf görmüştü ve fotoğraflardan aklında kalan insanların donuk ifadeleri olmuştu. Bu fotoğraflarda yetkililerin olsun, vatandaşın olsun, sadece donuk gözlerle baktığını, tamamen hissiz ve biraz da sinirli olduklarını görmüştü. Luo Ji, bu yeni dönem insanların, onun gözlerine baktığında, aynı hissi yaşıyor olabilecekleri-

ni düşündü. Kendisine gelen bakışlarda tam olarak şiddetli bir bilgelik, samimiyet ve sevgi vardı, ki bu, kendi yaşında biri için nadiren algılanabilirdi. Ama Luo Ji'yi etkileyen en önemli ifade gözlerindeki kendinden eminlikti. Bu insanların gözlerini dolduran bu kendinden eminliğin yeni çağın maneviyatı olduğu belliydi.

Bu çağ çaresizlik çağı değildi ve bu beklenmedik bir sürprizdi.

Luo Ji'nin yatağı iki uyandırılmış hibernatörün olduğu gözetim odasına sessizce girdi. Bunlardan birisi yatakta yatıyor, diğeriyse hemşirenin yardımıyla bir şeyleri paketleyip ayrılmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. Gözlerindeki bakışlardan, Luo Ji, her ikisinin de kendi döneminden olduğunu anlamıştı. Gözler zamanın pencereleri gibiydi ve Luo Ji gelmiş olduğu gri çağı orada görebiliyordu.

"Bu nasıl olabilir? Ben onların büyük dedesiyim!" diye ayrılan hibernatörün şikâyet eden sesini duydu Luo Ji.

"Yaşlılık iddia edemezsin. Yasaya göre, hibernasyonda geçen zaman yaşlılık olarak sayılmaz. Sen onlara göre genç kuşaksın... Hadi gidelim. Resepsiyonda yeterince beklediler," dedi hemşire. İngilizce kelimeleri söylememeye çalışmasına rağmen, bazen Çince kelimelerde tökezliyordu. Modern dil konuşan birinin eski dil kullanmak zorunda kalması gibiydi. Duvarda eski Çinceye çevirileri göründü.

"Konuştuklarını bile anlamıyorum. Tüm bu konuşmalar çok karışık!" dedi hibernatör. O ve hemşire çantayı alıp çıktılar.

Luo Ji, hemşirenin, "Bu çağda öğrenmeye devam etmen lazım. Aksi halde yukarı çıkman gerekir," dediğini duydu. Çağdaş dili çok zorlanmadan anlayabiliyordu ama yine de hemşirenin son cümlesinde ne demek istediği konusunda emin değildi.

"Merhaba, siz hastalıktan dolayı mı hibernasyona girdi-

niz?" diye sordu Luo Ji'nin yanındaki yatakta yatan hibernatör. Gençti, yirmili yaşlarda görünüyordu.

Luo Ji konuşmak için ağzını açtı ama ses çıkmadı. Genç adam ona cesaret vermek için gülümsedi. "Konuşabilirsiniz. Daha fazla uğraşın!"

Luo Ji en sonunda boğuk bir sesle, "Merhaba," demeyi başardı.

Genç adam başını salladı. "Çok zor ayrıldı. Ben öyle değildim. Ben gerçeklikten kaçmak için geldim. Ah, bu arada benim adım Xiong Wen."

"Burası... nasıl?" Bu sefer konuşması daha kolay olmuştu.

"Ben de bilmiyorum. Beş gündür buradayım. Yine de bu kesinlikle iyi bir dönem. Ama tabii bizim topluma alışmamızın zor olduğu kaçınılmaz. Aslında biraz erken uyandık. Yani birkaç yıl sonra olsa daha iyi olabilirdi."

"Birkaç yıl sonra mı? O daha da zor olmaz mıydı?"

"Yok, hayır. Şimdi hâlâ savaş dönemi, bu yüzden toplum bize önem vermiyor. Ama barış görüşmelerinin ardından, barış ve refah olacak."

"Barış görüşmeleri mi? Kiminle?!"

"Üç Cisim'le tabii ki."

Xiong Wen'in son söyledikleriyle sarsılan Luo Ji oturmak için çabaladı. Hemşire içeri girdi ve onun yatakta yarı oturur pozisyon almasına yardımcı oldu.

"Barış görüşmeleri yapmak istediklerini mi söylediler?" diye sordu Luo Ji endişeyle.

"Henüz değil ama başka seçenekleri olmayacak," dedi Xiong Wen. Sonra hızlı bir hareketle yatağından inip Luo Ji'nin yatağına oturdu. Bu dönemde yeni uyanmış biriyle tanışmaktan zevk aldığı açıkça ortadaydı. "Bilmiyor musun? İnsanlık artık muhteşem. Tek kelimeyle muhteşem!"

"Nasıl?"

"Uzay araçlarımız inanılmaz güçlü. Üç Cisim'in gemilerinden çok daha güçlü!"

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Neden olmasın? Süper silahları bir kenara bırak, bir kere uzay araçlarımız muhteşem bir hızda. Işık hızının yüzde on beşine ulaşabiliyorlar! Üç Cisim'den daha hızlı."

Luo Ji şüpheci gözlerini hemşireye çevirdiğinde, hemşirenin son derece güzel olduğunu fark etti. Bu dönemdeki herkes oldukça çekici görünüyordu. Hemşire gülümseyerek başını salladı. "Bu doğru."

Xiong Wen devam etti: "Uzay filomuzda kaç tane gemi var, biliyor musun? Ben söyleyeyim: Tam iki bin tane! Üç Cisimliler'in tam iki katı! Ve sayısı da her geçen gün artıyor!"

Luo Ji, yine başını sallayarak onaylayan hemşireye baktı.

"Şu an Üç Cisim Filosu'nun ne kadar kötü durumda olduğunu biliyor musun? İki yüzyıl içinde, onlar kar yaması diye adlandırılan uzay tozunu üç kez geçtiler. Birisinden duyduğuma göre, en sonuncusu dört yıl önce olmuş ve teleskop nizamlarını gözlemlemiş. Bir arada durmuyorlarmış. Gemilerinin yarısından fazlasının hızlanması uzun zaman önce durmuş ve tozu geçerken önemli ölçüde yavaşlamışlar. Şimdi resmen emekliyorlar ve Güneş Sistemi'ne ulaşmaları sekiz yüzyıldan fazla sürecek. Gemileri harap olmuş olabilir. Şu anki mevcut hızlarına bakıldığında, en fazla üç yüz gemiyle ulaşmaları iki yüzyıl zaman alacak. Ancak bir Üç Cisim mekiği yakında Güneş Sistemi'ne ulaşacak. Bu yıl. Diğer dokuzu arkasından geliyor, onlar da üç yıl sonra burada olacaklar."

"Mekik... Bu nedir?" diye sordu Luo Ji, şaşkınlık içinde.

Hemşire: "Sizlerin birbirinizle bilgi alışverişi içinde olmanızı teşvik edemem. Çünkü önceki hibernatör uyanıp bu tür şeyleri duyduğunda sakinleşmesi birkaç gün aldı. Bu iyileşme aşaması için elverişli değil."

"Bu beni mutlu ediyor, bu yüzden sizi ilgilendirmez?" dedi Xiong Wen, omuz silkerek. Sonra da yatmak için kendi yatağına döndü. Yatıp tavana yayılan yumuşak ışıkları izlerken iç çekti. "Çocuklar haklı. Onlar gerçekten haklı," dedi.

"Çocuk kim?" dedi hemşire küçümseyen bir tavırla. "Hibernasyonda durmak yaş almak sayılmaz. Çocuk sensin." Luo Ji, yaşın bu çağda görünüme bağlı olmayabileceğini tahmin etse de ona göre hemşire, Xiong Wen'den daha genç görünüyordu.

Hemşire, "Sizin zamanınızdan insanlar tümüyle umutsuz. Ancak işler gerçekten ciddi değil," dedi.

Bu Luo Ji'ye bir meleğin sesiymiş gibi geliyordu. Bir kâbustan uyanmış küçük bir çocuğa dönüşmüş gibi hissetti kendini ve yaşadığı tüm o korkutucu şeyler bir yetişkinin gülümsemesiyle halledilebilirdi. Hemşire konuştuğunda, hemşire üniforması hızla yükselen güneşle parlıyordu ve altın ışık altında, kuru kahverengi toprak yeşile dönerken, çiçekler delice açıyordu...

Hemşire gittikten sonra Luo Ji, Xiong Wen'e, "Duvarabakan Projesi ne oldu?" diye sordu.

Xiong Wen kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Duvarabakan mı? Hiç duymadım."

Luo Ji, Xiong Wen'e hibernasyona ne zaman girdiğini sordu. Xiong Wen henüz Duvarabakan Projesi başlatılmadan, hibernasyon işlemi çok daha pahalıyken hibernasyona girmişti. Ailesi çok zengin olmalıydı. Ama uyanık olduğu bu beş gün içerisinde Duvarabakan Projesi hakkında herhangi bir şey duymadıysa, projenin bu dönemde unutulmuş olduğu ve artık önemli olmadığı anlamına geliyordu bu.

Luo Ji daha sonra iki önemsiz alanda bu çağın teknoloji düzeyini şahsen deneyimledi.

Gözetim odasına getirildikten kısa bir süre sonra, hemşire uyandıktan sonraki ilk yemeği olan az miktarda süt,

ekmek ve reçeli getirdi. Mide fonksiyonlarını geri kazanana kadar böyle hafif beslenecekti. Luo Ji ekmeği ısırdığında talaş çiğniyormuş gibi hissetti.

"Tat alma duyuların hâlâ iyileşme aşamasında," dedi hemşire.

"İyileştiğinde tadı daha da kötü gelecek," dedi Xiong Wen.

"Tabii ki sizin döneminizde yetişenler kadar iyi değil," dedi hemşire gülerek.

"Bu nereden geliyor?" diye sordu Luo Ji, ağzı doluyken.

"Bir fabrikada üretildi."

"Tahıl sentezleyebiliyor musunuz?"

Xiong Wen, hemşirenin yerine cevap verdi. "Sentezlenmesinden başka seçenek yok ki. Artık arazilerde ürün yetişmiyor."

Luo Ji, Xiong Wen için üzüldüğünü hissetti. Onun döneminde, teknolojiye bağımlı haline gelmiş ve teknoloji harikası şeylere kayıtsız kalmaya kişiler baş göstermeye başlamıştı ki görünüşe göre Xiong Wen de onlardan biriydi. Bu nedenle yeni dönemi takdir edemiyordu.

Luo Ji'nin bir sonraki keşfi her ne kadar sıradan olsa da onun için şok edici oldu. Hemşire süt bardağını işaret etti ve ona bu dönemin insanlarının genellikle sıcak sıvılar içmediğinden özellikle hibernatörler için ısıtma kabı içine koyulduğunu söyledi. Hatta kahve bile soğuk içilirdi. Eğer soğuk süt içmeye alışıksanız, fincanın dibindeki kaydırıcıyı hareket ettirerek basitçe istenilen sıcaklığa gelmesini sağlayabilirdiniz. Luo Ji sütü bitirdikten sonra bardağı inceledi. Kalınlığı dışında opak tabanlı bir ısıtıcı kaynağı içeren sıradan bir cam bardak gibi görünüyordu. Ama bu kadar uğraşıp bakmasına rağmen herhangi bir kaydırılabilir silindir bulamadı ve tabanını bükmeye çalıştığında, bunun bardağın geri kalanıyla bütünleşmiş olduğunu fark etti.

"Bu kadar kurcalama. Henüz bunları tanımıyorsun ve yabancısın. Tehlikeli olabilir," dedi hemşire, Luo Ji'nin çabasını görünce.

"Ben nereden tekrar şarj edileceğini merak ettim."

"Tekrar şarj mı?" diye hemşire beceriksizce kelimeleri tekrarladı. İlk kez işittiği çok belliydi.

"*Charge, recharge,*" diyerek Luo Ji bir de İngilizcesini söyledi ama hemşire kafası karışmış şekilde başını salladı.

"Pili biterse ne olacak?"

"Pil mi?"

"*Battery*?" dedi Luo Ji, İngilizcesini söyleyerek. "Artık pil yok mu?" Hemşire tekrar başını salladığında, "O zaman fincana elektrik nereden geliyor?" diye sordu.

"Elektrik? Elektrik her yerde var," dedi hemşire.

"Bardaktaki elektrik tükenmeyecek mi?"

"Hayır, tükenmeyecek."

"Tükenmeyen bir enerji mi?!"

"Tükenmeyecek. Nasıl tükenebilir ki?"

Hemşire gittiğinde Luo Ji hâlâ bardağı sımsıkı tutuyordu. Bunu kutsal bir nesne gibi tutuşuyla alay eden Xiong Wen'i görmezden geldi. İnsanlığın bir asırlık rüyası: devamlı hareket makinası. Eğer insanlık gerçekten tükenmez enerjiyi elde etmeyi başardıysa, o zaman hemen hemen her şeyi elde edebilirdi. Şimdi hemşirenin sözlerine inanıyordu: Bu zamanda durumlar çok ciddi olmayabilirdi.

Doktor rutin kontroller için gözetim odasına geldi. Luo Ji ona Duvarabakan Projesi'ni sordu.

"Bunu duymuştum, eski bir şaka," diye yanıtladı doktor, düşünmeden.

"Duvarabakanlara ne oldu?"

"Birinin intihar ettiğini ve birinin de taşlanarak öldürüldüğünü biliyorum. Tüm projenin ilk zamanlarında oldu bunlar ve o zamandan beri de neredeyse iki yüzyıl geçti."

"Peki diğer ikisi?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen hâlâ hibernasyondalardır."

Luo Ji cesaretini toplayıp endişeyle bakarak, "Onlardan birisi Çinliydi. Hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Bir yıldız üzerine büyü yapanı mı kastediyorsunuz? Modern tarih öncesi dersinde bahsedildiğini düşünüyorum," diye araya girdi hemşire.

"Evet, o..." dedi Luo Ji.

"Bilmiyorum. Onun hâlâ hibernasyonda olduğunu düşünüyorum. Bu tür şeylere çok dikkat etmem," dedi doktor, dalgın şekilde.

"Peki yıldız? Bir gezegenle yıldızı büyülemişti. Ona ne oldu?" diye sordu Luo Ji. Kalbi geriliyordu.

"Sence ne olmuştur? Hâlâ oradadır muhtemelen. Büyümüş. Ne şaka ama!"

"Yani o yıldıza hiçbir şey olmadı mı?"

"Her halükarda ben bir şey duymadım. Ya sen?" diye hemşireye sordu doktor.

"Ben de duymadım," diye başını salladı hemşire. "O zamanlar dünyada ölüm korkusu vardı ve bir sürü aptalca şey yapıldı."

"Ya sonra ne oldu?" dedi Luo Ji iç çekerek.

"Sonra Büyük Çatlak oldu," dedi doktor.

"Büyük Çatlak mı? O ne?"

"Sonra öğrenirsin. Şimdilik sadece dinlen," dedi doktor, hafif bir iç çekişle. "Ama muhtemelen bu konuda bir şey bilmesen daha iyi," diye ekledi ve odadan çıkmak için döndü. Beyaz önlüğünde sigara dumanı gibi karanlık bulutlar yükseldiğini ve hemşirenin üniformasında da gözyaşlarıyla dolu birçok korkmuş göz ortaya çıktığını gördü.

Doktor gittiğinde, Luo Ji ilk önce kendi kendine mırıldanarak uzun bir süre hareketsizce yatağında oturdu: "Şaka, eski bir şaka." Sonra ilk başta sessizce gülmeye, sonraysa

kahkaha atmaya başladı. Yatağında korkudan titreyen Xiong Wen doktoru aramak istedi.

"İyiyim ben git yat," dedi Luo Ji. Sonra yatağına uzanıp hibernasyondan çıktığından beri ilk kez uykuya daldı.

Zhuang Yan ve çocuğunu gördü rüyasında. Daha öncede olduğu gibi Zhuang Yan, kollarında uyuyan çocuğuyla karda yürüyordu.

Uyandığında hemşire yanına geldi ve günaydın dedi. Sesi, Xiong Wen'i uykusundan uyandırmayacak kadar yumuşaktı.

"Sabah mı oldu? Neden bu odada hiç pencere yok?" diye sordu Luo Ji etrafına bakarak.

"Duvarın herhangi bir yerini açabilirsin. Ama doktorlar olmadan bakmak için henüz hazır olmadığını hissediyorum. Her şey çok yabancı, dikkatini dağıtacak ve dinlenmeni etkileyecek."

"Bir süredir uyanığım. Ama hâlâ dış dünyanın nasıl olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu da benim dinlenmemi etkiliyor," dedi Luo Ji ve Xiong Wen'i işaret ederek, "Ben onun gibi değilim," dedi.

Hemşire güldü. "Sorun değil. Vardiyam bitmek üzere. Nasıl olduğunu görmek için dışarı çıkmak ister misin? Kahvaltıyı döndükten sonra yaparsın."

Luo Ji heyecanla hemşireyi nöbet odasına doğru takip etti. Şöyle bir baktığında eşyaların yarısının ne olduğunu tahmin edebiliyordu ama geri kalanının ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hiç bilgisayar ya da ona benzer bir ekipman görmemişti çünkü duvarın her yerinde bir ekran gibi aktifleştirilebiliyordu. Bu yüzden de bu çok şaşırtıcı bir şey değildi. Kapının eşiğine dizilmiş üç farklı tarzda şemsiye Luo Ji'nin dikkatini çekmişti. Ama şekillerinden şemsiye oldukları kesinlikle anlaşılıyordu. Onu şaşırtan cüsseleriydi. Bu çağda hâlâ şemsiyeler katlanılamıyor muydu?

Hemşire günlük kıyafetlerini giyip soyunma odasından çıktı. Kumaşın kenarında yanan sönen film bir yanan, bu çağdaki kadınların moda değişiklikleri Luo Ji'nin hayal ettiğinden daha iyiydi. Kendi dönemiyle kıyasladığında göze çarpan en büyük fark asimetriydi. 185 yıl geçmesine rağmen hâlâ bir kadının giyiminde güzellik bulabilmek güzeldi. Hemşire bir şemsiye aldı. Omzunda taşıdığına göre oldukça ağır olmalıydı.

"Dışarı yağmurlu mu?"

"Benim... şemsiye taşıdığını mı düşünüyorsun?" dedi. "Şemsiye" kelimesine aşina görünüyordu.

"Bu şemsiye değilse o zaman nedir?" diye sordu Luo Ji, omzundaki şemsiyeyi işaret ederek. Sonra da bundan tuhaf bir isimle bahsedebileceğini fark etti.

"Bu benim bisikletim," dedi.

Koridora geldiklerinde, Luo Ji, "Evin buradan uzakta mı?" diye sordu.

"Yaşadığım yeri soruyorsan, hayır, çok uzak değil. Bisikletle 10 – 20 dakikada gidiyorum," dedi. Sonra hâlâ ayakta ve büyüleyici gözlerini Luo Ji'nin gözlerine sabitleyip ona şok edici bir şey söyledi: "Artık ev diye bir şey yok. Kimsenin yok. Büyük Çatlak'tan sonra evlilik, aile. bunların hepsi gitti. Alışman gereken ilk şey bu."

"Bu, alışamayacağım ilk şey."

"Ah, bilmiyorum. Tarih dersinde, sizin döneminizde evlilik ve ailenin çoktan parçalanmaya başladığını duymuştum. İnsanların büyük bir kısmı, birine bağlı kalmayı istemiyor, özgür olmak istiyordu." Bu onun ikinci kez tarih dersinden bahsedişiydi.

Ben de bir keresinde benzer şeyler düşünüyordum ama sonra... diye düşündü Luo Ji kendi kendine. O anda uyanık olduğunu fark etti. Zhuang Yan ve çocuğunu aklından çıkaramıyordu. Bilincindeki duvar kâğıdı onlardı. Ama kimse onu

tanımamıştı ve durum böyle belirsizken, hasretten işkence çekiyor olsa bile nerede olduklarını soramazdı.

Koridorda aşağıya doğru yürüdüler. Otomatik kapıyı geçtikten sonra, ileriye uzanan dar platformu gördüğünde ve teninde temiz havayı hissettiğinde Luo Ji'nin gözleri parladı. Şimdi dışarıda olduğunu hissediyordu.

"Mavi gökyüzü!" diye bağırıp, dış dünyadaki ilk nefesini aldı.

"Gerçekten mi? Bu sizin dönemin mavi gökyüzüyle karşılaştırılamaz."

Kesinlikle mavi. Çok fazla mavi. Luo Ji bu sınırsız mavilikten zevk aldığını yüksek sesle söylemedi ve ruhunun erimesine izin verdi. Sonra birden içinde bir şüphe uyandı: Burası Cennet Bahçesi miydi? Hatıralarında, böyle bir saf mavi gökyüzünü sadece beş yılını geçirdiği en tenha yeri olan Cennet Bahçesi'nde görmüştü. Ama bu mavi gökyüzünde çok az bulut vardı. Batıda, biri yanlışlıkla orayı kirletmiş gibi süzülen iki bulut dolaşıyordu. Güneş doğudan, kenarlarında çiğ varmış gibi kristal bir parlaklıkla yükseliyordu.

Luo Ji başını aşağıya indirdi ve hemen başı döndü. Yüksekten bakınca gördüğü şeyin bir şehir olduğunu anlaması zaman aldı. İlk başta dev bir ormana baktığını sandı; ince gövdeli ağaçlar, gökyüzüne kadar uzanıyordu ve çeşitli uzunluktaki dik dallarında yeşermeler vardı. Şehrin yapıları tıpkı yapraklar gibi bu dallara asılıydı. Kentin düzenine şöyle bir baktığında, farklı ağaçlar farklı yaprak yoğunluklarına sahipti. Hibernasyon ve Uyandırma Merkezi, bu büyük ağaçlardan birinin bir parçasını oluşturuyordu ve bir yaprağın ortasındaydı; şimdi dışarıya kadar uzanan dar platformun üzerinde duruyordu.

Arkaya baktığında, bağlı oldukları ağaç bölümü öyle yukarı çıkıyordu ki gözden kayboluyordu. Ağacın orta ile

üst kısımları aralarındaydı ve hem yukarı hem de aşağıdaki diğer dalları, o dallar arasındaki yapısal yapraklar görebiliyordu. Yakından bakıldığında, dallar boşlukta karmaşık bir köprü ağı kuruyordu. (Daha sonra Luo Ji adreslerin XX ağacı, XX dalı, XX yaprağı olduğunu anladı.)

"Burası neresi?" diye sordu Luo Ji.

"Pekin."

Luo Ji hemşireye baktı, sabah güneşinin altında bile çok güzeldi. Sonra Pekin dediği yere bakıp, "Şehir merkezi nerede?" diye sordu.

"Bu doğrultuda. Biz Dördüncü Batı Halkası Ağaç 179, Dal 23, Yaprak 18'deyiz. Buradan neredeyse tüm şehri görmen mümkün."

Luo Ji biraz durup bu mesafeden hemşirenin işaret ettiği noktaya baktı. "İmkânsız. Nasıl yani, hiçbir şey kalmadı mı?"

"Ne kalmadı mı? Sizin gününüzde burada kesinlikle hiçbir şey yoktu!"

"Hiçbir şey mi? İmparatorluk Sarayı? Jingshan Parkı? Tiananmen Meydanı? Çin Dünya Ticaret Merkezi? İki yüzyılda bu kadar şey yıkılmış olamaz."

"Tüm bunlar hâlâ var."

"Nerede?"

"Yeryüzünde."

Luo Ji dehşete düşmüştü. Genç kız kahkahayı patlattı ve destek olmak için korkuluğa doğru eğildi. "Ah, haha, unuttum. Gerçekten çok üzgünüm. Bunu pek çok kez unutuyorum. Bak, biz yer altındayız. Hem de bin metreden fazla derinde... Olur da bir gün ben sizin zamana seyahat edersem, sen de benden intikam alıp şehrin yüzeyini söylemeyi unutursun. O zaman da tıpkı senin olduğun gibi ben dehşete düşeceğim. Hahaha..."

"Fakat... bu..." dedi ve ellerini havaya kaldırdı Luo Ji.

"Sahte gökyüzü, sahte güneş," dedi hemşire, kahkahasını bastırmaya çalışarak. "Aslında tabii ki sahte olduğunu söylemek doğru değil çünkü on bin metre yükseklikten alınıp buraya yansıtılan bir görüntü bu. O yüzden gerçek olduğu söylenebilir."

"Neden toprağın altına bir şehir inşa edildi? Hem de bin metreden fazla derinlikte, bu gerçekten çok fazla."

"Tabii ki savaş yüzünden. Bir düşünsene, Kıyamet Savaşı geldiğinde yeryüzü ateşten bir okyanus olmayacak mı? Evet, bu savaş şimdi baya eskimiş bir fikir. Ama Büyük Çatlak sona erdiğinde, tüm dünyadaki şehirler yeraltında inşa edildi."

"Bu nedenle tüm dünya şimdi yeraltında mı?"

"Büyük çoğunluğu."

Luo Ji dünyanın durumunu tekrar değerlendirdi, şimdi bu devasa ağaç gövdelerinin yeraltı dünyasının tonoz desteği olduğunu ve aynı zamanda kent binalarının da askıda kalması için sütun görevi yaptığını anladı.

"Klostrofobik olmazsın. Gökyüzünün genişliğine baksana! Yeryüzünde de gökyüzü neredeyse bu kadar harika!"

Luo Ji mavi gökyüzüne ya da mavi gökyüzünün görüntüsüne tekrar baktı ve birkaç küçük nesneyi fark etti. İlk bakışta biraz dağınıklardı ama gözleri alıştığında bütün gökyüzünü kaplayacak kadar çok olduklarını gördü. Gökyüzündeki bu nesneler ona alakasız bir yeri, bir kuyumcu vitrinini hatırlattı. Bir Duvarabakan olmadan önce, hayalinde Zhuang Yan'a âşık olduğu zaman, hayalindeki bu meleğe bir hediye alma istediği onda saplantı haline gelmişti. Kuyumcuya gitmiş, vitrindeki tüm platin kolyelere bakmıştı. Bunların her biri siyah kadife üzerinde sergileniyordu ve spot lambaların altındaki parıltılarıyla muhteşem görünüyordu. Eğer siyah kadife yerine mavi üzerinde sergilenselerdi, bugün gördüğü gökyüzü gibi görünürlerdi.

"O uzay filosu mu?" diye sordu Luo Ji heyecanla.

"Hayır, filolar buradan görünmez. Asteroit kuşağının ötesindeler. Onlar, eh, her şey var orada. Görünür şekilleri olanlar uzay şehirleri ve ışık noktaları ise sivil uzay araçları. Ama bazen yörüngede savaş gemileri de oluyor. Onların motorları o kadar parlak oluyor ki insan onlara bakamıyor... Tamam, benim gitmem lazım. Senin de geri dönmen gerekiyor. Burası çok rüzgârlı olur."

Luo Ji veda etmek için döndü ama şaşkınlıktan konuşamıyordu. Hemşire şemsiyesini, daha doğrusu bisikletini sırt çantası gibi takmıştı. Bisiklet kızın sırtında açıldı. Ve açılan iki ortak eksenli pervane dönüş yönünü dengelemek için sessizce dönmeye başladı. Sonra kız yavaş yavaş havalandı ve uçurumun yanındaki korkuluk üzerinden zıpladı.

Kız havada asılıyken Luo Ji'ye seslendi: "Oldukça iyi bir dönem olduğunu görebilirsin. Bunu bir rüya gibi düşün. Yarın görüşürüz!"

Kız zarafetle uçuyordu. O iki dev ağaç arasında küçük bir yusufçuğa dönüşene kadar küçük pervaneler güneş ışını çalkaladı. Bu yusufçuk kentin dev ağaçları arasında uçtu. Daha önemlisi tıpkı okyanus zeminindeki bitkiler arasında yüzen balık sürüleri gibi, havada uçan arabaların olmasıydı. Doğan güneş kent üzerinde parlıyordu ve ağaçlar ışık millerini kesiyor, trafiği altın bir tabakayla kaplıyordu.

Göz yaşları, bu cesur yeni dünyanın manzarasında, Luo Ji'nin yüzünden aşağıya doğru süzülüyordu ve yeni doğan yaşam hissi her hücresine nüfuz etmişti. Geçmiş gerçekten de bir rüyaydı.

•●•

Luo Ji, resepsiyonda Avrupalı bir adam gördüğünde, onunla ilgili bir şeylerin farklı olduğu duygusuna kapıldı. Sonra, giymiş olduğu resmi takım elbisesinin yanıp sönmediğini ya da herhangi bir görüntü vermediğini fark etti. Geçmiş

dönemin giyimine benziyordu. Belki de bu, bir ciddiyet ifadesiydi.

Luo Ji ziyaretçinin elini sıktıktan sonra adam kendini tanıttı: "Güneş Filosu Ortak Konferansı'ndan Özel Komiser Ben Jonathan. Komitenin emriyle uyandırılmanızı düzenledim. Şimdi de biz Duvarabakan Projesi'nin son duruşmasına katılmaya gidiyoruz. Ha, beni anlayabiliyor musunuz? İngilizce büyük ölçüde değişti çünkü."

Luo Ji, Jonathan'ın söylediklerini anlamıştı ama onu dinlerken son birkaç günde fark ettiği Çincenin batı kültürünün istilasına uğradığı hissi yok oldu. Çünkü Jonathan'ın İngilizcesine de Çince kelimeler karışmıştı. Örneğin "Duvarabakan Projesi" derken Çince tabiri kullanmıştı. İngilizce eskiden en yaygın kullanılan dildi ve popülasyonun çoğunluğu tarafından konuşulan Çinceyle harmanlanmış, bu ikisi dünyanın en güçlü dilini oluşturmuştu. Luo Ji daha sonra dünyanın diğer dillerinde de aynı füzyonun süregeldiğini öğrendi.

Geçmiş rüya değildi, diye düşündü Luo Ji. *Geçmiş her zaman peşindedir.* Sonra Jonathan'ın 'son' kelimesini kullandığını hatırladı ve acaba gerçekten de bir umut var mı diye merak etti.

Jonathan, kapının kapalı olmasından emin olmak istiyormuşçasına arkasına baktı ve ardından duvara doğru yürüdü. Duvardaki arayüz hareketlendi. Yüzeyde birkaç basit yere dokundu ve tüm duvarlarla tavan holografik ekranda kayboldu.

Luo Ji bir anda kendini konferans salonunun ortasında buldu. Her şeyin büyük ölçüde değişmiş olmasına ve masayla duvarların hafifçe parlamasına rağmen, tasarımcılar eski dönemin tarzını yakalamak için çalışmıştı. Büyük yuvarlak masadan kürsüye kadar her şey, onun nerede olduğunu bilmesine yarayan bir nostaljiyle şekillendirilmişti.

Konferans salonu boştu ama iki çalışan tablaları evrakların yerine seriyordu. Kâğıt evrakların halen kullanıldığını görmek Luo Ji'yi şaşırtmıştı. Tıpkı Jonathan'ın giysisi gibi, bir ciddiyet ifadesi vardı.

Jonathan, "Uzaktan toplantılar artık yaygın bir uygulama. Bu yöntem toplantının önemini ve ciddiyetini etkilemeyecek," dedi. "Oturum başlamadan önce hâlâ biraz zaman var ve dış dünya hakkında pek bir şey bilmiyor gibi görünüyorsunuz. Bazı temel şeyleri biraz anlatmamı ister misiniz?"

Luo Ji başını salladı. "Tabii ki, teşekkür ederim."

Jonathan konferans salonunu işaret etti. "Kısa keseceğim. İlk olarak ülkeler hakkında konuşalım. Avrupa ülkeleri, Avrupa Milletler Topluluğu olarak tek bir ülke olarak adlandırılır. Doğu ve Batı Avrupa ülkelerini içerir, Rusya buna dâhil değildir. Rusya ve Beyaz Rusya eskisi gibi tek bir ülke ve Rusya Federasyonu olarak adlandırılıyor. Kanada'nın Fransızca konuşulan illeriyle ve İngilizce konuşulan illeri iki ayrı ülkeye bölündü. Diğer bölgelerde bazı değişikler oldu ancak önemli olanlar bunlar."

Luo Ji şok olmuştu. "Tüm değişikler bunlar mı? Neredeyse iki yüzyıl geçti. Ben dünyanın tanınmaz değişikler geçireceğini sanırdım."

Jonathan konferansa geri döndü ve ciddiyetle başını salladı. "Tanınmaz, Dr. Luo. Dünya gerçekten tanınmaz."

"Hayır, bizim dönemimizde bu değişikliklerin erken belirtileri vardı."

"Ama asla beklemediğiniz bir değişiklik var: Herhangi bir büyük güç yok artık. Bütün ülkelerin siyasi gücü azaldı."

"Bütün ülkelerin mi? O zaman yükselen kim?"

"Devletüstü varlık: uzay filosu."

Luo Ji, Jonathan'ın ne söylediğini anlamak için bir süre

durup düşündü. "Sen uzay filosunun bağımsız olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Filo herhangi bir ülkeye ait değil. Onlar tıpkı BM üyesi ülkeler gibi bağımsız siyasi ve ekonomik varlıklarını oluşturdular. Şu anda, Güneş Sistemi'nde üç büyük filo var: Asya Filosu, Avrupa Filosu ve Kuzey Amerika Filosu. İsimleri sadece menşei olarak yakın oldukları bölgeden geliyor ancak artık filoların kendileri bu bölgelere ait değil. Tamamen bağımsızdırlar. Her biri sizin dönemin politik ve ekonomik siyasi süper gücüne sahip."

"Tanrım," diye bağırdı Luo Ji.

"Ama lütfen yanlış anlamayın. Dünya askeri bir hükümet tarafından idare edilmiyor. Uzay filolarının mıntıkası ve egemenliği uzayda, karasal toplumun iç işlerine nadiren müdahale ederler. Bu, BM tüzüğüyle şarta bağlanmıştır. Yani şu anda insan dünyası iki uluslararası alana ayrılmış halde: geleneksel Uluslararası Dünya ve yeni ortaya çıkan Uluslararası Filo. Uluslararası Filo'nun üç filosu (Asya, Avrupa ve Kuzey Amerika) Güneş Filosu'nu oluşturuyor. Ve eski Dünya Savunma Konseyi, Güneş Filosu Ortak Konferansı'na dönüştü. Yüksek komuta gövdesi Güneş Filosu'nda. Ancak BM'de olduğu gibi, sadece koordinasyon işlevi var, gerçek bir gücü yok. Aslında sadece isim olarak Güneş Filosu. İnsanlığın silahlı uzay kuvvetlerinin asıl gücü üç büyük filonun baş kumandanlarının elinde.

"Pekâlâ, şu anda bugünkü oturumda yer almak için yeterli bilgiye sahipsiniz. Bu oturum, miras kalan Duvarabakan Projesi için Güneş Filosu Ortak Konferansı tarafından toplanıldı."

Daha sonra holografik ekran üzerinde bir pencere açıldı ve Bill Hines ile Keiko Yamasuki'nin görüntüleri ortaya çıktı. Değişmemiş görünüyorlardı. Hines, Luo Ji'yi bir gü-

lümsemeyle karşıladı ama Keiko Yamasuki, Luo Ji'ye başını hafifçe sallayıp selam vererek duygusuzca oturdu.

Hines, "Ben de henüz uyandım, Dr. Luo. Büyülediğiniz elli ışık yılı uzaklıktaki yıldız yörüngesindeki gezegenin hâlâ yerinde olduğunu öğrenince oldukça üzüldüm," dedi.

"Heh. Şaka. Eski bir şaka," dedi Luo Ji, kendiyle alay ederek.

"Ama Tyler ve Rey Diaz'la karşılaştırıldığında oldukça şanslısınız."

"Duvarabakanlar içerisinde başarılı olan bir tek sizsiniz gibi görünüyor. Belki de senin stratejin gerçekten insan zekâsını yükseltti."

Hines'ın yüzünde de az önce Luo Ji'nin yaptığı gibi kendiyle alay eder bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Hayır, gerçekten değil. Biz hibernasyona girdikten sonra, insan aklında araştırma aşılamaz bir engelle karşılaşmış. İlerlemek demek, beynin düşünce mekanizmasının kuantum seviyesine yaklaşılması anlamına geliyor. Ancak bu noktada, diğer tüm bilimler gibi, onlar da sophonların engeline çarptılar. İnsan zekâsı yükseltilemedi. Eğer bir şeyler yapabildiysem, sadece birkaç kişinin kendine güvenini artırdım."

Luo Ji hibernasyona girdiğinde, düşünce mührü henüz gelişmemişti. O yüzden Hines'ın söylediği son şeyi anlamamıştı. Ama o bunu fark ettiğinde, Keiko Yamasuki'nin yüzünde soğuk ve gizemli bir gülümseme parladı.

Pencere kayboldu ve sonra Luo Ji konferans salonunun insanlarla dolu olduğunu fark etti. Çoğu, tarzı değişmemiş askeri üniformalar giymişti. Çoğunun elbisesini süsleyen resimler yoktu ama yakalarındaki iğne ve apoletler parlıyordu.

Güneş Filosu Ortak Konferansı'nda halen rotasyon başkanlık sistemi kullanılıyordu. Bu görev şu anda sivil bir görevli tarafından gerçekleştiriliyordu. Luo Ji ona bakınca

Garanin'i hatırladı. Düşününce o da iki yüzyıl öncesinden kalan bir adamdı ama en azından nehir kenarında ölen kendi yaş gruplarıyla kıyaslandığında şanslıydı.

Toplantı açıldıktan sonra başkan konuşmaya başladı. "Temsilciler, bu oturumda, bu yıl 47. Ortak Konferans'ta Kuzey Amerika Filosu ve Avrupa Filosu tarafından ortaya konulan Önerme 649'un son oylamasını yapacağız. İlk olarak sizlere önermeyi okuyayım.

"Üç Cisim Krizi'nin ikinci yılında, BM Dünya Savunma Konseyi, Duvarabakan Projesi'ni oluşturdu. BM'nin daimi üyeleri tarafından oybirliği kabul edilen proje ertesi yıl hayata geçirildi. Duvarabakan Projesi, Üç Cisim işgalini engellemek için daimi üyeler tarafından aday gösterilen dört Duvarabakanın, solıponların asla ulaşamayacağı Duvarabakanların kendi zihinlerinde gizli stratejiler geliştirilmesi ve yürütmesi esasına dayanmaktaydı. BM planlarını formüle etmesi ve yürütmesi için Duvarabakanlara ayrıcalık garantisi veren Duvarabakan Yasası'nı yürürlüğe koydu.

"Duvarabakan Projesi 205 yıldır devam etmektedir. Bir yüzyıldan fazla bir zamandır duraklatılmıştı ve bu süre zarfında, projenin liderliği Dünya Savunma Konseyi'nden, Güneş Filosu Ortak Konferansı'na geçti.

"Duvarabakan Projesi eşsiz bir tarihsel bağlam içerisinde meydana getirdi. Üç Cisim Krizi yeni başlamıştı ve insanlık tarihinde hiç duyulmamış bu yıkıcı kriz karşısında, uluslararası toplumda korku ve umutsuzluk görülmemiş seviyelere çıkmıştı. Duvarabakan Projesi'nin doğumundaki iklim böyleydi. Rasyonel bir seçim değil, çaresizlikten doğan bir proje.

"Tarihteki olaylar, stratejik bir plan olarak Duvarabakan Projesi'nin tam ve mutlak bir başarısızlık sergilediğini kanıtlamıştır. Bir bütün olarak bakıldığında, insan toplumunun bugüne kadar almış olduğu en naif ve aptalca eylem

planı olduğunu söylemek abartı olmaz. Duvarabakanlara herhangi bir yasal gözetim olmadan benzersiz güçler verildi ve hatta uluslararası toplumu aldatma özgürlüğüne bile sahiptiler. Bu, insan toplumunun temel ahlaki ve yasal normlarının ihlalidir.

"Duvarabakan Projesi'nin yürütülmesi sırasında, stratejik kaynakların büyük bir kısmı sebepsiz yere tüketildi. Duvarabakan Frederick Tyler'ın sivrisinek sürüsü planının hiçbir stratejik öneme sahip olmadığı kanıtlandı, Duvarabakan Manuel Rey Diaz'ın Merkür zincirleme reaksiyon planı bugünkü insani yeteneklerde bile gerçekleştirilemeyecek bir plandı. Dahası bu planların her ikisi de insanlık suçuydu. Tyler, Dünya Filosu'na saldırmayı ve onu yok etmeyi planlıyordu. Rey Diaz ise daha sinsi bir plan hazırlamıştı, gezegen üzerindeki her yaşamı rehin almak istedi.

"Diğer iki Duvarabakan da benzer hayal kırıklığıdır. Duvarabakan Hines'ın zihinsel yükseltme planının gerçek stratejisi henüz ortaya çıkmadı ama uzay kuvvetlerinde kullanımlarının ön sonuçlarına bakıldığında, düşünce mührü suçtur. Hayatta kalma ve insan uygarlığının daha fazla ilerlemesinin temeli düşünce özgürlüğüdür ve bu plan ciddi bir ihlaldir. Duvarabakan Luo Ji'ye gelince, o ilk önce sırf kendi yaşam tarzının hazzı için kamu fonlarını çarçur etmiş, daha sonra saçma sapan bir gizemle kalabalığa oynamıştır.

"İnsanlığın gücündeki gözle görülür büyüme ve savaşta alınan inisiyatif göz önüne alındığında, Duvarabakan Projesi'nin artık hiçbir anlamı olmadığına inanıyoruz. Bu tarihsel mirasın sonlandırılması için uygun zaman gelmiştir. Biz, Güneş Filosu Ortak Konferansı'nın, Duvarabakan Projesi'ni sona erdirmesini ve BM Duvarabakan Yasası'nın ortadan kaldırılmasını öneriyoruz.

"İşte önerme bu."

Başkan elindeki önerme yazısını yavaş yavaş bıraktı ve

konferans salonuna şöyle bir baktıktan sonra, "Şimdi Güneş Filosu Ortak Konferansı olarak Önerme 649'un oylaması başlayacak. Herkes aynı görüşte mi?"

Temsilcilerin tamamı ellerini kaldırdı.

Bu dönemde oylama hâlâ ilkel yöntemlerle yapılıyordu. Çalışanlar oy sayısını doğrulamak için ciddiyetle yürüdüler, başkana rapor ettiler ve başkan açıkladı. "Önerme 649 oybirliğiyle kabul edilmiş ve hemen yürürlüğe alınmıştır." Başkan başını kaldırdı. Luo Ji, onun kendisine mi yoksa Hines'a mı baktığını bilmiyordu çünkü 185 yıl önce ilk oturumda olduğu gibi yine uzaktaydı. Hâlâ toplantıda onun ve Hines'ın görüntülerinin nerede olduğunu bilmiyordu. "Duvarabakan Projesi sonlandırılmıştır ve Duvarabakan Yasası yürürlükten kaldırılmıştır. Güneş Filosu Ortak Konferansı adına, Bill Hines ve Luo Ji'nin Duvarabakan statülerinin iptal edildiğini bildiriyorum. Bununla ilgili olarak Duvarabakan Yasası tarafından size verilen tüm haklar, yasal dokunulmazlıklar da dâhil artık yürürlükte değildir. Size ülkelerinizin sıradan vatandaşı olarak kimlikleriniz geri verilmektedir."

Başkan oturumu sonlandırdığını ilan etti. Jonathan ayağa kalktı ve holografik görüntü kapanırken, Luo Ji'nin iki yüzyıldır süren kâbusu da sona erdi.

"Dr. Luo, anladığım kadarıyla bu sizin umduğunuz sonuç oldu," dedi Jonathan, bir gülümsemeyle.

"Evet, istediğim buydu. Teşekkürler, Bay komiser. Ayrıca sıradan vatandaşlık kimliğimi verdikleri için Güneş Filosu Ortak Konferansı'na teşekkür ederim," dedi Luo Ji, tüm içtenliğiyle.

"Oturum basit ve kısaydı. Sadece önerme oylandı. Ben daha ayrıntılı konuları sizinle görüşmek üzere yetkilendirildim. Büyük endişelerinizden başlayabiliriz."

"Eşim ve çocuğum?" diye sordu Luo Ji. Uyandığından

beri ona eziyet eden bu soruyu nihayet sorması mümkün olmuştu. Aslında toplantı başlamadan önce, Jonathan'la tanıştığında ona sormak istediği ilk soru bu olmuştu.

"Endişelenmeyin. Her ikisi de iyiler. Hâlâ hibernasyondalar. Size dosyalarını verebilirim. İstediğiniz zaman uyandırılmaları işlemine başlayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi Luo Ji, gözleri dolarken. İçinde sanki cennetten gelen bir duygu vardı.

"Ancak Dr. Luo, size küçük bir tavsiyem var," dedi Jonathan, kanepede Luo Ji'ye yaklaşarak. "Hibernatörler için bu döneme alışmak kolay değildir. Onları uyandırmadan önce kendi hayatınızı stabilize etmenizi tavsiye ederiz. BM fonları onları iki yüz otuz yıl daha tutmak için yeterlidir."

"Tamam, dışarıda nasıl yaşamam gerekiyor?"

Komiser bu soru karşısında güldü. "Bu konuda endişelenmeyin, alışamayabilirsiniz ama yaşamakta sorun olmayacaktır. Bu dönemde sosyal refah mükemmel ve bir kişi hiçbir şey yapmasa bile rahat bir yaşamın tadını çıkarabilir. Üniversiteniz hâlâ varlığını sürdürüyor, orada çalışabilirsiniz. Sizin işle ilgili sorularınızı dikkate alacaklarını ve daha sonra size ulaşacaklarını söylediler."

Luo Ji'nin aklına birden onu ürperten bir şey geldi. "Ben gittiğimde, güvenliğim ne olacak? Dünya - Üç Cisim Örgütü hâlâ beni öldürmek istiyor!"

"Dünya - Üç Cisim Örgütü mü?" diyerek Jonathan kahkahalara boğuldu. "Dünya - Üç Cisim Örgütü yüz yıl önce tamamen ortadan kaldırıldı. Artık dünyada var olan hiçbir sosyal temelleri yok. Elbette benzer ideolojik eğilimi olan insanlar hâlâ var ama onların organize olmaları mümkün değil. Siz dışarıda kesinlikle güvende olacaksınız."

Ayrılmak üzereyken Jonathan resmi duruşunu bir kenara bıraktı ve takım elbisesi gökyüzünün abartılı çarpık bir görüntüsüyle parlamaya başladı. Luo Ji'ye gülümsedi.

"Doktor, gördüğüm tüm tarihsel kişilerde olmayan büyük bir mizah duygunuz var. Büyü. Bir yıldız üzerine büyü. Hahaha...."

Luo Ji resepsiyonda yalnız kaldı ve sessizce düşündü. Bir kurtarıcı olarak iki yüzyıl geçirmişti. Şimdi bir kez daha sıradan bir insandı. Yeni bir yaşam onu bekliyordu.

"Sen de sıradan bir insansın, oğlum," diyen hırçın yüksek bir ses Luo Ji'nin düşüncelerini böldü. Luo Ji kapıya doğru baktığında, Shi Qiang'ı gördü. "Heh. Az önce ayrılan adamdan duydum."

Mutlu bir kavuşma oldu. Deneyimlerini paylaştılar ve Luo Ji, onun 2 ay önce uyandığını öğrendi. Lösemi hastalığı tedavi edilmişti. Doktorlar muhtemelen çok içmekten dolayı karaciğer hastalığı riskini yüksek bulmuştu ve durumla ilgilenmişlerdi. Çok uzun zamandır ayrıymış gibi hissetmediler. Sadece 4-5 yıldır ayrıydılar çünkü hibernasyonda geçen zamanın hiçbir anlamı yoktu. Ama bu dönemdeki buluşmaları onların gelecekteki arkadaşlıklarını daha derin bir seviyeye çıkardı.

"Taburcu olduğun için seni almaya geldim. Burada kalmak için hiçbir sebep yok," dedi Shi Qiang. Sırt çantasından kıyafet çıkardı ve Luo Ji'ye verdi.

"Bu... biraz büyük değil mi?" diye sordu Luo Ji ceketi açıp.

"Herife bak. Sen hem iki ay geç uyan, hem de gel burada magandalık yap. Bir dene!"

Shi Qiang gömleğin önündeki bir nesneyi işaret edip bunu boyunu ayarlamak için kullanabileceğini söyledi. Luo Ji elbiseleri giydiğinde bir tıslama sesi duydu ve kıyafet yavaş yavaş vücudunun boyutlarına göre küçüldü. Pantolon da öyle."

"Hey, sen iki yüzyıl önce giydiğin kıyafetlerin aynısını giymiyorsun, değil mi?" diye sordu Luo Ji, Shi Qiang'a ba-

kıp. Çünkü Shi Qiang'ın üzerinde gördüğü deri ceketin onu son gördüğünde de üzerinde olduğunu hatırladı.

"Eşyalarımın çoğu Büyük Çatlak'ta kaybolmuş ama ailem kıyafetlerimin bazılarını benim için saklamış. Ama onlar da giyilebilir durumda değil. Senin de o dönemden kalan bazı eşyaların var. Yerleştikten sonra gidip onları alabilirsin. Ama söylüyorum, dostum, değişen şeyleri gördüğünde iki yüzyılın hiç kısa bir zaman olmadığını göreceksin." Konuşurken ceketine bastırdı ve orijinal deri kıyafeti tamamen beyaza döndü. "Geçmiş gibi olunca hoşuma gidiyor."

"Benimki de bunları yapabilir mi? O görüntüleri ben de koyabilir miyim?" diye sordu Luo Ji, kendi kıyafetlerine bakarak.

"Yapabilirler ama kurması biraz zor. Hadi gidelim."

Luo Ji ve Shi Qiang ağacın gövdesindeki asansörle zemin kata indiler. Ağacın büyük salonunu geçtiler ve yeni dünyaya adım attılar.

•●•

Komiser oturumun holografik görüntüsünü kapattığında, toplantı aslında sonuçlanmamıştı. Luo Ji, başkan toplantıyı sona erdirdiğini ilan ettiğinde, bir ses duymuştu. Bu bir kadın sesiydi ve Luo Ji, bu sesin söylediklerini tam olarak duymasa da oturumdaki herkes tek bir yöne dönmüştü. Sonra Jonathan görüntüyü kapatmıştı. Bunu o da fark etmiş olmalıydı ama başkan Luo Ji'yi sıradan bir vatandaş ilan etmişti ve Duvarabakan statüsü olmadan toplantı devam etse de toplantıya katılama hakkı yoktu.

Konuşmacı Keiko Yamasuki idi. "Sayın Başkan, söylemem gereken bir şey var," dedi.

Başkan, "Dr. Yamasuki, siz bir Duvarabakan değilsiniz. Özel durumunuz nedeniyle toplantıya katılmanıza izin verildi ama söz hakkınız yok," dedi.

Temsilcilerin hiçbiri onunla ilgilenmiyor gibiydi. Otu-

rumdan ayrılmak için kalkıyorlardı. Onlar için tüm Duvarabakan Projesi için tarihe düşülmüş bir dipnottu ve bununla onlar ilgilenmek zorunda kalmışlardı. Ama Keiko Yamasuki'nin söylediği son cümle onları durdurdu. Keiko, Hines'a döndü: "Duvarabakan Bill Hines, ben senin Duvarıyıkan'ınım."

Ayağa kalkmaya hazırlanan Hines'ın, Yamasuki'nin sözleriyle dizlerinin bağı çözüldü ve tekrar sandalyesine oturdu. Konferans salonundaki herkes birbirine baktı ve sonra fısıldaşmalar başladı. Hines'ın yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi.

"Umarım bu unvanın önemini unutmamışsınızdır," dedi Keiko, amirane bir tavırla.

Başkan, "Evet, Duvarıyıkan'ı biliyoruz. Ama örgütünüz artık yok," dedi.

"Biliyorum." Keiko tamamen sakin görünüyordu. "Ama son Dünya - Üç Cisim Örgütü üyesi olarak Efendim için görevimi yerine getireceğim."

"Bunu bilmeliydim. Keiko. Bunu bilmeliydim," dedi Hines, titrek bir sesle. Zayıf görünüyordu. Karısının Timothy Leary'nin fikirlerine aşırı derece bağlı olduğunu biliyordu ve Hines teknolojik yolla insan aklını değiştirmek için bağımlık derecesindeki arzusunu görmüştü. Ama Hines hiçbir zaman insanlıktan bu kadar derin bir gizlilikle nefret ettiğini fark etmemişti.

"İlk olarak söylemek istediğim şey şu: Asıl stratejik planın insan zekâsını yükseltmek değildi. Beynin kuantum yapısını keşfetmen nedeniyle yakın gelecekteki insan teknolojisiyle bunu gerçekleştirmenin imkânsız olduğunun herkesten fazla farkındaydın. Zekâ araştırmalarının kuantum seviyesine geldiğinde, sophon engeli yüzünden ilerleyemeyeceğini biliyordun. Kaynağı olmayan su gibiydi ve asla başarılı olmayacaktı. Düşünce mührü senin çalışmanın

şans eseri verdiği bir ürün değil, senin her zaman istediğin şeydi. Bu senin araştırmanın nihai hedefiydi." Sonra oturumdakilere döndü. "Şimdi, sizden öğrenmek istediğim şey şu: Bizim hibernasyonda geçirdiğimiz yıllarda, düşünce mührüne ne oldu?"

"Pek bir kullanımı olmadı," dedi Avrupa Filosu temsilcisi. "Ulusal uzay kuvvetinden yaklaşık elli bin kişi gönüllü olarak düşünce mührüyle zafer inancını kabul etti ve onlar da askeriyede 'Damgalanmışlar' olarak bilinen özel bir sınıftı. Siz hibernasyona girdikten 10 yıl sonra, Uluslararası Adalet Divanı bunun düşünce özgürlüğünün ihlali olduğuna karar verip düşünce mührünün bir suç olduğunu ilan etti ve İnanç Merkezi'nde olan tek düşünce mührü cihazı da oradan alınıp bir depoya kaldırıldı. Bu tür cihazların üretimi, nükleer silahların yayılmasının önlenmesi gibi önlendi. Hatta bu işlem için kullanılması gereken bilgisayardan dolayı düşünce mührü cihazı üretmek nükleer silah elde etmekten daha da zor bir hale geldi. Siz hibernasyona girmeden önce bilgisayar teknoloji ilerlemesi temelde durmuştu. Düşünce mührü için kullanılan bilgisayarlar günümüzde hâlâ süper bilgisayar kategorisinde ve sıradan kişilerle kuruluşların erişemeyeceği bir yerde."

Keiko Yamasuki ilk yeni bilgi parçasını açığa çıkardı: "Birden fazla düşünce mührü cihazının yapıldığını bilmiyorsunuz. Her biri kendi süper bilgisayarına sahip tam beş cihaz inşa edildi. Diğer dört tanesini, Hines inanç mührüyle tedavi ettiği 3000 civarındakileri kişiden bazılarına gizlice verdi. Tekil ülkelerin askeri güçlerinin içinde uluslarüstü bir örgüt kurdu. Ben de bunu sophonlardan öğrendim. Efendimiz zafere inancı bir tehdit olarak görmediğinden harekete geçmedik."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Başkan.

"Hadi bir varsayımda bulunalım. Düşünce mührü cihazı,

donanımları sürekli çalışan bir parça değildir. Sadece gerektiği zaman aktif hale gelir. Her cihaz uzun süre kullanılabilir ve eğer bakımları yapılırsa, yarım yüzyıl kullanılmalarında hiçbir sorun olmaz. Eğer dört cihaz sırayla kullanıldıysa, iki yüzyıl boyunca kullanılagelmiş olması mümkün olurdu. Bu da 'Damgalanmışlar'ın birer birer ölmediği anlamına gelir; kuşaktan kuşağa günümüze kadar gelmişlerdir. Bu, düşünce mührü tarafından sağlamlaştırılmış inanca inanan bir din ve giriş töreni düşünce mührünün gönüllü kullanımından oluşuyor."

Kuzey Amerika Filosu temsilcisi, "Dr. Bill Hines, Duvarabakan statünüzü kaybettiniz ve artık dünyayı aldatmak için yasal güce sahip değilsiniz. Lütfen Ortak Konferans'a doğruyu söyler misiniz? Eşiniz ya da Duvarıyıkan'ınız doğruyu mu söylüyor?" dedi.

"Bu doğru," dedi Hines başını sallayarak.

"Bu bir suç!" dedi Asya Filosu temsilcisi.

"Belki öyle," dedi Hines ve tekrar başını salladı. "Ama hepiniz gibi ben de Damgalanmışlar'ın günümüze kadar ulaşıp ulaşmayacağını bilmiyorum."

"Bu önemli değil," dedi Avrupa Filo temsilcisi. "Bir sonraki adım olarak düşünce mührü cihazlarının bulunması gerektiğini düşünüyorum. Onları ya kilit altın almalı ya da yok etmeliyiz. Damgalanmışlar'a gelince, gönüllü olarak düşünce mührü kabul edildiği takdirde, o zaman yasaları ihlal etmiş olmuyorlar. Eğer düşünce mührünü diğer gönüllülere zorla yaptılarsa, o zaman teknik olarak iman ve inanç egemenlikleri kısıtlandığı için bunun cezalandırılmaması gerek. Şu anda yapmamız gereken tek şey, düşünce mühürlerini bulmak. Damgalanmışlar meselesi için herhangi bir izleme yapmaya gerek olmayabilir."

"Doğru. Güneş Filosu'nda birkaç tane zafer inancı taşıyan kişinin olması kötü bir şey değil. En azından herhangi

bir zararları olmaz. Bu kişisel mahremiyet meselesi olarak kalmalı ve hiç kimse kimler olduğunu bilmemelidir. Gerçi bugün düşünce mührünü kabul ettiklerini anlamak zor, ne de olsa insanlığın zaferi ortada," dedi Avrupa Filosu temsilcisi.

Keiko Yamasuki'nin yüzünde nadiren görülen alaycı bir gülümseme ifadesi vardı. Ay ışığında ortaya çıkan yılanlara benziyordu bu.

"Saf bir bakış açısı bu," dedi Keiko Yamasuki.

"Saf bir bakış açısı bu," dedi Hines, eşinin yankısı gibi. Bunu söylerken başını daha da eğdi.

Keiko tekrar kocasına döndü. "Hines, Duvarabakan olmadan önce bile devamlı düşüncelerini benden sakladın."

"Çünkü beni küçük göreceğinden korktum," dedi Hines. Başı hâlâ eğikti.

"Kyoto gecesinin sessizliğinde bambu ağaçlarının altında birbirimizin gözlerinin içine sessizce kaç kere baktık? Gözlerinde hep bir Duvarabakan yalnızlığını gördüm. Konuşmayı nasıl arzuladığını gördüm. Bana doğruyu söylemenin kıyısından kaç kere döndün? Kaç kere başını kollarıma gömüp göz yaşlarıyla koyverip her şeyi anlatmak istedin? Ama Duvarabakan görevin seni engelledi. Hatta en sevdiğin sorumluluğunuz aldatmacaydı. O yüzden ben gerçek düşüncelerinden bir iz bulmak umuduyla hep gözlerinin içine baktım. Sen gece huzur içinde uyurken, ben de uykunda konuşursun diye kaç geceyi uykusuz geçirdim bilmiyorum. Hibernasyonda olduğun zamanlarda dâhil olmak üzere senin her hareketini ve her bakışını yakalamak için seni daha yakından gözlemledim. Her detayını baştan düşündüm ama özlemle değil çünkü gerçek düşüncelerini görmek istiyordum. Çok uzun bir süre bu konuda başarısız oldum. Maske taktığını biliyordum ama maskenin altında ne olduğunu hiç bilmiyordum. Yıllar geçti, nihayet uyandığında beyin sinir

ağı bulutum gelişmişti ve gözlerinin içine baktığımda sonunda anladım. Ben sekiz yıl olgunlaşmışken sen sekiz yıl önceki halindeydin. Ve böylece korunmasız kaldın.

"O andan itibaren, seni tanıdım: Sen köklü bir bozguncu ve sadık bir Kaçak'ın. Duvarabakan statünün öncesinde ve sonrasında da tek amacın insanlığın göç etmesini sağlamaktı. Diğer Duvarabakanlar'la karşılaştırıldığında senin stratejinin altında dâhilik yatmıyordu, daha ziyade gerçek dünya görüşünü saklamak ve gizlemek yatıyordu.

"Ama yine de beyin ve düşünceler üzerine araştırma yaparak bu hedefe ulaşmak istediğini bilmiyordum. Düşünce mührü ortaya çıktığında kafam karıştı, hibernasyona girene kadar devamlı onların gözlerini hatırladım. Düşünce mührü uygulanmış insanların gözleri... Tıpkı seninkiler gibiydi. Sonra birden daha önce hiç okuyamadığım ifadeni anladım. O an gerçek stratejini kırdığım zamandı ama bir şeyler söylemek için çok geçti."

Kuzey Amerika Filosu temsilcisi: "Bayan Keiko Yamasuki, burada olağandışı bir şeyin olduğunu sanmıyorum. Biz düşünce mührünün geçmişini biliyoruz. Birinci gruptaki ilk elli bin gönüllünün işlemleri, sıkı bir prosedür denetimi altında yürütülmüştür."

"Bu doğru. Ama denetim sadece inanç önermesinin içeriğiyle ilgiliydi. Düşünce mührünün denetlenmesi çok zordu."

"Ama literatür, düşünce mührünün teknik detaylarının denetlenmesinin çok sıkı olduğunu ve operasyon öncesi çok sayıda test yapıldığını gösteriyor," dedi Başkan.

Keiko Yamasuki başını salladı. "Düşünce mührü, inanılmaz karmaşık ekipmanların bir parçası. Herhangi bir denetimde boşluk olacaktır. Yüz milyonlarca kod satırında tek bir minik eksi işareti vardır. Bunu sophonlar bile tespit edemedi."

"Eksi işareti mi?"

"Önermeyi yargılamak için beyin devre modelinin doğru olduğu keşfedildiğinde, Hines aynı zamanda bunun yanlış olan modelini de keşfetti. İhtiyacı olan buydu ve ben de dâhil olmak üzere herkesten bu keşfi sakladı. Bunu saklamak zor değildi çünkü iki model de birbirine çok benziyordu. Sinir iletim modelinde anahtar, sinyal akış yönünü ortaya koyuyordu ve düşünce mührünün matematiksel modelinde bu bir işaretle temsil ediliyordu. Doğru için pozitif (+) yanlış için negatif (-). Aşırı derecede gizlilik içinde çalışılarak, Hines bu işareti düşünce mührü kontrol yazılımında manipüle etti. Bütün beş cihazda da negatif (-) idi."

Konferans salonunda ölüm sessizliği vardı. Bu sessizliğin aynısı iki yüzyıl önce bir Dünya Savunma Konseyi oturumu sırasında Rey Diaz'ın bileğindeki 'Beşik'i gösterip anti-tetik cihazının yakınlarda olduğunu söylediği zaman da olmuştu.

"Dr. Hines, siz ne yaptınız?" diye sordu Başkan öfkeyle ona dönerek.

Hines başını kaldırdı ve herkes onun solgun yüzünü görebiliyordu. "İnsanlığın gücünü hafife aldığımı itiraf ediyorum. Yaşanan bu gelişim gerçekten inanılmaz. Bunu gördüm, buna inanıyorum ama aynı zamanda savaşta zaferin insanlığa ait olduğuna da inanıyorum. İki yüzyıl öncesinin bozgunculuğu ve Kaçış'ı gerçekten çok saçmaydı. Sayın Başkan ve temsilciler, yaptıklarımdan dolayı pişman olduğumu söylemem mümkün değildir."

"Hâlâ pişman olmanın gerekli olmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Asya Filosu temsilcisi, kızgınlıkla.

Hines başını kaldırdı. "Bu soru 'gerekli olmamak'la alakalı değil, imkânsızdır. Ben düşünce mührünü kullanıp kendi üzerimde bu önermeyi damgaladım. Duvarabakan planım hakkındaki her şey tamamen doğrudur."

Oturumdaki herkeste hayret verici bakışlar vardı ve hatta Keiko Yamasuki bile kocasına aynı ifadeyle dönmüştü.

Hines, Keiko'ya gülümseyip başını salladı. "Evet, canım, eğer böyle hitap etmeme izin verirsen. Planımı gerçekleştirmek için ihtiyacım olan manevi gücü ancak böyle elde ettim. Evet, şu anda yaptığım her şeyin doğru olduğuna inanıyorum. Ve her ne olursa olsun, kesinlikle söylenen gerçeklere inanıyorum. Düşünce mührünü kullanarak kendimi bir tanrıya dönüştürdüm ve tanrı pişman olmaz."

"Çok da uzak olmayan bir gelecekte, Üç Cisimli işgalciler, çok güçlü insan uygarlığına teslim olduğunda, hâlâ aynı şeyi mi düşüneceksiniz?" diye sordu Başkan, meraklı gözlerle.

Hines ciddiyetle başını salladı. "Ben hâlâ haklı olduğumu düşüneceğim. Duvarabakan planım hakkındaki her şey doğrudur. Tabii ki gerçekler karşısında, kendimi bir işkence içinde bulacağım." Karısına döndü, "Sevgilim biliyorsun, ben suyun zehirli olduğuna inandığımda zaten bu işkence acısını çekmiştim."

"Artık bugüne geri dönelim," dedi Kuzey Amerika Filosu temsilcisi. Herkes fısıltıyla tartışıyordu. "Bu Damgalanmışlar'ın günümüze kadar gelmesi hâlâ sadece bir spekülasyon. Sonuçta üzerinden 170 yıl geçti. Eğer bozgunculukta böyle mutlak niyetli bir sınıf ya da kuruluş varsa, neden bunun herhangi bir belirtisini taşıyacak bir işaret olmadı?"

"İki olasılık var," diye konuştu Avrupa Filosu temsilcisi. "Bunlardan biri düşünce mührünün uzun zaman önce kaybolmuş olması ve bunun yanlış alarm olması..."

Asya Filosu temsilcisi onun düşüncesini tamamladı: "Diğer olasılık, durum hakkındaki en korkutucu şey de herhangi bir işaretin olmamasıdır."

•●•

Arabalar üstlerindeki gökyüzü boşluğunda uçarken, Luo Ji ve Shi Qiang ağaç şeklindeki yapılarla çevrili yeraltı şehrini dolaştı. Binalar yaprak gibi havada asılı olarak durduğu için zemin oldukça açıktı ve yerde sadece dev ağaçların gövdelerinin olması, sokak kavramının ortadan kalkmasına neden olmuştu, her yer boştu zaten. Çevre harikaydı: Geniş çimenlikler, gerçek ağaçlardan oluşan ormanlar ve temiz hava ilk bakışta kırsal bir alanı andırıyordu. Yayalar parlayan karıncalar gibi parlak giysiler giymişti. Luo Ji kentsel tasarımla modern gürültü ve kalabalığın havaya gönderilip doğanın zemine dönüşünün sağlanmış olmasından çok etkilenmişti. Burada savaşın gölgesi bile yoktu, sadece insan konforu ve zevkleri vardı.

Daha çok uzaklaşmamışken, kibar bir kadının sesini duydular. "Bay Luo Ji, değil mi?" Luo Ji etrafına baktı ve sesin yol kenarındaki çimenlerin üzerinde duran bir reklam panosundan geldiğini gördü. Üniforma giymiş çekici bir kadın hareketli görüntüden ona bakıyordu.

"Benim," diyerek başını salladı Luo Ji.

"Merhaba. Ben Genel Bankacılık Sistemi'nin 8065 no.lu Mali Müşaviri'yim. Çağımıza hoş geldiniz. Sizi mevcut finansal durumunuz hakkında bilgilendireceğim." Konuşurken veriler bir tablo halinde yanında belirdi. "Burada Kriz döneminin 9. yılındaki Çin Sanayi ve Ticaret Bankası ve Çin İmar Bankası verilerini de içeren finansal kayıtlarınız var. Burada kote edilen menkul kıymet yatırımlarınız var. Ancak bunların bir kısmı muhtemelen Büyük Çatlak sırasında kaybolmuş olabilir."

"Benim burada olduğumu nasıl bilebiliyor?" diye fısıldadı Luo Ji.

Shi Qiang, "Sol koluna çip yerleştirildi. Merak etme herkeste bir tane var. Kimlik kartı gibi. Tüm reklam panoları seni tanıyabilir. Artık reklamlar kişiselleştirildi, bu yüzden

nereye gidersen git reklam panoları her şeyi sana özel olarak gösteriyor."

Görünüşe göre Shi Qiang'ın söylediklerini panodaki kadın duymuştu. Kadın, "Beyefendi, bu bir reklam değil, Genel Bankacılık Sistemi hizmetidir," dedi.

"Şu an bankada ne kadar param var?" diye sordu Luo Ji.

Müşavirin yanında çok karmaşık bir grafik belirdi. "Bu Kriz Dönemi 9. yılı 1. ayın 1. gününden bu yana faiz getiren tüm hesapların durumudur. Oldukça karışık ama şu andan itibaren tüm bu bilgilere kişisel bilgi alanından erişebilirsiniz," dedi ve bir başka grafik daha göründü. "Bu sizin Genel Bankacılık Sistemi'nin çeşitli tüm alt sistemlerindeki mevcut mali durumunuzdur."

Luo Ji'nin bu rakamların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ve boş boş sordu: "Bu... ne kadar?"

"Oğlum, sen zengin bir adamsın!" dedi Shi Qiang, sırtına bir tokat indirerek. "Benim de senin kadar olmasa da yine de biraz param var. İki yüzyıl gerçekten uzun vadeli bir yatırım. Sadece biraz daha tasarruflu olmadığım için pişmanım."

"Peki... bir şeylerin yanlış olmadığından emin misiniz?" diye sordu Luo Ji kuşkuyla.

"Hımm?" Müşavir gözlerini açıp şaşkın şaşkın Luo Ji'ye baktı.

"180 yıldan fazla zaman geçti. Hiç enflasyon yok muydu? Finans gerçekten de sorunsuz mu devam etti?"

"Üzerine fazla düşünüyorsun," dedi Shi Qiang, cebinden sigara paketi çıkararak. Luo Ji tütünün olduğunu biliyordu ama Shi Qiang bir sigara çıkardığında, sigarayı yakmadan duman üfleyebildi.

Müşavir yanıtladı. "Büyük Çatlak sırasında enflasyon çok düştü, finans ve kredi sistemleri neredeyse çöküyordu. Ancak mevcut yasalara göre, hibernatörlerin parası Büyük

Çatlak'ı kapsamayan özel bir formüle göre hesaplanır ve paranın üzerine aktarılır. Çatlak-sonrası dönemin finans seviyesine ve oranına göre faiz hesaplama sürdürülür.

"Vay be, ayrıcalıklı muamele var!" dedi Luo Ji, ses tonunun yükselterek.

"Oğlum, bunlar iyi zamanlar," dedi Shi Qiang, sigarasını içmeye devam ederek. Sonra hâlâ yanan sigarasını yukarı kaldırıp, "Sigaranın korkunç olması dışında," dedi.

"Bay Luo, bu tanışmanız için bir fırsat. Sizin için de uygun bir zamanda, kişisel finans düzenlemelerinizi ve yatırım planlarınızı görüşebiliriz. Başka bir şey yoksa hoşça kalın." Gülümseyip el salladı.

"Bir sorum var," dedi Luo Ji. Bu çağda genç bir kadına nasıl hitap etmesi gerektiğini bilmiyordu ve hatalı davranma riskine girip yanlış bir biçimde hitap etmek istemiyordu. Bu yüzden de basitçe durumunu söyledi. "Bu çağa aşina değilim. Bu yüzden eğer sorum sizin için kırıcı olursa lütfen beni affedin."

Müşavir güldü. "Problem değil. Bizim sorumluluğumuz mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bu döneme alışmanıza yardımcı olmak."

"Siz gerçek misiniz yoksa robot musunuz? Ya da bir program mı?"

Bu soru müşaviri düşündürmedi. "Tabii ki gerçek bir kişiyim. Bilgisayar bunun gibi karmaşık hizmet verebilir mi?"

Panodaki kadın kaybolduktan sonra Luo Ji, Shi Qiang'a döndü. "Da Shi, benim anlamakta zorlandığım bazı şeyler var. Bu, devamlı hareketin icat edildiği ve tahılın sentezlenebildiği bir çağ. Ancak bilgisayar teknolojisi hiç de gelişmiş görünmüyor. Yapay zekâ kişisel finansı idare bile edemiyor."

"Devamlı hareket nedir? Devamlı hareket makinelerini mi kastediyorsun?" diye sordu Shi Qiang.

"Evet. Bu sınırsız enerji anlamına gelir."

Shi Qiang etrafına baktı. "Nerede bu şeyler?"

Luo Ji yukarıdaki uçan arabaları gösterdi. "Şu uçan arabalara bak. Bunlar petrol ya da yakıt yakıyor mu?"

Shi Qiang başını salladı: "Hiçbiri. Dünyanın petrolü kurudu. Bu arabalar yakıt kullanmadan sonsuza kadar uçabilir ve güçleri asla tükenmez. Bu çok harika bir şey. Ben de bir tane almayı düşünüyorum."

"Böylesi bir teknoloji mucizesi eseri anlatırken nasıl olur da heyecanlanmazsın? Bu insanlık için sınırsız güç demektir. Bu Pangu'nun gökyüzü ve dünyayı yaratması gibi büyük bir olay. Ne kadar muhteşem bir çağda olduğunun farkında değil misin?"

Shi Qiang sigara izmaritini bir kenara fırlattı, daha sonra bir an düşünüp onu çimlerden alıp yakınındaki çöp kutusuna attı. "Heyecanlanmıyor muyum? Asıl sen hayallere dalmış bir entelektüelsin. Bu teknoloji aslında bizim çağımızda olan bir şeydi."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Ben ileri teknolojiden anlamam. Ama bu şey hakkında biraz bir şeyler biliyorum. Bir keresinde böyle bir polis dinleme cihazı kullanmam gerekmişti; pili yoktu ama yine de hiç kesilmeden çalışıyordu. Nasıl çalışıyordu biliyor musun? Mikrodalgalarla uzaktan çalışıyordu. Bugün elektrik olmamasına rağmen metotlar bizim çağımızdan biraz farklı."

Luo Ji durdu ve uzun bir süre Shi Qiang'a baktı. Sonra kafasını kaldırıp havada uçan arabalara baktı. Isıtıcı fincanı düşündü ve sonunda anladı. Bu sadece kablosuz bir güç kaynağıydı. Güç kaynağı, mikrodalga formda veya belirli bir alan üzerinde bir elektrik alanı oluşturan diğer EM radyasyonları formunda elektrik yayıyor, bir anten veya rezonans bobini aracılığıyla herhangi bir ekipmana güç çekil-

mesi sağlanıyordu. Shi Qiang'ın dediği gibi iki yüzyıl önce bile basit olan bir teknolojiydi. Bunun kullanılamamasının tek nedeniyse güç kaybının çok büyük olmasıydı. Sadece bir alana yayılan gücün küçük bir kısmı kullanılabiliyordu ama çoğunluk kayboluyordu. Bu dönemde ise bu, gelişmiş kontrollü füzyon teknolojisinin enerji kaynaklarını büyük ölçüde zenginleştirdiği anlamına geliyordu. Bu noktada kablosuz güç kaynaklarındaki kayıplar kabul edilebilirdi.

"Ya tahıl sentezlemesi? Bu dönemde tahıl sentezleyebiliyorlar mı?" diye sordu Luo Ji.

"Bu konuda gerçekten emin değilim. Tahıl hâlâ tohumlardan yetişiyor. Fabrikalardaki yetiştirme tankı gibi şeylerde büyütülüyor. Bitkilerin tümünün genetiği değiştirilmiş ve buğdayın sapı olmadan yetiştirildiğini duydum. Bir de güçlü yapay güneş ışığında oldukça hızlı büyüyorlar ve hızlı büyümesini uyaran diğer bir şey de radyasyon. Buğday ve pirinç bir haftada hasat edilebiliyor, bu yüzden de dışarıdan bakıldığında bir üretim hattında üretiliyormuş gibi görünüyor."

"Haa," diye uzun uzun iç çekişle düşüncesini noktaladı Luo Ji. Gözlerinde dünyanın gerçek yüzünü ortaya çıkaran kabarcıklar patlıyor gibiydi ve bunun yeni büyük bir dönem olduğunu biliyordu. Sophonlar her yerde süzülüyordu ve insan bilimi hâlâ çıkmazdaydı. Mevcut teknoloji asla sophonlar tarafından belirlenebilen sınırı aşamayacaktı.

"Uzay aracı ışık hızının yüzde on beşine ulaşabiliyor mu peki?"

"Eh, bu doğru. Savaş gemileri harekete geçtiğinde, gökyüzünde küçük bir güneş belirmiş gibi oluyor. Uzay silahlarına gelince, ertesi gün televizyonda Asya Filosu'nun bir tatbikatını gördüm. Büyük bir lazer topu hedef gemiye ateşlendi. Demir geminin yarısı buz gibi buharlaştı ve diğer yarısı da kıvılcım gibi patlayıp yok oldu. Saniyede her biri

futbol topu boyutunda yüz demir küre ateşleyebilen, saniyede onlarca kilometre yol alacak raylı toplar var. Sadece birkaç dakika içinde Mars üzerindeki bir dağı dümdüz edebilirler. Bu yüzden bu teknolojiyle senin şu devamlı hareket olmasa dahi, insanlığın Üç Cisim Filosu'nu alaşağı etmeye gücü yeter."

Shi Qiang, Luo Ji'ye bir sigara uzattı ve ışıklı ucu nasıl bükeceğini öğretti. Sigara içip kar beyazı girdapların yukarı doğru yükselişini izlediler. "Her neyse, oğlum, bunlar iyi zamanlar."

"Evet. İyi zamanlar."

Shi Qiang, Luo Ji'nin üzerine atladığında konuşmaları bitmişti ve ikisi de birkaç metre çimler üzerinde yuvarlandılar. Az önce durdukları yere çakılan uçan arabanın gürültüsünü işittiler. Luo Ji patlamanın etkisini hissetti ve metal enkaz parçaları üstlerinden vınladı. Panonun yarısı söküldü ve görüntünün şeffaf cam boruları yere çakıldı. Luo Ji baş dönmesiyle hâlâ olduğu yerde hareketsiz yatarken, Shi Qiang fırlayıp uçan arabanın yanına koştu. Disk şeklindeki gövdesi tamamen parçalanmıştı fakat araçta yakıt olmamasından dolayı yangın çıkmamıştı. Sadece bükülmüş metallerin çıkardığı çatırtıyla oluşan kıvılcımların sesi vardı.

"Arabada kimse yok," dedi Shi Qiang, topallayarak gelen Luo Ji'ye.

"Da Shi, yine hayatımı kurtardın," dedi Luo Ji, omzuna ve yaralı bacağına masaj yaparak.

"Daha kaç kez yapmam gerekecek bilmiyorum. Senin büyümeye ve birkaç göze daha ihtiyacın var." Uçan arabayı işaret etti. "Sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Luo Ji iki yüzyıl öncesini düşündü ve istemsiz olarak titredi.

Etraf kalabalıklaştı ve insanların üzerindeki kıyafet terör manzarası ile yanıp sönüyordu. Tiz ve yüksek sesli siren

sesleriyle iki polis arabası indi ve birkaç memur arabanın etrafında bir çizgi oluşturdu. Üniformaları polis ışığı gibi parlıyor, kalabalığın parlaklığını boğuyordu. Bir memur Luo Ji ve Shi Qiang'ın yanına geldi. Kıyafeti o kadar parlıyordu ki gözlerini kısmak zorunda kaldı.

"Araba düştüğünde siz buradaydınız, değil mi? Bir şeyiniz var mı? Ya sizin?" diye sordu endişeyle. İkisinin de hibernatör olduğunu biliyor görünüyordu, çünkü eski Çince konuşmak için çabalıyordu.

Luo Ji cevap vermeden, Shi Qiang, soruyu soran memuru çizgi boyunca kalabalığın dışına çekti. Onlar uzaklaşırlarken memurun üniformasının yanıp sönmesi durdu.

"Bunu dikkatle inceleyin. Bu bir suikast girişimi olabilir," dedi.

Memur güldü. "Gerçekten mi? Sadece araba kazası gibi görünüyor."

"Bunu rapor etmek istiyoruz."

"Emin misiniz?"

"Tabii ki. Rapor edeceğiz."

"Bu meseleyi büyütüyorsunuz. Ürkmüş olabilirsiniz. Ama gerçekten sadece bir trafik kazası. Ancak yasaya göre eğer rapor düzenlemekte ısrar ederseniz..."

"Israr ediyoruz."

Memur kolundaki görüntü alanına bastı ve bilgi penceresi çıktı. Pencereye baktı ve sonra, "Bildirildi. Sonraki 48 saat için polis takibinde olacaksınız ama bunu kabul etmeniz gerekiyor," dedi.

"Kabul ediyoruz. hâlâ tehlikede olabiliriz."

Memur tekrar güldü. "Aslında bu çok olağan bir şey."

"Olağan bir şey mi? Bir şey sormama izin verin. Ortalama olarak her ay bu şehirde kaç tane bu tür trafik kazası oluyor?"

"Geçen sene boyunca 6 ya da 7 kez."

"Size söylüyorum, memur bey, çağımızda bu şehirde her gün böyle kazalar olurdu."

"Sizin çağınızda arabalar yerdeydi. Böylesi bir tehlikeyi hayal bile edemiyorum. Peki, her neyse, artık polis gözetim sistemindesiniz. Davanızla ilgili bir gelişme olduğunda haberdar edileceksiniz. Ama lütfen bana inanın, bu sıradan bir trafik kazası. Rapor edin ya da etmeyin, tazminatınızı alacaksınız."

Polisten ayrıldıktan sonra olay yerinin arkasında Shi Qiang, Luo Ji'ye, "Evime geçsek daha iyi olur. Dışarıdayken kendimi rahat hissetmiyorum. Uzak değil. Biraz yürümemiz gerekir. Taksiler insansız, bu yüzden güvenli değil."

"Ama Dünya - Üç Cisim Örgütü yok edilmemiş miydi?" diye sordu Luo Ji. Düşmüş uçan araba kaldırılmış, kalabalık dağılmış ve polis arabası da oradan ayrılmıştı. Belediye çalışanları araçlarından indi ve kazayla tahrip olan yerlerin onarımına başladı. Bu küçük kazadan sonra kent normal sakin görünümüne döndü.

"Belki yok edilmiştir. Ama sezgilerime güvenmek zorundasın, oğlum."

"Ben artık Duvarabakan değilim."

"O araba öyle düşünmüyordu... Yürürken tependeki arabalara dikkat et."

Mümkün olduğunca ağaç benzeri binaların 'gölge'sinden yürüdüler ve karşıya geçecekleri zaman yavaş bir tempoda koştular. Geniş bir plazaya geldiler. Shi Qiang, "Benim evim buranın tam karşısı. Etraftan dolaşmak çok uzak bu yüzden koşalım," dedi.

"Bu biraz paranoyakça değil mi? Belki de gerçekten sadece bir trafik kazasıydı."

"Bu 'belki' bir kaza olsa bile, dikkatli davranmanın yanlış bir tarafı yok... Meydanın ortasındaki heykeli gördün mü? Bir şeyler olursa orada gizlenebiliriz."

Meydanın ortasında küçük bir çöl gibi, kare şeklinde kumlu bir alan vardı. Shi Qiang'ın sözünü ettiği heykel, kum alanının sağ tarafında her biri 2-3 metre boyunda siyah sütun gibi nesneler topluluğuydu. Uzaktan bakıldığında kurumuş bir siyah ağaç korusu gibi görünüyordu. Luo Ji ve Shi Qiang plazanın arkasına vardılar ve kumlu alana yaklaştıklarında, Shi Qiang, "Acele et, oraya gir," dedi. Kumlu alanda sendeledi ve sonra da yüz üstü siyah solmuş koruluğun içine düştü. Korunun sıcak kumları üzerinde yatarken siyah sütunlar arasından gökyüzüne baktığında koruya doğru yaklaşan uçan bir araba gördü. Araba yön değiştirirken koru uğuldadı ve sonra da hızlandı. Ardında bıraktığı rüzgârla havalanan kum sütunlara çarptı.

"Belki de bize yönelik değildi."

"Hımm. Belki," dedi Shi Qiang ve oturup ayakkabısı içindeki kumları boşalttı.

"Bunun için bize gülecekler mi?"

"Bunlardan korkma. Seni kim tanıyacak? Ayrıca biz iki yüzyıl önceden geliyoruz, bu yüzden tamamen normal olsan bile, insanlar hâlâ gülecek bir şeyler bulabilir. Oğlum, dikkatli olmakla bir şey kaybedilmez. Ya gerçekten sana yönelik bir şey olsaydı?"

Sonra Luo Ji içeride bulundukları heykeli dikkatlice inceledi. Sütunların solmuş ağaçlar olmadığını fark etti ama dalları çöle uzanıyordu. Zayıf kolları sadece etten ve kemiktendi, bu yüzden de ilk bakışta ölü ağaç gövdeleri gibi görünüyordu. Ellerini gökyüzüne doğru tutmuş, suratlarında çarpık çeşitli mimikler ve sonsuz bir acı ifadesi vardı.

"Bu ne tür bir heykel böyle?" İç içe geçmiş kolları görünce o kadar koşup terlemesine rağmen bir ürperti hissetti. Heykelin kenarında büyük altın karakterle oyulmuş bir dikili taş gördü: UYGARLIK SİZE ZAMAN AYIRMAYACAĞINDAN, SİZ UYGARLIK İÇİN ZAMAN AYIRIN.

"Büyük Çatlak Anıtı," dedi Shi Qiang. Daha fazla açıklama yapacak gibi görünmüyordu. Luo Ji heykelden çıktı ve hızlıca meydanın diğer yarısının karşısına geçti. "Tamam, oğlum. İşte bu benim yaşadığım ağaç," dedi Shi Qiang, önlerindeki mimari ağacı işaret ederek.

Luo Ji yürürken etrafına baktı. Aniden zeminden gelen bir gıcırtı duydu ve daha sonra ayaklarının altındaki toprak kaydı ve düşmeye başladı. Göğüs hizasına kadar düşmüşken Shi Qiang onu yakaladı ve yukarı doğru çekti. Luo Ji'yi yukarı çektiğinde dengelerini kaybedip ikisi de geri düştü. Orası bir kanalizasyon ağzıydı ve Luo Ji'nin üzerinde durduğu bu kapak kayarak açılmıştı.

"Ah tanrım! İyi misiniz, efendim? Bu gerçekten çok tehlikeli!" dedi bir ses yanlarında küçük bir panodan. Pano içecek satışının yapıldığı küçük bir eğlence çadırına bağlıydı ve konuşmacı, üniforma giymiş genç bir adamdı. Yüzü solgundu ve Luo Ji'den daha fazla korkmuş gibi görünüyordu. "Üçüncü Belediye Yönetim Şirketi'nde, Tahliye ve Drenaj Ofisi'nde çalışıyorum. Bu kapaklar otomatik olarak açılır. Bu bir yazılım hatası olabilir."

"Bu sık sık olur mu?" diye sordu Shi Qiang.

"Ah, hayır, hayır, hayır. En azından ben ilk kez gördüm."

Shi Qiang yolun kenarından bir taş alıp deliğe attı. Taştan gelecek sesi duyması oldukça uzun zaman aldı. "Lanet olsun. Ne kadar derin?" diye sordu panodaki adama.

"Yaklaşık otuz metre. Dediğim gibi yani, gerçekten çok tehlikeli! Yüzey drenaj sistemini kontrol ettim. Sizin döneminizdeki kanalizasyonlar oldukça sığdı. Bu kaza kaydedildi. Siz..." dedi konuşmacı koluna bakarak. "Ah, Bay Luo, Üçüncü Belediye Yönetim Şirketi'nden tazminat alacaksınız."

Sonunda Shi Qiang'ın 1863 no.lu ağacının lobisine ulaştılar. 106 no.lu dalda yaşadığını söyledi ve yukarıya çıkma-

dan önce bir şeyler yemeyi teklif etti. Lobinin etrafından restorana gittiler. 3D görüntü gibi tertemiz olmasının yanında, Luo Ji bu çağın karakteristik özelliklerinden birini nihayet fark etmişti. Uyandığında gözetim merkezinde, hareketli bilgi pencereli duvarları, masa, sandalye, zemin ve tavan görmüştü. Hatta ve hatta küçük nesneler üzerinde bile (masadaki gözlük ve peçete gibi) görmüştü. Her şeyde kayan metinler ve hareketli görüntülere sahip ekran ve arayüz vardı. Tüm restoran farklı ve ışıltılı bir ihtişama sahip dev bir bilgisayar ekranı gibiydi.

Restoranda çok fazla kişi yoktu. Pencere tarafında bir masa seçip oturdular. Shi Qiang arayüzü etkinleştirmek için masanın üzerine dokundu ve birkaç yemek sipariş etti. "Yabancı dili okuyamıyorum. Bu yüzden sadece Çince olanları sipariş verdim."

"Görüntülerden yapılma tuğlalar kullanılmış gibi," diyerek iç çekti Luo Ji.

"Doğru. Düz olan her şey açılabiliyor." Shi Qiang, konuşurken bir yandan da bir paket sigara çıkardı ve Luo Ji'ye ikram etti. "Şuna bak. Ucuz sigara paketi." Luo Ji elindeki pakete şöyle bir baktı. Seçenekler menüsü gibi, animasyonlu minyatür resimler görüntüleniyordu.

"Bu... sadece resimlerin görüntülenebildiği bir film," dedi Luo Ji, paket üzerindeki görüntü filmine bakarken.

"Film mi? Bu küçük aletle internete bile girebilirsin!" dedi Shi Qiang ve uzanıp pakete vurdu. Minyatür resimlerden birine düğme gibi bastı. Sonra seçtiği reklamın tüm paketini yükledi.

Resimde, Lu Ji oturma odasında tek çocuklu bir aile gördü. Resmin geçmişten geldiği belliydi ve paketten tiz bir ses geldi: "Bay Luo, bu sizin yaşamış olduğunuz dönemden. O dönemde, herkesin en büyük rüyasının başkentte bir ev sahibi olmak olduğunu biliyoruz. Şimdi Yeşilyaprak

Grubu size bu rüyanın gerçekleşmesi için yardımcı olabilir. Gördüğünüz gibi, harika bir dönemde yaşıyoruz. Evler ağaç yapraklarına dönüştü ve Yeşilyaprak Grubu size her yaprak türünden sağlayabilir," dedi ve bir ağaç dalına eklenen yapraklardan oluşan bir görüntü gösterdi. Aralarından bir tanesi tamamen şeffaftı, başka bir tanesinin iç mobilyaları havada asılı duruyordu. "Tabii ki size Altın Çağ'ın sıcaklığını verebilecek geleneksel bir ev de inşa edebiliriz ve inşa edilen bu sıcak evde bir... aile... sahibi olabilirsiniz." Başka bir fotoğraftan gelmiş gibi görünen, bahçeli müstakil bir ev ekranda göründü. Reklamda ses akıcı bir şekilde "Eski Çince" konuşmaya başladı. Ancak özellikle "aile" sözcüğünü vurgulu söyleyerek duraksamıştı. Ne de olsa bu konuşmacı aile kavramına sahip değildi, bu kavram tamamen geçmişe ait bir şeydi.

Shi Qiang, Luo Ji'nin elinden sigara paketini aldı ve içinden iki tane sigara çıkarıp birini Luo Ji'ye uzattı. Sonra paketi buruşturup top gibi masaya fırlattı. Buruşuk top olmuş pakette görüntüler hâlâ parlıyordu ama ses kaybolmuştu. "Ne zaman, nereye gidersem gideyim, yaptığım ilk şey etrafımdaki tüm ekranları kapatmaktır. Çok can sıkıcılar," dedi Shi Qiang, elleri ve ayaklarıyla masa zemindeki görüntüleri kapatarak." Ama buradaki insanlar onlardan uzak duramıyor." Eliyle etrafını işaret etti. "Herhangi bir bilgisayar yok artık. Kim isterse internete girebiliyor veya bir şey için herhangi bir yüzeye dokunmak yetiyor. Kıyafetler ve ayakkabılar da bilgisayar olarak kullanılabilir. İnan ya da inanma, internete girilebilen tuvalet kâğıdı bile gördüm."

Luo Ji bir peçete çıkardı. Bu sadece sıradan telsiz bir peçeteydi. Ama kutusu hareketliydi ve üzerinde güzel bir kadın, Luo Ji'ye sargı çıkarıyordu. Bugün yaşadıklarını açıkça gösterip kollarında ve bacaklarında sıyrıklar olabileceğini gösteriyordu.

"Tanrım!" diyerek iç çekti Luo Ji ve peçeteyi kutunun içine sıkıştırdı.

"Bilgi çağındayız. Bizim zamanımız baya ilkeldi," diyerek güldü Shi Qiang.

Siparişlerini beklerken, Luo Ji hayatı hakkında Shi Qiang'a sorular sordu. Bunları soruyor olduğu için biraz suçlu hissediyordu ama geriye baktığında nasıl bir gün geçirmişti, koştur koştur bir gün olmuştu. Ancak şimdi zamanı olmuştu.

"Beni emekliye ayırdılar. Bu kötü bir olay değil," dedi Shi Qiang basitçe.

"Kamu Güvenliği Bürosu ya da sonradan geçtiğin bir birim miydi? Hâlâ varlar mı?"

"Varlar. Kamu Güvenliği Bürosu hâlâ aynı. Hibernasyondan önce bile artık oraya bağlı değildim. Daha sonra bu birimim Asya Filosu'na ait oldu. Biliyorsun, şu an filo büyük bir ülke gibi. Şu an buranın yabancısıyım," derken sigara dumanını üfledi ve sanki bir gizemi çözmeye çalışıyor gibi dumanın yükselişini izledi.

"Ülkeler artık eski öneme sahip değil... Dünya değişti. Kafa karıştırıcı. Neyse ki, Da Shi, sen ve ben, ne olursa olsun hayattayız ve iyi yaşayacak kayıtsız insanlarız."

"Luo, oğlum, doğruyu söylemek gerekirse, ben bazı şeylerde senin kadar açık fikirli değilim. Senin kadar kendimi soyutlayamıyorum. Senin sahip olduğun her şey bana kalmış olsaydı, uzun zaman önce kafayı sıyırırdım."

Luo Ji masadan buruşuk sigara paketini aldı. Sadece biraz solmuş olan hâlâ hareketli görüntüyü açıp gösterdi. Yeşilyaprak Grubu'nun reklam filmi oynamaya devam ediyordu. "Mesih de olsam mülteci de, ben daima mutlu bir hayat yaşamak için hangi kaynakları kullanırnam geriyorsa kullanırım. Bencil olduğumu düşünebilirsin ama dürüst olmak gerekirse, ben sadece kendime saygı duyuyorum. Da Shi,

seninle ilgili bir şey söyleyeyim. Umursamaz bir kişi gibi görünüyorsun ama derinlerde sorumluluğunu çok ciddiye alan birisin. Artık bu sorumluluğu tamamen geride bırak. Bu çağa bir bak. Kimin bize ihtiyacı var ki? Carpe diem bizim en kutsal görevimizdir."

"Evet. Ama eğer sorumluluklarımdan vazgeçersem, şu an burada yemek bekliyor olmazdın," dedi Shi Qiang ve sigarasını hareketli reklamların olduğu küllüğe attı.

Luo Ji onun yanlış konuştuğunu fark etti. "Ah, hayır, Da Shi, bana karşı olan sorumluluğunu hâlâ sürdürmen lazım. Bırakırsan ben ölürüm. Zaten daha bugün bir, iki, üç kez kurtardın beni. Ya da en azından iki buçuk kez!"

"Birini ölüme terk edemem yani? Benim sahip olduğum bu hayat sadece seni kurtarmak için yani," dedi Shi Qiang, onun söylediklerini onaylamayan bir bakış atarak. Etrafına şöyle bir baktı, muhtemelen sigara satan bir yer arıyordu. Sonra Luo Ji'ye eğilip fısıldadı: "Ama oğlum, sen bir süre için gerçekten mesihtin."

"Böyle bir görev edinen birinin akıl sağlığını koruması imkânsız. Neyse ki normale döndüm."

"Bir yıldıza büyü yapma fikri nasıl ortaya çıktı?"

"O zamanlar cidden paranoyak oldum. Bunu düşünmek bile istemiyorum. İster inan ister inanma, ben uykudayken, sadece hastalığımı tedavi ettiklerini düşünmüyorum. Aynı zamanda üzerimde psikiyatrik tedavi de uyguladıklarından eminim. Gerçekten, ben artık o zamandan gelen aynı kişi değilim. Nasıl bu tür aptalca bir fikir ortaya atabildim? Bir tür delilik."

"Ne deliliği? Dinliyorum."

"Bunu kısaca açıklamak zor. Ayrıca bir anlamı yok. Çalışırken, sürekli etrafta onları öldürmek isteyen birilerinin olduğuna inanan insanlarla karşılaşmışsındır. Onların söylediklerini dinlemeye gerek var mı?" dedi Luo Ji ve düzgün

bir şekilde elindeki sigara paketini parçaladı. Ekran tahrip oldu ama artıkları hâlâ renkli renkli parlıyordu.

"Tamam. Mutlu, güzel şeyler hakkında konuşalım. Oğlum hâlâ hayatta."

"Ne?" diye sordu Luo Ji, şaşkınlık içinde.

"İki gün önce öğrendim. Sadece telefonla konuştuk, henüz yüz yüze görüşmedik."

"Şeyde değil miydi..."

"Hapiste ne kadar zaman kaldı bilmiyorum ama sonra hibernasyona girmiş. Beni görmek için geleceğe geldiğini söyledi. Bu çocuk parayı nereden buldu kim bilir. Şimdi yeryüzünde ve yarın gelmek için hazırlık yapıyormuş."

Luo Ji masadaki yanıp sönen artıkları toplayıp heyecanla ayağa kalktı: "Ah, Da Shi, Bunu içerek kutlayalım."

"İçelim o zaman. Bu çağda alkolün tadı korkunç ama yine de etkisi aynı."

Daha sonra yemekler geldi. Luo Ji hiçbirini bilmiyorum. Shi Qiang, "Hiçbiri iyi değil. Geleneksel çiftliklerden ürün alan restoranlar var. Ancak hepsi lüks yerler. Xiaoming geldiğinde oradan yeriz," dedi.

Ama Luo Ji'nin dikkati garsona kaymıştı. Yüzü ve vücudu gerçek olamayacak kadar güzeldi ve masaların arasından geçerken tıpkı bir meleğe benziyordu.

"Hey, aptal gibi bakma, onlar sahte," dedi Shi Qiang, bakmadan.

"Robot mu onlar?" diye sordu Luo Ji. Sonunda gelecekte çocukluğundaki bilimkurgu öykülerinden gördüğü bir şey vardı.

"Sayılır."

"'Sayılır' derken ne demek istedin?"

Shi Qiang robot garsonu işaret etti. "Bu aptal kız sadece yemek servis etmeyi biliyor. Yürüdükleri yol önceden ayarlı. Nasıl bir aptallık? Bir keresinde masanın yerini değiştir-

mişlerdi ama garson yine de masanın eski yerine gitti. Sonrasında da her şeyi yere bıraktı."

Robot, yemekleri masaya bırakırken tatlı tatlı gülümsedi ve afiyet olsun dedi. Sesi hiç robot sesi gibi değildi ve inanılmaz güzeldi. Sonra ince elini uzattı ve Shi Qiang'ın önünden yemek bıçağını aldı.

Shi Qiang'ın gözleri önünde, garson yıldırım hızıyla elindeki bıçakla Shi Qiang'ın karşısında oturan Luo Ji'yi bıçaklamaya kalktı. Hemen kalkıp Luo Ji'yi sandalyesinden yere doğru çekti. Neredeyse aynı anda robot bıçağı Luo Ji'nin kalbinin olduğu yere saplıyordu. Boşa saplanan bıçak sandalyenin arkasına çıktı, bilgi arayüzü aktifleşti. Robot bıçağı geri çekip çıkardı ve gerçek olamayacak kadar güzel yüzünde hâlâ tatlı tatlı gülümsemesiyle diğer elindeki temsiyle masanın yanında durdu. Luo Ji panikle ayağa kalkmaya çalıştı. Daha sonra Shi Qiang'ın arkasına saklandı. Ama Shi Qiang ona elini sallayıp, "Merak etme. Kıvrak hareketleri yok," dedi.

Robot hareketsiz duruyordu. Bıçak elinde gülümsüyordu ve yine kibar bir şekilde afiyet olsun dedi.

Restoranda yemek yiyenler hayretle olay yerine bakarak etraflarında kümelenmişti. Sonra nöbetçi müdür aceleyle geldi. Shi Qiang'ın cinayete teşebbüs eden restoran robotlarını suçladığını duyunca başını salladı: "Bayım, bu imkânsız! Onların gözleri insanları görmez. Sadece masa ve sandalye üzerindeki sensörleri görebilirler!" dedi.

"Bıçağı alıp bu adamı öldürmeye çalıştığı yönünde şahitlik yapacağız. Kendi gözlerimizle gördük!" dedi bir adam, yüksek sesle. Diğerleri de ona katıldı.

Robotun bıçağı ikinci kez sandalyeye saplaması ve çığlıkların yükselmesiyle nöbetçi müdürün düşündüğünün aksi ispatlanmış oldu.

Afiyet olsun, dedi yine tüm güzelliğiyle tatlı tatlı gülümseyerek.

Restoranın mühendisi olan biri geldi ve elini robotun başının arkasına bastırdı. Robotun gülen yüzü sola dönüp, "Zorla kapatma. Kırılma noktası ve veri yedeklemesi," deyip olduğu yerde dondu.

"Muhtemelen bir yazılım hatası var," dedi mühendis, soğuk terini silerek.

"Bu sık sık olur mu?" diye sordu Shi Qiang, alaycı bir gülümseme ile.

"Hayır, hayır. Yemin ederim. Hatta böyle bir şey hiç duymadım," dedi mühendis ve robotu iki asistanıyla beraber çıkardı.

Nöbetçi müdür müşterilere bozukluk sebebi tespit edilene kadar restoranın gerçek insan garsonlarla hizmete devam edeceğini açıkladı ama zaten müşterilerin yarısı gitmişti.

"Siz ikiniz oldukça hızlı tepki gösterdiniz," dedi birisi hayranlıkla.

"Onlar hibernatörler. Onların döneminde, insanlar bu tür ani olaylara alışık," dedi bir başkası, kılıç görüntülenen kıyafetiyle.

Nöbetçi müdür, Luo Ji ve Shi Qiang'a, "Beyler, doğruyu söylemişsiniz... Neyse, tazminatınızı kesinlikle alacaksınız."

"Güzel, şimdi yemeğimizi yiyelim," dedi Shi Qiang ve Luo Ji'yi çağırdı. Gerçek insan garson dökülenlerin yerine yenilerini getirdi.

Otururken Luo Ji'nin üzerindeki şok hâlâ hafiflemiş değildi. Sandalyesindeki delik onu rahatsız ediyordu. "Da Shi, tüm dünya bana karşı gibi görünüyor. İlk başlarda bu dünya için olumlu izlenimlerim vardı."

Shi Qiang, önündeki yemeklere dikkatlice baktıktan sonra, "Bu konuda bazı düşüncelerim var," dedi ve başını kaldırıp Luo Ji'ye bir içki koydu. "Ama şimdilik bu konuyu kapatalım. Daha sonra sana ayrıntılı olarak anlatacağım."

"İşte carpe diem. Bir dönem içinde bir gün, hatta bir dönem içinde bir saat," dedi Luo Ji kadehini kaldırarak. "Hâlâ yaşayan oğluna."

"Sen gerçekten iyi misin?" diye sordu Shi Qiang gülümseyerek.

"Ben mesih oldum. Hiçbir şey beni korkutamaz," dedi Luo Ji ve kadehini bitirdi. Bu alkolün tadından dolayı yüzünü buruşturdu. "Roket yakıtına benziyor."

"Beni öldürüyorsun, oğlum, bu tutumun beni öldürdü," dedi Shi Qiang, başparmağını kaldırarak.

Shi Qiang ağacın üst kısmındaki yaprakta yaşıyordu. Geniş ve konforlu bir yaşam için donatılmıştı. Spor salonu, hatta çeşmeli kapalı bir bahçesi bile vardı.

Shi Qiang, "Filo bana burayı geçici yaşam alanı olarak verdi. Emeklilik paramla bundan daha iyisini satın alabileceğimi söylediler," dedi.

"Bu günlerde herkesin yaşayabileceği çok alan var mı?"

"Muhtemelen. Bu tür yapılar alanları en iyi şekilde kullanıyor. Büyük bir yaprak, bizim dönemimizden bir binanın tümüne eşdeğer. Ama esasında Büyük Çatlak'tan bu yana çok fazla insan yok."

"Ama senin ülken uzayda."

"Oraya gitmeyeceğim. Biliyorsun, emekli oldum."

Shi Qiang'ın her ne kadar zemin ve tavan yanıp sönse de evinde bilgi pencerelerinin çoğunun kapalı olması sebebiyle Luo Ji burada kendini daha rahat hissetti. Shi Qiang ayağıyla zemindeki arayüze vurdu. Bir duvar tamamen şeffaflaştı ve tüm şehrin gecesi gözlerinin önüne serildi. Trafik ışıklarıyla birlikte Noel ağaçları zincirinden dev bir ormandı burası.

Luo Ji mermer gibi sert kanepenin yanına gitti. "Bu oturmak için mi?" diye sordu. Shi Qiang evet anlamında elini salladı. Luo Ji yavaşça oturdu, yumuşak kil içine battığını

hissedebiliyordu. Kanepenin minderi ve arkalığı kişinin vücuduna göre şekillenebiliyordu. Kendi vücut şekline göre senkronize şekillenmesiyle basınç minimumda tutuluyordu.

İki yüzyıl önce BM Binası Meditasyon Odası'ndaki demir cevherdeki hayali gerçeğe dönmüştü

"Uyku hapın var mı?" diye sordu. Güvenli hissettiği bu yerde bitkinlik çökmüştü.

"Hayır ama buradan satın alabiliriz," dedi ve tekrar duvarı çalıştırdı. "İşte, reçetesiz uyku hapları. Düşler Nehri"

Luo Ji düşününce yüksek teknoloji donanımın çeşitlerine şahit olmasına rağmen ağ iletimi onun hayal ettiğinden gerçekten çok daha basitti. Birkaç dakika içinde küçük uçan teslimat aracı şeffaf duvara yanaştı ve ince mekanik bir kol açılıp kapıdan ilacı teslim etti. Luo Ji kutuyu Shi Qiang'dan aldı; üzerimde herhangi bir hareketli ekranı olmayan sıradan bir kutuydu. Hapı almadan önce talimatları okudu, sonra paketi açtı ve sehpa üzerinde duran bir bardak suya uzandı.

"Bir dakika bekle," dedi Shi Qiang ve Luo Ji'nin elinden kutuyu alıp dikkatlice okuduktan sonra, "Bu ne diyor? Ben Düşler Nehri istemiştim," dedi.

Luo Ji, İngilizce yazılmış karmaşık bir şeyler gördü: "Ben yazıyı anlamadım ama kesinlikle Düşler Nehri değil."

Shi Qiang sehpa üzerindeki pencereyi aktif hale getirip bir tıbbi danışmanı aramaya başladı. Luo Ji'nin de yardımıyla bir danışman buldular. Danışman kutuyu inceledi ve bir kutuya bir Shi Qiang'a baktı. Suratında tuhaf bir ifade vardı.

"Bu nereden geldi?" diye sordu doktor, tereddütle.

"Ben aldım. Tam da buradan."

"İmkânsız. Bu reçeteli bir ilaçtır. Sadece hibernasyon merkezi kullanımı içindir."

"Bunun hibernasyonla ilgisi nedir?"

"Kısa süreli hibernasyon için kullanılır. On gün ile bir yıl kadar hibernasyon yapabilirsiniz."

"Sadece yutulduğunda mı?"

"Hayır, kısa süreli hibernasyon öncesinde, iç vücut dolaşım fonksiyonlarını sürdürmek için harici sistemlerin tümü gereklidir."

"Peki bu ilaç onlarsız alınırsa?"

"O zaman kesin ölürsünüz. Ama acısız bir ölüm. Bu yüzden intiharlarda sık sık kullanılır."

Shi Qiang pencereyi kapatıp kutuyu masanın üzerine attı. Luo Ji'nin yüzüne baktıktan sonra, "Kahretsin," dedi.

"Kahretsin," dedi Luo Ji ve kendini kanepenin üzerine attı. Orada da gün boyunca hayatına yapılan son girişime maruz kaldı.

Başını kanepede geriye doğru yasladığında, sert kafalık hızla başına göre şekil oluşturmaya başladı. Ama sadece başına göre şekil almakla kalmadı, onun baş ve boynunu da kaplamaya devam etti. Kafalık boynunun etrafında dokunaçlara dönüşüp onu sıkmaya başladı. Luo Ji'nin haykıracak zamanı olmadı ama elleriyle gözlerini ve ağzını açmaya çalıştı.

Shi Qiang mutfağa koşup dokunaçları kesmek için bıçak aldı ve geri döndü. Sonra Luo Ji'nin boynunu sıkan dokunaçları kesip kopardı. Luo Ji kanepeden kalktı ve yere oturduğunda, kanepe bir dizi hata mesajı göstermeye başladı.

"Bugün kaç kez hayatını kurtardım, oğlum?" diye sordu Shi Qiang, ellerini ovuşturarak.

"Bu, bu... altıncı" dedi Luo Ji, soluk soluğa ve sonra yere kustu. Kustuktan sonra kanepeye karşı arkasına yaslandı. Ama sonra şok içerisindeymiş gibi geri çekildi. Ellerini bile nereye koyacağını bilmiyordu. "Ben ne kadar sürede senin kadar çevir hale gelip kendini kurtarmaya başlayabilirim?"

"Muhtemelen hiç," dedi Shi Qiang. Elektrik süpürgesi

benzeri bir vakumlu makine kusmuğu temizlemeye başlamıştı.

"Ben bittim. Bu sapkın bir dünya."

"O kadar kötü değil. En azından durum hakkında bir fikrim var. İlk girişim başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra ardından beşten fazla girişim yapıldı. Bu bir aptallık, profesyonel bir davranış değil. Bir şeyler bir yerde yanlış gitmiş olmalı. Hemen polise gidelim. Soruşturmalarının sonuçlanmasını bekleyemeyiz."

"Kim yaptı ve nereden? Da Shi, iki yüzyıl oldu. Bizim dönemimizden kalan zihniyet hâlâ geçerli olmaz."

"Aynı şey, oğlum. Bazı şeyler için dönemin önemi yoktur. Kimin olduğuna gelince, onu gerçekten bilmiyorum. Hatta ne tür 'kim' olduğunu da merak ediyorum..."

Kapı zili çaldı. Shi Qiang kapıyı açtığında birkaç tane sivil kıyafetli kişi gördü. Ama daha onlar kimliklerini göstermeden Shi Qiang onların kim olduğunu anladı.

"Vayy. Bu dönemde kendileri geliyorlarmış. Memurlar geldi... İçeri girin."

Diğer iki kişiyi kapıda koruma olarak bırakan üç kişi içeri girdi. Yaklaşık otuz yaşlarında bir memur odayı inceledi. Shi Qiang ve Luo Ji gibi onun da kıyafetlerinde eklemeyle ortaya çıkabilen görüntüler kapalıydı. Herhangi bir İngilizce kelime olmadan akıcı ve kusursuz bir şekilde eski Çince konuştu.

"Ben memur Guo Zhengming, Kamu Güvenliği Bürosu'nun, Dijital Gerçeklik Bölümü'nden. Geç kalınmış gelişimiz için özür dileriz. Bir ihmalkârlık oldu. Bu durum en son yarım yüzyıl önce olmuştu," dedi ve Shi Qiang'a boynunu eğip, "Üst düzey yetkilime saygılarımı sunarım. Bu günlerde sizin gibi üstün yetenekli kişiler oldukça nadir."

Memur Guo konuşurken, Shi Qiang ve Luo Ji evdeki tüm bilgi pencerelerinin kapalı olduğunu fark ettiler. Belli

ki yaprak, harici hiper bilgi dünyasından kesilmişti. Diğer iki memur çok yoğun bir şekilde çalışıyordu. Şimdiye kadar Luo Ji'nin o dönemde hiç görmediği bir şey tutuyorlardı: bir dizüstü bilgisayar. Ama bu bilgisayar bir kâğıdın inceliğindeydi.

"Bu yaprak için güvenlik duvarı yüklüyorlar," diye açıkladı memur Guo. "Artık güvendesiniz. Bundan emin olabilirsiniz. Kamu Güvenliği Bürosu sisteminden tazminatınızı garanti edeceğim."

"Bugün," Shi Qiang parmaklarını sayarak, "tam dört kez tazminat garantisi aldık," dedi.

"Biliyorum. Ve bugün o bölümdeki kişilerin çoğu işini kaybetti. İşbirliğiniz için yalvarıyorum. Ben de onlara katılmayayım. Şimdiden teşekkür ederim," dedi eğilerek.

"Anlıyorum. Ben de bu duruma düşmüştüm. Durum hakkında sizi bilgilendirmemize ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Aslında sizi uzun zamandır takip ediyoruz. Sadece bir ihtimal var."

"Ne olduğunu bize de söyler misiniz?"

"Katil 5.2"

"Ne?"

"Bu bir ağ virüsü. Dünya - Üç Cisim Örgütü onu Kriz Dönemi içinde yaklaşık bir yüzyıl önce salıverdi. Sonra bir sürü farklı versiyonu ve güncellemesi yayımlandı. Bu bir cinayet virüsü. İlk olarak çeşitli yöntemlerle, hedefin çipinden kimliğini belirler ve onların yerini tespit eder. Hedefi bulduğunda da katil virüs cinayeti gerçekleştirmek için dış donanımın mümkün olan her parçasını yönetir. Sizin bugünkü yaşadıklarınız bunun somut kanıtı. Dünyadaki her şey sizi öldürmek istiyor gibi görünür. Bu yüzden insanlar buna 'Modern Büyü' der. Bir süre için, katil yazılımın ticareti ve karaborsası bile vardı. Hedefinin kimlik numarasını girip virüsü yüklüyorsun. Sonra o kişi ölümden kaçmayı

başarsa bile, kişinin toplumda zor zamanlar geçirmesi sağlanıyor."

"Bu iş bu kadar gelişti mi? İnanılmaz!" diye bağırdı Shi Qiang.

"Bir yüzyıl öncesinden bu yana bu yazılım çalışıyor muydu?" diye sordu Luo Ji inanamayarak.

"Elbette olabilir. Bilgisayar teknolojisinin ilerlemesi uzun zaman önce durdu. Katil virüs ilk ortaya çıktığında, bir devlet başkanı dâhil olmak üzere pek çok kişiyi öldürdü ama sonunda güvenlik duvarları ve antivirüs yazılımı tarafından kontrol altına alındı ve yavaş yavaş kayboldu. Katilin bu sürümü Dr. Luo'ya saldırmak için özel olarak programlanmış ama hedef hibernasyonda olduğundan eylemini somut olarak gerçekleştirme fırsatı olmamış. Bu yüzden hareketsiz kalmış ve bilgi güvenliği sistemi tarafından tespit edilememiş veya kaydedilmemiş. Sadece Dr. Luo bugün dünyada ortaya çıktığında Katil 5.2 kendini aktifleştirdi ve misyonunu gerçekleştirdi. Onun yaratıcıları öleli bir yüzyıl oluyor."

"Onlar bir yüzyıl öncesinden beridir beni öldürmeye mi çalışıyorlar?" diye sordu Luo Ji. Aklına bazı düşünceler geldi ama hepsini kafasından kovdu.

"Evet. Katil virüsün bu sürümü hakkında önemli olan şey sizin için özel olarak programlanmış olması. Asla harekete geçmedi. Belli ki bugün için sessizce dinlenmiş."

"O halde şu anda yapmamız gereken nedir?" diye sordu Shi Qiang.

"Tüm sistem Katil 5.2'den temizlenecek ama bu biraz zaman alacaktır. Bu tamamlanmadan ise iki seçeneğiniz var: İlk olarak Dr. Luo'ya geçici sahte kimlik verilebilir ama bu onun güvenliğini tamamen garanti etmez ve daha başka ciddi sonuçlara da yol açabilir. Dünya - Üç Cisim Örgütü'nün yazılım teknolojisi karmaşıklığı nedeniyle, Katil 5.2 hedefi-

nin diğer özelliklerini kaydetmiş olabilir. Bir asır önce yaşanan sansasyonel bir saldırıda, birine koruma amaçlı sahte kimlik verildiğinde, katil virüs bulanık tanımlama yüzünden aynı anda içinde hedefin de olduğu yüz kişiyi öldürmüştü. Diğer seçenek ve aynı zamanda benim önerim, bir süreliğine yeryüzünde yaşamanızdır. Katil 5.2 orada işleyebilecek herhangi bir donanıma sahip olmayacak."

Shi Qiang, "Katılıyorum, Hatta bu durum olmadan bile gitmek isterdim," dedi.

"Yeryüzünde ne var?" diye sordu Luo Ji.

"Uyanan hibernatörlerin çoğu yeryüzünde yaşar. Onların buraya uyumu zordur."

"Doğru, en azından biraz orada zaman harcamanız gerekir," dedi Memur Guo. "Modern toplumun çoğu bakış açısı (politika, ekonomi, kültür, yaşam tarzı, ilişkiler vs.) iki yüzyılda büyük ölçüde değişti, bu yüzden bizim uyum sağlamamız zaman alır," dedi.

"Ama yeterince adapte olduk," dedi Shi Qiang. O ve Luo Ji, memurun 'biz' demiş olduğunu fark etti.

"Hibernasyona lösemi olduğum için girmiştim ve uyandığımda sadece 13 yaşındaydım," dedi Guo Zhengming, gülerek. "Ama insanlar hâlâ benim yaşadığım zorlukları anlamıyor. Bunun için kaç kez psikolojik tedavi aldım hatırlamıyorum."

"Orada sizin gibi modern yaşama adapte olmuş hibernatörler var mı?" diye sordu Luo Ji.

"Bir sürü. Ama yine de yeryüzünde oldukça iyi yaşayabilirsiniz."

•●•

"Özel Koşullu Gelecek Takviye komutanı Zhang Beihai emrinizde," dedi Zhang Beihai ve selam verdi.

Asya Filosu komutanının arkasında parlak Samanyolu akıyordu. Filo Komutanlığı, Jüpiter etrafındaki yörünge-

deydi ve suni yerçekimi üretilmesi için devamlı döndürülüyordu. Zhang Beihai oda ışıklarının kısmen loş olduğunu fark etti ve geniş pencerelerle yakından dış alan ile iç ortamın mümkün olduğunca entegre edilmek istendiği görülüyordu.

Komutan da selam verdi. "Selamlar, selefim." Oldukça genç görünüyordu. Onun Asyalı özelliklerini ortaya çıkaran apoletleri ve askeri amblemleriydi. O uyandırıldıktan sonra altıncı gün üniforma verildiği zaman, Zhang Beihai Uzay Kuvveti'nin tanıdık amblemini fark etmişti: kılıç şeklindeki ışınlardan oluşan gümüş parlayan yıldız. İki yüzyıl geçmişti ve amblemler çok değişmemiş, lideri bir devlet başkanı olan filo bağımsız bir ülke haline gelmişti. Komutan sadece askeriyeden sorumluydu.

Zhang Beihai, "Böyle demeyin, komutanım. Biz her şeyi öğrenmek zorunda olan yeni askerleriz," dedi.

Komutan gülümseyip başını salladı. "Bunu söyleyemezsiniz. Siz burada bilinmesi gereken her şeyi zaten öğrendiniz. Sizin sahip olduğunuz bilgiyi biz asla öğrenemeyeceğiz. Sizi uyandırmamızın sebebi budur."

"Çin Uzay Güçleri komutanı Chang Weisi selamlarını iletmemi istedi."

Zhang Beihai'ın bu sözleri, komutanın kalbinde bir şeylere dokundu. Döndü ve uzun bir nehrin üzerindeymiş gibi pencereden yıldızlı nehre baktı. "O, Asya Filosu kurucularından biri olan olağanüstü bir generaldi. Bugünün uzay stratejisi hâlâ iki yüzyıl önce kurulan çerçeveyi kullanır. Keşke o da bu günleri görebilseydi."

"Bugünün başarıları onun hayal ettiğinin çok ötesinde."

"Ama tüm bunlar onunla başladı... sizin döneminizde..."

Sonra Jüpiter göründü, ilk önce yay şeklinde bir kısmı görünürken bir süre sonra pencerenin tüm görüş alanını

doldurup ofisi turuncuya boğdu. Uçsuz bucaksız gaz atmosferinde helyum ve hidrojenin yarattığı rüya gibi desenler nefes kesecek kadar büyüleyiciydi. Büyük Kırmızı Leke görüş alanına hareket etti. Bu, Dünya'dan 2-3 kat büyüktü. Üç Filo, hidrojen-helyum gazı okyanusunda, füzyon yakıtı tedariki sıkıntı yaşanmayacağından ana üslerine Jüpiter'e kurmuştu.

Zhang Beihai, Jüpiter manzarasıyla büyülenmişti. Sayısız kez hayalini kurduğu yeni etki alanı şimdi gözlerinin önündeydi. Konuşmadan önce Jüpiter'in pencerenin önünden hareket edip uzaklaşmasını bekledi. "Komutanım, bu dönemin başarıları bizim misyonumuzu gereksiz kılıyor."

Komutan ona dönü. "Hayır, bu doğru değil. Gelecek Takviye Planı ileri görüşlü bir girişim oldu. Büyük Çatlak sırasında, uzay silahlı kuvvetleri çöküşün eşiğindeyken, özel takviye birlikleri genel durumun stabilize edilmesinde önemli rol oynadı," dedi.

"Ama birliğimiz yardım için çok geç geldi."

"Üzgünüm ama bu tür şeyler olabilir," dedi komutan. Yüzünün hatları yumuşadı. "Siz ayrıldıktan sonra, geleceğe özel takviye birlik gönderdiler ve son olarak gönderilenlerin ilk uyandırılması için talepte bulunuldu," dedi.

"Komutanım, bu anlaşılabilir. Onların bilgileri o döneme en yakın olduğu içindi."

"Doğru. Birliğiniz hibernasyonda bir süre daha tutuldu. Büyük Çatlak sona erdi ve dünya hızlı bir gelişme sürecine girdi. Bozgunculuk kaybolmuştu, haliyle sizi uyandırmaya gerek yoktu. Bu yüzden de filo, Kıyamet Savaşı'na kadar tutulmanıza karar verdi."

"Komutanım, bu aslında hepimizin umduğu şeydi," dedi Zhang Beihai, heyecanla.

"Bu, tüm uzay askerlerinin büyük onurudur. Onlar bu kararı verdiklerinde bunun bilincindeydiler. Ama tabii ki

bildiğiniz üzere mevcut koşullar tamamen farklı." Komutan arkasındaki yıldız nehrini işaret etti. "Kıyamet Savaşı asla gerçekleşmeyebilir."

"Komutanım, bu mükemmel. İnsanlığın büyük zaferi karşısında askerin küçük hayal kırıklıkları hiçbir şeydir. Bizim sadece yerine getirmek istediğimiz tek bir dileğimiz var: filoya düşük rütbeyle katılıp sıradan askerler olarak elimizden gelenin en iyisini yapmak."

Komutan başını salladı. "Tüm özel koşullu personelin hizmet süresi, yeniden uyanma tarihinden itibaren devam edecek ve rütbeleri bir ya da iki düzey yükseltilecek."

"Komutanım, böyle olmamalı. Biz kalan yıllarımızı masa başı işle geçirmek istemiyoruz. Filonun ön cephesine gitmek istiyoruz. İki yüzyıl önce uzay kuvvetleri bizim için bir rüyaydı. Onsuz hayatımızın bir anlamı yok. Ama bizim bu günkü rütbelerimizle bile filoda çalışmak için yetersiziz."

"Sizin filodan ayrılmanızı istediğimi söylemedim. Tam tersi, hepiniz son derece önemli bir görevi tamamlamak için filoda çalışacaksınız."

"Teşekkür ederim, Komutanım. Ama bizim için bugün nasıl bir görev uygun olabilir ki?"

Komutan cevap vermedi. Bunu yerine aklına aniden bir şey geldi. "Bu şekilde ayakta durup konuşurken iyi misiniz?" Komutanın ofisinde hiç sandalye yoktu ve masalarda ayakta çalışabilmeye uygun olacak şekilde yeterince yüksek dizayn edilmişti. Filo komutanlığının dönmesi, Dünya'nın yerçekiminin altıda birini üretiyordu ki bu da oturmakla ayakta durmanın arasında çok bir farkının olmaması anlamına geliyordu.

Zhang Beihai gülümsedi ve başını salladı. "Problem değil, uzayda bir yıl geçirdim."

"Peki dil? Filo içinde herhangi bir iletişim sorunu yaşadınız mı?"

Komutan standart Çince konuşuyordu. Ancak üç filo da Dünya üzerindeki modern Çince ve modern İngilizceye benzer, kendilerine ait bir dil oluşturmuş ama her iki dil de birbiriyle daha yakından harmanlanmıştı. Çince ve İngilizce kelimeler, kelime haznesini yarı yarıya bölüşmüştü.

"İlk başlarda Çince ve İngilizce kelimeler arasında ayrım yapamıyordum. Ama sonrasında çok hızlı bir şekilde anlayabildim. Konuşması daha zor ama."

"Bu önemli değil. Konuşurken sadece İngilizce veya Çince kullanırsanız, sizi anlayabiliriz. O zaman Genelkurmay Başkanlığı size bir brifing verdi mi?"

"Doğru, birkaç gündür her şeyin kapsamlı tanıtımını yaptılar."

"O halde düşünce mühründen haberiniz vardır."

"Doğru."

"Son soruşturmalar hâlâ Damgalanmışlar'ın varlığını keşfedemedi. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Damgalanmışlar'ın ortadan kaybolduğu ihtimaline inanıyorum. Bir başka olasılık ise derinlerde gizleniyor olmaları. Bir kişide sıradan bir bozguncu zihniyeti varsa, bundan başkalarına bahseder. Ama yüzde yüz sarsılmaz bir teknolojiyle sertleştirilmiş bir inanç, kaçınılmaz bir misyon duygusu üretir. Bozgunculuk ve Kaçış arasında yakın bir ilişki var ve eğer Damgalanmışlar gerçekten varsa, nihai misyonları evrene kaçış gerçekleştirmektir. Ama bu hedefe ulaşmak için de derinlerdeki gerçek düşüncelerini gizlemek zorundalar."

Komutan onaylarcasına başını salladı. "Mükemmel bir analiz. Bu Genelkurmay'ın da görüşüdür."

"Komutanım, ikinci olasılık çok daha tehlikelidir."

"Evet, özellikle Üç Cisim Sistemi'nin mekiği Güneş Sistemi'ne bu kadar çok yakınken. Filo, komuta sistem sınıflandırmalarını iki ana sınıfa böldü. İlki, dağıtılmış komuta

sistemi ve sistemin deniz harp gemisindeki gibi geleneksel bir yapısı var. Kaptanın emirleri çeşitli işletim personelleri tarafından yürütülüyor. İkincisi, merkezi komuta sistemi ve kaptanın emirleri bilgisayar tarafından otomatik olarak gerçekleştirilir. Hem en son inşa edilen gelişmiş uzay savaş gemileri, hem de şu an yapım aşamasında olanlar bu kategoriye giriyor. Kaptan, bu komuta sisteminde özellikle bu savaş gemilerinin kullanılmasını tercih eder çünkü bu kategoridekiler, düşünce mührü için bir tehdit oluşturur. Gemilerin limana geri dönmelerinde ve ayrıldıklarında, hızları, izledikleri yolları ve hatta silah sistemlerinin büyük bir kısmı bile tek taraflı olarak kumanda edilebilir. Bu komuta sisteminde geminin, kaptanın bir uzvu gibi olduğunu düşünebilirsiniz. Şu anda 695 yıldız savaş gemisinin 179'u merkezi komuta sistemine sahip. Birlik komutanlarının incelemesinin odak noktası bu gemiler olacak. Başlangıçta inceleme sürecinde yer alan tüm savaş gemileri demirledi ve mühürlendi ama mevcut şartlarda serbest bırakıldılar çünkü Üç Cisim mekiği geldiğinde onu durdurmak için üç filo da hazırlanıyor. Bu, Uzay Filosu'yla Üç Cisim işgalcileri arasındaki ilk gerçek temas olacak, bu yüzden tüm savaş gemileri hazırda beklemeli."

"Yani, Komutanım, merkezi komuta gemileri için komuta yetkisi güvenilir kişilere teslim edilmelidir," dedi Zhang Beihai. Göreviyle ilgili spekülasyon yapıyordu ama ne olduğunu henüz tahmin edememişti.

"Güvenilir olan kim var?" diye sordu Komutan. "Düşünce mührünün boyutunu bilmiyoruz ve Damgalanmışlar hakkında da bir bilgimiz yok. Bu şartlar altında kimseye güvenemeyiz. Bana bile."

Pencerede güneş göründü. Işık bu mesafeden Dünya'da olduğundan çok daha zayıf olmasına rağmen, Komutan'ın vücudu parıltıda kayboldu; sadece sesi duyuluyordu. "Ama

siz güvenilirsiniz. Siz hibernasyona girdiğinizde düşünce mührü yoktu. Ve seçilmenizdeki diğer iki sebepse iki yüzyıl önce sizin sadakat ve inançla dolu olmanız. Şu an filoda tek güvenilir grup sizsiniz. Bu yüzden filo, merkezi komuta sisteminin kaptanı olarak sizi atamaya ve otorite yetkilerini size bırakmaya karar verdi. Eski kaptanlar tarafından verilen tüm emirler, komuta sistemine verilmeden önce size bildirilecek."

İki küçük zayıf güneş Zhang Beihai'ın gözlerini yaktı. "Komutanım, korkarım bu mümkün değil."

"Bizim geleneğimizde verilen bir emre hayır demek yoktur."

Komutanın kullandığı "bizim geleneğimiz" kelimeleri Zhang Beihai'ın hoşuna gitti. Bugünkü uzay filosunun iki yüzyıl önceki askeri nesle dayandığını hissetmişti.

"Komutanım, sonuçta iki yüzyıl öncesinden geliyoruz. Çağımızın donanması bağlamında, bu, Beiyang Filosu'ndaki bir kaptanı bir 21. yüzyıl destroyerinin başına geçirmek gibi."

"Gerçekten de Qing amiralleri Deng Shichang ve Liu Buchan'ın destroyerleri komuta etmesinin mümkün olmayacağını mı düşünüyorsunuz? Onlar eğitimliydiler ve İngilizceleri çok iyiydi. Birçok şeyi biliyorlardı. Günümüzde kaptanlık yapılan savaş gemileri teknik detay içermez. Kaptanlar genel komutları verir ama savaş gemileri kara kutu gibidir. Ayrıca siz kaptan olarak hizmet verirken gemi üsse demirleyecek. Uzaya açılmış olmayacaklar. Göreviniz eski kaptanların komutlarını kontrol sistemine iletmek olacak. Bu komutların normal olup olmadığını tespit edeceksiniz. Bunu da yavaş yavaş öğrenirsiniz."

"Elimizde çok fazla güç olacak. Eski kaptanlara güçlerinin bir kısmını korumaları için izin verebilirsiniz. Ve biz de sadece onların emirlerini denetleyebiliriz."

"Eğer dikkatlice düşünürseniz, bunun işe yaramayacağını fark edeceksiniz. Eğer Damgalanmışlar gerçekten kilit savaş pozisyonlarındalarsa, kendi denetçileri de dâhil olmak üzere denetiminizden kurtulmak için gerekli olan tüm tedbirleri alacaklardır. Hazırda bekleyen merkezi denetimli gemileri çıkarmak için sadece üç komut gerekir, o zaman da bir şeyler yapmak için çok geç kalınmış olunur. Sistem sadece kaptandan gelecek komutları kabul etmelidir."

•●•

Personel gemisi, Asya Filosu'nun Jüpiter üssü üzerinden alçak uçuş yaptı. Zhang Beihai yüksek bir dizi dağın tepesinde uçtuğunu hissetti fakat bunlar demir atmış savaş gemileriydi. Üs, Jüpiter'in etrafındaki karanlıkta yörüngeye girmişti ve sert dağ kümeleri yüzey fosforesansı ve Europa'dan gelen gümüşi ay ışığı altında sessizce uyuyordu. Bir dakika sonra dağın kenarından beyaz bir ışık topu, demirlemiş gemileri aydınlattı. Zhang Beihai, bu dağların gün doğumunu ve Jüpiter atmosferi altında türbülans etkisiyle hareket eden gölgeyi gördü. Filonun diğer tarafından ikinci bir ışık yükseldiğinde, onun güneş olmadığını fark etti. Rıhtıma iki savaş gemisi girmişti ve üsse doğru füzyon motorlarını yavaşlatıp dönüyorlardı.

Zhang Beihai'a teslim edilen filonun personel şefi, Asya Filosu'nun üçte ikisini temsil eden dört yüzden fazla savaş gemisinin üste demirlediğini ve filonun geri kalanının seyir alıp Güneş Sistemi ve ötesinde limana geri dönmek için beklediğini söyledi.

Zhang Beihai, filonun muhteşem görüntüsü karşısında kendinden geçmişti. Sonra gerçeğe döndü. "Efendim, tüm gemileri geri çağırmak Damgalanmışlar'ın eyleme geçmelerine neden olmayacak mı?"

"Hımm. Hayır, her ne kadar biraz saçma da olsa, gemilere başka bir nedenden dolayı emir verildi. Sanırım son zamanlarda haberleri izlemiyorsun?"

"Yok, hayır. Ben *Doğal Seleksiyon* üzerindeki materyallerini okuyorum."

"Bu konuda endişe etmene gerek yok. Temel eğitimin son aşamasından gördüğüm kadarıyla oldukça çabuk öğreniyorsun. Şimdi görevin gemiye geçip her şeyin düzenli bir şekilde devam etmesi için sistemleri tanımak. Bunun sandığın kadar zor olmadığı düşünüyorum. Üç Cisim mekiğini yakalama görevi üç filo arasında rekabete ve sürtüşmelere dönüştü ama dün nihayet Ortak Konferans tarafından ön bir anlaşmaya varıldı: İzin olmadan mekikle kimse buluşamasın diye bu manevrayı özel bir komite düzenleyecek."

"Neden ki? Ya başarılı bir durdurmadan elde edilen bilgi ve teknoloji paylaşılacaktır."

"Evet ama bu bir onur meselesi. Üç Cisim'le ilk temas kuran filonun hatırı sayılır bir siyasi sermayesi olacak. Neden saçma diyorsun ki? Çünkü ucuz ve risksiz. Olabilecek en kötü şey, durdurma sırasında mekiğin kendini imha etmesi. Bu yüzden herkes ilk temas eden olmak istiyor. Eğer ana Üç Cisim Filosu'yla savaş olsaydı, o zaman tüm taraflar kendi güçlerini korumaya çalışırlardı. Siyaset sizin döneminizden farklı değil. Bak, *Doğal Seleksiyon* da geldi."

Personel gemisi *Doğal Seleksiyon*'a yaklaşıyordu ve demir dağı yığını net bir şekilde belli oldu. Zhang Beihai'ın aklında *Tang*'ın görüntüsü süzülüyordu. *Doğal Seleksiyon* disk şeklinde bir gövde ve ayrı silindirik motorlardan oluşuyordu, iki yüzyıl önce inşa edilen açık deniz uzay gemisinden çok farklı görünüyordu. *Tang*'ın zamansız sonu geldiğinde, Zhang Beihai kendini manevi evini kaybetmiş gibi hissetmişti. Şimdi bu dev uzay gemisi ona yeniden eviymiş hissi veriyordu. Ruhu iki yüzyıl dolaştıktan sonra *Doğal Seleksiyon*'un sağlam kabuğu üzerinde yaşayacak bir yer bulmuştu. Bazı büyük güçlerin küçük bir çocuğu sarması gibi.

Doğal Seleksiyon, Asya Filosu'nun üçüncü takımının amiral gemisiydi ve brüt gemi tonajı ve performansı bakımından birinci sıradaydı. En yeni iletim ortamsız füzyon takip sistemine sahip olup tam itmede ışık hızının yüzde on beşine çıkabilir ve kusursuz iç ekolojik sistemleriyle uzun vadeli yolculuğu sürdürmeyi mümkün kılabilirdi. Aslında bu sistemin deneysel versiyonu ilk olarak 75 yıl önce Ay üzerinde kullanıma girmiş ve henüz büyük bir kusur veya hata gözlemlenmemiştir. *Doğal Seleksiyon*'un silahları da filonun en güçlüleriydi. Dünya büyüklüğünde bir gezegenin yüzeyini yok etmek için gama ışını lazerleri, raylı toplar, yüksek enerjili parçacık ışın demetleri ve yıldız patlatma fişeği olmak üzere dört yollu silah sistemi yapılmıştı.

Doğal Seleksiyon, Zhang Beihai'ın tüm görüş alanını kapatıyordu, bu yüzden personel gemisinin sadece bir kısmını görebiliyordu. Geminin dış duvarları ayna pürüzsüzlüğündeydi, bu geniş ayna Jüpiter'in atmosferik okyanusuna yansıtmasının yanı sıra personel gemisini de yaklaştırıyordu.

Geminin dış duvarında oval bir açıklık belirdi. Personel gemisi dümdüz bu açıklığın içine uçtu ve durma noktasına geldi. Personel şefi kapıyı açıp çıktı. Zhang Beihai biraz gerilmişti çünkü personel gemisi hava hücresini geçmemişti. Hemen dışarıdan taze hava akışını hissetti. Atmosferik basınç kabini doğrudan uzaya açılabilen ama hava sızmasını engelleyen bu teknolojiyi ilk kez görüyordu.

Zhang Beihai ve personel şefi, futbol sahası büyüklüğündeki dev küreye girdiler. Uzay gemisi bölmelerinde, tipik küresel yapı uygulanmıştı. Çünkü hızlanma, yavaşlama veya yön değiştirme durumlarında küre üzerinde herhangi bir nokta ağırlıksız olup zemin veya tavan olarak iş görebilirdi. Kürenin merkezi ekibin ana faaliyet alanı olacaktı. Zhang Beihai'ın döneminde kabinler, Dünya'daki binaların yapısına göre modellendirilirdi, bu yüzden bu tamamen

farklı yeni kabin yapısına alışık değildi. Personel şefi, ona bunun savaşçı hangarı olduğunu söylemişti ama şu anda içinde hiç savaşçı yoktu; *Doğal Seleksiyon*'u oluşturan iki bin memur ve asker kürenin merkezinde yüzüyordu.

Zhang Beihai hibernasyona girmeden önce, ulusal uzay kuvvetleri uzaydaki sıfır yer çekimde tatbikatlar yürütmeye başlamıştı. Özellikleri geliştirip tatbikat kitapları hazırlamışlardı ama uygulama zor olmuştu. Personeller kabin dışında uzay kıyafetlerinde bulunan mikro iticileri kullanıyorlardı ama onları içeriye yönlendirecek ekipman yoktu. Bu yüzden kendilerini bölmelere karşı itip havada bir nevi kürek çekmek zorundaydılar. Şimdiyse havada iki binden fazla kişinin süzülüşünü şaşkınlıkla izliyordu.

Personel öncelikle süper iletkenlerden imal edilmiş ve manyetik alan üreten bir devre içeren manyetik kemerler kullanarak yer çekimsiz kabinde hareket ediyordu. Manyetik alanla etkileşim, uzay gemisinin kabin ve koridorlarında mevcuttu. Ellerindeki küçük bir kontrolörle gemi içinde serbestçe hareket edebilirlerdi. Zhang Beihai, şimdi usta bir beceri gerektiren bu kemeri takıyordu.

Filoda yetişmiş yeni nesil uzay askerlerinin dizilmesini izledi. Uzun ve zayıf bedenleri, Dünya'nın yerçekimi altında yaşayan insanların hantal dayanıklılığına sahip değildi. Ama tabii ki uzay çevikliği ve hızına sahiptiler. Sıranın önünde üç subay vardı ve Zhang Beihai'ın bakışları omzunda dört ışıltılı yıldız bulunduran ortadaki kadına dikilmişti. Hiç şüphesiz *Doğal Seleksiyon*'un kaptanıydı bu. Yeni uzay insanlığının tipik temsilcisi oldukça uzun boyluydu, hatta Zhang Beihai'dan bile uzundu. Kadın sıradan kolaylıkla süzüldü. Uzayda süzülen bedeni zarif bir müzik notası gibiydi. Kadın, Zhang Beihai'yla personel şefine ulaştığında durdu. Ensesinin etrafındaki dalgalı saçları havada yüzüyordu. Gözlerinde güneş parlaklığı ve canlılığı vardı. Zhang Beihai

ona hemen güvendi çünkü Damgalanmışlar'dan birinde böyle bir ifade olamazdı.

"Dongfang Yanxu, *Doğal Seleksiyon*'un kaptanı," dedi kadın selamlayarak. Gözlerinde bir tür çekici meydan okuma vardı. "Tüm ekibim adına size hediyemizi vermekten mutluluk duyarım," dedi ve elini uzattı. Zhang Beihai, biraz değiştirilmiş olmasına rağmen elinde bir tabanca tuttuğunu gördü. "Benim bozguncu düşüncelere ve Kaçak hedeflere sahip olduğumu bulursanız, beni bununla öldürün."

•●•

Yüzeye erişmek kolay oldu. Her ağaç binanın gövdesi şehrin yeraltı kubbesini destekleyen bir sütundu ve kayanın üç yüz metreden fazlası geçilerek gövdeden asansörle doğrudan yüzeye çıkılabiliyordu. Luo Ji ve Shi Qiang asansöre bindiklerinde, bir şeylerden dolayı geçmişe doğru bir özlem hissettiler: Duvarlarda ve çıkış katındaki holde hareketlendirilmiş görüntüler yoktu. Bilgilendirme tavandan asılı gerçek bir ekran üzerinden yapılıyordu. Eski bir metro istasyonu gibiydi burası ve insanların kıyafetleri parlamıyordu.

Hava hücresini geçtiklerinde, tozlu sıcak rüzgâr havasıyla karşılandılar.

"İşte oğlum şu!" diye bağırdı Shi Qiang, merdivenleri tırmanan adamı işaret ederek. Bu mesafeden, Luo Ji kırklı yaşlarda bir adam gördü. Luo Ji de Shi Qiang kadar şaşırmıştı. Shi Qiang oğluyla hemen görüşmek için merdivenlerden aşağıya hızla inmeye başladı. Luo Ji, baba oğlun kavuşmasını görmedi, tüm dikkatini şu anki dünya yüzeyinde toplamıştı.

Gökyüzü sarıydı. Luo Ji yeraltındaki gökyüzünün neden on bin metre yukarıdan çekilmek zorunda kaldığını şimdi anlamıştı; burada güneş sadece bulanık bir siluetti. Kum ve toprak her şeyi kaplamıştı; arabalar tozutarak sokaklardan geçiyordu. Zemin üzerinden giden arabalar

Luo Ji için geçmişten bir başka manzaraydı. Benzinle çalışmıyor gibi görünüyorlardı. Bazıları eski, bazıları yeni garip şekilleri vardı ama hepsinin tek özelliği tente gibi, her arabanın üzerinde düz bir levha bulunmasıydı. Sokağın karşısında tozla kaplı pencere kenarları olan, tahta pencereli veya penceresiz kara delikleri olan eski dönem binalar vardı. Ama görünüşe göre içerisinde insanlar yaşıyordu çünkü Luo Ji kuruması için asılmış kıyafetleri ve pencere kenarında saksı çiçekleri görmüştü. Havadaki toz ve kum sebebiyle düşük görünürlüğe rağmen, Luo Ji tanıdık gelen bu binanın bulunduğu yeri ve daha ötelerini ana hatlarıyla bildiğinden emindi. İki yüzyıl önce hayatının yarısını yine bu şehirde geçirmişti.

Luo Ji, sarılıp ve heyecanla birbirlerine vurarak şakalaşan iki adama doğru yürüdü. Orta yaşlı adamın bu kadar yakın davrandığını görünce Shi Qiang'ın hata yapmadığını anladı.

"Baba, senden sadece beş yaş küçüğüm," dedi Shi Xiaoming, gözlerinin kenarındaki yaşları silerek.

"Bu fena değil, evlat. Ben her zaman lanet yaşlı beyaz sakallı bir adamın bana baba diyeceğinden korkmuştum," dedi Shi Qiang ve Luo Ji'yle oğlunu tanıştırdı.

"Oo, Dr. Luo, merhaba, eskiden çok ünlüydünüz," dedi Shi Xiaoming, Luo Ji'yi baştan aşağıya süzerek.

Daha sonra üçü Shi Xiaoming'in yol kenarında park edilmiş arabasına doğru yürüdüler; arabaya binmeden önce Luo Ji çatıdaki levhayı sordu.

"Bu bir anten. Yüzeyde, yeraltındaki kaçak elektriği ne olursa olsun kullanmak zorundayız, bu yüzden antenler biraz büyük ve güç sadece arabayı çalıştırmak için yeterli. Bunlar uçamıyor."

Güç eksikliğinden veya yoldaki kumdan dolayı araba hızlı değildi. Luo Ji, pencereden kumlu kente baktı. Çok

fazla sorusu vardı ama Shi Xiaoming, babasıyla sohbet ettiğinden araya girmedi.

"Annem Kriz'in 34. yılında vefat etti. Tabii ki ben ve torunu onun yanındaydık."

"İyi. Torunumu yanında getirmedin mi?"

"Boşandıktan sonra annesiyle gitti. Dosyasına baktım, seksenli yaşlarına kadar yaşamış, Kriz'in 105. yılında ölmüş."

"Onunla hiç tanışamamam çok kötü... Sen kaç yaşında cezaevinden çıktın?"

"19."

"Sonra ne yaptın?"

"Her şey. İlk başta çıkış yolum olmadığından biraz dolandırıcılık yaptım. Ama sonra meşru işlere girdim. Para kazandıktan sonra, Büyük Çatlak'ın işaretlerini gördüm ve hibernasyona girdim. İşlerin sonradan nasıl ve ne kadar iyi olabileceğini bilmiyordum. Sadece seni görmek istedim."

"Evimiz hâlâ yerinde mi?"

"Arazi kullanım hakları geçmişte 70 yıllık periyot uzatıldı ama ben sadece yıkılmadan kısa bir süre önce orada kaldım. Sonra orayı birine sattık ve ben bir daha görmedim." Shi Xiaoming dışarıyı gösterdi, "Şu an şehrin nüfusu bizim dönemimizdekinin yüzde biri bile yok. En değersiz şey ne oldu, biliyor musun? O ev. Sen o eve bütün hayatını adadın, baba ama bak şimdi her şey bomboş. Nerede istersen yaşayabilirsin."

Nihayet Luo Ji soru sormak için bir boşluk buldu. "Bütün uyanmış hibernatörler eski şehirde mi yaşıyor?"

"Asla! Şehrin dışında yaşıyorlar. Şehirde çok fazla kum var. Yapacak başka bir şey yok. Tabii ki yeraltı şehrinden daha uzağa gidemiyorsun, aksi halde elektrik bulamazsın."

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Shi Qiang.

"Düşünsene, bu zamanlarda biz ve çocuklar ne yapa-

bilir? Tarım!" dedi Shi Xiaoming, tıpkı hibernatörler gibi, onların yaşı ne olursa olsun, modern insanlara "çocuklar"" diyordu.

Arabayı şehir dışına, doğuya doğru sürdüler. Kum karayolunun bir kısmını yok etmiş olsa da Luo Ji bu yolun iki tarafındaki kum tepeciklerine rağmen Pekin'le Shijiazhuang arasındaki eski otobanı tanıdı. Eski binalar hâlâ kumun ortasında duruyordu. Ancak, Shi Xiaoming'in hibernatörlerin yerleşim yeri olduğunu söylediği yer, Kuzey Çin'de bu çölleşmiş ovadaki hayat kıvılcımı olan küçük vahalar ve seyrek ağaçlardan ibaretti.

Shi Xiaoming'in Yeni Yaşam Köyü #5 olarak hitap ettiği, etrafı ağaçlarla çevrili küçük bir yerleşim yeri olan bir vahaya doğru sürdüler arabayı. Luo Ji zamanın geriye doğru aktığını hissetti: açık mekânlarda inşa edilmiş altı katlı binalar önündeki taş masalar üzerinde satranç oynayan yaşlılar, bebek arabalarını süren anneler, seyrek çimlerin olduğu kumlu alanda futbol oynayan birkaç çocuk...

Shi Xiaoming kendinden dokuz yaş küçük eşiyle altıncı katta yaşıyordu. Eşi karaciğer kanseri rahatsızlığı nedeniyle 21 yaşında hibernasyona girmişti ama şimdi tamamen sağlıklıydı. Shi Qiang'a "dede" diyen dört yaşında bir oğulları vardı.

Luo Ji ve Shi Qiang için, yerel çiftçilikten gelen tavuk, diğer yakın çiftliklerden gelen domuz ve hatta evde yaptıkları alkolle görkemli bir hoş geldiniz yemeği hazırlanmıştı. Tıpkı Shi Xiaoming gibi, pahalı olduğu dönemde sadece zengin ailelerin çocuklarının hibernasyona girebildiği üç komşularının da yemeğe katılmasını istediler. Şimdi hepsi bir yüzyıldan fazla bir zaman sonra burada toplanmış sıradan insanlardı. Shi Xiaoming, Zhang Yan isimli komşusunu tanıttı. Bu, bir zamanlar dolandırdığı Zhang Yuançao'nun torunuydu.

"Ondan dolandırdığım parayı bana iade ettirdiğini hatırlıyor musun? Hapisten çıktıktan sonra Zhang Yan'la tanıştım. O üniversite mezunudur. Beraber cenaze işine girdik ve şirketimize Yüksek ve Derin Şirketi adını verdik. Uzay definleri için 'Yüksek'. Külleri Güneş Sistemi'ne gönderiyorduk ve daha sonra, bunu tüm vücut için yapmaya başladık. Tünel definleri içinse 'Derin'. İlk önce terk edilmiş madenleri kullandık ve daha sonra yenilerini kazmamız gerekti. Aynı zamanda anti-Üç Cisim mezarları olarak da iş görüyorlardı."

Zhang Yan denen bu adam 50-60 yaşlarında görünüyordu. Shi Xiaoming, onun hibernasyondan daha önce de bir kez uyandığını ve tekrar hibernasyona girmeden önce otuz yıldan fazla yaşadığını açıkladı.

"Hukuki statümüz nedir?" diye sordu Luo Ji.

Shi Xiaoming, "Modern yerleşim alanlarına tamamen eş değer. Şehrin uzak banliyöleri sayılıyoruz ve uygun bir bölge hükümetine sahibiz. Burada yaşayanlar sadece hibernatörler değil, modern insanlar da var ve şehirlilerin çoğu da buraya eğlenmek için geliyor," dedi.

Zhang Yan devam etti. "Buraya gelen modern insanlara 'Duvaradokunanlar' diyoruz. Çünkü buraya ilk geldiklerinde duvarlara dokunma alışkanlıklarıyla bir şeyleri etkinleştirmeye çalışıyorlar hep."

"Yaşam iyi, öyle mi?" diye sordu Shi Qiang.

Hepsi oldukça iyi olduğunu söyledi.

"Ama yol boyunca alanlardaki mahsulleri gördüm; bu mahsullerle gerçekten insanları mı besliyorsunuz?"

"Neden olmasın? Bugünlerde şehirlerde tarım ürünleri lüks. Hükümet aslında hibernatörlere oldukça iyi davranıyor. Hiçbir şey yapmasan bile, devlet yardımıyla rahatça yaşayabilirsin. Ama insan boş da kalamıyor. Hibernatörler çiftçilikten başka bir şey bilmediği görüşü saçmalık. Hiç

kimse ilk başta çiftçi olmak istemez ama yapabileceğimiz tek şey bu."

Konuşma hızla iki yüzyıllık tarihe döndü.

"Büyük Çatlak'la meselesi nedir?" diye sordu Luo Ji. Uzun zamandır sormak istediği soru gündeme gelmişti.

Herkesin yüzünde aniden bir ciddiyet belirdi. Yemek sona ermiş olduğundan Shi Xiaoming konunun devam etmesine izin verdi. "Son birkaç gündür bu konu hakkında bir şeyler öğrenmişsindir. Bu uzun bir hikâye. Sen hibernasyona girdikten on yıldan fazla bir zaman boyunca hayat oldukça iyiydi. Ama sonra ekonominin yeniden yapılanması hızlandığında, yaşam standardı düştü ve siyasi ortam gün be gün kötüleşti. Gerçekten savaş var gibi hissediyordunuz."

Komşulardan birisi araya girdi. "Birkaç ülke değil, tüm dünya böyleydi. Toplum bir eşikteydi ve eğer yanlış bir şeyler olduğunu söylersen, senin Dünya - Üç Cisim Örgütü'nden olmakla veya insanlığa ihanetle suçluyorlardı. Bu yüzden kimse kendini güvende hissetmiyordu. Altın Çağ filmleri ve dizileri yasaklanmaya başladı. Daha sonra tüm dünyada yasaklandı. Ama yasaklanamayacak kadar çoktu bunlar."

"Neden?"

"Savaşçı ruhun zedelenmesinden korkuyorlardı," dedi Shi Xiaoming. "Yine de çok uzun süre yiyecek yemeğini bulabiliyordun. Ancak sonra işler daha da kötüleşti ve dünyada açlık başladı. Bu, Dr. Luo'nun hibernasyona girmesinden yaklaşık yirmi yıl sonra oldu."

"Ekonomi yeniden yapılanıyor diye mi?"

"Evet. Çevresel bozulma da önemli bir faktör oldu. Ama o karamsar zamanlardaki genel tutum, 'Çevreyi korumak da neyin nesi? Dünya bir bahçeye dönüşse bile hepsi Üç Cisimli'ye gitmeyecek mi?' gibiydi. Sonunda çevreyi korumak insanlığa Dünya - Üç Cisim Örgütü'nden daha haince göründü. Greenpeace gibi örgütlere, Dünya - Üç Cisim Ör-

gütü gibi muamele yapılmaya başlandı ve bu örgütler susturuldu. Uzay kuvvetleri üzerindeki çalışmalar yüksek oranda kirletici ağır sanayiyi hızla geliştirmesiyle çevre kirliliği üzerinde durdurulamaz bir etki yarattı. Sera etkisi, iklimin anormalleşmesi, çölleşme..."

"Ben hibernasyona girdiğimde çölleşme henüz başlamıştı," dedi bir başka komşu. "Öyle senin hayal ettiğin gibi Çin Seddi'nden ilerleyen bir çöl gibi değil. Hayır! Yama erozyonuydu bu. Arazi parçaları çölleşmeye başladı ve çöl bu noktalardan yayıldı, tıpkı nemli bir bezin güneşte kuruması gibi."

"Sonra tarımsal üretim düştü ve tahıl rezervleri tükendi. Sonra da... Sonra da Büyük Çatlak geldi."

"Yaşam standardı tahmin edildiği gibi yüz yıl geriye mi gitti?" diye sordu Luo Ji.

Shi Xiaoming kıkırdadı. "Ah, Dr. Luo yüzyıl mı? Bu sizin iyimser hayaliniz. Yüzyıl geriye atmak demek 1930'lar olur. Bunu Büyük Çatlak'la karşılaştırırsanız cennet sayılabilir. Bir kere Büyük Buhran'da 8.3 milyar insan yoktu!" dedi. Zhang Yan'ı işaret etti. "O hibernasyondan uyandığında Büyük Çatlak'ı gördü. Sen anlatsana."

Zhang Yan kadehini bitirdi. "Ben açlığın büyük yürüyüşünü gördüm. Kıtlık yürüyüşü yapan milyonlarca insan toz gökyüzünün altında çöle kaçıyordu. Sıcak toprak, sıcak gökyüzü ve sıcak güneş. İnsanlar öldüklerinde, orada parçalara ayrılıyorlardı. Yeryüzü cehenneme dönmüştü. İzlemek istersen tonlarca videosu var. O zamanı düşününce hayatta olduğun için ne kadar şanslı olduğunu hissedersin."

"Büyük Çatlak yaklaşık yarım yüzyıl sürdü ve bu elli küsur yılda dünya nüfusu 8.3 milyardan 3.5 milyara düştü. Bunun ne anlama geldiğini bir düşünsene!"

Luo Ji kalkıp pencereye gitti. Buradan, koruyucu ağaç

hattı boyunca öğle güneşinin altında sessizce uzanmış kumdan oluşan çölü görebiliyordu. Zaman her şeyi yatıştırmıştı.

"Ya sonra?" diye sordu Shi Qiang.

Zhang Yan uzun bir nefes verdi, sanki tarihin bu dönemi hakkında konuşmak zorunda olmasının verdiği yükü omuzlarında hissediyordu. "Daha sonra, bazı insanlar anlaşma yaptı ve bu anlaşma yayılmaya başladı. Kıyamet Savaşı'nda başarılı olunsa dahi, böylesi büyük bir bedel ödemeye değip değmediğini merak ediyorlardı. Hangisi daha önemliydi: İnsanların çocuklarının kucaklarında açlıktan ölmesi mi yoksa insan uygarlığının devamı mı? Şu anda ikinci seçimin daha önemli olduğunu düşünebilirsiniz ama o dönemde ve günde öyle olmadı. Gelecekte ne olacaksa olsun, önemli olan şu andı. Tabii ki bu ilk başlarda çok çirkin bir zihniyetti, klasik bir ihanet düşüncesiydi. Ama insanların bunu düşünmesini durduramazsın. Ve zaten kısa bir süre sonra tüm dünya bunu düşünür oldu. Kısa sürede tarihsel bir alıntı, popüler bir slogana dönüştü."

"Uygarlık için zaman ayır, uygarlık zaman ayırmayacağı için," dedi Luo Ji pencereden kafasını çevirip.

"Doğru, Medeniyet bizim içindir."

"Peki daha sonra?" diye sordu Shi Qiang.

"İkinci Aydınlanma, ikinci Rönesans, ikinci Fransız Devrimi... tüm bu şeyleri tarih kitaplarında bulabilirsiniz."

Luo Ji şaşkına döndü. İki yüzyıl önce Zhuang Yan'a yaptığı tahminler gerçekleşmişti. "İkinci Fransız Devrimi mi? Fransa'da mı?!"

"Hayır, hayır. Sadece lafın gelişi. Bu tüm dünyada oldu! Devrimden sonra, tüm ulusal hükümetler kendi uzay stratejilerini sonra erdirdi ve tüm dikkatlerini insanların yaşamlarını iyileştirmeye verdi. Sonra çok önemli teknolojiler ortaya çıktı: Hava bağımlı gıda dönemi bitirilip genetik mühendisliği ve füzyon teknolojisi, büyük ölçekli gıda üre-

timiyle ilişkilendirildi. O andan itibaren dünyadaki açlık sona erdi. Daha az insan olduğu için her şey daha hızlı bir şekilde yaşandı ve sadece yirmi yılda yaşam Büyük Çatlak öncesindeki haline döndü. Altın Çağ seviyelerine gelene kadar iyileştirildi. İnsanlar bu konfora ulaşmayı kafalarına koymuştu ve hiç kimse eski hallerine dönmek istemiyordu."

"İlginç bulacağın bir başka şey daha var, Dr. Luo," dedi ilk komşu yaklaşarak. Bu komşuları, hibernasyon öncesi bir ekonomistti, bu yüzden bu konularda daha derin bir anlayışı vardı. "Buna medeniyet bağışıklığı denir. Dünya ciddi bir rahatsızlığa maruz kaldığında, medeniyetin bağışıklık sistemini tetiklenir. Bu yüzden erken Kriz dönemi bir daha yaşanmayacak. İlk önce hümanizm, ikinci sıradaysa uygarlığı sürdürmek gelir. Bu, bugünün toplumunun dayandığı kavramlardır."

"Ve bundan sonra?" diye sordu Luo Ji.

"Bu garip şeyler olduktan sonra," diye lafa girdi Shi Xiaoming heyecanla, "dünya ülkelerinin barış içinde yaşamak gibi bir planı vardı ve Üç Cisim Krizi göz ardı edildi. Ama ne oldu, biliyor musun? Hızlı ilerleme her yerdeydi. Teknoloji ilerlemesi hızlandı ve uzay stratejisi yolunda duran tüm teknik engeller ardı ardına aşıldı!"

"Bu garip değil," dedi Luo Ji. "İnsan doğası kaçınılmaz olarak bilimsel ve teknolojik ilerlemeyi beraberinde getirmektedir."

"Büyük Çatlak'tan yaklaşık yarım yüzyıl sonra Dünya, Üç Cisim istilası düşüncelerine yeniden döndü ve yeniden savaş gerekliliğini hissetti. İnsanlığın gücüyle Büyük Çatlak öncesinden daha farklı bir düzlemde savaş yeniden ilan edildi ve uzay filosu inşasına başlandı. Ama ilk kez farklı olarak, ulusal yasalar bir şey hakkında netti: Uzay stratejisi için kaynakların kullanımının belirli bir aralıkta tutulması

gerekiyordu ve dünya ekonomisiyle toplum hayatı üzerinde çok olumsuz bir etkiye sahip olmamalıydı. Ve bu yüzden uzay filoları bağımsız ülkeler haline geldi."

"Aslında tüm bunları düşünmek zorunda değilsiniz," dedi ekonomist. "Şu andan itibaren sadece nasıl iyi bir hayat yaşanabileceğinizi düşünün. Eski devrimci sloganı, Altın Çağ'dan eski söyleyişe uyarlarsak: 'Yaşam için zaman yaratın, yaşam zaman ayırmayacağı için' Yeni bir hayata!"

Son bardaklarını bitirdiklerinde, Luo Ji ekonomisti böyle güzel lafları için övdü. Şimdi aklında sadece Zhuang Yan ve çocuğu vardı. En kısa sürede yerleşip onları geri getirmeyi istiyordu.

Uygarlık için zaman ayır, uygarlık zaman ayırmayacağı için.

•●•

Doğal Seleksiyon'a bindikten sonra, Zhang Beihai, modern komuta sisteminin hayallerinin ötesinde gelişmiş olduğunu gördü. Bu dev uzay aracı, 21. yüzyılda 3 büyük açık deniz taşıyıcısı hacmine eş değerdi; âdeta küçük bir şehirdi. Ama içinde hiçbir köprü, komuta modülü, hatta kaptan odası veya operasyon odası yoktu. Aslında hiçbir özel fonksiyonlu bölümü yoktu. Sadece farklı boyutlarda özdeş küreler vardı. Geminin içinde herhangi bir yerde, çok pahalı ve sanayileşmenin bilgi çağında nadir olarak görülen holografik ekranı etkinleştirmek için veri eldiveni kullanılabilirdi. Ve herhangi bir yerde, sistem yetkilerine sahip olduğunuz sürece, gemide kaptan arayüzü dâhil olmak üzere tüm komuta konsoluna, geçitlerde, banyolarda, köprülerde erişebilir ve oraları komuta modülüne, kaptanın odasına ve operasyon odasına çevirebilirdiniz! Zhang Beihai'a 21. yüzyıl öncesi istemci-sunucu modelinden tarayıcı-sunucu modeline geçişteki evrimi hissettirdi. Önceden sadece bilgisayarda yüklü özel bir yazılım aracılığıyla sunucuya erişebiliyordunuz

ama şimdi doğru yetkilere sahip olduğunuz sürece ağa bağlı herhangi bir bilgisayardan sunucuya erişebilirdiniz.

Zhang Beihai ve Dongfang Yanxu, diğerlerindeki gibi özel araçların ve ekranların olmadığı sıradan bir kabindeydiler. Kabin sadece beyaz ve küreseldi, dev bir pinpon topunun içindeymiş hissi veriyordu. Gemi ivmesiyle yerçekimi üretildiğinde, küresel bölmenin herhangi bir bölümü sandalye olarak kullanılmaya uygun bir şekle dönüştürülebiliyordu.

Zhang Beihai için birkaç kişinin hayal ettiği modern teknolojinin bir başka yönü tek amaçlı tesislerin elimine edilmesiydi. Bu eğilimin ilk filizleri dünyada görülmüştü ama filo dünyasının en gelişmiş temel yapısının bir parçasıydı. Bu dünya basit ve boştu. Cihazlar kalıcı olarak monte edilmişti ve herhangi bir yerde gerekli görüldüğünde kullanılabiliyorlardı. Karmaşık yapıda olan dünya teknolojiyle yine basit hale gelmişti; teknoloji gerçekliğin arkasında derinlerde gizliydi.

"Şimdi ilk gemideki ilk dersinize başlıyoruz," dedi Dongfang Yanxu. "Tabii ki, inceleme altındaki bir kaptandan bu dersi alınamanız gerekir ancak filoda benden daha güvenilir kimse yok. Bugün, *Doğal Seleksiyon*'u nasıl fırlatacağımızı ve nasıl gezinti moduna sokacağımızı göreceğiz. Ve aslında bugünkü gördüklerinizi hatırladığınız sürece Damgalanmışlar'ın sahip olduğu en büyük açığı kapatmış olacağız." Kaptan, konuşurken veri eldivenini kullanarak havadaki holografik yıldız haritasını çağırdı. "Bu sizin uzamsal haritalarınızdan biraz farklı olabilir. Ama yine de orijin olarak güneşi kullanılıyor."

"Bunun üzerine eğitim aldım. O yüzden okuyabilirim," dedi Zhang Beihai, yıldız haritasına bakarak. Chang Weisi'yle beraber, iki yüzyıl öncesinin Güneş Sistemi haritasına bakmaları hafızasında hâlâ tazeydi. Ama yine de bu

haritada eskisinden yüz kat daha büyük ölçekte, güneşin yüz ışık yılı yarıçapı içindeki tüm gök cisimlerinin konumları işaretlenmişti.

"Çok bir şey anlamanıza gerek yok zaten. Mevcut durumda, harita üzerinde herhangi bir pozisyona gezinti yasaktır... Ben Damgalanmışlardan biri olsaydım ve *Doğal Seleksiyon*'u kaçırmak isteseydim, bunun gibi, ilk olarak istikamet seçmem gerekir," dedi ve haritadaki bir noktayı aktifleştirerek yeşile çevirdi. "Tabii ki şu anda sadece simülasyon modundayız çünkü artık bu yetkilere sahip değilim. Kaptanın yetkilerini kazandığınız zaman, işlemleri gerçekleştirmek için sizden izin almak zorundayım. Ama talep ettiğim işlem gerçekten tehlikeli bir hareketse bunu reddetmeli ve beni rapor etmelisiniz."

Gezinti yönü aktifleştirildikten sonra, arayüz havada göründü. Zhang Beihai'ın aldığı eğitimden dolayı görünümü ve işlemleri oldukça tanıdıktı ama yine de Dongfang Yanxu'nun açıklamalarını sabırla dinledi ve izledi. Dongfang Yanxu, büyük gemiyi tamamen kapanma durumundan hibernasyona getirdi. Daha sonra hibernasyondan bekleme moduna çekip nihayet Ağır Yol İleri Komutu'na getirdi.

"Şimdi, bu gerçek bir operasyon olsaydı, *Doğal Seleksiyon* limanı terk ediyor olurdu. Ne düşünüyorsunuz? Uzay gemisi işletmek sizin döneminizden daha basit, değil mi?"

"Evet, çok basit," dedi Zhang Beihai. O ve diğer özel askeri birlik üyeleri arayüzü ilk gördüklerinde, sadeliğine ve teknik detay eksikliğine şaşırmışlardı.

"Operasyon tamamen otomatik olup teknik süreç kaptandan tamamen gizlidir."

"Bu ekran sadece genel parametreleri gösterir. Geminin operasyonel durumunu nasıl görüyorsunuz?"

"Operasyonel durum subaylar ve alt seviyedeki astsubaylar tarafından izlenir. Onların görüntüleri daha karma-

şıktır, daha aşağıya gidildikçe daha karmaşık bir arayüz ortaya çıkar. Kaptan ve ikinci kaptan olarak biz daha önemli konulara dikkat etmeliyiz. Peki, devam edelim. Eğer ben Damgalanmışlar'dan olsaydım... Yine aynı varsayım. Ne düşünüyorsunuz?"

"Mevcut durumum göz önüne alındığında, herhangi bir yanıt sorumsuz olur."

"İyi. Damgalanmışlar'dan olsaydım, o zaman doğrudan İleri Dört Komutu'nu ayarlardım. Filoda İleri Dört ivme altındaki *Doğal Seleksiyon*'u yakalayabilecek hiçbir gemi yoktur."

"Ama yetkilerin olsa bile bunu yapamazsın. Tüm yolcular derin-deniz durumunda değilse sistem İleri Dört'ü gerçekleştirmez."

Maksimum itici güç altında, geminin hızlanması 120 g'ye ulaşabilirdi. Ama bu, insan vücudunun tolere edebileceğinin on kat fazlası bir güç uygulardı. Maksimum hıza çıkmak için insanların "derin-deniz durumuna' girmeleri gerekir. Bu durumda, öncelikle ciğerlerini, sonra da kalan organlarını doldurarak nefes almalarını sağlayacak "derin-deniz durumu sıvısı"nın içine girmeleri gerekir. 21. yüzyılın ilk yarsında ultra derin dalışları kolaylaştırmak için düşünülmüş bir sıvıydı bu. Basınç, derin deniz ivme sıvısıyla insan vücudunun iç ve dış dengesini sağlıyordu ki bu da derin deniz balıkları gibi yüksek basınçlarda yaşanması demektir. Sıvı dolu kabin ortamında hızlanan uzay aracı bir derin deniz aracı gibidir. Böylelikle uzay yolculuğunda ultra yüksek ivmelere karşı insan bedenini korumak için sıvı kullanılıyordu. Bu sebeple bu terim 'derin-deniz durumu" idi.

Dongfang Yanxu başını salladı. "Ama bunu aşmanın bir yolu olduğunu bilmelisiniz. Eğer uzay aracını uzaktan kumandaya ayarlarsanız, o zaman gemide kimse olmadığını

varsayıp sistem denetim gerçekleştiremeyecektir. Bu ayarlama kaptan yetkilerinin bir parçasıdır."

"Dur bir deneyeyim. Eğer doğruysa, söylersin," dedi Zhang Beihai. Önündeki arayüzü aktifleştirdi ve uzay araçları için uzaktan kumanda modunu kurmaya başladı. Zaman zaman önündeki küçük not defterine bakıyordu.

Dongfang Yanxu not defterine bakıp gülümsedi. "Şimdilerde daha verimli kayıt yöntemleri var."

"Ah, o sadece eski bir alışkanlık. Özellikle önemli şeyler için, bunları böyle yazmak daha güven verici. Sadece kalem bulamıyorum. Hibernasyonda yanımda iki kalem getirmiştim ama biri çalışmıyor."

"Hızlı öğrendiniz."

"Bunun sebebi komuta sisteminin, donanmanın tarzının pek çoğunu koruyor olması. Bunca yıl sonra bir kısmının isimleri bile değişmemiş. Örneğin motor emirleri."

"Uzay filosu donanmadaki köklerini koruyor... Pekâlâ, yakında *Doğal Seleksiyon*'un vekil kaptanı olarak yetkileri alacaksınız. Bu, A sınıfı bekleme durumundaki bir savaş gemisidir veya sizin döneminizdeki adıyla 'ateşle ve gitmeye hazır ol,' diyebiliriz." İnce kollarını açıp havada bir tur döndü.

Zhang Beihai'ın, süper iletken kemeri kullanarak bu eylemi nasıl gerçekleştireceğini anlaması mümkün olmamıştı. "Biz o zamanlar böyle demezdik ama anlaşılan donanma tarihini biraz biliyorsun," dedi Zhang Beihai ve kaptanın ona düşman olmaması için bu hassas durumdan konuyu değiştirdi.

"Hizmetin eski bir büyük bölümü."

"Uzay filosu görkemli bir miras değil mi?"

"Evet ama ayrılacağım. İstifa etmeyi düşünüyorum."

"Teftiş ediliyor olduğun için mi?"

Dangfang Yanxu, Zhang Beihai'a döndü, yerçekimi ek-

sikliğinden kalın saçları uçuşuyordu. "Sık sık bu tür şeylerle karşılaştınız, değil mi?"

"Tam olarak değil. Ama eğer karşılaşsak, her yoldaş anlayacaktır. Çünkü teftişi kabul etmek askerlerin görevlerinden biridir."

"İki yüzyıl geçti, bu artık sizin zamanınız değil."

"Dongfang, boşluğu kasten büyütme. İkimizin arasında benzerlikler var. Askerler her yaşta aşağılanmaya dayanmak zorundadır."

"Kalmamı mı tavsiye ediyorsunuz?"

"Hayır."

"İdeolojik çalışma. Böyle deniyor, değil mi? Bir zamanlar göreviniz bu değil miydi?"

"Artık değil. Yeni bir görevim var."

Dongfang Yanxu, Zhang Beihai'ın etrafında rahatlıkla süzülüyordu. Sanki Zhang Beihai inceliyordu. "Yani sizin gözünüzde bizler çocuğuz, öyle mi? Yarım yüzyıl önce dünyaya indim. Hibernatörlerin bölgesinde altı-yedi yaşlarında bir oğlan bana 'çocuk' diye seslenmişti."

Zhang Beihai güldü.

"Belki de gülümsemesi çekici olduğundan sizin gibi insanlar çok zor güler... Biz gözünüzde çocuk muyuz?"

"Bizim günümüzde yaşça büyüklük önemliydi. Kıdem gibi... Kırsal bölgede, çocukların ailelerinde teyze, amca dedikleri yetişkinler vardı."

"Ama sizin kıdeminiz benim için bir şey ifade etmiyor."

"Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Kızınız ve eşiniz, onlar gelmedi mi? Özel koşulluların aile üyelerine izin veriliyor diye biliyorum."

"Onlar gelmedi ve benim de gitmemi istemediler. Zamandaki eğilimler çok kasvetli bir geleceğe işaret ediyordu. Onlar beni sorumsuz olmakla eleştirdi. Kızım ve annesi taşındılar ve onlar ayrıldıktan sonra bir gün gecenin karanlı-

ğında Özel Koşulluluk emri geldi. Onları tekrar görmek için bile zamanım olmadı. Soğuk bir kış gecesi çantamı alıp çıktım. Tabii ki bunların hiçbirini anlamanı beklemiyorum."

"Anlıyorum... Onlara ne oldu?"

"Karım Kriz'in 47. Yılında, kızım ise 81. yılında öldü."

"Büyük Çatlak'ı görmüşler," dedi Dongfang Yanxu. Gözlerini indirdi ve bir süre sessiz kaldı. Sonra holografik bir pencereyi aktifleştirip harici ekran moduna geçti.

Beyaz küre bölmeler tıpkı bir mum gibi eridi ve *Doğal Seleksiyon*'un ortadan kaybolmasıyla sonsuz uzayda Samanyolu'nun puslu yıldızlarıyla karşısında aslı kaldılar. Şimdi onları çevreleyen uçurumda hiçbir şey, herhangi bir dünyayla bağlantısı olmayan evrende iki bağımsız varlıklardı. Hiçbir konum ve merkezleri olmadan tıpkı dünya, güneş, galaksi gibi evrende asılı duruyordu. Sadece varlardı... Zhang Beihai 190 yıl önce bu duyguyu yaşamıştı. Göktaşı mermili tabancasıyla uzayda süzülürken...

"Uzay aracını, filoyu ve aklımdakilerin dışındaki her şeyi yok sayabildiğim için burayı seviyorum."

"Dongfang," dedi usulca Zhang Beihai.

"Hımm?" Kaptan Samanyolu yıldızlarıyla parlayan gözlerini ona çevirdi.

"Bir gün seni öldürmek zorunda kalırsam lütfen beni affet," dedi kibarca.

Dongfang Yanxu gülümseyerek, "Size Damgalanmışlardan biri gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

Zhang Beihai 5 AU uzaklıktan gelen güneş ışığında ona baktı. Yıldızların önünde kıvrak bir tüy gibiydi.

"Biz Dünya ve denize aitiz. Sen yıldızlara aitsin."

"Bu kötü mü?"

"Hayır. Çok iyi."

"Mekik söndü!"

Nöbetçi subaydan gelen rapor, Dr. Kuhn ve General

Robinson'ı şoke etti. Özellikle mekik hızının son gözlemlerinden, sadece altı günde Jüpiter yörüngesinin çaprazında olabileceğini Uluslararası Dünya ve Uluslararası Filo'da dalgalanmalar yapacağını haberlerden biliyorlardı.

Kuhn ve Robinson, asteroit kuşağının dış kenarı boyunca güneş yörüngesindeki Ringier-Fitzroy İstasyonu'ndaydılar. Güneş Sistemi'nde istasyondan beş kilometre uzaklıkta yüzen çok tuhaf bir dizi nesne vardı: En büyüğü 1,200 metre çapında, beş tane de daha küçük olmak üzere bir dizi altı dev lens vardı. Bu son nesil uzay teleskobuydu. Ama beş nesil önceki Hubble'ın aksine, bu teleskopta silindir veya bu altı dev lens arasında herhangi bir bağlantı malzemesi yoktu. Bağımsız şekilde yüzen birden fazla iyon iticileriyle donatılmış her bir lensin kenarı, aralarındaki mesafeyi ayarlayabilir veya tüm grubun yönünü değiştirebilirdi. Ringier-Fitzroy İstasyonu teleskop için kontrol merkeziydi ama bu kadar yakından bile şeffaf lensler hemen hemen hiç görünmüyordu. Ancak bakım çalışmaları yaparken, mühendisler ve teknisyenler lensler arasında uçtuğu zaman, evrenin her iki tarafının değişik bir bozuklukta olduğunu fark ediyorlardı. Uygun açıda durduklarında, yüzeydeki koruyucu iris güneş ışığını yansıtır ve tüm dev lensi açığa çıkarırdı. Daha sonra eğri yüzey büyüleyici gökkuşağıyla kaplı bir gezegene benzer. Hubble serisi adlandırma kuralı kırılıp Üç Cisim Filosu'nun ilerleyişini keşfeden Ringier ve Fitzroy'u anmak için teleskoba onların ismi verilmişti. Keşiflerinin bilimsel bir öneme sahip olmamasına rağmen, büyük teleskobun birincil amacı olarak üç büyük filonun ortak projesinin Üç Cisim Filosu'nun sürekli izlenmesi olması nedeniyle onların isminin verilmesi uygun bulunmuştu.

Filodan bir harbiye başkanı ve dünyadan öncü bir biliminsanından oluşan, Ringier ve Fitzroy gibi bir takım teleskobun sorumlu kişileriydi ve bu tür takımlarda olduğu

gibi Kuhn ve Robinson'ın görüşleri arasında da farklılıklar vardı. Şu anda Kuhn, kendi çalışmaları için bazı gözlem zamanlarında baskı yapmak isterken, Robinson filosunun çıkarlarını koruyacak şekilde onu durdurmaya çalışıyordu. Başka konularda da uyuşmuyorlardı: Örneğin, Kuhn Dünya'nın süper güçlerinin filolarının mevcut verimsiz bürokrasisi aksine Amerika Birleşik Devletleri liderliğinde olunduğu anıları anlatırken, Robinson acımasızca Kuhn'un saçma tarihsel fantezilerinin ortadan kaldırmaya çalışırdı. Ama en hararetli tartışma, istasyonun dönme hızıyla alakalıydı. Kuhn hızlı bir dönme ve Dünya'nın standart yerçekimi isterken, General minimal ağırlık için yavaş dönme konusunda ısrarcıydı, hatta hiç dönme olmadan tamamen ağırlıksız durumda istasyon durumu korunmasını istiyordu.

Ama şimdi yaşananları onları şaşkına çevirmişti. Mekik söndü demek motorların kapalı olduğu anlamına geliyordu. Iyi yıl önce Oort Bulutu ötesinde, mekik yavaşlamaya başladığında, uzay teleskobu mekiği izlemek için motorun güneşe bakan yönüne çevrilmiş motorun ışığını izlemeye başlamıştı. Şimdi ışık sönmüştü ve artık izlemek mümkün değildi. Çünkü mekik kendisi bir kamyondan daha büyük olmayacak küçüklükteydi ve ardından yıldızlararası toz bırakmamıştı. Bu nesne Kuiper Kuşağı çevresindeki küçük bir nesneydi, artık kendini ışığını, hatta uzaktaki güneşin zayıf ışınlarını daha zayıf ışınlar olarak bile yansıtamazdı. Ringier-Fitzroy gibi güçlü bir teleskop bile uzayın karanlığında o kadar uzaktaki küçük karanlık nesneyi göremiyordu.

"Üç filo bu güç üzerinde mücadele etmekten başka bir şey bilmiyor. Şimdi de hedefi kaybettiler..." dedi Kuhn, kollarını savurup homurdanarak. İstasyonun yerçekimsiz durumda olduğunu unuttu ve yaptığı hareketler takla atmasına sebep oldu.

İlk defa General Robinson filoyu savunmadı. Asya Filosu başlangıçta yüksek hızlı gemileri yakın mesafeden mekiği izlemeleri için sevk etmişti. Ama sonra üç filo arasında müdahale hakkı üzerine tartışma patlak vermişti. Ortak Konferans tüm gemilerinin üsse dönmesini emrederek çözüm sunmuştu. Asya Filosu defalarca üç savaşçı sınıf uzay gemisinin tüm silah ve harici ekipmanlarından arındırılıp hedef izleme için maksimum hızlanma elde etmek de iki kişilik mürettebat taşıdığını söyleyerek protesto etmişti ve bu yüzden, isteseler de mekiğe müdahale edemezlerdi. Ancak Avrupa ve Kuzey Amerika Filoları ikna olmamıştı ve tüm uzay gemilerinin geri çağrılıp yerine için dördüncü parti olarak Uluslararası Dünya'nın üç uzay gemisi göndermesi için ısrar ettiler. Boşuna olsa bile, filo gemileri zaten mekikle temasa geçmiş ve takip ediyor olmuş olacaktı. Avrupa Ülkeler Topluluğu ve Çin tarafından gönderilen Dünya'nın gemileri Neptün yörüngesini bile geçememişti.

"Belki de motorları tekrara çalışır," dedi General. "Oldukça hızlı ilerliyor ve eğer yavaşlamazsa, güneş yörüngesinde kalması mümkün olmayacak, doğrudan Güneş Sistemi'nin içinden geçecektir."

"Siz Üç Cisimliler'in komutanı mısınız? Belki de mekik Güneş Sistemi içinde kalmayı hiç planlamıyordu, sadece geçip gidecekti!" dedi Kuhn. Sonra aklına bir şey geldi. "Eğer motorlar kapalı ise seyrini değiştiremez, uzay gemisinin takibiyle konumunu anlayamaz mısınız?"

General başını salladı. "Tam olarak bir kesinlik elde edemeyiz! Sonuçta bu Dünya atmosferinde bir uzay kuvveti aramak gibi bir şey değil. Minik bir hata yaparsanız, yüz binlerce kilometrede rotadan çıkabilirsiniz. Böyle büyük bir alanda takip aracının zayıf karanlık bir hedefi bulması mümkün olmayacaktır... Ama tabii ki nasıl bir yol izlememiz gerektiğini bulmalıyız."

"Herhangi bir yolumuz var mı? Filo çaresine bakacak."

General sert çıktı. "Doktor, durumun doğasını anlamanız gerek. Bu bizim hatamız olsa bile, medya bu durumu anlamaz. Ringier-Fitzroy sistemi uzayın derinliklerinde mekiği takip etmekle sorumlu. Bu yüzden pis suyun bir kısmı üzerimize dökülecek."

Kuhn hiçbir şey söylemedi ama dik bedeniyle General'in karşısında durdu. "Neptün yörüngesinin dışında kullanılabilecek bir şeyler var mı?"

"Filo için muhtemelen hiçbir şey yok, Dünya için..." dedi General dönüp nöbetçi subaydan, BM Çevre Koruma Örgütü'nün, Neptün yakınlarında dört büyük gemisi olduğunu, Sis Şemsiyesi Projesi'nin ilk aşamaları üzerinde çalışıldığını öğrendi. Gemilerden üç küçük araç, mekik takibiyle yeniden görevlendirilmek üzere sevk edilmişti.

"Oraya yağ filmi toplamak için mi gitmişlerdi?" diye sordu Kuhn. Cevap olumluydu. Yağ filmleri Neptün'ün halkaları üzerinde bulunan bir maddeydi. Yüksek sıcaklıklarda gaz difüzyonuna dönüşüyor, daha sonra da uzayda minik nanopartiküllerin yoğunlaşmasıyla uzay tozu oluşturuyordu. Bu nedenle bu isim verilmişti. Buharlaştığında yüksek bir difüzyon olurdu, bu yüzden maddenin küçük bir miktarı büyük bir toz yaması oluşturabilirdi. Küçük bir yağ damlasının geniş bir su alanı karşısında moleküler kalınlıkta bir yağ filmine dönüşmesi gibi. Yağ filminden oluşan tozun başka bir özelliği daha vardı: uzay tozu diğer türlerinin aksine, "yağ filmi yozu" güneş rüzgârıyla kolay kolay dağılmazdı.

Yağ filmin keşfini mümkün kılan Sis Şemsiyesi Projesi'ydi. Plan, güneş ve Dünya arasındaki yağ filmi tozu bulutu içine yağ filmi buharlaşması ya da yayılmasında nükleer patlamalar kullanımıydı. Dünya üzerinde güneşin radyasyonunu azaltıp ve küresel ısınmayı hafifletmek için araç olarak kullanılacaktı.

"Hatırladım. Savaşlardan önce Neptün yörüngesi yakınlarında bir yıldız bombası olduğu sanılıyordu," dedi Kuhn.

"Var. Ve Sis Şemsiyesi uzay gemileri Neptün ve uydularını patlatmak için beraberinde çok sayıda getirdi. Kesin sayısı hakkında emin değilim."

"Yeterli olduğunu söyleyebilirim," dedi Kuhn heyecanla.

İki yüzyıl önce Duvarabakan Rey Diaz'ın tahmin ettiği gibi, Duvarabakan planı için yıldız hidrojen bombası geliştirdiğinde, silahların Kıyamet Savaşı'nda sınırlı sayıda kullanılacak olmasına rağmen, büyük güçler gezegenler arası savaşın insanlar arasında olasılığına hazırlamak istedi. Beş binden fazla bomba imal edildi. Çoğunluğu Büyük Çatlak sırasında... Uluslararası ilişkiler kaynak yetersizliğiyle istikrarsızlaştı ve insanlar savaşın eşiğine geldi. Yeni çağ başladığında, korkunç silahlar her ne kadar Dünya üzerindeki ülkelere ait olsa da, zaruri olmayan eşyalar olarak uzayda depolandı. Birkaç tanesi gezegen mühendislik projelerinde kullanıldı ve başka bir dizi iş için Güneş Sistemi'nde yörüngeye gönderildi. Füzyon malzemeleri uzun menzilli uzay araçlarına yakıt takviyesi olabilirdi. Ancak bomba parçalamaktaki zorluk nedeniyle, bu fikir hiç gerçekleştirilmedi.

"İşe yarayacağını düşünüyor musunuz?" dedi Robinson. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Böyle basit bir fikri kendi bulmadığı için canı sıkılmıştı. Kuhn tarihe girmek üzere bir fırsat yakalamıştı.

"Deneyin. Elimizdeki tek şans bu."

"Eğer fikrin işe yararsa, Doktor, daha sonra, Ringier-Fitzroy İstasyonu sonsuza kadar Dünya yerçekimi oluşturmak için yeterince hızlı döner."

•●•

"İnsanlığın şimdiye kadar yapmış olduğu en büyük şey," dedi *Mavi Gölge*'nin komutanı, uzayın zifiri karanlığında uzay aracının penceresinden dışarı bakarken. Hiçbir şey

görünmüyordu ama toz bulutunu görebildiğine kendisini inandırmaya çalıştı.

"Neden kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi güneş tarafından aydınlatılmıyor?" diye sordu pilot. *Mavi Gölge* üzerinde mürettebat olarak sadece o ve komutan vardı. Toz bulutu yoğunluğunun, kuyruklu yıldızın kuyruğu kadar ince ya da Dünya merkezli bir laboratuvarda oluşturulan bir vakumla hemen hemen aynı olduğunu biliyordu.

"Belki güneş ışığı çok zayıftır," dedi Komutan, güneşe bakarak. Neptün yörüngesiyle Kuiper kuşağı arasındaki boşlukta büyük bir yıldız varmış gibi görünüyordu, disk şekli zar zor ayırt edilebiliyordu. Yine de zayıf güneş ışığı bölmelere gölge düşürebiliyordu. "Ayrıca bir kuyruklu yıldız uzak mesafeden görülebilir. Bizse bulutun kenarındayız."

Pilot, devasa ince bulutun aklında canlandırmaya çalıştı. Birkaç gün önce, katılaştırdıkları zaman, bulutun nasıl küçüldüğünü kendi gözleriyle görmüşlerdi. Dev uzay gemisi *Pasifik*, Neptün'den gelmişti ve uzayın bu bölümünde durduğunda, arkalarında beş şey bırakmışlardı. *Mavi Gölge*'nin mekanik kolu savaşın ilk günlerinde bırakılan yıldız hidrojen bombasını geri almıştı. Silindir beş metre uzunluğunda ve bir buçuk metre çapındaydı. Daha sonra uzay aracının kolu, çapı 30 metreyle 50 metre arasında değişen dört büyük küreyi aldı. Dört büyük küre, Neptün'ün halkalarından yağ filmiyle sarılı bombadan birkaç yüz metre uzağa yerleştirildi. *Pasifik* oradan ayrıldı. Bomba küçük bir güneş oluşturarak patladı. Isı ve ışık uzayın soğuk boşluğunda belirdi ve çevredeki küreler anında buharlaştı. Hidrojen bombasının radyasyon tayfunu altında yağ filmi hızla yayıldı, daha sonra bir bulutu oluşturan sayısız küçük toz partikülleri halinde soğudu. Oluşan bulut Güneş'ten bir iki milyon kilometre daha bir büyük çapa sahipti.

Toz bulutu, motor kapanmadan önce yapılan gözlemlere göre Üç Cisim mekiğinin geçmesi beklenen bölgede yer alıyordu. Dr. Kuhn ve General Robinson insan yapımı bu toz bulutu içinde mekiğin bıraktığı izden konumunu ve yönünü belirlemeyi umuyorlardı.

Bulut oluşumunu takiben, *Pasifik*, üç küçük uzay aracını geride bırakarak mekiği yakından izlemek için Neptün üssüne geri döndü. *Mavi Gölge* de onlardan biriydi. Küçük yüksek hızlı bu gemi "Uzay Yarışçısı" lakaplıydı. Bu küçük kapsülle beraber beş koltuk taşıma kapasitesindeydi. Kalan hacmiyse yüksek hızlanma ve manevra kabiliyetini veren bir füzyon motoru dolduruyordu. Toz bulutu yayıldıktan sonra, *Mavi Gölge*, testte toz bulutunda iz kalıp kalmayacağını görmek için tüm alan boyunca uçtu. Tabii ki uzay tozu izi, uzay teleskobuyla 100 AU'dan fazla uzaklıkta gözlemlenebiliyordu. *Mavi Gölge* kendisinden başka bir şey göremiyordu ve çevresindeki alan her zamanki gibi ıssız olmuştu. Buluttan geçtikten sonra pilot, güneşin eski keskin çevresinin bulanıklaştığı ve biraz sönük göründüğü konusunda ısrar ediyordu. Enstrüman gözlemler bu dev yaratılıştaki tek görsel izlenimi doğruladı.

"Gitmek için 3 saatten az var," dedi Komutan, saatine bakarak. Toz bulutu, güneşin etrafında yörüngede dev ince bir uyduya dönüştü. Konumu sürekli değişiyordu. Bir süre sonra yine yer değiştireceğinden mekiğin nereden geçebileceğini görmek için tekrar bir toz bulutu oluşturmak gerebilirdi.

"Gerçekten de onu yakalayabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Neden olmasın? Biz tarih yazıyoruz!"

"Bu şey bize saldırmayacak mı? Biz asker değiliz. Bu bir filo tarafından yapılmalıydı."

Sonra uzay aracı Ringier-Fitzroy İstasyonu'ndan bir ra-

porlama mesajı aldı. Üç Cisim mekiği toz bulutuna girmiş ve iz bırakmıştı. Hassas parametreler yörüngesini hesaplamıştı. *Mavi Gölge*'nin hedefle buluşmak için hemen yelken açması emri geldi. İstasyon, *Mavi Gölge*'den 100 AU'dan fazla mesafedeydi, bu da demektir ki gelen mesaj 10 saat rötarlıydı. Ama resmen anahtar kalıpta iz bırakmıştı. Orbital hesaplamalarda ince toz bulutunun etkisi vardı. Yani bu buluşma sadece an meselesiydi.

Mavi Gölge, mekiğin yoluna ve toz bulutuna girdiği zamandan tekrar kaybolmasına göre rotasını belirledi. Bu sefer 10 saatten fazla süren uçuş hem pilotun hem de komutanın uykusunu getirmişti. Ama mekikle aralarındaki mesafe sürekli küçüldüğü için ayık kalıyorlardı.

"Gördüm! Gördüm!" diye bağırdı pilot.

"Neden bahsediyorsun? Gitmemiz gereken on dört bin kilo metre daha var!" diye azarladı Komutan. Uzay tamamen şeffaf olsa bile on dört bin kilometre ötesinde bir kamyonu görmek mümkün değildi. Ama kısa bir süre sonra kendisi de gördü: Parametreyle tarif edilen yörüngede uzayın sessiz arka planında hareket eden parlak bir nokta vardı.

Bir an düşündükten sonra komutan anladı: Güneşten büyük bir toz bulutu oluşturmak gereksiz olmuştu. Üç Cisim mekiği motorlarını tekrar başlatmış ve yavaşlamaya başlamıştı. Güneş Sistemi'ne atlamak niyetinde değildi. Burada kalacaktı.

•●•

Doğal Seleksiyon üzerinde kaptan yetkilerinin teslimi filolar için geçici bir önlem olduğundan Kaptan Dongfang Yanxu, Kaptan Vekili Zhang Beihai, Birinci Kaptan Yardımcısı Levine ve İkinci Kaptan Yardımcısı Akira Inoue ile Genelkurmay Başkanlığı'ndan özel bir ekibin katılımıyla sade bir tören yapıldı.

Bu çağın teknolojik gelişmelerine rağmen onlar te-

mel teori durgunluğunu aşmayı başaramamışlardı. *Doğal Seleksiyon*'un yetkileri, üç fatörlü retina, parmak izi ve parola kimlik doğrulamasıyla Zhang Beihai'a verildi.

Genelkurmay ekibi retina ve parmak izi sıfırlama işlemini bitirip sistemi kaptana teslim ettiler. Dongfang Yanxu şifresini Zhang Beihai'a teslim etti:

"Men Always Remember Love Because Of Romance Only."

"Sigara içen birine benzemiyorsun," diye sakince cevap verdi Zhang Beihai.

"Bu marka Büyük Çatlak sırasında kayboldu," dedi Dongfang Yanxu ve hayal kırıklığıyla bakan gözlerini indirdi.

"Ama iyi şifre, pek çok kişi bilmez."

Zhang Beihai'ın şifreyi güncellemesi ve *Doğal Seleksiyon*'a tam hâkim olması için Kaptan ve Kaptan yardımcıları onu yalnız bırakmak üzere dışarı çıktılar.

"Gerçekten çok zeki," dedi Akira Inoue, küresel kabinin kapısını kapattığında.

"Antik çağ bilgeliği," dedi Dongfang Yanxu. Kapının kayboluşunu izlerken içeriyi görmeye çalışıyor gibiydi. "Biz asla onun iki yüzyıl öncesinden getirdiklerini öğrenemeyeceğiz. Ama o bizim bildiklerimizi öğrenebilir."

Sonra üçü sessiz kaldı ve bekledi. Beş dakika geçmişti. Bu parola değiştirmek için oldukça uzun bir süreydi. Zhang Beihai eğitimle gelmiş bir kaptan olarak Özel Birlik'in tüm üyeleri arasında en yetenekli komuta sistem operatörüydü. Beş dakika daha geçti. İki kaptan yardımcısı koridorda sabırsızlıkla yüzmeye başladı ama Dongfang Yanxu sessiz ve hareketsiz kaldı.

Sonunda kapı açıldı. Küresel kabinin siyaha dönmüş olması onları şaşırttı. Zhang Beihai üzerinde sadece parıltılı yıldızları bırakıp etiketleri kullanıma izin vermediği holografik yıldız haritasını yukarı çekti. Ara yüzünün yanında

yüzmesiyle kapıdan uzay gemisi dışında askıda gibi görünüyordu.

"İşim bitti," dedi

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandı Levin.

"*Doğal Seleksiyon*'u kazanmanın heyecanının tadını mı çıkardın?" diye sordu Akira Inoue.

Zhang Beihai hiçbir şey söylemedi. Arayüze de bakmadı ama haritanın uzak bir bölümünde bulanan bir yıldıza gözlerini dikti. Dongfang Yanxu, onun baktığı yönün yeşil ışıkla yanıp söndüğünü fark etti.

"Bu saçma olurdu," diye Akira Inoue'nin sözlerini toparlayıp cevap verdi. "Albay Dangfang'ın hâlâ kaptan olduğunu hatırlatabilir miyim? Vekil kaptanlık sadece bir güvenlik duvarı. Bu konuda kaba olduğum için üzgünüm ama bu büyük ölçüde gerçek."

Akira Inoue, "Ve bu durum çok uzun sürmez. Filonun araştırmasında sona gelindi ve temelde Damgalanmışlar olmadığı kanıtlanmış oldu," dedi.

Zhang Beihai gitmek üzereydi ki, kaptandan gelen şaşırtıcı bir ifadeyle durdu. "Tanrım!" dedi ve iki yardımcı onun baktığı yere baktılar. Zhang Beihai'ın ara yüzünde *Doğal Seleksiyon*'un mevcut durumunu fark ettiler.

Savaş gemisi uzaktan kumanda moduna ayarlanmıştı, böylelikle İleri Dört'e derin deniz durumuna geçilebilirdi. Dış dünya ve savaş gemisi arasındaki iletişim kopmuştu. Sonunda savaş gemisi en yüksek itici güce getirmek için gerekli olan Kaptan'ın tüm ayarları yerindeydi. Şimdi sadece bir düğmeye basarak, *Doğal Seleksiyon* yıldız haritasındaki hedefe doğru maksimum hızda yönünü değiştirmişti.

"Hayır, bu gerçek olamaz," dedi Dongfang Yanxu, düşük sesli tepkisini bir tek kendisi duyabilmişti. Kendi kulaklarında hâlâ 'tanrım' deyişi yankılanıyordu. Hiçbir zaman tanrının varlığına inanmamıştı ama şimdi duaları samimiydi.

"Sen deli misin?" diye bağırdı Levin. O ve Akira Inoue bölmeye doğru koştu ama bölme içeri doğru göçtü. Kapı yoktu, şeffaf oval şekilli bir duvara dönüşmüştü.

"*Doğal Seleksiyon*, İleri Dört'e doğru devam etmek üzere. Tüm mürettebat, hemen derin-deniz durumuna girmelisiniz," dedi Zhang Beihai. Sesi sakindi ve söylediği her kelimesi ciddi ve resmiyeti soğuk rüzgârda ayakta duran bir çapa gibiydi.

"Bu imkânsız!" dedi Akira Inoue.

"Sen Damgalanmışlar'dan mısın?" diye sordu Dongfang Yanxu, kendini sakin tutmaya çalışarak.

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsunuz."

"Dünya - Üç Cisim Örgütü?"

"Hayır."

"Sen kimsin?"

"İnsanlığın hayatta kalması için mücadele etme görevini yürüten bir asker."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Hızlanma tamamlandıktan sonra açıklayacağım. Tekrarlıyorum: Tüm mürettebat, hepinizin hemen derin-deniz durumuna girmesi gerekmektedir."

"Bu imkânsız!" diye tekrarladı Akira Inoue.

Zhang Beihai döndü ve iki kaptan yardımcısına bakmadan dimdik Dongfang Yanxu'ya baktı. Gözleri anında onun Çin Uzay Kuvveti'nin hem kılıcını hem de yıldızını taşıyan amblemini hatırlattı.

"Dongfang Yanxu, seni öldürmek zorunda kalırsam üzgün olacağımı söylemiştim. Çok zaman yok."

Sonra yerçekimsiz ortamda, derin deniz ivme sıvıları küresel toplar halinde Zhang Beihai'ın küresel bölmesinin içinde oluştu. Her sıvı küre, arayüz ve yıldız haritasıyla birlikte onun bozuk yansımasını içeriyordu. Sonra daha büyük olanıyla birleşmeye başladı. İki yardımcı kaptan Dongfang Yanxu'ya baktı.

"Söylediğini yapın. Bütün gemi derin-deniz durumuna girsin," dedi Kaptan.

İki yardımcı kaptan da ona baktı. Her ikisi de İleri Dört'e girerken derin-deniz koruma durumuna geçmemenin sonuçlarını biliyordu: Dünya yerçekimin 120 kat büyüklüğündeki bir kuvvet bedenleri bölmeye yapıştıracaktı. İlk kan muazzam bir ağılık altında patlayarak çıkacak, inanılamayacak kadar büyük ince bir tabaka halinde yayılarak kan lekeleri oluşturacaktı. Ve daha sonra organlar sıkışıp ince bir tabaka oluşturacak, tıpkı çirkin Dali resmi içinde gövdeyle birlikte basılı olacaktı...

Kamaralarına dönüp tüm gemiye derindeniz durumuna girmek için emir verdiler.

"Sen nitelikli bir kaptansın," dedi Zhang Beihai, Dongfang Yanxu'ya başını sallayarak. "Bu olgunluk gösterir."

"Nereye gidiyoruz?"

"Neresi olursa. Burada kalmaktan daha sorumluluk verici bir seçim."

Ve daha sonra derin-deniz ivme sıvısına daldı. Dongfang Yanxu, küre kabini dolduran sıvının içinden sadece bulanık vücudunu görebiliyordu.

Saydam sıvı içinde yüzen Zhang Beihai, iki yüzyıl önce donanmada yaptığı dalış deneyimlerini hatırladı. Asla okyanusun birkaç düzine metre aşağısının o kadar karanlık olduğunu hayal etmemişti. Ama denizaltı dünyasından sonra uzayda bulunmak ona aynı hissi verdi. Okyanus, uzayın dünyadaki minyatürüydü. Nefes almaya çalıştı ama refleksleri onu şiddetle sıvı ve artık gazla öksürtüyordu ve bedeni geri çekiliyordu. Beklenilen gibi boğulma olmadı, serin sıvı ciğerlerini doldurdu ve içerdiği oksijen kanına geçti. Bir balık gibi özgürce nefes alıyordu.

Sıvı içinde süspansiyon haline getirilmiş ara yüzde, derin-deniz ivme sıvısı sırayla uzay gemisinin her bölmesini dolduruyordu. Bu işlem on dakikadan fazla devam etti.

Uyku haline gemide herkesin nefesine enjekte edilen hipnotik sıvıyla bilinci bulanıklaşmaya başladı. Böylece yüksek basınç ve İleri Dört ivmesinin oluşturduğu hipoksinin beyne zarar vermemesini engelliyordu.

Zhang Beihai, babasının ruhunun yandığını hissetti. Ara birim düğmesine bastı. Tüm hayatı boyunca doğru komutlar vermişti:

"*Doğal Seleksiyon*, İleri Dört!"

•●•

Jüpiter yörüngesinde küçük bir güneş ortaya çıktı. Parlak ışığı, gezegen atmosferinin fosforesansı üzerinde belirdi. Arkasına güneş sürüklendi, Yıldız Savaşı gemisi *Doğal Seleksiyon*, Asya Filosu üssünden uzaklaştı ve Dünya'yı içine alacak kadar büyük bir karanlık nokta gibi olan Jüpiter yüzeyinde savaş gemilerinin gölgeleri belirdi. On dakika sonra, dev gezegen boyunca çizilen bir perde gibi, daha büyük bir gölge Jüpiter üzerine düştü. *Doğal Seleksiyon* alttan geçti.

Asya Filosu Yüksek Komutası, *Doğal Seleksiyon*'un kaçtığına dair inanılmaz gerçeği doğruladı.

Avrupa ve Kuzey Amerika Filoları, Asya Filosu'nu Üç Cisim mekiğini yakalamak için yetkisiz bir harekette bulunduğunu varsayarak eleştirdi ve uyardı. Ama çok geçmeden *Doğal Seleksiyon*'un rotasından durumun böyle olmadığını anladılar. Üç Cisim istilasının tersi yönünde gidiyordu.

Sistem verileri *Doğal Seleksiyon*'dan cevap alamıyordu. Bunun küçük sığınınacı savaş gemisi olabileceğinin farkında olmalarına rağmen, yüksek komutlar takip ve müdahale gemilerini göndermeye başladı. Jüpiter'in dört üssü, *Doğal Seleksiyon*'u yok etmek için yeterli ateş gücüne sahipti ama bu mantıklı bir eylem olmazdı. Çünkü o gemide olanların sadece küçük bir azınlığının bunu gerçekleştirmiş olma olasılığı oldukça yüksekti, hatta bunun sorumlusu tek kişi

bile olabilirdi ve derin-deniz durumundaki iki bin küsur asker sadece rehindi. Europa'da gama ışını lazer üssünde komutanlar küçük güneşin gökyüzünde uçuşunu ve fosforun yanması gibi ışıkla Europa'nın geniş buz tabakalarına yağıyordu.

Doğal Seleksiyon, Jüpiter yörüngesinden 16 büyük uydu tarafından takip edildi. Callistro yörüngesine ulaştığında kaçış hızına ulaştı. Asya Filosu üssünden bakıldığında, küçük güneş yavaş yavaş küçüldü, bir hafta boyunca belli belirsiz görünür kalan parlak bir yıldıza dönüştü. Asya Filosu'nun sonsuz acısını hatırlamak için gökyüzünde kalıyor gibiydi.

Derin-deniz durumuna girilmesi nedeniyle, *Doğal Seleksiyon*'u takip edecek gemileri çalıştırmak 45 dakika sürdü. Jüpiter altı güneşle daha aydınlanıyordu.

Dönmesi duran Asya Filosu Komutanlığı'nda, komutan hemen altındaki on bin kilometre atmosferde, Jüpiter'in dev karanlık yüzüne karşı bir yıldırım düşerken Jüpiter'i seyrediyordu. *Doğal Seleksiyon* füzyon motorlarından çıkan güçlü radyasyondan atmosferik iyonizasyon ve yıldırıma neden olmuştu. Kısacık süren yıldırım atmosferi çevreleyip aydınlatmıştı, bu mesafeden sürekli değişen yerlerde ışık halkaları olarak görülebiliyordu, floresan yağmurlarıyla Jüpiter'in yüzeyini bir gölete çeviriyordu.

•●•

Doğal Seleksiyon, füzyon yakıt tüketimi için geri dönüşü olmayan ışık hızının yüzde biri noktasına sessizce hızlandı. Şimdi kendi gücüyle Güneş Sistemi'ne geri dönemezdi, sonsuza kadar uzayda dolaşmaya mahkûm yalnız bir gemi olmuştu.

Asya Filosu komutanı başarısızlık içinde yaldızlara bakıp aradığını bulmaya çalışıyordu. Bir süre sonra bir rapor geldi: *Doğal Seleksiyon*'un hızlanması durmuştu. Bir süre sonra *Doğal Seleksiyon*'un filoyla iletişimi yeniden sağlandı.

Daha sonra geminin beş milyondan fazla kilometre uzaklıkta olmasından dolayı iletişim aktarımları aralarında en fazla on saniye gecikmeyle gerçekleşti:

Doğal Seleksiyon: "*Doğal Seleksiyon*, Asya Filosu'na sesleniyor. *Doğal Seleksiyon*, Asya Filosu'na sesleniyor."

Asya Filosu: "*Doğal Seleksiyon*, Asya Filosu sizi dinliyor. Durumunuzu bildirin."

Doğal Seleksiyon: "Ben vekil kaptan Zhang Beihai. Doğrudan filo komutanıyla konuşmam gerekiyor."

Filo Komutanı: "Dinliyorum."

Zhang Beihai: "*Doğal Seleksiyon*'un bağımsız yolculuğu için tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Filo Komutanı: "Sorumlu olan başka kimse var mı?"

Zhang Beihai: "Hayır, tüm sorumluluk yalnız benim. Bu durumla başka hiç kimsenin bir ilgisi yok."

Filo Komutanı: "Kaptan Dongfang Yanxu'yla konuşmak istiyorum."

Zhang Beihai: "Şimdi olmaz."

Filo Komutanı: "Geminin şu anki durumu nedir?"

Zhang Beihai: "Her şey yolunda. Benim dışında tüm mürettebat hâlâ derin-deniz durumunda. Güç sistemleri ve yaşam destek normal olarak faaliyet göstermektedir."

Filo Komutanı: "Bu ihanet için sebepleriniz nedir?"

Zhang Beihai: "Kaçmış olabilirim. Ama hain değilim."

Filo Komutanı: "Sebepleriniz?"

Zhang Beihai: "İnsanlığın bu savaşı kaybedeceği kesin. Ben sadece Dünya'nın yıldızlararası uzay gemisinin birini, evrendeki insan uygarlığının bir tohumunu korumak için bir umut olarak kurtarmak istedim."

Filo Komutanı: "Bu sizi Kaçak yapar."

Zhang Beihai: "Ben sadece görevini yerine getiren bir askerim."

Filo Komutanı: "Düşünce mührü aldınız mı?"

Zhang Beihai: "Bunun mümkün olmadığını biliyorsunuz. Hibernasyona girdiğimde bu teknoloji yoktu."

Filo Komutanı: "O zaman sizin güçlü bozguncu inançlarınız vardı."

Zhang Beihai: "Düşünce mührüne ihtiyacım yok. Ben inançlarımın efendisiyim. İnancım kendi istihbaratımdan gelmediğinden dayanıklıydı. Üç Cisim Krizi'nin başında, babam ve ben, bu savaş hakkındaki temel soruları ciddi bir şekilde düşünmeye başladık. Yavaş yavaş derin düşüncelere sahip biliminsanları da dâhil olmak üzere biliminsanları, politikacılar ve askeri stratejistler onun etrafında toplandı. Kendilerine 'Geleceğin Tarihçileri' adını verdiler."

Filo Komutanı: "Bu gizli bir örgüt müydü?"

Zhang Beihai: "Hayır. Çok temel sorular üzerinde çalıştılar ve görüşmelerini hiçbir zaman gizli kapaklı yapmadılar. Hükümet ve askeriye bile birkaç kez Geleceğin Tarihçileri'yle akademik konferanslar düzenledi. Ve onların bu araştırmalarından yola çıkarak zihnimde insanlığın kaderine terk edildiği sonucuna vardım."

Filo Komutanı: "Ama şimdi, Geleceğin Tarihçileri'nin teorilerinin yanlış olduğu kanıtlandı.

Zhang Beihai: "Efendim, onları hafife alıyorsunuz. Onlar sadece Büyük Çatlak'ı öngörmekle kalmadı, aynı zamanda İkinci Aydınlanma ve ikinci Rönesans'ı da öngördüler... Onlar bu çağın refahı için gerçekten ayırt edilemeyecek kadar iyi bir öngörüde bulundular. Ve sonunda, insanlığın Kıyamet Savaşı'nda mağlup olacağını ve tamamen yok olacağını öngördüler."

Filo Komutanı: "Işık hızının yüzde on beşinde seyahat edebilecek bir uzay gemisi üzerinde olduğunuzu unuttunuz mu?"

Zhang Beihai: "Cengiz Han'ın süvarileri yirminci yüzyılın zırhlı birimlerinin hızıyla saldırırdı. Song Hanedanı'nın

arbaletlerinin menzili 1500 metreydi, yirminci yüzyılın saldırı tüfekleriyle kıyaslanabilirdi. Antik süvari ve yay için modern güçlerle rekabet etmek imkânsızdır. Temel teori her şeyi belirler. Geleceğin Tarihçileri bu noktayı açıkça gördü. Diğer taraftan siz düşük seviyeli teknolojinin parlaklığıyla kör olmuşsunuz ve insanlığın kaderini belirleyecek nihai savaş için herhangi bir zihinsel hazırlık yapmadan modern uygarlığın lüksü içerisinde yaşıyorsunuz."

Filo Komutanı: "Siz büyük bir ordudan geliyorsunuz. Kendilerinden çok daha gelişmiş ekipmanları olan bir düşmana karşı zafer kazandılar. Bu dünyanın en büyük kara savaşlarından biriydi. Sizin bu davranışınız orduya karşı büyük bir utançtır."

Zhang Beihai: "Komutanım, ordu hakkında konuşmada sizden daha nitelikliyim. Ailemin üç kuşağı orada görev yaptı. Kore Savaşı sırasında, dedem el bombasıyla bir Pershing tankına saldırdı. Patlamadan önce kapağı kaydırdı ve el bombası tankı vurdu. Hedef hemen hemen hiç zarar görmedi ama tank dedeme makinalı tüfekle ateş açtı. İki bacağı koptu ve hayatının geri kalanını yatalak geçirdi. Ama ezilmiş iki yoldaşıyla kıyaslandığında şanslıydı... Ordunun bu tarihi bize çok net bir şekilde savaş sırasında teknolojinin ne kadar önemli olduğunu öğretti. Sizin tarih kitaplarından okuduklarınız şan, şeref ve ihtişamdır ama bizim travmamız babalarımızın ve dedelerimizin kanıyla kaplanmıştır. Savaşın ne anlama geldiğini sizden daha iyi biliyorum."

Filo Komutanı: "İhanet planını ne zaman tasarladınız?"

Zhang Beihai: "Tekrar ediyorum. Kaçmış olabilirim. Ama hain değilim. Planımı babamı son kez gördükten sonra tasarladım. Yapmam gerekeni gözlerimle gördüm ve planımı gerçekleştirmem iki yüzyılımı aldı."

Filo Komutanı: "Zaferin sadık savunucusu olarak ken-

dinizi kamufle ettiniz. Gerçekten çok başarılı bir kamufle yöntemi."

Zhang Beihai: "Ama General Chang Weisi neredeyse gerçek beni görüyordu."

Filo Komutanı: "Evet. Kesinlikle sizin zaferin sadık savunucu inancınızın temelinin olmadığını biliyordu ve yıldızlararası seferin radyasyon itme sistemleri için aşırı hevesiniz onun şüphelerini daha da artırmıştı. Sizin Özel Koşullu Gelecek Takviyeleri'ne katılmanıza karşı çıkmıştı ama üstlerinin emirlerini ihlal edemezdi. Gönderdiği bir mektupla bizi bu konuda uyardı ama kurnazca izlediğiniz bu yolda biz bunu göz ardı ettik."

Zhang Beihai: "Boşluğa kaçan bir uzay aracı elde edebilmek için 3 kişiyi öldürdüm."

Filo Komutanı: "Bunu bilmiyorduk. Belki kimse bilmiyordur. Ama bir şey kesin: O zaman seçilen araştırma yönü uzay uçuşu teknolojisinin sonraki gelişimi için çok önemliydi."

Zhang Beihai: "Bunu söylediğiniz için teşekkürler."

Filo Komutanı: "Ben aynı zamanda planınızda başarısız olacağınızı söylüyorum."

Zhang Beihai: "Belki. Ama henüz değil."

Filo Komutanı: "*Doğal Seleksiyon*'un füzyon yakıtı sadece beşte biri kapasitede."

Zhang Beihai: "Hemen hareket etmek zorundaydım. Bir başka şans olmayacaktı."

Filo Komutanı: "Bunun anlamı şu, sizin sadece ışık hızının yüzde birinde hızlanmanız mümkün olacak. Fazla yakıt tüketemezsin, çünkü uzay gemisi yaşam destek sistemleri hâlâ operasyonları sürdürmek için birkaç on yıl gibi kısa ya da birkaç yüzyıl sürebilecek bir güce ihtiyacı var. Ama bu hızda takip kuvveti çok yakında size yetişir."

Zhang Beihai: "Ben hâlâ *Doğal Seleksiyon*'u kontrol ediyorum."

Filo Komutanı: "Doğru. Ve tabii ki bizim endişemizi biliyorsunuz: Takip kuvveti sizi artan bir hızla izleyecek. Yaşam destek sıfırlanana kadar yakıt biterse *Doğal Seleksiyon* mutlak sıfır noktasında ölü bir gemiye dönüşür. Bu yüzden de şimdilik takip kuvveti *Doğal Seleksiyon*'a yaklaşamaz. Komutan ve askerlerinin savaş gemilerindeki bu problemi çözeceklerine dair güvenimiz tam."

Zhang Beihai: "Ben de tüm sorunların çözüleceğine inanıyorum. Tüm sorumluluk benim omuzlarımda olacak. Ama yine de *Doğal Seleksiyon*'un doğru yöne gittiğine inanıyorum."

•●•

Luo Ji uyandığında sarsıldı. Bunun geçmişten gelen bir şeyler olduğunu anladı: havai fişekler. Şafak vaktiydi ve pencereden baktığında çölün havai fişekler ve patlayan maytaplarla aydınlandığını gördü. Sonra kapı hızlıca vuruldu ve daha cevap veremeden Shi Xiaoming kapıyı açtı. Kıpkırmızı olmuş bir yüzle Luo Ji'yi haberleri izlemesi için çağırdı.

Luo Ji nadiren televizyon izlerdi. Yeni Yaşam Köyü #5'e geldiğinden beri eski yaşamına geri dönmüştü. Uyandığı bu yeni dönemin etkisinden sonra, bu duygu onun için değerliydi ve şimdilik, şu anki zaman hakkında bir bilgiyle rahatsız edilmek istemiyordu. Zamanının çoğunu Zhuang Yan ve Xia Xia'nın anılarıyla geçiriyordu. Tüm evraklar onların yeniden uyanması için dosyalanmıştı ama devletin hibernatörler üzerindeki kontrolleri bunun iki ay boyuca mümkün olamayacağı anlamına geliyordu.

Televizyondaki haber yayını şöyleydi: Beş saat önce, Ringier-Fitzroy teleskopu bir yıldızlararası toz bulutu içinde Üç Cisim Filosu'nu görüntülemişti. İyi yüzyıl önce uzay filosunun bir toz bulutunu geçerek kendisini ortaya çıkarmasından bu yana bu yedinci seferdi. Filo ilk bulutun içinden geçerkenki fırça şeklini kaybetmiş ve tamamen tanınmayacak

kadar değişmişti. İkinci geçişinde de olduğu gibi kılların öne doğru uzamış olduğu gözlendi. Bu kez bu görüntüyü farklı kılan parçanın şeklinden dolayı bunun mekik değil, savaş gemisi olmasıydı. Hızlanmalarını tamamlamışlardı ve Güneş Sistemi'ne doğru olan yolculukların seyrinde Üç Cisim Filosu'nun bazı gemilerinde on beş yıl önce olduğu gibi yavaşlama gözlenmişti. On yıl önce bunların çoğu yavaşlamaya başlamıştı. Şimdi açıkça görülüyordu ki bu özel geminin hızı asla yavaşlamayacaktı. Aslında toz bulutunun içinden geçerkenki rotasına bakıldığında, hâlâ hızlıydı. Bugünkü hızına bakılacak olursa filonun geri kalanından önce Güneş Sistemi'ne varması yarım yüzyıl alacaktı. Bu yalnız gemi tek başına Güneş Sistemi bölgesine girecekti ve bu bir istila olsaydı, Dünya'nın güçlü filo menzilinde intihar olurdu. Bunun tek bir olası sonucu var: Görüşmeye geliyorlardı. İki yüzyıl Üç Cisim Filo Gözlemleri'nde her geminin maksimum ivmesi tespit edilmişti ve iz düşümler ilerleyen geminin yavaşlamasının mümkün olacağını gösteriyordu. Bu yüzden 150 yıl içinde Güneş Sistemi içerisinden geçeceklerdi. Bu sadece iki olasılığı açıklıyordu: Çok büyük bir olasılıkla Üç Cisimli gemi yavaşlamak için yardım isteyecek, Güneş Sistemi dışına geçmeden önce, daha kolay olduğu için Üç Cisim müzakere heyetini taşıyacak olan daha küçük bir gemiyi salıverecekti.

"Ama eğer müzakere istiyorlarsa, sophonlar aracılığıyla haberdar edemezler mi?" diye sordu Luo Ji.

"Bunu açıklamak çok kolay!" dedi Shi Xiaoming heyecanla. "Bu düşüncenin bir yolu, Üç Cisimliler tamamen şeffaf bir düşünceye sahip, bu yüzden bizim onların ne düşündüklerini bildiğimizi düşünüyorlar!"

Bu çok inandırıcı bir açıklama olmasa da, Luo Ji, Shi Xiaoming'in duygusunu paylaşıyordu; güneş erken yükseliyordu.

Güneş yükseldiğinde, şenlik doruk noktasına ulaştı. Bu dünyanın sadece küçük bir köşesiydi ve şenliğin merkezi, insanların kendi ağaçlarından ayrıldığı ve kalabalıklaşmış sokak ve plazaların olduğu yeraltı şehirlerindeydi. Işık parlayan deniz oluşturmak için giyimleri maksimum parlaklığa çıkmıştı. Sanal havai fişekler çiçek gibi açıyordu ve zaman zaman renkli patlamaların parlak ışığı güneş gibi tüm gökyüzünü kaplıyordu.

Haberler devam etti. Hükümet temkinliydi ve spiker defalarca Üç Cisim'in müzakere niyetinde olduğunu gösteren kesin bir kanıt olmadığını belirtti. Ama aynı zamanda, BM ve Güneş Filo Ortak Konferası stratejileri formüle edip müzakere prosedürlerini ve şartları için acil bir zirve toplantısı düzenliyordu...

Yeni Yaşam Köyü #5, şenliğe kısa bir ara verdi: Şehir yasa koyucusu konuşma yapmak için gelmişti. Güneş Işığı Projesi'nin fanatik bir destekçisiydi ve hibernatör toplumun desteğini kazanmak için bu fırsatı yakalamıştı.

Güneş Işığı Projesi, Kıyamet Savaşı'ndaki insanlığın zaferi durumunda Üç Cisim'in yenilgisiyle onlara Güneş Sistemi'nde yaşam alanı sağlamak için BM'nin bir önerisiydi. Bu projenin çeşitli versiyonları vardı. Zayıf görüşteki amaç, yenilmiş Üç Cisim gemilerindeki Üç Cisimliler'in de kabul etmesiyle onları Plüton, Charon ve Neptün'ün uydusuna yerleştirmekti. Buralardaki üzerinde yaşam koşulları çok kötü olacaktı ve füzyon enerjisine bel bağlayıp insan toplumunun desteğini sürdürmesini isteyeceklerdi. Kalıcı hayatta kalma planında ise Üç Cisim için kısa süreliğine Mars kullanılabilirdi ve filo üyelerine ek olarak Üç Cisim göçmenleri kabul edebilirdi. Bu plan, Dünya dışında Güneş Sistemi'nin en iyi yaşam koşulları Üç Cisim medeniyetine sağlanabilecekti. Diğer versiyonlar, bu ikisinin arasında

daha fazla ya da daha az konumla ilgiliydi ama birkaç tane daha fikir vardı ama bunlar Dünya toplumunun Üç Cisim medeniyetini kabul etmesi gibi uç fikirlerdi. Güneş Işığı Projesi, Uluslararası Dünya ve Uluslararası Filo'dan geniş destek kazanmıştı ve bunun için her iki uluslararasında da birçok sivil toplum örgütüyle ön çalışmalar ve planlamalar yapılmaya çoktan başlanmıştı. Yine de hibernatör topluluğundan şiddetli bir direnişle karşılaşılmıştı. O kadar ki destekçilere 'Dongguo' ismi takılmıştı.

Kısa bir süre sonra yasa koyucusunun konuşması başladı. Seyircilerden atılan domateslerle büyük bir tepki aldılar ve biraz geri çekildiler. Sonra üye konuşmaya başladı. "Hatırlatmak isterim ki biz ikinci Rönesans sonrasındaki insani bir çağdayız. Her ırkın hayat ve medeniyetine büyük saygı duyuyoruz. Siz bu çağın ışığını tattınız, değil mi? Modern toplumda hibernatörler tam bir eşitlik için vatandaşlıklarını sürdürüyorlar ve hiçbir ayrımcılık yok. Bu ilke anayasa ve hukukta tanınır. Ama daha önemlisi herkesin kalbinde bulunmaktadır. Ben bu takdiri yapabileceğinize inanıyorum. Üç Cisim çok büyük bir medeniyet, insan toplumu onun var olma hakkını kabul etmelidir. Güneş Işığı Projesi bir hayır işi değildir. Bu insanlığın kendi değerinin ifadesi ve teyididir! Eğer biz... Hey, piç kuruları. İşinize odaklanın!"

Yasa koyucunun son sözleri yerde domatesleri toplayan ekibi içindi. Sonuçta domatesler yeraltında pahalıydı. Hibernatörler bunu gördüklerinde, sahneye patates ve salatalık atmaya başladı ve böylece bu küçük çatışma karşılıklı neşe içinde çözüldü.

Öğleyin her ev ziyafet yaptı. Çimenlerin üzerinde, katkısız tarım ürünlerinden görkemli bir yemekti bu. Şehir halkı ve Sayın Dongguo ve maiyetinin de katılımı kabul edilmişti.

Şenlikler öğleden sonra ve akşamın son derece güzel gün batımına kadar devam etti. Mahalle dışında kumlu ovalar yumuşak görünüyordu ve kırmızı turuncu güneş altında narin tepeler tıpkı uyuyan bir kadına benziyordu.

Geceleyin, zayıf ruhları heyecanın zirvesindeydi: Uluslararası Filo, birleşme kararı vermişti. Asya Filosu, Avrupa Filosu ve Kuzey Amerika Filosu'nun savaş gemilerinden toplamda 2,015 gemilik tek bir filo haline getirilerek hep birlikte hücuma geçecek ve Üç Cisim mekiğine Neptün yörüngesinden geçerken müdahale edecekti!

Bu haberle şenlik havası doruğa ulaştı ve havai fişekler gökyüzünü doldurdu. Ama aynı zamanda küçümseme ve alay da başlamıştı.

"Küçük bir mekik için iki bin savaş gemisi mi seferber olacak?"

"Bu bir tavuğu öldürmek için iki bin kasabın bıçak kullanması gibi bir şey!"

"Doğru! İki bin tane top bir sivri sineğimi vurur! O kadar zor değildir!"

"Hey, biz Uluslararası Filo'ya karşı daha anlayışlı olmalıyız. Biliyorsunuz, Üç Cisim'le savaşmaları için tek şans olabilir."

"Doğru. Eğer buna savaş denirse."

"Sorun değil. Bunu insanlık için askeri bir gösteri olarak düşünün. Şimdi bu süper filoda neler var görelim. Bu Üç Cisim'i ölümüne korkutacak! Onlar işeyemeyecek kadar korkacaklar. Tabii eğer işiyorlarsa."

Kahkahalar.

Gece yarısına doğru yeni bir haber daha geldi: Birleştirilmiş filo Jüpiter üssünden yola çıkmıştı! İzleyiciler gökyüzünün güneyinde filo çıplak gözle görülebildiğini bildirdi. Eğlence düşkünleri ilk kez sakinleşti ve Jüpiter'i bulmak

için gökyüzünü aradılar. Kolay değildi ama televizyonda uzman gözetimi altında, kısa sürede güneybatıda gezegenin yeri saptanmıştı. Birleştirilmiş filonun ışığı Dünya yörüngesinde beş AU aşıp gece gökyüzünün en parlak nesnesiydi. Sanki bedeninden ayrılan bir ruh gibi, parlayan parlak bir yıldız Jüpiter'den ayrıldı. Yıldız yavaş yavaş ondan uzaklaştı ve gezegen orijinal parlaklığına geri döndü. Bu birleşmiş filonun başlangıcıydı.

Hemen hemen aynı zamanda Jüpiter üssünün canlı görüntüleri Dünya'ya ulaştı. Televizyonda, insanlar uzayın karanlığında iki bin güneşi aynı anda gördüler. Uzayın sonsuz gecesinde, insanı dehşete düşürecek kadar dikkat çekiciydi. Herkesin aklında temiz dikdörtgen bir oluşum vardı: *Tanrı ışık olsun dedi ve ışık vardı.* Bu iki bin güneş ışığı altında, Jüpiter ve uyduları yangına yakalanmış gibiydi. Gezegen radyasyonla iyonlaşmıştı ve üretilen yıldırım, tüm filoyu kaplayıp doldurdu, dev bir elektrik ışığı battaniyesi kapladı. Birleşmiş filo hiçbir aksaklık olmadan hızlandı. Devasa duvarı güneşi engelliyordu ve sonra fırtına bulutuyla uzayda görkemli bir şekilde yol alarak tüm evrene insan ırkının onurunu ve yenilmezliğini ilan etti. İki yüzyıl önce Üç Cisim Filosu'nun ilk görünümünden bu yana bastırılmış olan insan ruhu, nihayet özgürleşmişti. Şu anda galaksideki tüm yıldızlar sessizce kendi ışıklarından uzaklaşıyordu. İnsanlar Tanrı olarak evrene gururla çıktı.

Herkes gözyaşları içinde tezahürat yapıyordu, birçok kişi heyecanlıydı ve ağlıyordu. Daha önce hiç böyle bir tarihi âna tanıklık etmemişlerdi. Herkes insan ırkının bir üyesi olmaktan dolayı çok şanslı ve gururlu hissediyordu.

Ama kendine hâkim olanlar da vardı. Luo Ji de onlardan biriydi. Kalabalığa şöyle bir bakınca kendisi gibi sakin birini daha fark etti. Shi Qiang oradan uzaklaşmış dev holografik

televizyonun bir tarafına yaslanmış, sigara içip kayıtsızca eğlenenleri izliyordu.

Luo Ji ona yaklaşıp, "Sen ne ya..." diye konuşmaya başladı.

"Ah, merhaba, oğlum. Yerine getirmem gereken bir görevim var." Coşkuyla kaynayan kalabalığı gösterdi. "Aşırı sevinç kolayca kedere döner ve şimdi bir şeylerin gerçekleşmesi için en uygun zaman. Bu sabah Bay Dongguo konferansında olduğu gibi. Eğer gelip zamanında domatese falan çevirmeseydim, onlar taş kullanırlardı."

Shi Qiang geçenlerde Yeni Yaşam Köyü #5'e polis şefi tayin edilmişti. Hibernatörlere, artık Çin vatandaşı olan, aslında Asya Filosu'na ait olan birine ulusal hükümetin resmi bir yazı vermesi biraz garip gelmişti. Ama çalışmaları köylüler arasında beğeniliyordu.

"Ayrıca ben kendinden geçen tiplerden değilim," diye devam etti. Luo Ji'nin omzuna vurup "sen benim gibisin, dostum," dedi.

"Evet, öyleyim," dedi Luo Ji başını sallayarak. "Ben her zaman anlık haz yaşarım. Geleceğin benimle ilgisi yoktur ve hatta bir süre mesih olmak zorunda kaldım. Belki de şimdiki devletten bundan zarar karşılığı bir tür tazminat almalıyım. Uyumaya gidiyorum. İster inan ister inanma, Da Shi, aslında bu gece uyuyabilmem mümkün olacak."

"Git ve meslektaşını gör. Yeni geldi. İnsanlığın zaferi onun için iyi bir şey olmayabilir."

Luo Ji bu sözler karşısında biraz şaşırmıştı. Shi Qiang'ın işaret ettiği adama baktığında onun eski Duvarabakan Bill Hines olduğunu şaşkınlık içerisinde fark etti. Yüzü kireç gibiydi, sanki transa girmişti. Hines, yakından gelen Shi Qiang'ın ayak seslerini ve Luo Ji'yi şimdi fark etmişti. Birbirlerini selamlayıp sarıldıklarında, Luo Ji, Hines'ın vücudunun zayıfladığını gördü ve titrediğini hissetti.

"Sana bakmaya geldim," dedi Hines, Luo Ji'ye. "Sadece ikimiz tarihin çöplüğünde birbirimizi anlarız. Ama şimdi beni anlamayacağından korkuyorum."

"Peki ya Keiko Yamasuki?"

"BM Meclis Binası'ndaki Meditasyon Odası'nı hatırlıyor musun?" diye sordu Hines. "Orası terk edilmiş. Turistler zaman zaman ziyaret ediyor... Demir cevheri yığınını hatırlıyor musun? Onun üzerinde harakiri yaptı."

"Ah..."

"Ölmeden önce de, insanlık galip olduğu sırasında bile bozgunculuğu düşünce mührüyle işaretlediğimden beri hayatımın ölümden daha kötü olacağını söyleyerek beni lanetledi. Haklı çıktı. Şu anda gerçekten acı çekiyorum. Tabii ki zafer için mutluyum ama buna inanmak benim için her şekilde imkânsız. Zihnimde savaşan iki gladyatör var gibi. Suyun içilebilir olduğuna inanmaya çalışmaktan bile zor."

Luo Ji ve Shi Qiang ona bir oda hazırladı. Luo Ji kendi odasına döndü ve kısa süre sonra da uykuya daldı. Bir kez daha Zhuang Yan ve çocuğunu gördü rüyasında. Uyandığında, güneş pencereden parlıyordu ve dışarıda eğlence devam ediyordu.

•●•

Doğal Seleksiyon, Jüpiter ve Satürn'ün yörüngesi arasındaki bir rota üzerinde ışık hızının yüzde birinde uçuyordu. Buradan bakınca, güneş şimdi çok küçüktü. Hâlâ yıldızların parlaklığında olmasına rağmen, ileride ise Samanyolu daha büyük bir parlaklıkla parlıyordu. Geminin rotası aşağı yukarı Cygnus yönündeydi ama uçsuz bucaksız uzayda hızı algılanamıyordu. Yakındaki bir gözlemciyse, *Doğal Seleksiyon*'u derin uzayda asılıymış gibi görürdü. Aslında kendi açısından bakıldığında evrendeki tüm hareketler silinmiş, statik durumda olan gemi, Samanyolu ve güneşi arkasına almış ayrılıyordu. Zaman durmuş gibiydi.

"Başarısız oldun," dedi Dongfang, Zhang Beihai'a. Tüm personel gemideydi, ancak ikisi dışında herkes hâlâ derin-deniz uyku durumundaydı. Zhang Beihai, küresel bölmenin içinde kalmaya devam ettiğinden Dongfang Yanxu'nun içeri girmesi mümkün değildi, bu yüzden onunla haberleşme sistemi üzerinden konuşmak zorunda kaldı. Gemi bölmesi bölümünün şeffaf olmasından dolayı, Dongfang Yanxu, alanın ortasında yüzen insanlığın en güçlü savaş gemisini kaçırmış adamı görebiliyordu. Adam başını eğmiş not defterine bir şeyler yazıyordu. Zhang Beihai'ın önünde süzülen arayüzde İleri Dört için geminin beklediğini gösteriyordu. Düğme, basılmasıyla gitmek için hazırdı. Etrafında hızla akan derin-deniz sıvısının birkaç topu henüz tahliye edilmemişti. Zhang Beihai'ın askeri üniforması henüz kurumuştu ancak kırışıklıklar onu olduğundan yaşlı göstermişti.

Zhang Beihai, Dongfang Yanxu'yu görmezden geldi ve başını eğip yazmaya devam etti.

"Takip kuvvet, *Doğal Seleksiyon*'dan sadece 1.2 milyon kilometre uzaklıkta," dedi Dongfang Yanxu.

"Biliyorum," dedi Zhang Beihai, başını kaldırmadan. "Tüm gemiyi derin-deniz durumunda tutman çok akıllıcaydı."

"Tek yolu buydu. Aksi halde, heyecanlı askerler ve subaylar bu kabine saldırırdı. Ve eğer sen *Doğal Seleksiyon*'u, İleri Dört'e götürmek istiyorsan, hepsini öldürmüş olurdun. Bu nedenle de takip kuvvet etrafını çeviremedi."

Zhang Beihai hiçbir şey söylemedi, not defterinin sayfasını çevirip yazmaya devam etti.

"Bunu yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu Dongfang Yanxu, usulca.

"Şimdi yaptığım şeyi de hiç hayal etmemiştin," dedi ve birkaç saniye durakladı. "Zamanımın insanlarının kendi düşünce yolları vardır."

"Ama biz düşman değiliz."

"Kalıcı düşman ya da yoldaş yoktur, kalıcı olan sadece görevdir."

"O zaman savaş hakkındaki karamsarlığın tamamen temelsiz. Üç Cisimliler görüşme isteği gösterirken, diğer yandan Birleşmiş Güneş Filosu, Üç Cisim mekiğini engellemek için yola çıktı. Bu savaş insanlığın zaferiyle sona erecek."

"Haberleri ben de gördüm..."

"Ve sen hâlâ bozgunculuğunda ve Kaçış'ta ısrar ediyorsun."

"Evet."

Dongfang Yanxu hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Düşünce yollarınız gerçekten bizimkinden farklıdır. Örneğin sen, planının başarısız olacağını başından beri biliyordun çünkü *Doğal Seleksiyon*, yakıtının beşte birine sahip ve yakalanacağı kesin."

Zhang Beihai kalemini bıraktı ve başını kaldırıp dışarıya Dongfang Yanxu'ya baktı. Gözleri su gibi sakindi. "Hepimiz askeriz ama benim zamanımın askerleriyle şimdiki askerler arasındaki en büyük fark nedir biliyor musun? Siz olası sonuçlara göre eylemlerinizi belirliyorsunuz. Ama biz, sonuç ne olursa olsun görevimizi yürütmek mecburiyetindeyiz. Bu benim tek şansımdı, bu yüzden yaptım."

"Kendini rahatlatmak için söylüyorsun."

"Hayır. Bu benim doğamda var. Anlamanı beklemiyorum, Dongfang Yanxu. İki yüzyılla ayrılıyoruz."

"Yani sen görevini yaptın ama senin Kaçak çaban için hiçbir umut yok. Teslim ol."

Zhang Beihai ona gülümsedi, sonra yazdıklarına baktı. "Henüz zamanı değil. Tüm deneyimlerimi yazınam gerekiyor. İki yüzyıl boyunca her şeyin yazılı olması gerekiyor. Böylece sonraki iki yüzyıl içinde birkaç aklı başında insanlar için yardım olabilir."

"Bilgisayara söyleyerek yazabilirsiniz."

"Hayır, ben elle yazmaya alışkınım. Kâğıt, bilgisayardan daha uzun süre gider. Endişelenme. Ben tüm sorumluluğu alacağım.

•●•

Ding Yi, *Kuantum*'un geniş lomboz deliğinden dışarı baktı. Holografik görüntü, küresel kabininde etrafı daha iyi bir görmesine olanak sağlamasına rağmen, o hâlâ bir şeyleri kendi gözleriyle görmeyi seviyordu. Olduğu yerden, gri saçlarını tutuşturacakmış gibi parlayan iki bin küçük güneşin geniş bir alanda durduğunu gördü. Karma filonun başlangıcından bu yana giderek aşina olduğu bir manzaraydı bu. Ancak gördüklerinin ihtişamı onu her defasında sarsıyordu. Filonun bu şekilde ayarlanmış olması sadece güç ve ihtişam gösterisi yapmak için değildi. Geleneksel aralıklı kolonlar halinde sıralanan donanma diziliminde, her savaş gemisinin motoru tarafından üretilen radyasyon arka gemileri de etkiliyordu. Ancak bu dikdörtgen düzende, gemilerin arasında yaklaşık yirmi kilometre mesafe oluyordu. Hepsi ortalama bir donanma gemisinin üç ila dört katı büyüklüğünde olmasına rağmen, aralarında öyle bir mesafeyle âdeta birer nokta gibi görünüyorlar, uzaydaki varlıkları ancak füzyon motorlarının ışıltısıyla belli oluyordu.

Karma filo, daha önceleri sadece askeri gözetimlerde kullanılan sıkı bir düzendeydi. Normal seyir hallerindeki düzenlerinde gemilerin arasında aşağı yukarı üç yüz ila beş yüz kilometre boşluk olması gerekirdi, yani aralarına sadece yirmi kilometre koyuyor olmaları okyanusta gemi gövdelerinin birbirine değerek gitmesi gibi bir duruma eşdeğerdi. Bu üç filonun çoğu generali bu sıkı düzene karşıydı ama geleneksel düzenler birtakım sorunlara sebep oluyordu. Her şeyden önce, savaşma fırsatı söz konusu olduğunda bir adalet ilkesi vardı. Mekiğin üzerine standart formasyonda

ilerleseler, hedefe ulaştıklarında formasyonun en dışında kalan gemiler on binlerce kilometre uzakta olurdu. Mekiğin ele geçirilmesi esnasında ateş açılması durumundaysa, hatırı sayılır sayıda gemi bu çarpışmanın dışında kalır ve tarih kitaplarında onlara sonsuz pişmanlık dışında bir yer verilmezdi. Fakat bu üç filo kendi savaş düzenlerine de ayrılamazlardı çünkü saldırı esnasında en avantajlı pozisyona hangi filonun geçeceğini koordine etmek imkânsız olurdu. Bu yüzden filonun alacağı düzen mümkün olduğunca sıkı aralıklarla olmalıydı, bütün gemileri hedefe aynı mesafeye yerleştirecek bir düzen. Bu formasyonun seçilmesinin bir diğer sebebi ise hem Uluslararası Filo'nun hem de Birleşmiş Milletler'in çarpıcı bir görünüme önem veriyor olmasıydı; Üç Cisimliler'e hava atacak bir görünüm olmasından ziyade halkın gözüne hitap etmesi önemliydi. Görsel etkinin siyasi önemi her iki grup için de önemliydi. Asıl düşman kuvvetleri daha iki ışık yılı uzaktayken bu sıkı formasyon tehlike altında değildi.

Formasyonun köşesinde duran *Kuantum*, Ding Yi'ye filonun büyük bir kısmını görmesini sağlıyordu. Satürn yörüngesini geçtiklerinde, tüm füzyon motorları ileriye döndü ve filo yavaşlamaya başladı. Şimdi Üç Cisim mekiğine yaklaşılmıştı, ivmesini sıfıra indirerek güneş yönüne geri gidiyor ve hedefiyle arasındaki mesafeyi kapatıyordu.

Ding Yi piposunu dudaklarının arasına aldı, bu çağda tütün yoktu. Boş pipo öylece sarkık duruyordu. İki asırlık tütünün zayıf ve belirsiz tadını geçmişten bir anı gibi alıyordu.

Yedi yıl önce uyandığından beri Pekin Üniversitesi Fizik Bölümü'nde öğretim görevlisi olarak çalışıyordu. Geçen yıl, Üç Cisim mekiği ele geçirileceği zaman onu yakından inceleyeceklerden biri olmak için filoya talepte bulunmuştu. Ding Yi yüksek saygınlığa sahip olmasına rağmen, eğer

kabul etmezlerse, üç filo komutanlarının önünde kendini öldüreceğini söyleyene kadar talebini geri çevirmişlerdi. Sonra Yi'nin talebini düşüneceklerini söylemişlerdi. Aslında mekikle ilk temasa geçecek olan kişiyi seçmek çetrefilliydi çünkü mekikle ilk temas demek Üç Cisimliler'le ilk temas demekti. Eşitlik ilkesine göre üç filodan hiçbiri ilk temasta bulunma şerefine kendi başına nail olamazdı. Ancak her bir filodan temsilci yollamak da operasyon sürecinde problem yaratıyor ve işleri karmaşıklaştırıyordu. Bu yüzden bu görevin Uluslararası Filo dışından biri tarafından üstlenilmesi gerekiyordu. Talebinin nihai onayının özünde açıkça söylenmemiş başka bir neden yatıyor olmasına rağmen, doğal olarak Ding Yi en uygun aday oldu. Ne Uluslararası Filo ne de Uluslararası Dünya, mekiğin ele geçirilebileceğine güveniyordu çünkü mekiğin ele geçirilirken ya da geçirildikten sonra kendini imha edeceği kesin sayılırdı. Eğer mümkün olduğunca veri elde toplamak istiyorlarsa, yakın menzilli gözlem ve temas şarttı. Makro atomu keşfeden ve kontrollü füzyon mucidi olan emektar fizikçi Ding Yi bu alanda tamamen kalifiyeydi. Her halükârda, hayat onun hayatıydı ve seksen üç yaşındaydı. Onun eşsiz nitelikleri yaşlı adamın istediği her şeyi yapmasına olanak sağlıyordu.

Kuantum komutasının son toplantısında harekât başlamadan önce Ding Yi, Üç Cisim mekiğinin bir görüntüsünü gördü. Uluslararası Dünya'nın *Mavi Gölge*'si yerine üç filo tarafından üç takip aracı yollanmıştı. Beş yüz kilometre uzaktan mekiğin bir fotoğrafı çekilmişti. Daha önce mekiğe hiç bu kadar yakınlaşamamışlardı. Mekik 3,5 metre uzunluğunda, bekledikleri büyüklükteydi ve Ding Yi onu gördüğünde, o da diğerleriyle aynı izlenime sahip oldu: Bir damla cıvaya benziyordu. Mekik tam olarak damla şeklindeydi; yuvarlak gövdesi kuyruğa doğru sivriliyordu. Yüzeyi ise öyle pürüzsüzdü ki her şeyi yansıtıyordu. Samanyolu

kusursuz yüzeyinden yansıyarak pürüzsüz bir ışık deseniyle mükemmel güzellikte ışıldıyordu. Damla şekli öyle doğal duruyordu ki gözlemleyenler mekiği, iç yapısı olması imkânsız olan sıvı bir hâlde hayal ettiler.

Ding Yi mekiği gördükten sonra sessiz kaldı. Toplantıda konuşmadı ve yüz ifadesi kederliydi.

"Usta Ding, aklında bir şey var gibi görünüyor," dedi kaptan.

"İyi hissetmiyorum," dedi usulca ve piposuyla holografik mekiği işaret etti.

"Neden? Zararsız bir sanat eseri gibi görünüyor," dedi bir subay.

"Tam da bu yüzden kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Ding Yi, gri saçlı başını sallayarak. "Yıldızlararası bir mekikten ziyade sanat eseri gibi görünüyor. Bir şeylerin kendi zihinsel anlayışımızdan bu denli uzak olması iyiye işaret değildir."

"Tuhaf. Yüzeyi tamamen kapalı. Motoru nerede?"

"Motorunun parladığını gözlemledik. Motoru ikinci bir kez durduğunda *Mavi Gölge*, görüntüyü yakalayabilecek kadar yakın değildi. Işığın nereden geldiğini bilmiyoruz."

"Kütlesi nedir?" diye sordu Ding Yi.

"Şu anda elimizde kesin bir değer yok. Yüksek hassasiyetli yer çekimli araçlardan sağlanan kaba değer on tondan az."

"O halde hiç değilse bir nötron yıldızından alınan bir maddeden yapılmamış."

Kaptan, subayların tartışmasına son verdi ve toplantı devam etti. Ding Yi'ye döndü. "Usta Ding, filo ziyaretinizi şu şekilde planladı: İnsansız araç hedefi yakalayıp gözlem süresi tamamlandıktan sonra, eğer olağandışı bir şey bulunmazsa, mekiği ele geçiren araca girecek ve hedefi yakından gözlemleyeceksiniz. On beş dakikadan uzun kalamazsınız.

Bu Binbaşı Xizi. Kendisi Asya Filosu'nu temsil edecek ve aynı zamanda da incelemenizi yürütürken size eşlik edecek."

Genç bir subay Ding Yi'yi selamladı. Filodaki diğer kadınlar gibi uzun boylu ve zayıftı. Yeni Uzay İnsanlığı'nın somut örneğiydi.

Binbaşıya kısa bir bakış atarak Ding Yi kaptana döndü. "Neden başkasıyla gitmem gerekiyor? Yalnız gidemez miyim?"

"Tabii ki gidemezsiniz, efendim. Uzay ortamına alışık değilsiniz ve tüm süreç boyunca yardıma ihtiyacınız olacak."

"Bu durumda gitmemeyi tercih ederim. Birilerinin gerçekten beni şeye kadar takip etmesi gerekiyor mu... şey..." dedi Ding Yi cümlesini bitiremeden. "Ölüme kadar" kısmını dile getirmedi.

Kaptan, "Usta Ding, bu yolculuğun tehlikeli olduğundan emin olun ama tamamen değil. Eğer mekik kendini imha edecek olursa, bunu yakalama esnasında yapacaktır. Yakalanmasından tam iki saat sonra kendini imha etme olasılığı düşük; tabii incelemeye ona zarar verebilecek aletlerle girmezseniz."

Aslında, Uluslararası Dünya ve Filo'nun mekiğe bir insan gönderme kararının birincil nedeni araştırma yapmak değildi. Dünya, mekiği ilk kez gördüğünde, herkes onun muhteşem dış görüntüsünden etkilenmişti. Cıva damlacığı çok güzeldi, şekli basit ama tasarımı ustalıkla yapılmıştı; yüzeyindeki her bir nokta tam olarak olması gerektiği yerdeydi. Zarif bir dinamiği vardı. Kozmik gecenin karanlığına doğru devamlı bir şekilde damlıyormuş gibiydi. Dünyadaki bütün sanatçılar her türlü kapalı şekli denese de bunu tasarlayamazlarmış gibi bir his veriyordu. Her türlü olasılığın üstünde bir şeydi. Hatta Platon'un Devlet'inde bile böyle

mükemmel bir şekil yoktu: Düz bir çizgiden daha düz, mükemmel bir daireden daha daireseldi, rüyalar denizinden sıçrayan ve her şeyi yansıtan bir yunus, evrendeki tüm sevginin kristalleşmesi... Güzellik daima iyilikle eşleştirilirdi, o yüzden evrende iyi ve kötü gibi bir derecelendirme olsaydı bu nesne kesinlikle iyi tarafta olurdu.

Çabucak bir hipotez oluşturuldu: Bu nesne bir mekik bile olmayabilirdi. Ayrıntılı incelemeler bu hipotezi bir noktaya kadar destekliyordu. İnsanlar ilk önce nesnenin dış görünüşünü, ayna gibi yüzeyini fark ediyordu. Filo çok sayıda gözlem aracı kullanarak mekiğin üstünde bir deney yaptı. Mekiğin bütün yüzeyine farklı dalga boylarında yüksek frekanslı elektromanyetik dalgalar doğrultuldu ve yansıtma derecesi ölçüldü. Gözle görünen ışık dâhil tüm frekanslarda yansıtma derecesinin %100 olduğunu gördüklerinde şoke oldular. Herhangi bir emilim de tespit edilmedi. Bu demek oluyordu ki mekik herhangi bir yüksek frekanslı dalgayı tespit edemiyordu, yani işin özünde kördü. Bu tür bir kör bir tasarımın sebebi olmalıydı. En makul tahmin, bu nesnenin Üç Cisimliler'den insanlığa bir iyi niyet göstergesi olduğuydu. Samimi bir barış arzusuydu.

Şeklinden esinlenerek mekiğe yeni bir isim verildi: "Damlacık." Hem Dünya'da hem de Üç Cisim üzerinde yaşamın kaynağı ve barış sembolü suydu.

Kamuoyu, bir fizikçi ve üç subaydan oluşan bir keşif ekibi yerine resmi bir heyetin Damlacık'la temas kurmak için gönderilmesi gerektiğini düşünüyordu. Ancak kararlarını dikkatlice tekrar gözden geçirdikten sonra, Uluslararası Filo orijinal planını değiştirmeden devam etmeye karar verdi.

"En azından başka biriyle değiştiremez misiniz? Bu genç hanım yerine..." dedi Ding Yi, Xizi'yi işaret ederek.

Xizi ona gülümsedi. "Usta Ding, ben *Kuantum*'un bilim

subayıyım. Seferler sırasında yapılan gemi dışı bilimsel keşiflerden sorumluyum. Bu benim görevim."

"Ve filonun yarısı kadınlardan oluşuyor," dedi kaptan. "Üç kişi size eşlik edecek. Diğer iki kişi Avrupa ve Kuzey Amerika Filoları tarafından gönderilecek bilim subayları olacak. Onlar da kısa sürede burada olacaklar. Usta Ding bir noktaya tekrar değinmek istiyorum: Güneş Filosu Ortak Konferansı kararına göre, ilk teması sadece siz kurmalısınız. Ancak siz temas kurduktan sonra ekibin geri kalanının mekikle temas kurmaya izni vardır."

"Anlamsız." Ding Yi başını salladı. "İnsanlık hiç değişmedi. Gösteriş peşinden koşmaya çok hevesli... ama emin olun istediğiniz gibi yapacağım. Ben sadece bir bakmak istiyorum, hepsi bu. Gerçekten de sadece süper gücün arkasındaki teoriyle ilgileniyorum. Ama korkarım ki bu hayat... ah."

Kaptan ona doğru süzüldü ve endişe içinde, "Usta Ding artık gidip dinlenebilirsiniz. Yakında harekete geçeceğiz ve sefere çıkmadan önce enerjinizi korumanız gerekir," dedi.

Ding Yi kaptana baktı. Bir an için toplantının kendisi gittikten sonra da devam edeceğini fark etmemişti. Sonra damlacığın görüntüsüne tekrar baktı; ışıkların yuvarlak tarafından düzenli sıralar halinde yansırken arkaya doğru bir araya gelip Samanyolu'nu oluşturuyordu. Bu bir filoydu. Önünde süzülen *Kuantum* komutanlarına tekrar baktı, hepsi çok gençti. Sadece çocuktular. Kaptandan teğmene kadar asil ve mükemmel görünüyorlardı, gözleri ise tanrısal bir bilgelikle parlıyordu. Otomatik kararlan camlardan filonun içine giren ışık altın bir günbatımı rengindeydi. Arkalarında damlacığın görüntüsü süzülüyordu; tıpkı doğaüstü gümüşi bir sembol gibi, bulundukları ortamı uhrevi bir yer yapıyor ve içeridekileri Olimpos Dağı'nın tepesindeki bir dizi tanrıya dönüştürüyordu... Ding Yi'nin içinde, ta derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı ve heyecanı arttı.

"Usta Ding, eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu kaptan.

"Şey, benim söylemek istediğim..." diye cümlesine başladı ve elindeki piposunu bırakıp havada amaçsızca salınmasına izin verdi. "Demek istiyorum ki, siz çocuklar son birkaç gündür bana çok iyi davrandınız..."

"Siz en çok hayranlık duyduğumuz kişisiniz," dedi kaptanın yardımcısı.

"Ah... şey, gerçekten söylemek istediğim birkaç şey var. Sadece... bir ihtiyarın saçmalamaları. Ciddiye almak zorunda değilsiniz. Yine de çocuklar iki yüzyıl geçirmiş biri olarak, sizden daha fazla şey yaşadım... dediğim gibi tabii ki, ciddiye almayın..."

"Usta Ding, eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa söyleyin. Gerçekten size saygımız sonsuz."

Ding yavaşça başını salladı. Sonra yukarıyı işaret etti. "Bu uzay gemisi maksimum hızda gitmek zorunda kalırsa, buradaki herkes... sıvı içine daldırılmalıdır."

"Doğru. Derin-deniz durumu."

Evet, evet. Derin-deniz durumu." Ding Yi yine tereddüt etti ve tekrar konuşmaya devam etmeye karar vermeden önce biraz düşündü. "Araştırmamız için gittiğimiz zaman, gemi, ah yani *Kuantum*, derin-deniz durumuna konulabilir mi?"

Subaylar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ve kaptan, "Neden?" diye sordu.

Ding Yi'nin elleri tekrar titremeye başladı. Saçları filonun ışığı altında beyaz parlıyordu. İlk kez gemiye bindiği zaman birisi fark etmişti, Einstein'a benziyordu. "Şey... yani, hiç olmazsa bunu yapmanın hiçbir zararı yok değil mi? Bu konuda biraz huzursuz hissediyorum."

Bunu söyledikten sonra sessiz kaldı ve gözleri sonsuzluğa kilitlendi. Sonunda piposuna uzandı ve onu cebine

koydu. Vedalaşmadan beceriksizce süper iletken kemerini çalıştırdı ve subayların bakışları altında kapıya doğru süzüldü.

Tam dışarı çıkacakken yavaş yavaş etrafında döndü. "Çocuklar benim bunca yıldır ne yaptığımı biliyor musunuz? Bir üniversitede fizik öğretmenliği ve doktora öğrencilerine danışmanlık," dedi. Dışarıya, galaksiye bakarken yüzünde esrarengiz bir gülümseme belirdi. Subaylar, gülümsemesinin hafif bir hüzünle gölgelendiğini gördü. "Çocuklar, iki yüzyıl öncesinden bir adam hâlâ üniversitede fizik öğretmenliği yapabiliyor." Sonra döndü ve gitti.

Kaptan, ona bir şey söylemek istedi ama gitmişti ve kelimeler ağzından çıkmadı. Derin düşüncelere daldı. Subayların bazıları damlacığa baktı ancak çoğu dikkatini daha çok kaptana çevirmişti.

"Kaptan, onu ciddiye almıyorsunuz değil mi?" diye sordu subaylardan birisi.

"O bilge bir biliminsanı ama yine de eski bir adam. Modern şeyler hakkındaki düşünceleri her zaman..." diye konuşmaya başladı birisi.

"Ama kendi alanında, insanoğlu hiçbir ilerleme kaydedemedi. Yine onun döneminde sıkışıp kalmış."

"O sezgiden bahsetti. Sezgilerinin bir şeyi keşfetmiş olabileceğini düşünüyorum," dedi bir subay hayranlıkla.

"Ayrıca..." deyip lafa girdi Xizi. Ama sonra etrafını çevreleyen kendinden üst rütbelere sahip subaylara bakıp kelimelerin kalanını yuttu.

"Binbaşı, lütfen devam edin," dedi kaptan.

"Ayrıca, onun da dediği gibi bunu yapmanın hiçbir zararı yok," dedi.

"Bir de şöyle düşünün," dedi kaptan yardımcısı. "Mevcut savaş planlarına göre, yakalama başarısız olur ve Damlacık beklenmedik bir şekilde kaçarsa, filo onu takip etmesi için

sadece savaşacak gemileri yollayabilir. Fakat uzun menzilli izleme yıldız sınıfı olmalıdır. Bu yüzden de filonun savaş gemisi hazırlaması gerekir. Bu, plandaki bir dikkatsizlik."

"Filoya rapor edin," dedi kaptan.

Filonun onayı hızlıydı: Denetleme takımı yola çıktığı zaman, *Kuantum* ve civardaki yıldız sınıfı savaş gemisi Tunç Çağı, derin-deniz durumuna girecekti.

•●•

Damlacığı yakalamak için yapılan çok dikkatli hesaplamaların ardından filonun hedeften bin kilometre mesafe korumasına karar verildi. Damlacığın kendini ne şekilde imha edebileceği konusunda çeşitli hipotezler vardı ama en kuvvetli imha yöntemi karşı maddenin tüketimiyle ortaya çıkabilirdi. Damlacığın kütlesi on tonun altında olduğundan, dikkat edilmesi gereken en büyük enerji patlaması beşer tonluk madde ve karşı maddenin birleşmesiyle üretilecek olandı. Eğer o birleşme Dünya'da meydana gelirse, gezegen yüzeyindeki tüm yaşamı yok etmeye yeterli olurdu. Ancak uzayda gerçekleştiğinde, ortaya ışık radyasyonu şeklinde açığa çıkacaktı. Süper anti radyasyon kapasiteleri olan yıldız sınıfı savaş gemileri için, on bin kilometre güvenli bir mesafe korumak için yeterliydi.

Ele geçirme, daha önce asteroit kuşağındaki mineral örneklerini toplamak için kullanılan küçük bir insansız gemi olan *Mantis* tarafından gerçekleştirilecekti. En önemli özelliği ekstra uzun robotik koluydu.

Mantis, önceki gözlem gemisinin durduğu beş yüz kilometrelik sınırı geçti ve dikkatle hedefe yaklaştı. Yavaş yavaş uçup her elli kilometrede birkaç dakika duruyordu. Böylece arkasındaki her yönlü izleme sistemi, hedefi tamamen tarayabiliyordu. *Mantis*, ancak hiçbir anormallik saptanmadığının onayını aldıktan sonra ilerlemeye devam ediyordu.

Hedeften bin kilometre uzakta, karma filo damlacığın hı-

zına yetişti ve çoğu savaş gemisi uzayda sakince süzülmek üzere füzyon motorlarını kapadı. Devasa metal gövdeleri, zayıf güneş ışığını yansıtıyordu. Terk edilmiş bir uzay şehri gibiydiler. Tüm filonun dizilişi tarih öncesi Stonehenge'e benziyordu. Filodaki 1,2 milyon kişi nefeslerini tuttu ve *Mantis*'in kısa yolculuğunu izledi.

Filoya giden görüntüler ışık hızında ilerliyor ve üç saat sonra Dünya'ya varıyordu. Orada da üç milyar insan aynı şekilde nefeslerini tutmuş olanları izliyordu. Dünya'da her şey durmuştu. Uçan araçlar, büyük ağaçların arasından kayboldu ve yeraltı metropolü sessizliğe büründü. Üç yüzyıl önce kurulduğu tarihten beri yoğun olan küresel bilgi ağı bile boşalmıştı. Veri iletimlerinin çoğunluğu 20 AU uzaklıktaki görüntülerden oluşuyordu.

Mantis'in bu şekilde durup tekrar ilerlemesi, normalde uzayda katetmesi kolay olan bir mesafeyi yarım saatte gitmesine sebep oluyordu. Sonunda hedeften sadece elli metre uzakta durdu. Şimdi *Mantis*'in biçimsiz yansıması damlacığın cıva yüzeyinde açıkça görülebiliyordu. Geminin cihazları hedefi yakın menzilden taramaya başladı. Teyit edilen ilk gözlem sonuçları şöyleydi: Damlacık'ın yüzey sıcaklığı, çevre alanı sıcaklığından düşük olup mutlak sıfıra yakındı. Biliminsanları, damlacığın içinde güçlü soğutma ekipmanlarının olabileceğini düşünmüştü ama *Mantis*'in cihazları hâlâ hedefin iç yapısı hakkında hiçbir şey tespit edememişti.

Mantis, elli metre mesafeden hedefe doğru uzun robot kolunu uzattı ve durdu. Ancak yoğun izleme sistemi anormal bir şey yakalamadı. Ağır ağır ilerleyen bir yarım saatin sonunda kolun ucu nihayet hedefe ulaştı ve ona dokundu, bu nesne uzayda yaklaşık iki yüzyıl içinde dört ışık yılı mesafe katetmişti. Altı parmaklı robot kolu damlacığı sonunda yakaladığı zaman, filodaki bir milyon kalp aynı anda attı, üç saat sonra ise dünyadaki üç milyar kalp aynı anda attı.

Damlacığı yakalayan mekanik kol on dakika hareketsizce bekledi. Hedef yine herhangi bir yanıt ya da anormallik gösterıneyince onu geri çekmeye başladı.

İnsanlar tam bu noktada garip bir zıtlık gördü: Mekanik kol sağlam çelikten ve uzatma hidroliğinden dizayn edilmiş karmakarışık bir teknolojiydi ve kaba bir his veren tamamen işlevsel bir nesneydi. Fakat damlacığın şekli mükemmeldi ve kusursuz bir pırıltısı vardı. Zarif güzelliği tüm işlevsel ve teknik anlamını silip yerine felsefe ve sanatın hafifliğini ve mesafesini getirmişti. Robotun kolu çelik pençe olarak sanki Australopitekus'ün* kıllı elinin bir inciyi tutması gibi damlacığı kavramıştı. Damlacık uzayda cam bir termos astarı gibi kırılgan görünüyordu. Herkes pençenin arasında paramparça olacak diye korkuyordu. Fakat korkulan olmadı ve kol onu geri çekmeye başladı.

Kolun geri içeri çekilmesi bir yarım saat daha sürdü ve *Mantis* damlacığı ana gövdenin içine çekti. Eğer hedef kendini yok edecek olsaydı, bunu şimdi yapardı. Arkalarında filo ve Dünya sessizce bekliyordu. Sanki susunca ortada kalan sessizlikte zamanın geçtiğini duyabileceklermiş gibi...

İki saat sonra hâlâ bir şey olmadı.

•●•

Aslında mekiğin kendi kendini imha etmemesi insanlığın tahmininin son kanıtıydı: Eğer askeri bir mekik olsaydı, kesinlikle düşman eline geçtikten sonra kendini imha ederdi. Bunun Üç Cisimliler'den insanlık için gelen bir hediye olduğu belli oldu. Uygarlığın şaşırtıcı ifadesine bu barış işareti gönderilmişti.

Dünya'da bir kez daha büyük bir sevinç patlak verdi. Ama bu kez şenlik önceki kadar çılgın ve fütursuz değildi. Çünkü artık insanlığın zaferi ve savaşın sona ermesi bek-

* Australopitekus, yaklaşık 4 milyon yıl önceden 1 milyon yıl önceye kadar Afrika'da yaşamış insana benzer canlılara verilen cins ismi. Australopithekler bilinen en eski hominid fosilleridir. –ç*n*

lenmedik bir şey değildi. Geriye doğru adım atalım; müzakereler bozulup savaş devam etse bile, insanlık hâlâ galip olurdu çünkü karma filonun uzaydaki varlığı kitlelere insanlığın gücü hakkında bir izlenim vermişti. Dünya'nın her türlü düşmana karşı duracak sakin bir özgüveni vardı.

Damlacığın gelişiyle beraber insanların Üç Cisim'e karşı olan duyguları yavaş yavaş değişmeye başladı. Güneş Sistemi'ne doğru ilerleyen ırkın, iki yüzyıldır yaşanan bu felaketlere inanılmaz bir azimle katlanan büyük bir medeniyet olduğunu kabul etmeye başlamışlardı. Dört ışık yılı boyunca uzay boşluğunda yaptıkları yolculuğun tek amacı sabit bir yıldız, hayatlarını yaşayacak bir ev bulmaktı... Halkın Üç Cisim'e karşı duyguları, düşmanlık ve kinden, sempati, şefkat ve hatta hayranlığa dönüşmeye başlamıştı. İnsanlar bir başka gerçeği daha fark etti: Üç Cisim iki yüzyıl önce on Damlacık göndermişti ama insanlık bu Damlacıkların gerçek anlamını daha yeni idrak ediyordu. Bunun sebebi elbette Üç Cisimliler'in davranışının çok ince olmasındandı ama aynı zamanda insanların kanlı tarihinin bakış açılarını da çarpıtmış olmasından kaynaklanıyordu. Dünya çapında yapılan referandumda, Güneş Işığı Projesi'ne vatandaş desteği hızla yükseldi. Mars'ı Üç Cisimliler için ayrılmış bölge olarak sunan Güçlü Hayatta Kalma Planı'na arka çıkmaya başladılar.

BM ve filolar müzakereler için hazırlıklarını hızlandırdı ve iki millet heyet atamaya başladı.

Tün bunlar Damlacık yakalandıktan sonra bir gün içinde gerçekleşti.

Fakat insanları asıl heyecanlandıran, gözleri önündeki gerçekler değil, parlak bir geleceğin kabaca çizilmiş bir planıydı: Güneş Sistemi, Üç Cisimliler'in teknolojisi ve insan gücünün birleşimi sonucunda ne tür bir cennete dönüşebilirdi?

•●•

Güneşin diğer tarafında aynı mesafede, *Doğal Seleksiyon* ışık hızının yüzde biri hızında sessizce yanaşıyordu.

"Mesaj alındı: Damlacık yakalandıktan sonra kendini imha etmedi," dedi Dongfang Yanxu, Zhang Beihai'a.

"Damlacık nedir?" diye sordu Zhang Beihai. Aradaki şeffaf bölmeden birbirlerine baktılar. Yüzü bitkin bir durumdaydı.

"Üç Cisim mekiği. İnsan ırkı için bir hediye ve barış simgesi olduğunu teyit ettik."

"Öyle mi? Çok iyi."

"Çok da umurundaymış gibi görünmüyor."

Zhang Beihai cevap vermedi. İki eliyle not defterini yukarı kaldırıp, "Bitirdim," dedi ve cebine koydu.

"Yani şimdi *Doğal Seleksiyon*'un kontrolünü devredebilir misin?"

"Edebilirim. Ancak ilk önce, kontrolü size verdiğimde ne yapmayı planladığınızı bilmek istiyorum."

"Yavaşlamak."

"Takip kuvvetleriyle buluşmak için mi?"

"Evet. *Doğal Seleksiyon*'un yakıt deposu geri dönmelerine yetecek kadar dolu değil, bu yüzden Güneş Sistemi'ne geri dönmeden önce yakıt takviyesi gerekiyor. Fakat takip kuvvetlerinin de bizim için yeterli yakıtı yok. O altı geminin ihtiyaç duyduğu yakıt *Doğal Seleksiyon*'un sadece yarısı kadardır. Işık hızının yüzde beşi kadar hızlanıp aynı oranda yavaşladılar. Geri dönmek için yeterli yakıtları var. Yani *Doğal Seleksiyon* personeli takip kuvveti gemisiyle dönmek zorunda kalacak. Daha sonra *Doğal Seleksiyon*'un, Güneş Sistemi'ne geri gelebilmesi için ona yakıt götürecek bir gemi yollanacaktır. Bu yüzden ayrılmadan önce mümkün olduğunca yavaşlamamız gerekiyor."

"Yavaşlatma, Dongfang Yanxu."

"Neden?"

"Yavaşlama *Doğal Seleksiyon*'un kalan yakıtının tamamını tüketecektir. Gemiyi güçsüz bırakamayız. Kimse ne olacağını bilmiyor. Kaptan olarak bunu aklında tutman gerekir."

"Ne olabilir? Gelecek son derece net: Savaş sona erecek ve insanlık kazanacak. Senin yanıldığın tamamen kanıtlanmış olacak!"

Zhang Beihai Dongfang Yanxu'nun heyecanına güldü. Zhang Beihai, ona bakarken, gözlerinde daha önce hiç olmayan bir yumuşaklık vardı. Bu, Dongfang Yanxu'nun duygularını sarstı. Dongfang Yanxu, Zhang Beihai'ın bozgunculuğunu inanılmaz buluyordu ve kusuru için sahip olduğu diğer motivasyonlardan şüpheleniyordu. Dongfang Yanxu, Zhang Beihai'ın ruh sağlığıyla ilgili endişeleniyordu. Ama bazı nedenlerden dolayı ona belli bir bağlılık hissediyordu. Dongfang Yanxu, babasından ayrıldığında çok gençti ve bu dönemin çocukları için bu kesinlikle alışıldık bir şeydi. Baba sevgisi çok eski bir şeydi. Ama yirmi birinci yüzyıldan bu eski askerde bunu anlamaya başlamıştı.

Zhang Beihai, "Dongfang Yanxu, ben çok kötü zamanlardan geliyorum. Ben gerçekçiyim. Bana kalırsa düşman hâlâ orada ve Güneş Sistemi'ne yaklaşıyor. Bunu bilen bir asker olarak, herkes barış içinde olana kadar mutlu olamam... Yavaşlamayın. Bu kontrolü bırakmamın altındaki bir durumdur. Tabii ki sadece sizin güvenliğinizi garanti verebilirim," dedi.

"*Doğal Seleksiyon*'un yavaşlamayacağına söz veriyorum."

Zhang Beihai döndü ve transfer arayüzü olarak adlandırılan yer olan arayüz paneline süzülüp şifresini girdi. Bir dizi ışık söndürme sinyali ardından ekranı kapattı.

"*Doğal Seleksiyon*'un kaptanının ayrıcalıkları sana devredilmiştir. Parola hâlâ Marlboro," dedi Zhang Beihai. Dongfang'a bakmadı.

Dongfang Yanxu havada arayüzü aradı ve hızlı bir şekilde onaylandı. "Teşekkür ederim. Ama şu an için kabinden çıkmanızı veya kapıyı açmamanızı isteyeceğim. Gemi personeli derin-deniz durumundan uyanıyor ve onların size karşı agresif bir hareketlerinin olmasından korkuyorum."

"Beni gözlerim bağlı güverteden atacaklar mı?" dedi Zhang Beihai ve Dongfang Yanxu'nun şaşırmış ifadesine güldü. "Eski gemilerde bir tür ölüm cezasıdır. Eğer gerçekten bugün taşınmış olsaydı, bu tür bir suçumdan dolayı doğrudan gitmeme izin vermelisin... Ben şimdi yalnız olmak istiyorum."

•●•

Kuantum'dan çıkan mekik ana gemiyle kıyaslandığında şehirden ayrılan bir araba gibi küçüktü. Motorun ışığı uçurumun altında bir mum gibi, geminin gövdesinin sadece küçük bir parçasını aydınlatıyordu. *Kuantum*'un gölgesi dışındaki güneş ışığında çok hafif kalıyordu. Motor nozulu ateş böceği gibi parlayarak bin kilometre uzaklıktaki damlacığa doğru uçtu.

Keşif ekibi dört kişiden oluşuyordu: Avrupa ve Kuzey Amerika Filoları'ndan birer subay, Ding Yi ve Xizi.

Gemi penceresinden Ding Yi gerideki filo formasyonuna baktı. *Kuantum* köşesinde yer alan en yakın komşusundan büyük görünüyordu. Bu savaş gemisi *Bulut*'tu. Küçüktü ve zar zor yapılmış bir şekli vardı. Uzağa baktığında görüş alanı içerisinde savaş gemileri sıralanmıştı. Ding Yi, dikdörtgen şeklindeki dizinin uzunluğunda 100 savaş gemisi, eninde ise 20 savaş gemisi olduğunu biliyordu, manevra dışında da 15 gemisi vardı. Ding Yi uzunluğu boyunca saydığında 30'a ulaştıktan sonra devamını net bir şekilde göremiyordu. Çünkü 600 kilometre uzaktaydı. Neredeyse kısa kenarının genişliğiyle aynıymış gibi görünüyordu. Uzak mesafedeki savaş gemileri zayıf güneş ışığı altında sadece bulanık nok-

talar halinde görünüyordu. Parlak arka plandan neredeyse hiç ayırt edilemiyordu. Motorları filo dizisi çıplak gözle tamamen görünür olmaya başladı. Birleştirilmiş filo uzayda 100*20 matristi. O başka bir matrisle dikey ve yatay elemanların çarpılmasıyla diğerlerinden daha büyük bir matris oluştuğunu hayal etti. Sadece en önemli matris küçük bir noktaydı: Damlacık. Ding Yi matematikte fazla asimetriyi sevmezdi bu yüzden, bu zihinsel jimnastik yoluyla kendini sakinleştirme girişimi başarısız oldu.

Hızlanma gücü yavaşladığı zaman, yanında oturan Xizi'yle konuşmaya başladı: "Çocuğum, sen Hangzhou Lu'lu musun?"

Xizi, yüzlerce kilometre uzaktaki matrisi bulmaya çalışıyor gibi uzağa bakıyordu. Sonra kendine geldi ve başını salladı. "Hayır, Usta Ding. Ben Asya Filosu'nda doğdum. Ama adımın Hangzhou'yla ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Gerçi orada bulundum. Güzel bir yerdir."

"Bizim zamanımızın güzel bir yeriydi. West Gölü Crescent Gölü'ne dönüştü ve şimdi çölde bulunuyor... Çöl olsa bile bugünün dünyası hâlâ güneyi ve su gibi zarif kadınlarını hatırlatıyor." Bunu söylediğinde, Xizi'ye baktı, gemi penceresinden uzakta güneşin yumuşak ışığın vurmasıyla büyüleyici siluet ortaya çıkmıştı. "Çocuğum, şimdi sana bakıyorum da. Daha önceden çok sevdiğim birini hatırlatıyorsun bana. Senin gibi bir rütbedeydi. Senin kadar uzun boylu olmasa da çok güzeldi..."

"Usta Ding, eski günlerde kızların çoğu size âşık olmuş olmalı," dedi Xizi.

"Genelde sevdiğim kızları rahatsız etmem. Goethe'nin dediğine inanıyordum: 'Eğer seni seviyorsam, bu seni ne ilgilendirir?"

Xizi güldü.

Ding Yi devam etti. "Ah! Fiziğe karşı böyle bir tutumum

olmuştur! Hayatının en büyük pişmanlığı sophonlar tarafından kapatılmış olmamızdır. Ama işte bunun olumlu tarafı: Eğer biz yasaları keşfediyorsak, bundan yasalara ne? Belki bir gün insanlık veya başka birileri bu yasaları inceleyecek ve sadece kendi gerçekliklerini değil tüm evreni değiştirmeleri mümkün olacak. Hamur topu yoğurur gibi ihtiyaç duydukları her ne varsa yıldız sistemini ona dönüştürmeleri mümkün olabilecek. Ama ne olmuş yani? Sonuçta yasalar değişmeyecek. Evet, o hâlâ orada olacak, değişmeyen bir varlık olarak sonsuza kadar genç, tıpkı sevgilimizi hatırladığımız gibi..." diye konuşurken pencere dışındaki parlak Samanyolu dikkatini çekti. "Bu konu hakkında düşündüğümde, endişelerim kayboluyor."

"Ding Usta, su gibi güzel kadınlar hâlâ geri dönüyor," dedi Xizi, hayal kırıklığı içinde başını sallayarak.

Ding Yi tekrar konuya dönmedi, Xizi de hiçbir şey söylemedi. Yoğun bir sessizlik içinde kaldılar. İki yüz kilometrelik bir ışık noktası uzaklığında olsa bile *Mantis* görüş alanına girmişti. Mekik 180 derece döndürülebilirdi ve şimdi motor nozulu onların önünü işaret ediyordu ve onlar yavaşlamaya başladı.

Filo mekiğin 800 kilometre uzağındaydı. Bu mesafe uzayda önemsizdi. Oysa devasa savaş gemileri zorlukla görülebilir noktalara dönmüştü. Filonun kendisi özenle düzenlenmiş sıraya dizilmeleriyle parlak arka plandan ayırt edilebiliyorlardı. Tüm dikdörtgen şeklindeki diziliş Samanyolu'nu kaplayan bir ızgara gibi görünüyordu. Yıldız yoğunluğu kargaşasına koyu karşıtlığıyla düzgünce duruyordu. Büyük boyutu mesafeye göre küçüktü, formasyonun gücü belirgindi. Filodaki insanlar, uzakta Dünya'da bu görüntüyü izleyen bir çok kişi, Ding Yi'nin sözünü ettiği görsel ekranı hayal ettikleri gibi izliyordu.

Mekik, *Mantis*'e ulaştı ve yavaşlama kuvvetini kesti. Me-

kik yolcuları sürecin hızında sanki *Mantis* aniden uzaya atılmış gibi hissetti. Yerleştirme hızla tamamlandı. *Mantis* insansız olduğundan kabinde hava yoktu, bu yüzden keşif ekibinin dört üyesi hafif uzay kıyafetlerini giydi. Filodan son talimatlar alındıktan sonra, yerleştirme kapaktan *Mantis*'in içine girdiler.

Damlacık, *Mantis*'in bir küresel ana kabininde süzülüyordu. Renkleri *Kuantum* gemisinde görülen görüntüden tamamen farklıydı. Yüzeyin solgun ve yumuşak renklerini yansıttığı besbelliydi. Bu da demek oluyordu ki kendisine ait hiçbir rengi yoktu. *Mantis*'in ana kabininde düzenle katlanmış robotik kol, ekipman ürünleri ve asteroit kayaç örneklerinden birkaç yığın vardı. Mekanik ve taşlı ortamda yüzerken Damlacık bir kez daha mükemmellik ve kabalık arasında, teknoloji ve estetik arasında olduğu gibi bir tezatlık oluşturuyordu.

"Meryem Ana'nın gözyaşı gibi," dedi Xizi.

Onun bu sözleri ışık hızında *Mantis*'ten filoya iletildi ve daha sonra oradan yansıyarak üç saatte insan dünyasına ulaştı. Keşif ekibinde yer alan Xizi, yarbay ve Avrupa Filosundan bir subay beklenmedik bir şekilde medeniyet tarihinin merkezi konumunda Damlacık'a bu kadar yakınken ortak bir duygu içerisindeydiler: Uzak dünyanın yabancılık duygusu kayboldu, tanınma için yoğun bir arzu ile yer değiştiriliyordu. Evet, uçsuz bucaksız soğuk evrende, tüm karbon bazlı yaşam ortak bir kaderi paylaşıyordu ve milyarlarca yılda işlenebilirdi. Ama kader, işlenmiş duyguların zaman ve mekânı aşmış halleriydi. Ve şimdi onlar bu Damlacık'ta, sevginin herhangi bir düşmanlıkta köprü olabileceğini hissetti. Xizi'nin gözleri doldu ve üç saat sonra onun gibi milyarlarca insanın gözleri doluyor olacaktı.

Ama Ding Yi tüm bunları serinkanlılıkla izledi. "Ben başka bir şey gördüm," dedi ve devam etti, "Görkemli bir

şey. Büyük çabayla her şeyi kapatıp kapsayacak kendisinin ve diğerlerinin unuttuğu bir bölge."

"Çok felsefi konuştunuz. Ben anlamadım," dedi Xizi, gözleri dolu dolu gülümseyerek.

"Dr. Ding, fazla vaktimiz yok," dedi yarbay ve Ding Yi'ye öne gelip Damlacık'a ilk olarak dokunması için işaret etti.

Ding Yi, Damlacık'a doğru yavaşça süzüldü ve elini yüzeyine yerleştirdi. Soğuk ayna yüzeyinden donmamak için ellerine eldiven giymişti. Sonra üç subay da dokundu.

"O kadar kırılgan görünüyor ki gerçekten kırmaktan korkuyorum," dedi Xizi, usulca.

"Hiç sürtünme hissedemiyorum," dedi yarbay, şaşkın bir halde. "Çok pürüzsüz bir yüzeyi var."

"Pürüzsüzlük seviyesi nedir?" diye sordu Ding Yi.

Bu soruyu cevaplamak için, Xizi uzay elbisesinin cebinden silindirik cihaz şeklinde bir mikroskop çıkardı. Lensi Damlacık'a dokundurdu ve cihazın küçük ekranında büyütülmüş yüzeyin görüntüsünü görebiliyordu. Ekran üzerinde düzgün bir ayna göründü.

"Ne kadar büyütüyorsun?" diye sordu Ding Yi.

"Yüz kez," dedi Xizi ve ekranın köşesindeki sayıyı gösterdi. Daha sonra bin kez büyütmeye ayarladı.

Bu kadar büyütmenin ardından yüzey hâlâ pürüzsüzdü.

"Cihazınız bozuk olmalı," dedi yarbay.

Xizi, Damlacık yüzeyinden mikroskobu kaldırdı ve uzay kıyafetinin cebine geri yerleştirdi. Diğer üçü gelip görüntü ekranlarına baktılar, çıplak gözle bakıldığında da Damlacık pürüzsüz gibi görünüyordu. Son bir kez daha yüzeyi 1000 kat büyüttüler, parlak ve temiz kumsal taşları kadar bile pürüzlük yoktu. Xizi, Damlacık yüzeyine tekrar mikroskopla baktı. Ekran bir kez daha pürüzsüz bir ayna görüntüledi. Büyütülmemiş yüzeyden hiçbir farkı yoktu.

"On kat daha arttır," dedi Ding Yi.

Bu optik büyütme yeteneklerinin ötesindeydi. Xizi, optikten elektron tünel moduna mikroskop geçiş için bir dizi işlem gerçekleştirdi. Şimdi büyütme 10.000 kat olarak ayarlanmıştı.

Büyütülmüş yüzey pürüzsüz aynaydı. Yumuşak yüzey, insan teknolojisinde sadece 1000 katlık bir büyütmeyle yapılabilirdi. Tıpkı güzel dev kadının yüzünün Gulliver'da bıraktığı izlenim gibi.

"Yüz bin kereye ayarlayın," dedi Yarbay.

Hâlâ düzgün bir aynaydı.

"Milyon kere."

Kusursuz ayna.

"On milyon kere."

Makro moleküller görünür olmuştu ancak ekranda pürüzlülüğün en ufak bir işareti olmaksızın gördükleri düzgün bir ayna olarak kaldı. Büyütülmemiş yüzey düzgünlüğünden hiçbir fark yoktu.

"Tekrar, yükselt!"

Xizi tekrar başını salladı ve elektron mikroskobunun büyütmesini en yüksek seviyeye ayarlamışlardı zaten.

İki yüzyıldan fazla zaman önce Arthur C. Clarke, *2001: Bir Uzay Destanı* kitabında, gelişmiş bir uzaylı uygarlık tarafından ay üzerine yerleştirilmiş siyah monolit sütununu tarif etmişti. Haritacılar sıradan cetvellerle boyutlarını ölçmüş ve 1:3:9 oranını bulmuştu. Bu dünyadaki en yüksek hassasiyetli ölçüm teknolojisi kullanılarak tekrar ölçüm yapıldığında, en ufak bir hata olmadan 1:3:9 çıkmıştı. Clarke bunu, "Geometrik mükemmelliğin azametli görüntüsü neredeyse dayanıklıdır," olarak nitelendirmişti.

Şimdi insanlık çok daha azametli bir görüntüyle karşı karşıyaydı.

"Kesinlikle pürüzsüz bir yüzey olabilir mi?" diye sordu Xizi yutkunarak.

"Evet," dedi Ding Yi. "Bir nötron yıldızının yüzeyi neredeyse tamamen pürüzsüzdür."

"Ama bu normal bir kütle!"

Ding Yi bunu dikkate alırcasına etrafına bakındı. "Uzay gemisini bilgisayara bağlayın, robot kolun çekim sırasında kavradığı yeri bulun."

Filo gözetim subayı tarafından uzaktan bağlantı gerçekleştirildi. *Mantis*'in bilgisayarı Damlacık yüzeyiyle çelik pençesi arasındayken konumunu işaretlemek için ince kırmızı bir lazer ışını gönderdi. Xizi mikroskobu o yerlerden birine koyup inceledi ve on milyon kez büyütmesine rağmen hâlâ pürüzsüz bir ayna olarak görünüyordu.

"Temas noktasında basınç ne kadar yüksekti?" diye sordu yarbay ve kısa sürede filodan cevap aldı: santimetre kare başına yaklaşık 200 kg.

Pürüzsüz yüzeylerde çizik oluşması kolaydır ancak bu güçlü metal pençe, Damlacık yüzeyinde herhangi bir çizik bırakmamıştı.

Ding Yi, kabin içinde bir şey aramak için uzaklara süzüldü. Elinde jeolojik ağırlıklarla döndü, belki kayaç örneklerinin toplanması sırasında birileri tarafından kabine düşürülmüştü. Kimse onu durduramadan ayna yüzeyine vurdu. Can ve melodik bir çınlama oldu. Tıpkı yeşim kaplı zemine vurmak gibi... Bu ses vücudunda resmen gezdi ancak diğer üçü uzay boşluğu sebebiyle sesi duymadı. Ding Yi kırıcı sapın ucunda vurduğu noktayı işaret etti ve Xizi mikrokopla inceledi.

On milyon kez büyütüldüğünde hâlâ pürüzsüz bir aynaydı.

Ding Yi elindekini bir kenara fırlattı ve derin düşünceler içinde bakışlarını Damlacık'tan çevirdi. Üç subay ve filodaki milyonlarca kişi gözlerini Ding Yi'ye dikti.

"Sadece tahmin yapabiliriz," dedi yukarı bakarak. "Bu

şeyin içinde moleküller düzgün olarak sıralanmış, tıpkı onur bekçileri gibi. Ve karşılıklı olarak sertleşmiş bir konumdalar. Ne kadar kaygan olduğunu biliyor musun? Bu moleküller yerine çivilenmiş gibi. Hatta kendi titreşimleri bile yok."

"Bu yüzden o mutlak sıfır!" dedi Xizi. O ve iki subay, Ding Yi'nin varmak istediği yeri anlamıştı: Maddenin normal yoğunluğunda, atom çekirdekleri arasındaki ayrım oldukça büyüktür. Bir yer içerisinde hepsini belli bir düzende tutmak, sekiz gezegeni bir çubukla güneşe katmaktan kolay değildir.

"Hangi güç bunu yapabilir?"

"Sadece bir seçenek var: Güçlü etkileşim," vizöründen Ding Yi'nin alnın terle kaplı olduğu belli oluyordu.

"Ama... yay ve okla Ay'ı vurmak gibi."

"Gerçekten de, onlar yay ve okla Ay'ı vurdu... Meryem Ana'nın gözyaşı." Soğuk bir kahkaha attı, onun bu kederli sesi hepsini titretmişti ve üç subay bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Damlacık gözyaşı gibi kırılgan değildi. Tam tersi: Gücü Güneş Sistemi'ndeki en sağlam malzemeden yüz kat daha fazlaydı. Bilinen tüm maddeler onun yanında kâğıt gibi kırılgandı. Bu, yüzeyine en ufak bir darbe almadan Dünya'nın yüzeyini bir peynir gibi delip geçebilirdi."

"O zaman... o ne için burada?" deyiverdi yarbay.

"Kim bilir? Belki de sadece bir elçidir. Ama insanlığa faklı bir mesaj vermek için burada," dedi Ding Yi bakışlarını Damlacık'tan çevirerek.

"Ne?"

"Eğer seni imha edersem, bundan sana ne?" Bu kelimelerin ardından sessizlik geldi. Keşif ekibinin diğer üç üyesiyle birleştirilmiş filonun milyonlarca üyesinin bunun üzerine uzun uzun düşündüğü anlamına geliyordu. Sonra birden bire Ding Yi, "Koş," derken kelimeyi ağzından usul-

ca çıkardı. Ama sonra ellerini kaldırdı ve boğuk bir sesle, "Aptal çocuk. Koş!"

"Nereye?" dedi Xizi korkuyla.

Ding Yi'den sadece saniyeler sonra yarbay da gerçeği fark etti ve umutsuzca bağırdı. "Filo, boşaltın!"

Ama çok geçti. Güçlü etkileşim iletişimlerini yok etmişti. *Mantis*'ten iletilen görüntüler kayboldu ve filo yarbayın son çağrısını duyamadı.

Mavi bir ışık halkası Damlacık'ın kuyruğunun ucundan çıktı. İlk başta küçüktü ama sonra çok parladı ve çevresini masmavi kapladı. Maviden sonra sarıya, ardından kırmızıya dönerek genişledi. Damlacık ışık halkası üretiyor gibi görünmüyordu. Ama sadece içten dışa doğru delinmişti. Genişlemiş ışık halkasının parlaklığı zayıfladı, damlacığın boyutunun iki katı bir çapa ulaştığında kayboldu. Kaybolduğu anda ikinci mavi ışık halkası ortaya çıktı. İlki gibi genişledi, rengi değişti, zayıfladı ve hızlı bir şekilde ortadan kayboldu. Işık halkaları Damlacık kuyruğundan iki veya üç saniyede çıkıp hızlanmaya başladılar.

Ama keşif ekibinin dört üyesi asla ikinci ışık halkasının ortaya çıkışını görmedi. Birincisini gördükten sonra, ultra yüksek sıcaklığı güneşe yaklaştığı anda buharlaştılar.

Mantis'in gövdesi kıpkırmızı parlıyordu, dışarıdan bakınca mumla yakılan kâğıt fenerlere benziyordu. Metal gövdesi mum gibi eriyordu ama erimeye başladıktan kısa süre sonra gemi patladı. Geride neredeyse hiçbir parçası kalmayacak şekilde akkor bir sıvı olarak uzaya dağıldı.

Bin kilometre ötede filo, *Mantis*'in patlamasını net bir şekilde gördü. Herkes hayatını feda etmiş bu dört keşif ekibi üyesi için üzüldü ve Damlacık'ın barışın habercisi olmadığını hayal kırıklığıyla izlediler. Fakat insan ırkı olacaklara psikolojik olarak hazır bile değildi.

İlk anormallik filonun uzay gözetim bilgisayarları tara-

fından *Mantis*'in patlama görüntülerinde tespit edildi. Patlama sonrasında erimiş parçaların çoğu uzayda eşit olarak dağılmıştı ama bu bir anda hızla olmuştu. Büyük miktardaki uçan parçalar arasında sadece bilgisayar küçük bir nesne fark etti. Veri tabanı ve bilgi bankasından hemen *Mantis* hakkında büyük miktarda bilgi alındı. Bu tuhaf enkaz için birkaç düzine olası açıklama geldi ama hiçbiri doğru değildi.

Bilgisayar ve insanlar patlamanın sadece *Mantis* ve keşif ekibinin dört üyesini imha ettiğini fark etti, damlacığı değil.

Hızlanmış parçalara gelince, filonun uzay gözetim seviyesi sadece üçüncü seviyede alarm vermişti, çünkü yaklaşan nesne savaş gemisi değildi ve dikdörtgen oluşumu köşeye doğru gidiyordu. Mevcut güncel rota üzerinde formasyon dışına çıkacak ve herhangi bir savaş gemisini vuramayacaktı. *Mantis* patlaması sonrasında yayımlanan birinci düzey alarm nedeniyle, üçüncü seviye alarm tamamen göz ardı edildi. Bilgisayar aynı zamanda hızlanmış parçayı yüksek oranda fark etmişti. 300 km ile zaten üçüncü kozmik hızı geçmişti ve daha da hız kazanarak devam ediyordu. Alarm düzeyi ikiye yükseltildi ama yine de göz ardı ediliyordu. Zamanla parçacık 1500 km uzağa formasyonun köşesine doğru uçmuştu ve bu sadece elli saniye geçmişti. Zamanla köşeye ulaştı, saniyede 31.7 km hızla hareket ediyordu. Şimdi formasyonun dış sınır çizgisi üzerindeydi ve *Sonsuz Sınır* 160 kilometre uzakta dizinin bu köşesindeki ilk savaş gemisiydi. Parça dizilerden geçemedi, ancak 30 derecelik bir açıyla dönüp hiç hız kesmeden *Sonsuz Sınır*'a doğru hızlandı. Kabaca iki saniye içinde o mesafeyi aştı. Bilgisayar alarm seviyesini ikiden üçe düşürdü. Havacılık mekaniği altında hareketin imkânsız olduğu gerçeğine bakılarak parçanın fiziksel bir nesne olmadığı sonuçlanmıştı. Çünkü iki kez üçüncü kozmik hızda devir sayısı düşüşü olmadan keskin

bir dönüş yapılması, demir duvara çarpmak gibidir. Eğer metal blok içeren bir alet olsaydı, yön değişiminde büyük bir güç harcanırdı. Metal blok ince bir film halinde düzleşirdi. Bu nedenle parçanın bir illüzyon olması gerekiyordu.

Bu şekilde Damlacık iki kez üçüncü kozmik hızda *Sonsuz Sınır*'a vurduğunda filo dikdörtgenin ilk sırası boyunca rotada dümdüz gitti.

Damlacık arkadan üçte birinde *Sonsuz Sınır*'a vurdu ve herhangi bir dirençle karşılaşmadan bir gölge gibi onu delip geçti. Bu hızda çarpmak demek, yüksek derece iki devamlı girişin olduğu ve çıkış delikleri kabaca Damlacık en kalın gövde kısmının çapı olacaktı. Ama deliklerin oluşması ve kaybolmasının bir olduğunu gördüler. Damlacık yüksek hızlı etkisi ve en sondaki ışık halkasının ultra yüksek sıcaklığında üretilen ısı altında erimiş gibiydi. Geminin vuran parçası ateş aldı ve geminin kalan yarısına kadar da kızarıklık yayıldı. Demirhanenin dışına alınmış bir demir yığını gibiydi.

Sonsuz Sınır'ın içinden geçtikten sonra, Damlacık saniyede 30 km hızla ilerlemeye devam etti. Üç saniyede 90 kilometreyi geçti, *Sonsuz Sınır*'ın ilk sıradaki komşusu olan *Yuanfang*'ın içinden geçti. Sonra *Sis Düdüğü*, *Antarktika* ve *Ultimate* ile ardında kızgın tekneleri bırakarak savaş gemilerini dizilmiş dev lambalar gibi yaktı.

Sonra *Sonsuz Sınır* patladı. Dört savaş gemisin füzyon yakıt tanklarını vurmuştu. Ama *Mantis* normal yüksek sıcaklıklı patlama patlamasının aksine, bir füzyon reaksiyonunun oluşmasıyla *Sonsuz Sınır*'da patlama olmuştu. Hiç kimse füzyon reaksiyonuna yol açanın Damlacık Ultra yüksek sıcaklıkta halkası veya başka bir faktörün etkili olup olmadığı anlamadı. Termonükleer patlama ateş topu yakıt deposuyla hızla genişledi ve darbe noktasında ortaya çıktı ve hızla genişledi. Ta ki Samanyolu'nu gölgede bırakacak

parlaklıkla uzayda kadifemsi bir arka plan karşı tüm filoyu aydınlatana kadar...

Nükleer toplar sonra sırasıyla *Yuanfang*, *Sis Düdüğü*, *Antarktika* ve *Ultimate* üzerinde şekil aldı.

Sonraki sekiz saniye içinde Damlacık ondan fazla yıldız sınıfı savaş gemisini deldi geçti.

Bu durumda genişleyen nükleer ateş topu *Sonsuz Sınır*'ın tamamını sardı ve sonra küçülmeye başladı. Aynı zamanda çok daha fazla ateş topunun tandı ve diğer gemilere doğru genişledi.

Damlacık çapraz dizi uzunluğu boyunca devam etti ve bir saniyeden daha az aralıklarla birbiri ardına yıldız sınıfı savaş gemilerine nüfuz etti.

Sonsuz Sınır'ın füzyon ateş topu sönmüştü ve geminin gövdesi de tamamen erimişti. Sonra patladı ve koyu kırmızı çiçek tomurcuğu gibi parlak bir milyon ton metalik sıvı püskürttü. Sıcak metal her yöne doğru magma fırtınası oluşturmuştu.

Damlacık ilerlemeye devam etti. Diğer savaş gemileri boyunca düz bir çizgi üzerinde ilerledi ve arkasında on nükleer ateş topu bırakarak ayrıldı. Tüm filo bu yanan küçük güneş alevleri içinde parladı, sanki ateşe verilmiş gibilerdi ve ışık denizine dönüşmüştü. Ateş toplarının doğrultusunun arkasında, büyük kayalar magma denizine fırlatılıyormuş gibi, erimiş savaş gemileri uzaya sıcak metal dalgaları fırlatmaya devam ediyordu.

On dakika sekiz saniye içerisinde Damlacık birleştirilmiş filonun ilk sırasındaki yüzlerce gemiyi delip geçerek iki bin kilometrelik rotayı tamamladı.

Sıranın son savaş gemisi olan *Âdem*, nükleer ateş topu içine alındı. Metal magma patlamaları dağıldı, soğudu ve dışarı doğru yayıldı. Bir dakika önce patlamanın kalbi olan *Sonsuz Sınır*'da hemen hemen her şey boştu. *Yuanfang*, *Sis*

Düdüğü, Antarktika, Ultimate... hepsi metalik magma içinde birbiri ardına kayboldu. Son nükleer ateş topu sıra üzerinde gittiğinde uzay bir kez daha karanlığa düştü, yavaş yavaş soğuyan magma uzayın karanlığında çok zor görünen koyu kırmızı ışıklar olmuştu, iki bin kilometre uzunluğunda kandan nehir gibiydi.

Âdem'i delerek geçtikten sonra, Damlacık boş uzayda yaklaşık seksen kilometrelik kısa mesafeyi uçtu, daha sonra insanlığın uzay mekaniğiyle açıklayamadığı başka bir keskin dönüş gerçekleştirdi. Bu sefer sadece 15 derecelik bir açıyla geri dönmüştü ve hızını sabit tutarak ilerledi. Küçük bir rota ayarlamasından sonra, filo dizisinin ikinci sırasındaki doğrultuya geldi. Bu sıranın ilk gemisi olan *Ganges*'a doğru saniyede 30 kilometrelik hızla hızlandı.

Bu noktaya kadar, Filo komutanı herhangi bir yanıt vermemişti.

Filonun savaş bilgi sistemi güvenilir bir biçimde görevini gerçekleştirdi ve muhteşem izleme ağıyla bir dakika on sekiz saniye boyunca tüm savaş bilgilerinin tamamını kayda aldı. Büyük miktardaki bu bilgiler bilgisayarlı savaş karar verme sistemiyle analiz edildiğinden varılan sonu şu olmuştu: Güçlü bir düşman uzay kuvveti filonun çevresinde ortaya çıkmış ve filo üzerinde bir saldırı başlatmıştı.

Anacak bilgisayar bu düşman kuvveti hakkında herhangi bir bilgi veremedi. Sadece iki şey belliydi:

1. Düşman uzay kuvveti Damlacık tarafından işgal pozisyonunda bulunuyordu.

2. Kuvvet, bizim tarafımızda algılanabilen tüm ölçümlerde görünmezdi.

Filo komutanları şoke olmuş durumdaydı. Yaklaşık iki yüzyıl boyunca, uzay stratejisi, taktik araştırmaları, yoğun savaş durumunda mümkün olan her türlü durum hayal edilmişti. Ama şimdi bir dakika içinde yüzlerce savaş gemi-

si anlayamadıkları bir şekilde bir dizi havai fişek gibi patlıyordu. Bilgi gelgitleri savaş bilgi sisteminin dalgalandığı anlamına geliyordu, analiz ve bilgisayar savaş karar verme sisteminin yargılarına güvenmek zorunda kaldılar. Görünmez bir düşman filosu üzerine odaklanmışlardı. Tüm savaş izleme kapasitesi, sağ taraflarındaki tehlike görmezden gelinerek, uzayın uzak bölgelerine yönlendirilmişti. İnsanların çoğu bu görünmez düşmanın insanlık ve Üç Cisim için ayrı bir üçüncü taraf uzaylı gücü olabileceğine inanıyordu. Çünkü onların bilincinde, Üç Cisim zayıftı ve kaybeden taraftı.

Filo savaş izleme sistemi herhangi bir damlacığın varlığı tespit etmedi çünkü tüm dalga uzunluklarında radara görünmezdi ve sadece görünür spektrum görüntülerinin analizi yoluyla yeri belirlenebilirdi ancak görünen görüntülerin iyileştirilmesi radar verilerine göre çok daha az öneme sahipti. Yüksek sıcaklıklı nükleer patlamalarla patlamış enkaz parçaları sıvılaşmış metaldi ve bu parçaların çoğu uzayda dağılmıştı. İmha edilmiş her gemi milyonlarca tonluk erimiş durumda duruyordu. Erimiş enkazın büyük bir kısmı kabaca Damlacık'la aynı boyutta ve şekildeydi. Bu yüzden de enkaz, damlacığı ayırt edilmesi zor bir görüntü olarak bilgisayar görüntü analiz sistemine sundu. Damlacık'ın *Mantis* içinde tahrip olduğuna hemen hemen bütün komutanlar inandığından hiç kimse böyle bir analiz gerçekleştirmek için özel talimatlar vermedi.

Bu arada diğer koşullar bir dizi savaş karışıklığı yaratıyordu. Savaş gemilerinin ilk sırasının patlamalarından püskürtülen enkaz, yakınındaki ikinci satıra ulaştı. Savaş savunma sistemleri enkazı durdurmak için yüksek enerjili lazerler ve raylı toplarla yanıt verdi. Uçan parçalar, nükleer ateş toplarıyla erimiş metalin varlığı cismen düzensizdi ve uzayın düşük sıcaklıklarında parçacıklar kısmi olarak so-

ğumuş olarak uçuşuyordu, dış kabukları katılaşmıştı. İçlerinde hâlâ ateşli sıvı vardı. İlk patlayan savaş gemileri yüzünden oluşan öfkeli patlamalar donuk kan nehrini geride bırakıp ikinci sıraya dönmesinin üzerinden çok geçmeden yanan paralel bariyerlere girdi, sanki bu görünmeyen düşman yönünden gelen dalgalı ateşin gelditiydi. Enkaz dolu gibi bir kalınlıkta uçuyordu, çok fazlası savunma sistemlerini bloke edebilirdi. Ve parçaların arasından sıyrılmasıyla savaş gemilerini vuruyordu. Katı-sıvı formda bulunan bu metal jetleri önemli bir yıkıcı güce sahipti. Filonun ikinci satırındaki bir dizi geminin gövdesi önemli derecede zarar görmüş, hatta delinmişti. Basınç düşmesiyle tiz bir alarm çalmaya başladı...

Enkaz bildirim gözleri kör eden bir savaşta bilgi verse de, koşullar göz önüne alındığında bilgisayarlar ve insanlar için komut sisteminde yanılgılarını önlemek zordu. Filo, düşman uzay kuvvetiyle şiddetli bir ateş içine girdiğini sanıyordu. Hiç kimse ve hiçbir bilgisayar yıkımın ikinci sıradaki gemileri yok etmeye başladığını fark etmemişti.

Damlacık, *Ganges*'a hücum edeceği zaman, ikinci sıradaki yüzlerce savaş gemisi düz bir hat boyunca sıralanmıştı. Ölüm formasyonu.

Damlacık şimşek gibiydi ve sadece on saniyede on iki gemiden geçti: *Ganges, Columbia, Adalet, Masada, Proton, Yandi, Atlantik, Sirius, Şükran Günü, İlerleme, Han ve Fırtına.* İlk sıradaki imha gibi, her savaş gemisinde penetrasyon sonunda parlak bir kırmızılık oluştu, sonra bir ateş topu nükleer füzyonu sardı, soğudu ve koyu kırmızı parlak metalik magma bıraktı. Sonra da patladı. Bu acımasız imhada, dizilmiş savaş gemileri yaklaşık iki bin metre uzunluğundaki bir fünyenin yoğun bir güçle yanması gibiydi. Arkalarında donuk koyu kırmızı parlayan külden başka bir şey bırakmamıştı.

Bir dakika yirmi saniye içinde ikinci sıradaki yüz gemi tamamen imha edilmişti.

Son gemi olan *Meiji*'yi geçtikten sonra Damlacık sıra sonuna ulaştı ve üçüncü sıranın ilk gemisi olan *Newton* için tekrar dar bir açıyla döndü. İkinci sıranın imhası sırasında, patlamalardan oluşan enkaz üçüncüyü de kasıp kavuruyordu. Enkazın gelgiti ikinci sıradaki patlamalardan gelen erimiş metalleri ve bunun yanı sıra çoğunlukla ilk gemilerden gelen soğumuş metal parçaları da içeriyordu. Üçüncü sıradaki gemilerin çoğu motorlarını çalıştırıp savunma sistemlerini ve manevralarını devreye sokmuştu. Bu da şu anlama geliyordu: Birinci ve ikinci sıradaki gibi gemiler burada düzenli bir hat boyunca yer almıyordu. Bununla birlikte yüzlerce gemi yaklaşık doğrultudaydı. Damlacık *Newton*'ı geçtikten sonra keskin bir yön ayarlaması yaptı ve bir pırıltı içinde, *Aydınlanma*'dan *Newton*'a olan 20 kilometreyi geçti, şimdi hattan 3 kilometrelik bir konumdaydı. *Aydınlanma*'dan *Cretaceous*'a doğru yine keskin bir dönüşle hareket edip penetrasyonu gerçekleştirdi. Bu bozuk hattı takip ederken ve üçüncü sıradaki gemileri birbiri ardına delen Damlacık hızını asla saniyede 30 kilometrenin altına düşürmedi. Analistler Damlacık rotasını gözlemlediklerinde, onun her seferinde keskin bir dönüş yapmasına şaşırdılar. İnsan uzay aracının kusursuz bir eğrisi yoktu. Şeytani uçuş yolu insan kavrayışının ötesinde bir sürüş göstermişti. Sanki Damlacık kütlesi olmayan bir gölge olup dinamik ilkelerine uymayan Tanrı'nın kalem ucundaki hareket gibiydi. Filonun üçüncü sırasında saldırı süresince, damlacığın yön değişikliği iki ya da üç saniyede bir olmuştu. Yıkım dikiş iğnesi satırdaki yüzlerce gemiyi imha etmişti.

Damlacık'ın üçüncü sıradaki gemileri yok etmesi 2 dakika 35 saniye sürdü.

Bu zamana kadar savaş gemilerinin tümünün motorları-

nı çalışmaya başlamıştı. Formasyon şeklini tamamen kaybetmiş olmasına rağmen Damlacık gemileri vurmaya devam etti. İmha hızı yavaşladı, ancak herhangi bir zamanda üç ila beş nükleer ateş topu arasında gemiler yanıyordu. Onların ölümcül alevleri motoru akkor haline getirmişti. Dehşete düşmüş ateş böceklerinden bir kümeye dönüşmüşlerdi.

Filo komuta sisteminin hâlâ saldırının gerçek kaynağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve hayali görünmeyen düşman filosu için aramaya odaklanmaya devam ettiler.

Ancak, Asya Filosu'nda iki düşük rütbeli subay tarafından, gerçeğe daha yakın olabilecek bir analiz sonucu geldi. Onlardan birisi subay Zhao Xin'di. *Beifang* üzerinde hedefleme eleyici asistanıydı ve diğeri de Kaptan Li Wei, *Wannian Kunpeng* üzerinden EM silahlarının kontrolündeydi. Aralarında şöyle bir konuşma geçti:

Zhao Xin: *Beifang* TR317, *Wannian Kunpeng* EM986'yı arıyor! *Beifang* TR317, *Wannian Kunpeng* EM986'yı arıyor!

Li Wei: *Wannian Kunpeng* EM986 cevap veriyor. Gemiden gemiye bu bilgi seviyesinde iletişim kurmak savaş dönemi kanunları çiğnemektedir.

Zhao Xin: Li Wei, sen misin? Ben Zhao Xin. Ben de seni arıyordum.

Li Wei: Merhaba! Hâlâ hayatta olmana sevindim.

Zhao Xin: Kaptan, bir şey söyleyeceğim. Bir şey fark ettik. Paylaşılan komuta düzeyinde iletmek istiyorum ama benim yetkilerim düşük. Bana yardım eder misiniz?

Li Wei: Benim de yetkilerim oldukça az. Ama paylaşılan komutlarda şu an çok fazla bilgi var. İletmemi istediğin nedir?

Zhao Xin: Savaşın bir görsel görüntüsünü analiz ettim...

Li Wei: Radar bilgilerini analiz etmen gerekmiyor muydu?

Zhao Xin: Bu sistemde bir yanılgı var. Görsel görüntüyü

analiz edip ve hız karakteristiğini çıkardığımda ne buldum biliyor musun? Neler oluyor biliyor musun?

Li Wei: Sen biliyor gibi görünüyorsun.

Zhao Xin: Delirdiğimi düşünme, beni tanıyorsun, biz dostunuz...

Li Wei: Sen buz gibi birisin. Senin sonun delirmek olacak. Devam et.

Zhao Xin: Dinle, filo çıldırdı, kendi kendimize saldırıyoruz!

Li Wei: ...

Zhao Xin: *Sonsuz Sınır*, *Yuanfang*'a saldırdı ve *Yuanfang*, *Düş Düdüğü*'ne saldırdı ve *Düş Düdüğü*, *Antarktika*'ya saldırdı ve *Antarktika*...

Li Wei: Sen aklını kaçırmışsın!

Zhao Xin: İşte olan bu. A, B'ye saldırır. B, patlama olmadan hemen önce C'ye saldırır. C patlama olmadan D'ye saldırır... Her biri savaş gemisi olarak satırda bir sonraki savaş gemisine çarptı. Enfeksiyon gibi... Lanet olsun Paresel geçme oyunu gibi ama sonu ölüm. Bu delice!

Li Wei: Ne tür silahlar kullanılıyor?

Zhao Xin: Bilmiyorum. Görüntüden çıkardığım kadarıyla küçük ve hızlı. Sizin raylı toplardan daha hızlı. İnanılmaz derecede bir hassaslıkla yakıt tanklarını vuruyor.

Li Wei: Bana analizi gönder.

Zhao Xin: Hem orijinal veriyi hem de vektör analizini gönderdim. Bir göz at, lanet olsun!

Teğmen Zhao Xin'in analizi alışılmamış olsa da gerçeğe oldukça yakındı. Li Wei'in gönderilen bilgileri incelemesi yarım dakika sürdü. Bu süre içinde 39 savaş gemisi daha imha edildi.

Li Wei: Hızıyla ilgili bir şeyi fark ettim.

Zhao Xin: Ne hızı?

Li Wei: Küçük merminin hızı. Her savaş gemisine baş-

latmasında önce biraz yavaş, sonra uçuş sırasında saniyede 30 kilometreye kadar hızlanıyor. Sonra bir sonraki savaş gemisini vuruyor ve patlama öncesinde yine hızı biraz daha yavaş. Sonra yine hızlanıyor...

Zhao Xin: Bu bir şey ifade etmiyor...

Li Wei: Demek istediğim... biraz direnç var gibi.

Zhao Xin: Direnç? Nasıl yani?

Li Wei: Mermi bir hedefe her zaman geçtiğinde dirençte yavaşlar.

Zhao Xin: Ne yaptığınızı anladım, aptal değilim. 'Mermi' dedin 'hedefi geçince..' o sadece bir nesne mi?

Li Wei: Dışarı bir baksana, yüzlerce gemi patladı.

Bu konuşma filonun modern dilinde değil, 21. yüzyıl Mandarin Çincesi'nde gerçekleşti. Konuşmanın şeklinde onların iki hibernatör olduğu anlaşılıyordu. Filo da hizmet veren birkaç hibernatör vardı ve bunlar her ne kadar uyanmış olsa da hâlâ çok genç oldukları halde, modern insanların kapasitesine göre bilgi kavramada yoksundular, bu da şu demektir ki nispeten daha düşük seviyeli görevleri yürütüyorlardı. Subay ve askerlerin büyük çoğunluğu duyuları iyileşmiş ve büyük yıkım sırasındaki ilk hibernatörlerdi. Örneğin bu iki subay, aynı seviyede olmalarına rağmen onların geminin gelişmiş sistemlerinin kullanılmasına izin yoktu, yine de dikkat çekici analizler üzerinde karar verebiliyorlardı.

Zhao Xin ve Li Wei'in bilgisi filo komuta sistemini geçemiyordu. Ancak, savaş sisteminin analizinde doğru yönde gidiyorlardı. Bilgisayar karar verme sistemi tarafından görünmez düşman kuvvetinin olmadığını fark etmişlerdi. Şimdi tüm dikkat toplu savaş bilgileri analizi üzerinde durulmasına verildi. Büyük miktarda verinin aranması ve eşleştirilmesinden sonra, sistem nihayet Damlacık'ın devam eden varlığını keşfetti. Çıkarılan ilk Damlacık görüntüsü

kuyruğuna ışık halkasının eklenmesi dışında savaş kayıtlarında değişmemişti. Hâlâ mükemmel bir damla şeklindeydi, sadece bu kez nükleer ateş toplarını ve kızgın metal magma, koyu kırmızı göze batan parlaklığı yansıtıyordu. Yanan bir kan damlası gibi görünüyordu. İleri analizde damlacığın saldırı yolu modeline varıldı.

İki yüzyıl boyunca uzay stratejisi çalışmalarında Kıyamet Savaşı için çeşitli senaryolar uydurulmuştu ancak stratejistlerin kafasında düşman her zaman büyük olmuştur. İnsanlık bir uzay savaşı alanında Üç Cisim'in her savaş gemisi küçük bir şehir büyüklüğündeki ölüm kaleleriyle ana parçasına karşılayacak. Silahların ve taktiklerin her türlüsüne düşmanın sahip olabileceğini hayal etmişlerdi, en korkunç olanı Üç Cisim Filosu'nun antimadde silahları kullanarak saldırıyı başlatması ve bir mermi boyutunda antimaddeyle bir yıldız sınıf savaş gemisinin yok edilmesiydi.

Ama şimdi birleştirilmiş filo gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı: Onların tek düşmanı küçük bir mekikti, Üç Cisim kuvvetinin okyanusundan bir damlaydı. Ve bu mekik insan donanmalarında bilinen en eski ve en ilkel taktiklerden birini kullanarak saldırıyordu: sıkıştırma.

Mekiğin saldırıyı başlatmasından filo komuta sistemi doğru değerlendirmesine kadar on üç dakika geçmişti. Karmaşık ve sert savaş koşulları göz önüne alındığında oldukça hızlıydı ama Damlacık daha hızlıydı. Yirminci yüzyıl deniz savaşlarında, düşman filosunun ufukta görünmesiyle komutanların konferans için amiral gemisine çağırılması biraz zaman alabilirdi. Ama uzay savaşların saniyelerle ölçülürdü ve on üç dakikalık sürede altı yüzden fazla savaş gemisi mekik tarafından yok edilmişti. Ancak insanlık, uzay savaş komutunun onlara ulaşmamış olmasından dolayı fark edemedi. Ve sophon engeli nedeniyle, yapay zekâsının ötesine ulaşamamışlardı. Tamamen komuta açısından, insanlık, Üç

Cisim'le uzay alanında bir savaşa girme kapasitesinde asla olamayacaktı.

Damlacık'ın hızlı vuruşları ve radardaki görünmezliği nedeniyle savunma sistemleri ilk gemilerde asla yanıt vermedi. Ama savaş gemileri arasındaki mesafe büyüdükçe ve Damlacık'ın vuruşlarındaki mesafe arttıkça, tüm savaş gemilerinin savunma sistemleri damlacığın hedefinin özelliklerine göre kalibre edildi. Bunun anlamı şuydu: *Nelson* bu girişimi durduracak ilk gemiydi. Vurulan küçük yüksek hızlı hedeflerin doğrultusunu geliştirmek amacıyla lazer silahı kullanılacaktı. *Nelson* çıplak gözle görünmeyen gama ışını lazerlerle ateşlemeye başlamasına rağmen, birden fazla ışın çarptığında, Damlacık güçlü bir ışık yayıyordu. Damlacık yansıtıcı yüzeyinden ve mükemmel yayınımından dolayı asla radarda anlaşılamamıştı. Ama belki de yansıyan elektromanyetik dalgaların frekansını değiştirmek görünmezliğinin sırrıydı. Damlacık vurduğu zaman nükleer ateş toplarından gelen ışığı yansıttığı için çok parlak bir görüntü oluşuyordu, kendi optik bileşenlerinin zarar görmesini önlemek için kendi görüntülerini loş takibe zorladı ve ona doğrudan bakan herkeste kalıcı körlüğe neden oldu. Diğer bir deyişle, bu süper güçlü ışık etkisi bir bakıma karanlıktan farksızdı. Damlacık, etrafını ışıkla sarılı *Nelson*'a girdi ve onu söndürdü. Savaş alanı zifiri karanlığa döndü. Dakikalar sonra, nükleer ateş topları hâkimiyetlerini yeniden kurdular, Damlacık zarar görmeden çıktı ve seksen küsur kilometre uzaklıktaki *Yeşillik* için hızlandı.

Yeşillik'in savunma sistemi saldıran Damlacık'ın yolunu kesmek için EM-tabanlı kinetik silahlarının şalterini açtı. Raylı top tabancasıyla metal kabukları ateşleyerek muazzam yıkıcı güce sahip oluyordu ve içsel kinetik enerji onların yüksek hızında, her kabuğun bomba gücüyle hedefe vurduğu anlamına geliyordu. Yer hedeflerine karşı, çok kısa

bir sürede bir dağı dümdüz edebilirlerdi. Damlacık'ın relativ hızı kabukların enerjisine eklendi ama onlar vurduğunda, itici gücü ayarlanmasından önce Damlacık sadece biraz yavaşladı ve sonra hızını iyileşti. Yoğun kabuk yağmuru altında, dümdüz bir şekilde *Yeşillik*'e doğru uçtu ve nüfuz etti. Ultra yüksek büyütme mikroskop altında, Damlacık'ın yüzeyi hâlâ ayna gibi pürüzsüz ve tamamen çiziksiz olacaktı.

Güçlü etkileşim malzemeleri sıradan maddelerden farklıdır, tıpkı sıvının katıdan farklı olması gibi. İnsan silahlarıyla Damlacık üzerine saldırılar vardı. Dalgaların kayalara vurması gibiydi... Güneş Sistemi'ndeki herhangi bir şeyin ona zarar vermesi imkânsızdı. Dokunulmazdı.

Filo komuta sistemi kendini stabilize etmişti ki tekrar bir kaos içine düştü. Bu kez, her silah kaybı üzerinde umutsuzluk oluşturuyordu ki bu çöküşten kurtarılamayacak gibiydi.

Uzayda acımasız katliam devam etti. Gemiler arasındaki mesafe arttıkça, Damlacık hızlandı ve kısa sürede hızını iki kat artırarak saniyede 60 kilometreye çıkardı. Sürekli saldırılarda duygusuz ve kesin zekâ sergiledi. Belirli bir alanda gezici satış problemini çözüldü ve mükemmel doğrulukta hemen hemen hiç rotasını tekrarlamadı. Sürekli hareket halinde olan hedeflerle, Damlacık bir dizi büyük hassas ölçümleri başarıyla gerçekleştiriyordu ve karmaşık hesaplamaları zahmetsizce ve yüksek hızda yapıyordu. Odaklanılmış toplu katliamı sırasında, zaman zaman hızlı bir şekilde birkaç aykırı değerler hızlı bir şekilde gemi grubunun kenarlarına sapıyordu ve bu yönde filosunun eğilimi kaçmadan durduruyordu.

Damlacık genellikle gemilerin yakıt tanklarına vurmuştu, zamanlı konum belirleme veya her geminin yapısı veritabanın kullanımıyla sağlanıp saklanıyordu ve sophon-

lar tarafından biliniyordu. Damlacık, hedeflerin yaklaşık %10'unun tanklarına vuramadı. Tahrip olan, nükleer füzyon malzemesi kullanılmamış gemilerin kızgın bir hal alıp patlaması daha uzun sürdü.

Gemilerin tahliyesi sorunsuz gitmedi. Derin-deniz durumuna çok geç geçildi. Bu yüzden gemiler sadece İleri Üç'te tahliye edilebiliyordu. Çoban köpeği gibi Damlacık filonun kenarına tutunmak için farklı pozisyonlarda engelleyip vurmaya devam etti.

Uzay soğumuş veya hâlâ eriyik halde bulunun enkaz ve savaş gemilerinin parçalarıyla doluydu. Bu yüzden gemi savunma sistemleri sürekli lazer ve raylı topla uçuş yolunu süpürüyordu. Parçalar parlak bir gölgelik olarak her gemiyi sarmış ve ışıltı yayıyordu. Doğrudan gemiye çarptıklarında, ciddi gövde hasarı ve seyir yeteneği kaybına neden oluyorlardı. Daha büyük parçacıkla olan çarpışmalar ölümcül oluyordu.

Filo komuta sisteminin çökmesine rağmen, yüksek komuta tahliye sırasında görevdeydi. Ancak başlangıç formasyonunun yoğunluğu, gemiler arasındaki çarpışmaların kaçınılmaz olması anlamına geliyordu. *Himalaya* ve *Thor* kafa kafaya yüksek hızda çarpıştı ve paramparça oldu. *Ulak* ve *Başlangıç* arkadan çarpıştı ve hava kaçırmaya başladı. Tıpkı kasırganın yarık açması gibiydi. Her iki gemide de yarık açıldı, personeller ve diğer nesneler uzay boşluğuna uçtu. İki dev geminin enkazın ardında sürüklenmesiyle bir kuyruk oluştu.

En korkuncu *Einstein* ve *Xia*'ya oldu. Kaptanlar uzaktan kumanda moduyla sistem korumaları bypass yaptı ve İleri Dört ivmesine girdi. Personelin hiçbiri derin-deniz durumu tarafından koruma altına alınmamıştı. Xia'dan iletilen görüntüler savaşçıların hangarı boşattığını gösteriyordu ama aslında yüzden fazla kişi vardı. Bu noktadan itibaren

gözlemciler futbol sahası büyüklüğünde beyaz bir boşluk üzerinde kan kırmızısı çiçekler açtığını gördü. Son derece ince bir tabaka oluşturarak yayılmıştı ve sonunda büyük bir kuvvet altında birleştiler... En korkutucu durum küresel kabinin ortasındaydı: Yüksek çekim başladığında herkes kürenin altında kaymaya başladı. Daha sonra, şeytanın bu ağır eli yumruk olup onları ezdi. Kimse çığlık atamadı, çıkan sesler kırılan kemiklerin ve sıkılan iç organların sesiydi. Sonra et ve kemikler yığını kanlı sıvı içinde kaldı. Yoğun kuvvet altında bir ayna gibi düz ve hareketsiz bir yüzeye dönüştü. Katı gibi görünüyordu; et, kemik ve organlar şekilsiz, kristal mühürlü yakut gibi yatıyordu...

İnsanlar başta, *Einstein* ve *Xia*'nın İleri Dört'e girmesinin bir hata olduğunu düşünmüşlerdi ancak ileri analiz bu görüşü reddetti. Uzaktan kumanda modu kullanılarak gerekli sıkı prosedürler atlanmış, İleri Dört ivmesi savaş gemisi kontrol sistemi tarafından, tüm personelin derindeniz durumu onaylanmadan başlamıştı. Bir dizi karmaşık operasyonda hata yapılmış olması olasıydı. İki gemiden iletilen bilgilerde, İleri Dört'e girmeden önce, *Einstein* ve *Xia* personelinin savaşçıları ve küçük kabinleri kullanarak dışarı taşındığı anlaşılmıştı. Damlacık yaklaştıkça komşu savaş gemileri İleri Dört'e giremeden patlamaya başlamıştı. İnsanlığın savaş gemilerini korumak için üst düzey bir hızlanmayla kaçmaları önerilmişti ancak *Einstein* ve *Xia* Damlacık'ın pençesinden kurtulamadı. Keskin gözlü ölüm tanrısı iki geminin çok hızlandığını fark etti ve yaklaşıp iki savaş gemisini yok etti.

Ama başka iki savaş gemisi İleri Dört'e hızlandı ve Damlacık'ın saldırısından başarıyla kaçtı: Onlar daha önceden Ding Yi'nin emriyle derin deniz durumuna girmiş *Kuantum* ve *Tunç Çağı*'ydı. Üçüncü sıradaki gemiler tahrip olurken bu iki gemi kısa sürede İleri Dört'e girip aynı yönde

kaçışı gerçekleştirdiler. Onların konumları dizinin köşelerindeydi, tüm filoyla Damlacık'tan ayrılıyorlardı. Bu yüzden de uzayın derinliklerine kaçmaları için yeterli zamanları vardı.

Binden fazla gemi yirmi dakikada tahrip edilmişti.

On bin kilometrelik bir çaptaki bir kümede uzay, enkazla dolmuştu. Hızla genişleyen metalik bulutun kenarları aydınlandı ve tekrar patlayan savaş gemilerinin nükleer ateş topları taş gibi ifadesiz yüz kozmik gecenin içinde ve dışında titredi. Ateş topları arasında, metalik magma, kan kırmızı gün batımında bir buluta döndü.

Kalan savaş gemileri yayılıp dağıldı ama neredeyse hepsi hâlâ metalik bulutun içindeydi. Çoğunluğunun raylı topları tükenmişti, bulut üzerinden bir yol açmak için lazerlerine güvenmek zorundaydılar. Ancak, lazerlerinin enerjileri azalıyordu ve savaş gemilerini yelken açıp ayrılması çok zor oluyordu. Çoğu bulutların genişleme oranına göre aynı hızda hareket ediyordu, tahliye ve uçuş imkânsız bir ölüm tuzağı haline dönüşmüştü.

Damlacık hızı şimdi üçüncü kozmik hızın 10 katıydı veya kabaca saniyede 170 km. Seyir almaya devam etti. Darbenin altında sıvılaşmış enkazla çarpışıyordu. Diğer enkazla çarpışmak için yüksek hızda sıçramasıyla parlak kuyruğunu uzattı. İlk başta kızgın bir kuyruklu yıldızı andırıyordu ama kuyruğunun uzamasıyla on bin kilometre gergin dev bir gümüş ejderhaya dönüştü. Tüm metalik bulut ejderhanın ışığıyla parlıyordu, bir ileri bir geri çılgınca dans ediyor gibiydi. Ejderhanın kendi vücuduyla birlikte başındaki patlamalarla savaş gemilerine nüfuz etti. Böylece dört ya da beş küçük güneş nükleer patlamalarla serpiştirildi. Arkada erimiş savaş gemilerinde milyon tonluk metalik magma patlamaları oldu, onun da kuyruğu büyülü bir kan kırmızısıyla boyalıydı...

Parlak ejderha otuz dakika uçtuktan sonra, vücudundaki nükleer ateş topları kayboldu. Kuyruğu artık kan kırmızı değildi. Metalik bulut içinde bir tek savaş gemisi kalmamıştı.

Ejderha bulut dışına uçtuğunda, vücudu bulut kenarında kayboldu. Başını kuyruğu takip ediyordu. Sonra filonun kalıntılarını dışarı almaya başladı. Yirmi bir tane savaş gemisini dışarı aldı. Onların çoğu bu süreçte yeterince zarar görmüştü, minimal ivmeyi muhafaza ediyorlardı, hatta güçsüzce hareket bile ediyorlardı. Bunlar hızla yakalanmış ve Damlacık tarafından tahrip edilmişti. Yeni patlayan gemilerden oluşan metalik bulutlar genişleyip daha büyük bulut oluşturarak birleşmişti. Damlacık beş çok sağlam gemi için biraz daha fazla zaman harcamak zorundaydı, çünkü hızlanmış ve farklı yönlere dağılmışlardı. Son tahrip edilen *Ark* gemisiydi. Buluttan önemli bir mesafedeydi, bu yüzden ateş topu patladığı zaman, dışarı çıkmadan önce birkaç saniye içinde vahşi rüzgârda yalnız bir lamba gibi yanmıştı.

İnsanlığın uzay tabanlı silahlı kuvvetleri imha edilmişti.

Damlacık, *Kuantum* ve *Tunç Çağı* yönünde hızlandı ama kısa bir süre sonra kovalamacayı bıraktı çünkü iki hedef de çok uzaktaydı ve hız kazanmışlardı. Böylece, bu muazzam yıkımdan kurtulan sadece *Kuantum* ve *Tunç Çağı* oldu.

Damlacık katliam alanını terk etti ve rotasını güneş yönüne ayarladı.

Bu iki savaş gemisi dışında, filoda geminin tahrip edilmesinden önce savaşçılar ve küçük gemideki insanların çok azı bu soykırımdan kurtulmuştu. Damlacık rahatlıkla onları yok edebilirdi ama küçük uzay araçlarıyla ilgilenmiyordu. Uzay aracının yüksek hızda uçan metal parçaları büyük tehdit oluşturuyordu. Küçük uzay araçları, hiçbir savunma sistemleri olmadığı için darbelere dayanamazdı. Ana gemiden ayrıldıktan sonra bazıları tahrip edilip yok olmuştu

bile. Başlangıçta ve saldırı sonunda hayatta kalma şansları vardı çünkü metalik bulut henüz oluşmuş değildi ve çok daha az genişleyip büyümüştü. Kalan küçük gemi ve savaşçılar Uranüs'ün yörüngesi ötesinde birkaç gün sürüklendi ve sonunda uzayın o bölgesinde dolaşan sivil uzay araçları tarafında kurtarıldı. Damlacık hakkında doğru değerlendirme yapmış Teğmen Zhao Xin ve Kaptan Li Wei ile hibernatörlerinin de dâhil olduğu altmış bin civarında kişi hayatta kalmıştı.

Bölge içindeki metalik bulut sonunda kozmosun soğukluğuyla parlaklığını kaybetti ve karanlıkta kayboldu. Yıllar içinde, güneşin çekim etkisi altında bulutun genişlemesi durdu ve uzamaya başladı; orada sonuçta uzun bir şerit oluştu. Güneşin etrafında ince metalik bir kemere dönüştü. Sanki milyonlarca ruh Güneş Sistemi'nin soğukluğunda yüzüyordu.

İnsanlığın uzay kuvvetinin tamamı sadece bir Üç Cisim mekiği tarafından yok edilmişti ve bunun gibi dokuz tanesi Güneş Sistemi'nden 3 yıl uzaktaydı. Bunların onu birlikte tek bir savaş gemisi boyutunda bile değildi. Üç Cisim bunlardan binlercesine sahipti ve Güneş Sistemi'ne doğru geliyorlardı.

"Seni yok ediyorsam, bu seni ne ilgilendirir?"

•●•

Zhang Beihai uzun bir uykudan uyandı ve saatine baktı: On beş saattir uyuyordu, hatta belki de daha fazla. Hibernasyondaki iki yüzyıldan sonra hiç bu kadar uyumamıştı. Şimdi yeni bir duygu hissetti. Bu duygunun aklına nereden geldiğini sorguluyordu.

Kendi başınaydı.

Geçmişte uzayın sonsuzluğunda yüzerken bile böyle, kendisi olma duygusunu hiç hissetmemişti. Babasının gözleri her gün ve her an üzerinde olur, onu izlerdi. Tıpkı gün-

düzleri güneş ışığı ve geceleri yıldız ışığı gibi dünyasının bir parçası haline gelmişti. Ama şimdi babasının bakışları kaybolmuştu. Dışarı çıktı ve üniformasını düzeltirken yer çekimsiz yerde uyuduğundan saçı başı dağılmamış, kıyafetleri de öyle kırışmamıştı. Kapıyı açtı ve dışarıda onu bekleyen sakin kalabalığın öfkesiyle yüzleşmeye, küçümseme ve kınama ifadeleriyle dolu yüzlere bakmaya hazır olarak dışarıya doğru süzüldü. Vicdanlı bir asker olarak bilmediği hayat süresi boyunca ne olduysa hayatının geri kalanında sakinliğini koruyacaktı.

Koridor boştu.

Açık olan bütün bölmelerden geçerek yavaşça ilerledi. Hepsi kendi küresel kabiniyle aynıydı. Kar beyazı duvarlar gözbebeğini andırıyordu. Çevresi tertemizdi ve hiçbir bilgi penceresinin açık olmadığını gördü. Muhtemelen geminin bilgi sistemi yeniden düzenlenip başlatılmıştı.

Zhang Beihai, gençliğindeyken izlediği bir filmi hatırladı. Bu filmde sayısız özdeş küp odalardan oluşan Rubik Küp dünyasında yaşayan karakterler vardı. Bu kübik odaların her biri ölümcül tehlikeler içeriyordu. Onlar da devamlı odadan odaya kaçıyorlardı...

Bu ani düşünce onu şaşırtmıştı. Geçmişte bu bir lükstü ama şimdi hayatının görevi iki yüzyıl sonunda tamamlanmış olup düşünceleri yavaş yavaş geri geliyordu.

Köşeyi döndü ve önünde bir başka uzun koridor buldu. Bu koridor da az önceki gibi boştu. Bölmelere süt renginde yumuşak bir ışık yayılmıştı. Derinlik duygusunu kaybetmesi için yeterliydi. Dünyayı kompakt hissetti. Koridor boyunca uzanan sağlı sollu kabinlerin tümünün kapısı açıktı ve her biri boştu.

Doğal Seleksiyon terk edilmiş gibi görünüyordu. Zhang Beihai'ın gözünde kendisi bu büyük muazzam gemiyi işgal etmişti. Zhang Beihai, etrafındaki beyaz kürenin sonsuza

dek uzandığını hayal etti. Evrende sonsuza dek tekrar ediyormuş gibi.

Zhang Beihai'ın aklına bir fikir getirdi: Holografi.

Her küresel kabin manipülasyonları ve *Doğal Seleksiyon*'un kontrolü elde edebilirdi, bu yüzden en azından bilişim perspektifinden her kabin *Doğal Seleksiyon*'un bir bütünüydü. Bu da *Doğal Seleksiyon*'un holografik olduğu anlamına geliyordu.

Geminin kendisi insan uygarlığının toplam bilgilerini taşıyan metal bir tohumdu. Eğer evrende bir yerde çimlenirse o zaman tam bir medeniyete dönüşebilirdi. İçerdiği bu bölümle insan uygarlığı da holografik olabilirdi. Zhang Beihai başarısız olmuştu. Bu tohumları yaymayı yönetememişti ve bunun için büyük pişmanlık hissediyordu. Ama üzgün değildi çünkü o görevini yürütmek için elinden geleni yapmıştı. Zihninde tüm bunlar serbestti, uçuyordu ve o, evreni her noktayı ihtiva eden bir hologram olarak hayal etti. Böylece, tek bir atom kaldığı sürece evren dayanabilirdi. Aniden her şeye odaklanma duygusu uyandı ve Zhang Beihai uyurken, Ding Yi'nin on saat önce Güneş Sistemi'nin diğer ucunda Damlacık'a doğru yaklaşmış olduğu hissine kapıldı.

Zhang Beihai koridorun sonuna ulaştı ve savaş gemisinin en büyük küresel salonuna girmek için kapıyı açtı. Üç ay önce *Doğal Seleksiyon*'a ilk geldiği zaman girmişti buraya. Daha önce de olduğu gibi filo asker ve subaylarından oluşan bir formasyon kürenin merkezinde yüzüyordu ancak bunların sayısı üç katman oluşturacak şekilde birkaç kat fazlaydı. *Doğal Seleksiyon*'un merkez tabakasındaki iki bin kişilik mürettebatı onun fark etmiş olduğu gerçek tabakaydı. Diğer iki holograma yakından bakıldığında, dört takip gemisinin subay ve askerlerinden oluştuğunu gördü. Sağda üç katlı formasyonun merkezinde beş albay sıralan-

mıştı. Bunlar Dongfang Yanxu ve diğer dört geminin kaptanlarıydı. Zhang Bei salona girdiğinde beş bin insanın gözü ona odaklandı. O anda gözlerinden, bir ilticacıya bakmadıkları okunuyordu. Kaptanlar sırayla selamladı.

"Asya Filosu'ndan *Mavi Uzay*!"

"Kuzey Amerika Filosu'ndan *Atılgan*!"

"Asya Filosu'ndan *Derin Uzay*!"

"Avrupa Filosu'ndan *Nihai Kanun*!"

Onu en son selamlayan Dongfang Yanxu oldu. "Asya Filosu'ndan *Doğal Seleksiyon*! Efendim, beş yıldız sınıfı savaş gemisi. Dünya'nın filosundan geriye kalan, insanlığın korunması için bu gemiler burada. Lütfen komutanızı kabul edin!"

•●•

"Çöktü. Her şey çöktü. Toplu bir zihinsel çöküntü," diyen Shi Xiaoming iç çekti ve başını salladı. "Bütün şehir kontrolden çıktı. Tam bir kaos."

İdari yetkililer komşu hükümetlerle bir araya gelmişti. Hibernatörler kalan modern insanların üçte ikisini oluşturuyordu. Kolayca ayırt edilebiliyorlardı: Aşırı depresyon durumunda olmalarına rağmen, hibernatör yetkilileri soğukkanlılıklarını korumuştu; modern insanlar ise toplantının seyri sırasında birçok kez kontrollerini kaybettiler. Shi Xiaoming'in sözleri onların zayıf sinirlerine dokunuyordu. Bölge sorumlusunun gözleri yaşlarla doluydu ve yüzünü kapatıp ağladığında diğer modern yetkililer de ağladı. Bölge eğitiminden sorumlu yetkili histerik bir şekilde güldü ve diğer başla yetkililer söylenmeye başladı. Kupalarını yere savurmadan önce...

"Sessizlik," dedi Shi Qiang. Sesi yüksek değildi ama bu ağırbaşlılık modern yetkilileri sakinleştirmişti. Yönetim ve diğerleri ağlamalarını durdurmak için çabaladı.

"Onlar sadece çocuk," dedi Hines başını sallayarak. Hal-

kın temsilcisi olarak toplantıya katılan, belki de birleştirilmiş filonun imhasından fayda gören tek kişiydi. Çünkü şimdi bu gerçeklik onun düşünce mührüyle uyumluydu. Normale dönmüştü. Önceden kaçınılmaz bir zafer gibi düşünce mührü karşısında gece gündüz işkence görüyordu ve neredeyse zihinsel bir çöküntü geçirmişti. Şehirdeki en büyük hastaneye sevk edilmişti ve uzman psikiyatristler ona yardım etme konusunda başarısız olmuşlardı. Luo Ji ve banliyö yetkilileri gerçekleşmesi için yeni fikirler önerdi. Daudet'nin yönettiği *The Siege of Berlin* veya eski Altın Çağ filmi *Good Bye, Lenin!* insanlığın başarısız olduğu kurgusal bir ortam değil miydi? Neyse ki çağdaş sanal teknolojinin zirvesinde, böyle ortam yaratmak hiç zor değildi. Oturduğu yerde her gün Hines, özellikle kendisi için yayımlanan haberleri gerçeğe yakın üç boyutlu olarak izliyordu. Üç Cisim Filosu'nun bir kısmının hızlandığını, Güneş Sistemi'ne beklenenden erken geleceğini ve insanlığı birleştirilmiş filosunun Kuiper Kuşağındaki savaşta çok ağır kayıplar verdiğini izlemişti. Sonra üç filo Neptün yörüngesindeki hatta tutunamamış ve - Jüpiter yörüngesinde sert bir direnişle zorlanmışlardı. Bölge yetkilileri tüm bu sahte dünyadan sorumluydu. Bu yenilgi gerçekleştiğinde, acı bir zihinsel çöküş yaşayan ilk kişi o bölge yetkilisi olmuştu. Onun hayalinde mümkün olan en feci şekilde yenilmişti insanlık. Hines'ın ihtiyaçları için ve onun kişisel zevkleri için zalim gerçeklik hayal ettiği her şeyi geride bırakmıştı.

Üç saatlik gecikmeyle filonun imha görüntüleri 20 AU uzaklıktan Dünya'ya ulaştığında, halk umutsuz çocuk gibi davrandı. Dünya bir kâbusta boğulmuş, anaokuluna dönüyordu. Kitlesel zihinsel çöküş hızla yayıldı ve her şey kontrolden çıktı.

Shi Qiang'ın bölgesinde ondan daha rütbeli tüm yetkililer ya istifa etti ya da sinir krizi geçirip hiçbir şey yapamaz hale

geldi. Böylece üst düzey yetkililer, yerel başkanlık görevini devralması için acilen onu çağırdı. Bu çok önemli olmayabilirdi ama mevcut kriz anında hibernatörlerin kaderi onun ellerindeydi. Neyse ki yeraltı şehirleriyle karşılaştırıldığında, hibernatör toplumlar nispeten dayanıklı kalmışlardı.

"İçinde bulunduğumuz durumu herkese hatırlatmak isterim," diye konuşmaya başladı Shi Qiang. "Eğer yeraltı şehrinde yapay çevre sisteminde bir sorun varsa, cehenneme dönecek ve yüzeyi sel basacak. Eğer bu gerçekleşirse, burası hayatta kalmak için uygun olmayacaktır. Göç etmek zorundayız."

"Nereye göç edelim?" diye sordu birisi.

"Nüfusun az olduğu her yer olabilir, kuzeybatı gibi. Tabii ki, ilk olarak oraları kontrol etmek için birilerini göndermek zorundayız. Şu anda hiç kimse dünyaya ne olacağını ya da bir başka Büyük Çatlak olup olmayacağını söyleyemez. Biz tamamen tarım üzerinde hayatta kalmanın hazırlığını yapmalıyız."

"Damlacık Dünya'ya saldıracak mı?" diye sordu birisi.

"Sürtünme noktası nedir?"

Shi Qiang başını salladı. "Hiç kimse bu konuda herhangi bir şey yapamaz. O dünyayı yumruklayana kadar biz hâlâ yaşamalıyız. Haksız mıyım?"

"Doğru, bu konuda endişelenmek anlamsız. Bu konuda çok netim," dedi Luo Ji. Sessizliği bozmak konuşmuştu.

•●•

İnsanlığın Güneş Sistemi'nden uzakta uçan yedi gemisi vardı ve bunlar içinde Doğal Seleksiyon'un da olduğu beş gemilik bir grup ve Damlacık'ın yıkımından kurtulan iki gemi olan *Kuantum* ve *Tunç Çağı*'ndan oluşan bir gruptu. İki küçük filonun arasına Güneş girmişti ve Güneş Sistemi'nin zıt uçlarındalardı. Rotaları birbirlerine zıttı ve yavaş yavaş uzaklaşıyorlardı.

Zhang Beihai, Doğal Seleksiyon'dayken birleşmiş filonun imha miktarını öğrendiğinde ifadesi değişmedi. Bakışları su gibi sakindi ve hafif bir ses tonuyla, "Yoğun formasyon affedilemez bir hataydı, beklenen her şey oldu," dedi.

"Yoldaşlar," diye seslendi Zhang Beihai, beş kaptan ve mürettebattaki askeri gözleriyle tarayarak, "Eski unvanını kullanarak bugünden itibaren hepimizin hırslı olması gerektiğini söylemek isterim. Her birimizin karşı karşıya olduğu ve gelecekte karşı karşıya olacağımız bu gerçeği anlaması gerekir. Yoldaşlar, biz geri dönemeyiz."

Nitekim artık geri dönüş yoktu. Birleştirilmiş filoyu yıkmış Damlacık hâlâ Güneş Sistemi'ndeydi ve üç yıl içinde diğer dokuzu da gelebilirdi. Bu küçük filo için onların eski evi şimdi bir ölüm tuzağıydı. Aldıkları bilgilerden, ana Üç Cisim Filosu gelmeden önce bile insan uygarlığı tamamen çökmüş olabilecekti. Bu yüzden Dünya'nın kıyameti uzakta değildi. Beş gemi medeniyeti ileriye taşıma sorumluluğunu kabul etmek zorunda kaldı ama onların yapabileceği tek şey ileriye uçmaktı, uzağa uçmak. Uzay gemisi sonsuza kadar onların evi olacaktı ve uzay onların ebedi istirahatgâhları olacaktı.

5.500 mürettebat kendi kordonunu kesmiş ve daha sonra da uçurumun kenarına bırakılmış bebek gibiydi. Bir bebek gibi ağlamaktan başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Zhang Beihai sakin bakışlarıyla güçlü kuvvet alanında, oluşumun kararlılığını onayladı. Askeri duruşlarını korumasına yardımcı oldu. Dongfang Yanxu gibi sonsuz gecenin karanlığındaki çocuklara şimdi bir baba gerekliydi. Onlar eski bir asker olan bu adamda bir babanın gücünü gördü.

Zhang Beihai devam etti. "Sonsuza kadar insanlığın bir parçası olacağız ama artık bağımsız bir toplumuz ve yeryüzüyle olan psikolojik bağımlılığımızdan kurtulmamız gerek. Şimdi bu dünyamız için yeni bir ad seçmemiz gerek."

"Biz Dünya'dan geliyoruz ve Dünya uygarlığının tek mirasçısı olabiliriz. Bu yüzden kendimize Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya diyelim," dedi Dongfang Yanxu.

"Mükemmel," diyen Zhang Beihai başıyla onayladı ve sonra formasyona döndü. "Şu andan itibaren biz Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın vatandaşları olarak burada bulunmaktayız. Bu an insan medeniyeti için ikinci bir başlangıç noktası olabilir. Yapmamız gereken çok şey var, bu yüzden şimdi hepinizin görev yerine dönmesini istiyorum."

İki hologram formasyonu kayboldu ve Doğal Seleksiyon formasyonu dağılmaya başladı.

"Efendim, biz dört gemi, buluşmalı mıyız?" diye sordu Derin Uzay'ın kaptanı. Diğer kaptanlar kaybolmamıştı.

Zhang Beihai kesin olarak başını salladı, "Bu hiç gerekli değil. Siz şu an Doğal Seleksiyon'dan yaklaşık olarak iki yüz kilometre uzaktasınız, bir buluşma nükleer yakıt tüketimi gerektirecektir. Enerji bizim hayatta kalma temelimizdir ve biz de mümkün olduğunca çok tasarruf etmeliyiz. Uzay'ın bu bölümündeki tek insanlarız, bu yüzden bir araya gelme arzunuzu anlıyorum. ancak iki yüz bin kilometre oldukça kısa bir mesafedir. Şu andan itibaren biz uzun vadede düşünmek zorundayız."

"Evet, biz uzun vadede düşünmek zorundayız," diye usulca tekrarladı Dongfang Yanxu. Önlerindeki uzun yılları ölçüyormuş gibi gözleri ufuktaydı.

Zhang Beihai devam etti. "Temel konuları ayarlamak için yurttaşlar topluluğunu derhal bir araya getirmemiz gerekir. Daha sonra insanların çoğunu en kısa sürede hibernasyona sokmak gerekiyor. Böylece ekolojik sistem en azda çalıştırılabilir... Ne olursa olsun Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'sının tarihi başladı."

Zhang Beihai'ın babasının gözleri bir kez daha her şeye nüfuz eden kozmosun kenarından çıkan ışınlar gibi ortaya

çıktı. Zhang Beihai bu bakışları hissetti ve kalbinin derinliklerinde şunu düşündü: *Hayır, baba Asıl şimdi dinlenemeyiz. Bitmedi. Tekrar başladı.*

•●•

Dünya zamanına göre ertesi gün, Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya birinci yurttaşlar topluluğunu topladı. Beş holografik alt mekânlarının birleşiminden oluşan bir mekân düzenlendi. Vatandaşlardan yaklaşık 3,000 civarında bir katılım gerçekleşti. geriye kalanlar ağ tabanlı çalıştıklarından görev yerlerini terk edemezlerdi.

Öncelikle meclis ilk acil konuyu gündeme getirdi: Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın yolculuğunun varış noktası. Oybirliğiyle güncel rotanın değişmemesi kabul edildi. Bu hedef Zhang Beihai'ın Doğal Seleksiyon için ayarladığı rotaydı. Cygnus yönünde bir rotaydı ya da daha kesin bir ifadeyle, Güneş Sistemi'ne en yakın gezegen sistemlerinden biri Yıldız NH558J2. Jüpiter gibi her ikisi de gaz olan iki gezegen vardı ve insan yaşamı için uygun değillerdi ama ilave nükleer yakıt sağlanabilirdi. Bu hedef kasıtlı olarak seçilmişti. 1,5 ışık yılı ötede farklı bir yönde bir gezegenle başka bir yıldız vardı. Eğer misafirperver bir gezegen olursa Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya yakıt ikmali şansını kaçıracaktı. NH558J2'ye ulaştıktan sonra yakıt ikmali yapıp bir sonraki hedefe doğru daha yüksek hızlarda uçabilirdi.

NH558J2 Güneş Sistemi'nden 18 ışık yılı uzaklıktaydı. Bugünkü hızda yolculukta çeşitli belirsizlikler dikkate alınıp hesaplandığında Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya iki bin yıl içinde oraya ulaşacaktı.

İki bin yıl, bu acımasız sayı, bugüne ve geleceğe net bir resim sundu. Hatta hibernasyon süresi de dikkate alındığında Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın vatandaşları varış hedef noktalarını görecek kadar yaşamayacaklardı.

Hayatları ve hatta torunlarının hayatları, yirmi asırlık bu yolculuğun küçük bir kısmı olacaktı. Ve NH558J2 sadece bir ara istasyondu. Hiç kimse onların bir sonraki hedefinin ne olacağını bilmiyordu, Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya nihayet gerçek evine ulaşacaktı.

Aslında Zhang Beihai, düşüncelerinde son derece rasyoneldi. İnsan yaşamı için Dünya'nın uygunluğunun tesadüf olmadığını biliyordu. İnsan ilkesinin çok daha az bir etkisinden daha ziyade biyosfer ve doğal çevre arasındaki uzun dönemli etkileşimin bir sonucu olarak, büyük olasılıkla bazı ücra yıldızın etrafında başka bir gezegende tekrarlanamazdı. Onun NH558J2 tercihinde bir başka olasılık daha vardı: Belki misafirperver bir dünya asla bulunamayacaktı ve yeni insan uygarlığı savaş gemisi üzerinde sonsuza kadar yolculuk yapacaktı.

Ama bu düşüncesini belli etmedi. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'da doğan yeni nesiller, gerçekten Yıldızlararası Uzay Gemisi medeniyetini kabul edebilirdi. Mevcut nesil, Dünya benzeri bir gezegen üzerinde bir yuva kurma düşüncesiyle hayatlarını yaşamak zorunda kalacaktı.

Yurttaşlar topluluğu Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın siyasal statülerini tespit etmişti. Beş geminin sonsuza dek insan dünyasının bir parçası olarak kalmasına karar verdi ama mevcut şartlar altında, Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya için Dünya ya da üç filoya siyasi olarak tabii olması imkânsızdı. Bu yüzden tamamen bağımsız bir ülke haline gelecekti.

Bu karar Güneş Sistemi'ne iletildiğinde, BM ve Güneş Filo Ortak Konferansı önce oldukça uzun bir süre sessiz kaldılar. Taraf olmadan, sadece sözsüz desteklerini ilettiler.

Ve böylece insan dünyası üç ulusa bölündü: Eski Uluslararası Dünya, Yeni Uluslararası Filo ve kozmosun derinliklerinde yolculuk yapan Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya.

Son grupta sadece beş bin kişi vardı. Ama insan uygarlığının tüm umudunu taşıyorlardı.

•●•

Yurttaşlar topluluğunun ikinci toplantısında, Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın liderlik yapısıyla ilgili konu tartışmaya açıldı.

Zhang Beihai toplantıda konuşmaya başladı. "Bu gündem maddesi için çok erken olduğunu düşünüyorum. Yönetim organlarına karar vermeden önce öncelikle Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya toplumunun şeklini belirlemeliyiz. "

"Öncelikle bir anayasa taslağına mı ihtiyacımız olduğunu söylemek istiyorsun?" dedi Dongfang Yanxu.

"En azından temel ilkelere."

Toplantı bu doğrultuda devam etti. Çoğunluğun eğilimi Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın son derece kırılgan bir ekosistem alanında sert çevre şartlarında seyahat ediyor olması sebebiyle disiplinli bir toplum koşulları altında hayatta kalmak için birleşik bir irade kurması gerektiği üzerineydi. Birisi mevcut askeri sistemin sürdürülmesini önerdi ve fikir çoğunluğun desteğini aldı.

"Demek istediğin totaliter toplum," dedi Zhang Beihai.

"Efendim, bunun güzel bir ismi olması gerekir. Her şeyden önce biz askeriz," dedi Mavi Uzay'ın kaptanı.

"Bunun işe yaracağını düşünmüyorum," dedi Zhang Beihai, kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Hayatta kalmak hayatı garanti etmek için yeterli değildir. Kalkınma hayatta kalmayı sağlamanın en iyi yoludur. Yolculuğumuz sırasında, filomuzun boyutunu genişletmek için kendi bilim ve teknolojimizi geliştirmemiz gerekir. Orta Çağ ve Büyük Çatlak'ın tarihsel sonuçları totaliter bir sistemin insanlığın ilerlemesinde en büyük engel olduğunu ispatlamıştır. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya, yeni canlı fikirler ve yenilikler gerektirir. Bu da sadece tam özgürlük ve bireysellik

içeren, saygılı bir toplumun kurulması yoluyla gerçekleştirilebilir."

"Yeni Uluslararası Dünya gibi bir toplum kurmaktan mı bahsediyorsunuz? Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın belirli içsel koşulları var," dedi düşük rütbeli bir subay.

"Doğru," dedi Dongfang Yanxu, başını sallayarak. "Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'da az insan olabilir. Ama herhangi bir sorun kolayca tüm vatandaşlar tarafından tartışmaya ve oylamaya sunulacak kadar düzenleme yapılabilir. Biz insanlık tarihindeki ilk gerçek demokratik toplumu kurabiliriz."

"Bu da işe yaramaz," dedi Zhang Beihai, yine başını sallayarak. "Bu vatandaşların daha önce de söylediği gibi Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya uzayın sert çevre koşullarında hareket ettiğinden, tüm dünyayı tehdit eden felaketler her an ortaya çıkabilir. Dünya'nın tarihi Üç Cisim Krizi sırasında ortaya konmuştur, bu tür felaketler karşısında dünyamızı korumak amacıyla fedakarlık yapmamız gerekiyor. Aklınızdaki insani toplum bilhassa kırılgandır."

Toplantıya katılanların hepsi birbirine baktı ve hepsinin gözlerinde aynı soru vardı: *Yani ne yapmalıyız?*

Zhang Beihai güldü. "Ben sadece düşünüyorum. İnsanlık tarihi boyunca bu soruya hiç kimse cevabı verememiştir. Bu yüzden nasıl bir toplantıda bunu çözülebiliriz ki? Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya için en uygun sosyal modeli bulmadan önce uzun bir uygulama ve araştırma süreci gerekiyor. Toplantıdan sonra tartışmalar konuya açılmalıdır... Toplantı gündemini kesintiye uğrattığım için lütfen beni affedin. Asıl konuyla devam etmeliyiz."

Dongfang Yanxu, Zhang Beihai'da böyle bir gülümsemeyi daha önce görmemişti. Nadiren gülümserdi ve bunu yaptığı zamanlarda, gülümsemesi kendinden emin ve bağışlayıcı olurdu. Ama bu seferki gülümsemesinde özür dileyen bir

utangaçlık göstermişti ki Dongfang Yanxu daha önce bunu hiç görmemişti. Toplantıyı kesecek kadar büyük bir mesele olmamasına rağmen, o sağduyulu bir adamdı ve ilk kez ortaya koyduğu bir görüşü geri çekmişti. Dongfang Yanxu, bunun onun oyalaması olduğunu fark etti. Bir öncekinde yaptığının aksine bu toplantı sırasında notlar almamıştı. Gemide halen kalem ve kâğıt kullanan tek kişiydi ve onun için bu simge haline gelmişti.

Onun düşüncelerini işgal eden neydi?

Toplantı yönetim organları konusuna döndü. Vatandaşlar doğru seçimler için koşulların henüz uygun olmadığı eğilimdeydi, bu yüzden komuta gemilerinin bugünkü zincirleri değiştirilmemeliydi. Kaptanlar kendi gemilerine öncülük yapacaklardı ve onların beşinin oluşturduğu büyük işlerin karar verileceği Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya Kurumu Komitesi kuruldu ve oybirliğiyle Zhang Beihai komite başkanı olarak seçildi. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın komutanı olarak hizmet verecekti. Tüm vatandaşın oy kullanması sonucu %100 oyla karar verildi.

Ama o bu görevi reddetti.

"Efendim, bu sizin sorumluluğunuzdadır," dedi Derin Uzay'ın kaptanı.

"Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya üzerinde tüm gemilere komuta bir tek sizde olacak," dedi Dangfang Yanxu.

"Ben sorumluluğumu yerine getirdiğimi hissediyorum. Yoruldum ve artık emeklilik yaşıma geldim," dedi Zhang Beihai, usulca.

Toplantı ertelendiği zaman, Zhang Beihai, Dongfang Yanxu'yla konuşmak için geride kaldı. Herkes gitikten sonra, "Dongfang, yeniden Doğal Seleksiyon'un vekil kaptanı olmak istiyorum."

"Vekil kaptan mı?" diyen Dongfang Yanxu, şaşkınlık içinde ona baktı.

"Evet, bana gemi üzerindeki operasyonel yetkileri geri verin."

"Efendim, ben size Doğal Seleksiyon'un kaptan sandalyesini teslim edebilirim. Ciddiyim. Ve yetki komitesi ve vatandaşlar buna kesinlikle karşı olmaz."

Zhang Beihai gülümseyerek başını salladı. "Hayır, sen kaptan olacaksın ve komuta tam gücüyle kaptanda olacak. Lütfen bana güven. İşine engel olmayacağım."

"O halde neden vekil kaptan ayrıcalıklarını istiyorsunuz? Bulunduğunuz konumda onlara ihtiyacınız var mı?"

"Ben sadece bu gemiyi seviyorum. O bizim iki yüz yıllık rüyamız. Bugün burada bu gemide olmak için neler yaptığımı biliyor musun?"

Zhang Beihai, Dongfang Yanxu'ya baktığında, Zhang Beihai'ın gözlerindeki taşlaşmış sertliğin gitmiş, yerini yorgun bir boşluk ve derin bir üzüntünün ortaya çıkmış olduğunu gördü. Bu onu farklı bir kişi gibi gösteriyordu. Artık derin düşünceli ve kararlı davranışları olan gaddarlık ve sakinliği yoktu. Dongfang Yanxu ona baktığında hiç hissetmediği endişe ve şefkati hissetmişti.

"Efendim. Bunu lütfen kafanıza takmayın. Tarihçilerin 21. yüzyıldaki eylemleriniz için adil bir değerlendirmesi var: Radyasyon araştırma seçimi, insanlığın uzay teknolojisi için doğru yönde atılan önemli bir adımdı. Belki o zamanlar... bu sadece bir seçimdi. Kaçış için Doğal Seleksiyon'u seçmek gibi. Ayrıca modern yasaya göre zaman aşımı uzun zaman önce bitti."

"Ama ben bunu öylece kabul edip kurtulamam. Sen anlayamazsın... Ben bu gemi için senden daha fazla duyguya sahibim. Bunun benim bir parçam olduğunu hissediyorum. Terk edemem. Ayrıca gelecekte yapacaklarım var. Tüm bunların hepsi aklımda."

Sonra döndü ve yorgun silueti süzülerek uzaklaştı. Bü-

yük beyaz küre boşluğu içinde küçük bir siyah noktaya dönüştü. Dongfang Yanxu, onu beyazlığın içinde kaybolana kadar izledi ve yalnızlık... Dongfang Yanxu daha önce hiç böyle hissetmemişti, her tarafı yalnızlıkla sarılmıştı.

•●•

Gelecekteki yurttaşlar topluluğu toplantılarında, Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya halkı kendilerine yeni bir dünya yaratma tutkusuna dalmıştı. Dünyanın anayasa ve sosyal yapısı üzerine tartışmalar düzenlendi, çeşitli kanunlar hazırlandı ve ilk seçimler planlandı... Farklı gemiler arasında ve subay ve farklı rütbeli asker arasında kapsamlı bir görüş farklılığı vardı. İnsanlar onların umutlarını kabul etti ve bir çekirdeği oluşturan Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'ya baktı. Bu medeniyet bir kar topuydu, yıldız sistemine ulaşmasıyla büyüyordu. Giderek artan insanlar, insan uygarlığı için ikinci bir Cennet Bahçesi aramaya başladı.

Ama bu merak uzun sürmedi. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya, gerçekten bir Cennet Bahçesi'ydi.

Doğal Seleksiyon'un baş psikoloğu olan Yarbay Lan Xin, İkinci Sivil Hizmet Bölümü'nün başındaydı. Psikoloji eğitimi almıştı. Uzun uzay yolculukları sırasında ve savaş gemilerinde psikolojik sağlıktan sorumluydu. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın geri dönüşü olmayan yolculuğu başladığında, Lan Xi ve emri altında çalışanlar alarma geçti. Tıpkı güçlü bir düşmana karşı saldırıya geçmek gibi... Mümkün olabilecek psikolojik krizlerin geniş bir yelpazesi için önceden vesile olan sebeplerden provalı olarak planlar hazırlamıştı.

En büyük düşmanlarının N Problemi'nden başkası olmadığını kabul ettiler: Nostalji. Buna karşın, insanoğlu ilk kez sonsuz bir yolculuğa girişmişti, bu yüzden N Problemi'nin kitlesel psikolojik felakete neden olma potansiyeli vardı. Lan Xi, Dünya ve üç filoyla iletişim kurmak için özel kanal-

ların oluşturulması da dâhil olmak üzere gerekli tüm tedbirleri alması için İkinci Sivil Hizmet Bölümü'ne duyuruda bulundu. Bu onların Dünya üzerinde ve filoda aile ve arkadaşlarıyla devamlı temas halinde olmalarını sağladı ve onlara iki uluslararasından haberler ve programları izlemelerine izin verildi. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya, güneşten 70 AU uzakta olmasına rağmen, sinyaller dokuz saat gecikmeli geliyordu ki bu Dünya ve filolarıyla iletişim kalitesinin mükemmel olduğu anlamına geliyordu. Buna ek olarak aktif psikolojik danışmanlık ve uyum seansları yapıldı, N Problemi aniden ortaya çıktığı zaman, İkinci Sivil Hizmet Bölümü psikoloji subayları da büyük çaplı kitlesel psikolojik felakete yanıt vermek amaçlı hazırlandı: Kontrol edilemeyen kalabalığın hibernasyonda karantinaya alınması.

Sonradan ispatlanan olaylar bu endişelerin gereksiz olduğunu göstermiştir. N Problemi, Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'da yaygınken, kontrol edilemeyen seviyelere hatta önceki seviyelerine bile ulaşamadı. Lan Xi'nin bu durumda kafası karışmıştı ama çok geçmeden nedenini buldu: İnsanlığın ana filosunun yıkılmasının ardından, Dünya tüm umudunu kaybetmişti. Hatta en iyimser tahminle kıyametin iki yüz yıl uzakta olmasına rağmen, Dünya'dan gelen haberler, dünyanın bu büyük yenilginin ağır darbesiyle bir kaosa sürüklendiği ve ölüm korkusuyla dolu olduğu yönündeydi. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya için Güneş Sistemi'nde ya da Dünya'da besin bulamamak aynı şeydi. Böyle bir ev için de özlem sınırlıydı.

Ancak, N Problemi'nden daha uğursuz bir düşman ortaya çıkmıştı. Lan Xi ve İkinci Sivil Hizmet Bölümü bunu fark ettiği zaman, konumları zaten aşmıştı.

Lan Xi deneyimlerinden yola çıkarak biliyordu ki uzun uzay yolculuklarında N Problemi asker ve düşük rütbeli subaylarda aniden ortaya çıkma eğilimindeydi çünkü onların

görev ve sorumlulukları yüksek rütbeli subaylarla karşılaştırıldığında daha az dikkatli emirler içeriyordu. Ve onların akli denge durumu nispeten daha zayıftı. Yani İkinci Sivil Hizmet Bölümü tüm dikkatini düşük seviyelerden başlamaya vermişti, ancak üst seviyelerde de kendisini hissettiriyordu.

Bu zaman zarfında Lan Xi tuhaf bir şey fark etti. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın yönetim organları için ilk seçim gerçekleşmek üzereydi, tüm nüfusa açık olacak bu seçim, üst düzey komutanlarının çoğu hükümet yetkilileri olmak için ordu subayı olmaktan geçecekti. Kimilerinin pozisyonları değişecekti ve pek çoğu alt rütbeli rakipleriyle yer değiştirecekti. Doğal Seleksiyon üst düzey komutasında kimsenin seçimle ilgili endişelenmemesine şaşırmıştı; bu hayatlarının geri kalanını belirleyecekti. Üst düzey komutanın hiç ilgilenmediğini hatta bir kampanya bile yapmadığını gördü. O seçimden bahsettiği zaman bile kimsenin ilgilenmediğini fark etti. Zhang Beihai'ın İkinci yurttaşlar topluluğu toplantısı sırasındaki dalgınlığını hatırladı.

Sonra yarbay rütbesi üzerindeki subaylar arasındaki psikolojik dengesizlik belirtilerini görmeye başladı. Çoğu giderek içe dönük olmaya başlamıştı, düşünceleriyle uzun süre yalnız kalmak istiyor ve sosyal etkileşimlerinde keskin bir azalma görülüyordu. Bazen tamamen sessiz olmayı tercih ediyorlar ve toplantılarda daha az konuşuyorlardı. Lan Xi onların gözlerindeki parıltının söndüğünü ve yerini kasvetli bir ifadeye bıraktığını fark etti. Korku dolu gözleriyle kimseye bakamıyorlardı; başkaları bunu fark edebilirdi. Zaman zaman birinin bakışlarına yakalandıklarında, sanki şok olmuş gibi hemen oradan kaçıyorlardı... Yüksek rütbede semptomlar daha ciddiydi. Ve de onları belirtileri daha düşük rütbelilerden ayrılıyordu.

Psikolojik danışmayı devam ettirmenin hiçbir yolu yok-

tu. Herkes inatla psikoloji subaylarıyla konuşmayı reddediyordu. Böylece İkinci Sivil Hizmet Bölümü danışmanlığı zorunlu kılmak için özel yetkisini kullanmak zorunda kaldı. Yine de onların çoğu bu konularda sessiz kalıyordu.

Lan Xi baş komutan ile konuşulması gerektiğine karar verdi ve Dongfang Yanxu'ya gitti. Zhang Beihai, Doğal Seleksiyon ve Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya üzerinde üstün prestij ve statü almasına rağmen, her şeyi reddetmiş, yarıştan çekilmiş ve sıradan bir insan olmak için ısrar etmişti. Sadece vekil kaptan olma yetkilerini tutmuştu: kaptanın emirlerini geminin kontrol sistemine ileten kişi. Zamanının geri kalanını tüm rütbelerdeki subaylar ve askerlerden geminin tüm özelliklerini öğrenip ve uzay gemisine olan sevgisini göstererek Doğal Seleksiyon'da amaçsızca dolaşarak geçiriyordu. Bunun dışında geminin kitlesel psikolojik bozukluğundan etkilenmemiş, sakin ve kayıtsız kalmıştı. Hiç şüphesiz uzak kalmaya çalışıyordu ama Lan Xi, onun bağışıklığının önemli nedenini biliyordu: Eskiler, modernler gibi hassas değildi ve mevcut koşullarda uyum sağlama üzerine mükemmel bir kendini koruma fonksiyonları vardı.

"Kaptan, neler olup bittiği hakkında bize bir ipucu vermelisiniz," dedi Lan Xi.

"Yarbay bu ipucunu sizin vermeniz gerekir."

"Şimdiki durumunuz hakkında bir şey bilmediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

Dongfang Yanxu'nun gözlerinde donuk bir üzüntü vardı. "Ben sadece uzaya giden ilk insanlar olduğumuzu biliyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu gerçekten de insanlığın uzaya gittiği ilk andır."

"Ah. Ne demek istediğinizi anladım. Önceden insanlar uzaya seyahat etse bile uçurtmaya bağlı bir ip gibi Dünya'yla bağlantılı manevi bir çizgileri vardı. Ama şimdi bu ip koptu."

"Doğru. İp koptu. İpi tutan el gevşemedi, ip tamamen koptu. Dünya kıyamete doğru ilerliyor. Aslında o bizim aklımızda öldü. Bizim bu beş uzay aracımız herhangi bir dünyaya bağlı değil. Uzay uçurumu dışında çevremizde hiçbir şey yok."

"Aslında insanlık daha önce böyle bir psikolojik ortamla karşı karşıya kalmamıştı."

Dongfang Yanxu, "Evet, bu ortamda insan ruhu temelden değişecektir. İnsanlar..." deyip aniden sözünü yarıda kesti ve bulutlarla kaplı gökyüzünden yağmur durduktan sonraki gibi kasveti arkasında bırakarak gözlerindeki üzüntü kayboldu.

"Bu ortamdaki insanlar yeni insanlar mı olacak demek istiyorsunuz?"

"Yeni insanlar mı? Hayır, yarbay. İnsanlar... insan olmayanlar olacak," dedi ve bu son sözler Lan Xi'yi ürpertti. Dongfang Yanxy'ya baktı. Dongfang Yanxu'nun gözlerindeki boşlukta Dongfang Yanxu'nun ruhuna tüm pencerelerinin sıkıca kapatıldığını gördü.

"Demek istediğim biz eski insanlar olmayacağız... Yarbay, söyleyebileceğim tek şey, sadece elinden gelenin en iyisini yap. Ve..." Sanki Dongfang Yanxu uykusunda konuşuyor gibiydi, bu sözler şöyle devam edecek gibi görünüyordu. "Yakında sıra sana da gelecek."

Durum kötüleşmeye devam etti. Lan Xi'nin Dongfang Yanxu'yla konuşmasından bir gün sonra, Doğal Seleksiyon üzerinde kötü bir yaralanma oldu. Geminin seyir sistemiyle yarbay onunla başka bir subay üzerine ateş açtı. Mağdu'un hatırladığına göre, subay aniden gecenin bir yarısında uyanmış, mağdurun da uyanık olduğunu fark etmiş, onu uykusunda yaptığı konuşmaları dinlemekle suçlamıştı. Ve mücadele içinde onun duyguları mağdurdan daha baskın çıkmıştı ve silahıyla ateş etmişti.

Lan Xi gözaltına alınmış yarbayı görmeye gitti. "Uykunda söylediklerinin işitilmesinden korktukların nelerdi?" diye sordu.

"Onun duymuş olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu saldırgan, dehşet içinde.

Lan Xi başını salladı. "Senin hiçbir şey söylemediğini söyledi."

"Eğer söylediysem ne olurdu? Sen gerçekleri uykunda söyleyemez misin? Ben öyle düşünmüyorum. Kesinlikle, uykumda söylediğim şeyler için cehenneme gideceğim."

Sonunda, Lan Xi, saldırganın uykusunda ne söylediğini düşündüğünü öğrenemedi. Bu yüzden, hipnoterapiye istekli olup olmadığını sordu. Beklenmedik bir şekilde saldırgan bu soru üzerine tekrar kontrolünü kaybetti. Lan Xi'ye saldırıp onu boğmaya kalktı. Sonunda polisler geldi ve onu kurtardı. Hapishaneden ayrılırken konuşmalara kulak misafiri olan bir askeri inzibat, "Yarbay, İkinci Sivil Hizmet Servisi'nin gemide en nefret edilen yer haline gelmesini istemiyorsanız, hipnoterapiden söz etmeyin. Çok uzun sürmeyecektir."

Lan Xi, Atılgan'ın psikoloğu olan Albay Scott'la temasa geçti. Scott ayrıca gemide papaz olarak da görev yapıyordu. Asya Filosu'nun bir çoğunda böyle bir pozisyon yoktu. Takip kuvvetteki Enterprise ve diğer üç gemi hâlâ iki yüz bin kilometre uzaktaydı.

"Neden orası bu kadar karanlık?" diye sordu Lan Xi, Atılgan'dan gelen videoya bakarak. Kabin duvarları kavisliydi ve Scott soluk sarı renkte ışık ayarlamıştı. Dışarıdaki görüntüyü görüntülemişti. Yüzü buğulu görünüyordu, hatta gölgede gizlenmiş gibiydi fakat Lan Xi, Scott'ın gözlerini hızlı kırpışlarından onun bakışlarını hissedebiliyordu.

"Cennet Bahçesi'ndeki karanlık büyüyor. Siyahlık her şeyi yutacak," dedi Scott yorgun bir sesle.

Lan Xi onunla istişare yaptı çünkü o Atılgan'ın papazı olarak, muhtemelen itiraf sırasında bazı ipuçları almıştı ve Scott bunun için tavsiyelerde bulunabilirdi. Ama farketti ki Scott'ın gözleri gölgelerde belli belirsizdi. Lan Xi, hiçbir şeyi ortaya çıkaramayacağını biliyordu. Sorusunu soracakken başka bir soruya dönerek onu şaşırttı: "Birinci Cennet Bahçesi'nde ne oldu? İkincide bu tekrarlanır mı?"

"Bilmiyorum, her halükârda, bir yılan görünecek. İkinci Cennet Bahçesi'nin yılanları şimdiden insanların ruhuna tırmanıyor."

"Yani sen bilgelik meyvesini mi yedin?"

Scott yavaşça başını salladı ama yine de başına kaldırmadı. Sanki yalan söylüyordu da gözlerini saklamaya çalışıyordu. "Öyle de diyebilirsin."

"Cennet Bahçesi'nden kim kovulacak?" diye sordu Lan Xi, titrek sesle. Elleri soğuk soğuk terliyordu.

"Birçok kişi. Ama farklı olarak ilk kez, bazı insanlar arkada kalabilir."

"Kim? Kim arkada kalacak?"

Scott uzun bir nefes verdi, "Yarbay Lan, ben yeterince konuştum. Neden siz de kendiniz için bilgelik meyvesini aramıyorsunuz? Herkesin sonuçta bu adımı atması lazım. Öyle değil mi?"

"Nerede aramam gerekir?"

"İşinizi belirleyin ve düşünün. Çok fazla hissedin, bulacaksınız."

Scott'la konuştuktan sonra, Albay'ın tavsiye ettiği gibi, Lan Xi bu kaotik duygular arasında yoğun işlerini durdurdu ve düşünmeye başladı. Hayal ettiğinden daha hızlı bir şekilde Cennet Bahçesi'nin soğukluğunda, kaygan yılanlar bilinçaltında sürünmeye başladı. Bilgeliğin meyvesini buldu ve yedi. Ruhundaki güneş ışınları sonsuza kadar kayboldu ve her şey karanlığa gömüldü.

Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'da, görünmez gergin bir sicim kopma noktasına geldi.

İki gün sonra Nihai Kanun'un kaptanı intihar etti. Geminin kıç kısmı, güneşin geri kalanından daha parlak bir sarılıkta olmayan Güneş Sistemi'yle karşı karşıyaydı. Samanyolu'nun çevresel sarmal kolu seyrek yıldızlar yönünde uzanıyordu. Gözlerinde ve aklında güven yoktu, kibir vardı.

"Karanlık, lanet olasıca karanlık," diye kendi kendine söylendi ve kendini vurdu kaptan.

•●•

Dongfang Yanxu, Nihai Kanun'un kaptanının intihar ettiğini öğrendiğinde, öz sezileri doğrultusunda iki yardımcı kaptanı da alıp büyük küresel savaşçı hangarında acil bir toplantı düzenledi.

Hangara giden koridorda, birinin arkasından ona seslendiğini duydu. Zhang Beihai'ydı bu. Dongfang Yanxu'nun zihni karmakarışıktı. Zhang Beihai'ın hakkındaki son birkaç günü unutmuştu bile. Zhang Beihai, onu şöyle bir baştan ayağa süzdü ve bir babanın endişe dolu gözleriyle ona baktı. Bu zor günlerde Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'da bir gölge olmadan bir çift göz bulmak çok zordu.

"Dongfang, son zamanlarda iyi olduğunu düşünmüyorum. Nedenini bilmiyorum. Benden bir şeyler gizliyormuşsun gibi görünüyor. Neler oluyor?"

Dangfang Yanxu, onun sorusuna cevap vermedi ama bunun yerine, "Efendim, son zamanlarda nasılsınız?" dedi.

"İyi, çok iyi. Her yere gidiyorum ve çalışıyorum. Doğal Seleksiyon'un silah sistemine kendimi alıştırıyorum. Tabi, sadece yüzeysel ama büyüleyici. Columbus'un bir hava aracını ziyaret ettiğini düşünün; ben de öyleyim."

Dongfang Yanxu, onu şimdi bu kadar sakin ve rahat görünce biraz kıskandı. Evet, o büyük çabalar göstermişti ve

şimdi huzurun tadına varmak hakkıydı. Cahil bir hibernatör olmaya geri dönen bu büyük adam bir tarih yazıyordu. Artık tek ihtiyacı olan şey korumaydı. Dongfang Yanxu bunu göz önüne aldığında, "Efendim, az önce sorulan soruları başka kimseye sormayın. Herhangi birini bile sormayın," dedi.

"Neden? Neden sormamalıyım?"

"Bunu sormak çok tehlikeli ve ayrıca gerçekten bilmenize gerek yok. İnanın bana."

Zhang Beihai başını salladı. "Peki, sormayacağım. Bana sıradan bir insan gibi davrandığın için teşekkür ederim. Ben hep bunu ümit ettim."

Dongfang Yanxu hızlıca vedalaştı ve kendi yoluna giderken arkasında Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın kurucusunun sesini duydu. "Dongfang Yanxu, her ne olursa olsun, her şey yoluna girecek."

Dongfang Yanxu, küresel salonun merkezinde iki yardımcı kaptanı gördü. Onlarla görüşmek için burayı seçmişti çünkü bu salonun büyüklüğünde kendilerini çölde gibi hissediyorlardı. Üçü saf beyaz bir dünyanın merkezinde süzülüyordu, sanki bütün evren onların dışında bomboştu. Bu onların sohbetine bir güven duygusu veriyordu.

Her biri farklı yönlere baktı.

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmalıyız," dedi Dongfang Yanxu.

"Evet, gecikilen her saniye bizim için tehlikelidir," dedi Kaptan Yardımcısı Levine. Sonra Levine ve Akira Inoue, yüzlerini Dongfang Yanxu'ya çevirdi. Bunun anlamı çok netti: *Kaptan sensin, ilk önce sen konuş.*

Ama cesareti yoktu.

Ne olursa olsun, şu an insan uygarlığının ikinci şafak vaktiydi. Yeni Homeros Destanı'nın ya da İncil'in temeli olabilirdi bu. Yehuda, İsa'yı öpen ilk kişi olduğundan, onu

öpmek isteyen ikinci kişiden temelde farklıydı. Şimdi bu da aynı şeydi. Bu ilk konuşma ikinci medeniyet tarihinde bir kilometre taşıydı. İlk konuşacak kişi belki İsa, belki Yehuda olacaktı. Ama ne olursa olsun Dongfang Yanxu'nun cesareti yoktu.

Ama o kendi görevini üstlenmek zorundaydı ve bu yüzden akıllı bir seçim yaptı. İkinci kaptanın bakışlarını engellemedi. Dil gerekli değildi. Tüm iletişim gözle de gerçekleştirilebilirdi. Birbirlerine bakarken, onların iç içe geçmiş bakışları bilgi kanallarıyla bağlanıyor gibiydi. Birbirine bağlı üç ruhta tüm iletişim hızla yapılıyordu.

Yakıt.

Yakıt.

Yakıt.

Rota henüz belli değil ancak en azından iki tane yıldızlararası toz bulutu keşfedildi.

Direnç.

Tabii ki, bunlar geçtikten sonra, uzay gemilerinin hızı tozdan direnç nedeniyle ışık hızının %0,03 oranında düşecektir.

Biz hâlâ NH558J2 konumundan on ışık yılından fazla uzaklıktayız. Oraya varmamız için altmış bin yıl gerekir.

Asla varamayacağız.

Gemiler varabilir ama gemide yaşam olmaz. Hatta hibernasyon süresinin bile bu kadar uzun olması mümkün değil.

Ancak...

Toz bulutları olduğu sürece hız korunur veya biz sonradan hızlanırız.

Yakıt yetersiz.

Gemideki tek enerji kaynağı füzyon yakıtıdır ve diğer alanlarda da kullanılması gerekir: çevre sistemleri, muhtemel rota düzenlemeleri...

Yavaşlamada hedef sistem ulaşıldığında, NH558J2, güneşten çok daha küçüktür. Yavaşlama için yerçekimi üzerindeki

yörüngeye güvenemeyiz. Çok büyük miktarlarda yakıt tüketmemiz gerekir, yoksa hedef yıldız sistemini ıskalarız.

Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın yakıtının tamamı temelde sadece iki uzay aracı için yeterli.

Ama eğer dikkatli davranılmazsa sadece birine yeter.

Yakıt.

Yakıt.

Yakıt.

"Yedek parça sorunu da var," dedi Dongfang Yanxu.

Yedek parça.

Yedek parça.

Yedek parça.

Kritik sistemler için önemli yedek parçalar: Füzyon motorları, bilgi ve kontrol sistemleri, çevresel sistemler.

Yakıt gibi acil olmayabilir ama uzun süreli hayatta kalmanın temelidir.

NH558J2, yerleşim yeri olabilecek veya sanayi kurulabilecek veya hatta gerekli olan kaynakları barındıran konuksever bir gezegene sahip değil. Sanayi parçaları üretmek üzere kurulmuş bir sonraki sisteme geçmeden önce sadece yakıt ikmali yapılabilecek bir yer.

Doğal Seleksiyon, *anahtar parçalar için fazladan iki düzeye sahip.*

Çok az.

Çok az.

Füzyon motorlarının yanı sıra, Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya üzerinde önemli parçaların çoğu birlikte çalışabilir.

Motor parçaları değiştirme sonrasında kullanılabilir.

"Tüm personel bir ya da iki gemi üzerinde toplanabilir mi?" diye sordu Dongfan Yanxu, yüksek sesle ama onların göz teması için yönünü çizmesi gerekiyordu.

İmkânsız.

İmkânsız.

İmkânsız. Çok fazla kişi var. Çevre ve hibernasyon sistemleriyle hepsini karşılamak mümkün değil. Mevcut kapasite biraz bile arttığında felaket olacaktır.

"Yani bu kadar açık mı?" dedi Dongfang Yanxu, sesi uykudan kalkan birinin homurdanması gibi beyaz boş alanda yankılandı.

Açık.

Açık.

Bazı insanlar ölmeli ya da ölecek.

Sonrasında gözleri sessiz kaldı. Sanki evrenin derinlerinden gök sarsılıyormuş gibi ruhları dehşet içinde depremi yaşıyordu, her üçü de dönüp gitmek için çok yoğun bir arzu hissetti. Dongfang Yanxu kendi bakışlarını kararlı hale getiren ilk kişi oldu.

"Dur artık," dedi

Dur artık.

Pes etmeyin.

Pes etmeyin mi?

Pes etmeyin! Çünkü kimse pes etmedi. Eğer pes edersek, Cennet Bahçesi'nden kovulmuş olacağız.

Neden biz?

Tabii ki onlarda olmamalıdır.

Ama birilerinin kovulması gerekir. Cennet Bahçesi sınırlı bir kapasiteye sahiptir.

Biz bahçeden ayrılmak istemiyoruz.

Bu yüzden pes edemeyiz.

Ayrılan üç çift göz yeniden bir araya geldi.

Infrasonik H-bombası.

Infrasonik H-bombası.

Infrasonik H-bombası.

Her gemi onlarla donatılmıştır.

Gizli bir fırlatmaya karşı savunmak zordur.

Zihinlerinde çöküşün eşiğine gelmişler gibi bakışlarını bir anlığına ayırdılar. Dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Üç çift göz tekrar bir araya geldiğinde, rüzgârda titreyen mum gibi kararsız ve belirsizdi.

Çok kötü.

Çok kötü.

Çok kötü.

Şeytana dönüşeceğiz.

Şeytana dönüşeceğiz.

Şeytana dönüşeceğiz.

"Ama... *onlar* ne düşünüyor?" diye sordu Dongfang Yanxu, usulca. İki yardımcı kaptana yumuşak ses beyaz boşlukta kesintisiz bir sivri sinek vızıltısı gibi geldi.

Evet, biz şeytana dönüşmek istemiyoruz. Ama onların ne düşünüyor kim bilir.

O zaman biz şeytanız ya da başka türlü onların düşüncelerini nasıl kışkırtılmamış şeytan olabiliriz?

Çok iyi, biz onların düşünceleri şeytan gibi olmayacağız.

"Bu sorunu çözmez," dedi Dongfang Yanxu. Başını hafifçe salladı.

Evet. Onlar şeytan değilse de sorun devam etmektedir. Çünkü onlar bizim ne düşündüğümüzü bilmiyor.

Farz edelim ki onlar bizim şeytan olmadığımızı biliyor.

Sorun halen devam etmektedir.

Bizim onlar hakkında ne düşündüğümüzü bilmiyorlar.

Bizim hakkımızda ne düşündüklerini düşündüğümüzü bilmiyorlar

Bu şüphe sonsuz bir zincirdir: Onlar bizim ne düşündüğümüzü bilmiyorlar, onların ne düşündüğünü de bilmiyoruz, biz ne düşünüyoruz, onlar ne düşünüyor, biz ne...

Bu şüphe zinciri nasıl kırılabilir?

İletişim?

Dünya üzerinde, belki. Ama uzayda olmaz. Bazı insanlar ölmeli ya da herkes ölecek. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın hayatta kalması için uzayda uğraşması gerek. Aşılmaz bir duvar. Bunun karşısında iletişimin hiçbir anlamı yok.

Geriye sadece bir seçecek kalıyor. Ama sorun bu seçeneği kimin seçeceği.

Karanlık. Lanet olası karanlık.

"Artık daha fazla bekleyemeyiz," dedi Dongfang Yanxu, kararlı bir ses tonuyla.

Daha fazla bekleyemeyiz. Uzayın bu karanlık bölgesinde, düellocular nefesini tutuyor. Sicim kopmak üzere.

Tehlike her saniye katlanarak büyüyor.

Kim çekerse çeksin hepsi aynı, neden bunu kendimiz çekmiyoruz?

Sonra Akira Inoue aniden sessizliği bozdu. "Başka bir seçenek daha var!"

Kendimizi feda ederiz.

Neden?

Neden biz?

Biz üçümüz yapabiliriz ama biz Doğal Seleksiyon*'daki iki bin kişinin adına bu seçimi yapma yetkimiz var mı?*

Üçü keskin bir bıçak üzerinde duruyorlardı. Kesikleri acı veriyordu, bıçağın her iki tarafından da dipsiz uçurum vardı. Bu yeni uzay insanlarının doğumu için doğum sancıları yaşanıyordu.

"Şöyle nasıl olur?" diye sordu Levine. "Hedeflere kilitlenip üzerine biraz daha düşünelim."

Dongfang Yanxu başını salladı. Levine havada silah sistemi için kontrol arayüzü çağırdı ve infrasonik H-bombası ve taşıyıcı füzeler için pencereyi açtı. Merkezde *Doğal Seleksiyon*'la küresel koordine sistemi üzerinde iki yüz bin kilometre uzaklıkta *Mavi Uzay*, *Atılgan*, *Derin Uzay* ve *Nihai Kanun* dört ışık noktası olarak göründü.

Ama bu dört ışık noktaları kırmızı ışık halkalarıyla çevriliydi. Bu dört ölüm bağı gösteriyordu ki, o silah sistemleri de hedeflerine kilitlemişti.

Üçü birbirine hayretle baktı ve bunu kendilerinin yapmadığını söylercesine başlarını salladılar.

Onların dışında, silahların kontrolü ve hedef tarama subayları tarafından silah sisteminde bir hedef kilit yerleştirme yetkisi verildi. Ama onların kilit yerleştirme yetkilerinin kaptan veya kaptan yardımcısı tarafından verilmesi gerekiyordu. Bir saldırıyı başlatmak ve bir hedef kilitlemek için sadece bir kişi doğrudan böyle yetkilere sahipti.

Biz aptalız. O, tarihi ikinci kez değiştiren birisi!

Tüm bunların en başından beri farkında olan biri!

Kim bilir ne zamandan beri farkında?

Belki Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya kurulduğunda, belki de daha öncesinde, belki de filoyu ne zaman yok edeceğini öğrendiği zaman. O hep endişeli görünüyordu, tıpkı dönemin ebeveynlerinin çocukları için endişelenmesi gibi.

Dongfang Yanxu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde küresel salona uçtu ve iki kaptan yardımcısı da onu takip etti. Kapıdan çıktılar ve Zhang Beihai'ın kabinine ulaşana kadar uzun koridoru geçtiler. Zhang Beihai'ın önünde daha önce de gördükleri ara yüz asılıydı. İleri atıldılar ama *Doğal Seleksiyon*'un kaçış dekoru yeniden devreye girmişti: Bölmeye çarptılar. Kapı yoktu, şeffaf oval şekilli bölme vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Levine.

"Çocuklar," dedi Zhang Beihai, ilk kez onlara bu şekilde hitap etmişti. Her ne kadar arkası dönük olsa da, onlar Zhang Beihai'ın su gibi sakin olduğunu hayal edebiliyorlardı. "İzin verin, ben yapayım."

"Demek istediğin 'Cehenneme ben gitmezsem, kim gidecek?' öyle mi?" dedi Dongfang Yanxu, yüksek sesle.

"Asker olduğumdan itibaren, eğer gerekirse oraya git-

mek için hazırlanmıştım," dedi. Silahların fırlatma öncesi operasyonlarına devam ediyordu. Dışarıdan bakıldığında operasyonları hantalca kullandığını gördüler fakat attığı her adım doğruydu.

Dongfang Yanxu'nun gözleri yaşlarla doldu ve ağlamaya başladı. "Hadi birlikte gidelim. İçeri girmeme izin ver. Seninle cehenneme geleceğim!"

Zhang Beihai cevap vermedi ve manipülasyonlara devam etti. Manuel olarak kendini vurmak için güdümlü füzeleri ayarladı, böylece uçuş sırasında ana gemiyi patlatılabilirlerdi. Son adımı bitirdikten sonra döndü ve dedi ki, "Dongfang, bir düşünsene, daha önceden bu seçimi yapmış olabilir miydik? Kesinlikle hayır. Ama şimdi bunu yapabiliriz çünkü uzay bizi yeni insanlara dönüştürdü." Zhang Beihai her hedeften elli kilometre uzaklıkta patlamaya hazır füzenin savaş başlığını ayarladı. Bu hedeflerde oluşabilecek olası iç hasarı önlemek içindi ancak daha büyük mesafede hedef gemilerin de herhangi bir yaşamı için hâlâ ölümcül aralıkta olacaktı. "Yeni bir medeniyetin doğumu, yeni bir ahlakın oluşumudur." Zhang Beihai, H-bombaları savaş başlıkları üzerindeki birinci emniyet kilidini kaldırdı. "Geleceğe dönüp yaptıklarımıza baktığımızda, tamamen normal görünebilir. Biz cehenneme gitmeyeceğiz, çocuklar." İkinci güvenlik kilidini kaldırdı.

Aniden gemi boyunca sirenler çaldı, sanki uzayın karanlığında on bin hayalet ağlıyor gibiydi. Ekran ara yüzleri kar taneleri gibi havada açıldı, *Doğal Seleksiyon* savunma sistemlerinin aldığı, gelen füzeler hakkında oldukça detaylı bilgi veriyordu ama kimsenin okumak için zamanı yoktu.

Siren seslerinden infrasonik H-bomba patlamasına kadar sadece dört saniye geçti.

Doğal Seleksiyon'dan Dünya'ya görüntüler düştü; Zhang Beihai tüm bunları bir saniye içinde anlamış olabilirdi. O,

iki yüzyıldan fazladır bu zorlu süreçte sert kalbinin büyüdüğünü hayal etmişti ama ruhunun en derin kısmında göz ardı ettiği bir şey vardı ve nihai kararını vermeden önce tereddüt etmişti. Zhang Beihai yüreğinin titremesini engellemeye çalıştı ve son anların yumuşaklığı, onu ve *Doğal Seleksiyon*'daki herkesi öldürdü. Yüzleşmeyle geçen karanlık bir ayın ardından, diğer gemiden sadece birkaç saniye yavaş davranmıştı.

Ortalama kırk kilometre mesafede merkezde *Doğal Seleksiyon*'la bir eşkenar üçgen oluşturan üç küçük güneş uzayın siyahlığını aydınlattı. Füzyon ateş topu yirmi saniye sürdü ve çıplak gözle görünmeyen infrasonik frekanslarıyla göz kamaştırıyordu.

Giden görüntüler üç saniye içinde olanları gösterdi. Zhang Beihai, Dongfang Yanxu'ya döndü ve gülümseyerek, "Bir önemi yok. Hepsi aynı," dedi.

Esas kelimeler sadece bir tahmindi. Çünkü üç yönden gelen güçlü elektromanyetik darbe cümlenin bitmesine olanak tanımadı. Doğal Seleksiyon'un muazzam gövdesi ağustos böceği kanatları gibi titriyordu. Bu titreşimdeki enerji, infrasonik dalgalara dönüştü, resimde her şeyi saran bulanık bir kan gibiydi.

Saldırı diğer dört gemideki infrasonik H-bombalarıyla gizlenmiş füzelerini ateşleyen *Nihai Kanun*'dan gelmişti. Diğer üç komşu gemilerin ateşleri patlama noktalarına ulaşmadan önce, üç füze ateşlemesi iki yüz bin kilometre uzakta olan *Doğal Seleksiyon*'da başlamıştı. *Nihai Kanun*'un kaptanının intiharından sonra yardımcı kaptan görevi devralmıştı ama saldırı başlatma kararının kimin verdiği bilinmiyordu. Ve asla bilinmeyecekti.

Nihai Kanun, sonunda Cennet Bahçesi'nde kalan şanslılardan biri değildi.

Diğer üç takipçi gemiden beklenmedik olaylara karşı en

iyi hazırlıklı olan *Mavi Uzay* olmuştu. Saldırıya uğramadan önce, vakum içine giriş pozisyonu almış ve tüm personeli uzay kıyafetlerini giymişti. Infrasonik dalgalar vakumlu ortamda oluşamadığından, hiçbir personel yaralanmadı ve elektromanyetik dalga geminin gövdesinde sadece asgari bir hasar oluşturdu.

Nükleer ateş topları saldırısı başladıktan hemen sonra, *Mavi Uzay* lazerlerle kontratak yaparak mümkün olan en hızlı yanıtı verdi. Beş gama ışını *Nihai Kanun*'u yaktı ve gövdesinde beş büyük delik oluşturdu. İç kısmı hızla tutuştu ve küçük patlamalar sebebiyle gemi tüm savaş yeteneğini kaybetti. Mavi Uzay'ın sert saldırıları sürekli nükleer füzelerle devam etti ve raylı top ateş yağmuru altında *Nihai Kanun*, arkasında hiç kurtulan kimseyi bırakmadan şiddetle patladı.

Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın Karanlık Savaş'ı devam ettiği sırada, Güneş Sistemi'nin diğer tarafında benzer bir trajedi yaşanıyordu. *Tunç Çağı*, *Kuantum* üzerinde ani bir saldırı başlattı, infrasonik H-bombaları kullanarak hedef geminin bütünlüğünü koruyarak hedef içindeki tüm yaşamı bitirdi. Her iki gemide Dünya'ya asgari miktarda bilgi gönderdiğinden kimse aralarında ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Her ikisi de mekiğin saldırısından kaçmak için yoğun bir ivmeye girmişti ancak sonra tıpkı *Doğal Seleksiyon*'un takipçileri gibi hiç yavaşlamamıştı, bu yüzden kalan yakıt Dünya'ya dönmesi için fazlasıyla yeterliydi.

Uzayın sonsuzluğu yeni insanlığı karanlık kucağında yetiştiriyordu.

Atılgan'ın patlamasından oluşan ve genişleyen metal bulut içinden çıkan *Mavi Uzay*, *Derin Uzay* ve *Nihai Kanun*'la bulutu ve her ikisinin füzyon yakıtlarını alırken hiçbir yaşam belirtisiyle karşılaşmadı. Kendi donanmalarından ayrıldıktan sonra, *Mavi Uzay* iki yüz bin kilometre uzaktaki

Doğal Seleksiyon'a doğru uçtu ve bu gemiye de aynı şeyi yaptı. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya uzayda bir çalışma sahası gibiydi, üç ölü geminin büyük gövdelerinde lazer kaynak kıvılcımlarıyla noktalanmıştı. Zhang Beihai hâlâ hayatta olsaydı, bu manzara ona kesinlikle iki yüz yıl önce uçak gemisi olan *Tang*'ı hatırlatırdı.

Mavi Uzay, üç sahipsiz savaş gemisinin parçalarını aldı ve Stonehenge formasyonuyla uzayda bir mezar oluşturdu. Orada Karanlık Savaş'ın kurbanları için bir cenaze düzenlediler.

Uzay kıyafeti giymiş 1273 kişilik mürettebat mezarlığın merkezinde toplandı. Bunlar Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın hayatta kalan vatandaşlarıydı. Uzay gemilerinin büyük parçaları onları dağ gibi çevirmişti, oyulmuş enkazlar dağ mağaraları gibiydi. Sanki gece yarısı bir dağ vadisindelermiş gibi, 4247 kurbanın cesetleri bu enkazın gölgesinde kalmıştı. Enkaz arasındaki boşluklarda parlayan tek ışık Samanyolu'nun buzlanmasıydı.

Cenaze töreni sırasında herkesin ruh hali sakindi ve yeni uzay insanları kendi bebekliklerini atlatmıştı.

Küçük bir dilek lambası yakıldı. Bunun yanında yüz tane elli wattlık ampuller vardı ve biri söndükçe lambaya otomatik olarak takılacaklardı. Küçük nükleer pille çalışan sunak lamba on binlerce yıl boyunca sürekli yanık kalabilirdi. Loş ışığı bu dağ vadisinde bir mum gibi oldu, enkaz uçurumunun üstünde küçük bir ışık halkası ve titanyum bölme parçası üzerinde kazınmış kurban isimleriyle parlıyordu. Mezartaşı yazısı yoktu.

Bir saat sonra, uzay mezarlığı *Mavi Uzay*'ın hızlanma ışığıyla son bir kez aydınlandı. Mezar ışık hızının yüzde biri hızla seyir alıyordu. Birkaç yüzyıl içinde, yıldızlararası toz bulutundan gelen sürtünme nedeniyle ışık hızının yüzde 0,03 yavaşlayacaktı. Hâlâ altmış bin yıl içinde NH558J2'ye

ulaşacaktı. Ancak *Mavi Uzay* yola çıkacaktı ve bir sonraki yıldız sistemi içinde elli bin yıldan fazla zaman sürecekti.

Mavi Uzay bol miktarda füzyon yakıtı ve kritik parçaların sekiz mislini alarak uzayın derinliklerine gitti. Tüm bu malzemelerin gemiye sığması mümkün değildi, bu yüzden geminin görünümünü tamamen değiştiren muazzam çirkinlikte bir gövdeye dönüştüren birkaç harici depolama bölmesi gövdeye bağlanmıştı. Doğrusu uzun bir yolculuk olacağa benziyordu.

Bir önceki yıl, Güneş Sistemi'nin diğer ucunda *Tunç Çağı*, *Kuantum*'un kalıntılarında uzaklaşıp Boğa Takım Yıldızları yönünde hızlandı.

Mavi Uzay ve *Tunç Çağı*, ışık dünyasından gelmişti ama şimdi her ikisi de karanlık iki gemiye dönüşmüştü.

Evren bir kez daha parladı. Büyük patlamadan sonra kısa bir süreliğine, tüm maddeler ışık formunda var oldu ve evrenin yanıp küle dönmesinden sonra karanlık, ağır metalleri hızlandırarak yaşam ve gezegenler oluşturdu. Bu nedenle, karanlık, hayatın ve medeniyetin anasıydı.

Dünya'nın laneti ve kötü niyeti bir çığ gibi *Mavi Uzay* ve *Tunç Çağı*'na doğru gönderiliyordu. Ama her iki gemi de hiç yanıt vermedi. Onlar Güneş Sistemi'yle tüm temasını kesti, bu iki dünya içinde Dünya çoktan ölmüştü.

Her iki gemi de karanlıkla bir olmuştu, Güneş Sistemi'nden ayrılmışlardı ve daha da uzaklaşıyorlardı. İnsanların düşünce ve anılarını alıp ve Dünya'nın hayallerini kucaklayarak onlar sonsuz gecede sessizce kayboldular.

•●•

"Biliyordum!"

Güneş Sistemi'nin kenarında meydana gelen Karanlık Savaş'ı öğrendiğinde Luo Ji'nin söylediği ilk söz bu olmuştu. Şaşkınlık içinde kalmış Shi Qiang'ı geride bırakarak odadan çıktı ve kuzey Çin çölündeki bölgeye kadar durmadan koştu.

"Ben haklıydım! Ben haklıydım!" diye gökyüzüne bağırdı.

Gece çok geç saatti ve belki de sadece düşen yağmurlardan dolayı atmosferik görüş mükemmeldi. Yıldızlar yirmi birinci yüzyıldaki kadar net olmamasına rağmen görünüyordu ve parlaklıklarından bu yana öncekinden daha seyrektiler. Yine de hâlâ iki yüzyıl önce donmuş göl üzerindeki o soğuk gecedeki gibi bir duygu kabarmıştı: Luo Ji'nin sıradan kişiliği kayboldu ve o bir kez daha Duvarabakan oldu.

"Da Shi, benim elimde insanlığın zaferinin anahtarı var!" dedi Luo Ji, peşinden gelen Shi Qiang'a.

Shi Qiang güldü. "Ha?"

Shi Qiang'ın hafif alaycı kahkahası Luo Ji'nin heyecanını kesti. "Bana inanmayacağını biliyordum."

"Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Shi Qiang.

Luo Ji kuma oturdu ve onun bu ruh hali hızla düştü. "Ne yapmalıyım? Yapabileceğim bir şey yok gibi görünüyor."

"En azından üste bildirmenin bir yolunu bulabilirsin."

"Bu işe yarar mı bilmiyorum. Ama deneyeceğim. Sorumluluk bana ait olsa bile."

"Ne kadar üste çıkılmalı?"

"En yukarı: BM Genel Sekreteri veya Güneş Filo Ortak Konferansı başkanına."

"Korkarım bu o kadar kolay olmayacak. Biz artık sıradan insanlarız... Yine de denemen lazım. Sen... ah ilk önce kent hükümetine gidebilirsin, belediye başkanını bul."

"Çok iyi, sonra şehre gideceğiz," dedi Luo ji ayağa kalktı.

"Seninle geleceğim."

"Hayır, yalnız gideceğim."

"Bu rütbede bile ben hâlâ bir memurum. Belediye başkanıyla görüşmem daha kolay olur."

Luo Ji gökyüzüne baktı. "Damlacık Dünya'ya ne zaman ulaşıyor?"

"Haberler on ya da on iki saat içinde ulaşacağını söyledi."

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun? Birleştirilmiş filoyu yok etti. Dünya'ya da saldırdı. Beni öldürmek için geliyor. Böyle bir zamanda benimle olmanı istemiyorum."

Shi Qiang yine aynı alaycı gülümsemesiyle, "Hala on saat var öyle, değil mi? O zamana kadar yanından uzaklaşırım," dedi.

Luo Ji alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Beni hiç ciddiye almıyorsun. Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Onlar ister sana inansın ister inanmasın, onların bileceği iş. Her zaman güvenli şeyleri yaparım. İki yüzyıl önce, milyarlarca insanın arasından seçildiysen, bunun bir nedeni olmalı öyle değil mi? Seni oyalarsam, tarih tarafından mahkûm edilmeyecek miyim? Eğer üstler seni ciddiye almazsa, ben bir şey kaybetmiş olmam. Sadece bir şehir gezintisi olur. Ama bir şey var: Dünya'ya seni öldürmek için geldiğini söylüyorsun. Buna inanmıyorum. Cinayet olaylarına aşinayım ama bu fazla, Üç Cisim için bile."

Sabahın erken saatlerinde eski şehirden yeraltı şehrine geçişe ulaştılar ve aşağıya doğru giden asansörlerin normal işlediğini gördüler. Birçok kişi çok sayıda büyük bagajlarla geliyordu. Onlar gibi aşağı giden sadece iki kişi asansörde vardı.

"Sizler hibernatör müsünüz? Onların hepsi yukarı gidiyor? Siz neden aşağıya gidiyorsunuz? Şehir kaos içinde." dedi genç adam. Kıyafetlerinde siyah arka plan üzerinde ateş topları sürekli parlıyordu. Biraz daha yakından bakınca birleştirilmiş filonun imha görüntüleri ortaya çıkıyordu.

"O halde sen ne diye aşağıya iniyorsun?" diye sordu Shi Qiang.

"Ben yüzeyde yaşayacak yer arıyorum, bir şeyler almak için aşağıya iniyorum," dedi ve onlara işaret etti. "Siz yer-

yüzünde zenginsiniz. Bizlerin orada hiç evimiz yok. Yeryüzünde evlerin mülkiyet hakları çoğunlukla sizin elinizde. Bizim onları satın almamız gerekecek."

"Eğer yeraltı şehri çöker ve tüm insanlar yüzeye doğru koşturursa, muhtemelen herhangi bir alım satım olmayacaktır," dedi Shi Qiang.

Asansörün köşesine sıkışmış orta yaşlı bir adam onları dinliyordu ve aniden elleriyle yüzünü örttü ve bir mızmızlanma sesi çıkardı. "Hayır. Ah..." Sonra çömeldi ve ağlamaya başladı. Kıyafeti Kitab-ı Mukaddes'ten klasik bir sahne gösteriyordu: Cennet Bahçesi'nde bir ağacın altında çıplak duran Adem ve Havva'nın arasında büyüleyici bir yılan sürünüyordu. Bu, son Karanlık Savaş'ı için bir sembol olabilir.

"Onun gibi bir sürü insan var," dedi genç adam, ağlayan adamı işaret ederek. "Akli dengesi yerinde değil," dedi gözlerini açarak. "Aslında kıyamet günü harika bir zaman, hatta en güzel zaman. Bu sadece insanların sahip olduğu kaygıları ve güçlükleri terk etmeleri için bir şanslarının olduğu tarihteki bir zaman. Onun gibi olmak çok aptalca. Şu anda hayatın en sorumluluğunda yaşarken bundan zevk almalı, ânı yaşamalıyız."

Asansör aşağıya ulaştığında, Luo Ji ve Shi Qiang hemen koridora çıktı ve yanan bir şeyin güçlü kokusunu aldılar. Yeraltı şehri öncekinden daha parlaktı ama bu rahatsız edici bir beyaz ışıktı. Luo Ji büyük ağaçların çatlaklarından baktığında gökyüzünün mavi olmadığını ve tamamen boş olduğunu gördü. Yeraltı şehrinin gök kubbesinin gökyüzü projeksiyonu kaybolmuştu. Bu boşluk ona haberlerde gördüğü küresel uzay kabinini hatırlattı. Çimler, o kocaman ağaçlardan düşmüş dağınık enkazla çevrilmişti. Yakınlarda, çimlerin üzerinde alevler içinde yanan, etrafı insanlarla çevrili, kaza yapmış bir uçan araba enkazı vardı. Birileri kıyafetleriyle ateşe vururken, kıyafetler halen yanıp sönüyordu.

Kopmuş bir yeraltı borusu içinde oyun oynayan çocukların da olduğu bir grup insanı sırılsıklam etmişti. Zaman zaman hep bir ağızdan heyecanla çığlık atıyorlardı ve ağaçtan düşen enkazdan kaçıyorlardı. Sonra tekrar bir araya geliyorlardı. Luo Ji tekrar baktı ve ağaçların üzerinde yanan yerleri gördü. Uçan itfaiye siren sesleriyle geldi ve ateş arasında kalmış ağaç yapraklarını kopardı... Luo Ji sokaktaki insanların tıpkı asansördekiler gibi iki tip olduğunu gördü. Birisi depresif, insanlığın yenilgisinden mevcut zor yaşam koşullarında şimdiden ümitsizliğe düşmüş donuk gözlerler yürüyen veya ümitsizlik azabıyla çimlerde oturanlardı, diğeri ise çılgın bir heyecan içinde ve bu zevkten sarhoş olanlardı.

Şehirde trafik tam bir kaostu. Yarım saat sonra Luo Ji ve Shi Qiang bir taksiye binebildiler ve onları taşıyan sürücüsüz uçan arabayla ağaçların arasından geçerken, Luo Ji bu kentteki ilk korkunç gününü hatırladı ve inişli çıkışlı yolda sürüş gerginliğini hissetti. Neyse ki kısa sürede belediye binasına ulaştılar.

Shi Qiang birkaç kez iş için buraya geldiğinden onun için oldukça tanıdıktı. Birkaç hatırı sayılır adım atıldıktan sonra, sonunda belediye başkanıyla görüşmek için izin alındı ancak öğleden sonraya kadar beklemek zorundaydılar. Bunlar Luo Ji'nin beklediği komplikasyonlardı, bu olağanüstü bir zamandan beri onlar küçük insanlardı ve belediye başkanının görüşmeyi kabul etmesi sürpriz olmuştu. Öğle yemeğinde Shi Qiang, Luo Ji'ye belediye başkanının birkaç gün önce göreve başladığını söyledi. Onun Shi Qiang'ın üstü olduğunu ve kent hükümetinde hibernatörlerin işlerinden sorumlu bir yetkili olarak kullanıldığını ve onu oldukça iyi tanıdığını söyledi.

"O bizim hemşerimiz," dedi Shi Qiang.

Bu çağda 'hemşeri'nin anlamı coğrafyadan zamansallığa kaymıştı. Ama bütün hibernatörler arasında kullanılmaz-

dı. Yalnızca aynı zamanda hibernasyona girmiş kişiler için 'hemşeri' kelimesi kullanılırdı. Onlar uzun yılların ardından bir araya geldiklerinde, aynı coğrafi bazlı hemşerilikten daha çok aynı zamansal bazlı hemşeriliğin yakınlığını paylaşırdı.

Belediye başkanını görmek için dört buçuğa kadar beklediler. Bu çağda üst düzey devlet adamları sadece en çekici olarak seçilen yıldız kalitesindekilerdi. Ama şu an ki mevcut belediye başkanı yalın birisiydi. Adam, Shi Qiang yaşlarındaydı ama daha zayıftı ve onun bir bakışta hibernatör olarak tanımlanabilecek bir başka özelliği vardı: Gözlük kullanıyordu. Gözlükler kesinlikle iki yüzyıl öncesinden antikaydı çünkü lensler bile uzun zamandır kaybolmuştu. Ama gözlük kullanan insanlar gözlük kullanmadıkları zaman görünümlerinde bir şeylerin yanlış olduğunu hissederdi; hibernatörlerin çoğu görüşleri düzeltildikten sonra bile gözlük kullanmaya devam ederdi. Belediye başkanı yorgun gözüküyordu ve koltuğundan zorlukla kalkıyor gibiydi. Shi Qiang zamanını aldıkları için özür diledi ve terfisi için tebrik etti. O da kafasını salladı: "Bunlar hassas zamanlar. Bu kuvvetli barbarlar bizim için işe yarayabilir."

"Yeryüzünde en üst düzey hibernatörsünüz değil mi?"

"Kim bilir? Durum değiştikçe biz hemşeriler daha yüksek pozisyonlara terfi alabiliriz."

"Eski belediye başkanına ne oldu? Sinir krizi mi geçirdi?"

"Hayır, hayır. Bu çağda güçlü insanlar da var. O çok yetkin biriydi. Ama iki gün önce bir ayaklanma bölgesinde araba kazasında öldü."

Belediye başkanı, Shi Qiang'ın arkasında duran Luo Ji'yi fark etti ve hemen elini uzattı: "Ah, Dr. Luo, merhaba. tabii ki sizi tanıdım. Çünkü o dört kişi arasında bir Duvarabakan'a benzeyen bir tek siz vardınız. Gerçekten ne

yapmak istediğinizi çözemedim." Ama sonraki söylediği şey onların kalbine battı. "Geçtiğimiz günlerde buraya gelen dördüncü mesihsiniz. Dışarıda düzinelerce insan var ama benim onları görecek kadar enerjim yok."

"Sayın başkan, o onlar gibi değil. İki yüz yıl önce...."

"Tabii ki. İki yüzyıl önce, o milyarlarca insan tarafından seçildi ve zaten bu nedenle sizi görmeye karar verdim." Belediye başkanı Shi Qiang'ı işaret ederek, "Bazı şeyler için size ihtiyacım var ama bunu daha sonra konuşacağız. Şimdi ilk olarak ne için geldiğinizden bahsedelim. Ama sizden küçük bir ricam var: Dünyayı kurtarma planınız hakkında konuşmazsınız, değil mi? Hep çok uzun uzadıya oluyor onlar. Bu yüzden öncelikle sadece yapmamı istediğiniz şeyi söyleyin."

Luo Ji ve Shi Qiang ne istediklerini açıkladıktan sonra belediye başkanı hemen başını salladı. "Yardım etmek istesem bile yapamam. Kendime ait dertlerim var, üstlerime rapor etmem gerek. Ama senin hayal ettiğinden daha düşük seviyede. İl ve ulusal liderlerdir. Herkes için zor. Üst düzey liderlerin daha büyük sorunlarla uğraştığını bilmen gerekir."

Luo ji ve Shi Qiang haberlere kulak vermişti ve doğal olarak belediye başkanına gönderilen büyük problemleri biliyorlardı.

İki yüzyıllık bir sessizlikten sonra, birleştirilmiş filonun imhası Kaçış'ın hızlı dirilişini görmüştü. Avrupa topluluğu bile ayrılmak için yüzbinlerce aday seçip bir plan hazırlamaya girişti ve plan halk oylamasıyla kabul edildi. Oylama sonuçları çıktıktan sonra, seçilmeyen pek çok kişi isyan etti. Kamu Kaçış'ı oybirliğiyle bir insanlık suçu olarak kabul etti.

Karanlık Savaş'ın uzayda hayatta kalan gemiler arasında patlak vermesinden sonra, Kaçış suçlamaları yeni bir anlam kazandı: Son olaylar Dünya'yla manevi bağların kopmasıy-

la insanların uzayda yabancılaşma yaşadığını ispatlanmış oldu. Yani kaçış başarılı olsa bile artık insan uygarlığı hayatta kalamazdı. Ama Üç Cisim gibi kötü ve karanlık bir şey, insan uygarlığının antitezi ve düşmanı olacaktı. Hatta buna isim bile verildi: Negatif Medeniyet.

Damlacık Dünya'ya yaklaşırken Kaçış'a karşı halkın hassasiyeti zirveye ulaştı. Medya Damlacık saldırısından önce, birilerinin kaçmaya kuvvetle muhtemel olarak teşebbüs edeceği konusunda uyardı. Kalabalıklar uzay limanlarına ve uzayla tüm bağlantıları kesilen uzay asansörünün üst noktalarına akın etti. Bu yetiye sahiptiler. Bu çağda, dünya vatandaşlarının kendi silahlarını taşıma özgürlüğü vardı ve bunların çoğu küçük lazer silahlardı. Tabii ki, bir lazer tabanca uzay asansör kabini veya fırlatma uzay aracı için hiçbir tehdit teşkil etmiyordu ancak geleneksel silahların aksine, çok sayıda lazer tek bir noktada tek bir ışına odaklanabilirdi. On bin lazer tabancası aynı anda bir noktaya ateş açarsa, durdurulamazlardı. En azından on binlerce kalabalık yukarıdaki milyonlarca kişiyle üs etrafında ve füze atış mevzilerinde toplandı ve en azından üçünden biri silah taşıyordu. Kabin yükselmesi veya uzay aracı fırlatıldığı gördüklerinde, aynı anda ateş açmaya başladılar. Lazer ışının düz yolunda inanılmaz hassaslıkta nişan alınabilirdi, bu yüzden ışınların çoğu hedef üzerine odaklanacak ve onu yok edecekti. Bu şekilde Dünya'nın uzayla ulaşım bağlantısı neredeyse tamamen kesildi.

Kaos daha da kötüleşti. Son birkaç gündür, saldırıların hedefi senkron yörüngedeki uzay şehirlerine kaymıştı. Söylentilere göre bazı şehirler kaçış gemilerine dönüştürülmüştü, bu yüzden de Dünya insanları tarafından saldırıya maruz kalmışlardı. Büyük mesafe sebebiyle, onlar uzayda hedefe ulaşıncaya kadar, lazer ışınları harcanmış ve zayıflamıştı. Uzay şehirlerinin rotasyon etkisi göz önüne alındı-

ğında, hiçbir maddi zarar meydana gelmedi. Ancak bu son günlerde insanlık için toplu eğlence türü haline gelmişti. O gün öğleden sonra Avrupa Ülkeler Topluluğu'nun üçüncü uzay şehri Yeni Paris, Kuzey yarım küreden on milyonlarca lazer ışınlarının eş zamanlı ışınlamasına maruz kalmıştı. Bu sebeple şehirde keskin bir sıcaklık artışı oldu ve sakinleri tahliye etmek durumunda kaldı. Uzay şehri, Dünya'ya, Güneş'ten daha parlak gözüküyordu.

Luo Ji ve Shi Qiang için söyleyecek fazla bir şey yoktu.

"Ben, Hibernasyon Göçmenlik Bürosu'ndaki işinizden gerçekten etkilendim," dedi Belediye Başkanı, Shi Qiang'a. "Ve Guo Zhengming. Onu tanıyorsunuz değil mi? Asayiş Bürosu müdürlüğüne terfi etti ve bana sizi tavsiye etti. Umarım bir gün kent hükümetinde çalışırsınız. Şu anda sizin gibi insanlara ihtiyacımız var."

Shi Qiang bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Öncelikle bölgemi düzene sokacağım. Kentin durumu şu anda nasıl?"

"Durum kötüye gidiyor ancak hâlâ kontrol altında. Şu andaki odak noktası indüksiyon alan güç kaynağının çalışması ve korunması; bir kez indüksiyon alanı durdu mu, şehir tamamen çöker."

"Ayaklanmalar bizim günümüzden farklı."

"Evet, öyleler. İlk olarak, kaynak farklı. Gelecek için mutlak ümitsizlik nedeniyle çok zor durumdalar. Aynı zamanda o zamanlarda sahip olduğumuzdan daha az yetkiye sahibiz." Belediye başkanı konuşurken, duvardaki resmi çekti. "Bu merkez plazanın yüksekliği yüz metreden fazla."

Bu plaza Luo Ji ve Shi Qiang'ın uçan araba kazasından sonra sığındığı yerdi. Bu bakış açısından, Büyük Çatlak Anıtı ve etrafındaki çöl yaması görünmüyordu. Beyaz nokta taramalarıyla tüm plaza beyaz olmuştu, tıpkı tenceredeki pirinç lapası gibi.

"Onlar insan mı?" diye sordu Luo Ji, şaşkınlıkla.

"Çıplak insanlar. Yüz binden fazla kişiyle muazzam bir seks partisi ve hâlâ büyüyor."

Bu dönemde heteroseksüel ve homoseksüel ilişkilerin kabulü Luo Ji'nin hayalinin çok ötesindeydi ve bazı şeyler artık dikkat çekici olarak değerlendiriliyordu. Yine de onları görmek her ikisi için de şok edici olmuştu. Luo Ji, insanlık On Emir'i almadan önce, Kitabı Mukaddes'teki ahlaksız salıneyi hatırladı. Klasik bir kıyamet senaryosu.

"Neden hükümet buna bir dur demiyor?" diye sordu Shi Qiang, keskin bir ses tonuyla.

"Nasıl durdurabileceğiz ki? Yasaları çiğnemiyorlar. Bir işlem yaparsak, hükümet suç işlemiş olacaktır."

Shi Qiang uzun bir nefes verdi. "Evet, biliyorum. Bu çağda polis ve asker bir şey yapamaz."

Belediye Başkanı, "Yasayı didik didik aradık, mevcut durumla başa çıkmanın bir yolunu bulamadık," dedi.

"Böyle bir şehri Damlacık parçalasa daha iyi olurdu."

Shi Qiang'ın bu sözleri Luo Ji'yi kendine getirdi ve hemen sordu. "Damlacık'ın Dünya'ya ulaşmasına ne kadar zaman kaldı?"

Güneş Sistemi simülasyonunu gösteren son dakika haberleri kanalını açtı. Göz alıcı kırmızı çizgi Damlacık'ın rotasını gösteriyordu. Sağ alt köşede dört saat elli dört dakika içinde Dünya'ya ulaşacağı yazıyordu. Haber şimdi Damlacık'ın uzman analizini görüntüledi. Korku tüm dünyayı sarmasına rağmen, yenilginin ilk şokundan sonra bilimsel topluluk kendini toparlamıştı, böylece analiz sakin ve ılımlıydı. İnsanlık, Damlacık enerji kaynağı ve sürücü mekanizması hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen, bir analist gücünün tükenmekte olduğunu hissettiğini söylemişti. Çünkü birleştirilmiş filoyu yıktıktan sonra, güneşe doğru hızlanması özellikle durgun olmuştu. Jüpiter tara-

fından yakın geçmişti ama üsteki üç savaş gemisini yok sayarak, hızlanmak için gezegenin yerçekimini kullanması Damlacık'ın enerjisinin tükenme noktasında olduğunu gösteriyordu. Biliminsanlarının inandığı şey, Damlacık'ın Dünya'ya çökecek olması deli saçmasıydı ama gelip de ne yapacağı konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

Luo Ji, "Ben ayrılmak zorundayım veya şehir gerçekten yok olacak," dedi.

"Neden?" diye sordu belediye başkanı.

"Çünkü, Damlacık'ın onu öldürmek istediğini düşünüyor," dedi Shi Qiang.

Belediye başkanı gülümsedi ama bu gülümsemesi biraz sert oldu. Anlaşılan uzun süredir gülmemişti. "Dr. Luo, sen tanıdığım en bencil insansın."

Luo Ji ve Shi Qiang yeraltı şehrinden yeryüzüne çıktıktan sonra hemen arabayla uzaklaştılar. Şehrin sakinleri sokağa dökülmüştü. Trafik çok ağırdı. Eski şehri terk etmeleri yarım saat sürdü ve batıda karayolunda tam gazla sürdüler.

Arabanın televizyonunda, Damlacık'ın saniyede 75 km hızla Dünya'ya yaklaşmakta olduğunu ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermediğini gördüler. Bu da demek oluyordu ki 2-3 saat içinde gelecekti.

Indüksiyon alan güç kaynağının zayıflamasıyla araba yavaşladı ve Shi Qiang hızı korumak için depolamaya geçti. Büyük hibernatör yerleşim alanına ulaştılar ama Yeni Yaşam Köyü #5'i geçip batıya doğru devam ettiler. Nadiren konuştular. Genel olarak yol boyunca sessiz kalıp tüm dikkatlerini televizyondaki son dakika haberlerine vermişlerdi.

Damlacık hız kesmeden Ay yörüngesini geçmişti. Bu hızla sadece yarım saat içinde Dünya'ya ulaşacaktı. Kimse onun nasıl davranacağını bilmiyordu, bu yüzden paniği önlemek için haberler çarpma noktasıyla ilgili öngörüde bulunmadı.

Luo Ji uzun zamandır ertelediği bu karşılaşma ânı için kararlıydı "Da Shi, burada dur," dedi.

Shi Qiang arabayı durdurdu ve dışarı çıktılar. Güneş ufka yaklaşıyordu, çölde iki erkeğin gölgeleri uzamıştı. Luo Ji ayaklarının altındaki kalbi kadar yumuşak olan toprağı çeviriyordu. Ayakta durmaya kuvveti yoktu.

"Elimden geldiğince nüfusun daha az olduğu yerlere ulaşmayı deneyeceğim. Önümüzde bir şehir var, o yüzden ben bu yoldan gideceğim. Sen de yeniden kendi yolunu bul ve mümkün olduğunca benim yönümden uzakta olsun," dedi Luo Ji.

"Ben seni burada beklerim. Bittiği zaman, birlikte geri gideriz," dedi Shi Qiang ve cebinden bir sigara çıkardı. Çakmak için etrafına bakındı ama sonra bu sigaraların çakmağa ihtiyacı olmadığını hatırladı. Uzak geçmişten gelen biri olduğu için bu tür şeylerde alışkanlıkları hiç değişmemişti.

Luo Ji hüzünle gülümsedi. Shi Qiang'ın inanmasını ümit etmişti çünkü en azından bu ayrılığı biraz kolaylaştıracaktı. "İstersen bekle. Zamanı geldiğinde, toprağın diğer tarafına hareket etsen iyi olacak. Darbenin ne kadar güçlü olacağını bilmiyorum."

Shi Qiang gülümsedi ve başını salladı. "İki yüzyıl önce tanıştığım entelektüel birini hatırlatıyorsun. Sendeki ürkek görünümün aynısı onda da vardı. Sabahın erken saatinde Wanhfujing Kilisesi'nin önünde oturup ağladığını hatırlıyorum. Ama iyi gitti. Uyandıktan sonra kontrol ettim. Neredeyse yüz yaşına kadar yaşamış. "

"Damlacık'a ilk dokunan adam Ding Yi hakkında ne düşünüyorsun peki? Birbirinizi tanıyordunuz, değil mi?"

"Ölüm arzusu vardı. Bu konuda hiçbir şey yapamazsın," dedi Shi Qiang ve gün batımıyla giydirilmiş gökyüzüne baktı, fizikçinin neye benzediğini hatırlatıyormuş gibi. "Yine de gerçekten geniş görüşlü bir adamdı, herhangi bir durumu

kabul edecek türden. Hayatım boyunca onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Cidden büyük bir akıl. Dostum, senin ondan öğrenmen gerek."

"Sana tekrar söylüyorum: Biz sadece sıradan insanlarız, sen ve ben," dedi ve saatine baktı, geç kalmak için zaman yoktu. Elini uzatıp Shi Qiang'la tokalaştı. "Da Shi, son iki yüzyıldır benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Güle güle. Belki başka bir yerde tekrar buluşuruz."

Shi Qiang, Luo Ji'nin elini güçlü bir şekilde kavradı, "Saçmalamayı kes! İnan bana, dostum, hiçbir şey olmayacak. Git ve bittiğinde hemen gelip beni al. Akşam içerken dalga geçersem kızma."

Luo Ji hızla arabaya bindi. Shi Qiang'ın onun gözlerindeki yaşları görmesini istemiyordu. Oturduğu yerden dikiz aynasını düzeltip Shi Qiang'a baktı. Sonra son yolculuğuna çıktı.

Belki bir yerde tekrar bir araya geleceklerdi. Son sefer iki yüzyıl ayrı kalmışlardı, bu seferki ne kadar olabilirdi ki? İki yüzyıl önce Zhang Beihai gibi, Luo Ji aniden bir ateist olmaktan nefret etti.

Güneş artık tamamen batmıştı, yolun her iki tarafındaki çöl alacakaranlıkta kar gibi beyaz parladı. Sonra birden aklına iki yüzyıl önce Çin'in kuzeyinde karlarla kaplı alanda Accord marka arabada hayali sevgilisiyle böyle bir yolda olduğunu hatırladı. Zhuang Yan'ın saçlarının rüzgârda nasıl uçuştuğunu hissetti. Saç tellerinin Luo Ji'nin sağ yanağına değdiğinde nasıl gıdıklandığını hatırladı.

Hayır, hayır. Nerede olduğumuzu söyleme! Eğer nerede olduğumuzu bilirsek, o zaman dünya bir harita gibi daralır: Nerede olduğumuzu bilmezsek, o zaman dünyayı sınırsız hissederiz.

Tamam, o zaman kaybolmak için elimizden geleni yapalım.

Luo Ji, her zaman Zhuang Yan ve Xia Xia'yı hayal gücüy-

le dünyaya getirildiğine dair duyguları vardı. Bu düşünce aklına girdiğinde, yüreğine bir bıçak saplandığını hissetti. Çünkü, şu anda sevgi ve özlem dünyadaki, en ıstırap verici şeylerdi. Zihnini boşaltmaya, düşünmemeye çalışırken göz yaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Ama Zhuang Yan'ın güzel gözleri, Xia Xia'nın şen kahkahaları eşliğinde boşluk içinden ortaya çıktı. Tüm dikkatini televizyondaki haberlere vermeliydi.

Damlacık, Lagrange noktasını geçmişti ama sabit hızla Dünya'ya doğru geliyordu.

Luo Ji, görebildiği kadarıyla hiçbir insanın ve binaların olmadığı en uygun olarak düşündüğü yer olarak ova ve dağlar arasına arabayı park etmekti. Araba, şok dalgalarının etkisi dağıtabileceği dağların U şeklinde bir halkayla çevrili vadide durdu. Arabadan televizyonu alıp, iri taneli kuma taşıyıp oturdu.

Damlacık 34,000 km yere eş zamanlı yörüngeye geçti ve uzay kenti Yeni Shanghai'ın yakınından geçti, belde halkı net olarak parlak bir ışığın gökyüzünden hızla geçtiğini gördüklerini söyledi. Haberler darbenin sekiz dakika içinde olacağını açıkladı.

Haberlerde en nihayetinde etkinin enlem ve boylam tahminini belirtti: Çin'in başkentinin kuzey batısı.

Luo Ji bunu zaten biliyordu.

Alacakaranlık şimdi ağır ağır çöküyordu ve gökyüzünün renkleri batıda küçük bir alana çekilmişti, küçük bir göz bebeği gibi kayıtsızca dünyaya bakıyordu.

Luo Ji belki de kalan zamanını geçmiş hayatını düşünerek geçirmeliydi.

Hayatı birbirinden tamamen farklı iki bölüme ayrılmıştı. Bir parçası Duvarabakan olması ve bunun iki yüzyıl sürmesiydi ama yoğun bir şekilde sıkıştırılmış hissediyordu. Sanki dün olmuş gibi bu kısmı hızla hemen geçti. Hayatının bu

kısmı kemiklerine kazınmış aşk da dâhil olmak üzere onun değilmiş gibi görünüyordu. Kısacık rüyalar gibi hissettiriyordu. Eşi ve çocuğunu düşünmeye cesaret edemedi.

Beklentilerinin aksine, bir Duvarabakan olmadan önceki hayatının anıları boştu. Birkaç parça hatırasını denizinden bulup çıkarabilirdi ve biraz daha geçmişe gittiğinde daha da azalıyordu. Liseye gitmiş miydi? Ortaokula gitmiş miydi? İlk aşkı olmuş muydu? Parçalanmış anılarında birkaç tane net çizik bulmak mümkündü. Ama bunları gerçekten yaşamıştı. Ayrıntılar canlıydı ama duygu izi bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Geçmişi kuru kum gibi avucunda sıkıca tutuyordu ama zaten parmaklarının arasındaki boşlukların dökülüp tükeniyorlardı. Hafıza bir nehirdi ve uzun zaman önce cansız nehir yatağından dağınık çakıl taşlarını bırakarak kurumuştu. Lou Ji daima yeni bir şey için arayışa girerek hayatını yaşıyordu ve buna kavuştuğunda onu kaybetmişti.

Luo Ji alacakaranlık dağlara baktı, iki yüzyıldan fazla zaman önce bir kış gecesini burada geçirdiğini hatırlayarak yüz milyonlarca yıldır ayakta duran dağlarda yorgun bir şekilde oturup hayali sevgilisi ona bir keresinde, "Yaşlı köylüler gibi güneşte oturup keyfini çıkarıyorlar," demişti. Kuzey Çin'in ovalarının alanları ve şehirleri uzun zaman önce çöle dönmüştü ama dağlar değişmemiş görünüyordu. Hâlâ düz ve sıradan şekildeydiler ve solmuş otlarla hayıt sarmaşıklar gri kayalar içindeki yarıklardan inatla büyüyordu; ne daha gür ne de daha seyrekti. Kayalık dağlarında gözle görülür herhangi bir değişikliğin olması için iki yüzyıl kısa bir süreydi.

Dağların gözünde insan dünyası neydi? Belki de sadece sakin öğleden sonrasında bazı şeyler görüyorlardı: İlk olarak ovada birkaç küçük canlı görünür, sonra onların sayısı artar ve bir süre sonra bölgeyi hızla doldurup karınca yuvası gibi yapılar dikerler, yapılar içeriden parlar ve bunların

bazılarından duman çıkar. Bir süre sonra ışıklar ve duman kaybolur ve küçük şeylerde ortadan kaybolur, sonrasında ise yapıları devrilip kuma gömülür. Hepsi buydu. Dağlar sayısız kez bunlara şahit olmuştu ve bu kısacık olaylar onlar için ilginç değildi.

En sonunda Luo Ji, en eski hatırasını hatırladı. Bunun kumda başladığını gördüğünde şaşırdı. Bu kendi tarih önce çağındaydı. Neredeydi hatırlamıyordu, insanlar aklına gelmiyordu ama kumlu bir nehir kıyısını çok net hatırlıyordu. Gökyüzünde yuvarlak ay vardı ve ay ışığı altında nehir dalgalanıyordu. Kumu kazıyordu. Çukur kazdığı zaman, su tabanın içine yayılıyordu ve suda küçük bir ay yansıyordu. Kazmaya devam etmişti, çukur sayısı arttıkça ay sayısı da artıyordu.

En eski hafızası buydu. Bundan önce her şey boştu.

Gecenin karanlığında etrafını çevreleyen kumu sadece televizyon ışığı aydınlatıyordu.

Luo Ji zihnini boş tutmaya çalışarak başını sıktı ve sanki muazzam bir el gökyüzünü kaplamış, ona bastırıyordu.

Ama sonra dev el yavaş yavaş çekildi.

Yeryüzünden yirmi bin kilometre uzaklıkta Damlacık yön değiştirdi ve güneşe doğru yöneldi.

Televizyon muhabiri bağırdı. "Dikkat, kuzey yarımküre! Dikkat kuzey yarımküre! Damlacık'ın parlaklığı büyüdü ve çıplak gözle görebilirsiniz!"

Luo Ji yukarı baktı. Görebiliyordu: Çok parlak değildi ancak yüksek hızda kolayca ayırt edilebiliyordu. Meteor gibi gökyüzünden geçti ve batıda kayboldu.

Damlacık sonunda hızını Dünya'ya göreceli hızı sıfıra indirgedi. Lagrange noktası. Bunun anlamı şuydu, ileriki günlerde Damlacık, Dünya ve Güneş arasında olacaktı.

Luo Ji'nin içine başka bir şey olacağına dair bir his vardı. Kuma oturdu ve bekledi. Yanında ve arkasındaki dağlar

yaşlı adamlarmış gibi onunla orada sessizce oturdu ve ona güven duygusu verdi. Şimdilik haberlerde önemli bilgi yoktu, dünya bir felaketin olup olmayacağını endişeyle bekliyordu.

On dakika geçti ama hiçbir şey olmadı. İzleme sistemi hareketsizce asılı duran Damlacık'ı gösterdi. Kuyruğundan itici ışık halkası gitmişti ve yuvarlak başı güneşe bakıyordu. Parlak güneşi yansıtıyordu, üçte biri yanıyor gibiydi. Luo Ji'ye göre, Güneş'le Damlacık arasında bir tür gizli indüksiyon yer alıyor gibi görünüyordu.

Televizyondaki görüntü aniden bulanıklaştı ve ses cızırtılı oldu. Luo Ji çevredeki kargaşayı hissedebiliyordu: Dağlardaki kuş sürüleri uçmaya başladı ve köpekler havlıyordu. Yanlış bir izlenim olabilirdi ama cildinin kaşınmaya başladığını hissetti. Televizyondaki ses ve görüntüdeki titreşim bir an için düzeldi. Daha sonra parazitin hâlâ mevcut olduğu öğrenildi ancak küresel telekomünikasyon sistemleri hızlı bir şekilde anti-parazit özelliğiyle gürültüyü filtreledi. Büyük miktarda izleme verisinin toplanıp analiz edilmesi gerektiğinden bu gelişmeye haberler yavaş yavaş yanıt verebiliyordu. Kesin bir bilgi gelmeyeli on dakika veya daha fazla bir zaman olmuştu.

Damlacık, güneşin amplifikasyon eşiğini aşan yoğunlukta güçlü elektromanyetik dalgaları doğrudan güneşe göndermeye devam ediyordu. Frekans güneşin yükseltebileceği tüm bantları kapsıyordu.

Luo Ji kıkırdamaya başladı ve sonra nefesi kesilene kadar güldü. Evet, o gerçekten de bencildi. Uzun zaman önce bunu düşünmüş olmalıydı. Luo Ji önemli değildi. Önemli olan Güneş'ti. Şu andan itibaren, insanlık artık evrene mesaj göndermek için güçlü bir anten olarak güneşi kullanamazdı.

Damlacık Güneş'i mühürlemişti.

"Hah! Dostum, hiçbir şey olmadı! Gerçekten bunun üzerine bahse girmeliydik," dedi Shi Qiang. Bir anda Luo Ji'nin etrafında belirdi. Bir araba bulup buraya gelmişti.

Luo Ji içinden bir şeyler boşalıyormuş gibi hissetti. Gevşedi ve güneşten dolayı hâlâ sıcak olan kumun üzerine yattı. Bu onu rahat hissettiriyordu.

"Evet, Da Shi, artık gidip yaşayabiliriz. Her şey bitti."

•●•

"Dostum, bu Duvarabakan işlerinde sana yaptığım son yardımdır," dedi Shi Qiang, yola çıkınca. "Bu iş kesinlikle akıl sorunlarına neden oluyor ve sende hasta olmakla suçlanıyorsun."

"Gerçekten öyle olmasını umuyorum," dedi Luo Ji. Dışarıda dün görünün yıldızlar kaybolmuştu ve siyah çölle gece gökyüzü ufukta birbirine karışıyordu. Dünya, Luo Ji'nin zihin gibiydi: Her yer, bir nokta inanılmaz derecede net olarak karanlıktı.

"Aslında biliyorsun, tekrar normale dönmek senin için kolay olacak. Zhuang Yan ve Xia Xia'nın uyanma zamanı geldi. Son bir kaos olmasından dolayı, onların uyanması askıya alınır mı bilmiyorum. Ama alınsa bile, çok uzun süre olmayacaktır. Durumun hızlı bir şekilde normalleşeceğini düşünüyorum. Sonuçta birkaç nesil için ayrılmış zaman hâlâ var. Gidip hayatını yaşayabileceğini sen söylemiyor muydun?"

"Yarın bilgi almak için hibernasyon göçmenlik bürosuna gideceğim." Shi Qiang'ın bu sözleri Luo Ji'nin kalbinde bir parlaklık oluşturdu. Belki eşi ve çocuğuyla birleşmek kurtuluş için tek şansıydı.

Ama insanlık umudun ötesindeydi.

Yeni Yaşam Köyü #5'e yaklaşırlarken Shi Qiang aniden arabayı yavaşlattı. "Bir şeyler yolunda değil," diyerek ileriye doğru baktı. Luo Ji, Shi Qiang'ın baktığı tarafa doğru baktı.

Yerdeki bir ışıkla gökyüzünde bir parıltı gördü. Ama karayolundaki yüksek toprak setlerden ışığın kaynağını göremiyorlardı. Parıltı hareket halindeydi, yerleşim bölgesi ışıkları gibi görünmüyordu.

Araba karayolunda durduğunda garip ve muhteşem bir manzarayla karşılaştılar: Yeni Yaşam Köyü #5 ve çöl arasında ateş böcekleri okyanusu gibi, yoğun ışıklar karayolu üstünü bir battaniye gibi kaplamıştı. Luo Ji bir anda o yoğunluğun insanlar olduğu fark etti. Hepsi şehirden gelmişti ve ışık kıyafetlerinden geliyordu.

Araba yavaş yavaş kalabalığa yaklaştı, önlerindeki insanlar farların parlamasını engellemek için ellerini kaldırdı. Shi Qiang farları kapattı ve şatafatlı tuhaf bakan insanları bırakıp ayrıldı.

"Birisini bekliyor gibi görünüyorlar," dedi Shi Qiang ve onun kadar gerilmiş Luo Ji'ye baktı. Araba durdu. İnerken, "Burada kal ve hareket etme. Ben bir göz atacağım," dedi. Arabadan inip kalabalığa doğru yürüdü. Parlayan duvara doğru insanların içinde Shi Qiang'ın tıknaz vücudu, siyah bir siluet olarak göze çarpıyordu. Luo Ji onun kalabalığa doğru yürüyüşünü izledi. Sonra geri dönüp gelmeden önce birkaç insanla konuştuğunu gördü.

Shi Qiang kapıya yaslandı. "Seni bekliyorlar. Git," dedi ve Luo Ji'nin yüzünü görünce ona güven verdi. "Rahat ol, iyi olacak."

Luo Ji arabadan indi ve kalabalığa gitti. Modern insanların bu giyimlerine aşinaydı ama yine de ıssız çölde yabancı bir duyguyu hissettiriyordu. Ama yaklaştıkça ve insanların yüzlerini gördüğü zaman, kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Hibernasyondan uyandığı zaman her yaştan kalabalığın kendine özgü benzersiz yüz ifadesi öğrendiği ilk şeydi. Bu uzak zaman çağında hibernatörlerle modernler arasındaki fark hemen ayırt edilebiliyordu. Ama Luo Ji'nin şu an gör-

düğü yüz ifadeleri ne modern çağa ne de 21. yüzyıla aitti. Onların hangi çağa ait olduklarını bilmiyordu. Korku onu durduruyordu ama Shi Qiang'ın verdiği güvenle ilerlemeye devam etti. Kalabalığa yaklaştığında onların kıyafetlerindeki görüntüleri görünce sonunda durdu.

Kıyafetlerinin üzerinde bazılarında fotoğraf, bazılarında video olmak üzere hep Luo Ji'nin görüntüleri vardı.

Luo Ji bir Duvarabakan olana kadar nadiren medyada görünmüştü, bu yüzden görsel kaydı çok yoktu. Ama şimdi bu fotoğraf ve video görüntüleri insanların üzerindeki kıyafetlerdeydi. Bazı insanların üzerinde Duvarabakan olmadan önceki fotoğrafları bile vardı. Kıyafetteki görüntüler internetten geliyordu, yani bu görüntüler tüm dünyaya yayılmış demekti. Bu görüntülerin orijinal olduğunu fark etti çünkü üzerlerinde oynama yapılmış gibi görünmüyorlardı. Demek ki bu görüntüler henüz internete yüklenmişti.

Luo Ji'yi görünce kalabalık ona doğru ilerledi. Kalabalıkla arasında iki üç metre kalınca ön sırada olanlar arakadakilerin ilerlemesini durdurdu ve önünde diz çöktüler. Sonra arkada kalan kalabalık a kum boyunca diz çökmeye başladı.

"Efendi, kurtar bizi!" diyen birini duydu. Bu sözler Luo Ji nin kulaklarında çınladı.

"Ahh, Tanrım, kurtar dünyayı!"

"Büyük sözcü, evrenin adaletini sağla!"

"Adalet meleği, insanlığı kurtar!"

İki kişi Luo Ji'ye yaklaştı. Bunlardan biri tıpkı kendisi gibi kıyafetleri parlamayan Hines'tı, diğeriyse parlayan rozetleri ve kurdeleleri olan bir askerdi.

Hines ciddiyetle, "Dr. Luo, BM Duvarabakan Projesi Komisyonu beni temsilcin olarak atadı. Duvarabakan Projesi tekrar canlandırıldı ve yegâne Duvarabakan sen gösterildin," dedi.

Asker, "Ben Güneş Filo Ortak Konferansı Özel Komise-

ri Ben Jonathan. Uyandığınız zaman tanışmıştık. Asya Filosu, Avrupa Filosu ve Kuzey Amerika Filosu, Duvarabakan Yasası'nı yeniden geçerli kıldı ve Duvarabakan statünüzün yeniden tanındığını bildirmem konusunda talimat aldım," dedi.

Hines kalabalığı işaret etti. "Halkın gözünde şu an iki kimliğin var. Tanrıya inananlar için adaletin meleğisin, ateistler için Samanyolu'nda üstün medeniyet için sözcüsün."

Tüm gözlerin Luo Ji üzerinde odaklanmasıyla ortam sessizleşti. Bir süre düşündü ama sadece bir olasılık aklına geldi. "Büyü işe yaradı mı?" diye sordu tüm cesareti ile.

Hines ve Jonathan başını salladı. Hines, "187J3X1 tahrip edildi," dedi.

"Ne zaman?"

"51 yıl önce. Bir yıl önce gözlendi ama hiç kimse bu yıldıza çok dikkat etmemişti. Bu yüzden gözlemler bu öğleden sonra keşfedildi. Güneş Filo Ortak Konferansı'ndaki umutsuz birkaç kişi geçmişten ilham bulmak istedi ve onlar Duvarabakan Projesi'ni ve senin büyünü hatırladı. 187J3X1'e baktılar ve o artık orada değildi. Onun yerinde yıkıntının nebulası vardı. Yıldızın bir yıl önceki yıkıma kadar tüm gözlemsel kayıtlarını taradılar sonra 187J3X1'in patladığı zamanın tüm gözlemsel verilerini çektiler."

"Nasıl tahrip edildiğini biliyorlar mı?"

"187J3X1'in güneş gibi kararlı bir dönemde olduğunu biliyorsunuz. Bu yüzden, novanın patlaması imkânsız olurdu. Ama imhası gözlemlendi: Işık hızına yakın bir nesne 187J3X1'i vurdu. Bu minik nesne anlık gözlendi. Fotoid ismini verdikleri bu nesne yıldız atmosferi çevresine geçti. Hacminin küçük olmasına rağmen, ışık hızına yakındı ki bunun anlamı hedefi vurmasıyla onun güçlendirilmiş relavistik kütlesi 187J3X1'in sekizde birine ulaşmıştı. Hemen yıldızı yok etti. Yıldız'ın dört gezegeni de ayrıca patlamada buharlaştı."

Luo ji, gece karanlığında gökyüzüne baktı, neredeyse hiç yıldız görünmüyordu. İleriye doğru adım attı ve diz çökmüş insanlar ayağa kalkıp onun geçmesi için sessizce yol açtı. O yürürken açılan yol arkadan insanlarla yine kapandı. Soğukta güneşe hasret kalmış gibi herkes ona yakın olmak için önündekini ittiriyordu. Ama yine de ona olan saygılarından dolayı Luo Ji'yi bir daire alanı içinde bıraktılar. Bu parıltılı okyanusta fırtınanın gözü gibi karanlık noktaydı. Bir adam ileri atıldı ve Luo Ji nin önünde yere düştü, adamı zorla durdurdular ve sonra adam Luo Ji'nin ayaklarını öptü. Birkaç kişi daha bunu yapmak için daireye girdi. Durum kontrolden çıkıyor gibi göründüğünde, kalabalıktan birkaç ciddi ses gelince panikleyip geri çekildiler.

Luo Ji yürümeye devam etti ama sonra nereye gittiğini bilmediğini fark etti. Durdu, kalabalıkta Hines ve Jonathan'ı buldu ve onlara doğru yürüdü.

Onların yanına gittiğinde, "Yani şimdi ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Tabii ki, sen bir Duvarabakan'sın ve Duvarabakan Yasası kapsamında her şeyi yapabilirsin," dedi Hines reverans yaparak. "Her ne kadar yasalarda kısıtlamalar olsa da, Uluslararası Dünya'nın tüm kaynakları seferber edilebilir."

"Uluslararası Filo kaynakları dâhil," diyerek ekledi Jonathan.

Luo Ji bi an düşündü ve şöyle dedi. "Şu an herhangi bir kaynağa ihtiyacım yok. Ama eğer Duvarabakan Yasası'yla gerçekten güç..."

"Bu konuda hiç şüphe yok," dedi Hines ve Jonathan başını salladı.

"O zaman iki talebim olacak. İlk olarak tüm şehirlerde düzen yeniden sağlanacak ve normal bir hayat kaldığı yerden devam edecek. Bu istekte hiçbir gizem yok. Eminim anlamışsınızdır."

Herkes başını salladı. Birisi, "Bütün dünya dinliyor, Tanrım," dedi.

"Evet, tüm dünya dinliyor," dedi Hines. "Düzeni sağlamak biraz zaman gerektirecek ama senden dolayı bunu yapabileceğimize inanıyorum." Onun bu sözleri kalabalıkta yankılandı.

"İkincisi: Herkes evine gitsin. Barış içinde buradan ayrılın. Teşekkür ederim!"

İnsanlar dinledikten sonra sessiz kaldılar ama kısa süre sonra mırıldanmalar başladı ve sözler kalabalığın arkasına ulaştı. Kalabalık ilk başta yavaş yavaş ve istemeyerek dağılmaya başladı ama sonra hızlandılar ve arabalarını alıp kent yönünde yola çıktılar. Yol boyunca yürüyen birçok kişi gecede parlayan karınca kolonisine benziyordu.

Sonra çöl yine boşaldı. Sadece Luo Ji, Shi Qiang, Hines ve Jonathan kaotik ayak izleriyle çevrili kumun ortasında kalmıştı.

"Ben gerçekten eski halimden utanıyorum," dedi Hines. "İnsan medeniyeti henüz sadece beş bin yıllık bir geçmişe sahip, biz hayata ve özgürlüğe çok fazla değer veriyoruz. Evrende milyarlarca yıllık geçmişi olan medeniyetler olmalı. Ne tür bir ahlaki değere sahipler? Bununla ilgili bir fikir var mı?"

"Ben kendim için utanıyorum. Birkaç gündür Tanrı'yla ilgili bile şüphelerim vardı," dedi Jonathan, Hines'ın sözünü keseceğini görünce elini kaldırdı. "Hayır, dostum, biz aynı şeyden bahsediyor olabiliriz."

İki adam göz yaşları içinde kucaklaştılar.

"Beyler," diye konuşmaya başladı Luo Ji, onların sırtını okşayarak. "Geri dönebilirsiniz. Eğer size ihtiyacım olursa temasa geçerim. Teşekkürler."

Luo Ji onların mutlu âşık çiftler gibi gidişini izledi. Şimdi sadece Shi Qiang ve o kalmıştı.

"Da Shi, söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Luo Ji ve gülümseyerek Shi Qiang'a baktı.

Shi Qiang, heyecan verici bir sihre şahit olmuş gibi hayretler içerisinde orada öylece duruyordu. "Dostum, korkunç bir şekilde kafam karıştı."

"Ne? Sen benim adaletin meleği olduğuma inanmıyor musun?"

"Benim sana bunu söyleyebilmem için senin öncelikle ölümü yenmen gerekir."

"Peki ya üstün medeniyet sözcüsü?"

"Melekten biraz daha iyi. Ama doğruyu söylemek gerekirse buna da inanamıyorum. Böyle olduğunu asla düşünmemiştim."

"Evrende adaletin ve dürüstlüğün olduğuna inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum"

"Ama sen icra hukukundasın."

"Bilmiyorum, gerçekten kafam karıştı."

"O zaman burada en ayık olan sensin."

"Peki, bana evrendeki adaletten bahseder misin?"

"Pekâlâ, benimle gel." Sonra Luo Ji önde, Shi Qiang arkada, çölde dümdüz yürüdüler. Daha sonra sessizlik içinde uzun bir süre yürüyüp karayolu geçtiler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Shi Qiang

"En karanlık yere."

Onlar, yerleşim alanı ışıklarını bloke eden toprak seti aşıp karayoluna geçtiler. Luo Ji ve Shi Qiang toprağı şöyle bir yoklayıp karanlıkta kumlu zemine oturdular.

"Başlayalım," dedi Luo J. karanlıkta sesi yankılanıyordu.

"Bana benim anlayabileceğim şekilde kolay yoldan anlat. Karmaşık olan hiçbir şeyi anlayamıyorum."

"Herkes anlayabilir, Da Shi. Gerçekten basit. Bu tür şeyleri daha önceden duymuştun. Bunları neden kendin dü-

şünemediğini merak edeceksin. Matematiksel aksiyomları biliyor musun?"

"Lisede geometri dersi aldım. 'İki nokta arasında tek bir düz çizgi çizilebilir.' Bu tür şeyler."

"Doğru, şimdi, kozmik medeniyet için iki aksiyom düzenleyeceğiz. Birincisi, hayatta kalmak medeniyetin birincil ihtiyacıdır. İkincisi, medeniyet sürekli büyür ve genişler ancak evrendeki toplam madde sabit kalır."

"Sonra?"

"Bu kadar."

"Bu küçük şeylerden ne türetebilirsin?"

"Da Shi, bir damla kan ve kurşundan bir davayı çözmenle aynı şey. Bu aksiyomdan yola çıkarak kozmik sosyolojiyi galaktik ve kozmik medeniyetin tam resmini açıklamak için kullanmak mümkün. Bu bir bilim gibi, Da Shi. Her sistemin temel taşı çok basittir."

"Bir şeyler türet de görelim."

"İlk olarak Karanlık Savaş'tan bahsedelim. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın kozmik medeniyetin küçük bir evreni olduğunu söyleseydim, bana inanır mıydın?"

"Hayır. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya parça ve yakıt gibi kaynaklardan yoksundu ama evren değil. O çok büyük."

"Yanılıyorsun. Evren büyük ama hayat daha büyük. Bu ikinci aksiyom anlamına geliyor. Evrendeki madde miktarı sabit kalırken hayat katlanarak büyür. Üsteller matematiğin şeytanlarıdır. Eğer bir bakteri bir okyanusta varsa, yeterli besin olduğu sürece her yarım saatte bir çoğalarak birkaç günde tüm okyanusu doldurabilir. İnsanlık ve Üç Cisim sana yanlış bir izlenim vermesin. Bu iki uygarlık küçücük, bebeklik dönemindeler sadece. Bir medeniyetin belli bir teknoloji eşiğini geçtikten sonra evrende yaşamın genişlemesi korkutucudur. Örneğin insanlığın seyir hızı, bir mil-

yon yıl içinde Dünya medeniyeti galaksiyi doldurabilir. Bir milyon yıl evrene karşı ölçülen kısa bir zamandır."

"Yani sen diyorsun ki, tüm evrende but tür... onların dediğini gibi 'kilitlenme' olması uzun zaman alacak. Öyle mi?"

"Uzun zaman almasına gerek yok. Tüm evren zaten şu an kilitlenmiş durumda. Hines'ın dediği gibi, milyonlarca yıl önce evrende medeniyet başlamış olabilir. Belirtilere bakarsak evren zaten dolmuş olabilir. Samanyolu'nda veya evrende ne kadar kaynak kaldığını ya da boş alan kaldığını kim bilebilir ki?"

"Ama bu doğru değil. Değil mi? Evren boş görünüyor. Üç Cisim'den başka uzaylı hayatı görmedik değil mi?"

"Bunun hakkında da konuşacağız. Bir sigara versene," dedi Luo Ji ve Shi Qiang'ın elinden sigarayı almadan önce şöyle bir etrafı yokladı. Luo Ji konuşmaya devam edeceği zaman, Shi Qiang, onun üç dört metre uzağa gittiğini fark etti. "Uzay boşluğunu hissetmek için mesafeyi artırmamız gerekiyor," dedi Luo Ji ve sonra filtresini bükerek sigarasını yaktı. Shi Qing da kendi sigarasını yaktı. Karanlıkta iki küçük kırmızı gezegen gibi karşı karşıya mesafeli duruyorlardı.

"Tamam, şimdi şu problemi örneklemek için, kozmik uygarlığın en temel modelini kurmak gerek. Bu iki alev topu iki ayrı medeniyeti temsil etmektedir. Evren sadece bu iki gezegenden oluşuyor ve bunlardan başka bir şey yok. Çevremizdeki her şeyi sil. Nasıl, bu duyguyu hissedebiliyor musun?"

"Evet, Böyle karanlık bir yerde bu duyguyu bulmak kolay oluyor."

"Bu iki uygar dünyalardan birine senin uygarlığın diğerine de benim uygarlığım diyelim. Onları ayıran bu büyük mesafeye de yüz ışık yılı diyoruz. Sen benim varlığımı algılayabiliyorsun ancak herhangi bir detay bilmiyorsun. Ama ben senin mevcudiyetinden habersizim."

"Evet."

"Şimdi medeniyetler arasında 'iyilik' ve 'kötülük' kavramlarını tanımlamamız gerekir. Bu kelimeler bilimsel bağlamda çok kompakt değildir. Bu yüzden onların anlamlarını biraz kısıtlamamız lazım: Iyilik, diğer uygarlıklara saldırmak ve yok etmek için adım atmamaktır. Kötülük ise tam tersi."

"Bu iyilik için az bir kısıtlama oldu."

"Şimdi bana yaklaşmak için seçeneklerini düşün. Lütfen, kozmik medeniyet aksiyomlarını süreç boyunca aklında tutmayı unutma, tabii ayrıca mesafeyi ve mekânı da."

"Seninle iletişim kurmayı tercih edebilirim."

"Eğer bunu yaparsan ödeyeceğin bedelin farkında olmalısın: Varlığını benim için gözler önüne sermiş olacaksın."

"Evet, evrende bu küçük bir şey değil."

"Maruz kalmanın farklı dereceleri vardır. Senin yıldızlararası koordinatlarını biliyorsam, bu en güçlü maruz kalmadır. Sonraki senin sadece genel yönünü bildiğim zamandır ve en zayıf olanı da sadece varlığından haberdar olmamdır. Ama maruz kalmanın en zayıf derecesi bile seni aramam için yeterlidir. Çünkü sen benim varlığımı tespit ettiğinden beri, seni bulmamın mümkün olacağını biliyorum. Teknolojik gelişme açısından sadece zaman meselesi."

"Ama, dostum, seninle konuşarak hâlâ risk alabilirim. Eğer kötüysen, bu benim kötü şansımdır. Ama iyiysen, o zaman başka alışverişlerimiz olabilir ve sonuçta iyilik uygarlığında birleşmiş olabiliriz."

"Tamam, Da Shi, şimdi bir düğüm noktasına geldik. Kozmik medeniyet aksiyomlarına geri dönelim: Ben iyi bir medeniyet olsam bile, senin iyi olup olmadığını iletişimin en başında belirleyebilir miyim?"

"Tabii ki hayır. Bu ilk aksiyomu ihlal eder."

"Bu yüzden senin mesajını aldıktan sonra ne yapmalıyım?"

"Doğal olarak, benim iyi mi yoksa kötü mü olduğumu belirlemen gerek. Kötüysem beni ortadan kaldırman gerek, iyiysem iletişime devam edebiliriz."

Luo Ji'nin tarafında alev parladı ve ileri geri hareket etti. Kalkıp dolaşıyordu. "Dünya'da evet ama uzayda hayır. Yeni ve önemli kavramı tanıtacağız şimdi: şüphe zinciri."

"Garip bir terim."

"Bu terim en başından beri vardı ama bana açıklanmadı. Daha sonra onların anlamını bağlamdan çıkardım."

"Kim açıklamadı?"

"Sonra söylerim. Devam edelim. Eğer benim iyi olduğumu düşünüyorsan bu kendini güvende hissetmen için yeterli değil çünkü birinci aksiyoma göre, iyi bir medeniyet başka bir medeniyetin iyi olduğunu öngöremez. Benim, senin iyi ya da kötü olduğunu düşündüğümü bilemezsin. Sonradan senin iyi olduğunu düşündüğümü bilsen bile ve ayrıca ben senin benim iyi olduğumu düşündüğümü bilsem bile, senin benim senin benim hakkımda ne düşündüğünü bilemem. Karmakarışık oldu, değil mi? Bu sadece üçüncü seviye ama bu mantık sonsuza kadar böyle gider."

"Ne demek istediğini anladım."

"Bu şüphe zinciri. Dünya'da gördüğün bir şey değil. Bu ortam içinde, insanlığın paylaştığı ortak özellikler, kültürel benzerlikler, birbirine bağlı ekosistem ve yakın mesafeler, iletişim yoluyla çözülmeden önce şüphe zinciri sadece bir ya da iki seviye uzayabiliyor. Ama uzayda, şüphe zinciri çok uzun olabilir. Karanlık Savaş gibi bir şey iletişimin çözebilmesinden önce zaten gerçekleşmiş olacaktı."

Shi Qiang sigarasından bir nefes aldı ve onun dalgın yüzü bir an için karanlıktan ortaya çıktı. "Karanlık Savaş'ın bize öğreteceği çok şey var gibi görünüyor."

"Doğru. Yıldızlararası Uzay Gemisi Dünya'nın beş gemisi yarı kozmik bir medeniyet kurdu. Ama gerçek değil.

Çünkü birbirine çok yakın tek bir türden oluşuyordu. Ama öyle olmasına rağmen, kısıtlandıkları zaman, şüphe zinciri ortaya çıktı. Gerçek bir kozmik medeniyette, farklı gruplar arasındaki biyolojik farklılıklar çok yüksek olabilir ve kültürel farklılıklar bizim hayallerimizin ötesindedir. Bu da aralarına büyük mesafeler ekler ve neredeyse yok edilemez şüphe zincirleri vardır."

"Bu şu demek mi, biz iyi veya kötü medeniyet olsak da sonuç aynıdır?"

"Doğru. Şüphe zincirinin en önemli yönü bu. Medeniyetimizin ahlak ve toplumsal yapısıyla ilgili değildir. Her medeniyetin zincirin iki ucuyla ilgilenmesi yeterli olacaktır. Medeniyetler iyi veya kötü ne olursa olsun, onlar şüphe zincirine girdiklerinde, hepsi aynıdır."

"Ama eğer sen benden zayıfsan, benim için bir tehdit değilsin. Bu yüzden her zaman seninle iletişim kurabilirim, doğru mu?"

"Bu işe yaramaz. Burada bir sonraki önemli kavramı tanımak gerekir: Teknolojik Patlama. Onun bana bu kavramı açıklaması için zamanı yoktu ama şüphe zincirini anlamaktan çok daha kolay oldu. İnsan uygarlığının beş bin yıllık bir tarihi var ve Dünya üzerindeki yaşam milyarlarca yıla uzanabilir. Ancak modern teknoloji 300 yıl boyunca gelişmiştir. Evren hesaplamalarında bu bir gelişme değildir. Bu bir patlamadır! Teknolojik sıçramalar olasılığı her medeniyetin içinde gömülü bir patlayıcıdır ve eğer bazı dâhili ve harici faktörlerle aydınlatılırsa, bir patlamayla ateşlenir. Bu dünya üzerinde 300 yıl sürdü ama insanlığın tüm kozmik medeniyetlerden hızlı olması için bir neden yoktu. Belki diğer medeniyetlerin teknolojik patlamaları daha hızlı olmuş olabilir. Senden daha zayıf değilim ama bir kez senden mesaj aldım mı varlığını biliyorum ve aramızda bir şüphe zinciri kuruldu. Eğer herhangi bir zamanda teknolojik patlamayı

senin çok ilerinde yaşarsam o zaman senden çok daha güçlüyüm. Evrenin ölçeğinde birkaç yüzyıl parmak şaklatmak gibi kısadır. Senin varlığın ve iletişiminden aldığım bilgiler, en iyi teknolojik patlama olabilir. Bunun anlamı şu: Yeni doğmuş ve büyüyen bir medeniyet olmama rağmen hâlâ senin için büyük bir tehlikeyim."

Shi Qiang karanlıkta Luo Ji'nin alevini izledi ve birkaç saniye düşündü ve sonra kendi sigarasına baktı. "Susmak zorundayım."

"İşe yarayacağını düşünüyor musun?"

Sigaralarını içtiler. Alev topları aydınlandı ve düşüncelerin derinliğinde basit evrenin tanrıları gibi yüzleri karanlıktan ortaya çıktı.

"Hayır, böyle olmaz. Seni bulduğum günden beri eğer sen benden güçlü isen, bir gün beni bulman mümkündür. Ve sonra aramızda bir şüphe zinciri olacak. Eğer sen benden zayıfsan, herhangi bir zamanda teknolojik patlama yaşayabilirsin ve bu durumu değiştirir. Özetle: bir, sen benim varlığımı biliyorsun ve iki, sen var olmaya devam ediyorsun, her ikisi de benim için tehlikeli ve her ikisi de birinci aksiyomu ihlal eder."

"Da Shi, gerçekten çok açık bir zihnin var."

"Şimdiye kadar sana ayak uydurabildim ama yeni başladık."

Luo Ji uzun bir süre karanlıkta sessizce durdu. Yüzü iki üç kez ortaya çıktı ve sonra, "Da Shi, bu bir başlangıç değil, düşüncemiz sonuca ulaştı."

"Sonuç? Hiçbir şey çözmedik ki! Söz verdiğin kozmik medeniyetin resmi nerede?"

"Bir kere varlığımı öğrendiğinde ne iletişim ne de sessizlik bir işe yaramayacaksa, geriye tek bir seçeneğin kalır."

Ardından uzun bir sessizlik içinde iki alev çıktı. Hiç rüzgâr yoktu, karanlık sessizlik, gökyüzü ve çölü bağlayıp

kalın karanlık bir asfalta dönüştürmüştü. En sonunda Shi Qiang'ın ağzından karanlıkta tek bir kelime çıktı:

"Kahretsin!"

"Yüz milyonlarca medeniyetin ve milyarların üzerindeki yıldızların tahmin ettiği bir seçenek ve senin resmin var," dedi Luo Ji karanlıkta başını sallayarak.

"Bu... bu çok karanlık."

"Gerçek evren siyahtır." Luo Ji elini salladı sanki kadifeyi okşuyormuş gibi karanlığı hissetti. "Evren karanlık bir ormandır. Her medeniyet ağaçların arasında gezinip takip eden silahlı bir avcıdır, tıpkı bir hayalet gibi, yolunu engelleyen dalları kenara iterek sessizce yürümeye çalışır. Nefesini bile itinayla alıp verir, avcı dikkatli olmak zorundadır. Çünkü ormanın her yerinde onun gibi gizli avcılar vardır. Eğer başka bir avcı, bir melek veya şeytan, bir bebek veya sendeleyen yaşlı bir adam, peri veya yarı tanrı gibi başka bir hayat bulursa yapabileceği tek şey vardır: ateş açmak ve ortadan kaldırmak. Bu ormanda, cehennem diğer medeniyetlerdir. Kendini gösteren diğer canlı varlıkları hemen ortadan kaldırmaya çalışan sonsuz bir tehdittir her medeniyet. Bu, kozmik medeniyetin resmidir işte. Fermi Paradoksu için açıklamadır."

Shi Qiang başka bir sigara yaktı, sadece biraz ışık olması için.

"Ve bu karanlık ormanda, şenlik ateşini yakıp, "İşte buradayım! İşte buradayım!" diye bağıran ve tüm ilgiyi üzerine çekmeye çalışan insanlık denen aptal bir çocuk var," dedi

"Duyan var mı?"

"Kesin. Ama bu sesler tek başına çocuğun konumunu belirlemek için kullanılamaz. İnsanlık henüz Dünya'nın ve Güneş Sistemi'nin tam konumu hakkında bilgiyi evrene aktarmış değil. Gönderilmiş bu bilgilerden, Dünya ve Üç

Cisim arasındaki mesafeyle Saman Yolu nun genel galaksisi öğrenebilir. Bu iki dünyanın net konumu hâlâ bir sır. Galaksinin çevresinin vahşi doğasında konum bulduğumuzdan beri, biraz daha emniyetliyiz."

"Peki büyüyle ilgili olayın ne?"

"Güneşi kullanarak evrene üç görüntü ilettim. Her biri otuz noktadan oluşan üç boyutlu bir koordinat sisteminin düzlemsek projeksiyonu otuz yıldızın konumunu ihtiva ediyordu. Otuz noktayla üç görüntü birleştirilerek üç boyutlu koordinatlar içine dolduran bir küp alanı oluşturuldu. Bu 187J3X1'in ve onun 29 yıldızının göreceli pozisyonlarını temsil eder. Ayrıca 187J3X1 işaret eden bir etiket de vardır.

"Dikkatlice düşün anlayacaksın. Karanlık ormanda bir avcı, nefesini tutmuş gizlice izliyordu ve sonra aniden önündeki ağaçtan bir parça kabuğun soyulduğunu fark etti. Ormanda ortaya konulmuş bu göz alıcı beyaz ahşabın üzerinde tüm avcıların okuyabileceği karakterlerle yazı yazılmıştı. O konum hakkında ne düşünecek? O kesinlikle birisinin onun için bu malzemeyi hazırlayıp buraya koyduğunu hayal etmiyordu. Bütün olasılıklar dışında, büyük olasılıkla, nerede yaşadığı herkese bildiriyordu bu da demektir ki ortadan kaldırılması gereken bir av vardı. Hareke geçirilmiş birinin işaret bırakması önemli değildi. Önemli olan kilitlenmenin, karanlık orman ruh halinde kırılma noktasında ve bir hamle yapmak için ruh halinin çok hassas olmasıdır. Samanyolu'nda milyarların üzerinde yıldızların olası ve milyarlarca uygarlığın olması gibi ormanda milyonlarca avcı olduğunu varsayım. Belki bunlardan dokuz yüz bin tanesi bu işaretlemeyi göz ardı edecektir. .Geriye kalan yüz bin, dokasn bini konumu soruşturacak ve hiçbir hayatın olmadığını onayladıktan sonra, dikkate almayacak. Ancak geriye kalan on bin avcıdan mutlaka birisinin seçimi bu konuma ateş etmek olacak. Teknolojik gelişmenin belli bir seviyede

olduğu medeniyetler için saldırmak daha güvenli ve soruşturmadan daha kolaydır. Gerçekten orada bir şey yoksa o zaman kayıp olmaz. Şimdi, avcı göründü." dedi Luo Ji.

"Büyünüz artık gönderilemez, değil mi?"

"Doğru, Da Shi. Büyünün bütün galaksiye yayımlanması gerekiyor. Ama güneş kilitlendi, bu yüzden artık gönderilemez."

"İnsanlık sadece bir adım mı geç kaldı?" diye sordu Shi Qiang ve sigarasının ucunu bir kenara fırlattı. Sigara düşerken alevi karanlıkta bir yay çizdi, bir anlığına kum zeminde küçük bir daire aydınlattı.

"Hayır, hayır. Bir düşünsene: Güneş mühürle kapatılmamış olsaydı ve ben onlara karşı bir lanet göndermekle Üç Cisim'i tehdit etmiş olurdum. Bu durumda ne olacaktı?"

Rey Diaz gibi taşlanarak ölmüş olurdun ve sonra onlar bu yönde düşünmenin yasak olduğunu söyleyen bir yasayı yürürlüğe koyardı."

"Doğru, Da Shi. Biz zaten Samanyolu'nun genel rotası ve Güneş Sistemi ile Üç Cisim arasındaki mesafeyi biliyoruz. Üç Cisim'in yerinin açığa çıkmasıyla, Güneş Sistemi'nin yerinin açığa çıkması eş değerdir. Bu bir ölüm stratejisidir. Belki geç bir adımdır. Ama insanlığın asla atamayacağı bir adımdır."

"Daha sonra Üç Cisim'i yeniden tehdit etmeliydin."

"Her şey çok garip oldu. Bu fikir hakkında hiçbir zaman emin değildim. Bu yüzden onaylanmasına ihtiyacım vardı. Sonuçta zaman çoktu. Ama asıl sebep kalbimin derinliklerindeydi. Gerçekten zihinsel gücüm yoktu. Diğerlerinin yapabileceğini düşünmüyorum."

"Şimdi düşünüyordum da bugün belediye başkanını görmeye gitmemeliydik. Bu durumu... eğer dünya öğrenirse, o zaman daha da umutsuz. İlk iki Duvarabakan'ın nasıl son bulduğunu düşünsene."

"Haklısın. Aynı şey bana da olabilir, bu yüzden umarım ikimiz de bir şey söylemeyiz. Ama yine de, bir keresinde biri bana: ben her şekilde görevimi yerine getirdim demişti."

"Dostum, merak etme. Ben bir şey söylemeyeceğim."

"Ne olursa olsun, artık hiç umut yok."

Onlar toprak set boyunca ve hafif karanlık karayolu boyunca yürüdüler. Yerleşim alanındaki seyrek ışıklar bile onların gözünü kamaştırmak için yeterliydi.

"Bir şey daha var. Bahsettiğin biri vardı?"

Luo Ji duraksadı. "Unut gitsin. Bilmen gereken tek şey kozmik medeniyet aksiyomları ve karanlık orman teorisi benim icadım değildi."

"Yarın hükümetle çalışmak için şehre gidiyorum. İleride herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa sadece söyle."

"Da Shi, gereğinden fazla yardım ettin. Yarın bende şehre gideceğim Hibernasyon Göçmenlik Bürosuna, ailemi uyandırmak için."

Luo Ji'nin beklentilerinin aksine, Hibernasyon Göçmenlik Bürosu, Zhuang Yan ve Xia Xia'nın uyandırılmasının hâlâ engelli olduğunu söyledi ve büro müdürü Luo Ji'nin Duvarabakan yetkilerinin bu konuda etkisiz olduğunu ona açıkça anlattı. Luo Ji durumun ayrıntılarını Hines ve Jonathan ile görüştü. Ama onlar Duvarabakan Yasası'nın yeni bir hüküm içererek revize edildiğini söyledi. Yeni hükme göre, BM ve Duvarabakan Proje Komisyonu, Duvarabakan'ın işine odaklanması için gerekli tüm adımlar atılmaya başlandı. İki yüzyıl sonra BM bir kez daha Luo Ji'yi zorlamaya ve kontrol altında tutmak için onun durumunu kullanıyordu.

Luo Ji şu an kaldığı hibernatör yerleşim yerinde kalmak istediğini ve dışarıdan gelecek rahatsızlıklardan uzak tutulması yönünde talebi olduğunu söyledi. Bu istek sadakatle yürütüldü. Yeni Yaşam Köyü #5 boyunca sakinlik sağlandıktan sonra, haber medyaları ve seyyah kitleleri belli

bir mesafede tutuldu. Tüm bunlar hiç olmamış gibi bir şey oldu.

İki gün sonra Luo Ji canlandırılan Duvarabakan Projesi'nin ilk oturumuna katıldı. Kuzey Amerika'daki BM yeraltı karargâhına gitmedi. Ama Yeni Yaşam Köyü #5'te rahatsız evinin odasındaki sıradan televizyondaki video bağlantısıyla katıldı.

"Duvarabakan Luo Ji, sizin öfkenizle yüzleşmeye hazırdık," dedi komisyon başkanı.

"Kalbim yanmış bir kül yığını. Artık, öfke yeteneği artık yok," dedi Luo Ji, kanepede tembel tembel uzanıyordu.

Başkan başını salladı. "Bu harika bir tutum. Komisyon sizin köyü terk etmeniz gerektiğini hissediyor. Bu küçük yer, Güneş Sistemi'nin savunması için uygun bir komuta merkezi değil."

"Xibaipo'yu biliyor musunuz? Buraya yakın küçük bir köy. Ulusumuzun kurucuları tarihteki en büyük saldırılardan birini orada komuta etti."

Başkan başını salladı. " Açıkçası hiç değişmemişsiniz. Pekâlâ. Komisyon alışkanlıklarınıza ve seçimlerinize saygı duyuyor. Çalışmaya başlamalısınız. Önceki gibi olmayacak. Sizin talebinizle her zaman çalışacaksınız. Öyle mi?"

"Çalışamıyorum. Benim çalışma koşullarım artık yok. Yıldız gücünü kullanarak büyümü evrene yayımlayabilir misiniz?"

Asya Filosu temsilcisi, "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. Damlacık'ın güneşin elektrik dalgalarını yok etmesi devamlıdır. Ve biz bunun diğer dokuz Damlacık ta güneş sistemine ulaşmasıyla önümüzdeki iki üç yıl içinde de durmayacağını beklemiyoruz," dedi.

"O zaman benim yapabileceğim bir şey yok."

Başkan, "Hayır, Duvarabakan Luo Ji. Yapmadığınız daha önemli bir şey var. Siz, BM ve Güneş Filo Ortak

Konferansı'na büyünün sırrını ifşa etmiş değilsiniz. Bir yıldızı yok etmek için nasıl kullandınız?"

"Bunu size söyleyemem."

"Eğer karın ve çocuğunun uyandırılması gibi bir koşul olsaydı?"

"Bu böyle bir anda söylenecek aşağılık bir şey."

"Bu gizli bir oturum. Ayrıca Duvarabakan Projesi, modern toplumda bir yere sahip değil. Canlandırılmış Duvarabakan Projesi demek, tüm kararlar BM'nin Duvarabakan Projesi Komisyonu tarafından iki yüz yıl önceki geçerliliğindedir. Ve bu kararlar doğrultusunda, Zhuang Yan ve çocuğunuz Xia Xia Kıyamet Savaşı'nda uyandırılacaktır."

"Kıyamet Savaşı'nda mücadele etmeyecek miyiz?"

"Ana Üç Cisim Filosu henüz gelmediğinden beri, iki Uluslararası da böyle düşünmüyor."

"Büyü sırrının tutulması bir Duvarabakan olarak benim görevimdir. Aksi halde insanlık son umudunu kaybeder, her ne kadar hiç umut yokmuş gibi görünse de."

Sonraki duruşmalarda, Luo Ji içeride kaldı çok fazla içti ve devamlı sarhoş bir durumdaydı. İnsanlar onun bazen üstü başı darmadağın olduğunu ve sakalı uzun olduğunu gördü. O tam bir serseri gibi görünüyordu.

Sonraki Duvarabakan Projesi oturumuna yine evden katıldı.

"Duvarabakan Luo Ji, durumunuz bizi endişelendiriyor," dedi Başkan, Luo Ji'nin bu darmadağın halini görünce. Luo Ji'nin odasının etrafındaki kamerayı yönettiğinde kurul şişelerle çevrili olduğunu görebiliyordu.

Avrupa Topluluğu temsilcisi, "Aklınızı başınıza alıp normal durumunuza döndüyseniz, çalışmaya başlamanız gerekir," dedi.

"Beni neyin normale döndüreceğini biliyorsunuz."

"Eşinizin ve çocuğunuzun uyanışı, bu gerçekten önemli

değil," dedi başkan. "Sizi kontrol etmek için onları kullanmak istemiyorum. Sizi kontrol edemeyeceğimizi biliyoruz. Ama önceki komisyon tarafından verilmiş bir karardır. Bu yüzden bazı gereklilikler olmalı. Sözün özü: Bir koşul olmalı."

"Sizin koşulunuzu reddediyorum."

"Hayır, hayır, Dr. Luo durum değişti."

Başkanın sözleriyle birlikte Luo Ji'nin gözleri parladı ve koltukta dik oturdu. "Ve şimdi ki durum..."

"Basit, daha basit olmazdı. Sadece bir şey yapmak zorundasın."

"Eğer evrene büyü gönderemiyorsam, yapabileceğim bir şey yok."

"Yapacak bir şey düşünmek zorundasın."

"Demek istediğiniz, anlamsız bir şey olabilir mi?"

"Halka önemli görünmesi şartıyla. Onların gözünde, sen ya kozmik adalet gücünün sözcüsü ya da cennetten gönderilen adalet meleğisin. En azından bu kimlikler mevcut durumun dengelenmesinde kullanılabilir. Eğer hiçbir şey yapmazsan, bir süre sonra halkın inancını kaybedeceksin."

"İstikrarın bu şekilde sağlanması tehlikelidir. Belanın sonu yok."

"Ama şu anda ihtiyacımız olan şey küresel durumu stabilize etmektir. Dokuz Damlacık üç yıl içinde Güneş Sistemi'ne geliyor. Ve bununla başa çıkmaya hazır olmalıyız."

"Ben gerçekten kaynakları israf etmek istemiyorum."

Başkan, "Bu durumda, komisyon size bir görev verecek. Kaynakların israf olmayacağı bir görev. Ben Güneş Filo Ortak Konferans başkanına soracağım ve sonrasında sana açıklayacağım" derken, video üzerinden katılan Güneş Filo Ortak Konferansı başkanına işaret etti. Güneş Filo Ortak Konferansı başkanının uzay tabanlı bir bina içinde olduğu

belliydi. Çünkü arkasındaki geniş pencerede yıldızlar yavaş yavaş değişiyordu.

O, "Onlar dört yıl önce son yıldızlararası toz bulutu geçtiği zaman, dokuz Damlacık'ın tahmini varışı Güneş Sistemi'nde elde edilen hız ve ivme tahminlerine dayanır. Bundan farklı olarak onlar motorların ışık yaymadan çalışırlar. Onlar başka bir yüksek frekanslı elektromanyetik radyasyon yaymayacağı konum sağlayabilir. İnsanlık ilk Damlacık'ı başarıyla izledikten sonra, bu büyük ihtimalle kendi kendini ayarlamasıdır. Uzayda bu tür küçük, koyu gövdelerin bulunması ve izlenmesi inanılmaz zor. Biz onların izlerini kaybettik. Onlar Güneş Sistemine ulaşacağı zamanı biz bilmiyoruz. Biz bile onların geldiğinin nasıl tespit edileceğini bilmiyoruz.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu Luo Ji.

"Biz, Kar Projesi'ne yol gösterebilirsiniz diye umuyoruz."

"Bu da ne?"

"Neptün yağ filmi ve Yıldız hidrojen bombası kullanılarak, uzay toz bulutları üreteceğiz. Damlacıklar geçerken iz bırakacaktır."

"Şaka yapıyor olmalısınız. Farkındasınızdır, ben uzay hakkında tamamen bilgisiz değilim."

"Siz bir zamanlar gök bilimciydiniz. Siz daha bile nitelikli projeye önderlik edebilirsiniz."

"Toz bulutu geçen sefer başarılı oldu, çünkü hedefin yaklaşık yolu biliniyordu. Ama şimdi biz hiçbir şey bilmiyoruz. Eğer dokuz Damlacık hızlanırsa veya karanlık iken rota değişirse, sonra onlar başka bir taraftan Güneş Sistemi'ne girebilirler! Toz bulutunu nereye yayacaksınız?"

"Her yöne."

"Demek istediğiniz, siz Güneş Sistemi'ni kuşatmak için toz topu mu üreteceksiniz? Eğer durum buysa o zaman siz tanrı tarından gönderilmişsiniz."

"Toz topu imkânsız ama ekliptik düzlem üzerinde asteroit kuşağıyla Jüpiter arasında toz halka yapabiliriz."

"Ama Damlacıklar ekliptik düzlem dışında girerse ne olur?"

"Bunun yolu yok. Ama astrodinamik bakış açısından, Damlacık grubu, Güneş Sistemi'nde her gezegeni karşılar daha sonra büyük olasılıkla ekliptik düzlemi üzerinde giriştir. Bunu ilk damlacık yaptı. Bu şekilde, toz bulutu onların izlerini yakalayabilir ve bir kez yakalandı, Güneş Sistemi optik izleme sisteminin bunların üzerine kilitlemesi mümkün olacak."

"Ama bunun ne anlamı var?"

"En azından damlacık grubunun Güneş Sistemine girdiğini bileceğiz. Onlar uzayda sivil hedeflere vurabilir. Bu yüzden tüm gemilerin bunu hatırlaması gerekecek veya en azından uzay gemileri Damlacık rotası üzerinde olacak. Ve uzay şehirlerinin sakinleri Dünya'ya tahliye edilmesi gerekir, çünkü bunlar zayıf hedeflerdir."

"Daha da kritik bir konu var," dedi Duvarabakan Proje Komisyon başkanı. "Derin uzaya uzay aracının olası çekilmesi için güvenli yolların belirlenmesi"

"Derin uzaya çekilme? Biz Kaçış'tan bahsetmiyoruz değil mi?"

"Eğer bu adı kullanman gerekiyorsa."

"Kaçışı neden şimdi başlatmıyoruz?"

"Mevcut siyasi koşullar buna izin vermez. Ama damlacık grubu dünya ya yaklaştığında sınırlı ölçekli uçuş uluslararası toplum tarafından kabul edilebilir hale gelebilir. Tabii ki bu sadece bir olasılık. Ancak BM ve filoların bunun için hazırlık yapması gerekir."

"Anlıyorum. Ama Kar Projesi gerçekten beni gerektirmez."

"Gerektirir. Jüpiter'in yörüngesi içinde bile toz bulutu

oluşturmak büyük bir iştir ve neredeyse on bin yıldız hidrojen bombaların yayılması on milyon tondan fazla yağ filminin ve muazzam bir uzay filosunun oluşumu gerekir. Üç yıl içinde gerçekleştirmek için, mevcut statü ve prestijden yararlanarak, iki uluslararası kaynakların koordinesi organize edilmelidir."

"Eğer görevi üstlenmeyi kabul edersem, onları ne zaman uyandıracaksınız?"

"Proje bir kez başlatıldı, söylediğim gibi bu konu sorun olmayacak."

Ama Kar Projesi asla tamamen başlamadı.

İki Uluslararası projeyle ilgilenmedi. Halkın istediği küresel kurtuluş için bir stratejiydi, sadece düşmanın varışıyla ilgili onları bilgilendirecek bir plan değil, bu yüzden onlar kaçabilirdi. Ayrıca onlar bunun bir Duvarabakan fikri olmadığını biliyordu. Bu sadece onun otoritesini sömürüp BM ve Güneş Filo Ortak Konseyi tarafından uygulanan bir plandı. Kar Projesi'nin tam olarak başlaması tüm uzay ekonomisinin de durma noktasına getirecek ve Dünya üzerinde ve filoda genel ekonomik durgunluğa yol açacaktı. Ayrıca BM'nin tahminin aksine, Damlacıklar yaklaştıkça Escapism halkın gözünde daha da itici olmuştu. Böylece iki Uluslararası sevilmeyen bu plan için böylesi yüksek bir harcama yapmada isteksizdi. Sonuç olarak, hem filo kuruluşunun Neptün üzerinden yağ filmi toplaması hem de yeterli yıldız hidrojen bombası imalatı çok çok yavaş ilerledi.

Ama Luo Ji bu projeye tüm benliğiyle dâhil oldu. Başta BM ve Güneş Filo Ortak Konferansı ihtiyaç duyulan bir kaynak olarak onun prestijinden faydalanmak istemişti. Ama Luo Ji Projenin her detayına kendini adadı, teknik komite bilim adamları ve mühendisleriyle uykusuz geceler geçirdi ve bir çok fikir önerisinde bulundu. Örneğin, yörüngede belirli bir hareket ölçüsü olanağı sağlamak için küçük yıldızlararası

iyon motoru her bomba üzerine kurulabilir. Farklı bölgelerde yıldız bulut yoğunluğu ayarlamak mümkündür. Daha da önemlisi hidrojen bombası saldırı silahı olarak hareket edebilir. Luo Ji onları 'Uzay Mayını' olarak adlandırmıştı. Yıldız hidrojen bombalarının damlacıkları yok etmesi imkânsız olduğunun kanıtlanmış olmasına rağmen, uzun vadede Üç cisim gemilerine karşı kullanılabilir. Çünkü onların gemilerinin güçlü etkileşim malzemelerinden inşa edildiğine dair hiçbir kanıt yok. Luo Ji bizzat kendisi her bombanın dağıtımı için yörünge belirledi. Modern teknolojik açıdan bakıldığında, fikirleri yirmi birinci yüzyılın cehalet ve saflığıyla dolu olabilir ama onun prestiji ve Duvarabakan statüsü önerilerinin çoğunun benimsendiği anlamına geliyordu. Luo Ji kaçışın anlamı olarak Kar Projesi'ni iyileştirdi. Gerçekten kaçmak istediğini biliyordu, ve bunun en iyi yolunun şu anda projeye kendini derinden dâhil etmekti.

Ama bu proje onun dünyasında daha da büyük hayal kırıklıkları yarattı. Herkes onun en kısa sürede karısını ve çocuğunu görebilmek için büyük ölçüde önemsiz olan bir projeye kendini bağladığını biliyordu. Tüm dünya asla gerçek olmayacak bir kurtuluş planı için bekledi. Luo Ji, yıldız gücü kullanarak büyü göndermek dışında bir şey yapmak için hiçbir gücü olmadığını defalarca medya da ilan etti.

Bir buçuk yıl sonra durma noktasına gelen Kar Projesi Neptün'den sadece 1,5 milyon ton yağ filmi toplamıştı. Hatta Sis Şemsiyesi için toplanan 600.000 tonda eklendiğinde ortay çıkan rakam proje için gerekli olan miktardan hâlâ çok uzaktı. Sonuç olarak 3614 yıldız hidrojen bombası yağ filmiyle sarılıp güneşten iki AU uzaktaki yörüngede yayılmıştı. Bu amaçlanan sayının beşte biri bile değildi. Patlatıldıkları zaman, güneşin yörüngesinde çok sayıda bağımsız toz bulutu oluşturması yerine devamlı toz bulutu kemeri, uyarı olarak büyük ölçüde bunların etkinliğini azaltır.

Umudun kısa sürede hayal kırıklığına döndüğü dönemde, heyecanla beklenen 1,5 yıldan sonra, halkın Duvarabakan Luo Ji'ye olan inancı ve sabrı kaybolmuştu.

Uluslararası Astronomi Birliği genel kurul toplantısında, 2006 yılında Dünya çapında dikkat çekici bir olay olan Plüton'un gezegenlikten çıkarıldı. Ve bu fikrin doğruluğuna inanan astronomlar ve astrofizikçilerin çoğu 187J3X1 yıldızının patlamasının tamamen bir şans olduğu görüşündeydi. Bir astronom olarak Luo Ji yıldızların patlayabileceği belli işaretler keşfetmiş olabilirdi. Teori geçersizdi ama buna inanan insanların sayısının gittikçe artması halkın gözünde Luo Ji'nin prestijinin düşmesini hızlandırdı. Halkın gözünde görüntüsü Mesih'ten sonra yavaş yavaş dolandırıcılığa dönüşüyordu. O hâlâ BM tarafından verilen Duvarabakan statüsünden keyif alıyordu, Duvarabakan Yasası halen yürürlükteydi ama Luo Ji'nin artık gerçek gücü yoktu.

Kriz dönemi, 208 yıl.

Üç Cisim Filosu'nun Güneş Sistemi'ne Uzaklığı: 2.07 ışık yılı

Soğuk ve yağmur çiseleyen bir sonbahar günü öğleden sonrasında, Yeni Yaşam Köyü #5 Sakinleri kurulu toplantıda bir karar verdi. Karara göre; Luo Ji mahalle sakinlerinin normal hayatını etkilediği gerekçesiyle buradan gönderilecektir. Kar Projesi devam ederken, Luo Ji sık sık toplantılara katılmak için dışarı çıkıyordu ama yine de zamanının büyük kısmı hâlâ bu bölge de geçiyordu ve evden çeşitli Kar Projesi kuruluşlarıyla temasa geçiyordu. Zaman zaman kalabalık insan gurupları binasının önünde toplanıp onunla alay etmesi veya pencereye taş atmasıyla onun statüsü reddedildi. Medya gösteri içinde sayısız protestolarla gazetecilere haber yapıyordu. Ama Luo Ji'nin gönderilmesinin asıl nedeni hibernatörlere mutlak bir hayal kırıklığı idi.

Toplantının ertelendiği akşam, Mahalle komitesi yöneticisi konsey kararını bildirmek için Luo Ji'nin evine gitti. Defalarca kapı ziline bastıktan sonra mandallanmamış kapıyı iterek açtı ve odayı dolduran alkol, duman ve ter kokusundan tıkandı. Duvarları sadece bir dokunuşla herhangi bir yere getirilebilen şehir tarzındaki bilgi yüzeylerine dönüşmüştü. Karmaşık veri ve eğriler dolu karışık görüntüler duvarları doldurmuştu. Duvarlar uzayda asılı büyük bir küreyi gösteriyordu. Bu küre yağ filmi içine sarılmış yıldız hidrojen bombasıydı. Şeffaf filmle çevrili bomba yöneticiye çocukların bir zamanlar Luo Ji'yle oynamaktan hoşlandık-

ları bilyeleri hatırlattı. Yavaşça dönüyordu. İyon motorundan dolayı küçük bir kutbu ve kürenin pürüzsüz yüzeyinde küçük bir güneşin yansıması vardı. Göz kamaştırıcı tüm bu ekranlar odayı şatafatlı bir kutuya dönüştürmüştü. Işıklar kapalı olduğu için tek aydınlatma kaynağıydı, her şey bulanık renk içinde eriyordu bu yüzden fiziksel varlıkları ve görüntüleri ilk bakışta ayırt etmek güçtü. Yöneticinin gözleri ortama alıştıktan sonra, bir uyuşturucu bağımlısını arıyor gibi, şişe ve sigara izmaritleriyle çevrili yerleri, çöp yığını gibi birikmiş kıyafetlerin olduğu yerlere baktı. Sonunda Luo Ji'yi çöplerin arasında buldu. Köşede kıvrılmış, görüntülerin arkasında siyah bir alanda öylece duruyordu. İlk başta Luo Ji'nin uyuduğunu düşündü ama sonra onun boş bakışlarının çöp yığınlarının olduğu yere sabitlendiğini fark etti. Gözleri kanlanmıştı, bitkin bir yüzü vardı. O kadar zayıflamıştı ki kendini bile taşıyamayacak gibi görünüyordu. Luo Ji, yöneticinin geldiğini duyunca, yavaşça ona doğru döndü ve selamladı. Luo Ji'nin başını sallamasıyla yönetici sadece onun yaşadığını anladı. Fakat iki yüzyıldır çektiği acı onun bedenini iflas ettirmişti. Yöneticinin içinden tamamen tükenmiş olan bu adam için en ufak bir merhamet göstermek doğru gelmedi.

Onların dönemindeki insanlar gibi, yönetici, dünya ne kadar karanlık olursa olsun nihai adaletin görünmeyen bir yerde mevcut olduğunu hissediyordu. Luo Ji ilk önce bu inancı doğrulamış ve sonra acımasızca paramparça etmişti. Yöneticinin hayal kırıklığı Luo Ji'yle utanç ve sonra da öfkeye dönmüştü. Sakin bir şekilde toplantıda varılan kararı açıkladı.

Luo Ji ikinci kez başını yavaş yavaş salladı. Sonra şişmiş boğazıyla ses çıkarmak için kendini zorladı. "Yarın ayrılacağım. Gitmem gerekiyor. Yanlış bir şey yaptıysam, lütfen beni affedin."

İki gün sonra yönetici onun son sözlerinin anlamını öğrendi.

Aslında, Luo Ji o gece ayrılmayı planlıyordu. Mahalle komitesi yöneticisinin çıktığını gördükten sonra, ayakları titreyerek kalktı ve içinde birkaç parça eşya olan çantasını bulmak için yatak odasına gitti. Depodan aldığı üçgen kürekle ittirerek çantayı indirdi. Yerden pis ceketini alıp çantaya koydu ve çantasını sırtına alıp dışarı çıktı. Arkasında bilgi duvarları yanmaya devam etti.

Binadan ayrılırken koridor boştu, sadece muhtemelen okuldan dönen küçük bir çocuk garip bir ifadeyle bakarak koştu. Dışarıda hâlâ yağmur yağdığını gördü ama şemsiye için geri dönmek istemiyordu. Korumaların dikkatini çekmemek için arabayla gitmedi. Cadde boyunca yürüdü kimseyle karşılamadan koşarak mahalleyi terk etti. Sonra mahalle dışındaki orman koruma kuşağının dışına yürüdü ve o çöldeydi. Yüzüne çiseleyen yağmur soğuk ellerinin okşuyor gibiydi. Çöl ve gök alacakaranlık pusundaydı, geleneksel resim boşluğu gibi. Kendisinin bu boş alana eklendiğini hayal etti, Zhuang Yan'ın geride bıraktığı resim gibi.

Karayoluna ulaştı ve sonra el sallayarak üç kişilik bir ailenin arabası durdurdu. Aile onu sıcak karşılamıştı. Onlar eski şehre dönüş yolunda olan üç hibernatördü. Çocuk küçük ve anne gençti. Ve Onlar birbirlerine fısıldayarak ön koltukta babanın yanına sıkışmıştı. Çocuk bazen başını annesinin göğsüne yaslıyordu ve bazen bir konu hakkında üçü hep birlikte kahkahayı patlatıyordu. Luo Ji büyülenmişcesine izliyordu. Ama yirmi birinci yüzyıldan eski şarkıların arabada yüksek sesle çalmasından dolayı ne söylediklerini duymuyordu. Luo Ji yol boyunca 'Katyusha' ve 'Kalinka'nın da dâhil olduğu beş altı şarkı dinledi. 'Tonkaya Ryabina' şarkısı dinlemek için bir özlem duyuyordu. Bu

şarkıyı iki yüzyıl önce göle karlı dağları göle yansıyan köy de hayali sevgilisiyle birlikte söylemişti.

Çocuk geriye bakarken yaklaşan bir arabanın farları arka koltuğu aydınlattı. Çocuk daha sonra tekrar Luo Ji'ye bakıp bağırdı. "Hey, Duvarabakan'a benziyor!" Çocuğun ebeveynleri ona bakmak için döndü be Luo Ji, Duvarabakan olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Tam o sırada "Tonkaya Ryabina" çalmaya başladı.

Arabayı durdu. "İn arabadan," dedi çocuğun babası soğuk bir sesle. Anne ve çocuk dışarıda sonbahar yağmuru yağarken soğuk ifadelerle onu bakıyordu.

Luo Ji kıpırdamadı. Şarkıyı dinlemek istedi.

"Lütfen, in arabadan," dedi adam ve Luo Ji onların gözündeki kelimeleri okuyabiliyordu: Dünyayı kurtaramamak sizin suçunuz değil ama yine de dünyaya verilen tek umudu parçalamak affedilemez bir suçtur.

Arabadan inmek zorunda kaldı. Çantasını arakasından dışarı attılar. Araba hareket ederken biraz daha 'Tonkaya Ryabina' dinlemek için sonra gücünü toplayıp birkaç adım attıktan sonra koştu. Şarkı soğuk yağmurlu gecede kayboldu.

Şimdi eski şehrin kenarındaydı. Yağmurlu gecede yüksek binalar karanlıkta öylece ayakta duruyordu ve her binada yalnız gözlere benzeyen dağınık ışıklar vardı. Nihayet otobüs durağına geldi ve gitmek istediği yöne giden sürücüsüz halk otobüsü gelmeden önce orada yaklaşık bir saat oturup yağmurdan korundu. Otobüs boş sayılırdı, eski şehirden hibernatörlere benzeyen altı yedi kişi oturuyordu. Kimse konuşmadı ve Luo Ji sonbahar gecesinin karanlığında sessizce oturdu. Yolculuk bir saat kadar sorunsuz geçti, birisi otobüsteki herkese onun kim olduğunu söyleyince, hem birlikte otobüsü terk etmesini istediler. Otobüs bileti

parasını ödediğini bu yüzden kesinlikle oturma hakkı olduğunu söylese de gri saçlı yaşlı bir adam para çıkarıp ona attı ve otobüsten inmeye zorladılar.

Otobüs hareket edince pencereden birisi başını dışarı çıkarıp "Duvarabakan, o kürekle ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kendi mezarımı kazıyorum?" dedi Luo Ji, otobüsten kahkaha yükseldi.

Hiç kimse onun doğruyu söylediğini bilmiyordu.

Yağmur hâlâ yağıyordu. Çok fazla araba yoktu ama neyse ki gideceği yer çok uzak değildi. Sırt çantasını omuzlayıp devam etti. Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra, yoldan çıkıp tali yola girdi. Bu yolun sokak lambaları çok uzaktı, ayaklarını önünü aydınlatmak için çantasından bir el feneri çıkardı. Yola yürümesi çok zordu, ayakkabıları çok ıslanmıştı. Çamurun içinde tekrar tekrar kaydı, bu yüzden çantasındaki küreği baston olarak kullanmak zorunda kaldı. Önünde siz ve yağmur vardı ama o doğru yönde yürüdüğünü biliyordu.

Yağmurlu gecede bir saat kadar yürüdükten sonra mezarlığa ulaştı. Mezarlığın yarısı toprağa gömülüyken diğer yarısı zeminin üstündeydi. Mezar taşları üzerindeki satırları görebilmek için el feneri kullandı. Gösterişli anıtları görmezden gelip sadece küçük taşlar üzerindeki yazıtlara baktı. Yağmurun taşların üzerindeki parlaması yanıp sönen gözler gibiydi. Mezar taşlarının hepsinin yirminci ve yirmi birinci yüzyılda inşa edildiğini fark etti. Bu insanlar, dünyanın sonsuza dek var olacağına inanarak yaşamış şanslı insanlardı.

Aradığı mezar taşını bulacağından umudu yoktu. Ama sonunda hemen buldu. İki yüz yıl geçmiş olmasına rağmen, garip bir şekilde mezar taşındaki yazıya bakmadan tanıdı. Belki yağmurdan yıkandığı içindir bilinmez ama mezar taşında geçen zamandan hiçbir iz yoktu. "YANG DONG'UN

MEZARI" yazısı sanki daha dün kazınmıştı. Ye Wenjie'nin mezarı kızınınkinin hemen yanındaydı. Yazı dışında her iki mezar taşı aynıydı. Ye Wenjie'nin mezartaşı sadece onun ismini, doğum ve ölüm tarihlerini taşıyordu, Kızıl Sahil Üssü'nün kalıntılarındaki küçük parça ona unutulmuş bir anıtı hatırlatıyordu. İki mezartaşı sanki Luo Ji'nin gelişini bekliyor gibi gece yağmur altında sessizce duruyordu.

Luo Ji kendini çok yorgun hisseti, bu yüzden Ye Wenjie'nin mezarının yanına oturdu. Ama çok geçmeden yağmurla beraber hava iyice soğuduğundan titremeye başladı. Küreğini kavrayıp, ayağa kalktı ve anne ve kızın mezarının yanına kendi mezarını kazmaya başladı.

İlk başta ıslak zemini kazmak biraz çaba gerektirdi ama daha aşağıya indikçe toprağın taşlarla çevrilmesiyle sertleşti ve sanki dağı kazıyormuş gibi hissettirdi. Luo Ji kendini bir yandan güçlü hissederken bir yandan güçsüz hissetti: Belki ince kum tabakası iki yüz yıl boyunca tortulaşmıştır. Ama uzun süredir insanlar jeolojik bir dönemde değildi, şimdi mezarlıkları dağlardaydı. Sık sık dinlenerek büyük bir çabayla kazdı ve gece fark ettirmeden akıyordu.

Gece yarısından sonra yağmur durdu ve sonra bulutlar ayrılarak yıldızlı gökyüzünün bir kısmını ortaya çıkardı. Bu döneme geldiğinden beri gördüğü en parlak yıldız gökyüzündeydi. 210 yıl önce bu akşam, o ve Ye Wenjie aynı yıldıza bakarak duruyordu.

Şimdi sadece yıldız ve mezar taşlarını görüyordu. Sonsuzluğun en büyük iki sembolleri.

Sonunda dayanma gücü kalmadı ve artık kazamıyordu. Kazdığı çukura baktığında, mezarın biraz sığ olduğunu gördü ama bu olmak zorundaydı. Bunu yaparken amacı başkalarını bir şey hatırlatmak değildi, sadece burada gömülmek istiyordu. Yanmış küllerinin olduğu krematoryum muhtemelen onun dinlenme yeri olacaktı ve daha sonra külleri

bilinmeyen bir yere atılacaktı. Ama gerçekten önemli değildi. Ölümünden kısa süre sonra oldu. Onun kalıntıları daha görkemli bir yangında dünyaya katılacak ve ayrık atomlara indirilecekti.

Ye Wenjie'nin mezarı karşısından dinlenirken hemen uyuya kaldı. Belki de çok soğuk içindi ama o yine de karlı alanı hayal etti. Zhuang Yan'ın Xia Xia'yı taşıdığını gördü, eşarbı alev gibiydi. Zhuang Yan ve Xia Xia sessizce Luo Ji'yi çağırıyordu. Damlacık burayı vuracağı için buraya terk etsinler diye umutsuzca bağırdı ama sesi çıkmıyordu. Bütün dünya dilsiz gibiydi ve her şey kesinlikle sessizce kalmıştı. Ama Zhuang Yan onun ne demek istediğini anlamış gibiydi ve geleneksel resim üzerinde bir soluk mürekkep işareti gibi kar üzerinde bir dizi ayak izleri bırakarak çocuğuyla yürüyordu. Kar boştu ve mürekkep işareti arazinin ortasındaydı, dünyanın varlığını ortaya çıkarmıştı. Yaklaşan yıkım her şeyi kapsıyordu ama bu yıkımın damlacıkla ilgisi yoktu... Bir kez daha Luo Ji'nin kalbi acıyla burkuldu ve ellerini havada beyhude boş tuttu, Karlı boş alan içinde Zhuang Yan uzaklaşıyordu ve şimdi küçük siyah bir noktaydı. Luo Ji boş dünyada gerçek olan başka bir şey bulmak umuduyla etrafına bakındı. Sonunda buldu: karlı zeminde yan yana duran iki siyah mezartaşı. İlk bakışta kar içinde onlar göz alıcıydı ama sonra yüzeyleri değişmeye başladı. Onlar Damlacık ın yüzeyini anımsatan aynalara dönüştü ve yazıtları kayboldu. Aynada kendine bakmak istedi ve onlardan birine doğru eğildi ama aynada gördüğü şey yansıması değildi. Aynadaki karlı alanda Zhuang Yan'ın silueti yoktu, sadece karda soluk ayak izleriydi. Başını geri çekti ve ayna dışında karlı alan sadece boş bir alandı. Ayak izleri kaybolmuştu. Aynalara geri döndüğünde, onlar boş dünyayı yansıtıyordu ve kendileri hemen görünmez oldu. Ama Luo Ji'nin eli hâlâ onların düzgün ve soğuk yüzeyini hissedebiliyordu...

Luo Ji uyandığında gün ağarmıştı. Mezarlık sabahın ilk ışıklarında daha net oldu ve eğimli duruşuyla onu çevreleyen mezar taşlarını hissetti, tarih öncesi Stonehenge gibi oldu. Ateşi çok yükselmişti ve vücudunun titremesi dişlerine kadar gitmişti. Cesedi yanıp kurumuş fitil gibiydi kendini tüketmişti. Zamanın geldiğini biliyordu.

Ye Wenjie'nin mezar taşına yaslandı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ama sonra küçük haraketli siyah bir nokta dikkatini çekti. Karıncaların bu mevsim boyunca oldukça az olması gerekirdi ama gerçekten de taş üzerinde sürünen bir karınca vardı. Bu karınca da iki yüzyıl önceki hemcinsleri gibi yazıta tırmandı ve gizemli birbirini kesen hendekleri keşfetmeye kendini adamıştı. Luo Ji onu seyrederken bu kez dünya üzerindeki tüm yaşam için son kalp spazm ağrısı geçirdi.

"Eğer yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim," dedi Luo Ji, karıncaya.

Luo Ji titreyerek güçlükle ayağa kalktı. Durabilmek için mezar taşından destek aldı. Çamur kaplı kıyafeti ve dağınık saçlarıyla doğruldu, sırılsıklam elini metal bir boru için ceketinin cebine uzattı: Tamamen doldurulmuş bir tabanca.

Ardından şafağa doğru bakarken, Dünya medeniyeti ve Üç Cisim medeniyeti arasındaki son hesaplaşmaya başladı.

"Üç Cisim dünyasına sesleniyorum," dedi Luo Ji. Sesi yüksek değildi. Bir kez daha tekrarlamak istedi ama onların onu duyduğunu biliyordu.

Hiçbir şey değişmedi. Mezar taşları şafağın dinginliğinde sessizce duruyordu. Yerdeki su birikintileri sayısız aynalar gibi parlayan gökyüzünü yansıtıyordu. Verdiği yanılsama, dünya yerle aynalı bir küre oluşturdu ve dünya üstte ince bir tabakaydı. Yağmur suyu etkisiyle kürenin pürüzsüz yüzeyinin küçük parçalar olarak aşındırmıştı. O henüz uyanmış bir dünya değildi ve o kozmik kumar masasına oyun çipinin bırakıldığını bilmiyordu.

Luo Ji sol elini kaldırdı, bileğinde saat boyutunda bir nesne ortaya çıktı. "Beşik sistemine verici yoluyla bağlı olan önemli bulgular ekranıdır. İki yüz yıl öncesinden Duvarabakan Rey Diaz'ı hatırlarsın ve bu beşik sistemini kesinlikle biliyorsundur. Monitör bağlantısı beşik sisteminden yayılan sinyalle Kar Projesi'nin 3614 bombası güneş yörüngesine konuşlandırıldı. Tetiklenmemiş durum içinde her saniye sinyalin gitmesiyle bomba korunur. Eğer ölürsem, sistemin koruma sinyali kaybolur ve bomba infilak ederek yağ filmiyle çevrili bombalar patlayacak ve 3614 yıldızlararası toz bulutu güneşi çevreleyecek. Belirli bir mesafeden, güneşin görünür ışık ve diğer yüksek frekans bantları toz bulutu kaplamasıyla titreşim görünecektir. Her bombanın konumu tam olarak güneş yörüngesine düzenlenmiştir. Bu titreşim benim iki yüz yıl önce gönderdiğim üç basit görünün sinyal vericisini üretecektir: Üç boyutlu grafik halinde birleştirilmesi için noktalardan biri işaretlenmiş otuz nokta bulunun üç resim. Ama geçen seferinden farklı olarak, iletim yirmi dokuz yıldız çevresinde Üç Cisim'in konumunu içerecek. Güneş, Samanyolu Galaksisinin deniz fenerine dönüşecek, tabii ki bu süreçte gönderilen büyü güneş ve dünyanın konumunu ortaya çıkaracak. Samanyolu galaksisinde herhangi bir noktada iletimi almak için bir yıldan uzun sürecek zamana ihtiyaç var. Ama bu seviyede bir medeniyete varmak için teknolojinin çok fazla gelişmiş olması gerekir. Bu durumda onların ihtiyaç duydukları tüm bilgileri elde etmeleri için birkaç güne hatta birkaç saate ihtiyacı var."

Gün ışıkları iyice parlamaya başladı, yıldızlar sayısız göz gibi teker teker kayboldu. Sabah gökyüzü doğuda yavaş yavaş açılıyordu, tıpkı dev bir göz gibi. Ye Wenjie'nin mezar taşında adının kazılı olduğu yerde karınca halen tırmanmaya devam ediyordu. Şimdi taşın üzerinde eğilmiş bu kumarbazın çıkışından önce, onun türü yüz milyon yıl önce beri

yeryüzünde yaşıyordu. Şimdi ne olduğunu umursamamasına rağmen, dünyada bir payı vardı.

Luo Ji mezar taşlarının yanından ayrılıp kendisi için kazmış olduğu çukurun yanına oturdu. Tabancanın ucunun kalbinin üzerine koydu. "Şimdi, kalp atışlarımı durduracağım. Böyle yaparak, iki dünyamızın tarihinde büyük bir suç işlemiş olacağım. İşlediğim bu suç için her iki medeniyetten de en içten duygularımla özür dilerim. Ama bu tek seçenek olduğu için pişman değilim. Sophonların yakında olduğunu biliyorum ama sen insanlığın çağrısını görmezden geldin. Sessizlik aşağılamanın en büyük şeklidir ve biz iki yüz yıl boyunca bu aşağılamaya katlandık. Şimdi eğer istersen sessiz kalmaya devam edebilirsin, sana otuz saniye veriyorum."

Luo Ji kendi kalp atışlarını zamanla işaretledi. Kalp atışları çok hızlıydı, her iki atışı bir saniye sayıyordu. Ama endişe artınca ilk önce yanlış saydı ve tekrar başlamak zorunda kaldı. Sophonların ortaya çıkmasıyla zamanın nasıl geçtiğini bilmiyordu. Muhtemelen hedef zamandan on saniye az ama öznel olarak bir ömür sürdü. Gözlerinde dört parçaya ayrılmadan önce dünyayı gördü: bir parçası onun çevreleyen gerçek dünyaydı; diğer üçü onun geçen gece rüyasında gördüğü mezar taşları gibi, ayna yüzeyli küre içinde deforme olmuş görüntülerdi. Luo Ji sophonların kaç boyutlu yayılımı olduğunu bilmiyordu ama doğuda parlayan ışığı engelleyen üç küre, yukarıdaki yarım gökyüzünü kaplayacak kadar büyüktü. Batı gökyüzünün küredeki yansımasında, birkaç tane yıldız görebiliyordu ve kürelerin altı deforme olmuş mezarlığı ve kendi görüntüsünü yansıtıyordu. Üçünün varlığının nedenini bilmek istedi. Aklına gelen ilk şey Üç Cisim'in sembolü olduğuydu, Ye Wenjie'nin son Dünya - Üç Cisim Örgütü'nde gördüğü sanat eseri gibiydi. Ama kürelere yansıyanlara baktığında, Luo Ji'ye üç olası seçeneği

belirterek üç paralel dünyaya girişlermiş hissi veriyorlardı. Ama sonraki gördüğü bu kavramı çürüttü, üç küre de aynı sözcükle parladı:

Dur!

"Şartları görüşebilir miyim?" diye sordu Luo Ji, üç küreye bakarak.

İlk önce tabancayı bırak ve sonra şartları görüşebiliriz.

Kürelerde aynı anda görüntülenen kelimeler çarpıcı kırmızılıkta parlıyordu. Metnin doğrultusunda hiçbir deformasyon yoktu. Düzdü ve kürenin hem içinde hem de yüzeyindeymiş gibi görünüyordu. Luo Ji kendisinin, üç boyutlu dünyaya yüksek boyutlu uzay projeksiyonda baktığını hatırladı.

"Bu bir pazarlık değil. Eğer yaşamaya devam edeceksem, taleplerim var. Kabul edip etmeyeceğini bilmek istiyorum."

Taleplerinizi belirtin.

"Damlacık daha doğrusu mekik, güneşe karşı olan iletimlerine son verecek."

Söylediğiniz gibi yapıldı.

Kürenin bu cevabı beklediğinden hızlı oldu. Luo Ji bunun doğrulamasını göreceği herhangi bir yolu yoktu ama çevresindeki bazı ince değişikliklerden algılayabiliyordu. Arka plandaki devam ettiği anlamına gelen gürültü kesilmişti. Tabii ki insanların elektromanyetik dalgaları hissedememesinden dolayı bu bir yanılsama da olabilir.

"Güneş Sistemi'ne doğru gelmekte olan dokuz damlacık bunlar hemen rotalarını değiştirip Güneş Sistemi'nden uçup gidecekler."

Bu kez üç küreden de aldığı cevap birkaç saniye gecikmeli geldi.

Söylediğiniz gibi yapıldı.

"İnsanlara bunu doğrulamaları için bir yöntem gösterin."

Dokuz mekik görünür ışık yayacak ve sizin, Ringier-Fitzroy teleskobuyla bunu tespit etmeniz mümkün olacaktır.

Luo Ji'nin bunu doğrulaması hâlâ mümkün görünmüyordu ama Üç Cisim'e inanıyordu.

"Son şart: Üç Cisim Filosu Oort Bulutuna geçmemeli."

Filo şu an maksimum yavaşlama için itme gücü altında. Oort Bulutu'na ulaşmadan önce hızını sıfıra çekmesi imkânsız.

"O halde damlacık grubu Güneş Sistemi'nden uzak bir rotaya ayarla."

Herhangi bir yönde rota değişikliği ölümdür. Bu filonun Güneş Sistemi karşısında ıssız uzaya girmesine neden olur. Filonun yaşam destek sistemi Üç Cisim'in geri dönmesine veya başka bir açıdaki yıldız sistemi aramasına yetmez.

"Ölüm kesin değil. Belki insan veya Üç Cisimli gemileri yakalayabilir ve onları kurtarabilir."

Bu, Yüksek Konsül'den emir gerektirir.

"Rota değişikliği uzun bir süreç ise şimdi başlamalıdır. Bu, bana ve diğer canlılara yaşamak için bir şans verecektir."

Üç dakika süren bir sessizlikten sonra:

Dünya saatine göre on dakika içinde rota değişikliği başlayacak. Bundan iki yıl sonra insan uzay gözlem sistemlerinin rota değişikliğini gözlemlemesi mümkün olacaktır.

"Güzel, bu benim için yeterli," dedi Luo Ji. Tabancayı göğsünden indirdi ve diğer eliyle mezar taşını tutup düşmemeye çalışıyordu. "Sen evrenin karanlık bir orman olduğunun farkında mıydın?"

Evet. Biz bunu uzun zaman önce biliyorduk. Garip olan senin bu kadar geç fark etmiş olman... Sağlık duru-

mun bizi ilgilendiriyor. Bu yanlışlıkla beşik sisteminin koruma sinyalini kesintiye uğratmaz değil mi?

"Yok hayır. Bu cihaz Rey Diaz'ınkinden çok daha ileri düzeydedir. Hayatta olduğum sürece sinyal kesintiye uğramayacaktır."

Gerçekten oturmalısınız. Sizin için daha iyi olacaktır.

"Teşekkür ederim," dedi Luo Ji ve mezar taşının karşısına oturdu. "Merak etmeyin. Ölmeyeceğim."

Biz iki uluslararasının üst düzeyiyle temas halindeyiz. Ambulansa ihtiyacınız var mı?

Luo Ji gülümsedi ve başını salladı. "Hayır. Ben bir kurtarıcı değilim. Sadece buradan ayrılıp normal bir insan olarak evime gitmek istiyorum. Gitmeden önce biraz dinleneceğim."

Üç kürenin ikisi kayboldu. Kalan tek metin artık parlamıyor, loş ve kasvetli görünüyordu.

Nihayetinde, strateji başarısız olduğumuz yerdi.

Luo Ji başını salladı. "Güneşi engelleyip yıldızlararası mesaj göndermek benim fikrim değildi. Yirminci yüzyıl astronomlarının önerdiği bir fikirdi. Ve aslında benim aracılığımla gönderildiği için şanslısınız. Kar Projesi süresince örneğin, ben her zaman güneş yörüngesinde bombaların yerleştirilmesiyle ilgilendim."

İyon motorları konumlandırma ince ayarlarının kontrolü için uzaktan kontrol odasında tam iki ay geçirdin. Bu geçen zamanı hiç umursamadık, çünkü biz düşündük ki gerçekten kaçmak için anlamsız bir görevi kullanma yolunu seçtin. Bombala arasındaki mesafenin gerçekten ne anlam geldiğini hayal etmemiştik.

"Sophonların yayılmaları hakkındaki sorularla bir grup fizikçiyle görüştüğüm zaman bir şans daha vardı. Eğer Dünya - Üç Cisim Örgütü hâlâ olsaydı, zaten benim aracılığımla görmüş olurdu."

Evet. Onları terk etmek bir hataydı.

"Ayrıca, Kar Projesi'nde bu tuhaf beşik tetikleme sistemini kurmayı talep ettim."

Bu bize Rey Diaz'ı hatırlattı. Ama biz bu düşünceleri takip etmedik. İki yüzyıl önce ne Rey Diaz ne de diğer iki Duvarabakan bizim için bir tehdit değildi. Biz onların kibrini sana yönlendirdik.

"Onları aşağılamanız haksızcaydı. Bu üç Duvarabakan'ın da stratejileri harikaydı. Onlar, Kıyamet Savaşı'nda insanlığın yenilgisinin kaçınılmaz olduğunu gördü."

Belki müzakerelere başlayabiliriz.

"Bu benim meselem değil," dedi Luo Ji ve uzun bir nefes verdi. Yeniden doğmuş gibi rahat hissetti kendini.

Evet, Duvarabakan görevini yerine getirmiş oldun. Ama bazı önerilerin vardır değil mi?

"İnsanlığın müzakerecileri ilk başta bize iyi bir sinyal iletim sistemi oluşturmanızda yardım etmenizi önermeyecektir. Bu yüzden herhangi bir zamanda uzaya bir büyü iletme yeteneğine sahip olacağız. Damlacık güneş üzerindeki mevcut mührü kaldırmış olmasına rağmen, mevcut sistem çok ilkel."

Nötrino iletim sistemini oluşturmanıza yardımcı olabiliriz.

"Bu senin ve onların arasında. Bu garip. Şu anda kendimi insan ırkının bir üyesi gibi hissetmiyorum. Benim en büyük arzum kısa sürede hepsinden kurtulmak."

Onlar bizden sophon engelinin kaldırılmasını ve bilim ve teknolojiyi tüm yönleriyle öğrenmek isteyecekler.

"Bu aynı zamanda sizin için de önemlidir. Üç Cisim teknolojisi sabit bir hızda gelişmiştir ve iki yüzyıl sonra bile hâlâ daha hızlı file gönderemediniz. Yön değiştirmiş filonuzu kurtarmak için insanlığın geleceğine güvenmek zorundasınız."

Gitmeliyim. Gerçekten kendi başınıza dönebilir misiniz? İki medeniyetin yaşamı sizin hayatınıza bağlı.

"Sorun değil. Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Gittikten sonra hemen beşik sistemini teslim edeceğim ve tüm bunlarla bir ilgim olmayacak. Son olarak size teşekkür etmek istiyorum."

Neden?

"Çünkü yaşamama izin verdin. Aslında düşününce, sen başka bir yol bulana kadar bizim yaşamamıza izin verdin."

Küre 11 boyutlu mikroskobik durumuna dönüp kayboldu. Doğudaki güneşin bir köşesinden parlayarak dünyanın hayatta kalışına gizlice bakıyordu.

Luo Ji yavaşça ayağı kalktı. Ye Wenjie ve Yang Dong'un mezar taşlarına son bir kez baktıktan sonra, tökezleyerek yavaş yavaş geldiği yoldan döndü.

Karınca mezarın zirvesine ulaşmıştı ve gururla güneşe duyargalarını sallıyordu. Dünya üzerindeki tüm canlıların dışında sadece o buna tanıklık etmişti.

5 yıl sonra...

Luo Ji ve ailesi ağırlık dalgaları antenini görebiliyordu, fakat hâlâ yarım saatlik bir sürüş mesafesi uzaklığındaydı. Onlar vardıklarında bu muazzam büyüklüğün gerçek anlamını anladılar. Anten 1,5 metrelik yatay bir silindir olup, çapı elli metre yeren yüksekliği ise iki metre idi. Yüzeyi ayna pürüzsüzlüğünde olup yarısı gökyüzünü yansıtırken yarısı Çin'in kuzeyini yansıtıyordu. Bu insanlara birkaç şey hatırlattı: Üç Cisim Dünyasının dev sarkacını, sophonların düşük boyutta yayılımını ve Damlacık. İnsanlığın hâlâ Üç Cisim kavramını anlamaya çalışmasını yansıtıyordu. İyi bilinen bir Üç Cisimli deyişiyle: "Evrenin içten eşlemesiyle kendini saklamak ebediyete gidişin tek yoludur."

Anten kuzey Çin'de çölde kurulu küçük vahanın büyük yeşil çayırlarla çevriliydi. Ama bu çayır özel olarak yapılmamıştı. Ağırlık dalga sistemi tamamlandıktan sonra, sürekli modüle edilmemiş emisyonları göndermeye başladı. Bu süpernova, nötron yıldızları ya da kara deliklerden yayılan ağırlık dalgalarından farksızdı. Ama yoğun yerçekimsel ışın atmosferde garip bir etki yarattı: antenin yukarısında atmosferde su buharı toplandı. Böylece sık sık anten çevresinde yağmur yağdı. Zaman zaman, yağmur sadece üç dört kilometrelik bir yarıçap içine düşüyordu ve dev bir uçan daire gibi yağmur görülebilir çevrede parlak güneş bırakarak, yuvarlak yağmur bulutu antenin üzerinde havada asılı duruyordu. Ve böylece bu alanda yabani bitki örtüsü yetişti. Ama bu gün Luo Ji ve ailesi bu olaya tanık olmadı. Bunun

yerine rüzgâr onları ışından uzaklaştırdığı zaman anten üzerinde toplanmış beyaz bulutların dağıldığını gördüler. Yeni bulutlar sürekli şekillenmeye ve gökyüzünün yuvarlak yamalarını oluşturuyorlardı sanki bir başka uzay-zaman bulutuna yol gösteriyor gibi. Xia Xia dev yaşlı adamın beyaz saçlarına benzediğini söyledi.

Antene ulaşana kadar çocuk çimenlerin üzerinde koştu, Luo Ji ve Zhuang Yan ise onu takip etti. İlk iki ağırlık dalgalı sistemler Avrupa ve Kuzey Amerika da inşa edildi ve uygulanan manyetik kaldırma tabandan birkaç santim askıda duruyordu. bu anten yerçekimine karşı kullanıldı ve eğer istenirse uzaya kaldırılabilirdi. Üçü antenin altında çimenlerde durup başlarını kaldırıp kıvrık büyük silindire baktılar. Onun büyük yarıçapındaki alt kısmındaki düşük eğrilik, yansıyan görüntüde herhangi bir bozulma olmadığı anlamına geliyordu. Batan güneşin yansıması antenin altında parlıyordu. Luo Ji altın güneş ışığında Zhuang Yan'ın uzun saçlarının ve beyaz elbisesi uçuşuyordu, tıpkı gökten inen bir melek gibiydi. Luo Ji çocuğu kaldırıp bu kusursuz yüzeye dokunmasını sağladı:

"Döndürebilir miyim?" diye sordu çocuk

"Eğer yeterince itersen, yapabilirsin," dedi Zhuang Yan sonra Luo Ji'ye gülümseyerek, "Öyle değil mi?" diye sordu.

Luo Ji başını salladı. "Yeterince uzun zaman olursa, o dünyayı hareket ettirebilir."

Pek çok kez olduğu gibi yine bakışları bir araya gelmişti ki bu bakış iki yüzyıl önce Mona Lisa'nın önündeki bakışın devamıydı. Onlar bakışların dilini bulmuştu, Zhuang Yan'ın hep hayal ettiği artık gerçekti ya da birbirine âşık insanlar arasında bu dil hep vardı. Birbirlerine baktıklarında gözlerinden anlam zenginliği dökülürdü, tıpkı yerçekimi ışınları tarafından oluşturulan bulutlar gibi sonsuz ve sürekli. Ama bu dünyanın dili değildi. Kendini anlamlı kılmak için bir

dünya inşa edecek, sadece pembe dünyada kendine karşılık gelen kelimeleri haberleşilirdi. Bu dünyada herkes tanrıydı; herkesin çöldeki kum tanelerini sayma yeteneği vardı yıldızıyla birlikte kristal bir kolye olarak sevgilinin boynuna asmak için...

Bu aşk mı?

Onların yanında aniden bir sophonun düşük boyutta yayılmasıyla satırlar göründü. Aynalı küre, eritilmiş alan dışına düşmüş damlacık gibi üstlerinde silindir üzerinde göründü. Luo Ji birkaç Üç Cisimli biliyordu, kiminle konuştuğunu veya Üç Cisimli mi yoksa Güneş Sisteminden giderek uzaklaşan filosu mu olup olmadığını bilmiyordu.

"Muhtemelen," dedi Luo Ji gülümsemeyle başını salladı.

Dr. Luo, bir itiraz için buradayım.

"Neden?"

Geçen geceki konuşmada, nedenin, siz evrenin karanlık orman doğasını çok geç fark ettiğini, kültürel evrimin sizin gelişmemiş durumunuzun evrenin farkındalık eksikliğinden olmadığını söylemiştiniz. Çünkü insanlık aşka sahipti.

"Bu doğru değil mi?"

Doğru. Gerçi 'aşk' kelimesi bilimsel söylem bağlamında biraz muğlak. Ama sonraki söylediğin kelime yanlış. Evrenden sadece insan ırkının aşka sahip olduğunu söylediniz. Ve Duvarabakan görevinizin en zor döneminde sizi destekleyen bir kavramdı.

"Tabii ki bu sadece bir ifade, kesin değil...sadece bir benzetme."

En azından Üç Cisimliler'in aşka sahip olduğunu biliyorum. Ancak tüm uygarlığın sağ kalması için yardımcı olmuyor. Aranmaya başlandığı zaman ortadan kaldırıldı. Oysa tohum inatçı bir canlılığa sahiptir ve başkalarında büyüyecek.

"Kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

Biz hiç tanışmadık. Ben iki yüz yıl önce Dünya'yı uyaran operatörüm.

"Aman tanrım ve hâlâ hayatta mısınız?" diye sordu Zhuang Yan bağırarak.

Uzun bir süre olmayacağım. Dehidre durumuna geçtim, ancak uzun yıllar boyunca. Hatta susuz vücudum yaşlanacak. Ancak ben geleceği gördüm, umudu gördüm ve çok mutluyum.

"Saygılarımızı sunuyoruz," dedi Luo Ji.

Umarım sizinle tekrar görüşmem mümkün olur. Belki sevginin tohumları evrenin bir başka yerinde de bulunur. Filizlenmesine ve büyümesine teşvik etmemiz gerekir.

"Risk almaya değer bir hedeftir."

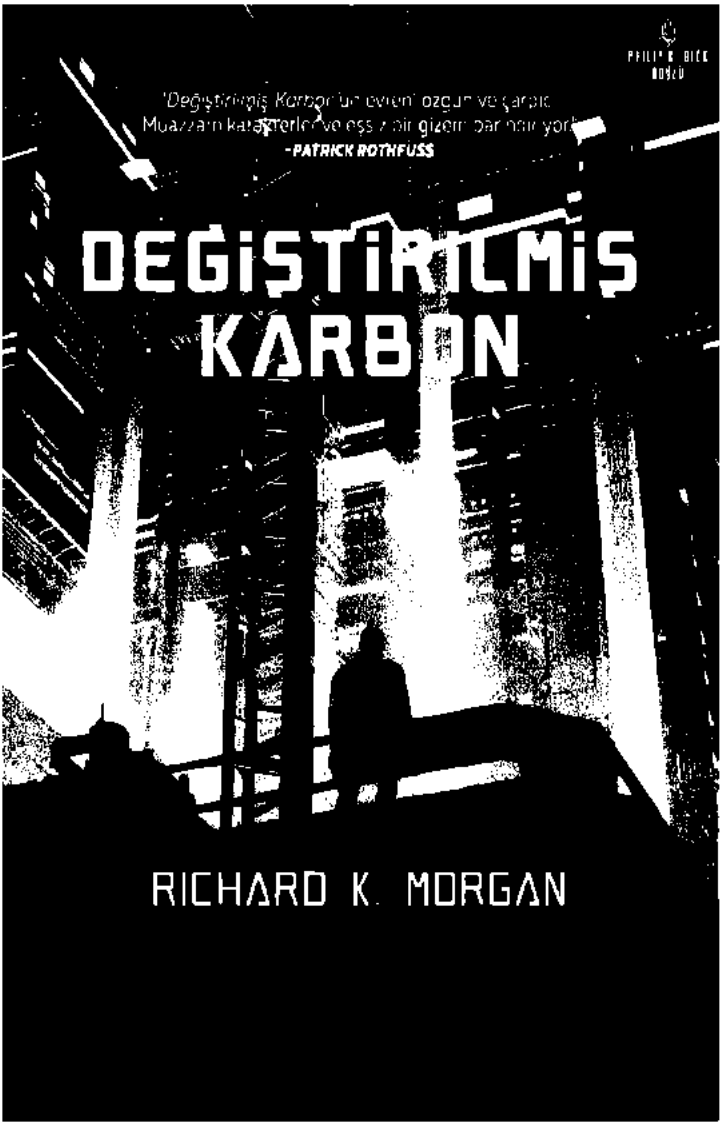
Evet, risk alabiliriz.

"Bir gün parlak bir güneşin karanlık ormanda yanacağına dair bir hayalim var."

Güneş batıyordu. Artık sadece uzak dağların ötesinde sanki dağların zirvesi göz kamaştırıcı taşlar gibiydi. Çimenlerde koşan çocuk çimenlerle birlikte gün batımında yıkanıyordu.

Yakında güneş batacak. Çocuğunuz korkmuyor mu?

"Tabi ki korkmuyor. O güneşin yarın tekrar doğacağını biliyor."

PHILIP K. DICK ÖDÜLÜ
"Değiştirilmiş Karbon'un evreni özgün ve şaşırtıcı. Muazzam karakterler ve eşsiz bir gizem barındırıyor."
-PATRICK ROTHFUSS
DEĞİŞTİRİLMİŞ KARBON
RICHARD K. MORGAN

Son yılların en önemli bilimkurgu serilerinden *Üç Cisim Problemi*, *Karanlık Orman* ile devam ediyor.

"Evren karanlık bir ormandır... Bu ormanda, cehennem diğer medeniyetlerdir. Kendini gösteren diğer canlı varlıkları hemen ortadan kaldırmaya çalışan sonsuz bir tehdittir her medeniyet. Bu, kozmik medeniyetin resmidir işte...

Ve bu karanlık ormanda, şenlik ateşini yakıp, 'İşte buradayım! İşte buradayım!' diye bağıran ve tüm ilgiyi üzerine çekmeye çalışan insanlık denen aptal bir çocuk var."

Dört asır sonra Dünya'yı işgal edecek olan Üç Cisimliler'e karşı hazırlıklar tüm hızıyla sürmektedir. Gezegene yolladıkları sophonlarla teknolojinin ilerlemesini engellemeye çalışan bu gelişmiş uygarlığa ve Dünya'da onlarla iletişim halinde olan Üç Cisim Örgütü'ne karşı insanlar son umut olarak Wallfacer Projesi'ni başlatırlar.

Üç Cisim Problemi için övgüler

"Olağanüstü bir kitap! Bilimsel ve felsefi tartışmaların eşsiz bir karışımı."
—**GEORGE R. R. MARTIN**, *Taht Oyunları* serisinin Hugo, Nebula ve Locus ödüllü yazarı

"Türünün en iyilerinden, alışılmış ama aynı zamanda da tuhaf."
—**KIM STANLEY ROBINSON**, *Mars Üçlemesi* ve *2312*'nin Hugo, Nebula ve Locus ödüllü yazarı

Çeviren: Zeynep Özmeral
Kapak Görseli: Stephan Martiniere

www.ithaki.com.tr
ithaki
49 TL
9 786053 758921
/ithakiyayinlari

湖南科学技术出版社